-TRUYỆN-

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

TẬP I

SA-MÔN
THÍCH-GIÁC QUANG
dịch

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 THỨ NĂM 11-11-54

Lý tiết-Đạt lạy Phật cầu con.

Tự *Chơn-la-Hán giáng thế đầu thai.* Thích-giác-Quang
bản soạn dịch
Tập 1 Giá 1$

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

Tập thứ nhứt

Hồi thứ nhứt.

Lý Tiết - Đạt lạy Phật cầu con,
Chơn La - Hán giáng thế đầu thai.

Thuở đời Nam-Tống đời đó tại Lâm-An, Cao-Tông Hoàng-Đế lên ngôi 4 năm tự xưng là Thiệu-Hưng nguơn niên; tại trào có vị Kinh-Dinh Tiết-Đạt-Sứ tên Lý-mậu-Xuân, gốc người ở huyện Thiên-Thai, phủ Thệ-Gian, vợ là Vương-thị; hai ông bà bố-thí chẩn bần, hay thương người giúp đở, tu những phước thiện đối cả mọi người, nhưng văng-vẳng bên tai ông thường nghe lời bình-luận nói lén rằng: Ông chẳng phải người thiệt tâm làm lành, nếu người thiện sao lại tuyệt tự không con?

Từ đây nét mặt ông dàu-dàu sầu-não biếng nói biếng cười, Vương-thị thấy chồng buồn-bực mới thỏ-thẻ giọng oanh ướm hỏi, rõ ra cớ sự, bà khuyên ông nên chọn tiểu thiếp, may ra có sanh chút con nối dòng. Lý-đại-nhơn rằng:

— Bà phân như thế quá sai rồi, bà tuy tuổi đã tứ tuần rồi nhưng cũng còn có thể sanh con chớ, mông nhờ dấng

thượng thiên soi-xét cho, hai ta tắm-gội trai-giới ba ngày đêm, đồng nhau đến chùa lạy Phật cầu con, thì sẽ rõ phần chúng ta có con cùng không ? Vương phu-nhơn khen phải. Lý-mậu-Xuân chọn ngày lành tháng tốt, hai ông bà dắc theo một số đồng - bộc, ông ngựa bà kiệu đồng đến chơn núi Thiên-Thai, thấy non cao chớn-chở, cây lá sum-sê, vọi-vọi giữa chừng núi một ngôi chùa Quốc-Thanh tự, khi đến cửa sơn-môn thấy lộng-lẫy cao lớn, hai lầu chuông trống đôi bên, từ trước tới sau một dãy 5 từng đại diện, sau có 25 căn tàng-kinh-lầu: trai đàn, khách-xá, kinh-đường, giới-đường; Viên-ngoại vừa xuống ngựa thì chúng-tăng ra nghinh-tiếp vào khách-đường xơi trà.

Thầy Tánh-Không trưởng-lão đã biết trước viên-ngoại đến dưng hương, nên thân - hành ra tiếp kiến, dắc dưng hương đủ các chỗ; vợ chồng trước vào Đại-hùng bửu-điện dưng hương khẩn cầu Phật ban cho một mụn con, đặng nối bè hương lửa cho tông môn, nếu Phật-tổ hiển-linh ứng cho, thì chúng-tôi sẽ trùng tu chùa-chiền cùng phết vàng Phật-tượng lại rực-rỡ, đảo-cáo xong rồi cắm hương hết các nơi; tới La-Hán đường vừa cắm đến ông La - Hán thứ tư, thì thoạt thấy thần tượng nơi đài sen ngã xuống đất, ông Tánh Không trưởng - lão vọt miệng khen rằng :

— Lành thay ! quý thay ! viên ngoại sắp sanh quý-tử, đấy là điềm lành của viên-ngoại.

Vợ chồng viên-ngoại kiếu về nhà, bất giác ít hôm bà đã có nghén, đến ngày khai hoa nở nhị thì cả phòng hồng-quang sáng rỡ, mùi dị-hương bát-ngát trong ngoài, sanh ra một vị công-tử, ông quá vui-mừng. Nhưng cậu bé từ khi lọt ra khỏi lòng mẹ thì khóc mãi không nín; tới bữa thứ ba bà con xóm riềng đến khánh-hạ đông đảo; phía ngoài

gia-nhơn vào báo có ông Phương-Trượng Tánh-Không ở chùa Quốc-Thanh đến khánh-hạ viên ngoại với một phần hầu lễ, viên-ngoại nghinh-tiếp vào trong, ngài Tánh-Không chào hỏi: — Bần-tăng rất mừng giùm viên-ngoại, lịnh-lang nay cũng được bình an chớ ? »

— Tôi hết sức lo-lắng vì từ khi sanh nó ra vẫn khóc mãi chẳng nín! Hòa-thượng có diệu-pháp chi xin từ-bi trị giùm!»

— Viên ngoại vào ẩm công-tử ra cho tôi xem, mới rõ duyên cớ gì đặng.»

— Nó mới sanh ra chưa đầy tháng, sợ ẩm ra có điều bất tiện chăng ?»

— Không sao ! Ngài lấy chăng mền gói cháu cho kín, thì không xung tam quang là được. » Viên ngoại nghe nói hữu lý, liền vào ôm con ra; bà con đều thấy, cậu nhỏ ngủ quan thanh - tú, phẩm mạo thanh kỳ, khóc la mãi không nín, Tánh-Không Hòa-Thượng bước lại xem, đứa bé thấy Hòa-Thượng liền nín bặt hết khóc, lại nhăn nướu mà cười, Hòa-Thượng vò đầu cậu bé nói:

Chớ cười mơn ! mựa chớ mơn cười !
Ta đã tường lai-lịch đó rồi ;
Người đến ta đi đồng thay đổi,
Nương nhà nầy tỉnh-giác cho đời !

Cậu bé lập tức nín khe, Tánh-Không nói:

— Thưa viên-ngoại tôi định đặt cho cháu 1 ký danh đỗ đệ kêu là Lý-tu-Duyên, ý viên-ngoại ưng chăng ?

Viên-ngoại cả mừng tạ ơn, rồi ôm con đem vô phòng; liền trở ra lo dọn trà-phan cúng dàng hòa-thượng, cúng đải-đằng bà con, ăn rồi đều giải - tán, ngài Tánh-Không Trưởng Lão cũng về chùa.

Từ đó viên-ngoại mướn vú dưỡng nuôi con trẻ, quang âm thấm-thoát, ngày tháng như thoi, thời gian qua lại bỗng chốc Lý-Tu-Duyên đà 7 tuổi cậu ta biếng nói biếng cười, chẳng hề nhóm chơi với lũ trẻ xóm riềng, cậm-cuội đi học rồi về nhà. Viên-ngoại rước một vị Tú Tài tên Đỗ-Quần-Anh tiên-sanh về nhà cho con học, lại có hai đứa đồng bạn; một đứa là con của Võ-Hiếu-Liêm Hán Thành tên Hàn - văn - Mỹ vừa 9 tuổi lại, cháu kêu bằng cô của Lý - phu - Nhân, con của Binh -Bộ Tư - Mã Vương-An-Sỉ tên là Vương-Toàn được 8 tuổi. đều ở một làng Vĩnh-Ninh. Ba cậu hòa nhau lo học-hành vui-vẻ chỉ một mình Lý-Tu-Duyên nhỏ tuổi hơn, nhưng tài học hơn người, ngó qua dã nhớ, học thuật lão thông lạ đời, Đỗ-tiên-sanh lấy làm kỳ ! thường nói với người rằng: « Lý-Tu-Duyên đây sau sẽ là bực đại-khí. » Đến 14 tuổi thì Lý-Tu-Duyên dã lão thông Ngũ kinh, Tứ thư, Chư tữ bá gia, thường hiệp với hai bạn Vương, Hàn làm thơ thi cùng nhau, khẩu-khí cậu rất cao xa, năm đấy định vào hunyệhit khảo.

Bất hạnh Lý-mậu-Xuân lâm phải bịnh ngặt nằm liệt tại sàng, bất tỉnh nhơn sự, bịnh thế càng ngày càng thủy-nguy ông phái người mời em vợ là Vương-an-Sỉ đến bên giường, Lý-viên-ngoại phân rằng: « Hiền-đệ ơi ! tôi chẳng thể sống nữa được, cháu với chị nhờ em chiếu cố giùm, kèm chế thằng Lý-tu-Duyên chớ cho nó phóng túng phế học, anh đã hứa hôn nó với con gái của Lưu-thiên-Hộ tại Lưu gia trang rồi, trong nhà nội ngoại không ai, toàn nhờ hiền-đệ lo-lắng giùm! » Vương-an-Sỉ khuyên :

— Không sao! anh hảy an tâm mà dưỡng bịnh, chớ nói nhiều làm mệt tinh-thần, em xin vâng lời anh dạy !

Viên -ngoại day qua Vương-thị phân rằng :

— Hiền-thê ôi ! tôi nay 55 tuổi rồi cũng chẳng còn luận là yểu thọ gì nữa, như anh có nhắm mắt rồi, em ráng phò-dưỡng con thơ, dạy-dỗ cho nó thành danh, anh tuy ở dưới cửu-tuyền cũng được vui lòng đó chút ! » Lại dặn-dò Lý-tu-Duyên đặng vài lời thì tâm thần rối loạn, bịnh xung lên thở khì một hơi cuối cùng rồi tạ thế; than ôi ! cảnh biệt ly khôn văn nào tả xiết, cả nhà rống khóc tha-thiết, âu lo tống chung viên-ngoại xong rồi, Tu - Duyên thủ chế cha già nên chẳng nhập tràng thi cữ, năm ấy Vương-Toàn cùng Hàn-văn-Mỹ đều thi đỗ Tú-tài, hai nhà khánh-hạ ăn mừng vui-vẻ,

Tại nhà Vương-thị phu-nhân có lập riêng tòa Vấn-Tâm lầu để nhựt ký tu tâm sửa tánh, hằng niên làm sớ lên thiên đình chẳng hề dấu một tia-vít xấu nào.

Còn Tu-Duyên từ đây ham học dạo, hễ gặp kinh thì chăm chú xem mãi chẳng thôi. Trong thời-gian 2 năm thì Vương thị phu-nhân lâm bịnh mà chết, Lý-tu-Duyên rống khóc thảm thiết, Vương viên-ngoại lo việc tống chung cho chị dâu đó xong rồi.

Từ đây Lý-tu-Duyên ham xem sách đạo làm khuây, đến năm 18 tuổi thi hiếu tang dã mãn, chàng lập chí xuất-gia tu-hành cầu giải-thoát, vì khám phá hồng trần đều là giả-mộng; phần sỡ-hữu trong nhà đều nhờ Vương viên-ngoại quản xuất cả.

Một hôm Lý - tu - Duyên viết một phong thơ để lại cho cậu, lên phần mộ song thân đốt hương vái lạy, rồi trỗi bước đi luôn; Vương - viên-ngoại hai ngày trường chẳng thấy cháu về, ông sai người tìm kiếm khắp nơi không gặp, đành xé phong thơ ra xem, thơ rằng:

Cháu Tu-Duyên cáo tỏi ra đi,

Xin cậu yên lòng chớ kiếm chi !
Năm đấy gặp nhau thì sẽ rõ,
Hiện giờ khó tả nỗi niềm ni !

Vương - viên - ngoại biết cháu ham-mộ đạo Thích, chắc là vào am tự viện nào đây, bèn phái người tìm kiếm khắp nơi mà chẳng rõ tung tích đâu, bèn dạy dán giấy cáo-thị các nơi: Nếu ai dẫn Lý - tu - Duyên về giao ông, thì tạ bạc trắng 100 lượng, như có ai biết tin chắc ở đâu cho hay, thì tạ bạc trắng 50 lượng. Cáo thị luôn cả 3 tháng trường, cũng không biết cháu lạc nơi đâu.

Nhắc lại Lý - tu - Duyên từ khi bỏ nhà ra đi, thả bước du hành, đến Khang - thành thì kiệt quệ tiền bạc đều hết sạch, vào miếu yêu-cầu xuất-gia, nhưng người chẳng chứa, đi thẳng qua Tây-Hồ, non Phi-Lai, vào chùa Linh - Ẩn, ra mắt lão Phương - Trượng yêu-cầu xuất gia, hòa-thượng Phương - Trượng đây là 9 đời làm tỳ - kheo tăng, tên là Nguơn - Không Trưởng - Lão, hiệu là Viễn - Hạc - Đường, ông thấy Lý - tu - Duyên, thì biết kia là Tây - Thiên Hàng Long La - Hán giáng thế, phụng pháp chỉ Phật xuống độ đời, nhân kia bị chấp mê bất tỉnh, nên ông xè tay vỗ trên đảnh-môn 3 cái, mở cửa thiên-môn ra, kia mới rõ căn bản nguyên - lưu của mình, liền lạy tôn Nguơn - Không Trưởng - Lão làm thầy, được tên là Đạo - Tế. Đạo - Tế ngồi thiền thì ngồi điên ngồi khùng, lại có tánh phung, nên trong chùa kêu là Điên Hòa - thượng, người ngoài kêu là Phung Hòa - thượng, lời ngoa truyền nói là Tế - Điên Tăng, Ngài chính phụng pháp - chỉ Phật, giáng sanh độ đời tế khổn phò nguy, khuyến dạy chúng sanh tu lành, nhưng ở trong chùa bất cứ quần áo tiền bạc của Hòa-thượng nào thì cũng trộm lấy, đem đổi rượu mà nhậu và ưa ăn thịt, nên

thường có người hỏi:

— Hòa - thượng theo phép phải ăn chay lạt, sao lại ăn thịt uống rượu vậy? Tế - Điên đáp :

Phật lưu lại một bài thi:
Người ta tu tâm kia tu miệng,
Người kia tu miệng chẳng tu tâm,
Vì ta tu tâm chẳng tu miệng.

Trong chùa trừ Ngài Phương - Trượng ra thì Giám - Tự Quảng - Lượng là bực tôn-trưởng hết cả, nhưng ông chẳng ưa Đạo - Tế. Một hôm vì để lơ đỉnh mà Tế-Điên khuân một cái tăng y của Giám-Tự giá đáng 40 điếu, đem gởi ngoài phố dán giấy bán tại cửa chùa, Quảng - Lượng ngó thấy xem lại là mình đã mất cái tăng-y, dạy người tìm kiếm khắp nơi, thì Hòa-thượng đã xé mất tờ rao bán, 4 người kiếm chuộc được tăng y đem về.

Quảng - Lượng thẳng vào Phương-Trượng thưa với thầy rằng:

— Bạch thầy! Phung hòa-thượng chẳng giữ thanh-quy, thường ăn cắp tiền bạc áo xiêm các vật của chúng tăng, xin thầy chiếu thanh-quy mà trị tội nó, để làm gương.

Nguơn-Không Trưởng-Lão nói:

— Đạo-Tế ăn cắp mà không tan chứng làm sao bắt tội nó được, ông hãy cho người rình phòng-sát bắt cho có tan chứng, thì mới buộc tội nó được.

Quảng-Lượng phái đồ-đệ rình-mò mà bắt Đạo-Tế, Tế-Điên ráp ghế lại ngủ ở Đại Hùng Bảo Điện, hai chú tiểu Chí-Thanh và Chí-Minh hằng ngày để ý rình mò.

Một hôm Tế-Điên ở trong Đại-Hùng Bảo-Điện đi ra ngó giờn-giác, hai ông tiểu rình theo sau tầm theo dấu, thấy kia đi ra ôm một cái bồng chăn cũ, vừa ra tới đường gặp

Chí-Thanh, Chí-Minh hai ông bước ra nói:

— Hay cho Tế-Điên! ngươi ăn cắp vật chi đó? đừng mong thoát khỏi?

Đồng áp nhau chụp bắt Tế-Điên hòa-thượng dẫn đến phòng Phương - Trượng, Quảng - Lượng bước ra mắt Trưởng - Lão nói:

— Bạch thầy rõ! Tế-Điên ở chùa chẳng giữ thanh-quy, ăn cắp đồ chùa, án theo thanh - quy giới-luật mà trị tội nó mới được,

Ông Nguơn - Không Trưởng - Lão nghe qua thầm nghĩ:

— Đạo-Tế ăn cắp đồ chùa ta tuy ủng hộ nó, nhưng biết nói làm sao? Liền dạy người dẫn vào, Tế - Công vào bái chào lão hòa-thượng, ông Nguơn-Không hỏi:

— Đạo-Tế ăn cắp đồ chùa phải trị tội bằng cách nào? Quảng - Lượng nói: Tội ấy thâu y bác giới điệp, đuổi ra khỏi chùa, chẳng cho làm tăng.

Lão Phương-Trượng nói:

— Ta trọng trách nó cũng được mà.

Rồi day qua bảo Đạo-Tế đưa đồ ăn cắp ra coi. Tế-Công nói :

— Bạch Sư-Phụ! mấy huynh thiệt khi phụ tôi quá! đệ-tử ngũ tại Đại-Hùng Bửu-Điện thức dậy, nhơn quét dọn không có đồ hốt rát, nên bộc vào trong lòng, các ngài lại xem!

Nói rồi xổ cái chăn ra rớt rát xuống đất lộp-độp.

Lão phương trượng cả giận nói:

— Quảng-Lượng lầm nhận người tốt là kẻ trộm, theo phép phải trọng trách,

— Dạy đem bảng mà đánh Giám - Tự, chúng tăng đều

nhóm đến coi đông-đảo. Tế - Công bước ra đi thẳng đến Tây-Hồ thấy trong rừng có người toan treo cổ, Tế-Công lật đật chạy đến cứu.

Hồi thứ nhì.

Đồng - Sĩ - Hoằng bán con chôn mẹ.
Hoạt La - Hán giải - cứu hảo - nhơn.

Nhắc lại Tế-Công tại Tây-Hồ thấy một người vừa muốn treo cổ, tự-án linh-quang toán ra rõ ngay: người ấy họ Đồng tên Sĩ-Hoằng, nguyên là người huyện Tiền-Đường đất Thệ-Giang, là người thờ mẹ chí hiếu, cha chết sớm, mẹ là Trần-Thị, vợ là Đỗ-Thị chết sớm, để lại một đứa con gái tên Ngọc-Thơ rất lanh lợi. Đồng-Sĩ-Hoằng chuyên nghề thợ bạc, lúc con gái nên tám tuổi, thì bà Trần-Thị nhiễm bịnh liệt giường, Đồng-Sĩ-Hoằng lo thuốc men cần-mẫn, nhưng nhà nghèo không đủ sức cung-cấp cho mẹ già, đành đợ con gái ở nhà Cố-Tú-Tài làm tớ, mười năm sẽ chuộc lại 50 lượng bạc, để cung-cấp cho bà già dưỡng bịnh. Bà vắng cháu gái thương nhớ hỏi han, ông dối là về bên ngoại nó, vì thêm nhớ cháu nên bịnh càng thêm nặng, luôn 7 ngày mê liệt trên giường kế chết. Ông quơ vét hết tiền bạc, trong nhà mà lo chôn cất mẹ già xong rồi, qua phủ Kiến-Giang làm nghề, nhẫn nại với thời quang trong 10 năm trời, chắc lót được 60 lượng bạc, tính tìm đến chủ mà chuộc con gái mình, dọc theo đường không

biết ai biết mà hỏi thăm. Một ngày kia đến Lâm-An, mang tiền vào nghỉ trọ một đêm trong tiệm Diệc - Lai, ngoài cửa Tiền-Đường, sáng sớm thả vào đường hẻm Bách-Gia, hỏi thăm nhà ông Cố-Tấn-Sỉ, người ở hai bên đều nói:

— Cố-gia thăng quan đi phó nhậm ở phương xa, không rõ được ngài ở đâu.

Đồng-Sĩ-Hoằng nghe qua như sét đánh bên tai, một mình thơ-thẩn kiếm tìm hỏi han khắp xứ, nhưng chẳng biết được, Cố-đại-nhân ở đâu, chẳng rõ con lưu lạc phương nào, ra ngoài tìm đường vào tiệm rượu tại đường Thiên-Trúc, nốc vài chun cho giải muộn, chẳng ngờ bị tửu lực quay-cuồng, khi ra quán rượu tỉnh về chỗ ngủ, nhưng thất-thố quăng mất hẳng túi bạc bao giờ chẳng hay, đến chừng tỉnh rượu, rờ bên vai thì túi bạc đã biến mất, tấc dạ héo von trăm thảm ngàn sầu từ đâu đưa nhau đến,ông như người mất trí ngẩn-ngơ.

Từ đây còn mong gì gặp mặt con gái nữa, ôi ! sống mà đau khổ vô vị như thế, chết cho kết liễu đời oan-nghiệt là xong!

Suy nghĩ rồi ông vào rừng mở dây lưng điều cột trên nhánh cây to, tính muốn treo mình tự tử. Thoạt thấy một vị hòa-thượng xơn-xach vạd ến nói:

— Phải chết! phải chết! chết là xong chuyện, chết rồi sống vào cảnh khác tốt đẹp hơn! thắt cổ cho rồi.

Và nói và mở dây lưng điều ra cột lên cây, Đồng-Sĩ-Hoằng nghe khạc mạnh một tiếng day đầu qua thấy một tăng-nhơn, mặt tèm-lem chẳng rửa, đầu chóm-bóm chẳng cạo, mắt lem-nhem lờ-đờ như say, lảo-đảo xình-xàng như điên-cuồng, giọng khôi-hài đến đâu ai cũng cười nôn ruột.

— ẩÁo tăng-y mặc chng kín thể, trên dưới rách vá xỏ

tiền, dây lưng tứ-điều 7 khúc nối thành 8 gút, lớn nhỏ lẫn-lộn nhau.

— Giày tả-tơi chỉ còn dưới bàn, hai bên lòi chơn mắt cá ra đỏ lườn, qua sông lên núi như đất bằng, càn khôn bốn bể mặt tiêu-dao ! kinh chẳng tụng, thiền không mần, ăn thịt uống rượu nói khôi-hài, răng người khuyến thiện độ quần mê, chuyên quản việc bất-bình của thiên hạ.

Đồng-Sĩ-Hoằng nghe hòa-thượng nói: Ta treo cổ là xong. Lại đúc đầu vào vòng dây, Đồng-Sĩ-Hoằng liền bước lại hỏi:

— Hòa-thượng sao lại toan làm sự dại kiến như thế ?

— Hai thầy trò tôi đi hóa-duyên 3 năm trường dành để được 5 lượng bạc, tôi vâng mạng thầy đi mua sắm hai cái tăng y với mão vì tôi ưa ca xướng rượu chè, vào quán ăn uống no say, rơi mất 5 lượng bạc, tôi muốn trở về chùa ra mắt thầy mà sám-hối; lại sợ thầy tôi nổi giận đánh chết, bần-đạo càng nghĩ càng rầu, hết mong sống nữa được, nên tính treo cổ cho yên thân.

— Hòa-thượng vì có 5 lượng bạc mà tự tử làm chi, tôi cũng người ngộ nạn,nhưng trong túi tôi còn năm sáu lượng bạc nát không dùng, kính tặng hòa - thượng năm sáu lượng ấy.» Vừa nói vừa móc ra đưa cho hòa-thượng, hòa-thượng thò tay tiếp lấy bạc hả hả cười ngất nói :

Số bạc nầy chẳng giống như số tiền ta, vì đã nát mà sắc lại xấu quá tệ !

Đồng-Sĩ-Hoằng nghe trong lòng không vui, mới thầm nghĩ: Mình đã thí cho nó hết sạch, mà còn chê-bai là chẳng tốt, bèn nói : — Hòa-thượng hảy cất đi mà xử dụng.

— Vâng ! tôi kiếu đi !

— Lão hòa-thượng nầy thiệt người không biết thời vụ gì cả, mình cho nó tiền nó lại chê màu bạc chẳng tốt, chừng

đi cũng không một lời cảm tạ, thiệt là gả vô tri.

Đương buồn-bực thấy hòa-thượng bước lăng-xăng trở lại nói:

— Bần - tăng đặng tiền rồi quên hỏi thăm tên ân-công vì sao lại đến đây ?

Sĩ-Hoằng nhắc lại việc làm mất tiền để chuộc con mình, nói luôn một hơi. Hòa-thượng nói :

— Ông vì mất tiền mà cha con không thể gặp nhau đặng, cũng nên chết cho rồi, thôi ta đi.

Đồng - Sĩ - Hoằng nghe đến càng thêm giận nói :

— Gả hòa - thượng nầy thiệt không biết thời vụ gì hết.

Thấy hòa-thượng đi được năm sáu bước, rồi trở lại hỏi:

— Đồng - Sĩ - Hoằng ngươi chết thiệt hay chết giả ?

— Tôi chết thiệt chớ đâu có giả - dối được.

— Nếu anh muốn chết thiệt, tôi nghĩ cho anh là người hoàn toàn, trên thân anh mặc bộ đồ cũng giá đáng năm bảy lượng bạc, nếu anh chết rồi thì chó sói phanh xé thân anh tan nát, nó hoại cũng uổng, chi bằng anh cởi ra cho tôi, tôi mặc đi đó đi đây, phải là đở chăng ?

Đồng-Sĩ-Hoằng nghe nói cả giận xung thiên nói:

— Hay cho ông hòa-thượng nầy! tôi với ông là người giữa đường gặp-gở, nhưng tôi đối với ông rất thậm tình, bao nhiêu tiền bạc đều hiến cúng, nhưng ông đối với tôi nhiều lời thậm tệ.

Hòa-thượng vỗ tay cười lớn:

— Ngươi chớ quá phiền muộn ! ngươi mất số tiền ấy rồi chỉ còn một lẽ chết, thử nghĩ năm sáu mươi lượng ấy cũng

không đáng kể, ta giúp ngươi tìm con gái, cho phụ tử trùng phùng, cốt nhục đoàn viên chịu cùng không ?

Đồng-Sĩ-Hoằng nói :

— Bạch hòa-thượng ! Vì tôi đã mất số tiền ấy rồi, dẫu có gặp con cũng không thể chuộc được. »

— Được, ta có đạo lý không sao, theo ta đi.

— Bạch hòa-thượng ngài tu hành ở đâu pháp danh là chi?

— Ta ở chùa Linh - Ẩn, chót núi Phi - Lai, tại Tây - Hồ, pháp danh là Đạo-Tế, người đều kêu là Tế-Điên-Tăng.

Đồng-Sĩ-Hoằng nghe hòa-thượng nói chuyện đoàn-hoàn, liền mở dây tư-diều xuống, buộc vào lưng và hỏi:

— Bạch sư-phụ ! định kiếm con tôi ở đâu ?

Hòa-thượng quày quả đi và bảo đi theo.

Hòa-thượng vừa đi và xướng sơn ca rằng:

Đạo chơi mãi tháng ngày,
Chẳng quản thị phi rày.
Ai ngờ xuất-gia qui
Tỉnh kiếp ngựa trâu đài,
Tình ái-ân là mộng,
Vợ con chính ma chay !
Ta đây bầu tay xách,
Ta lăng lội đó đây,
Như ta tự tiêu xài.
Như ta tự thảnh-thơi,
Trọn ngày hằng vui khoái.
Không quản đến việc ai !
Không sầu lo phiền-não.
Một đôi thảo-hài nầy
Đạp bằng cả non núi,

Áo rách khăn bịt ngay,
Ta cũng biết ca xướng,
Ta cũng hiểu cang-nhu,
Thân bao la trời đất,
Vương hầu vai khoái hoài,
Xen lẫn khốn khổ thay,
Tỉnh ra trong thế sự,
Là một ngòi bút rày.

Hòa - thượng đồng với Đồng-Sĩ-Hoằng đi đến cửa Tiền-Đường vào một đường hẻm bảo Đồng-Sĩ-Hoằng:

— Ông đứng đây chờ một lát sẽ có người đến hỏi năm và ngày sanh, ông nói cho rành đừng có đi đâu, tôi sẽ làm cho cha con gặp mặt, nội trong ngày nay.

— Nhờ lượng thánh-lăng từ-bi giúp cho ! (còn tiếp)

(Muốn biết Tế-Công đem sở-năng diệu-dụng, làm cho họ Đổng phụ tử đoàn - viên được hay không, mời qui bạn xem tiếp tập kế có nhiều chi tiết vui lạ, để thưởng-thức qua chủ-nghĩa từ-bi của đấng cứu thế.)

Bạn đọc chiếu cố !

Xin lưu ý mỗi tuần xuất bản đúng ngày thứ năm

Q. G. V. N. giấy phép số 648 ! T X B. Saigon ngày 25 tháng 8 1954

TRUYỆN
TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 18-11-54*

Vu-cáo Tế-Công trộm. Giám-Tự bị trách phạt.

Thiên-Phước Tự xuất bản

Tập 2

Thích-giác-Quang soạn dịch

Giá 1$

Hòa-thượng đi thẳng đến thấy bên phía Bắc có một ngôi nhà lớn, trong cửa vài đứa gia-môn đứng canh, trên ngạch treo biển hiện nhà quan quan, Tế-Công bước vào nói:

— Khổ quá quí vị ôi ! phải nhà nầy của họ Triệu chăng ?

Gia nhơn thấy lão hòa-thượng cùng hèn bèn đáp :

— Phải, ông chủ tôi họ Triệu, ông hỏi chi vậy ?

— Tôi nghe người nói, lão Thái-Thái bịnh thể trầm-trọng, sợ e phải chết; nên có ý đến ra mắt ông chủ, mà trị bịnh giùm cho lão bà.

— Hòa-thượng đến rất trễ, chính thiệt lão Thái-Thái nhơn vì con chủ tôi bịnh nặng, đau lòng vì cháu nên phát sanh bịnh, chạy cũng nhiều thầy rồi mà chẳng mạnh, chủ tôi là Triệu-văn-Hội, rất hiếu với cha mẹ, thấy bà bịnh nặng thì lập tức đi rước minh-y, có Tô-viên-ngoại tự Bắc-Sơn, bà mẹ cũng bịnh, thỉnh thầy hiệu là Thoại-Thúc-Hòa họ Lý, tên Hoài - Xuân, thầy ấy tinh-thông về thuật Huỳnh-Đế, nên chủ tôi vừa mới qua bên viên-ngoại mà thỉnh thầy trị bịnh cho bà. Đương nói chợt thấy một đoàn người cỡi ngựa ba người. Người đi trước cỡi ngựa bạch tuổi chừng ba mươi, đầu đội khăn có gắn miếng ngọc, mình mặc áo lụa chàm, chơn mang giày xanh da mặt bành ếch, dưới cằm không râu, là Thúc-Hòa Lý-hoài-Xuân. Người thứ hai bịt khăn nhiễu xanh viên-ngoại, có gắn minh-châu chói ngời, mình mặc áo lụa chàm, chơn đi cung-hài xanh, mặt như vừng nguyệt, tử mỵ thiện mục, ba chòm râu dài phất phơ trước ngực ấy là Bắc-Sơn.Người thứ ba hiện vẻ phú ông viên-ngoại, mặt trắng râu dài, ngủ quan xinh đẹp.

Hòa-thượng bước ra ngoài gần đầu ngựa và nói :

— Ba vị khoan đi, tôi chờ quý ngài đã lâu rồi.

Triệu-văn-Hội ở sau thấy Phụng hòa-thượng cản đường bèn nói:

— Bạch hòa-thượng! chúng tôi có việc gấp, rước thầy trị bịnh cho mẹ già, thầy có hòa duyên xin dời qua ngày khác, ngày nầy chẳng được tiện.

— Đi chẳng được! tôi chẳng phải đến hòa-duyên, số hôm nay nghe nói lão bà bịnh thế trầm trọng, nên đến đây cố ý trị bịnh cho lão bà.

— Tôi nay đã có rước thầy danh-y trị bịnh cho mẹ tôi, khỏi phải nhọc đến ông.

Hòa-thượng day qua hỏi Lý-Hoài-Xuân và hỏi:

— Thầy đã là danh y tôi xin lảnh giáo thầy, một vị thuốc để trị bịnh gì.

— Hòa-thượng muốn hỏi vị thuốc chi ?

— Bành ếch mới ra lò trị bịnh gì ?

— Trong bản-thảo chẳng có nên tôi chẳng biết được.

Hòa-thượng cười ngất nói:

— Vật như vậy còn chẳng biết, mà dám tự xưng là danh-y. Bành ếch mới ra lò để trị bịnh đói, phải hay không ? Ta cùng đi với ông đến Triệu-gia trị bịnh với.

Lý-hoài-Xuân nói :

— Được ! hoà-thượng cùng đi với tôi.

Triệu-văn-Hội và Tô-bắc-Sơn cũng không gàn được, đồng nhau đi về tới nhà, hoà-thượng thẳng vào trong phòng lão-bà mà ngồi, ngư ởi nhà chăm trà xơi; Lý-liên-Sanh lo chẩn mạch cho lão bà rồi nói:

— Bà đây bị đàm trệng lên chận, nhưng không thể cho mửa đàm ra được, vì bà tuổi đã cao rồi, khí huyết đều suy không hốt thuốc được; xin viên-ngoại hãy rước thầy cao-minh khác trị bịnh cho bà.

Triệu-văn-Hội nói:

— Thưa tiên-sanh ! tôi chẳng làm thầy đâu biết ai cao-minh mà rước, nhờ thầy tiến-dẫn cho một danh-y điều-trị giùm mẹ tôi.

— Tại Lâm-An đây chỉ có tôi và Than-vạn-Phương, hai người đồng năng-lực nhau, hễ ông trị được là tôi trị được, ông chạy là tôi hết phương.

Dứt lời Tế-Công nói rằng:

— Các ông chờ bôn chôn, để tôi xem mạch cho lão bà coi thể nào.

Triệu-văn-Hội cả mừng nói:

— Được, mời hòa-thượng coi mạch giùm mẹ tôi.

Lý-hoài-Xuân cũng muốn rõ tài của hòa-thượng trị bịnh. Tế-Công đến trước đầu nằm lão bà xè tay vỗ vỗ đầu hai cái nhẹ và nói :

— Bà nếu chẳng mữa đàm ra thì chết, vì mạng óc cứng quá.

Lý-hoài-Xuân hỏi:

— Hòa-thượng nói chi thế ?

— Tôi nói đàm ra được thì lão bà mạnh ngay.

Dứt lời Hòa-thượng lại trước đầu lão thái-thái nói:

— Đàm ra ! mi hãy ra mau !

Lão Thái-thái lăng lộn gần chết,

Lý-tiên-sanh cười thầm nói: Bịnh nầy chẳng phải ở ngoài mà làm thế ; vừa nghe bà lão ho vọt ra ngoài một họng đàm, Tế-công lần lưng lấy ra một cục thuốc bảo múc một chén nước, gia-nhơn bưng nước lên,

Triệu-văn-Hội hỏi :

—Bạch Hòa-thượng thuốc nầy tên chi mà có thể trị được

bịnh mẹ tôi vậy.

Tế-công cả cười cầm cục thuốc đưa lên nói:

Thuốc nầy yếu dược để tùy thân
Chẳng phải cao đơn hay tán hoàn,
Tạp chứng nhơn-gian đều trị đặng,
Hiệu là Bát Bửu Nhân Trùng Hoàn.

Dứt lời lấy hoàn thuốc thả vào chén nước và nói:

—Bà dây nhơn đàm ứ trào lên một họng nên hôn mê bất tỉnh, xúm nhau đở bà dậy nhẹ nhẹ đặng cho uống hoàn thuốc nầy vào, thì liền thấy công hiệu.

Triệu-văn-Hội nghe biết hoà-thượng có biệt tài thần diệu, nên khép-nép bạch rằng :

—Bạch Thánh-tăng ! tôi có một đứa con sáu tuổi nó mắc bịnh oan-nghiệt làm hôn mê bất tỉnh, mẹ tôi vì lo sợ cho cháu, mà lâm phải chứng bịnh đàm uất, sư-phụ trị bịnh mẹ tôi mạnh rồi, xin từ bi trị giùm con tôi.

Hoà-thượng bảo cho bà uống thuốc, lão thái-thái lập tức lành mạnh như xưa, Triệu-văn-Hội bước lại hỏi thăm lão thái-thái, và cuối đầu xá hoà-thượng yêu-cầu trị giùm bịnh cho con,

Hồi thứ ba.

Thí thiền-cơ Triệu-gia trị bịnh,
Nói Phật pháp ngầm-ngấm cứu người.

Tế-công nói :

— Muốn trị bịnh cho con ông chẳng khó, nhưng phải y theo một sự mới được.

— Bạch một sự chi ?

— Tôi có thể trị được, nhưng chất dẫn thuốc rất khó tìm, nếu chẳng có nước mắt của người đàn ông 52 tuổi, sanh ngày mùng năm tháng năm, với nước mắt của con gái 19 tuổi sanh ngày mùng năm tháng tám, lấy hai thứ nước mắt hiệp với thuốc, mới trị lành bịnh được.

Tô-bắc-Sơn và Lý-hoài-Xuân thấy hòa-thượng thiệt có biệt tài, bèn hỏi hòa-thượng ở đâu, và pháp hiệu gì, hòa-thượng toàn đều nói rõ lai lịch mình.

Triệu-văn-Hội ra ngoài bảo người tìm người đàn ông 52 tuổi sanh ngày mùng năm tháng năm, người nhà tìm hỏi toàn hết thân-hữu trong nhà đều không có, hễ tuổi đúng thì ngày sanh chẳng trúng, ngày tháng đúng thì niên kỷ chẳng trúng, dò hỏi lần ra cửa ngõ, gặp một người đương đứng độ chừng 50 ngoài tuổi; người nhà bước lại vòng tay hỏi:

— Ông tên họ chi ?

— Tôi họ Đồng, tên Sĩ-Hoằng, gốc người Tiền-Đường, đứng đây chờ người quen.

— Ông phải 52 tuổi chăng ?

— Phải.

— Ông sanh ngày mùng năm tháng năm phải không ?

— Vâng, phải !

— Thưa ông chủ tôi có lời thỉnh ông.

— Chủ anh làm sao nhận đặng tôi mà mời ?

Gia nhơn bèn kể chuyện tìm chất dẫn thuốc mà thuật lại một hồi, Đồng-Sĩ-Hoằng mới chịu theo gia nhơn mà vào nhà, gia nhơn dẫn ra mắt Tế-Công, Triệu-văn-Hội v. v. và thưa rõ Đồng gia ngày sanh với tuổi tác đều y ; Tế-Công dạy mau kiếm cô gái 19 tuổi, sanh ngày mùng năm tháng tám dẫn vào luôn. Thoạt thấy một đứa con gái, Đồng-Sĩ-Hoằng nhìn kỹ là con gái mình, trong tâm thảm-động, hai hàng nước mắt rưng rưng, còn cô con gái thấy thiệt cha mình cũng kêu khóc, tẻ ra ông chủ đây họ Cố, đào-nhậm phương xa mới về, cha con gặp nhau rống khóc kể lể hàng-quyến; Tế-Công hả hả cười nói:

— Lành thay ! Ta nhứt cử mà ba bề đều toàn kỳ mỹ !

Tế-Công mở lưng lấy hoàn thuốc cầm trên tay, bảo gia nhơn hứng nước mắt, hòa với thuốc cho Triệu công-tử nống vào, một chút thì thần thanh khí sản, bịnh chứng toàn lành mạnh như xưa, hòa-thượng cáo tỏ cho Triệu-văn-Hội rõ sự ông Đồng-Sĩ-Hoằng, mắt bạc định tự-vẫn, ngài ra tay cứu cho cha con được đoàn-viên. Triệu-văn-Hội thưởng cho Đồng-Sĩ-Hoằng 100 lượng bạc và cho lãnh con gái về, ông dạy cô và mướn một tớ gái khác, Lý-hoài-Xuân mới rõ hòa-thượng Tế-Công trưởng lão ở chùa Linh-Ẩn, Tô-bắc-Sơn bước lại xá hòa-thượng yêu cầu từ-bi trị bịnh giùm mẫu thân tôi.

Hòa-thượng đứng dậy hứa sẽ đi, Tô-bắc-Sơn vui mừng thốt lời đa tạ. Triệu văn Hội biết không thể cầm được, nên xuất ra 100 lượng bạc sấm y phục cho Tế-Công, Tế-Công nói:

— Ông muốn tạ ơn ta, hãy đến làm như vậy, như vậy...

— Vâng! xin sư phụ an lòng ngày ấy tôi sẽ đến.

Tô-bắc-Sơn ra về, cha con Đồng-Sĩ-Hoằng tạ ơn hòa-

thượng và đưa đi ra khỏi Triệu gia, khi đi vào đến thơ phòng Tô-bắc-Sơn, hòa-thượng ngồi nghỉ hỏi:

— Bà lão của ngài từ đau đến nay có rước ai trị chưa ?

— Bạch chẳng dấu chi hòa-thượng, có thỉnh nhiều thầy rồi, trước nhứt rước một vị thần-y là Than-vạn-Phương tiên sanh trị không hết, kế rước Lý - tiên - Sanh trị cũng không thấy hiệu quả chi, đều nói bởi mẹ tôi tuổi cao tác lớn, khí huyết đều suy, nên không thể phò dưỡng được, tôi lo chạy hết sức mới biết lẽ trời; nay thiệt tam sanh hữu hạnh, nên gặp đặng thánh tăng, thì chứng trầm kha của mẹ tôi sẽ được tiêu-tan.

Dứt lời cùng hòa - thượng lìa thơ phòng, đi theo hai hàng thanh-trúc, qua 5 gian nhà phía Bắc, vào trong đòm thấy lão Thái - Thái, nằm ngay đơ trên sàng không cựa quậy, bọn tớ gái đứng hai bên thấy hòa-thượng rách-rưới rộ nhau cười, hòa-thượng nói:

Các ngươi chớ thấy y-phục hèn,
Đem dạ khinh cười thế chẳng nên;
(Có câu rằng:) Người chớ cười tăng y rách rưới,
Bồn lai diện mục có ai trên.

Gia nhơn dưng trà uống, Tế-Công móc ra một viên thuốc Tộ-bắc-Sơn thấy nó đen tợ hột cao, mùi dị hương bác-ngác, ông với tiếp lấy viên thuốc và hỏi:

— Thuốc nầy tên gì ?

— Thuốc nầy tên Yếu-mạng-Đơn, người sắp chết uống nó sẽ hồi sanh sống lại. Tô-bắc-Sơn dùng nước tan thuốc ra cho mẹ uống; khoảnh khắc thì bịnh lão bà lành hết. Tô-bắc-Sơn dọn bày tiệc rượu tại thơ phòng, thỉnh hòa-thượng ăn uống đàm luận việc xưa nay, Tế-Công kinh luân mẫn phúc, đối đáp trôi chảy, Tô-bắc-Sơn mới biết là một

vị cao nhơn ngoài đời, bái hòa - thượng làm thầy, và muốn sắm y-phục mới cho hòa-thượng, nhưng ngài một mực chẳng cho, nói:

— Ông muốn tạ ơn ta, thì y ta như vầy, như vầy ... thôi ta kiếu ông mà về chùa.

Hòa-thượng ra khỏi nhà họ Tô, đi lần theo đường chợ, xướng cuồn ca :

Ngũ hầu xưa gầm lại nực cười,
Chen lấn phong-lưu quá sức tài,
Thình thể đến nay tiêu đâu mất;
Nấm mồ sừng-sựng quạnh-hiu thay !
Ôi ta hằng bữa tu cùng dưỡng,
Thế sự đời-đời chuyển lại dời;
Như bọt nước dập-dồi sóng gió,
Phá mê hườn giác bớ ai ơi !

Tế-Công về chùa lên Đại-bia lầu nằm ngũ, Quảng-Lượng muốn hại Tế-Công để báo tiền cừu, biết Tế-Công ngũ trên Đại-bia lầu, ông sai đồ-đệ Tất-Thanh, nửa đêm châm lửa đốt chết hòa-thượng, lần đầu đốt bị đái trên đầu chú tiểu mà dập tắt ngọn lửa, lần thứ nhì phóng hỏa nữa đốt Đại Bia Lầu, bắt cháy lên phừn phừn, đỏ trời mịt đất, ngọn lửa cháy lan thành một đám lửa đỏ.

— Lửa cháy! lửa cháy ! Phung hòa-thượng ngũ trên lầu chắc chết rồi.

Tiếng kêu cứu hỏa inh-ỏi, đại-chúng kéo ra chửa lửa dập tắc được rồi; Giám-tự Quảng-Lượng thầm mừng chắc phen nầy đốt chết được Phung-hòa-thượng, không ai hay biết được, thoạt thấy Tế-Công ở trên Đại-hùng bửu điện đi xuống hả-hả cười nói:

Người muốn người chết trời chẳng khứn !

Trời bảo người chết có khó gì.

Quảng-Lượng thấy Tế-Công không chết rất buồn, thẳng vào Phương-trượng tố cáo Tế-Công rằng:

— Tế-Điên nó để Đại-Bia Lầu cháy, theo phép phải trị tội nó !

— Cháy Đại-Bia Lầu đấy là lẻ trời, đối với đạo Tế có can chi !

— Bạch thầy ! nước có vương-pháp, chùa có thanh-quy, ăn ngủ có thời tiết, chúng tăng đốt đèn thì đồng đốt nhau chỉ có đạo Tế chong đèn mãi không tắc, để suốt đêm đến đỗi cháy Đại-Bia Lầu, chiếu theo thanh-quy thì phải hủy y-bác giải-diệp đuổi ra khỏi chùa, không cho liệt với hàng tăng-chúng.

— Trị tội như thế thì nặng lắm ! dạy nó hóa-duyên trùng-tu lại cũng được rồi.

Dứt lời thầy Phương-trượng dạy kêu Tế-Công vào dạy việc, dây phúc thấy Tế-Công ở ngoài bước vào đứng một bên Phương-trượng cúi đầu xá thầy.

Phương-trượng nói:

Đạo Tế ! ông chẳng giữth anh-quy để cho lửa cháy đại-bia lầu, nên ta phải ông hóa-duyên một muôn hai bạc đăng trùng-tu lại lầu ấy, ông hảy hỏi sư-huynh ông kỳ hạng cho bao nhiêu ngày.

Tế-Công day qua Giám-tự hỏi:

Thưa sư-huynh hạng cho bao lâu ?

— Ta hạng kỳ cho ba năm phải quyên cho đủ một muôn hai bạc nghe !

— Chẳng được ! lâu quá ! phải kỳ cho mau chớ.

— Kỳ cho ông một năm quyên cho đủ một muôn hai bạc,

đặng trùng tu đại bia lầu, được không.

— Chẳng được ! cũng còn lâu.

— Ta kỳ cho ông nữa năm !

Tế-Công lắc đầu nói:

— Còn lâu nữa !

— Kỳ cho ông một tháng

— Cũng còn lâu !

— Một ngày ông quyên một muôn hai bạc được hay không ?

— Nếu một ngày thì sư huynh quyên giùm, chớ tôi quyên không được.

Dứt lời Tế-Công cười hả-hả, chúng tăng nhóm thảo-luận một trăm ngày, nếu Tế-Công quyên đủ 1 muôn hai thì sẽ lấy công chuộc tội, Tế-Công vàng chịu.

Bắt đầu từ dây hòa-thượng đi hóa-duyên khắp nơi, tại Lâm-An Tế-Công rải thuốc cứu người, phổ độ chúng đệ-tử vô số, ngài cũng chẳng lộ hày Bổn Lai Diện Mục; ngài giữ một mực làm phung-điên khởi-hài chơi, một hôm tại rỗng núi Phi-Lai gặp hai người thợ săn quải thỏ, nai chồn, hạt, hòa-thượng đón đường nói:

Hai người tên chi và đi đâu đây ?

Người kia đáp:

Tôi tên là Trần-Hiếu hiệu là Mỷ-nhiệm-Công, còn người nầy là em kết nghĩa của tôi tên Bịnh-phục Thần Dương-Mãnh, đồng vào núi săn về, sư-phụ là ai ?

Tế-Công xưng hiệu tên rồi cười hả-hả nói:

Mỗi ngày ngươi vào núi săn bắn thú rừng mà nuôi sống lấy ngươi, thì mạng loài vật phải tận tuyệt hết. Dương-Mãnh và Trần-Hiếu biết hòa-thượng là bực cao-nhơn ẩn-

sỉ, lập tức quỳ xuống làm lễ lạy Tế-Công làm thầy nói :

Hai anh em chúng tôi từ đây xin bỏ nghề nầy, đồng kiếm chỗ an thân lập mạng hiền lành. Hòa-thượng nói :

Tốt ! ngày nay các ngươi sẽ thấy khá.

Hai người đồng kiếu đi về.

Hòa-thượng ở tại chùa ăn thịt uống rượu chẳng đi hóa duyên chi cả; Quảng-Lượng cũng chẳng thôi-thúc, quyết để đến ngày kỳ sẽ đuổi Tế-Công ra khỏi chùa.

Quang-âm thấm-thoát ngày tháng như thoi đưa, phút-chút đã một tháng mấy rồi mà ông ta chẳng quyên đặng một đồng nào; một ngày kia Tế-Công thấy ngoài Sơn-môn không có ai gát cửa, ông lên điện Vi-Đà (hộ-pháp) ngó thánh tượng nói :

— Lão Vi đồng với tội đi dạo chơi.

Vừa nói vừa nắm tay ông Vi-Hộ vác ra khỏi cửa chùa, nhắm phía Tây-Hồ mà đi tới, kẻ qua người lại dọc đường đều nói:

Theo phép hòa-thượng hóa-duyên có vị cầm kim-tích, vị đánh mõ, đâu có ai vác tượng ông Vi-Đà đi cùng đường cùng xá như vậy.

Hòa-thượng cười hả-hả nói:

Các ông chẳng thấy sao ? chúng tôi là bạn giao nhau một chùa mà.

Ai nghe hòa-thượng nói đều tức cười; hòa-thượng chính đương đi, thoạt ngước đầu thấy một luồng hắc - khí xung thiên, Tế-Công ấn linh quang nói :

Lành thay ! ta đâu thể chẳng quảng được.

Hòa - thượng đi đến một đồi gặp quán rượu cơm hiệu là Túy-tiên-Lầu, có treo tấm biển rằng :

Thái-Bạch rượu tiên vui hứng thi,
Lâm-An quán nghĩ khỏe ly kỳ;
Thiên-Tử kêu đòi còn chẳng đoái,
Rằng mắc trong vòng tửu hứng thi.

Hai bên có đôi liền đối :

Túy lý càng khôn đại,
Hồ-trung nhựt nguyệt trường.

Tế-Công bước vô quán, tài-phú thấy đoán là tiều hòa-thượng đến hóa-duyên, nên nói:

Bạch hòa-thượng ! ở đây mùng 1 và rằm mới cho tiền.

Tế-Công nói:

Vậy hả ! chúng tôi đến mùng 1 và rằm mới chịu bán sao ?

Hòa - thượng đứng sờ-rờ ngoài cửa, thoạt có ba người khách đến quán ăn cơm, tài-phú mời khách, còn Tế-Công thì vỗ vai hỏi:

Phải ba vị muốn ăn cơm ư ? ở đây tới mùng 1 với rằm mới bán lận.

Ba người nghe vậy quày-quả ra đi tiệm khác, luôn một hơi ba bốn lớp người như vậy đều bị Tế - Công gàn đi qua quán khác hết, Tài-phú quán cơm thấy vậy nổi giận bước ra hỏi:

Hòa-thượng ! trong tâm ông muốn làm gì ? mà gàn ngả chẳng cho người ta vô ăn cơm ?

Hòa-thượng đáp:

— Ai biết đâu ! hồi nảy tôi vô ăn cơm, vừa tới cửa ngươi nói mùng một rằm mới bán, thì tôi chỉ biết mùng một rằm ngươi sẽ bán cơm, thành thử nói cho người ta biết mà đi nơi khác.

— Tôi tính cho thầy đi hóa duyên, nên dặn đến mùng

1 và rằm tiệm tôi mới cho mấy thầy tiền, thầy hiểu chưa !

— Tôi chẳng phải đến hóa-duyên, đến mà ăn cơm mà !

— Mời thầy vào dùng cơm.

Tế-công vác cốt Vi-hộ vào trong quán, kiếm một cái bàn sạch-sẻ ngồi xuống kêu đồ ăn rượu thịt, ăn và uống luôn một hơi 4 năm bầu rượu, xong rồi kêu tửu-bảo tính tiền tổng cọng là một diếu 680 đồng nam.

Tế-công biểu biên sổ để đó, sau ăn sẽ trả luôn !

Tài-phú nảy giờ để ý về đó, nghe nói không có tiền liền bước lại nói :

Hòa-thượng ! theo phép ăn rồi phải trả tiền, nếu không trả tiền không được ra, thầy phải trả đủ số tiền rồi đi đâu thì đi.

Tế-công đang cùng tài-phú cải lẫy nhau, thoạt nghe phía ngoài có tiếng hét vang, bước vào hai vị anh-hùng.

Hồi thứ tư

Vác Vi-Đà bắt yêu nhà họ Châu.
Bịnh-phục-Thần giận đánh lão đạo.

Tế-công vào quán ăn cơm không trả tiền lại cải lẫy với tài-phú, thoạt thấy hai người ở ngoài bước vào, mặc võ-phục uy-nghiêm, anh hùng dũng lực, hai vị anh hùng đây một là Mỹ-nhiệm-Công Trần-Hiếu, hai là Bịnh-phục-Thần Dương-Mãnh, hai người

đi bảo-phiêu (1) trở về, tính lên chùa Linh-An viếng thăm Tế-công, đi ngang qua đây nghe trong quán có tiếng ồn ào cải lẫy, nên đều bước vào, thấy Tế-công đang cải lẫy với bọn hỏa kế. Dương-Mãnh liền bước tới trước xá dài hòa-thượng và hỏi :

Bạch sư-phụ ! nhơn sao lại đến đây tranh bua với bọn nầy, bộ bọn nó khi nhục thầy hay sao ? nói cho đệ-tử biết đặng con giật dầu cho nó tởn ?

Trần-Hiếu bước lại nói :

Mấy chú chẳng nên lỗ-mãng, nhơn làm sao hảy nói cho ta rõ !

Bọn trong quán cơm thấy hai vị oai-phuông lẫm-lẫm thì rung-rẩy lập-cập nói :

Xin nhị vị đạt-quan lão-gia chớ giận, bởi đại-sư-phụ đây ăn cơm chẳng trả tiền, còn nói nhiều lời chẳng thuận, nên mới có sự cải cọ nhau.

Hòa-thượng nói :

— Hai đồ-đệ đến cũng mai, thôi bọn quán đây nó khi nhục ta khổ lắm !

Trần-Hiếu hỏi :

— Bạch sư-phụ ! bọn nó vì sao lại dám khi nhục thầy.

Hòa-thượng nói :

Ta ăn cơm rồi bọn nó chẳng cho đi, theo đòi tiền hoài.

Trần-Hiếu nghe nói cười chúm-chiếm nói :

— Phải trả tiền cho người ta chớ, (giai đầu qua kêu tài-phú nói :)

(1) BẢO-PHIÊU — Là người đưa các nhà buôn qua những truông hiểm trở cướp giựt, bảo-tồn đi cho tới các thị trấn.

Bọn bây chẳng nhận được thầy hòa-thượng Phật sống ở chùa Linh-Ẩn kêu Tế-công trưởng lão hay sao ? ngài có ăn bao nhiêu thì biên sổ đó, ta trả cho, chớ không được đòi tiền như vậy nữa nghe !

Tài-phú nói :

— Vâng ! chúng tôi vì không biết nên thất kính xin thứ cho, hòa-thượng hỏi hai vị anh-hùng :

— Hai môn-đệ ăn cơm chưa ?

Trần-Hiếu đáp :

— Bạch ! đã ăn rồi !

— Hai anh em vác ông Vi-Đà theo ta đi hóa-duyên.

— Đệ-tử thấy đều là trang giàu có sang cả, sư-phụ muốn bao nhiêu lại không có, hà tất phải đi hóa-duyên chi nữa !

Tế-công lắc đầu nói :

Hóa-duyên là phận sự của ta phải làm, Dương-Mãnh con vác ông Vi-Đà đi.

(Tế-công vác ông Vi-Hộ đi hóa-duyên đặng sùng tu Đại bia lầu, có nhiều chi-tiết gay-cấn phi thường của La-Hán Phật sống vận du-hí thần-thông tế-độ người thuở đó, rất vui lạ mời qui bạn đọc coi tiếp tập sau sẽ rõ.)

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q.G.V.N. giấy phép số 648 ! T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 25-11-54*

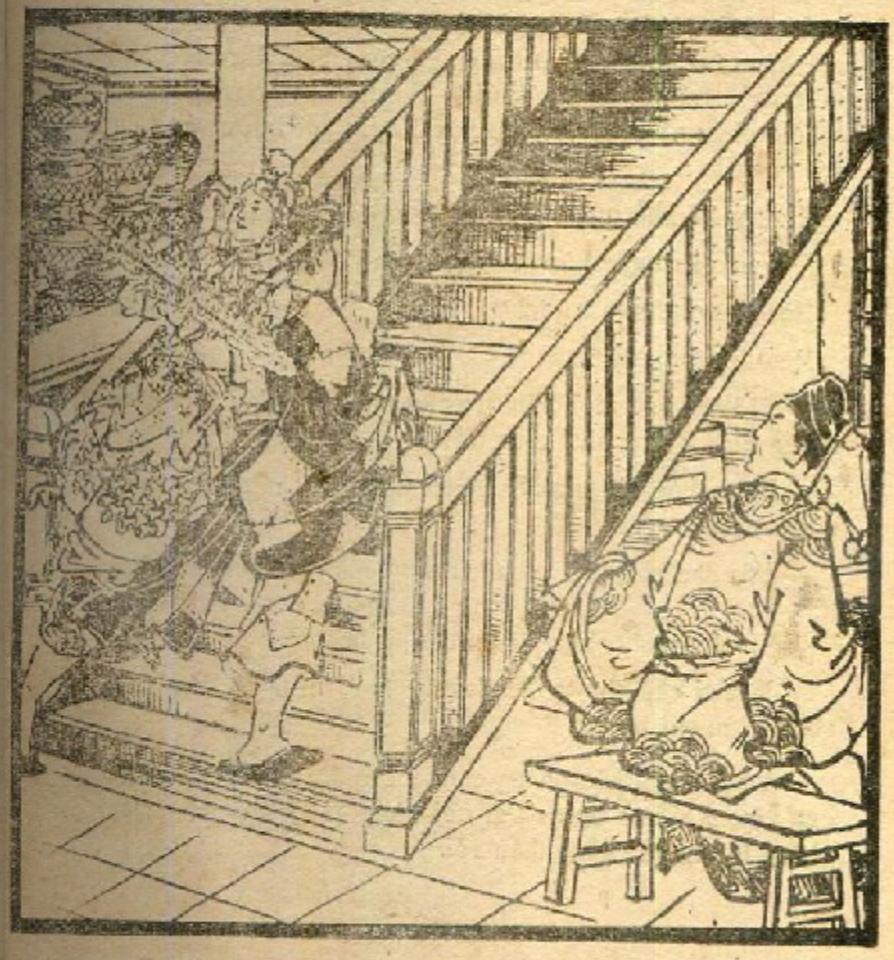

Vác Vi-Đà hóa-duyên cất Đại-Bia lầu.

Thiên-Phước Tự
xuất bản
Tập 3

Thích-giác-Quang
soạn dịch
Giá 1$

Dương-Mãnh vàng ! dạ ! vác ông Vi-Đà, ba thầy trò đồng đi qua phía đông, dọc đường ai cũng nhận biết Dương-Mãnh và Trần-Hiếu nên xầm xì nhau rằng :

Hai vị đạt-quan thế ấy, sao lại theo hòa-thượng mà hóa-duyên. Trần-Hiếu mắc-cỡ mặt đỏ hừng, liền đi qua bên lề theo người quen mà nói chuyện, còn Dương-Mãnh thì chẳng dếm tới lời ai dị-nghị theo Tế-công đi tới, vừa đến một tiệm trà mới khai trương, Tế-công biểu Dương-Mãnh để ông Vi-Đà đó, trong tâm hòa-thượng dùng rùng động thầm nghĩ : việc vậy ta cho vậy ! nghĩ rồi bước vào tiệm trà vùng la :

Khổ quá ! khổ quá !

Bọn hỏa-kế nghe hòa-thượng la khổ bước lại hỏi :

Hòa-thượng mua trà hả ?

Hòa-thượng đáp :

— Vì tiệm anh mới khai-trương nên bần-đạo đến chúc mừng chớ không phải mua trà.

— Té ra hòa-thượng đến chúc mừng xin mời vào trong uống nước.

— Bần-đạo một là đến chúc mừng, hai là hóa-duyên chúc ít.

— Sư-phụ muốn hóa-duyên chừng bao nhiêu ?

— Ngươi cấp cho ta 200 lượng bạc, thì ta đi liền, chớ chẳng cần chi nhiều.

— Sư-phụ nói hóa-duyên chúc ít sao đòi 200 lượng nhiều quá vậy, mời hòa-thượng đi nơi khác mà hóa-duyên, tiệm chúng tôi thí xả chẳng thấu rồi.

— Bây giờ ta quyên ngươi 200 lượng, ngươi cho là xong để đến mặt trời đứng bóng thì phải 400 lượng, để mặt trời lặng về Tây thì phải 600 lượng, chừng khuất mặt trời rồi, thì phải 800 lượng, nếu để một ngày một đêm thì phải giao hết tiệm trà cho ta, lại còn có việc lôi-thôi khó xử nữa.

Tài-phú nghe Phụng hòa-thượng muốn khuấy mình, kẻ bàn-quan mua trà thấy trái, bước lại nói :

— Nầy hòa-thượng ! ở đâu vậy ? người ta mới khai trương mà ông đến phá như thế, ông muốn quyên đôi ba lượng tiền hương thì ta cho, còn như muốn đổi áo xiêm, thì qua ngày khác ta đổi bộ áo ở trên thân ta cho.

— Bần-đạo ngồi trên thân ngươi, ngươi cõng nổi sao ?

Người ấy nghe hòa-thượng trả lời chẳng đúng theo lời mình thì nói :

— Hòa-thượng đừng cợt-giỡn chớ ! ai dếm tới ông ! đố ông làm sao quyên được số định đó, nếu không được thì chẳng kể ông là hòa-thượng !

— Chẳng cần đến ngươi phải thách-đố, ngươi hãy chóng mắt mà coi.

Dứt lời Tế-công bảo :

Dương-Mãnh quài đầu lại coi chừng phía Nam ngã Hồ-Đồng một lão đạo đi đến, thì đệ-tử bắt giặt đánh chết để trước cửa tiệm nó, cho nó mắc án nhơn mạng coi nà.

Dương-Mãnh bẩm tánh hung-bạo, nghe hòa-thượng bảo liền gặt đầu vâng chịu, lỏ mắt ngó chừng trong ngã Hồ-Đồng, dây lát quả thiệt có một lão-đạo trong ngã Hồ-Đồng bước ra thân cao tám thước, ốm yếu người, đầu bịt khăn đạo, mặc đạo-bào xanh, mang giày mây bạch, trên lưng

giắc một bửu-kiếm và một nỏ tên, mặt tròn trắng hiện sắc mặt hiền lành, râu ba chòm dài phất-phơ trước ngực. vừa đi vừa ca rằng :

Huyền trung diệu, diệu trung huyền,
Tam-thanh giáo hạ có chơn truyền ;
Chẳng phải Thánh, chẳng phải Tiên !
Ở trong động thường khổ tu luyện !
Miệng nuốt kim-đơn nguơn-thần hiện,
Mới rõ tam thanh có chơn truyền.

Dương-Mãnh thấy phừn-phừn nổi giận hét :

Hay cho yêu-đạo ! mi chạy đàng trời ! lão-gia chờ mi đã lâu, đừng mong thoát khỏi. Vừa hét vừa xốc lại thộp ngực mà đánh.

Nhân sao Tế-công trưởng-lão lại khiến Dương-Mãnh đánh lão-đạo đây.

Nhân vì một nhà giàu ở đường Thái-Bình trong thành Lâm-an họ Châu tên Kiển tự Vọng-Liêm, người kêu là Châu-bán-Thành nhà giàu có cả trăm muôn, chỉ có một mụng trai tên là Châu-chí-Khoa 21 tuổi vẫn chưa có vợ, cậu rất đẹp trai, đi coi vợ khắp nơi, nhưng lớn thì chẳng ưng, nhỏ thì chẳng chịu, nhà quan-quạn thì họ không gả, nghèo thì chẳng đương gia hộ đối, nên chẳng định vợ cho con được.

Châu viên-ngoại đã 70 ngoài tuổi, chỉ có một trai nên tưng-tiệu như trứng mỏng, một hôm Châu-chí-Khoa thoạt nhiên nhiễm bịnh ở thơ - phòng trong hoa - viên mà dưỡng bịnh, rước cũng nhiều thầy thuốc cao-minh, nhưng chẳng thấy công hiệu chi cả, lão viên-ngoại lấy làm lo lắng buồn rầu.

Một đêm kia ông tự xách đèn lồng thân-hành ra thơ-phòng ngoài hoa-viên mà thăm con bịnh thế ra sao, vừa tới cửa ngõ thơ-trai thì nghe vang-dội tiếng cười nói trai gái, ông thầm nghĩ cho tớ gái liều-huờn, đứa nào ra đây làm việc cẩu-thả, cho bại-hoại gia-phong ta, ta đến coi đứa nào cho biết.

Viên-ngoại bước lại cửa song, dòm lỗ hở vào thấy trên bàn chông 1 ngọn đèn, để vài món trái cây, con ông ngồi bên phía Đông, còn bên phía Nam ngồi một nàng con gái như hoa tợ ngọc, nhận đặng là con gái ông Vương-Thành viên-ngoại ở cách vách tên là Nguyệt-Nga.

Lão viên-ngoại cả kinh thầm nghĩ :

— Ta với Vương viên-ngoại là anh em chơi nhau thuở còn thơ bé, nay hai trẻ nó gây nên nông nỗi như vầy chết rồi ! còn mặt mũi nào mà tấn thối nhau. Nghĩ như vậy ông quải quả trở về phòng, vợ ông tiếp lấy đèn lồng tắt mà dẹp

Lão viên-ngoại thở ra than rằng :

— Bà ơi ! bà có biết nỗi con mình nó đau cách nào, mà cùng con gái của Vương-Thành cách vách với ta là VươngNguyệt-Nga, ăn uống vui chơi tại thơ-phòng, nó như thế làm ta yên lòng sao được !

— Ông đừng lo nghĩ viễn-vong ! ngày mai ông thân hành qua nhà Vương hiền-dệ, cùng nhau chuyện trò, ông hỏi thăm con gái ổng có chồng chưa, nếu chưa thì ông về cầu mai đến nói, đặng bảo-tồn danh-tiết đôi bên, và hiệp tâm nguyện của đôi lứa, thế là lưỡng toàn kỳ mỹ rồi.

Viên-ngoại nghe qua cho là hữu-lý, vợ chồng mới an nghỉ được.

Qua ngày mai thức dậy dùng vật điểm-tâm sớm rồi, viên

ngoại thay đổi y-phục, dắc gia-nhơn theo qua thăm Vương viên-ngoại, vừa ra tới cửa thấy phía chánh Tây dám bụi cuồn-cuộn bay mịt-mù, một con ngựa kéo hai cái kiệu nhỏ chừng chạy đến thấy rõ là Vương viên-ngoại, Vương viên-ngoại nhảy xuống ngựa làm lễ chào Châu - bán - Thành.

Vương-Thành nói :

— Lâu quá mới gặp huynh-trưởng, anh cũng được mạnh giỏi ư ?

— Hiền-đệ đi đâu đây, trong kiệu đó ai vậy ?

— Trong kiệu đó là cháu Vương Nguyệt-Nga, mấy tháng nay nó ở bên cậu mợ nó chơi, nhơn vì tôi chọn được nơi đương gia hộ đối, ngày mai đã đến ngày định lễ gả cháu, nên nay tôi thân-hành qua rước nó về.

Châu viên-ngoại nghe hết sức kinh ngạc, thầm nghĩ :

Nói như thế sai rồi, hôm qua ta thấy rõ-ràng Vương Nguyệt-Nga uống rượu với con ta sau hoa-viên, sao nói ở bên cậu nó mấy tháng nay, đâu lẽ ta hoa mắt mà nhận lầm người, quyết định chẳng dùng rồi, nghĩ rồi nói :

— Hiền-đệ đem kiệu vô cửa và cho tôi thăm cháu nó coi nay thế nào !

Vương-Thành bảo đem kiệu tới, đứa tớ gái xuống kiệu vén rèm dở Tiểu-Thơ bước xuống kiệu, bước lại bái chào Châu viên-ngoại chúc sống lâu vạn phước, Châu viên-ngoại ngó thấy giống inh như người con gái mình thấy hôm qua ở tại thơ-phòng, trong tâm thầm nghĩ :

— Không xong rồi ! Vương Nguyệt-Nga ta thấy hôm qua chẳng yêu thì là quái, chẳng phải quỉ thì cũng yêu hồ, ông

phát mệt lửng-chửng muốn ngã, may có người theo dìu-đỡ

Vương viên-ngoại hỏi :

— Anh thấy cháu nó sao lại làm kỳ vậy ?

— Hiền-đệ ôi ! tôi thấy cháu lại nhớ nỗi con tôi hiện bịnh thế trầm-trọng mà làm mệt xỉu.

— Tôi thiệt không hay ! để qua bữa khác sẽ qua thăm cháu kẻo tội-nghiệp.

Dứt lời viên-ngoại cáo từ mà về ; Châu viên-ngoại trở vô nhà, hỏi ôi ! thở dài ; Châu-thị hỏi :

— Duyên do sao coi anỏi mệt nhọc vậy ?

— Không rầu sao được ! vợ chồng ta thấy khổ rồi, con nó bịnh vậy ! ... ! mình phải tính làm sao bây giờ.

Vợ chồng đương bàn luận phiền-não, thì ở ngoài chạy vào một cậu nhỏ kêu là Đắc-Phước chừng 15, 16 tuổi rất lanh-lợi nói :

— Viên-ngoại đừng lo ! ở ngoài cửa Thanh - Ba, có lão-đạo Lưu-thái-Chơn tại Tam-Thanh Quán, có tài bắt yêu trấn trạch trị bịnh rất hay, viên-ngoại đi thỉnh ổng về, chắc trị bịnh công-tử được.

Viên-ngoại nghe có lý dạy thắng ngựa sẵn, ông dắc theo bốn người tùng-nhơn, còn thơ-đồng thì dẫn đường, đồng đi tới cửa Tam-Thanh Quán, ông xuống ngựa gỏ cửa, thấy chạy ra một ông tiểu-đạo đồng nói :

— Các ông kiếm ai ?

Gia-nhơn đáp :

— Chúng tôi cùng Châu viên-ngoại ở trong thành đến đây

thỉnh Đạo-gia bắt yêu.

Đạo-đồng vào trong thông-báo ; miếu nầy có một tứng nhà đông, tây đối nhau, viên-ngoại bước vào đông viện, lão đạo xuống thềm nghinh-tiếp. Châu viên-ngoại thấy lão đạo ngủ-quan thanh-tú, viên-ngoại nói :

— Hèn lâu tôi ngươn mộ tiên-trưởng đại-danh như sấm-sét, hiện ở hoa-viên tôi, yêu làm loạn, nó biến ra giống inh nàng Vương Nguyệt-Nga, rủ mê Chí-Khoa con tôi, đến cầu tiên-trưởng đại phát từ-bi tới bắt yêu trấn trạch, đủi quỉ trị bịnh giùm ! Lão đạo biết viên-ngoại là tay giàu có nên vâng chịu nói :

— Xin viên-ngoại về trước tôi sẽ đến sau.

Lão viên-ngoại uống xong chén trà thì cáo từ, lão đạo đưa ra khỏi cửa, rồi trở vào miếu kêu đạo-đồng mượn lại xiêm áo đạo-bào, giày mão toàn đồ mới cầm hồm trước dem về, thay đổi xong rồi thẳng đến Tiền-Đường, chính lúc đương đi xảy nghe đối diện một tiếng hét vang, Dương-Mãnh chụp đánh lão đạo.

Hồi thứ năm

Châu viên-ngoại ngoài hoa-viên thấy yêu,
Tới Tam-Thanh-Quán cầu thỉnh lão-đạo.

Nói về Dương-Mãnh chụp đánh lão-đạo mấy thoi làm rớt mão xuống đất, Tế-công bước lại can ra, Trần-Hiếu đi tới hối Dương-Mãnh chạy nói:

— Sư-phụ phá ngươi đánh người mắc nhơn mạng đa !

Vừa nói vừa xô Dương-Mãnh chạy mất ; lão-đạo giận hai mắt đỏ như tôm luộc la rằng :

— Trái đời quá ! vô cớ lại xốc chụp đánh tôi, tôi phải lên huyện Tiền-Đường mà thưa nó.

Tế-công nói :

— Đạo-gia ! xin vì tôi mà bỏ qua việc ấy cho rồi.

Lão-đạo hỏi :

— Bạch hòa-thượng ở chùa nào ?

— Tôi ở xóm cỏ ngựa Hồ-Đồng tại chùa Huỳnh-Liên, tên là Khổ-Hạch (hột dắng).

Hòa-thượng đi đâu đây ?

— Tôi vào thành Lâm-An ở đường Thái-Bình có một nhà giàu họ Châu kêu là Châu-vọng-Liêm, là một nhà tài chủ trong thành Lâm-An, người xưng là Châu-bán-Thành, thỉnh tôi đi bắt yêu trấn trạch, đủi quỉ trị bịnh.

Lưu-thái-Chơn nghe trong tâm chẳng vui, thầm nghĩ :

Châu viên-ngoại làm trái quá ! đã thỉnh ta sao còn thỉnh hòa-thượng nữa, để ta đến đó thử coi, như cung kính ta thì ta bắt yêu, nếu cung kính hòa-thượng, thì ta trở về liền.

Nghĩ rồi nói :

Hòa-thượng, cùng với tôi đồng đi.

Hòa-thượng vác tượng ông Vi-đà đồng đi và nói :

Lưu-đạo-gia họ gì ?

Lão đạo đáp :

Ông đã kêu tôi là Lưu đạo-gia, còn hỏi tôi họ gì, ông thiệt là phụng hòa-thượng rồi. Tế-Công cười hả hả thốt lời nói đạo :

Nói ta phụng thì ta chịu phụng,
Phụng điên chứng ấy thấy bất đồng,
Ai cần học chứng phụng điên ấy
Phải tạ ta rượu quý một bình

Dứt lời hai người vào cửa Tiền-Đường đi tới đường Thái-Bình thấy cửa ngõ chạm bốn con rồng quấn vào cây ,trên cửa có mấy tấm liễn, trên biển :

Cấp Công Háo Nghĩa
Lạc Thiện Háo Thí
Nghĩa Trọng Hương Lý
Kiến Nghĩa Dõng Vi

Đi tới gõ cửa, quản-gia ra ngó thấy nói : Đạo-gia tới rồi !

Lão đạo nói :

Phiền ngươi vào bẩm lại với viên-ngoại nói tôi đã đến. Quản-gia thấy hòa-thượng vác tượng Vi-Đà đứng làm thinh thì ngó hai người tăng đạo một hồi, mới quày-quả đi vô, đến thơ-trai thấy viên ngoại đương chờ lão-đạo, gia-nhơn vào bẩm lại viên-ngoại rằng :

Tam Thanh-Quán Lưu-thái-Chơn đạo-gia đã đến, lại đồng đi với một vị Hòa-thượng.

Châu viên-ngoại nghe kinh ngạc hỏi :

— Hòa-thượng đó ai thỉnh ?

Châu-Phước nói :

— Chắc là lão-đạo thỉnh, ông ra cũng cung-kính hòa-thượng cho lão đạo vui lòng.

Kỳ thiệt hai bên đều nhận lầm cả, viên-ngoại thì nghi lão đạo thỉnh hòa-thượng, còn lão-đạo cho là trong nhà thỉnh, kỳ thiệt là tự hòa-thượng đến.

Viên-ngoại ra nghinh-tiếp Hòa-Thượng vòng tay nói.

Thỉnh hòa-thượng và đạo-gia vào trong ngồi ; lão-đạo trong tâm chẳng vui, thầm nói :

— Thấy hòa-thượng họ vòng tay cung-kính, thấy ta họ kêu đạo-gia, thôi mình về ; lại nghĩ : Nhưng nay mình phải nhẫn-nại để kiếm vài chục lượng bạc chủ cúng-dường đặng chuộc đồ y-phục về.

Nghĩ rồi riu-ríu theo viên-ngoại mà vào đến thơ-phòng là ba căn tây phối phòng, chính giữa để một cái bàn bát-tiên, hai bên hai hàng ghế ỷ, trên tường viết chữ rất hay sắc-sảo, hòa-thượng cùng lão-đạo vào ngồi thì gia-nhơn bưng nước đến, hòa-thượng bảo :

Dọn rượu uống chơi.

Lão-đạo thấy vậy nghĩ cho hòa-thượng là người quen biết, thường thường tới đây nên không kể nề. Viên-ngoại dạy dọn rượu lập tức, tức khắc gia-nhơn lao bàn dọn tiệc rượu, hòa-thượng chẳng khiêm nhường, lại giữa bàn ngồi xuống lão-đạo tuy chẳng vừa ý nhưng cũng chẳng nói ra hòa-thượng uống một hơi ba bốn chun rượu, thấy Châu viên-ngoại có mời cung kính, lão-đạo nhịn chẳng được, bèn hỏi viên-ngoại rằng :

— Ông thỉnh vị hòa-thượng nầy phải không ?

Châu viên-ngoại nghe nói chưn-hửn, lắc đầu lia-lịa nói :

— Chẳng thỉnh mà cũng chẳng nhận biết, thấy đi với đạo-gia đồng đến thì hay vậy.

Lão-đạo nói :

Tôi cũng chẳng nhận biết ông, ông nói viên-ngoại thỉnh.

Hòa-thượng nói:

Chớ phân-vân chi cả đem một bầu rượu nữa uống chơi !

Viên-ngoại nói :

Hay cho hòa-thượng ! ông dám cả gan đến ăn nhậu hả ? đứa nào dâu mau duổi nó ra khỏi cửa.

Gia nhơn chạy lại thấy hòa-thượng còn ngồi hưng chun rượu đương uống.

Châu-Phương nói.

Hay cho hòa-thượng, ông dắt chuyện đến dặng nhậu-nhẹt mau đi ra.

Đầy xô hòa-thượng hối ra mà đóng cửa lại, nó thấy hòa-thượng bỏ Vi-Đà tượng dưới đất mà đi, liền chạy vô bẩm với viên-ngoại :

Tôi đã đuổi hòa-thượng đi rồi, ông bỏ tượng ông Vi-Đà lại trước cửa.

Viên-ngoại nói :

Trở ra đem tượng Vi-Đà giao cho nó, có khó gì.

Lão-đạo kêu dọn rượu và hỏi :

Thưa viên ngoại ! hiện giờ nhà ông yêu tinh ra sao mà làm mê công-tử, tôi sẽ đốt hương vẽ bùa trừ cho rồi.

Lão đạo dây chính là người không có tài đốt hương vẽ bùa trị bịnh chi cả chẳng qua là náo-nương bóng thần-tiên

tại Tam-Thanh-Quán mà kiếm bát cơm nuôi sống, lúc ấy Châu-viên-ngoại nghe hỏi nói :

Hiện tại yêu tinh hóa ra giống-inh đứa gái ở cách vách nhà tôi, tên là Vương-Nguyệt-Nga, đến tối nó cùng con tôi uống rượu tại hoa viên.

Lão đạo nghe nói hết hồn tự nghĩ :

Ta chỉ biết đốt hương họa bùa, còn yêu tinh nó biến-hóa được hình người, thì ta làm sao bắt được, trở lại bị yêu-tinh bắt mới là nguy.

Lão-đạo chần-chờ có cả nữa tiếng đồng hồ mới nói :

Thưa viên-ngoại ! phải cho tôi 7 người hiệp với tôi là thức bát-quái liên hườn, mới có thể bắt yêu được và là cách gin-giữ vạn toàn cho.

Viên-ngoại đáp :

Được ! Châu-Phước a ! con theo đạo-gia đi bắt yêu.

Châu-Phước nói :

— Dạ tôi bị chột ruột đau bụng quá, không thể bắt yêu được, xin viên-ngoại phái người khác.

Viên-ngoại đạy Châu-Lộc đi.

Châu-Lộc nói :

Bị đau mắt...

Châu viên-ngoại là người hiền, nghe ai cũng không chịu đi, thì tự ông đã rõ, nếu trọng thưởng thì có dõng-phu ai chẳng vì lợi; Viên-ngoại nói :

Ai chịu theo đạo-gia bắt yêu, mỗi người được 10 lượng bạc, phải có đủ bảy người, ai muốn đi ! ai đi. ?

Một bên đó Châu-Phước nói :

— Thưa viên-ngoại tôi đi !

— Con hết chột bụng rồi sao ?

— Vâng ! Tôi mới vừa đặng tiên-phương, mua 1 củ thược-dược nấu nước mà uống đã hết rồi.

Châu-Lộc cũng đi, một chút thì đủ bảy người gia-nhơn xin đi, viên-ngoại hỏi ;

Đạo-gia cần dùng chi nữa không ?

Lão-đạo bảo lấy viết biên một cái toa dặng nhớ, dùng bàn cao 1 cái, 1 cái ỷ, đồ ngủ-cúng đèn đội, 1 cái lư hương, đèn bạch lạp 1 cặp, Trường thọ hương một gói, một phân tiền, viết 1 cây, châu sa 1 chỉ, nghiên 1 cái, 1 tờ giấy vàng rau thơm, nước vô căn, đồ ngũ cốc lương thực, 1 cục bạch cấp v. v.

Viên-ngoại căn-dặn chiếu theo toa mà sắm đồ cho sẵn-sàng và hỏi lão-đạo lập đàn ở đâu.

Lão-đạo bảo :

Lập đàn ở giữa thơ-phòng của công-tử sau hoa-viên, tôi sẽ đến đó liền.

Chẳng bao lâu thì trời đã xẩm tối đỏ đèn, lão-đạo đồng với viên-ngoại dắc theo bảy người tùng-nhơn, tay đều cầm đồ binh khí, kéo đến hoa-viên, lão-đạo ngó thấy hoa-viên tề-chỉnh, kỳ hoa dị thảo xum-sê, mùi thơm phưởng-phất, hiện ra một cảnh vui tươi ; thấy đồ cần dùng đã bày-trí sẵn-sàng đủ hết rần-rộ kéo đến trong viện.

Công-tử nghe có tiếng động-tác thì rầy rằng :

Ở ngoài làm gì rộn-ràn, hảy ra hết cho mau !

Gia-nhơn nói :

Thưa công tử đừng rầy ! có rước đạo-gia đến bắt yêu vẽ bùa trị bịnh cho cậu, cậu hảy nằm yên-tịnh đừng cho nó chạy.

Công-tử nói :

Khéo nói xàm, làm cho tốn lãng.

Lão-đạo làm thinh chẳng nói rằng:

Viên-ngoại trở về thỉnh-đường lóng nghe tin mừng của lão-đạo, bảo chúng gia-nhơn vào trong nhà hết, kẻ trong người ngoài dặng trợ oai, lão-đạo ngồi trên ỷ giữa nhà, chờ đến trống trở canh hai, đốt đèn sáp lên rực-rở, đốt một nén hương, cung-kính trong tâm đão-cáo :

Tam-Thanh giáo chủ Thần Phật chứng-minh, đệ-tử Lưu-thái-Chơn ở Tam-Thanh quán, hiện ở nhà họ Châu đuổi yêu-quái, tôi được 10 lượng bạc, về miễu chuộc y-phục đạo bào rồi, sẽ cúng chay trả lời nguyện.

Vái cầu rồi lột mão bỏ tóc xả, lấy bửu-kiếm ra để nằm trên bàn án miệng niệm lâm-dâm, cầm nhan thư bùa vào nước vô-căn, bứng trên bửu-kiếm, lấy bạch-cấp nghiền nát hòa với châu sa rượu, vẽ ra ba đạo linh-phù, lão-đạo nói:

— Châu-Phước ! ngươi hảy coi, ta đốt đạo linh-phù thứ nhứt thì cuồn-phong nổi lên, đạo phù thứ nhì thì bắt dẫn yêu-tinh đến, đạo phù thứ ba dùng bửu kiếm chém yêu quái, khiến nó hiện nguyên hình, yêu chết hóa thành quỉ, quỉ chết hóa thành van (hưởng), chừng có tiếng van-động là đã kết quả tánh mạng nó rồi.

Bọn Châu-Phước xúm coi lão -đạo làm phép, ông lấy đạo linh-phù dán trên mũi bửu-kiếm, trong miệng niệm lâm-

dám nghe không dược niệm dứt rồi nói :

Thái-Thượng lão quân cấp-cấp như luật lịnh sắc.

Đốt một đạo linh-phù, cầm bửu-kiếm xoay tròn một vừng lửa kế tắc, chỉ còn cái đuôi lá bùa; người người đều trông chừng chẳng có một chút gió chi cả, Châu-Phước nói :

Mấy anh coi lão-đạo nói sai rồi.

Châu-Lộc nói :

Đừng vội còn đạo linh-phù thứ hai thử coi.

Lão-đạo miệng niệm chú lâm-dâm cũng dán đạo linh-phù vào mũi bửu-kiếm đốt như trước, cũng chẳng thấy động tịnh chi cả, lão đạo coi đã sượng-sùng, tiếp lấy đạo phù thứ ba cũng làm như trước, miệng niệm thần-chú, xảy thấy một trận cuồn phong thổi đến, trận gió vừa qua, lão-đạo ngó thấy hồn phi phách tán, một con yêu đến muốn ăn lão-đạo.

(Muốn biết bắt yêu thế nào mời bạn đọc đón xem tập 4 sẽ rõ.

Mandat xin gởi cho ông : LÊ - VĂN - ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391
Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q. G. V. N. giấy phép số 648 ! T X B. Saigon ngày 25 tháng 8 1954

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 2-12-54*

Tế-Công hàng phục yêu-hồ.

Thiên-Phước Tự
xuất bản
Tập 4

Thích-giác-Quang
soạn dịch
Giá 1$

Hồi thứ sáu.

Châu-vọng-Liêm thuật kỷ sự thấy yêu,
Lưu-thái-Chơn bắt yêu bị yêu bắt.

Nói về lão-đạo đốt ba đạo linh-phù rồi, một trận cuồn phong nổi lên nghe có tiếng chơn bước ; Lão-đạo tính cho yêu-tinh chắc là mặt xanh râu đỏ mình mầy lông lá thấy ghê-tởm ; chừng xem kỹ lại là một nàng con gái thiên kiều bá mỵ, mặt như đóa hoa mới nở, bước đi yểu-điệu sắc mặt trắng hường xinh đẹp ; nàng đi đến chỗ lão đạo nói :

Hay cho Thái-Chơn ! mi dám khởi động đến cô bà mi_u ?

Bọn Châu-Phước đồng nói :

— Coi bộ cảm-tình ghê ! thân-thích của lão-đạo chớ ai đâu lạ.

Lão-đạo sợ hổn bất phụ thể nói :

— Tiên-cô chớ nổi giận nghe lời tiểu đạo phân-trần :

Nhơn vì Châu viên-ngoại thỉnh tôi trị bịnh cho công-tử, nên thỉnh tiên-cô đến dặng tôi phân trần... a ! ... a !... a ! tiên-cô là người tu-luyện tại thâm sơn u cốc, đạo-đức sâu xa, hà tất lại tham-luyến hồng-trần, xin khuyên tiên-cô lo bề tu-luyện, cái kim-thân muôn đời bất diệt phải quý hơn.

Yêu-tinh nghe qua nói :

Mi chớ nhiều lời, ta chưa ăn thịt người dã lâu, nay làm một bụng cho no-nê.

Dứt lời xốc lại lão-đạo, phình bụng thổi một hơi hắc-khí lão-đạo la hởi ôi ! một tiếng liền ngã xuống đất nằm dài ; bọn Châu-Phước sợ mất hồn mất vía, chui trốn dưới giường, chúng gia-nhơn chui trốn chẳng được, Châu-Lộc nắm chưn Châu-Phước kéo bảo ra dể cho tôi trốn, Châu-Phước nói ;

Tiên-cô dừng kéo chưn tôi tội nghiệp !

Bọn gia-nhơn chui-trốn khắp chỗ, thoạt nghe phia ngoài có tiếng vang-động long trời động đất, có người gan dạ lén ngó ra thấy một vừng hồng quang sáng trời, có một vị Kim-giáp thiên-thần đứng tại cửa ngỏ chính là Hộ-Pháp Vi-Đà hiển thánh, mọi người không ai dám ra ; thẳng thét đến sáng viên-ngoại chẳng ngủ được, chờ tới sáng dắc một đứa gia-nhơn gan-dưởm theo mình đến hoa-viên, coi lão-đạo bắt yêu thể nào, đi vào viện thấy lão đạo nằm ngay dơ ở dưới đất, mặt xanh như tàu lá, còn bửu-kiếm cắm một bên đó, ông bước lại rờ lão-đạo thì mình lạnh như đồng, vô thơ-phòng thấy chúng gia-nhơn đều chui trốn dưới sàng, có đứa trốn dưới bàn, ông bước lại nắm chơn nó kéo, thì đứa nào cũng đều nói :

Xin cô... cô... nhiều-mạng ! chớ kéo chơn tôi.

Viên-ngoại giận hét:

Mấy đứa bây chưa chịu ra, còn cô-cô gì nữa.

Bọn Châu-phước nghe tiếng viên-ngoại cả mừng đồng rộ nhau nói :

Viên-ngoại ôi ! chúng-tôi sợ gần chết !

Viên-ngoại hỏi qua việc bắt yêu hồi hôm, Châu Phước thuật lại hết sự bắt yêu hồi hôm và cốt Vi-Đà hiển

thánh v.v...

Viên-ngoại than rằng :

Thiệt là phước bất trùng lai, họa vô đơn chí, yêu thì chưa bắt được, thêm lão-đạo lại chết ngay đây, còn phải báo cho quan khám-nghiệm, sợ một nỗi người có tiền sẽ bị buộc vào án nhơn-mạng là khác ; ông hối-hấp dọn quét trong viện cho sạch-sẽ, viên-ngoại ra trước cửa, tự nghĩ :

— Cốt Hộ-Pháp Vi-Đà của hòa-thượng ở đàng trước thính-đường làm sao vọt tới sau đây mà hiền-thánh, đợi hòa-thượng đến đây ta sẽ nài mua hắc cốt Hộ-Pháp Vi-Đà nầy để trấn trạch thì quý lắm.

Chính đương suy nghĩ liền nghe tiếng gõ cửa, hòa-thượng kêu :

Mở cửa đặng lấy cốt Vi-Đà về, cốt Vi-Đà tôi đã có chủ rồi, chồng 6 muôn lượng bạc cũng chẳng bán.

Viên-ngoại nghe vội-vàng đến trước ngó ra ngoài cửa chẳng phải hòa-thượng, viên-ngoại xem kỹ nhận biết là bài-đệ Tô-bắc-Sơn.

Châu viên-ngoại hỏi :

Phải hiền-đệ kêu cửa chăng ?

— Chẳng phải ! tôi tiến dẫn cho anh ra mắt một vị bằng-hữu, tôi thường để xướng cùng anh, ngài Tế-Điên Phật sống tại chùa Linh-Ẩn ở Tây-Hồ, tối hôm qua ngài đến nhà tôi, có thuật lại ngài vác cốt Vi-Đà đi hóa-duyên, nghe nhà anh yêu-tinh làm lộng, nên đến tính bắt yêu giùm, bị anh xô đuổi ngài để cốt Vi-Đà lại đây, qua bèn nhà tôi mà nghỉ đêm hồi hôm, tôi tính cho anh chẳng nhận biết, nếu biết là Tế-Công anh chắc chẳng có khi mạng như vậy, nên

nay tôi yêu cầu ngài đến đây, một là bắt yêu, hai là lấy cốt Vi-Đà về.

Châu viên ngoại nói :

— Chẳng xong rồi hiền-đệ ôi ! hiện đây Lưu lão đạo ở Tam-Thanh-Quán đến bắt yêu chẳng rồi, lại bị yêu-tinh phung yêu-khí, nay còn hôn mê bất tỉnh, tôi tính đưa tin về miếu lão-đạo cho hay và báo quan khám-nghiệm, kế nghe ở ngoài hòa-thượng kêu cửa, hiền-đệ làm ơn thỉnh đại sư-phụ đến đây giùm !

Tô-Bắc-Sơn ngó dáo-dác kiếm thấy hòa-thượng ngồi chồm-hổm trong góc vách tường, Tô-Bắc-Sơn nói ;

Thỉnh sư-phụ bước ra cho viên-ngoại ra mắt.

Châu-viên-ngoại bước lại mời thẳng vào thính-phòng, gia-nhơn bưng trà hiến lại, Châu-viên-ngoại nói :

Bạch Thánh Tăng ! chúng tôi chẳng biết mạng phạm, mông ngài thứ tội !

Hối dọn rượu ra cho hòa-thượng dùng.

Tế-công nói :

Tôi nay chẳng uống rượu, để trước bắt yêu trị bịnh rồi, nhiên-hậu sẽ uống rượu, ông đắc tôi ra ngoài sau đó xem thử.

Viên ngoại đáp :

— Vâng !

Tức thì viên-ngoại đi trước dẫn đường thẳng đến hậu-viện thấy lão-đạo còn nằm dài dưới đất, hòa-thượng nói :

Lão đạo hồi hôm gặp thân-thích rồi.

Châu-Phước nói:

Thiệt đúng vậy ! hồi hôm tôi nghe lão-đạo kêu là cô-cô.

Tế-Công nói :

Ta phải trị cho lão-đạo lành bịnh trước, các ngươi múc nữa chén nước mát hòa thuốc cho nó uống.

Gia-nhơn múc nước bưng lại, hòa-thượng bỏ thuốc vào nước tan ra, cạy miệng đổ thuốc cho lão đạo uống ; một khắc đồng hồ sau thấm thuốc, lão-đạo ụa mữa khan cả nữa giờ, mới mở mắt tỉnh lại, thấy hòa-thượng, Châu-viên-ngoại và Tô viên-ngoại đều đứng ở trước mắt, lão-đạo nhận biết cả, tự đứng dậy nói :

Xấu hổ quá !

Hòa-thượng nói :

Viên-ngoại cúng cho lão-đạo 50 lượng bạc, đặng ổng về miễu chuộc y-phục đạo-bào và đồ miễu, Viên-ngoại dạy gia-nhơn lấy tiền cho lão-đạo, lão-đạo tạ ơn hỏi :

Thưa viên-ngoại ! vị đại hòa-thượng đây ở đâu ? pháp danh gì ?

Châu-viên-ngoại nói ;

Thầy đây là Phật sống Tế-Công ở chùa Linh-Ẩn tại Tây-hồ,

Lão-đạo nghe qua lật-đật quì xuống cúi đầu nói :

Tôi thiệt chẳng biết Thánh-Tăng, nên hôm qua có nhiều điều mạng phạm, xin thứ cho.

Tế-Công nói ;

Đạo-gia chẳng nên làm lễ, ông về miễu còn bắt yêu cho người nữa không ?

Lão-đạo nói :

Một lần nầy gần muốn vong mạng, tôi sợ quá ! từ nầy

về sau chẳng dám bắt yêu nữa rồi.

Dứt lời lão-đạo kiếu từ trở về miễu, về tới Tam-Thanh-Quán, bảo đạo đồng lấy tiền ra chuộc đồ về, còn ông ra ngoài trước cửa gở bản quảng-cáo « Bắt yêu trấn-trạch », lại dặn đạo-đồng :

Bất luận là ai đến thỉnh ta bắt yêu, thì còn nói thầy đã vào núi hái thuốc rồi.

Nhắc lại Tế-Công thấy lão-đạo đi rồi, hòa-thượng nói :

Thưa viện-ngoại ! tôi nay trước đuổi quỉ trị bịnh cho công tử, sau sẽ bắt yêu ! viện-ngoại nghĩ sao ?

Viên-ngoại nói :

Thánh-tăng phát lòng đại từ bi như vậy quý lắm !

Liền dắc Tế-Công đến phòng công-tử Châu-chí-Khoa, thấy công-tử nằm xuội lơ, mặt vàng nám không còn một chút huyết sắc, Châu viên ngoại thấy trong lòng bức-rức khó chịu liền kêu.

Chí-Khoa con ! Chí-Khoa con ! . . . .

Công-tử chẳng nói năng chi, hé mắt ngó viên-ngoại rồi nhắm lại, Tô-viên-ngoại nói :

— Cháu tôi bình thời là một nhân-vật phong-lưu, bấy lâu nay chẳng gặp, nay nó biến đổi quá nhiều, thân thể tiều-tụy, mặt không còn chút máu, coi thế khô-khan, làm sao trị lành được ?

Tế-Công nói :

Chẳng vội gì ! tôi cho nó uống thuốc thì mạnh liền !

Châu-chí-Khoa đã sẵn hư-nhược, ban ngày thời hôn trầm, tối thì suốt đêm không ngủ, tinh-thần hoảng-hốt, trong tâm

vừa minh-bạch thấy cha mình, Tô viên-ngoại cùng Hòa-Thượng bước vào bèn mở mắt ra ngó, thấy hòa-thượng mò trong lưng lấy ra một cục thuốc ; Châu-viên ngoại hỏi :

Bạch Thánh-tăng ! thuốc gì vậy ?

Tế-Công nói :

— Thuốc đây kêu là Yếu-mạnh-Đơn, vì con ông mạng nó đã mất rồi, nên tôi dùng thuốc nầy đặng kéo hồi mạng nó lại.

Hòa-thượng lấy thuốc bỏ vào miệng nhai nhiễn, lấy tay vạch miệng Châu-chí-Khoa ra, hòa-thượng phung mạnh thuốc vào miệng công-tử, Châu-chí-Khoa thấy hòa-thượng làm bắt gớm, muốn nhổ ra mà nhổ chẳng được, vì thuốc bị phung đã xuống khỏi yết-hầu rồi, nên phải nuốt luôn, nghe trong bụng thuốc chạy sôi lụp-bụp, thuốc dẫn huyết chạy, huyết dẫn khí hành, ngủ tạng lục phủ nghe sảng-khoái, thân nhẹ khỏe như vất xuống một tòa núi Thái-Sơn.

Hòa-thượng hỏi :

Nầy Châu-chí-Khoa ! cha mẹ ngươi được mấy người con ?

Châu-chí-Khoa công-tử đáp :

— Có một mình tôi !

— Ngươi đã biết chỉ có một mình ngươi, đặt ra câu :

Bất hiếu hữu tam, Vô hậu vi đại.

Nhưng người ở tại hoa-viên lấy tà chiêu tà, gây ra sự khốn như vầy, ta càng nói đến càng nổi giận.

Dứt lời nhắm ngay thiên-linh-cái (óc) của Châu-chí-Khoa

đánh xuống một vả, vì công-tử nguyên là người bịnh hư-suy, nên tắc thở luôn.

Châu viên-ngoại cả kinh, hòa-thượng day lại nói :

— Viên-ngoại hảy yên lòng ! không sao đâu ! nếu nó không chết thì oan-nghiệt nó không tan, đó là chết giả.

Viên-ngoại gặt đầu vâng ! dạ ! nhưng quá đau lòng cho con mình.

Đây xin dẫn do sao Châu-chí-Khoa mang bịnh như thế.

Vì nhân công-tử đọc sách tại hoa-viên, ở hoa-viên có ba gian lầu, một hôm công-tử lên lầu dựa lan can mà thưởng hoa, nghe cách vách hên đông có tiếng phụ-nữ nói chuyện công-tử thấy ngoài hoa-viên của Vương viên-ngoại, nàng Vương Nguyệt-Nga bảo tớ gái hái bông tươi, công-tử xem kỹ thấy Vương Nguyệt-Nga quả nhiên là bực thiên tư quốc sắc, công-tử thầm nghĩ :

— Lúc nhỏ ta cùng Vương Nguyệt-Nga đồng chơi nhau, thấy nàng cũng thường thường không mấy đẹp, mấy năm nay chẳng gặp nàng, chừng gặp lại biến đẹp quá, thiệt con gái 18 lần biến phải mà, ta mà cưới được nàng làm vợ, thì sau đoàn con ta nó chẳng lùn xấu ; nghĩ vậy rồi hai mắt ngó trân-trối, còn bên kia Vương-Nguyệt-Nga đương bảo bọn tớ gái hái hoa, nàng day đầu ngó qua thấy trên lầu Tây cậu văn-sanh công - tử, tay hữu chống nạnh, tay tả cầm quạt, dựa lan-can ngó nàng trân-trân chẳng nháy mắt, nàng day qua chỗ khác mắt cở đỏ mặt tía tai, kêu con tớ gái Hà - Hoa mau mau xuống lầu, công - tử thấy nàng xuống lầu rồi, thì thở ra than dài :

Ôi ! ta rất hận gì chẳng mọc được đôi cánh, đặng bay qua cùng Nguyệt-Nga thành kỳ hảo sự, mới hả tâm nguyện

ta !

Bắt đầu bữa đó công-tử sanh mê, nằm ở thơ phòng, đồng-tử trong thơ phòng bưng nước đem lại, công-tử nói :

Nguyệt-Nga hiền-muội mới đến !

Thơ-đồng hoảng-hốt co giò nhảy tuốt về ; tối bữa ấy Công-tử buồn-bực ngồi ngẫn - ngơ, nhắm mắt thì thấy phưởng-phất Nguyệt-Nga ở trước mắt, mở ra lại mất hẳng, mỗi ngày công-tử rảo ngoài hoa-viên kêu :

Nguyệt-Nga em ! lại chơi !

Làm cậu nhỏ thơ đồng sợ hoảng hồn.

Có một đêm kia Công-tử ngồi buồn tương tư ngơ-ngẩn than :

Mạng ta đã gởi hết cho Vương-Nguyệt-Nga rồi !

Công-tử phát bịnh từ đây tương-tư cơm nước chẳng ăn được, chính đương tư-tưởng thấy bàn rèm mở ra, bước vào một nàng như hoa tợ ngọc, chính là Vương-Nguyệt-Nga, công-tử như được một cục ngọc minh-châu to, vui-mừng không xiết kể, bước lại nắm tay :

Em ! em !

Hồi thứ bảy.

Thấy giai-nhân si-ngốc khởi dâm-tâm,
Tưởng mỹ-lệ hoa-viên gặp yêu-nữ.

Nói về Châu-chí-Khoa ngồi ở thơ-phòng ngẫn-ngơ, bao nhiêu ý nghĩ đều tưởng Vương-Nguyệt-Nga, mãi miết đến trống trở canh hai, nghe ngoài có tiếng chơn bước, kế bàn rèm mở ra, bước vào một nàng thiên kiều bá mỵ, quả nhiên xinh đẹp tợ tiên non bồng, cốt cách yểu điệu rất dễ mê người, Châu-chí-Khoa thấy chính là Nguyệt-Nga liền hỏi :

Hiền-muội làm sao đến đây được ? tôi chính dương nhớ em như đại hạng trông mưa, em nay đến đây thiệt toại nguyện bình-sanh của tôi.

Nàng nầy đây chẳng thiệt là Vương-Nguyệt-Nga, nguyên là một tinh-linh ở núi Thiên-Thai, có 3 ngàn 500 năm đạo hạnh, hằng bữa đến núi Thành-Hoàng mà nghe kinh, đi ngang qua thấy Châu-chí-Khoa tư-tưởng Vương-Nguyệt-Nga muốn ngây-ngất, nó có mỹ ý biến ra Vương-Nguyệt-Nga, đặng độ công-tử thoát lưới si-tình, nó lén coi kỹ Vương-Nguyệt-Nga, rồi dùn mình biến ra không sai một điểm, trỗi bước vào phòng công-tử nói :

Châu đại ca ! sao anh mỗi bữa ra ngoài hoa-viên kêu tên tôi hoài, thoản như tôi-tớ nó nghe được, phải là hại-hoại danh tiết của tôi ư ? nếu anh thiệt lòng thương tôi, thì anh cây mai đến nói, lẽ nào cha mẹ hẹp dạ chẳng gả, vậy mới danh chánh ngôn thuận, thêm hiệp tâm nguyện của đôi ta.

Châu-chi-Khoa nghe rồi nói :

Hiền muội ôi ! từ bữa thấy em tới nay, không thời khắc nào tôi không nhớ em, hận chẳng đăng cùng em thành niềm phu-phụ, nay em đã đến đây, tôi dâu để em về.

Vừa nói vừa nắm áo nài-nỉ mãi chẳng buông ra ; yêu-tinh tính đến mà khuyên-giải, nhưng công-tử đeo cứng chẳng chịu buông ra, lại thấy Châu-công-tử mặt mày xin đẹp, nên tự nghĩ :

Ta nhân dịp nầy cướp chơn-dương của nó để luyện đơn ; nghĩ rồi nói :

Chàng đã có ý với thiếp, thì thiếp dámnở phụ-phàn, chẳng qua là tiền thế tục duyên với nhau, duy sợ cha mẹ chàng chẳng khứng, thì có nhiều điều bất tiện.

Lúc ấy công-tử thần hồn đã phưởng-phất trên mấy từng mây, nói chi cũng chẳng đoái, ôm nàng dắc vào trướng the loan phụng dão-diên, mặc tình mây gió say sưa đến canh tư ; yêu-quái nói :

Thôi để tôi về kẻo người nhà gặp chẳng tốt.

Công-tử nói :

Chừng nào em lại ?

— Mai tối em lại !

Bắt đầu từ đêm nay, mỗi đêm đến canh một, thì hai người nống rượu đàm tâm, truy hoan thủ lạc, ăn thì đồng bàn, ngủ thì đồng sàng, đêm nào như đêm nấy, dầu cho người có đại tinh-thần cũng phải tiêu-tán, thế nên Châu-chi-Khoa tinh khí thần đều si tổn, ăn uống chẳng được, mặt như giấy trắng, càng ngày càng suy biến, viên-ngoại chẳng rõ được ngọn-ngành, nên độ cho con dùng công đọc

sách mà lao thần quá, đâu ngờ mỗi đêm nó gây nên bịnh ngặt.

Hôm nay hòa-thượng đánh một vả, sở dĩ đánh tan yêu-khí, tức thì công-tử dứt hơi, viên-ngoại thấy đau-đớn tình con, nên bối-rối ngần-ngơ ; Tô-bắc-Sơn lấy làm hổi-hận:

Làm sao cho mạnh được, chính đương khó xử nhau, thấy công-tử hô-hấp thở phục lại. hòa-thượng nói :

Ta càng thấy ngươi càng nổi giận.

Bước lại đưa tay lên muốn đánh nữa, Tô-bắc-Sơn vội vàng cản lại ; viên-ngoại thấy con phục hơi thở tỉnh lại rất mừng-rỡ ; công-tử bây giờ định tâm-thần lại đòi uống nước đường, yêu-khí đã tan hết.

Hòa-thượng nói:

Bây giờ ta bắt yêu ! bảo Châu-Phước với Chậu-Lộc hai người ra khiên cốt ông Vi-Đà vào đây.

Hai người ra trước khiên chẳng nổi, Châu-Phước thầm nghĩ :

— Cốt Vi-Đà coi thế chẳng nặng mấy, sao hai đứa ta khiên chẳng nổi.

Hòa-thượng nói :

Ta cũng dư biết hai đứa bây khiên chẳng nổi còn.

Dứt lời hòa-thượng xăn tay áo nắm Vi-Đà giở lên ; rõ ra thì yêu-quái núp trốn ở dưới cốt ông Vi-Đà, một vừng hắc khí xẹt ra muốn làm hoành-hành, vì hòa-thượng đã bế hết tam quang, yêu-tinh muốn dùng yêu - khí phụng hòa-thượng ;

Tế-Công cười ngất nói :

Hay cho nghiệt súc ! mi chẳng biết ta là ai ư ?

Hòa-thượng dùng tay vỗ vào thiên-linh-cái, phóng ra Phật linh quang, thường nhơn thì thấy hòa-thượng cũng nguyên là nhục thể phàm thai, nhưng yêu-quái ngó thấy kinh hồn vở mật, nó thấy hòa-thượng mình cao 1 trượng sáu, đầu to như cái đấu, mặt lớn như mu rùa, chưng cẳng hào-quang túa sáng-giới, thật hiện một vị tri-giác La-Hán, dùng vừng Kim-quang chiếu tan mất 500 năm đạo-hạnh của yêu, hòa-thượng lột lấy mão quăng lên, ngàn muôn đạo hào-quang chói ngời chụp bắt yêu-tinh, chỉ thấy một trận cuồn-phong hiện ra nguyên hình ? cả nhà xúm lại coi là một con hồ-ly rất lớn, qui ở dưới đất ai cầu hòa-thượng nhiều mạng, nói :

Bạch sư-phụ ! đệ-tử tính giải-khuyên công-tử, nhưng chàng nắm cứng tôi chẳng buông ra, nếu tôi bất tùng thì chàng tự tử, xin sư-phụ từ-bi phóng xả tôi chẳng dám tái phạm nữa.

Hòa-thượng bước lại lấy mão vở lên, nói :

Ta nay nhiều mạng cho ngươi, nếu sau còn tái phạm nữa, ta sẽ dùng chưởng-tâm-lôi đánh chết tươi.

Yêu-quái vui mừng chạy mất.

Châu-viên-ngoại thấy con lành mạnh rồi, mời hòa-thượng đến thơ-phòng bày tiệc rượu, khiều Tô-bắc-Sơn ngồi lại đồng nhau uống vài chun rượu, Châu viên-ngoại kéo Tô-bắc-Sơn ra ngoài nói :

Hiền-đệ nay cháu nó đã mạnh rồi, yêu-quái cũng bắt xong, bây giờ hiền-đệ cho biết giùm, phải xử trí cách nào ?

Tô-bắc-Sơn nói :

Huynh-trưởng tính cho Tế-Công tiền, không đặng đâu

thánh-tăng tâm khí cổ-quái lắm ! ngài chẳng ưa tiền, trước kia ngài trị bịnh bên nhà tôi và trị bịnh bên nhà Triệu văn Hỏi, chúng tôi cũng tính cúng tiền, ngặt hòa-thượng một đồng cũng chẳng nhận lấy, theo ý tôi thì anh đến phố kiệu, mướn kiệu khiên cốt ông Vi-Đà đưa về chùa Linh-Ẩn, đã có thể diện và đúng ý-nguyện của thánh-tăng nữa, thôi dẹp cuộc tiền bạc đi, hòa-thượng đồ đệ giàu có và thi-chủ thiếu gì.

Hai người thương-lượng nhau xong rồi đồng trở vô thơ-phòng, thấy hòa-thượng vẫn còn uống rượu lai-rai ; Tô-bắc-Sơn nói :

Bạch sư-phụ ! vừa rồi Châu huynh trưởng kêu tôi ra ngoài hỏi tôi rằng :

Sư-phụ đã bắt yêu trị bịnh tính tạ ơn thầy bằng tiền, tôi biết sư-phụ bình thời chẳng ham tiền nên tôi đã cản ảnh chẳng cho tiền, biểu ảnh mướn một cái kiệu khiên cốt ông Vi-Đà về chùa Linh-Ẩn rở-ràng hơn.

Hòa-Thượng nói :

Cúng tiền cúng chẳng cúng chẳng vội chi, nhưng đừng che dấu việc của ta, còn việc dùng kiệu khiên Vi-Đà về chùa sau rồi sẽ tính, để ta đem theo mà hóa-duyên.

Châu viên-ngoại nói :

Như thế thì tôi cúng tiền sư-phụ cần dùng.

Hòa-Thượng nói :

Ông muốn cúng tiền cho ta, thì như vầy ! như vầy ! phải nhớ chớ quên hay sai lầm.

Viên-ngoại gật đầu, hòa-thượng vác Vi-Đà kiếu mà đi. đi một đỗi đường chẳng bao xa, mở huệ nhãn thấy một

vùng oán-khí xung-thiên, hòa-thượng gặt đầu, thẳng đến phía bắc một tòa tửu-quán, người trong quán thấy hỏi :

Hòa-thượng đi hóa-duyên ư ?

Hòa-thượng đáp :

— Không phải !

— Vậy chớ hòa-thượng làm gì ôm cốt ông Vi-Đà đi cùng đường vậy ?

— Tôi đi bán cốt ông Vi-Đà chớ ! (còn nữa)

(Muốn biết luồng oán-khí xung-thiên là gì mời qui bạn đón xem tiếp tập 5 sẽ rõ.)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391 Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q.G.V.N. giấy phép số 648 ! T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 9-12-54*

Lưu-thất-Chơn luyện phép ban văn.

Thiên-Phước Tự
xuất bản

Thích-giác-Quang
soạn dịch

Tập 5

Giá 1$

— Cốt ông Vi-Đà nầy ngài bán bao nhiêu ?

— Tôi mua vốn 100 lượng bán 200 lượng, cốt ông Vi-Đà của tôi cúng vào miếu nào thì cũng linh lắm ! sẽ có người đến dâng hương nồm-nộp.

Dứt lời kêu đem một bầu rượu, hòa-thượng rót uống vài chun rượu rồi, bảo :

— Hỏa-kế cho ngươi coi lại kỹ-lưỡng, tôi ra ngoài nầy một chút !

Hòa-thượng vừa bước ra thì ở ngoài tràn vào 8, 9 ông hòa-thượng nói :

Phụng hòa-thượng ở chùa chúng-tôi ăn cắp cốt ông Vi-Đà đem ra đây cầm mà uống rượu, chúng tôi vâng mạng Lão hòa-thượng bảo chúng tôi tìm kiếm, nay mới gặp.

Tài-Phú nghe vậy nói :

Thì quí vị ôm về chớ cốt dất như thế, chúng tôi có cần dùng chi,

Tài-phú nói dứt đoạn như vậy, quên hỏi ở chùa nào....

Chúng tăng ráp nhau lại khiên cốt ông Vi-Đà đi rồi ; chẳng bao lâu Tế-Công trở vào la lên :

— Uý ! hóa-vật của tôi đâu mất rồi ?.

— Mấy thầy trong chùa ông đến khiên về rồi.

— Mấy người ấy ở chùa nào ?

Tài-phú cứng miệng không biết đâu mà trả lời, hòa-thượng nói :

Anh để người ta gạt lấy rồi, anh phải bồi thường 200 bạc, nếu không tôi lên quan thưa anh.

Mấy người khách ăn cơm đều nói :

Việc nầy lỗi tại anh tài-phú mà, dầu ai muốn khiên cốt Vi-Đà thì anh phải hạch hỏi ở chùa nào mới phải.

Rồi day lại nói :

— Xin hòa-thượng hãy vì chúng tôi mà suy lại, nó vốn là người nghèo khổ, làm gì bồi thường nổi 200 lượng bạc ấy, chúng tôi kính hòa-thượng vài điều tiền: xin ngài vui lòng.

— Mấy ngài đứng ra bảo đảm việc nầy, thì tiền tôi chẳng đòi, mà cốt ông Vi-Đà tôi cũng chẳng đòi, thôi tôi đi !

Dứt lời hòa-thượng bước ra tửu-quán, mà thẳng tới thấy một luồng oán-khí xung thiên ; hòa-thượng chạy như bay mà đến đó.

Hồi thứ tám.

Luyện pháp thuật cợt cùng Lưu-thái-Chơn, Lý-quốc-Nguyên mất hẳng bùa Thiên-sư.

Nhắc lại hòa-thượng ra khỏi tửu-quán, đi thẳng đến Tam-Thanh quán tìm Lưu-thái-Chơn, xảy thấy một luồng oán-khí xung thiên, hòa-thượng ăn linh-quang thấy rõ gật đầu nói :

Lành thay ! ta không lẻ bỏ qua việc nầy.

Hòa-thượng vừa đi vừa niệm đạo miệng lép-nhép, khi đến Tam-Thanh-Quán thì thấy đã gở bản «Bắt yêu trị

bịnh», hòa-thượng vỗ cửa hai cái.

Nhắc lại lão-đạo từ hôm kiếu nhà họ Châu về miếu, đem tiền về chuộc đồ rồi, bảo đạo-đồng gỡ tấm bản «Bất yêu» rồi dặn đạo-đồng rằng :

Như ai đến rước bất yêu trấn trạch, thì con nói, thầy đã vào núi hái thuốc rồi :

Tiểu-đồng vâng ! dạ ! gật đầu, từ đây lão-đạo hằng bữa coi sách làm khuây.

Bữa nay đồng-tử đương chơi ở trong viện, nghe có tiếng kêu cửa, liền chạy ra mở cửa, thấy một ông cùng hòa-thượng, đạo-đồng hỏi :

— Thầy kiếm ai ?

Tế-Công nói :

— Đến rước Lưu đạo-gia, đến nhà tôi mà bất yêu trị bịnh.

— Sư-phụ tôi đã vào núi hái-thuốc rồi, chẳng biết chừng nào trở về.

— Ông làm ơn vô báo cùng lão-đạo coi sách ở trong nhà, đệ-tử có ta ở ngoài nầy, thì ổng ra tiếp kiến liền.

Tiểu-đồng giựt mình nghĩ rằng :

Ủy ! thầy mình coi sách ở trong nhà sao ổng biết được, liền thưa :

Bạch hòa-thượng ! chờ con một chút !

Lật-đật chạy vào nói :

Bạch sư-phụ! ở ngoài có ông cùng hòa-thượng đến thỉnh thầy đi bắt yêu trấn trạch, tôi nói thầy đi hái thuốc rồi,

ổng biểu vào báo với lão-đạo coi sách ở trong nhà, đệ-tử có ta thì ổng ra tiếp kiến liền.

Lão-đạo giựt mình, định chắc là Tế-Công đến, liền chạy ra phía ngoài coi, thì quả là Tế-Công, nói :

Bạch thánh-tăng ! đi dàu ghé đây, đệ-tử cúi chào thầy.

Tế-Công vào trong ngồi hỏi :

— Ông không bắt yêu trấn trạch nữa, thì thầy trò lấy chi mà nuôi sống ?

— Bạch sư-phụ ! tự thuở giờ tôi chỉ trị bịnh cho người mà kiếm bác cơm nuôi sống, từ bữa ở nhà họ Châu trở về, đến nay tôi sợ quá không dám bắt yêu nữa, nên trong miếu không có một đồng, một chữ chi mà tiêu dùng, sư-phụ nay đến có phương-pháp chi kiếm cơm được, xin chỉ giáo cho tôi nhờ.

— Ta dạy cho ngươi một phép ban ván, ngươi học đặng rồi, một khi niệm chú thì muốn bao nhiêu tiền của, thức ăn mặc gì cũng có.

Lão-đạo cả mừng nói :

Việc ấy tôi chịu học, xin sư-phụ dạy giùm tôi luyện phép ấy.

— Ngươi bây giờ luyện chưa được, muốn luyện trước phải lạy mỗi ngày 1000 lạy, lạy luôn 49 ngày như thế, rồi qui dưới đất nhận ta làm thầy niệm « Nam mô Vô-Lượng Phật » cúi đầu rồi đứng dậy, niệm « A-Di-Đà-Phật » là xong.

— Như thế tôi chịu luyện, là mỗi ngày lạy 1000 lạy, đến 94 ngày là xong rồi, muốn chi đều được nấy.

— Còn chưa được ! ai lấy rượu cho ta uống rồi sẽ tính.

— Để tôi bảo đồng-tử nó lấy rượu.

— Ta mỗi bữa ăn cơm phải có thịt, ai đi mua ?

— Sớm tối hai lần điểm tâm và ba bữa cơm toàn là tôi lo-lắng.

— Vậy thì qua ngày mai thức dậy sớm khởi luyện ! bây giờ ngươi bảo đạo-đồng đem cho ta một bầu rượu với đồ ăn uống trước đã.

Lão-đạo lật-đật kêu tiểu-đồng đi mua rượu đồ ăn, lo cung phụng hòa-thượng ăn uống xong rồi.

Qua bữa kế hòa-thượng ra chỉ ý, dùng hai cái bao, mua 1000 hột đậu vàng, hòa-thượng ngồi ở bồ-đàn, còn lão-đạo niệm một tiếng « Vô lượng Phật », thì lạy một lạy, cất đầu lên niệm « A-Di-Đà-Phật », thì lấy một hột đậu vàng bỏ vào bao đỏ đặng ghi nhớ, lão-đạo lạy luôn một hơi mấy chục lạy, thì nghe mỏi chưn đau lưng, lạy được chừng 200, thấy hòa-thượng nhắm mắt ngồi trân, lão-đạo tính thầm bốc một nắm đậu cho đở khỏi lạy; thấy hòa-thượng ngồi tuồng như ngủ mê, lão-đạo lật-đật bốc một nắm đậu vàng để vô bao đỏ rất lẹ ; hòa-thượng mở mắt ra nói :

Hay cho mi ! luyện pháp-thuật mà còn trộm-lén ! phải đổ đậu trả lại hết vào bao như củ.

Lão-đạo phải đổ dồn trả lại y nguyên như củ, lão-đạo lạy luôn năm sáu ngày thẳng thét, tiền bạc còn lại bao nhiêu đều tiêu sạch hết.

Hòa-thượng bảo mua rượu đồ ăn, lão-đạo biểu đồng-tử lấy áo mão trâm vàng của ta đem ra bán cầm, đợi ta luyện pháp ban-vận rồi sắm đồ mới ; đồng-tử đem cầm ăn uống

năm sáu ngày cũng tiêu hết sạch, không còn một đồng tiền ; lần hồi lão-đạo bán đồ trong miễu, nào là ; dù lọng, bàn ghế, tủ rương, kéo dài luôn 1 tháng 6 ngày trời, thì chỉ còn trong miễu một cái quần củ, bốn đứa đạo-đồng thì còn mỗi đứa một bộ trong mình tả-tơi.

Lão-đạo nói :

— Bạch sư-phụ ! nay tôi tiền bạc đồ-đạc đã hết, không còn món chi đáng giá, thầy dạy tôi phép ban vận, đặng có mà ăn nhau.

— Ta muốn dạy cho ngươi phép ban vận cho rồi ! không hiểu sao ngươi cho ta ăn uống mãi vầy, mà không quang tâm đến !

— Bạch sư-phụ ! oan cho đệ-tử lắm, con dâu dám lơ-lảng việc ấy.

— Ngươi hết tiền rồi thì ta phải đi.

— Thánh-tăng đi thì thầy trò tôi phải thất họng mà chết nhau rồi.

— Ta dạy cho ngươi niệm chú, ngươi phải học cho thuộc lòng.

— Vâng ! chú chi đấy ?

— Án ma ni bát mế hồng !

Lão-đạo sớ-sết nghe chẳng rõ chỉ còn nhớ chữ « Bát » không, hòa-thượng dạy lập đi lập lại đôi ba lần, thì lão-đạo mới thuộc lòng ; hòa-thượng bảo quỳ ở trong điện mà niệm lão-đạo vừa niệm dứt một câu « Án ma ni bát mế hồng », thì Tế-công ở sau chỉ dưới đất, bật bay lên một cục gạch nhỏ, chiếu ngay đầu lão-đạo mà rớt xuống, sưng lên một cục muốn rướm máu, lão-đạo la oái ! hỏi :

— Gì vậy ! sư-phụ ?

— Ngươi niệm chú luyện có mòi khá, nên ban vận gạch nổi lên xáng vô đầu chớ gì !

— Như thế thì tôi không dám luyện nữa.

— Ngươi chớ nóng nải thối chi, ngươi lấy áo mão ta mà mặc vào, ta dạy cho ngươi nói vài câu, ngươi qua Tây-Hồ cửa Tiền-Đường, đứng ở nhà mát la lớn lên rằng :

— Lý-quốc-Nguyên! Lý-quốc-Nguyên ! Ông khỏi phải lên Tây-Hồ chùa Linh-Ẩn kiếm Tế-công làm chi ! ông đưa ta 14 lượng bạc, thì ông còn lại trong lưng 360 lượng bạc.

Lão-đạo vùng-vằng chẳng chịu đi, vì tiền bạc đã hết rồi rất khó coi, thường khi ra đi thì áo mão nhỏm-nha tề-chỉnh, nhưng nay lão-đạo đã hết phép rồi, dành phải mặc áo mão của hòa-thượng rách rưới hỏi :

— Bạch sư-phụ ! tôi phải tới đâu mà kêu nói ba lần đó ?

— Ngươi cứ đến đó kêu lớn ba lần, thì có người tới hỏi tìm ta, ta sẽ nói pháp quyền tiền mà xài và nuôi mấy đứa đồng-tử.

Lão-đạo ra khỏi Tam-Thanh-Quan cúi đầu mà đi, vì sợ gặp người quen ngó thấy, ngoài đường phần đông đều biết mặt, nên xúm nhau lại coi mà bàng-toán nhau rằng :

Làm sao Lưu đạo-gia đến nông-nỗi như vầy ?

Lão-đạo nghe nói chẳng nói rằng, cứ lầm-lũi đi thẳng tới nhà mát ở Tây-Hồ, nơi đây là một ngã đường lớn, người ta qua lại nườm-nượp, lão-lạo đứng ở nhà mát la :

Lý-quốc-Nguyên ! Lý-quốc-Nguyên ! ông khỏi phải lên Tây-Hồ chùa Linh Ẩn kiếm Tế-Công làm chi, ông đưa ta 14 lượng bạc, thì ông còn lại trong lưng 360 lượng bạc.

Lão-đạo la luôn một hơi ba lần như vầy ; người ta bu lại coi rất đông, phân-vân cho lão-đạo đã cuồn rồi, có người hứa sẽ tìm Lý-quốc-Nguyên cho hay ! đương khi người người phân-vân nghị-luận, xảy có hai người bên đường, một nói :

Hiền đệ ! em thấy Tế-Công ngài thiệt có huệ biết trước đó.

Hai người đồng bước lại, lão-đạo thấy đầu đường lại một vị có vẽ phú-ông, sau đó một vị văn-sanh công-tử, người phú-ông viên ngoại nói :

— Lão-đạo nầy bộ giết Tế-Công lột hết quần áo mà mặc hay sao ?

— Tôi chẳng mưu hại Tế-Công mà chính ổng hại tôi, ăn uống sạch hết tiền bạc, chỉ còn 1 cái quần thôi !

Hai vị đây :

Vị văn-sanh công-tử kêu là Lý-quốc-Nguyên nhà giàu có ở ngã tư Hồ-Đồng xóm rừng trúc Lâm-An thi đỗ Tú-Tài, vợ là Lan-thị rất hiền-đức, vô cớ lại phát bịnh cuồn lên, rước cũng nhiều thầy điều-trị mà chẳng hết ; Lý-quốc-Nguyên lấy làm sầu-não, ông có một người bằng-hữu tên Lý-xuân-Sơn, đương dạy học ở trong nhà Đỗ đại-phu ; một hôm Lý-quốc-Nguyên qua thăm Lý-xuân-Sơn ông thuật rõ căn bịnh của vợ, chạy cũng nhiều thầy rồi mà chẳng hết, qua nhờ anh giúp ý-kiến.

Lý-xuân-Sơn nói :

Trong từ-đường của chủ tôi, có một bùa ngủ-lôi bát-quái Thiên-sư, là bảo trấn trạch của Đỗ-gia, để tôi nói cho anh mượn, nếu ổng không cho mượn, tôi lén lấy đem cho anh

anh treo trong nhà, dầu có yêu-quái chi cũng đều trừ dặng cả.

Lý-quốc-Nguyên nói :

Được ! hễ trị bịnh vợ tôi rồi, tôi sẽ đem trả lại.

Lý-xuân-Sơn vào từ đường mở rương lấy Thiên-sư phù ra, đó là một tấm bảng cây, Lý-xuân-Sơn nói :

— Đây là báu gia truyền của họ Đỗ, tôi tự lén cho anh mượn, anh phải giữ gìn cẩn-thận, treo trong nhà vài ngày hết tà rồi, anh mau đem trả cho tôi.

— Qua ngày mai tôi sẽ trả lại.

Bèn tiếp lấy mà cáo từ về, lúc ra đường sực nhớ lại :

— Uả ta chưa ăn cơm mai. Lý-xuân-Sơn có ý mời ta qua ăn cơm,nhà bị lộn-xộn bùa nầy mà quên hẳng, đâu lẽ trở về mà ăn, tiện đây ta ghé vào tửu-quán ăn điểm tâm, khi bước vào quán gặp những trang cao-minh ngồi đầy bàn, đều đứng dậy mời ;

Lý-tiên-sanh ! mời ngài ngồi lại đây ăn cho vui.

Lý-quốc-Nguyên nói :

Cám ơn quý vị ! tôi mắc có chuyện riêng với người.

Lý-quốc-Nguyên đi thẳng vào bàn trong, kêu bưng rượu ra uống được vài chun, ông thầm nghĩ :

Người ta mời mình mà mình chẳng mời người ta lại, khó coi lắm, bèn trở lại mời mấy ông cùng mình uống rượu chơi !

Mời rồi xây mình trở lại thì hỏi ôi ! Ngủ-Lôi Bát-Quái Thiên-Sư phù đã biến dâu mất, ông hết sức kinh-ngạc khủng-khiếp.

Hồi thứ chín.

Triệu-văn-Hội đến Tây-Hồ tìm Tế-Công
Thiên-Sư say tại Tây-Hồ trộm linh-phù.

Nhắc lại Lý-quốc-Nguyên mãn lo mời người, chừng ngó lại thì bùa Ngủ-lôi Bát-quái đã biến mất, ông nghẹn-ngào chẳng còn ăn uống chi được nữa, thầm nghĩ : — Mất bùa nầy rồi lấy chi mà thường cho người, có tiền cũng không biết đâu mà mua cho dặng, vì đó là bảo gia truyền của nhà họ Đỗ, nếu bại lộ ra thì anh Lý cũng chẳng chịu nghe cho ta; bèn hối tài-phú tính tiền biên sổ đó cho ta. Tài-phú hỏi :

— Sao anh lại không ăn ?

— Ta có việc gấp không thể nói được !

Liền chạy thẳng về nhà, bảo mấy đứa tâm-phúc gia-nhơn dặn rằng :

— Bây tới quán đó phỏng-tra coi ai lấy bùa Ngủ-lôi Bát-quái Thiên-sư phù, hễ gặp ai được thì chuộc mua đem về cho ta.

Gia-nhơn vâng ! dạ ! ra đi, chẳng bao lâu thì thấy Lý-Thăng trở về nói :

Tôi tìm hỏi rõ-ràng ! ông ngồi uống rượu trong quán đó,

có kẻ ăn cắp bán cho tiệm bán đồ cũ là Lưu tài-phú mua 30 lượng bạc, nó khoe với Tần thừa-tướng, mà bán cho ngài 500 lượng bạc, hiện nay treo trấn-trạch tại lầu Các-Thiên.

Lý-quốc-Nguyên nghe rồi tự nghĩ :

Nếu ở tiệm mua bán đồ cũ mình có thể mua chuộc được, nay đã lạc vào phủ Thừa-Tướng, dầu cho người thế-lực chi cũng khó mua chuộc được.

Đương lúc ngẫn-ngơ suy-nghĩ, thì nghe tiếng gỏ cửa, khi mở cửa ra là con của Lý-xuân-Sơn tên là Thiều-Thường nói :

— Bác vừa đi ra khỏi nhà thì hay tin nhà họ Đỗ ngày mai có cúng-tế, nên cha tôi sai tôi đến lấy bùa Bát-Quái Thiên-Sư phù đem về, để cúng-tế rồi sẽ cầm đem qua cho bác xử-dụng.

— Cháu hảy về trước đi ! để bác gở bùa ấy một lát bác đem qua cho, cháu khỏi trở lại lấy.

Lý-thiều-Thường về rồi, Lý-quốc-Nguyên lấy làm hối-rối, chính đương suy tính khó xử, thì có người nhà cho hay, có viên-ngoại đến, Lý-quốc-Nguyên chạy ra, thấy là Triệu-văn-Huệ, hai người kết giao anh em rất nên thân-mật, chào hỏi nhau rồi, Triệu-văn-Hội nói :

— Nay tôi đến rủ hiền-đệ lên núi Thành-Hoàng, ở Vọng-giang lầu uống rượu nhau chơi, vì đấy là nơi sơn-thủy danh tiếng nhứt nơi đây.

— Thưa đại ca ! em nay có việc bận lòng khó xử, mời anh vào trong ngồi.

Đến thơ-phòng Lý-quốc-Nguyên thuật lại tình-hình làm

mất Thiên Sư-phù v.v.

— Hiền-đệ chớ âu sầu ! việc đó để tôi lo liệu cho, hiện ngài Tế-Công ở chùa Linh-Ẩn là vị Phật sống, anh em ta đến đó cầu ngài, thì mới mong kiếm đặng Thiên-Sư phù, về, mà bịnh hiền-thê của em cũng được lành mạnh nữa, ngài có thần-thông quảng đại, phật pháp vô-biên, thì lo chi chẳng xong.

Quốc-Nguyên thầm nghĩ :

Ta đã nghe danh nhưng chưa giáp mặt, nhơn dịp nầy tìm đến ngài cho biết.

Nghĩ rồi mở lấy 10 lượng bạc 100 tiền đem theo, cùng với Triệu-văn-Huệ đồng đi ghé tiệm viên-ngoại mua 40 tiền trà tốt v.v. thẳng lên chùaLinh-Ẩn, hai người vừa đến nhà mát Lãnh-Tuyền đình nghe trong đám đông có người kêu nói :

Lý-quốc-Nguyên ! Lý-quốc - Nguyên ! ngươi dừng lên chùa Linh-Ẩn kiếm Tế-Công mất công 10 lượng bạc người giao cho ta, thì ngươi còn trong lưng 360 tiền.

Triệu-văn-Huệ nghe vậy nói :

— Hiền-đệ nghe đó Tế-Công ngài đã biết trước rồi ! nên đến đây mà đợi chúng ta.

Hai người lần vet người ta mà bước vào thấy người kia mặc y-phục của Tế-Công chớ chẳng phải thiệt Tế-Công, Triệu-văn-Huệ xốc lại thộp ngực lão-đạo mà nói rằng :

— Hay cho lão-đạo ! mi giết Tế-Công đạt y-phục mà mặc vào, diễn tuồng thế nầy.

— Tôi chẳng hại Tế-Công, trái lại Tế-Công hại tôi thầy trò tả tơi đói rách, tiền bạc đến hết sạch, hòa-thượng dạy tôi một câu bảo đến đây mà la lên như vậy ! như vậy !.

— Tế-Công ở đâu bây giờ ? ông dắc hai ta đến ra mắt ngài.

Lão-đạo dắc hai người tới Tam-Thanh-quán thấy miếu võ trống trơn bàn ghế không có, bốn đứa đạo-đồng mặc y-phục rách rưới bảy thân, còn Tế-Công ở trần ngồi dựa trên ỷ, Văn-Huệ xá hỏi :

Bạch sư-phụ ! đệ-tử hành lễ thầy.

Liền kêu Lý-quốc-Nguyên đến tham kiến thánh-tăng, Quốc-Nguyên thấy hòa-thượng nhận là kẻ ăn mày, nhưng vì mặt Triệu-văn-Huệ nên bước đến mà hành lễ xá chào.

Hòa-thượng hỏi :

— Hai ngài đến đây có việc chi ?

Triệu-văn-Huệ thuật lại chuyện hiền-thê bịnh mượn Thiên-Sư phù làm mất v.v.

Hòa-thượng nói :

Đừng lo !

Liền kêu lão-đạo bảo cởi y-phục trả lại, hòa-thượng mặc vào, bảo Quốc-Nguyên cho tiền lão-đạo chuộc đồ, Hòa-thượng cùng hai người ra khỏi Tam-Thanh-Quán, về tới nhà Quốc-Nguyên rồi, hòa-thượng nói :

Ta trước trị bịnh cho vợ ngươi, nhiên hậu sẽ kiếm Thiên Sư-phù, muốn trị bịnh cho vợ ngươi thì phải ta với nó

nhốt vào một chỗ riêng, ngươi không được quản đến mới trị được.

Quốc-Nguyên nghe nói ngơ-ngác chẳng biết nói sao.

Triệu-văn-Huệ nói :

Hiền-đệ chớ nên nghi-ngờ Tế-Công là vị Phật sống tại thế, ta giới-thiệu thỉnh đến đây chẳng phải hạng người dối trá đâu !

Lý - quốc-Nguyên vâng ! dạ ! dắc Tế-Công thẳng vào phòng mở dây thiết-tỏa khóa cho Lang-thị, bọn liều-huờn sợ cơn điên nổi lên mà đánh nên đều giang ra, vừa mở ra Lang-thị thấy lão cùng hòa-thượng đứng ngoài liền rượt theo, hòa-thượng vào trong viện có cái bồn cá hòa-thượng chạy vòng xung quanh bồn mà la rằng :

Không xong rồi ! nó rượt tới rồi trốn đâu ! và la và chạy Lang-thị vì rằng sức rượt theo nên dộng khạt ra một cục đàm to, thì nàng vùng tỉnh lại hỏi :

Sao tôi lại đến đây hồi nào ? có bà ở gan dạ bước lại dở nàng, hòa-thượng lấy ra một hoàn thuốc, bảo hòa nước cho nàng uống.

Lang-thị lâm bịnh đây là nhơn thằng em ruột tên Lang-đình - Ngọc, giao-du với bọn cờ bạc rượu chè xa-xỉ, phá tiêu-tan một phần gia-tài của cha mẹ để lại, một hôm nó đến nói với Lang-thị :

Cho em mượn vài trăm làm vốn mua bán, vì tình cốt nhục không nở làm ngơ, nên nàng lấy tiền ra cho mượn, anh ta theo mèo đàng chó điếm ít hôm tiêu hết, trở lại nói dối với chị là bị ăn cướp giựt lấy hết, yêu-cầu mượn thêm vài trăm lượng nữa làm vốn mua bán, khá sẽ trả lại đủ hết.

Nàng cũng cho mượn nhưng một hôm nàng ngồi tại hoa-viên thấy Đinh-Ngọc trở về với một thân-thể lam-lụ tả-tơi, trong tâm đau-đớn làm mệt, đâm trừng lên chận nghẹt tâm khiếu hôn mê bất tỉnh rồi phát cuồn luôn ; nay gặp Tế-cho công ngài làm chước cho Lang-thị rượt theo mình, động thân mửa vọt cục đàm ấy, thì nàng tỉnh lại và uống thêm hoàn thuốc phục lại tinh-thần như xưa.

Quốc-Nguyên rất khâm-phục hòa-thượng, mời ngài vào thơ-phòng đọn tiệc rượu đải-đằng.

Đương lúc ăn uống, thoạt ở ngoài có người nhà vào bẩm có Lý-bộ-thường đến đòi bửa Ngũ-lôi Bát-quái Thiên-sư phủ.

Lý-quốc-Nguyên dạy gia-nhơn ra nói :

— Về trước đi ! ta sẽ cầm đem qua cho.

Lý-quốc-Nguyên yêu cầu hòa-thượng lo liệu giùm !

— Để ta về chùa mượn ông Vi-Đà đi lấy bửa Thiên-sư cho. (còn tiếp)

(Muốn biết Tế-công dùng phương-pháp nào lấy lại bửa Ngũ-lôi Bát-quái Thiên-sư phủ được, mời qui bạn đón xem tập 6 sẽ rõ.)

Mandat xin gởi cho ông : LÊ - VĂN - ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391
Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q. G. V. N. giấy phép số 648 ! T X B. Saigon ngày 25 tháng 8 1954

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 16-12-54*

Triệu-Võ đại chiến Doãn-sĩ-Hùng.

Thiên-Phước Tự
xuất bản
Tập 6

Thích-giác-Quang
soạn dịch
Giá 1$

— Vi-Đà bằng cốt làm sao trộm bùa ấy được ?

— Được ! vì ông Vi-Đà ta thường giúp việc cho người.

— Sư-phụ ! làm sao thỉnh được ?

— Ta đến thương- lượng với ổng, và đem tiền mướn ổng thì được, không tiền thì sợ không được. ngươi để tiệc rượu đó chờ ta, ta lo xong rồi sẽ lại uống.

Hòa-thượng dứt lời xây mình ra đi, hai người đưa ra khỏi cửa, trở vô Lý-quốc-Nguyên hỏi :

— Triệu huynh! nghe hòa-thượng nói thế có dùng thiệt chăng ?

— Việc ấy tôi chẳng biết thiệt giả, nhưng hôm trước tại nhà Châu-bán-Thành cốt Vi-Đà bắt yêu có thiệt như vậy.

Hai người dọn rượu chờ Tế-Công đến đó đèn rồi mà chẳng thấy ngài đến, đều lo sợ cho Tế-công dủ diếu, nên đồng hàn-bàn luận-luận, thì Tế-công bước vào, hai người nói :

— Bạch sư-phụ mới về!

Tế-công nói :

— Giận quá !

Trệu-văn-Huệ hỏi:

— Ai làm sư-phụ giận ?

— Ông Vi Đà ở chùa thấy ta làm mặt ngơ, ta mướn nó trộm Thiên- sư phù trong phủ Thừa Tướng, nó đòi giá 5 diếu tiền mắt quá, ta qua bên chùa Đại Phật, ông Vi-Đà chùa ấy thấy ta vừa đi tới kêu hỏi ta đi đâu, ta đem việc đến mướn ổng trộm giùm bùa, ổng đòi 3 diếu tiền, bớt

không được ta ghét bỏ đi qua rừng Túy-trúc có cái miễu Vi-Đà nghèo đói, thấy ta vọi vọi xa ông đã kêu ta, ta để xướng việc ấy mướn ổng giúp giùm, ổng chịu và chừng rồi cho bao nhiêu cũng được.

Lý quốc Nguyên hỏi :

— Ổng chừng nào lại ?

— Chúng ta ăn cơm xong rồi lo dọn bàn ghế trong viện sẵn-sàng, hễ ta kêu thì ông Vi-Đà đến.

Lý quốc-Nguyên hối dọn cơm ăn rồi, bảo người nhà sắp đặt bàn ghế sẵn-sàng trong viện, đến tối sao mọc văng văng thì Tế-công kêu nói:

Vi-Đà đâu chẳng đến còn đợi chừng nào ; thoạt nghe trên không có tiếng la lớn rằng ;

Ngô-thần đã đến !

Hồi thứ mười.

Triệu-Võ tối vào Các-thiên-Lầu,
Anh-hùng trượng nghĩa cứu công-tử.

Nhắc lại Tế-công ở trong viện đốt nhan thỉnh Vi-Đà, chỉ nghe trên phòng có tiếng la :

Ngô-thần đã đến !

Đây chẳng thiệt là Vi-Đà, nguyên đây là con một vị anh-hùng kinh thiên động địa, người phủ Trấn-Giang huyện

Đơn-Dương họ Triệu tên Cửu-Châu hiệu là Luân-minh-Nguyệt, làm đầu lãnh dẫn-phiêu cho thiên-hạ khắp nơi, vợ là Mai-thị chỉ có một mụng con trai tên là Triệu-Võ, Triệu-Võ lớn lên theo cha luyện tập võ-nghệ quyền thuật tinh-thông, lão anh-hùng bình sanh có đay hai người đồ-đệ ; một người đại đồ-đệ là Oai-Trấn Bát-Phương Dương-Minh ở Giang-Tây, một người là Hỏa-Kế Doãn-Sĩ-Hùng, Triệu-cửu-Châu khi làm chung kêu vợ trối lại chẳng cho Triệu-Võ làm nghề dẫn-phiêu nữa, sợ làm mất oai-danh của mình, ông chết rồi mẹ con sống hẩm-hức qua ngày với chút-đỉnh gia tư của ông để lại, Triệu-Võ kết giao với hai đứa lục-lâm, một đứa tên Tần-Nguơn-Lượng hiệu là Phi-Thiên Hỏa-Tổ, một đứa tên là Mã-Triệu-Hùng hiệu là Lập-Địa Ôn-Thần, một hôm ba người ăn nống nhau chơi, Trần-nguyên-Lượng hỏi Triệu-Võ rằng :

— Hiền-đệ ! biết chúng tôi làm nghề gì không ?

— Tôi không biết hai anh làm nghề gì !

— Chúng tôi đều là kẻ cướp, nhưng chẳng phải như bọn cướp bẻ-hoa dâm-tặc, chúng tôi chuyên làm việc nghĩa, cướp người giàu cho kẻ nghèo, trừ bạo an dân, ám-sát những bọn ác-bá tham-tàn, một nước sâu dân, thấy em có tài cùng tánh tốt muốn rủ em nhập đảng, đồng nhau làm việc nghĩa-hiệp, tôi có sắm sẵn đồ đi đêm tặng cho em đây.

Và nói và trao cho Triệu-Võ một cái bao, Triệu-Võ mở ra xem thấy đủ cả đồ cần-dùng, đêm đó Triệu-Võ theo hai người, ban đêm thường trộm của giàu cho nghèo, một hôm Triệu-Võ bỏ quên cái bao đi đêm ở nhà, Mai-thị là vợ của Triệu-cửu-Châu thấy mở ra xem là đồ đi đêm, thì lấy làm ngạc-nhiên câm-tức, chính đương soạn coi kẻ Triệu-Võ về, Mai-thị phừn-phừn cả giận nói :

— Triệu-Võ ! cha mi một đời anh-danh trong đoàn bảo-phiêu, nay mi trở làm kẻ đạo tặc trộm cướp, ta cũng nên đập đầu mà chết cho khuất mắt.

— Thưa mẹ chớ giận! nếu mẹ chẳng cho làm đạo-tặc, thì con chẳng làm đạo-tặc nữa.

Mai-thị bảo đốt tiêu bao đồ đi đêm này đi ! rồi bà tự nghĩ : Ở đây chẳng xong rồi, muốn nó đoạn tuyệt anh em bất chánh thì ta phải dời nơi khác mới được.

Bà học theo phép « *Ba phen dời nhà của bà Mạnh-mẫu* » nên bán hết gia-sản, chở-chuyên đồ đạt vào thành Lâm-An mướn một căn phòng của Vương-Hưng bán trái cây mà ở.

Mẹ của Vương-Hưng thấy Triệu-Võ ở không mãi không kế sanh-nhai thì nói với Triệu-thị rằng :

Sao chẳng biểu cháu nó mua bán độ nhựt, ở không mà ăn cũng như núi cũng phải hết.

— Con nó còn nhỏ tôi chẳng biết cho nó làm chi mà dụng thân.

— Cho nó mua bán trái cây với thằng Vương Hưng tôi, đặng tập cho nó lần lần quen được.

Mai-thị chịu, đồng thương-lượng với Triệu-Võ ý muốn của mình.

Ngày kế Mai-thị đưa cho hai điếu tiền, đồng với Vương-Hưng lên mua trái cây, Vương-Hưng dặn bán một lời một, tức 2 điếu phải bán 4 điếu ; Triệu-Võ ăn cơm rồi, mang giỏ trái cây đi dạo bán, cậu ta không rao mời được, ai cũng tưởng cậu tống lễ cho ai, nên không quở đến vì không giống thể người mua bán, Triệu-Võ đi đến đường

Phụng-Sơn, thấy phía bắc một ngôi nhà đồ-sộ như nhà quan, tới cửa ngõ Triệu-Võ để giỏ trái cây xuống đất, ngồi bẹp tại cửa soạn trái cây ra coi thì đều héo nũng hết, vừa thấy một viên-ngoại ở trong đưa khách ra về, viên-ngoại mình cao tám thước, vai cọp lưng hùm, mặt như Kim-chỉ. Điều mày vòng mắt lớn tên là Trịnh-Hùng hiệu là Thiết-Diện Thiên-Vương, ngài là võ tấn-sĩ, thường làm việc nghĩa-dõng hay bố-thí chẩn bần ; đưa khách về thấy Triệu-Võ tướng mạo phi tục, ngồi tại cửa ngõ ngẫn-ngơ thì thương hèn hỏi :

— Em ngồi đấy có việc chi ?

— Tôi bán trái cây tươi.

— Bán hết bao nhiêu ?

— Vốn hai điếu tiền, bốn điếu mới bán.

Trịnh Hùng bảo gia-nhơn xách giỏ trái cây đem vô nhà, móc tiền ra trả cho Triệu-Võ 4 điếu, và hỏi :

— Bộ thuở giờ em chưa từng mua bán sao ?

— Nay tôi mới bán một lần đầu tiên.

Dứt lời xách giỏ với 4 điếu tiền: trở về trình với mẹ lời được 2 điếu tiền; ngày kế cũng đồng với Vương-Hưng ra chợ mua trái cây sớm rồi về ăn cơm xong, mang giỏ ra đi nhưng chẳng biết đi đâu, chỉ thẳng đến đường Phụng-sơn, đến nhà họ Trịnh để giỏ trái cây xuống đất mà ngồi chờ đến đúng ngọ; thì Trịnh Hùng mới ra đi xóm, vừa ra ngõ Triệu Võ hỏi :

— Em đi đâu đây ? tôi đem trái cây lại cho ông, có ý chờ tự sớm tới giờ;

— Ai bảo em đem lại ?

— Ông lấy giùm dặng tôi khỏi đi bán mà

— Em muốn vậy nhưng tôi không muốn, chỉ bằng mỗi bữa tôi cho em không 2 điếu tiền được hay không ?

— Dạ! được ! rất đội ơn ông!

Trịnh-Hùng vui mừng và nói :

— Nay lỡ rồi ta lấy giùm cho, chớ mai đừng đem lại nữa nghe !.

Dứt lời móc 4 điếu tiền đưa cho Triệu-Võ, Triệu-Võ đem tiền về đưa mẹ ; từ ấy tập mua bán lần hồi, dã được tiền lời thêm tiền cho nữa mà độ nhựt qua ngày ; một hôm ở Tây-Hồ Triệu-Võ gặp bọn ác bá Hoa-hoa Thái-tuế Vương-thắng-Tiên hảm-hiếp phụ nhơn, thấy trái nhảy vào đánh bọn ác-bá bị án đánh chết ba nhơn-mạng,được Tế-Công cứu cho khỏi tù tội, nên nhân ngài làm thầy ; bữa nay Tế-Công tại nhà họ Lý ra đi gặp Triệu-Võ bán trái cây, Tế-Công mời Triệu-Võ vào quán uống rượu chơi, lúc đương ăn uống hòa-thượng nói :

— Ta nay cậy ngươi cải trang Vi-Đà giúp ta.

— Bạch cải trang Vi-Đà chi vậy ?

Tế-công thuật lại việc Lý-quốc-Nguyên làm mất Ngủ-lôi Bát-quái Thiên-sư phủ nay đã lạc vào Các-thiên-Lầu tại hoa-viên Tần-tướng-phủ, nhờ ngươi vào trộm đem về nhà Lý-quốc-Nguyên, giả làm cốt Vi-Đà cho người ta không biết.

— Tôi không biết nhà của Lý-quốc-Nguyên ở, là n sao cho tiện ?

— Ta sẽ dắc ngươi lại đó.

Ăn uống xong trả tiền rồi, dắc Triệu-Võ tới nhà Lý-quốc-

Nguyên, hoà-thượng nói :

— Tối ngươi lại đây làm như vầy ! như vầy!

Triệu-Vỏ gật đầu, rồi quài quả trở về thưa với mẹ rằng :

— Sư-phụ Tế-công bảo con cải trang làm Thần-tượng Vi-Đà giùm, Mai thị hỏi:

— Cải trang Vi-Đà thần chi vậy ?

— Sư-phụ bảo con cải trang thần Vi-Đà vào tướng phủ lấy giùm cái búa Ngủ-Lôi Bát-quái Thiên-Sư phủ cho người:

Mai-thị biết Tế-công là người tốt, nên Triệu-Vỏ đi giúp giùm, bằng không thì không bao giờ cho Triệu-Vỏ đi ; Triệu-Vỏ sửa soạn xiêm áo, dắt dao vào lưng trống trở canh một thì Triệu-Vỏ thưa mẹ nhảy ra khỏi tường chạy đến nhà họ Lý, ngồi ẩn ở trên phòng mà chờ, nghe Tế-công la:

— Vi-Đà ! bây giờ chẳng đến còn đợi chừng nào ?

Triệu-Võ đáp :

— Ngô thần đã đến đây.

— Lão Vi ! đến Tần-tướng-phủ lấy búa Ngủ-lôi Bát quái Thiên-Sư phủ đem về giùm ta.

— Ngô-thần xin vâng pháp-chỉ.

Triệu-Võ chuyền nhảy trên nóc nhà phóng này đến phong kia, đến hoa-viên Tần-tướng-Phủ nhưng chẳng biết đâu là Các-thiên-Lầu, vì địa thế hoa-viên rất lớn, nhiều phòng lầu các, nhảy xuống đất lần dò tìm kiếm, qua phía Bắc phòng thấy trong nhà có ánh sáng và bóng người qua lại, Triệu-Võ kiếm lỗ trống đòm vào thấy một cái bàn hai ghế ỷ, trên bàn thắp một ngọn đèn sáp, trên vách treo một đoản đao, hai người ngồi song-song trên ỷ uống trà, một người già 60 ngoài tuổi, một người trẻ độ chừng 30 ngoài

tuổi, nghe ông già nói :

— Tráng sĩ ! ráng phò dưỡng cho mạnh rồi giúp giùm ta xong việc đó rồi ta cấp cho ngươi 100 lượng bạc, ta không để cho tráng-sĩ bị án nhơn mạng đâu mà sợ.

Dứt lời móc ra hai phong bạc để lên bàn, anh tráng-sĩ đó nói :

— Mong ơn lão-trượng chiếu cố chưa hồi-đáp được, rất thẹn đâu dám thọ lấy của nầy nữa.

— Tráng-sĩ hãy lấy đi ! cung-kính chẳng bằng tùng mạng.

Thấy tráng-sĩ lấy bạc để vào túi, bước lại lấy đoản-kiếm trên tường và nói :

Ở ngoài có việc chi động tác, lão-trượng cũng đừng lo, chút nữa sẽ có đầu người đem lại cho ngài ngay !

Dứt lời bước ra chạy bay, Triệu-Võ tìm chỗ khuất ẩn mình, thấy nó chạy thoáng qua, liền tầm dấu theo sau chừng hai ba chục thước, thấy nó chạy qua phía Tây hai từng viện rồi nhảy xuống lỏn vào 3 gian phòng phía bắc, ánh đèn chấp-chóa, tiếng đọc sách vẳng-vẳng bên tai, mèo theo Triệu-Võ bước vào đòm kẻ hở, thấy trong một cái bàn bát-tiên, một vị công-tử ngồi trên ỷ đọc sách lão-bộc đứng hầu một bên ; gả ấy cầm đao xông vào đập đao trên bàn nói :

— Chủ tớ mi hãy nói lai-lịch mau, ta đến đây kết quả tánh-mạng bây đây.

Hai chủ-tớ công-tử cả kinh ngã xuống đất nói :

— Xin hảo-hớn nhiêu mạng cho chúng tôi muốn đòi hỏi, tôi một mặc khai thiệt chẳng dám dấu đâu !

Triệu-Võ nghe trong lòng nóng phừn-phừn cầm đao lỏn vô phòng.

Hồi thứ 11.

Huynh đệ nhận nhau nhắc lại tình trước.
Chủ tớ đào nạn tạm ngụ Lý-gia.

Nhắc lại Triệu-Võ rình thấy người ấy cập đao xong vào muốn sát hại, chủ tớ công tử sợ hải rung-rẩy lập-cập, quì dưới đất van rằng :

— Cầu đại gia tạm dứt cơn lôi-đình cho tôi chầm-rãi thưa qua :

— Muốn chi mi hảy nói mau đi !

Lão bộc nói :

— Chủ tôi tên là Từ-chi-Bình nguyên người ở huyện Kiếng-An, ông phụ-thân chủ tôi tên là Từ-chiếm-Khôi là bạn tri-kỷ của Tổng-quản Hàn-Điện-Nguơn ở hoa-viên Tần-tướng-phủ, Hàn-điện-Nguơn có 1 đứa con gái đồng tuổi với chủ tôi, ngài tình nguyện hứa hôn con gái ngài cho chủ tôi, đã thừa tiếp lễ sinh nhau lúc chủ tôi còn nhỏ bé, nhưng bất hạnh lão-gia tôi khử thế rồi, nhà cửa bị phải hoả-tai cháy tiêu chẳng còn một mãnh ngói, vì cảnh sa sút nên chủ tớ chúng tôi đến mông nương tựa nơi thân-tình, Hàn-điện-Nguơn thấy chủ tớ tôi rách-rưới cơ-cần, đổi ý có mòi hối-hận ham phú phụ bần, phụ-phàng khinh-rẻ bạt đải chủ tôi, bảo chủ tôi ở hoa-viên mà đọc sách, đâu ngờ

lại bảo lão-gia mang đao đến giết chúng-tôi cho đành :

Vị tráng-sĩ cập đao nghe rồi nói :

— Sự biến như thế mà tôi đâu có biết.

Dứt lời móc túi ra 100 lượng bạc trao cho chủ tớ và nói :

— Ta cho chủ tớ ngươi số bạc nầy, cần kiếp phải lo ứng cầu công-danh, ở đây không thể được nữa, sợ nó hại thì tánh-mạng chủ tớ ngươi khó toàn được.

Triệu-Võ ở ngoài rình nghe sự biện rất tốt thì phới phở trong lòng, nhưng bẩm tánh cang - trực quên mình đương rình nghe, lại vọt miệng khen :

Tính vậy tốt lắm !

Tráng-sĩ kia nghe ngoài có tiếng nói vào, liền cập đao nhảy ra nhắm đầu Triệu-Võ chém xuống, Triệu-Võ đưa đoản đao lên đỡ và tiếp chém, hai người chém đánh nhau vài hiệp, Triệu-Võ thầm nghĩ :

Sao đao-pháp lại giống nhau ; còn tráng-sĩ kia cũng thầm nghĩ như vậy, nên nhảy trái ra cầm đao chỉ hỏi :

Chậm tay lại ! gả kia tên họ chi ở đâu ? học võ với ai ? đến đây làm gì ?

— Ta tên là Triệu-Võ hiệu là Thám-nang thủ-vật, mi đã biết ta lợi-hại thì chớ động đến mà chết uổng mạng.

Tráng-sĩ ấy nghe qua vòng tay nói :

Té ra là Hiền-đệ ! tệ quá nước dồ động long-cung, đồng nhà mà chẳng nhận được.

— Ngươi là ai ?

— Ta tên là Doãn-sĩ-Hùng, hiền-đệ đã quên anh sao ?

Triệu-Võ nhớ lại thuở còn tám chín tuổi, thì Doãn-Sĩ-Hùng theo học võ với cha mình cách đã mười mấy năm rồi. Triệu-Võ chấp tay hành lễ và kể tình-hình cách biệt nhau bấy lâu nay.

Doãn-sĩ-Hùng nói :

Tôi từ lúc bảo-phiêu về đông-lộ, chúng trở về nghe nói Sư mẫu với em đến ở tại kinh-đô, tôi đến hỏi thăm kiếm hoài không đặng rủi bị trầy ở gót chơn hành làm ghẻ lớn, nên anh dưỡng bịnh ở Tam-Thuận quán, gặp ông hoa-viên tổng-quản Hàn-Điện-Nguơn ở một bên Tam-Thuận quán đó, thấy ta bịnh tiếp về hoa-viên mà dưỡng bịnh đến lành mạnh, bữa nay nó cho ta 100 lượng bạc, bảo ta đến giết giùm cừu-nhơn của nó, ta đến đây hỏi ra mới rõ được ngọn-ngành cớ sự của kẻ bội tín, còn hiền-đệ đến đây có việc chi ?

Triệu-Võ thuật lại từ ngày cách-biệt đến giờ kể nói một hồi .

Nay phụng mạng Tế-Công đến đây trộm lấy bùa Ngũ-lôi Bát-quái Thiên-sư phù :

— Hiền-đệ nay rất may gặp anh, nếu không em không thế nào lấy được bùa ấy, bây giờ chúng-ta lo cứu chủ tớ Từ-chí-Bình khỏi nơi đây rồi, sau sẽ tính trộm bùa đó.

Hai người bước vào nhà hỏi Từ-chí-Bình mau thâu xếp đồ đạt mà đào-nạn, trăm lượng bạc đây cho ngươi để mà tiêu dụng Từ-chí-Bình hỏi tên họ Doãn-sĩ-Hùng và lạy tạ ơn rồi, lật-đật lo thâu xếp đồ-đạt để vào rương-xiểng xong rồi, lão bộc Từ-Phước nói :

Thưa ân-công ! hiện giờ nữa đêm tăm tối, nơi Kinh-đô trọng địa nầy, tuần cảnh tra xét rất nghiêm trọng, hai tôi ra đi không tiện, và biết ở đâu giờ ? tính sao nhờ ân-công dạy cho !

Doãn-sĩ-Hùng nói với Triệu-Võ rằng :

Em có quen ai ở đây dắc gởi hai người, sáng rồi tìm chỗ mà an trú.

Triệu-Võ nói :

— Anh ở đây chờ tôi một chút, hai người hãy đi theo ta.

Triệu-Võ dắc hai người ra khỏi hoa-viên, tính dẫn luôn về nhà mình ; chẳng dè ra khỏi cửa chẳng bao xa, thấy một người đứng chắn-ngăn ở trước mặt chính là Tế-Công, Triệu-Võ bái chào nói :

Bạch sư-phụ mới đến ! may quá ! hiện hai người nầy vì lẽ ấy v.v. nhờ thầy liệu-biện giùm !

— Ta đương uống rượu với Lý-viện-ngoại tại thơ-phòng, nhưng vì hai người nầy, nên ta dối rằng đi tiểu mà đến đây, ngươi giao hai người cho ta, hãy lo việc kia cho chóng kết quả.

Từ-chí-Bình thấy một ông cùng hoà-thượng bèn hỏi thăm, Triệu-Võ giới thiệu cho biết là Tế-Công Trưởng-lão ở chùa Linh-Ẩn.

Từ-chí-Bình cúi đầu làm lễ chào, Tế-Công dắc hai người thẳng vào nhà Lý-quốc-Nguyên, bảo Từ-Phước để gánh đồ ở trong viện, dắc hai người vô thơ-phòng Triệu-văn-Huệ và Lý-quốc-Nguyên đương uống rượu nhau thấy Tế-Công dắc vào một vị văn sanh công-tử và một ông lão bộc, hai người đồng đứng dậy hỏi :

Sư-phụ dắc hai người nầy ở đâu vào đây ?

Hòa-Thượng đem căn do hai người nói một hồi cho Lý-

quốc-Nguyên rõ, và hòa thượng tiếp nói :

Tôi gởi hai người nầy nhờ ngươi chọn phòng nào đó, cho cậu đọc sách nếu có điều chi trở ngại, thì hòa-thượng đây bảo-nhiệm hết :

Lý-quốc-Nguyên thấy Từ-chí-Bình là trang văn nhã liền nói :

Bạch Sư-phụ được mà ¡

Dứt lời liền mời đồng ngồi nhau uống rượu ? đến canh ba nghe phia ngoài có tiếng kêu lo rằng :

Bạch Tế-Công trưởng lão, ngô thần đã trộm lấy bùa Ngũ-Lôi Bát-quái Thiên-Sư phù đem về đây !

Tế-Công vội-vàng bước ra.

Nhắc lại khi Triệu-Võ giao hai người Từ chủ tớ cho hoà-thượng rồi, trở lại hoa-viên hiệp cùng với Doãn-Sĩ-Hùng chạy qua 250 nóc giang phòng mới đến Các-Thiên-Lầu một khoảnh đất rộng-rải, đốt giấy rọi coi thấy trên trang treo một tấm ván, chính là bùa Ngủ-lôi Bát-quái Thiên-Sư phù; Triệu-Võ nói :

— Đặng rồi anh ! thôi chúng ta hãy đi, Doãn-sĩ-Hùng nói :

— Nếu chúng ta đi ngày sau sẽ có chuyện rối.

— Chuyện gì mà rối ?

— Em chẳng nghĩ tới, chớ ổng làm Tể-tướng dương trào, báo gia-truyền của ổng há chẳng có quan trên biết sao, chừng quan phủ lục xét ra sẽ thành việc thị-phi lớn, chi bằng trảm thảo trừ căn.

Dứt lời liền móc dỗ dẫn hỏa, chất đốt Các-thiên-lầu,

hai người nhảy ra khỏi lầu thì lửa phát cháy phừn-phừn, kế gió đưa thêm sức lửa hiện ra một vừng trời đỏ hực, tiếng ồ ồ lốp-bốp nổ tung-tóc, lửa phát càng ngày càng cao, cột rường đà biệt dạn, sập đổ ầm ầm.

Hai người nhảy khỏi tường, vận thuật phi-hành chạy đến trên phòng nhà họ Lý la rằng :

Ngô thần đã đến !

Tế-Công bước ra tiếp lấy bùa và trao lên một mâm nhỏ vàng, trên để 500 tiền, một ỏ gạo, năm chén đồ ăn hơi nguội-nguội.

Hòa-thượng nói :

— Lão Vi-thần hãy thâu lấy lễ tạ của chủ nhà tưởng cho.

Triệu-Võ ở trên tiếp thâu lễ và kiếu :

— Ngô-thần xin kiếu đi !

Đồng với Doãn-sĩ-Hùng trở về nhà ra mắt mẹ.

Nhắc lại Tế-Công tiếp bùa đem vò mở ra xem quả thiệt là Ngủ-Lôi Bát-Quái Thiên - Sư phù ; Lý-quốc-Nguyên mừng rỡ, hối người nhà cầm qua nhà trả cho anh Lý-xuân Sơn ; Lý-quốc-Nguyên bày tiệc rượu hứng nhau một đêm, hừng sáng Tế-Công cáo từ ra đi, Lý-quốc-Nguyên cúng tiền, Tế-Công chẳng lấy và nói :

— Ngươi muốn tạ ơn ta thì hãy làm như vầy ! như vầy ! là đủ thâm-tình đối với ta, và chiếu-cố giùm Từ-chí-Bình đọc sách là quí rồi.

Lý-quốc-Nguyên xin vâng.

Tế-Công kiếu ra đi một dỗi dường, gặp một người gia-đinh chào hỏi :

— Tế-Công ! ngài đi đâu đây ?

— Ai đó ?

— Chủ tôi ở tiệm phía đông bị đánh 40 côn thọ thương quá nặng, nghe đồn lão-gia có tiên phương diệu-dược, nên cầu ngài cứu chữa giùm !

— Chủ tiệm phía đông là ai ?

— Hàn-điện-Ngươn mở ra tiệm Tam-Thuận quán, là hoa-viên tổng-quản tại Tần-tướng-phủ, bởi hồi hôm Các-thiên-lầu ở hoa-viên cháy rụi, Tần-tướng cả giận, nói Hàn-điện-Ngươn chẳng kiểm-điểm, nên phạt đánh 40 côn, hiện đau nhứt chịu không nổi.

Tế-Công nghe nói đi theo đến quán, vào phòng thấy Hàn-điện-Ngươn rên xiết chẳng ngớt, có mấy đứa hầu-kẻ một bên khuyên-giải, thấy hòa thượng bước vào, chúng đều nói :

— May quá ! sư-phụ đây có tiên-đơn diệu-dược, xin từ bi cứu giùm ! (còn nữa)

(Muốn biết Tế-công trị bịnh ra sao mời bạn đọc đón xem tập kế sẽ rõ.

Mandat xin gởi cho ông : LÊ - VĂN - ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391
Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q. G. V. N. giấy phép số 648 ! T X B. Saigon ngày 25 tháng 8 1954

TRUYỆN
TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 23-12-54*

THÍCH-GIÁC-QUANG
« SOẠN DỊCH »

Tập 7

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Hòa-thượng cười, ngất chỉ điểm Hàn-diện-Nguơn mà nói :

— Diệu-dược cũng trị không được bịnh oan-nghiệt, linh trời báo ứng kẻ ác tâm !

Hàn-diện-Nguơn nghe nói trong lòng rúng sợ thầm nghĩ :

Hòa-thượng thiệt là bực phi-phàm, ngài đã biết ! ta phải Doãn-sĩ-Hùng hồi hôm đi giết chủ tớ thằng rể ta là Từ-chí-Bình chưa thấy về lại cháy các thiên lầu và chủ tớ nó cũng biến mất, nghĩ rồi nói :

Tôi vì muội-tâm làm việc tệ ác, xin Thánh-Tăng từ-bi cứu giùm tôi !

— Ta trị ngươi mạnh rồi, ngươi chịu gả con gái ngươi cho Từ-chí-Bình hay không ?

— Tôi mạnh rồi sẽ kiếm Từ-chí-Bình đem về gả con gái cho nó, không hối tiếc nữa; nay Tần-tướng đã đuổi tôi rồi, tôi quyết chẳng dám sanh tâm gì khác la nữa ! như con ! cho thiên tru địa diệt tôi đi !

Hòa-thượng cấp cho một cục thuốc nõng vào thì thương tích hết đau nhứt, hòa-thượng bảo Hàn-diện-Nguơn qua nhà Lý-quốc-Nguyên mà rước Từ-chí-Bình về, Hàn-diện-Nguơn gật đầu vâng ! dạ !

Hòa-thượng ra khỏi Tam-Thuân Quán thấy người ta vây nhóm rất đông, chen chơn chẳng lọt, hơi oán-khí xung thiên, hòa-thượng ẩn linh-quang thấy rõ nói :

— A-Di-Đà-Phật ! việc nầy vừa xong lại tới chuyện khác, ta làm ngơ sao được.

Liền vẹt người mà chen vào.

Hồi thứ 12.

Tế-công thiện độ Hàn-diện-Nguơn,
Gả nghèo bỏ con gặp Thánh-tăng.

Nhắc lại hòa-thượng lấn người mà chen vào thấy một cậu văn-sanh nghèo rách-rưới độ chừng 30 ngoài tuổi, mặc mày khó héo tiều-tuy, bồng một đứa ấu-nhi mới sanh được một năm hai tháng.

Người ấy nói :

Thưa quí ngài ! con tôi đây vì mẹ nó chết đã ba ngày rồi, vì nghèo mướn vú nuôi nó không thấu, Đâu nỡ để nó đói chết, trong quí ngài ! nếu ai muốn nuôi, tôi sẽ tặng cho.

Người ấy tên là Mã-phái-Nhiên, ở huyện Thường-Thục, phủ Thường-châu, từ nhỏ đến lớn chuyên lo đọc sách, cưới nàng Châu-thị làm vợ năm, giữ một phần gia-tài.

Nhưng ở không lo ăn học, chẳng biết sanh kế chi khác phải sa sút nghèo-ngặt, chẳng còn một tấm ngói, một tất đất chi.

Mã-phái-Nhiên dắc vợ con kiếm phương sanh sống, đến ở trong nhà bạn kết giao ở ngoài Tiền-Đường Lâm-An tên là Ngô-bá Châu. Ngô-bá-Châu có sắm cả trăm chiếc ghe thường cho người mướn đi dạo Tây-hồ, biết Mã-phái Nhiên là văn-sĩ nên cầm ở lại giúp giùm việc giấy tờ, mỗi ngày tặng cho 2, 3 trăm tiền dắp-dỗi hồ khẩu cho vợ chồng.

Nhưng thời-vận bất-thông, gặp phải thời ác bá ra đời

hay bắt bỏ giết hại người ở Tây-Hồ, thành ra không ai dám đến đạo-chơi, nên ghe thuyền không ai mướn Mã-phái-Nhiên hết kế sống được ; vì đã bài công hết.

Đầu đọc của bọn ác-bá thời-kỳ đó là em của Tần thừa-tướng tên Hoa-Hoa thái-tuế Vương-thắng-Tiên, nó ỷ thế-lực của Tần-Cối làm Thừa tướng đương triều vua Tống-cao-Tôn hoàng-đế, thường đánh đập cướp gái đẹp vợ người đi đu hồ, ai cũng sợ nên ghe của Ngô-bá-Châu không cho mướn được, hết kế vợ của Mã-phái-Nhiên là Châu-thị nói :

Vợ chồng ta không lẽ ngồi mà chờ đói chết, thôi anh ở nhà coi con, tôi đi may mướn kiếm tiền mà độ nhựt.

Mã-phái-Nhiên không biết trả lời sao ! đành để cho Châu-thị ra đi.

Mã-phái-Nhiên ở nhà thầm nghĩ :

— Rất hổ thay ! làm trai như ta không bảo dưỡng được vợ con, để vợ lo sanh kế cho mình.

Càng nghĩ càng tủi-hổ, tính ẫm con đến Tây-Hồ cho người rồi tự tử, nên đứng giữa ngã tư đường để xướng rằng :

Thưa quí vị ! ai muốn nuôi con hãy ẫm đi, tôi tặng cho vì nghèo không đủ sức nuôi !

Có ông già không con bước đến ẫm cậu bé, nghe người hàng quan nói :

Ông ẫm con nó rồi vài bữa nó đến mượn tiền, mượn riết dây ông cũng phải trốn, lãnh làm chi.

Ông già nghe nói thối thân hết muốn nữa.

Tế-Công nói :

Ngươi trao cháu cho ta.

Mã-phái-Nhiên nói :

— Hòa-thượng là người xuất-gia xin con nít làm chi ?

— Ta thâu nó làm đồ-đệ.

— Cháu nó còn bú chưa biết ăn, hòa-thượng nuôi sao được.

— Không được thì thôi ta không lãnh, nhưng ta hỏi ngươi, mẹ cháu nó chết thiệt sao ? ta ở chùa cách vách với ngươi ta dư biết, ngươi phải ở nhà của Ngô Bá-châu không ?

— Vợ tôi tuy chưa chết, nhưng tôi hết muốn sống ! nên tính cho con, cho nó có chỗ nương nhờ sống sót lại, kẻo tội nghiệp.

— Ta dư biết ! ngươi hãy theo ta, ta dắc cho vợ chồng mẹ con dăng gặp nhau, và ta giới-thiệu cho việc làm mà nuôi sống nhau.

Mã-phái-Nhiên nghe nói hỏi thăm hòa-thượng ở đâu ? pháp-hiệu gì ? Hòa-thượng nhứt nhứt đều nói rõ và dắc Mã-phái-Nhiên đi.

Hòa-thượng vừa đi vừa xướng ca :

Ai giỏi ai bất tài !
Đều bởi ngũ hành xoay,
Ngũ hành nếu chẳng thuận,
Giỏi cũng ra bất tài ;
Ai chẳng tin lời ta,
Hãy xem các phú-gia ;
Xe ngựa nhàn-hạ kia ;

Còn người nghèo khổ quá,
Áo cơm chạy chẳng ra,
Nhân đời trước tạo định

Tế-Công đắc Mã-phái-Nhiên tới cửa tiệm tương, hòa-thượng bảo tài-phú lựa cây dưa cải lớn ba tiền, trong tiệm ứng tiếng :

Vâng ! (Cầm dưa ra.)

— Nhỏ quá ! ta trả 2 tiền thôi.

Tài-phú bước ra nói :

— Tiệm tôi bán một giá nhứt định, bớt thì không bán.

— Chẳng phải ta trả giá, vì trong túi ta chỉ còn hai tiền, ngươi cứng cho ta 1 tiền nữa mà !

— Ông là người xuất-gia vậy cũng được.

Hòa-thượng lần túi một hơi nói :

Ủy ! túi lủng rớt mất hết một tiền chỉ còn có một tiền, ta đưa ngươi trước 1 tiền, mai ta sẽ đem cho ngươi một tiền nữa.

Dứt lời cầm dưa cải mà đi qua vựa bán đồ tươi, bảo chủ bán cho một tiền củ hành.

Người bán cầm đưa ra một củ nói :

— Củ hành 1 tiền một củ.

Hòa-thượng trả 1 tiền tiếp lấy củ-hành mà coi nói :

— Sao ngươi đưa ta củ-hành thúi, làm ơn đổi giùm ta.

Chủ bán lựa một củ khác mà trao cho hòa-thượng, hòa-thượng chẳng trả củ thúi mà cầm luôn hai củ ra đi ý hòa-thượng muốn với hai tiền sắm đủ 4 món lễ mà đi đám chúc thọ cho người, Mã-phái-Nhiên đi với hòa-thượng được nữa dặm đường, thấy một bên lộ một người bán thịt chó, hòa-thượng bước lại xốc thịt lên xuống và khen :

— Thịt nầy thật thơm ngon ! ngươi cắt nướng cho ta một cục ăn chơi.

Người bán thịt chưa có bán mở hàng, mà nghe khen thịt thì lấy làm cao hứng, cầm dao lẻo một cục thịt chừng 2 lượng ; hòa-thượng tiếp lấy coi và nói :

— Anh có tưởng thì tặng cho một miếng cho xứng đáng. ăn chơi cho thỏa lòng.

Anh bán thịt lẻo thêm một miếng nữa, hòa-thượng tiếp lấy hai miếng thịt, không trả một đồng chữ chi, uê-oải đi luôn.

Đi một đỗi đường gặp một người bán bánh ếch trần, hòa-thượng kêu lại mua và hỏi :

— Bánh nóng không ?

— Vâng ! bánh mới ra lò.

Và nói và vỡ nắp lên hơi bay ngui-ngút, hòa-thượng thò tay bốc ấn năm đầu ngón tay vào bánh năm đen, đút bánh vô miệng cắn sợ rồi nhả ra bỏ xuống nói :

— Ta quên đem tiền rồi không dám ăn !

Người bán bánh thấy ông nhả ra, ấn dấu răng và nước mồm miếng chèm-nhèm cái bánh, thêm dấn tay đen năm rất giận tự nghĩ rằng :

Ta thấy còn gớm mà bán cho ai, ngặc thầy là người xuất-gia, biết làm sao ? ngẫm-nghĩ một hồi rồi cầm bánh

lọ-le muốn liện, nói :

— Bánh nầy đành quăng cho rồi.

— Em thí-xả cho hòa-thượng, mai ta gặp em sẽ trả tiền cho.

— Thôi ông lấy đi !

Hòa-thượng tiếp lấy bánh và đắc Mã-phái-Nhiên đến ngã Phụng-Sơn, thấy bên lộ Bắc một cái cửa lớn treo bông thắt tuội xe cộ chật nức, dây là ngôi nhà giàu có nhứt ở thành Lâm An của ông Trịnh-Hùng, người xưng Thiết-Diện Thiên-Vương.

Nay là ngày chúc-thọ cho bà sanh-mẫu, nên nhiều nhà cự-tộc giàu sang đem lễ đến chúc thọ đông-đảo.
Hòa-thượng tới cửa nói nhỏ vào tai Mã-phái-Nhiên ở ngoài nầy chờ ta như vầy như vầy..... sẽ gặp được cơ-duyên tốt.

Mã-phái-Nhiên gật đầu.

Hòa-thượng bước vào tới thềm nói :

Khổ quá ! qui vị !

Một người gia-nhơn bước ra thấy hòa-thượng hiện thể như ăn mày, thì nói :

— Ông đến sớm quá đâu có chi mà cho, ông muốn cần dùng thức ăn chi một chút rồi lại.

Hòa-thượng nói :

— Ngươi nói hậy ! ta biết nay là ngày chúc thọ của bà, nên sắm bốn lễ mọn đến bái thọ cho lịnh bà, phiền ngươi

vào thưa giùm.

Gia-nhơn nghe nói thầm nghĩ :

Chủ mình hay cúng thí, trọng nghĩa sơ tài, coi tiền bạc như đất, nên kẻ nghèo cũng cầm đức đem lễ đến chúc thọ cho bà ; muốn vào báo nhưng lại hỏi kỹ rằng :

— Hòa-thượng ! ở đâu đến đây ?

— Ta xuất gia tại chùa Linh-An.

— Ông đem lễ vật chi đâu ? hay còn ai gánh theo sau chưa đến ?

— Ta tự mang theo đây !

— Ông soạn lễ vật ra đặng tôi đem vào thưa luôn thể.

Hòa-thượng lấy trong đải ra năm cái bánh ếch trần, hai cái củ hành to, hai cây dưa cải muối, hai cục thịt chó, trao cho gia-nhơn và nói :

— Đem cho bà ăn thịt chó với củ hành còn bánh ếch trần thì ăn với cải dưa muối.

Gia-nhơn thấy lễ cả giận quăng hết xuống đất và nói :

Ông mau đi ra cho rồi, đặng tôi đóng cửa lại, tới giễu-ngộ với chủ tôi sao ?

Vừa quăng đồ xuống đất thì có hai con chó chạy lại muốn ăn, hòa-thượng lật đật đải gian nó ra và lượm hết để vào đải mà nói :

Tui bây ăn rồi lấy gì cho lịnh bà ăn, ngươi chẳng vào báo ta là lớn lên.

Dứt lời hét lớn lên rằng :

Có lễ đem đến !

Ai cũng tinh cho hòa-thượng điên-cuồn nên đều bỏ qua.

Trịnh-Hùng đây là đầu đọc bọn thân-sĩ ở thành Lâm-An, lại là Võ-tấn-Sĩ, tánh ưa kết bạn anh em, chú ông làm Tổng-binh ở ngoài tỉnh ; nay là ngày chúc thọ cho bà mẫu thân ông, nên biết bao công hầu thứ dân đến dự lễ chúc thọ đông-đảo, trong đám cũng có Trần-Hiếu, Dương-mãnh, Triệu-văn-Huệ, Tô-bắc-Sơn, Cương-bá-Vạn, Châu-bán-Thành đều dự trên nhà khách, đầy trong đầy ngoài ; mẹ của Trịnh-Hùng nay 70 tuổi thọ, lâm bịnh phải tối cả hai mắt đã hai năm ngoái, chạy cũng dủ phương mà không hết.

Nay Trịnh-Hùng đang tiếp khách, thì gia-nhơn đem lễ vào nói :

Sư-phụ Quảng-Huệ ở Tam-Thanh quán đem lễ đến chúc thọ cho bà :

Trịnh-Hùng ngạc-nhiên thầm nghĩ : Mình thuở giờ không tới lui ông, duyên cớ chi nay ông đến chúc thọ mẹ mình ?

Trịnh-Hùng vội-vàng nghinh-tiếp mời vào ngồi gần Trần-Hiếu cùng Dương-Mãnh, Dương-Mãnh có tánh nhiệm lẹ và ưa nói chuyện, nên hỏi :

Sư-Phụ mới đến ?

— Vàng .

— Ngài có quen một vị Hoà-thượng . . .

— Ai ?

— Tế-Công trưởng-lão ở chùa Linh-An-đó .

— Tưởng ai chớ Tế-Điên hoà-thượng là gả phung-điên dâu đáng kể gì, thầy nó cùng tôi là anh em, tính ra thì nó là hàng sư-điệt, thường theo ta mà cầu học, nhưng ta không rảnh mà dạy được .

Dương-Mãnh nghe giận thầm nghĩ : — Nó nói nghe dể giận quá ! rằng thầy ta là sư-điệt, nó thì ra ta là chắt-chít của nó, ta phải tìm hỏi thầy ta cho rõ, nếu quả vậy thì thôi, bằng không ta sẽ bửa đầu trọc nó cho nó biết.

Nghĩ rồi đứng dậy muốn bước ra ngoài, thoạt nghe la :

Lễ thượng-thọ đã đưa đến.

Dương-Mãnh nghe tiếng Tế-công cả mừng, bước ra hỏi thăm.

Hồi thứ 13.

Quảng-huệ-Tăng cuồn ngôn gây họa,
Tế-thiền-sư diệu-pháp kinh người.

Nhắc lại Dương-Mãnh bước ra ngoài, Trần-Hiếu cũng đi theo ra khách-thính, thấy chính là Tế-công thì hỏi :

— Bạch sư-phụ ! nhơn sao mà thầy lại như thế ?

— Ta đến chúc thọ cho lão bà, nhưng bọn gia-nhơn khinh ta là hạng rách-rưới, nên chẳng vào bẩm lại giùm ta.

Trần-Hiếu, Dương-Mãnh nói :

— Bọn nầy cũng mượn thế-lực dữ hà !

Lúc ấy Trịnh-Hùng cũng bước ra thấy lão hoà-thượng rách-rưới cùng khổ mới hỏi :

— Sao hai hiền-đệ chẳng ở trong uống trà ra đây có việc-chi ?

— Hai anh em chúng tôi ra đây tiến dẫn cho anh một vị mà tôi thường đề xướng với anh là Tế-công thiền-sư ở chùa Linh-Ẩn.

— Tôi quá ngưỡng đại danh của-thánh tăng, nay được gặp thiệt là tam sanh hữu hạnh .

Hòa-thượng nói :

— Nay đến ngày chúc thọ lão bà tôi có chút ít lễ mọn đến bái thọ lịnh bà, ông niệm tình mẫn nạp .

Trịnh-Hùng thấy hòa-thượng rách rưới hiện vẽ ăn mày, tự nghĩ mời vào khách-thính rất bất tiện, nhưng niệm tình Trần-Hiếu Dương-Mãnh không lẻ chẳng mời, trong tâm dụ dự chưa định; liền nghe hòa-thượng nói :

Tôi đem chúc thọ cho lão bà, chớ không tiện lên khách thính,kỳ trung có nhiều khách quý sang giàu còn tôi thì không có y-phục xứng đáng !

Trịnh-Hùng nghe nói mừng thầm bèn mời lơi rằng :

Hòa-thượng dã tưởng đến đây mời lên khách-thính uống trà chúc-thọ với tôi.

Dương-Mãnh cũng muốn hòa-thượng vào đối chứng coi lời Quảng-Huệ thiệt cùng không.

Hòa-thượng nói :

Trịnh quan-nhơn có lời mời tôi dám đâu chẳng vâng.

Trịnh-Hùng chẳng vui nhưng không dám gàn, phải đồng với hòa-thượng thẳng vào khách-thính, hòa-thượng bảo kẻ trà-phòng khiên cái bàn bát-tiên để ở chính giữa, trải khảm gấm đỏ, Tế-Công mở trong túi bố lấy thịt chó và các vật sắp lên bàn rồi ngồi một bên đó ; Trịnh-Hùng ngó thấy ngần-ngơ sượng-sùng, nhưng vì có Trần-Hiếu và Dương-Mãnh, nên vị tình bước lại tạ ơn hòa-thượng liền kêu người nhà thâu lễ bưng đi, người dự dám đây Tế-Công dã nhân biết được phân nữa, khi trà phòng bưng rượu lên, Tế-Công đứng dậy mời hết mọi người, mời đến Quảng-Huệ thì ông ta ngồi cao ngạo-nghễ, chẳng một lời thù đáp, mời đều rồi hòa-thượng ngồi lại uống rượu, nghe Quảng-Huệ nói :

Thưa Trịnh quan-nhơn ! nay đây tôi đến một là bái thọ, hai là đem hí-pháp biến-hóa cho lịnh bà thưởng-thức xem chơi, nhờ ngài vào thưa lại cho bà rõ, tôi ở ngoài nầy biến-hóa, dầu lịnh bà ở đâu cũng có thể thấy được.

Trịnh-Hùng khen :

— Thế thì hay lắm !

Vừa nói vừa bước vào thưa lại với mẹ, có thân-nữ vẫn xây bên bà đông-đảo thăm lom han-hỏi, Trịnh-Hùng nói :

Thưa mẹ ! hiện có thầy Quảng-Huệ ở Tam-Quan miếu đến bày hí-pháp biến-hóa cho mẹ xem chơi.

Bà lão nghe nói cả giận mặt mày biến sắc nói :

Mầy với hòa-thượng ngạo cười ta ư ! hảy duỗi lão trọc đi cho rồi, ta đã tối mắt hai năm nay, mà mi bảo ta coi bi-pháp nỗi gì ?

Trịnh-Hùng nghe qua hối-hận nói :

— Thưa mẹ chớ giận ! con vì lắm chuyện đa đoan nên quên lửng, mấy bà thân-hữu một bên bà nói :

Thưa bác đạy biến-hóa cho mấy cháu coi chơi ; bà người giậu bảo :

— Trịnh-Hùng ! con bảo ông biến hóa đi ?

— Trịnh-Hùng vào khách-thỉnh mời đại-sư biến hóa ;

Quảng-Huệ hỏi mượn một cái kéo, một trương giấy cắt ra làm nhiều bươm-bướm, hòa thượng vận cái năng-vi của mình niệm lâm-dàm, thổi một hơi tiên khí, thoạt nhiên bươm-bướm cất bay lên tử cập, bay thẳng ra sau nhà tiếng khen ngợi của khách-quan rền nhà, Dương-Mãnh và Trần-Hiếu đứng dậy nói với Tế-Công :

Bạch sư-phụ ra thủ-đoạn biến-hóa chơi.

Tế-Công đứng dậy nói lớn rằng :

Ta cũng biến-hóa coi chơi.

Dứt lời niệm Ân ma Ni-Bát mế Hồng sắc linh hich, thoạt thấy 3 mươi mấy con châu-chấu bay lượn loạn đã cả khách-thỉnh, người người đều ngạc-nhiên, ngó xuống bàn tiệc thì bao nhiêu đủa đều mất hết, tiếng cười dậy nhà. Tế-Công chỉ một cái châu-chấu đều biến mất mỗi người hoàn lại một đôi đủa, ai nấy đều khen kỳ.

Quảng-Huệ thấy người ta khen Tế-Công, ông ta mặc mày sượng-sùng nói :

Tôi xin hiếu kinh lão Thái-thái một chén thuốc bổ.

Ông lấy ra 1 cái bộc vải để lên bàn, miệng niệm làm rầm, giở bộc vải lên thấy một chén nước sôi nguội ngúc phưởng phất thơm tho ;

Tế-công đưa ngón tay chỉ tới, thì chén nước sôi Quảng-Huệ đội trên đầu úp lại, đổ từ đầu xuống áo đỏ hường, người người vỗ tay cười rộ lên, Quảng-Huệ cả giận lấy tay vuốt mặt mình mầy nói :

Thưa các vị ! tôi tưởng biến-hóa cho qui ngài xem chơi, không dè có kẻ tiểu-nhơn nó phá pháp-thuật tôi, tôi sẽ thi triển pháp-thuật biến tiên-đào hiếu kính lão thái-thái dùng cho khoẻ .

Mọi người đều nghĩ : — Nay chính tháng tư ; đào sớm đã hết, đào muộn chưa sanh, làm sao có đào được đương ; phân-vân nhau lấy làm kỳ .....

Quảng-Huệ khởi niệm chú, Tế-công vọt miệng nói :

— Ngươi biến mà đừng dùng bộc vải thì mới hay !

— Vậy cũng được. Vọt miệng đọc rằng :

Thọ-đào một mâm hiến đường tiên !
Hiến cho đường tiên bất lão tiên ?
Hôm nay biến xuất phi-dung quả,
Đem lại đào tiên hiện trước tiên.

Niệm rồi lần lấy bộc vải giở ra ;

Tế công nói :

— Ngươi sai lời là chẳng đúng rồi.

— Ta chẳng đúng à ! được !

Tế-Công đọc rằng :

Hắc-quả một mâm hiến đường tiền !
Hiến cho đường tiền bất-lão tiên,
Hôm nay biến ra toàn trái vải,
Thịt dê xào với giảm củ hành.

Quảng-Huệ lấy ra xem là 4 trái vải, tiếng reo cười rộ cả nhà, Quảng-Huệ đỏ mặt tía tai sượng-sùng.

Trịnh-Hùng bảo gia-nhơn bưng đem cho lịnh bà, gia-nhơn Trịnh-Phước bưng ra khỏi khách-thính thì thấy là 4 trái đào to nói :

Cái gì lạ vậy ! nó bưng vào khách-thính bảo thiên-hạ coi lại kỷ, nhưng mọi người thấy là 4 cái vải.

Trịnh-Hùng nói :

Trịnh-Phước ! mi điên rồi sao ? bưng lại chi vậy ?

Trịnh-Phước lấy làm cám tức, hễ bưng khỏi khách-thính thì coi lại là đào to, nó thầm nghĩ :

— Ta ăn hắc cho rồi.

Vừa muốn ăn thì Tế-Công bước theo bỏi :

— Trịnh-Phước tính gì đó ?

— Người ta hóa trái đào rõ-ràng, mà ông dùng pháp gì mà che đậy thế, tôi ăn trái đào cho rồi. (còn nữa)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391 Caukho *Saigon*
Giá : 1$

IN TẠI THIÊN PHƯỚC TỰ ÂN-ĐƯỜNG

Q.G.V.N giấy phép số 648 / T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 30-12-54*

THÍCH-GIÁC-QUANG

« DỊCH »

Tập 8

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Tế-Công dùng ngón tay chỉ nói :

— Ngươi muốn ăn thì ăn !

Trịnh-Phước để vô miệng cắn một cái bốp gần gảy hai hàm răng, té ra là cái đào bằng cây, Tế-Công nói :

Ngươi cầm vào cho lịnh bà ăn ;

Trịnh-Phước cầm đem dâng, lão thái-thái cầm cắn ăn ngon lành, nước chảy ngồm-ngàm.

Trịnh-Phước lấy làm ký-quái quài-quả trở ra.

Tế-công thấy Quảng-Huệ ngồi sượng-sùng không nói rằng chi cả, nên nói :

— Thưa Trịnh-quan-nhơn ! tôi nay muốn biến hi-pháp cho lão thái-thái được thấy rõ-ràng, thì bà mới vui chớ !

Hồi thứ 14.

Tế-công cợt phá phép Quảng-Huệ,
Trịnh-Hùng vì mẹ cầu Thánh-Tăng.

Nhắc lại Tế-công biến trái vải phá Quảng-Huệ chơi rồi, bảo Trịnh-Hùng vào trong thỉnh lão thái-thái ra, tôi sẽ biến một hi-pháp rất ly-kỳ cho lão thái-thái thấy rõ-ràng.

Trịnh-Hùng nói :

— Mẹ tôi đã tối mắt nay là hai năm trời, dâu có thể thấy

được

— Ta nhân lão thái-thái hai mắt chẳng thấy, ta mới làm cho bà thấy, chớ người có mắt thấy thì tính đến làm gì.

Trịnh-Hùng biết hòa-thượng có năng-lực cao kỳ, liền vào trong thỉnh lão thái-thái ra, hai đứa tớ gái dìu bà hai bên ra đến khách-thính, các hân-hữu đứng dậy đồng chúc nguyện « đa phước ! đa thọ ! »

Lão thái-thái ngồi xuống ghế an tọa, Trịnh-Hùng vòng tay thưa rằng :

— Thưa mẹ ! hiện có Linh-Ẩn-Tự Tế-Công trưởng lão, ngài muốn biến hi-pháp cho mẹ được thấy rõ-ràng !

Lão thái-thái gặt đầu.

Tế-Công bước lại trước lão thái-thái nói :

Tiệc thọ viên bày khai,
Thọ-đào sắc hây-hây !
Thọ-tửu ly-ly cụng,
Ngả phước thọ mui-đầu.
Thọ phước thêm miếng viễn,
Sống chính như cội tùng.
Chẳng lo gió sương giảm,
Phước lợ thể biển Đông,
Sang như non Nam-Nhạc.

Niệm mấy câu trên rồi, Tế-Công dùng tay họa phù trong trồng mắt lão thái-thái, thầm niệm Ân-ma-Ni Bát-Di-Hồng....

Lão thái-thái nghe con mắt xé mây thấy rõ-ràng bà kêu con nói :

— Trịnh-Hùng con ơi ! con mắt bên trái

đã thấy đặng rồi.

Trịnh-Hùng chẳng tin nắm một đứa liễu-hườn kéo lại trước bà mà hỏi :

— Thưa mẹ ! thấy ai đây ?

— Con Xuân-Mai chớ ai !

Con ở thưa :

— Vâng ! phải rồi.

Lão thái-thái cả mừng vì đã thấy được thiệt, Trịnh-Hùng nghe nói trúng rất mừng, bước lại trước mẹ thưa :

— Mẹ xem con nay hình vóc thể nào ?

— Ngày tháng trôi qua mà con nay đã sồn-sồn.

Trịnh-Hùng liền lay ta Tế-Công nói :

— Bạch Thánh-Tăng ! đã trị con mắt phía trái rồi, xin từ-bi trị luôn con mắt phía mặt cho mẹ tôi nhờ !

Lão thái-thái nói :

— Con mắt phía trái tôi đã thấy được thiệt rồi, xin ngài trị con mắt phía mặt giùm.

Tế-Công nói :

— Con mắt phía mặt tôi không thể trị được, hiện có một người ẩm con đứng ngoài ngỏ tên là Mã-phái-Nhiên có thể trị con mắt đó được.

Trịnh-Hùng phải người ra thỉnh Mã-phái-Nhiên vào, Trịnh-Hùng vòng tay làm lễ nói :

— Thưa thầy làm ơn trị giùm con mắt phía mặt của mẹ tôi, tôi sẽ trọng tạ.

Mã-phái-Nhiên vừa muốn nói : Chẳng biết trị !

Tế-Công bước lại lén trao cho một hoàn thuốc và nói :

Mã-phái-Nhiên ! ngươi hảy trị giùm cho bà.

Lúc ấy những người tớ gái liễu-hườn chen lấn đứng ở ngoài cửa chờ coi trị con mắt phía mặt của lão thái-thái, trong đám đó có một người phụ-nhơn tiếp ẩm con của Mã-phái-Nhiên vạch vú cho bú, đứa nhỏ bỗng khóc oe ! oe !

Mã-phái-Nhiên thiệt là phước chí tâm linh, cầm hoàn thuốc nói :

Hảy tán huờn thuốc nầy với nước vò-căn, dây là thuốc tiên-đơn của Phật-gia ban cho, bảo lão thái-thái xoa vào mắt thì hết liền.

Gia-nhơn tiếp lấy thuốc tan ra xoa vào mắt lão thái-thái, quả nhiên mắt sáng tỏ lại như xưa.

Trịnh-Hùng thấy người phụ-nhơn tiếp ẩm con của Mã-phái-Nhiên mà cho bú, chẳng biết duyên cớ sao vậy, liền gạn hỏi Mã-phái-Nhiên, Mã-phái-Nhiên thuật lại nỗi nghèo khổ của hai vợ chồng, vợ trốn đi mất, tôi tính cho con đặng nhảy xuống sông mà tự-tử, may gặp Tế-Công v.v. từ đầu chí cuối thuật lại một hồi.

Trịnh-Hùng nghe qua minh bạch bèn nói :

Được lắm ! tôi nay hiện thiếu một thầy coi về sổ bộ, tôi sẽ chọn một phòng riêng cho hai vợ chồng giúp việc giùm tôi. Còn Thánh-tăng xin từ-bi lảnh thọ một bộ tăng y mà thay đổi.

— Phần tôi chẳng cần phải thay đổi áo xiêm, chỉ yêu cầu ông chủ cúng cho Tam-Thanh-Quán Lưu-Thái-Chơn hai khoảnh ruộng ngoài cửa Thanh-Ba làm của hương-hỏa

cho chùa, tức là đền ơn ta rồi đó :

Quảng-Huệ ngồi điềm-nhiên nảy giờ thấy Tế-công biến triển kỳ-tài thì câm tức bất-bình, liền đứng dậy nói :

— Tôi biết trong hoa viên của Trịnh Quan-nhơn có yêu-quái làm lộng tôi tình nguyện đến bắt yêu-giùm chẳng đòi tiền bạc chi cả, luôn dịp tỷ đối pháp-thuật với Tế-Điên, cối ai bắt yêu được.

— Được, ngươi đã nói như vậy ,thì ta với ngươi ra sau mà bắt yêu tinh trạch, nhưng ngươi thí triển pháp-thuật mà bắt yêu trước, ngươi bắt được yêu rồi thì tính cho ta đã thua, nếu ngươi bắt chẳng được yêu thì ta sẽ bắt sau.

Quảng-Huệ nói :

— Vậy cũng được ! bây giờ bảo bà con hảy giãi tán hết,

— Chẳng vội gì ! để bà con ăn uống rồi sẽ giãi-tán, chớ hiện còn thanh thiên bạch nhựt, đâu có yêu tinh đến mà bắt.

— Trịnh-Hùng nói :

— Phải ! trong hoa-viên tôi chẳng biết yêu quái hay là tiên-gia, thường người nhà ngủ ở lầu sau thì bị nó khiên bỏ dưới đất, chẳng vậy thì trong nhà nghe tiếng vang-động khắp phía, quăng ném đồ lung-tung, hoặc giả trên lầu không ai mà nổi đèn sáng trưng, nhưng không thấy đặng là yêu hay là quái chi, tôi chẳng rõ ý gì mà náo-động có nữa năm nay.

— Chẳng vội gì tôi tối nay sẽ dùng giái-đao kết quả tánh mạng nó, chẳng kể nó yêu-quái hay là quỉ chi.

Cả nhà xôn-xáo bàn-luận thì-thầm chẳng ngớt, trời tối Trịnh-Hùng hỏi :

—Bạch-hòa-thượng dùng chi mà bắt yêu ?

Quảng-Huệ cầm viết thảo một cái toa Trịnh-Hùng bảo người nhà chiếu theo đó mà sấm đồ để ngoài hoa-viên cho sẳng sàng một mặt lo sấp đặt bàn ghế đạo tràng cho đoàn - hoàn, hòa - thượng vào hoa - viên thấy 1 cái bàn bát-tiên 1 cái ghế ỷ, nhang đèn tiền tổ, nghiên, châu-sa, bạch cấp hai cây viết mới một tờ giấy vàng, bông trái, gạo, muối, nước .

Quảng-Huệ thấy đủ đồ rồi, trước đốt nhang đèn sau đảo cáo : Quá vãng các thần-kỳ bảo-tá đệ-tử Quảng-Huệ bắt yên-quái xong, trở về chùa sẽ cúng trả lễ trọng hậu.

Đảo cáo rồi dùng nước trộn bạch-cấp với châu-sa viết ra 3 đạo thần-phù ông đốt một lá linh-phù, trong miệng niệm rằng :

— Đốt đạo linh-phù đầu thì cuồn phong nổi dậy, đốt đạo linh-phù thứ nhì, bắt yêu dẫn đến, đốt đạo linh-phù thứ ba, dùng giái-đao kết quả tánh mạng nó ,

Trịnh-Hùng dắt theo một người gia-nhơn gan dạ, ở một bên mà coi, còn Tế-Công ở một nơi cầm bình rượu lay-ray uống mãi, chẳng nói rằng chi ! thấy Quảng-Huệ miệng niệm lâm-râm, đốt đạo linh-phù đầu không thấy động-tịnh gió chi cả, chúng gia-nhơn xầm-xì nhau nói :

Quảng hòa-thượng nói sai rồi có thấy chi đâu ?

Quảng-Huệ đốt lá thứ nhì cũng không thấy động-địa chi cả, ông lấy làm rối ; đốt luôn đạo thứ ba, thoạt một trận quái-phong nổi lên bụi cát bay mù-mịt.

Có lời chứng rằng :

Gió không ảnh không tông,
Cuốn hoa cỏ tây đông ;
Rắt rến gom vì giông,
Sông hồ đưa ghe chạy.
Mây bạc luyện qua non,
Thỏi sang hoa-viên nọ !
Cành hoa nhành đều rung,
Reo-rân tiếng nhạc lòng,
Gió luồng thổi vào cửa,
Đèn leo-lét đỏ hồng,

Trận gió ấy qua rồi lại thấy ba gian lầu, cửa đều mở ra, một vị lão ông bước ra mặt như đồng-tử, tóc hạt rau xanh tay cầm phủ phất chỉ Quảng-Huệ nói ;

— Hay cho Quảng-Huệ ! ta với mi không thù oán chi, cớ sao lại đến làm kinh động ta.

Ông cầm phất chỉ xẹt ra luồng khí trắng vần xung quanh mình Quảng-Huệ.

Quảng-Huệ nghe tối tâm mặt mày ngã xuống đất bất tỉnh nhơn sự.

Tế-công bưng bầu rượu cười hả-hả nói :

Mi là người luyện đạo, vô cớ nhập trần lại dám khi dễ đệ-tử của tam-bảo.

Hòa-thượng nói rồi vỗ đầu lộ xuất tam quang.

Lão tiên-gia đây luyện đạo ở trên lầu đã có mấy ngàn năm đạo hạnh, chỉ vì gia-nhơn của Trịnh-Hùng thường chẳng tinh-khiết xung uế ô kia, nên kia mới náo-động trên lầu ; nay thấy Tế-công phóng ra tam quang, lão hồ-tiên (là chồn tu thành tiên) đã biến thành người đạo

pháp cũng sâu-xa, nhưng chẳng dám bước lại sợ ba vừng quang của Tế-công chiếu đến, mà phải tiêu-tan 500 năm đạo-hạnh của mình liền bạch rằng :

Bạch Thánh-tăng đừng giận tôi tội nghiệp ! tôi chẳng cố oán chi, chỉ vì bọn gia-nhơn của Trịnh-Hùng làm ô-uế xung-phạm đến tiểu hồ, mà bọn nó chẳng biết tự-ái, nên tôi kinh-động cho bọn nó biết.

Tế-Công nói :

Mi hãy đi ! nếu không ta sẽ thỉnh lôi đánh mi.

Tiên-gia ấy bấy giờ hóa ra một trận thanh-phong biến mất.

Tế-Công lấy một hườn thuốc cho Quảng-Huệ uống tỉnh lại, Quảng-Huệ mắc-cỡ mặt mày đỏ tía, bèn cáo từ trở về Tam-Thanh-Miếu.

Tế-công còn ở lại nghỉ tại nhà Trịnh-Hùng, sớm mai thức dậy sớm đải-đằng cơm nước xong rồi, tưởng đến ơn trị đôi mắt của mẹ mình đặng sáng, trong lòng rất cảm khích, muốn sắm một bộ tăng y cho Tế-công thay bỏ đồ rách rưới. Tế-công dã rõ tư tâm kia nên nói :

Bây giờ ngươi muốn tạ ơn ta thì hãy làm như vầy ! như vầy.

Trịnh-Hùng gật đầu :

Xin vâng !

Tế-công cáo từ ra đi thẳng đến cửa Tiền-Đường, thấy bên lề đường để một gánh thịt chó, còn người bán ngồi tiêu dưới bóng bên vách tường của Ngọc-Hoàng-Các ;

Tế-công mở huệ-nhãn ẩn linh-quang xem biết kia là

trang con thảo, nếu không cứu nó sẽ chết, nghĩ rồi hòa-thượng hỏi :

— Gánh thịt chó của ai ? hỏi luôn ba bốn lần cũng không có ai trả lời.

Nguyên người bán thịt chó nầy họ Đồng tên Bình ở trong cửa Tiền-Đường, mồ-côi cha chỉ còn một mẹ già, cưới vợ là Hàng-thị, Đồng-Bình bẩm tánh đa nghi, hằng ngày đối với mẫu-thân bất hiếu, không lỗi chi chỉ nói năng chẳng thuận theo ý mẹ, sớm mai thức dậy cùng với mẫu-thân cải cọ rằng :

Mẹ không biết gì.

Vợ y là Hàng-thị là vị hiền-lương-phụ nhơn thường khuyên lơn chồng rằng :

— Anh nói chi những lời quá đáng làm cho mẹ buồn giận không nên.

Đồng-Bình chẳng trả lời chỉ lo mua bán.

Một hôm Đồng-Bình ở nhà nấu thịt chó, có người đến kêu bán cho một con chó .

— Ngươi phải mua chó làm thịt bán chăng ?

— Vâng ! phải.

— Ta không muốn nuôi chó, nhưng năm rồi có một con chó ở đâu lại ở, đánh đuổi nó cũng không đi, tối lại đóng cửa nhốt nó ở trong nhà, nữa đêm ta nghe chó sủa giựt mình thức dậy, thấy ăn trộm cạy cửa, ta rượt kẻ trộm chạy mất rồi thầm nghĩ :

Chó dậy là con vật rất hữu-dụng trong gia-đình, ta cũng nên nuôi nó để mà giữ nhà ; năm nay nó sanh ra một con chó con, hai con giành cắn nhau, ta sợ nó giật con nó chết, nên ta có ý muốn bán nó cho rồi, nhưng dầu lẻ mình ra ơn nuôi nó mà bán cho người giết sao đành, nên ta cho không người đem về nuôi giết tự ý.

Đồng-Bình cùng người ấy đến nhà dùng dây trói con chó lớn và nhốt chó con.

Rồi tạ ơn người cho mà ôm chó về nhà; bỏ ở trong viện chạy vào buồn lấy đao tính giết chó, liệng đao tại viện chạy vào buồn bưng cái bồn ra đặng thọc huyết chó mà lấy máu, chừng bước ra thì con đao đã biến mất, Đồng-Bình kêu vợ hỏi coi có lấy đao ấy không ?

Hàng-thị nói :

— Tôi chẳng thấy đao chi cả.

Đồng-Bình tìm kiếm khắp nơi, gặp con chó con tha con đao để qua phía Đông, nằm trên con đao dấn lưỡi lỏ cán Đồng-Bình bước lại đạp con chó con mà lượm lấy đao trở lại thọc huyết chó mẹ, nó nhăn răng ngó Đồng-Bình mà hử, hai hàng nước mắt nhễu xuống vọt vọt ! hiện về tha thiết yêu-cầu tha thứ mẹ nó, Đồng-Bình ngó thấy tình cảnh như thế la : Chao ôi ! một tiếng, quăng đao chạy vào buồn, Hàng-thị ngó thấy ngạc nhiên ngơ ngẩn chẳng biết nhơn cớ sao vậy !

Hồi thứ 15.

Chó độ Đồng-Bình cải ác tu thiện,
Rượu thịt đem về chùa phá chúng tăng.

Nhắc lại Đồng-Bình thấy chó con đứng ngang trên mình mẹ nó, hai hàng nước mắt chảy xuống, liền động mối thương tâm giết chẳng đành, quăng đao thầm nghĩ :

Chó mà còn biết thân tử đâu mà có, huống chi ta là người lại lãng xao đức sanh thành, nghĩ rồi mở thả chó ra và nói :

Mẹ con mi muốn ở đây hay là đi đâu tự ý, ta chẳng sát mi đâu !

Anh ta liền chạy vào phòng đến trước mẹ qui xuống thưa.

— Con thường ngày ở trước mẹ có nhiều lời vô lễ, tội đáng muôn chết, xin mẹ thứ cho !

Hàng-thị thấy vậy mừng thầm nói :

Anh phải đối với mẹ cho tận hiếu, thì vợ chồng chúng ta sẽ được nhiều sự may tốt !

Đồng-Bình nói :

Tôi nay bán hết nồi thịt chó nầy rồi, tôi sẽ đổi nghề bán thứ khác, nghề sát hại mua bán nầy tôi chán quá.

Dứt lời quảy gánh đi bán, mỗi ngày hễ gánh ra thì bán một hơi đà hết, nhưng nay gánh đi gần mười mấy nẻo đường, cũng không có ai mở hàng, đi đến trước vách

Ngọc-Hoàng-Các nghe trong bụng đau thắt, bèn bỏ gánh thịt trên đường mà đi tiêu ; thấy phía dòng lão cùng hòa-thượng hỏi :

Gánh thịt của ai ?

Đồng-Bình chẳng thèm trả lời tự nghĩ : — Lão hòa-thượng nầy hôm trước lấy không ta một miếng thịt chó, nay ổng muốn gì đây nên hỏi nữa.

Tế-công ám linh-quang biết Đồng-Bình là trang hiếu-tử nếu chẳng cứu nó sẽ chết, vì nó đã biết cải ác tùng thiện cải hối trước mẹ mà giữ niềm tận hiếu.

Tế-công hỏi luôn hai ba lần cũng không thấy ai trả lời liền gánh gánh thịt mà chạy, Đồng-Bình thấy quýnh rồi lật-đật xách quần chạy theo, vừa nhảy ra một cái thì nghe ở sau có tiếng ầm ! ầm ! rùng-rợn, coi lại là vách tường đổ xuống.

Đồng-Bình hồn phi phách tán thầm nghĩ :

Nếu chẳng có hòa-thượng quảy gánh thịt ta, thì bị vách đè chết rồi, thiệt nguy hiểm quá ! bây giờ ta theo hòa-thượng mà đền ơn cho ngài, nghĩ rồi chạy theo.

Còn hòa-thượng quảy gánh thịt chó chạy đến chỗ đông đảo, để gánh thịt xuống, cầm dao phân thịt ra từ miếng, dùng tay chỉ vào đóng thịt, thì mỗi miếng thịt biến đúng một cân, Tế-Công rao lên 6 đồng điếu một miếng, những người đi đường nghe hơi thịt chó thơm bát-ngát lại lừa miếng, người thuở giờ chẳng ăn thịt chó thấy cũng muốn mua, nên mỗi người mua ba miếng 5 miếng, 8 miếng, 10 miếng, trong một chốc-lát mà bán dặng một đóng tiền, thì thịt đã hết, còn lại vài miếng hòa-thượng không bán nữa, những người mua không được tiếc nói :

Thịt chó thơm rẽ mà mua không được tức quá !

Có một người mua được bốn miếng trong bụng mừng thầm; tự nghĩ :

— Thịt ngon một miếng dùng 1 cân thiệt rẻ quá ! mình mua về nhà 2 miếng cho anh 1 miếng, em một miếng nấu rượu chơi, đi một đỗi đường nghe thịt có mùi nhẹ mới mở ra xem, thì thấy thịt chỉ còn chừng 4 lượng, người mua thịt lấy làm kỳ quái nghĩ : chính mình coi thịt rõ-ràng không phải mở ám gì, sao lại mất thịt nhiều quá vậy, nay ta bị hòa-thượng mà mất ư ! . . . rất căm tức đi một nước về nhà.

Còn Tế-Công bán thịt hết rồi được một đồng tiền, thì Đồng-Bình đã chạy đến nói :

Bạch hòa-thượng ! gánh thịt đó của tôi, tôi có lời cảm tạ sư-phụ nếu không có sư-phụ quẩy gánh tôi, thì tôi đã bị vách tường chận chết, nên tôi đến để tạ ơn thầy.

— Bữa nay thức dậy sớm ngươi hứa chẳng còn cái cọ với mà ngươi nữa ư ?

Đồng-Bình nghe hòa-thượng hỏi vậy giựt mình mới hỏi thăm hòa-thượng ở chùa nào, Tế-Công nói nơi ở rồi, bảo Đồng-Bình lấy số tiền bán thịt bữa nay làm vốn làm ăn.

Đồng-Bình nói :

Ngày mai tôi sẽ bán trái cây, bỏ nghề mua bán sát-sanh nầy.

— Vậy tốt lắm ! tiền ở trong gánh ngươi hãy cất đi, còn vài miếng thịt chó tặng cho ta được không ?

Đồng-Bình kính tạ ơn hòa-thượng.

Tế-Công xách thịt chó nhắm Tây-Hồ đi tới, vọt miệng [illegible]

xướng cuồn ca rằng :

Giấc nồng ngủ mê-mang,
Mộng thấy đậu cao sang,
Thánh-quân rất sủng-ái,
Ngôi cực-phẩm thăng quan,
Cha mẹ được phong-thưởng,
Áo mão trở về làng.
Vinh-quy mà bái tổ,
Giựt mình giữa đêm tàn,
Nghe tiếng trùng reo rắn,
Ngọn lòng ve ca xướng ;
Vẫn nằm co trên sàng.
Người đời mãn lao-lực,
Mê-mộng cảnh trần-hoàn ;
Mộng nông-phu nghèo khổ,
Mộng phú-qui giàu sang,
Mộng văn-chương hiển-đạt,
Mộng buôn bán kinh-doanh
Ly hợp cùng bi hoan,
Thọ yểu và lang-than,
Đoái lại cho tỉnh-tế,
Toàn là giấc mộng trường.
Rõ vợ con cha mẹ,
Châu chích hiệp chi anh,
Toàn là đoàn mộng-ảo.
Ý cầm bầu hái vàng,
Là nam kha giấc mộng,
Phật-giác mới cao-nhàn.

Tế-công nhắm Tây-Hồ đi tới vừa đi vừa ca, vừa dứt ca thì đã đến cửa chùa Linh-Ẩn.

Trịnh-Minh và Trịnh-An giữ cửa Sơn-Môn hỏi :

— Tế sư-phó cầm chi đó ?

— Ta mang thịt chó đem về đây hai ông ăn chơi.

— Cả chùa đều ăn chay ! không được phép đem rượu thịt vô chùa, thầy quăng đi để phạm giái đa !

— Ta đã lát ngửa cả mình còn phạm giái (ghẻ ngứa) nữa sao ?

Hòa-thượng vả nói và ngó vào mình mà kiếm ghẻ ngứa.

Trịnh-Minh nói :

— Chẳng phải giái là ghẻ ngứa, tức là phạm thanh-quy giái-luật làm hòa-thượng đó, hòa-thượng xuất-gia phải gìn tam-quy ngủ-giái.

— Sao là tam-quy ngủ-giái, mi nói giùm nghe.

— Đáng tiếc ! ông là hòa-thượng mà tam-quy ngủ-giái lại chẳng ghi nhớ :

Tam-quy là : Phật quy, Tăng quy, Pháp quy ;

Ngủ-giái là : Sát, Đạo, Dâm, Vọng, Tửu, thầy muốn vào chùa thì phải liệng miếng thịt chó đi, kẻo thầy Giám-tự ngó thấy mà lên-trình đến hai tôi phải bị tội thiếu kiểm-soát.

— Hai ông chớ cãng trở sự cao-hứng của ta, ta vào chùa cho Giám-Tự ăn thịt chó chơi. (còn nữa)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391 Caukho *Saigon*
Giá : 1$

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q.G.V.N. giấy phép số 648 ! T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 6-1-54*

THÍCH-GIÁC-QUANG
« DỊCH »

Tập 9

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Hai ông giữ cửa cũng ngăn chẳng được, đành để hòa thượng vào.

Tế-Công đi thẳng vào Đại-Hùng Bửu Điện, để thịt chó xuống ngồi một bên rao :

— Ai mua thịt chó ra mua.

Chúng tăng nhóm đến mười mấy vị thiện-tâm nói :

Tế sư-phó chớ bán thịt chó nơi đây không nên, nếu hòa-thượng Giám-Tự hay được sẽ trị tội đa.

— Bây khỏi quảng đến có vị hòa-thượng ghét Tế-Công nói :

— Ông bán thịt chó như thế, ai dám quản đến ông !

Tế-Công làm thinh chẳng cải lẽ, thoạt thấy giám tự Quảng-Lượng bước đến nói :

— Tế-Điên giết chó làm thịt bán như thế, ta cũng chẳng quản đến ngươi, ta xin hỏi người : từ ngày Đại Bia Lầu cháy đến nay, ngươi phải đi hóa-duyên 1 muôn lượng bạc, nay đã đến ngày kỳ hạng mà sao không có đồng chi cả vậy.

— Đâu có 1 vạn, tôi lãnh quyên có 9 ngàn mà !

— Ta không phải nói chơi với ngươi, thôi ta dẫn ngươi vào ra mắt thầy sẽ biết.

— Đứng vội ! lúc Đại-Bia-Lầu cháy tôi với huynh giao-ước nhau là chánh giờ ngọ, bây giờ còn sớm, chờ một chút nữa nếu không có 1 vạn bạc, chúng-ta sẽ ra mắt thầy được mà !

— Được ! ta cũng chờ ngươi 1 giờ nữa coi 1 vạn làm sao có cho biết?

Giám-Tự vừa muốn đi, thoạt có hai ông đạo giữ cửa vào khiếu giám-tự nói :

Ở ngoài có việc kỳ-quá ! ở ngã đại lộ Tây-Hồ đến hai ba trăm người, trong có vị quan thân phú-hộ cũng có bọn buôn bán theo, trước có hai ông viên-ngoại cỡi ngựa áo mão đều mới tinh, một người mặt trắng râu dài, một người thanh kỳ cổ quái, đều dắc theo hai ba mươi gia-nhơn, ở ngoài Sơn-môn, kêu chúng tôi lại hỏi .

— Phải đây là chùa Linh-Ẩn không ?

— Vâng ! phải !

— Có Phật sống ở trong chùa không ?

— Trong chùa chúng tôi không có Phật sống.

— Có La-Hán ở trong chùa chăng ?

— Tại La-Hán đường trong chùa có 508 vị kim-thân La-Hán, chẳng rõ hai vị dưng hương vị nào.

— Chúng tôi chẳng phải tìm Phật cốt mà, tôi tìm La-Hán Phật sống đó.

Chúng tôi nói không có, viên-ngoại nói :

— Thiện-duyên đây chẳng có thôi chúng tôi đi nơi khác mà thí-xả.

Chúng tôi nói :

— Viên-ngoại cho chúng tôi biết tên Phật sống ấy, coi có không ?

— Nếu nói tên Phật ấy thì tổn thọ 10 năm.

— Chúng tôi chịu tổn-thọ thế cho các ông.

Hai vị khấu đầu rồi nói tên, thì tôi và hai người tổn 30

năm dương-thọ, thầy nghĩ coi .....!

Giám-Tự nói :

— Phật sống là ai ? mà hai ông nói chẳng rõ ràng.

Tịnh-minh nói :

Tôi chẳng dám nói rồi, thầy toán quẻ diệc nói mạng tôi sống có 53 tuổi năm nay tôi 22 tuổi, mới vừa tổn hết 30 năm sớm muộn đây tôi năm tới cũng chết, nếu nói nữa thì chết liền bây giờ đâu dám !

Hai ông nói cho biết ta chịu tổn thế cho 10 năm dương-thọ, Tịnh-Minh chầm rải nói tên Phật sống v. v.

Hồi thứ 16.

Tế-công bán thịt chó ở trong chùa,
Thân-Đán đến Linh-Ẩn tìm kiếm Thánh-Tăng.

Nhắc lại Giám-tự Quảng Lượng nghe Tịnh-Minh nói liền thúc hỏi :
Phật sống là ai ?

— Tôi nói thì thầy tổn 10 năm, là đạo Tế trong chùa mình, thầy tổn thọ 10 năm rồi .

— Đạo Tế mà tưởng ai !

— Thầy tổn hai chục năm rồi ,

— Tưởng ai chớ đạo Tế thì lo gì !

— Thầy tổn 30 năm dương-thọ rồi .

— Mấy ông đừng rộn mà ! nó mỗi ngày ở trong chùa bán thịt chó nay có khách đến tìm nó mà gặp vầy mới khổ chớ, à được, mấy ông đắp pháp-y ra sơn-môn mà tiếp khách là xong.

Đoàn ông Viên-ngoại thấy trong đám không có Tế-Công, hai vị viên ngoại buồn nói :

Các ngài lại coi mấy ông đây toàn là yêu ngôn hoặc chúng, làm bộ dạn đạo mạo ở đây không có thiên-duyên, chúng ta đi nơi khác mà thí-xả cho rồi :

Quảng-Lượng vội vàng nói ;

Quý vị theo tôi vào ra mắt Phật sống .

Viên-ngoại dắc hết cả đoàn vào chùa thấy Tế-Công nhắm mắt ngồi trước Đại-Hùng Bửu-Điện, còn miệng thì nói :

Thịt chó 6 đồng điếu một miếng, Viên-ngoại nói :

— Mấy người lại coi ! đây mới chính là khí-tượng La-Hán Phật sống.

Cả bọn đều cuối đầu xá dài, giám-tự Quảng-Lượng nghe nói đỏ mặt tía tai trong lòng chẳng vui nói :

Chúng ta đắp pháp-y ra nghinh tiếp nó, nó nói là làm mê dân yêu ngôn hoặc chúng, còn Tế-Điên bán thịt chó mà chúng gọi là La-Hán Phật-sống, qui xuống lạy dài ....
Tế-Công vẫn điềm nhiên chẳng nói rằng, giám tự sợ thất-chỉ chẳng vui, liền bước lại !

Tế-Công thiệt chẳng hiểu sự vụ gì hết, vì thí-chủ đến bái kiến ông, sao ông không thù đáp lại.

Tế-Công chưa trả lời thì các vị viên-ngoại hiện về bất-bình buồn não đứng dậy nói :

Ông sao vô lễ thế, dám trách mắc Phật sống.

Làm giám-tự bực lòng rút lui chẳng dám trả lời. Tế-Công chắm-rải mở hai mắt ra nói :

Quý vị thí chủ đến đây có việc chi ?

Viên-ngoại mặt áo trắng nói :

Đệ-tử lâu nghe đại danh của thánh tăng, đến bái phỏng hỏi thiền.

— Thiền là thèm ! thèm thì ăn miếng thịt chó đây chơi.

Viên ngoại lắc đầu nói :

— Tôi chẳng ăn.

Vị mặc áo xanh nói :

— Chúng tôi đến bái-phỏng hỏi thiền-cơ, tôi lại hỏi cơ.

— Cơ là đói ! đói thì ăn thịt chó đây.

— Chúng tôi xin hỏi Thiền-Cơ Diệu-Lý, chớ không phải là thiền cơ (thèm đói) vì tiếng đồng nhưng chữ chẳng đồng.

Hai người nguyện đến hỏi hai chữ thiền-cơ (thèm đói) ta biết !

— Xin sư-phụ nói cho đúng thì hai tôi nguyện sàng tu lại Đại-Bia-Lầu, nếu nói chẳng trúng là thiện-duyên chẳng có rồi, chúng tôi đi chùa khác mà thí xả.

Tế Công nói :

— Quý ngài lóng nghe :

Trong núi có nước, Trong nước có cá,
Ba bảy hâm mốt
Người có mặt, Cây có võ,
Người muốn qua Đông, Người sang phương Tây.
Chẳng ăn cơm khô đều đòi gạo,
Ấy là gà thèm gà,

Hai viên-ngoại nghe lắt đầu nói :

Chúng tôi xin hỏi thiền để tham-thiền cơ của thiền-cơ áo-diệu trong Phật môn, sư-phụ nói đó chẳng trúng rồi.

Tế-công nói :

— Hai ngươi thật có khẩu-khí dám hỏi thiền-cơ áo-diệu trong Phật môn, tốt lắm ! ta nói trúng ngươi tính sao ?

— Nếu nói trúng chúng tôi cúng liền cất Đại-Bia Lầu.

Hòa-thượng nói :

Phải biết tham-thiền đều phi thiền,
Nếu hỏi thiền-cơ đâu có cơ ?
Cơ chỉ không hư thiền chủ tịnh,
Tịnh không không tịnh thiệt thiền-cơ.

Hai viên-ngoại nghe rồi vỗ tay cười nói :

Phật-pháp của La-Hán gia chóng mỡ mang độ-tử những lối khuất-lấp..... tiếp kêu giám tự đem duyên-bộ lại, Quảng-Lượng ôm bộ hóa-duyên chờ nẫy giờ, nghe kêu liền ôm lại với nghiên mực và viết, viên-ngoại áo trắng nói :

— Nhường biên-đệ biên vào bộ trước,

— Anh biên trước vì nước lớn chẳng qua thuyền lái.

Viên-ngoại áo trắng cầm viết thảo ra...,

Nặc danh trợ ngân một vạn lượng.

Viên-ngoại áo xanh cầm hóa-duyên bộ coi rồi tự nghĩ :

Chúng ta đến đây trợ lực cho Tế-công, ảnh đã biên một vạn, ta đâu thể biên chín ngàn được, liền cầm viết thảo tiếp :

Nặc danh trợ ngân một vạn lượng.

Còn ba trăm mấy chục người kia, người biên 30 lượng 50 lượng, biên tiền rồi thì đếm bạc chồng đủ số.

Mấy người đây là đoàn của Thần Đồng phú hộ, đều do Tế công hóa-duyên từ trước rồi, nay đến vô bộ mà cúng hườn nguyện.

Viên-ngoại áo trắng ngồi xuống nói :

Ở ngoài thành tôi có 16 trại cưa lớn, tôi thỉ xả chùa Linh-Ẩn cất Đại-Bia Lầu cho xong rồi thì thôi, cần dùng bao nhiêu cây thì đến lấy về làm.

Dứt lời cả bọn đồng kiếu từ ra về.

Tế-công mới hỏi giám-tự rằng :

Với số tiền đó sư-huynh coi có đủ cất Đại-Bia Lầu không ?

— Có dư !

— Thì sư-huynh kêu người đóng công cất cho rồi, tôi mắc đến thỉ chủ vài ngày.

Tế-công dứt lời bưng một bưng thịt chó ra đi.

Giám-tự Quảng-Lượng lo cây ngói, chọn ngày huỳnh-đạo khai công động đất, đắp nền định tán, dựng cột, thượng lương, chẳng mấy ngày mà đã cất lợp xong, chỉ còn sơn

phết vẽ-đời, tưởng đâu đã được toàn hảo.

Một hôm có người vào báo cáo :

— Hiện có bốn vị quản-gia ở Tần Tướng phủ, ba ông lớn xuống ngựa chờ ngoài cửa Sơn-môn. Giám-tự Quảng-lượng lật-đật ra nghinh-tiếp.

Mấy vị đến đây đều nhơn 25 gian các thiền Lầu tại Tần-tướng phủ bị cháy tiêu, tính trùng tu lại lầu ấy, nên ngài kêu quản-gia đi đến mười mấy trại cưa mà mua cây, nhưng mười mấy trại cưa đều nói đã cúng cho chùa Linh-Ẩn cất Đại-Bia Lầu nên không còn cây.

Tần thừa tướng nói :

Đại-Bia-lầu ở chùa Linh-Ẩn bao lớn mà dùng cây tới hết mười mấy trại cây.

Bèn phái Tần-An, Tần-Thuận, Tần-Chí, Tần-Minh 4 vị đến chùa Linh-Ẩn rằng ta tạm mượn đem về cất lầu sang năm ta sẽ trả lại cho, 4 vị vàng ! dạ ! vừa muốn ra đi,

Tần thừa-tướng nói :

Bây đến chùa Linh-Ẩn hỏi hòa-thượng được hay không-phải trở về cho ta hay, chớ ỷ thế cây quyền mà khi-dễ các hòa-thượng không nên !

Bốn vị quản-gia vâng dạ ra đi, về tới phòng Tần-Thuận than rằng :

Sai đi chuyện như thế mà quan lớn chẳng cho tiền lộ-phí khổ quá !

— Anh hỗ đồ quá ! 4 người đi việc như vầy, ít nữa mỗi người cũng vài ngàn bạc mới đủ chi-phí.

— Chúng ta đến hỏi hòa-thượng mà mượn, được hay không phải trở về cho tướng-gia hay lập tức, đâu có điên-trì lâu mà dám hỏi tiền bạc.

Tần-An nói :

— Bây giờ chúng ta cơm ăn cơm vở, đến hỏi hòa-thượng không cho mượn, rồi ta đi đâu mà mượn, chi bằng ta nói Tướng-Công dạy đến dỡ Đại Bia Lầu đem về lợp Các-thiên-Lầu, hòa-thượng chẳng muốn dỡ, thì phải cậy người đem 3 ngàn hay 5 ngàn lượng đến lo lót chúng ta, nhiên-hậu ta hỏi hòa-thượng mà mượn cây, hòa-thượng cho mượn, chúng ta trở về bẩm với tướng-gia rằng Hòa-thượng bán cây cho tướng-gia, tướng-gia dưa ra vài ngàn nữa, thì bổn ta sẽ được hai phần tiền chia nhau mà xài, mới sướng cho.

Tần-Thuận nghe qua khoái ý nói :

— Anh thiệt cao-minh xử sự rất đoàn-hoàn.

Liền dắc theo mười mấy tùng-nhơn 20 con tuấn-mã, rần-rộ kéo đến chùa Linh-Ẩn, ông thầy coi cửa thấy Quản-gia của Tần-Tướng-Phủ đến rần-rần, lật đật xá chào, rồi vào thông báo, Quảng-Lượng bước ra nghinh-tiếp mời vào thiền đường, bảo tiểu sa-di châm trà, Quảng-lượng hỏi :

— Quý ngài đến đây du-ngoạn hay là dưng hương ?

Tần An nói :

Chúng ta đến đây chẳng phải dạo núi dưng hương chi, chúng ta phụng lịnh Tần tướng-gia dạy, đến đây dỡ Đại-Bia Lầu đem về cất Các-Thiên-Lầu trong hoa-viên tướng phủ.

Giám-tự Quảng-Lượng nghe qua hoảng-hốt nói :

— Nam mô A-Di-Đà-Phật ! cất Đại-Bia lầu nầy công-trình

rất vĩ đại, quý khách trưởng giả, thiện nam tín nữ kẻ ít người nhiều trợ giúp tiền của, gom các duyên lành mới lập thành vừa muốn xong, nếu dỡ biết bao thuở trùng tu nỗi, nhờ quý quan lượng xét cho.

Tần An chưa trả lời thì Tần-Thuận tiếp nói :

Lời chỉ-dụ của tướng-gia chẳng khác với lời thánh-chỉ, ai mà dám trái lịnh, ta đâu cải và biết tính liệu sao bây giờ

Tần-An trợn mắt ngó trừng Giám-tự và nói :

Tướng-gia lịnh đã ra rồi dẫu bao nhiêu lo cũng không được, thầy chớ buồn.

Giám-tự nghe khó điều-đình nên nói :

— Quý vị muốn dỡ thì xin cho vào bạch lại với hòa-thượng thầy tôi hay mới được.

Tần-thuận nói :

— Ông bạch với thầy ông thì cũng dỡ, không bạch cũng dỡ.

Quản-Lượng lật-đật vào thiền-đường ra mắt hòa-thượng Nguơn-Không Trưởng-Lão rằng :

— Bạch thầy ! hiện có 4 vị quản-gia của Tần-tướng-phủ đến chùa nói, tướng-phủ xuống lịnh đến dỡ Đại-bia-lầu đem về cất Các-thiên-lầu trong tướng-phủ, đệ-tử chẳng dám tự quyền nên vào bạch lại thầy, xin thầy dạy cho.

Lão Phương-trượng nói :

— Nam mô A-Di-Đà-Phật ! lão nay đã lớn tuổi rồi, Đại-bia-Lầu do đạo Tế nó hóa-duyên, ông hãy thương-lượng với nó là xong.

— Bạch đạo Tế đi đâu mất từ hôm khởi công cất đại-bia lầu đến nay nó cũng chưa về.

— Ông ra ngoài sơn-môn coi đạo Tế về chưa !

Quảng-Lượng nghe lời thầy liền ra ngoài cửa sơn-môn thấy 4 vị quản-gia nói :

— Chúng thợ và công-nhân thấy hãy nghe cho kỹ, tướng gia có linh đỡ đại-bia-lầu đem về cất Các-thiên-Lầu trong tướng-phủ, ai nói chẳng đỡ, tập tức tống vào Tiền-Đường huyện trị tội.

Bọn thợ đều rìu-rìu tuân theo, chẳng ai dám cải lịnh Tần-tướng-phủ, tức thì tiếng đỡ ngói khua lồn-cồn phút-chút thì đại-bia-lầu đã đỡ ngói rồi, Giám-tự ngó thấy trong tâm rất chua xót thầm nghĩ :

Cũng may chẳng có Phụng hòa-thượng ở tại chùa, nếu có trong chùa chắc sanh đại họa chẳng vừa.

Đương nghĩ vậy thoạt thấy Phụng hòa-thượng bước lẹo-xẹo chơn thấp chơn cao vào chùa, cả giận muốn đánh 4 vị quản-gia.

Hồi thứ 17.

Mạo nhận thừa-tướng dỡ Đại-Bia Lầu,
Giận hiền thần-thông đánh bọn đô-quản.

Nhắc lại Giám-tự Quảng-Lượng chính đương thầm than, thấy Tế-Công phía Tây-Hồ lầm-lũi đi về.

Nói về Tế-Công từ ngày ở chùa Linh-Ẩn ra đi, ở bến

hai nhà Tô-Bắc-Sơn và Triệu-văn-Huệ ; bữa nay chính đương đánh cờ với Tô-viên-Ngoại trong phòng, thoạt nhiên Tế-Công bất dần mình, ngài ấn linh-quang toán ra biết rồi nói :

— Tôi phải về, không thể chơi với Tô-viên-Ngoại nữa được, vì Tần thừa-tướng phái người đến dỡ đại-bia-lầu của chùa, tu phải tranh đấu với gã Tần-thừa-Tướng.

Tô-Bắc-Sơn nói :

Kia là đương trào tể-tướng ngôi cao tước trọng, sư-phụ là người xuất-gia, đâu thể tranh hua kia được.

Tế-Công chẳng cãi lẽ liền đứng dậy ra đi, Tô-Bắc-Sơn vội-vàng theo đưa thì Tế-Công đã đi xa rồi, hòa-thượng đi một nước về chùa, vừa đi vừa ca rằng :

Người đời trăm tuổi cũng nay tl,
Trước hiền thiếu niên rồi kế già.
Trong khoản quang-âm chẳng bao lâu !
Lại có nhân sầu cùng phiền-não !
Trên đời tiền nhiều dùng chẳng hết !
Trong trào quan nhiều làm chẳng xong,
Quan lớn tiền nhiều được bao thuở.
Bông chốc tự mình lại bạc đầu,
Nguyệt quá trung-thu trăng chẳng tỏ.
Bông đến bỉ thu bông chẳng tốt,
Hoa triều dưới nguyệt đặng bao lâu.
Cũng phải úc-lân cùng ủ-rủ !
Ngoài đồng cao thấp tấm mộ phần !
Mỗi năm mỗi lược chôn thanh-thảo.

Hòa-thượng vừa ca đến đây đã tới cửa chùa, Quản-Lượng thấy liền nói :

Sư-phụ mới về, hiện tại chùa mình có một trận đại-họa.

không xong rồi.

Tế-Công muốn rõ cớ sự nên hỏi :

— Thưa sư-huynh đại-họa ra sao, ai khi dễ hòa-thượng a, không dung nó được ! có tôi đây.

— Sư-đệ đâu thể tranh nó thấu, vì Tần-thừa-tướng phái bốn vị quản-gia đến dỡ đại-bia-lầu, đem về cất Các-thiên-Lầu trong tướng phủ.

— Á đương trào tể-tướng nó truyền lịnh dỡ đại-bia-lầu liền cho dỡ, vài bữa nữa Kinh Dinh Điện Soái đến truyền dỡ đại-hùng bửu-điện cũng dỡ được, nó dỡ được rồi vài ngày bên huyện Nhơn-Hoà đến đòi dỡ tang-kinh-lầu, cũng cho nó dỡ đâu thế được ! cái đại-bia-lầu của tôi hóa-duyên tôi, chẳng cho nó vỡ đó !

Quảng Lượng mới nói :

— Sư-đệ ! dám cảng chẳng cho dỡ, thì vào thiền đường hiện bốn ông quản-gia còn ở đó, sợ ngươi cảng không được mà thêm rối.

Tế-Công cười một cách khi dễ nói :

Sư-huynh khỏi lo mà.

Dứt lời vào trong thiền-đường, trong ba phòng đứng mười mấy vị tam-gia, 4 vị quản-gia đương nống trà ở thượng phòng phía Bắc, thấy ngoài bước vào một vị hòa-thượng nghèo rách-rưới, bọn tam-gia gàn lại hỏi :

— Ai đó ?

— Tôi !

— Hiện các vị quan đương đàm luận, ngươi là gả Hòa-

thượng nghèo ở đâu vào có chuyện gì ?

— Tôi ở am bà vải.

— Ngươi nói sai rồi ! hòa-thượng sao ở am bà vải ? nam nữ đâu có lộn-xộn vậy được ?

— Ông không biết ! bà vải đó già chết rồi, con gái bà đã theo người ta mất, tôi ở đó coi am, nghe nói quý quan đến muốn mượn cây, trong chùa tôi đã rường thiệt to thiệt lớn chất như núi, vì như cây đà để nằm dài dưới đất, bên này ngồi chồm-hổm một người, bên kia ngồi một người, không thể dòm thấy nhau được.

— Cây đà phòng lớn quá vậy.

— Còn kèo cũng vậy để nằm dài dưới đất, bên này ngồi một người, bên kia ngồi một người cũng không thấy nhau được.

— Kèo lớn quá vậy !

Còn dòn dong cũng vậy hai người ngồi hai bên không thấy nhau được

— Dòn dong lớn quá, mà hòa-thượng tính bán hay là cho chúng tôi ?

— Tôi đến chẳng phải bán hay là cho quý quan, yêu cầu quan cho tôi vài đồng sấm cái khố mà mặc là đủ rồi.

Tần-An ngồi trong nghe nói vậy mừng thầm cho là lắm tiện, liền dạy đòi hòa-thượng vào mà thương-lượng, Tam gia nói :

— Quan ta đòi ông vào, phải lễ phép đoàn-hoàn đối với ngài nghe !

Hòa-thượng không trả lời rảo bước đi vào, Tần-An, Tần-Thuận, Tần-Chí và Tần-Minh bốn người thấy là gả cùng khổ Hòa-Thượng. Tần-An hỏi :

— Chùa ông có cây lớn hả ?

— Tế-Công đôi mắt hải và nói :

— Mấy ông ở dân lại đây ?

— Chúng ta vâng lịnh Tần-thừa-tướng, đến đỗ đại-bửu lầu đem về cất các-thiên-lầu trong hoa-viên tướng-phủ.

— Bốn người vâng lịnh chủ các ông đến đỗ đại bửu-lầu hả ?

— Chúng ta không có chủ.

— Mấy ông đều không có chủ ư ! ta trách mấy ông không biết chuyện, các ông về cho chủ mấy ông hay rằng ta đây nói :

Ông làm quan thủ-tướng là ngôi tam-công cao quý, là trang đại thần toán thấu lý âm-dương, theo lẻ phải chứa phước-đức làm lành, vô cớ lại hủy-phá Phật địa.

Mấy vị quản-gia nghe nói nổi giận xung thiên.

Tần-An nói :

Hay cho gả hòa-thượng vô-tri, ta đánh cho mi biết.

Nhằm Tế-Công đánh tới, Tế-Công trở khỏi nói :

(còn nữa)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391 Caukho *Saigon*

Giá : 1$

IN TẠI THIÊN PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q.C.V.N. giấy phép số 648 / T.V.B.T. ngày 25 Tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *SỐ TẤT-NIÊN*

THÍCH-GIÁC-QUANG
« DICB.

TẬP 10

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Cung Chúc Tân Xuân

— Bọn bây muốn đánh thì ra ngoài nầy chơi.

Tần-An đứng dậy rượt theo hòa-thượng, đốc gia-nhơn vây đánh hòa-thượng, bọn tam-gia áp vây giật ngã hòa thượng xuống thoi đá ành ! ành ! chẳng ngớt, thoạt nghe có tiếng la :

— Ta . . . đừng đánh nữa . . . ta . . . !

Tam-gia nói :

— Mi tới số chết nên đến đây mà nạp mạng, đánh cho mi biết đừng trông la cầu cứu, mi thiệt cả gan dữ a !

Đương đánh đá lung-tung Tần-Thuận bước ra la lớn rằng:

— Đừng đánh nữa ! ta nghe tiếng chẳng phải, coi lại rõ sẽ đánh, không xong rồi ! hòa-thượng còn đứng ở bên kia.

Chúng ngó thấy hòa-thượng còn đứng ở bên kia cười ngất, coi lại người bị đánh là đại đô-quản Tần-An bầm mình mẩy hết ; bọn gia-nhơn bước lại hỏi :

Sao ngài để đánh lầm vậy ?

Tần-An nói :

— Ta bảo đánh hòa-thượng, bây lại đánh ta, ta nói là ta, bây bảo đánh đánh chẳng thôi, hộ bây đánh ta mà trả thù sao chớ ?

Tần-Chí và Tần-Minh ra thấy Tần-An bị thương rất nặng bầm mình bầm mẩy, bèn nói :

— Phải rồi ! chắc hòa-thượng dùng yêu-thuật tà pháp, bây vậy nó đánh cho ta.

Bọn tam-gia nghe nói ai cũng trợn mắt bầm-bầm, rần-

rần rượt theo hòa-thượng ; Tế-Công nói :

— Phải lắm ! người lành bị người khi, ngựa hay có người cỡi, (miệng niệm lục tự chân ngôn) Án ma Ni Bát Mế Hồng, án sắc lịnh . . . hích.

Trong bọn 18 người gây lộn nhau từng cặp, rồi đánh lộn lẫn nhau từng cặp, kẻ cắn lỗ tai người tạp lỗ mũi, kẻ sặt máu người lỗ đầu.

Tế-Công đứng vỗ tay cười ngất nói :

Cho bây đời đánh ta nghe !

Quảng-Lượng thấy chúng đánh lộn lỗ [illegible] sặt máu sặt mũi thì phát sợ nói :

Đạo-tế ! mi đánh quản-gia của [illegible]ng-phủ và cho loạn đã nhau sẽ sanh ra họa lớn chẳng vừa, mi hãy thâu chú xả cho bọn nó.

— Tôi vị tình sư-huynh tha cho bọn nó, nếu không tôi cho đánh một hơi, [illegible] hết rã.

Thôi bây đừ[illegible]n nhau nữa.

Chỉ nói có [illegible] nhiêu lời [illegible] quản-gia đều tỉnh lại hết, xúm nhau phân [illegible] có đứa nói :

— Anh Liên-Thăng ơi ! tôi với anh là bạn thiết thân yêu nhau, sao anh đành đánh tôi đến nỗi vầy, thiệt khổ quá.

— Tôi không hiểu được ! mầy coi đây sao mầy cắn sứt vành tai ta, đau nhức quá !

Có đứa lại nói :

Hết chỗ nói ! sao mầy cắn lỗ mũi tao !

Bọn gia-nhơn kêu oán nhau thảm-thiết, Tần-An dạy qua nói với Giám-Tự rằng :

Phụng hòa-thượng nó ở chùa nào ? ông chớ thả nó đi mà mang họa, một lát ta sẽ công đầu nó.

Liền dạy người dắc ngựa ra nhảy lên lưng đánh thúc ngựa chạy thật mau, thẳng một nước tới tướng-phủ mới xuống ngựa, vừa gặp bạn đồng bàn bước ra, thấy người như bị chồn chó giật, bèn hỏi :

— Các anh làm sao mà ra nông-nỗi như thế.

Tần-An liền thuật việc xảy ra từ đầu chí cuối một hồi. Người bạn nói :

— Anh chống vào ra mắt Tướng-gia mà thưa hết ngọn ngành, cầu Tướng-gia làm chủ bắt bọn hòa-thượng mà trị tội.

Tần-An thẳng vào thơ-phòng Tần-tướng đương ngồi coi sách, quay đầu thấy hỏi :

— Bốn đứa bây đến chùa Linh-Ẩn mượn cây thế nào mà về không vậy ?

Tần-An bẩm :

— Con vâng mạng quan lớn đến chùa Linh-Ẩn mà mượn cây, hòa-thượng đều không cho quan lớn mượn, chỉ có gã phụng hòa-thượng đã chẳng cho mượn còn đánh nhục chúng tôi, nhờ lượng tướng-gia trị tội giùm.

Tần-Tướng nói :

— Chùa Linh-Ẩn lại lộ xuất gả phụng-tăng cả gan dám đánh gia-nhơn của ta, thiệt đễ giận quá.

Liền cầm viết đỏ biên một phiêu-bài, truyền đến Kinh-dinh Soái-phủ, cho hai viên tướng 500 binh, phủ huyện vệ đều kéo binh đến vây chùa Linh-Ẩn, bắt trói Tế-Công.

Hồi thứ 18.

Binh vây chùa Linh-Ẩn bắt phụng-tăng
Phá bọn ban-đầu, say vào tướng-phủ,

Nhắc lại Tần-tướng nghe Tần-An thuật chuyện lại cả giận phát phiêu bài dạy Kinh-dinh điện soái phủ huyện vệ-môn đem binh vây chùa Linh-Ẩn, bắt trói phụng-tăng.

Truyền-bê ra rồi Kinh Dinh Soái liền phái hai viên tướng 500 quan binh, phủ Lâm An phái 8 vị ban-đầu, Nhơn Hòa huyện phái 8 vị ban đầu, rần rộ kéo đến vây chùa Linh-Ẩn, chúng ban đầu vào hỏi lão phương-trượng :

— Phụng hòa-thượng đi đâu ?

— Thưa chẳng biết được.

Chúng ban-đầu lấy dây thiết-tỏa trói lão phương-trượng Nguơn-Không Trưởng Lão, thị giả và tri khách đến xin chớ trói lão phương-trượng, cũng bị trói luôn, trói một hơi năm thầy luôn cả Giám tự và nói :

Mấy hòa-thượng dám cả gan đánh ông Quản Tần tướng gia.

Trói rồi dẫn luôn về Thừa-Tướng-Phủ, vào trong bẩm

báo ; Tần-Tướng lập tức thăng tòa, phía ngoài có bảy mươi mấy tướng-gia đứng giàng hầu hai bên, thường sai bẩm :

Hiện đã bắt Linh-Ẩn tự lão phương-trượng giải về tới

Tần-tướng dạy dẫn vào, hai bên truyền ra rằng :

— Lịnh quan lớn dạy dẫn vào !

Thường sai dẫu năm thầy vào, lão phương-trượng ngồi một phía, còn mấy thầy kia đều qui, Tần-tướng ngồi trong cách rèm không ai thấy, hỏi :

— Mấy hòa-thượng dây ai là phung-tăng, nói tên hết cho ta nghe.

Mấy thầy đều nói tên mình ; lão phương-trượng nói :

— Tôi là Nguơn-Không là phương-tr... Trưởng-lão trong chùa.

— Tôi là Giám-tự Quảng-Lượng.

— Tôi là Tri-khách Đức-Diệu

— Tôi là Thị-giả Tòng-Thụy.

— Tôi là Trai-Đầu Huệ-Lăng.

Tần-tướng lóng nghe rồi nói :

Phung-tăng ... đánh quản-gia ta, ta truyền bắt nó sao không có ?

Quảng-Lượng nói :

Bẩm quan lớn ! Phung hòa-thượng Tế-Diên là đồ-đệ của Lão phương-trượng, các vị quản-gia bị nó yêu tà pháp thuật đánh ông quản đến nỗi, chúng tôi cũng không được, xin quan lớn tha chúng tôi là người vô can.

Tần-tướng nghe qua liền phái một mặt tìm bắt Phung-tăng hòa-thượng, còn một tốp ban đầu đến chùa mà dỡ Đại bia lầu, tới chùa truyền ra có lịnh Tần-tướng phủ dạy dỡ Đại bia lầu về cất các thiên lầu, không ai dám cải, trong bọn có người tốt nghĩ :

— Đại-bia-lầu của hòa-thượng quyên cất chẳng phải dễ sẽ gây họa lớn chẳng vừa, ta chẳng dỡ và cứ lợp ; tự đương suy nghĩ, bị Tế-Công chỉ lên trợt rớt xuống 7, 8 trượng bề cao mà đứng xưng dưới đất, anh ta chết hụt ghê người lỏn trốn mất.

Còn có anh thợ nghĩ :

— Mình dỡ đây rồi cất Các-thiên-Lầu kế tiếp Đại-bia-Lầu động công, thì mình suốt năm có chỗ dung thân rất sướng ; chính đương lo dỡ, bị Tế-Công chỉ lên, anh thợ trợt tè nhào xuống, ngồi trên cục đá ba góc xốc nát bàn tròn, người nhà võng về dưỡng bịnh hơn nữa năm mới lành mạnh.

Tế-Công thì Phật-pháp làm bọn thợ đều kinh khủng chẳng dám dỡ nữa.

Bọn ban-đầu cả giận đem thiết tỏa cột chơn hòa-thượng nói :

Hạy cho hòa-thượng gây họa rất lớn, còn ở dây mà chỉ chọt tà phép hại người.

Tế-Công đối tám vị ban-đầu mà hỏi :

— Ta gây họa được bao lớn ? Triệu ban đầu đáp :

— Họa ngươi lớn không thể trưởng tượng, mi đến Tướng phủ rồi sẽ rõ, và có điều vui cho ngươi.

— Ta không đi mi làm sao ta ?

— Mi lại làm nhọc ta ư ?

Tế-Công ngồi bẹp dưới đất miệng niệm Án ma ni bát mế hồng, sắc linh hích !

Triện đầu ráng sức kéo không nhúc-nhích chút nào, kêu Vương-Nhị lại phụ cũng kéo không cựa quậy ; rồi tám người xúm kéo cũng như núi Thái-Sơn không lay động, đồng nói :

— Thiệt quái quá !

Thoạt nghe phía sau cười hả hả ! Triện đầu day đầu lại là hai vị ban-đầu huyện Nhơn-hòa : một vị là Điền lai Báo, 1 vị là Vạn-hằng-Sơn, hai người cũng quen biết với Triện ban đầu thấy tám người ráng sức bình sanh mà kéo hòa thượng chẳng động thì khó nín cười, nên cười lăng chiên và nói :

Tụi bây chỉ có ăn ! chớ làm xong-xại gì ! làm việc không có chú ý chi cả !

Triện đầu nghe qua nói :

— Hai anh giỏi tài nói suông, chớ tài gì mà bắt hòa-thượng cho được !

Vạn-hằng-Sơn nói :

— Ta nếu bắt chẳng được hòa-thượng thì thề chẳng ăn cơm trong bổn huyện nữa, bọn bây gian ra hết !

Dứt lời Điền-Lai-Báo và Vạn-Hằng-Sơn hai vị sửa khăn áo lại đoàn hoàn, bước tới trước mặt hòa-thượng qui xuống, vòng tay nói :

Bạch Thánh-Tăng ! chúng tôi đối với ngài không oán-cừu chi, ngặt vì ngài phạm đến oai của Tần-thừa-tướng, thì ngài đâu sợ gì mà chẳng giáp mặt với Tần-Tướng ; nếu ngài chẳng đi Tần-Tướng sẽ nổi giận, thì khổ cho chúng con phải bị

cách chức bổi lương, tức nhiên cả nhà chúng con lớn nhỏ phải chịu đói khó, mông Thánh-Tăng từ-bi chiếu cố cho chúng con nhờ !

Hòa-thượng nghe nói cười mơn rằng :

Phải bảy trò thỉnh cầu như hai ngươi, thì ta đã đi rồi !

Điền đầu họ gì vậy ?

Điền đầu nghe nói cả mừng nói :

— Thánh-Tăng đã biết tôi họ Điền, còn hỏi họ chi nữa !

— Tên ngươi phải là Lai-Báo ư ?

— Vâng ! tôi tên là Lai-Báo.

— Vạn đầu họ gì hả ?

— Xin sư-phụ chớ nói đùa ! từ-bi đi giùm !

— Đi thì đi !

— Anh Triện-đầu ! tôi đã yêu cầu ngài vui lòng đi rồi, vậy anh bảy dắc ngài đi.

Triện đầu bước lại dắc hòa-thượng ra khỏi chùa Linh-Ẩn chừng hai dặm đường, dài theo dãy quán rượu, hòa-thượng thẳng vào một quán rượu, ngồi bẹp xuống đất chẳng đi nữa :

Triện-đầu hỏi :

— Sư-phụ ! sao chẳng đi nữa, muốn ăn uống chi đây ?

Chẳng phải ta đòi ăn chi ! ta thử hỏi ngươi, ngươi muốn đi đâu đây cũng phải đem tiền theo nhiều ít chi chớ ? thì ta cũng vậy, đi đến Tướng-Phủ hầu Thừa-Tướng phải có chút ít lận lưng mới tiện, nếu không có thì bước đường khó nên đa được.

— Sư-phụ là người tu-hành muốn tiền chi vậy ?

— Đặng uống rượu, chớ nghe hơi rượu bắt khát-khao đi chẳng được rồi.

— Sư-phụ uống chừng bao nhiêu rượu ?

— Ta uống chừng 20 hồ là vừa.

— Được ! tôi chỉ còn có 400 tiền, nếu nhiều không có trả đa !

Kêu rượu uống rồi hòa-thượng đi vài dặm nữa lại la khát rượu quá !

Triệu-Đầu hỏi :

Hòa-thượng uống bao nhiêu nữa ?

— Ta uống 20 hồ còn các ngươi 10 hồ đồng uống với ta cho vui.

Hòa-thượng bảo chủ quán đông bán 30 hồ rượu ; chủ quán nghe qua bèn le lưỡi lắc đầu và hỏi :

— Mỗi ngày sư-phụ uống chừng bao nhiêu ?

— Ta uống chẳng bao nhiêu, sớm mai thức dậy uống 2 cân, ăn cơm buổi sớm mai uống hai cân, ăn cơm buổi tối uống hai cân, đến đầu canh một, ta không uống nữa.

— Chắc lúc đó sư-phụ đã ngũ vùi rồi ư ?

Hòa-thượng chẳng đáp lời uống luôn một hơi hết ba chục hồ rượu, ai trả tiền tính sao thì mặc, hòa-thượng cùng 8 vị ban đầu đi thẳng đến tướng-Phủ, vừa tới cửa phủ thì người gát cửa thức hối Triệu-đầu dắc Phung hòa-thượng vào cho mau, kẻo tướng-gia quở lắm !

— Vâng ! Vâng !

Dẫn Tế-Công vào tới Tần-tướng phủ xem rất oai-nghiêm, hòa-thượng hiện thể như là đã say nhừ, đi xiêu ngã, nói giọng nặng-nề, bước thẳng vào tướng-phủ, La-Hán gia thi Phật-pháp đại triển thần-thông.

Hồi thứ 19.

Tần-Thừa-Tướng trong mộng thấy quỉ thần.
Tế-Công đêm khuya thi Phật-Pháp.

NHẮC lại Tế-Công đến Tướng-phủ rồi, nghe sai-nhơn ra bảo :

— Có lịnh tướng-gia dạy dẫn phung-tăng vào.

Kẻ tả hữu dạ rân.

Triệu đầu dẫn Tế-Công vào trong gặp hòa-thượng phương trượng, Giám-tự, Thị-giả v. v.

Hai bên giàng hầu 72 đứa gia-nhơn.

Tế-Công vào đứng trân chẳng qui, Tần-thừa-tướng ở trong đòm ra, thấy rõ là một gả cùng hèn hòa-thượng, bèn vỗ bàn án hỏi :

— Phung-tăng ! quá cả gan ! ta phái người đến chùa mượn cây, ngươi tưởng tình thì cho mượn, bằng không thì thôi, sao ngươi dám cả gan dùng yêu-thuật tà pháp mà đánh bọn quân-gia của ta, hòa-thượng phải khai thiệt cho ta tường:

Ta chẳng bảo đ[illegible] đỡ Đại-bia-Lầu duyên

Sao lại bọn quân-gia [illegible] đánh lẫn nhau đến đổi như

thế ?

Tế-Công chẳng trả theo lời hỏi, lại nói :

— Quan lớn còn hỏi lại ta, ông làm quan đến thủ-tướng ngồi cao lộc cả, theo lẽ phải làm lành tích đức, tác-phước vi nhơn, nay vô cớ mà hủy phá Phật-địa, ta càng nhắc đến càng nỗi giận, hãy đè quan cho ta đánh 40 bảng rồi sẽ hỏi.

Tần-thừa.tướng ngồi trên nghe nói vậy, bất nỗi giận phừn phừn hét lớn rằng.

— Phung-tăng quá to gan ! dám nhục mạ bực đại-thần, tả hữu đâu ! đè phung-tăng xuống dùng côn tre (1) trọng đ 40 côn cho ta.

Tế-Công nghe bảo đánh bèn lui lại đứng vào đám 5 vị hòa-thượng kia ; ba đứa gia-nhơn áp lại chụp nắm Tế-Công giật nằm xuống đất và nói :

Mi tưởng trốn vào đây mà khỏi sao ?

Một đứa chận đầu, một đứa chận chơn, một đứa thì đánh một hơi 40 côn tre, hòa-thượng nằm ngay chẳng nói năng chi, ba người đánh rồi đứng dẹp qua một phía.

Tần-tướng ngồi trên xem lại rồi nói :

Bọn cẩu-đầu nầy ! ta bảo đánh Phung-tăng, sao bây trở đánh Giám-Tự.

Ba người gia-nhơn lấy làm kỳ-quái thầm nghĩ :

Thật quái-quá ! mình đè xuống thấy rõ-ràng là Phung-tăng sao tại biến thành Giám-tự Quảng Lượng.

(1) Côn-tre nầy có tẩm thấy-ngân rất độc, đánh 40 côn thì banh da thịt nát.

Giám-tự nầy giờ cứng họng chẳng la được, bây giờ mới mở miệng rên siết.

— Đánh chết tôi đi !

Thì đã bị đánh banh da thịt nát, máu chảy đầm-đề, Tần-tướng dạy ban chưởng-hình khác trọng đỗ phung-tăng 40 côn tre :

— Hay cho phung-tăng ! Ta đánh chẳng đặng mi thề chẳng làm người.

Ba người chưởng-hình nắm Tế-Công nói :

— Ta nắm Hòa-thượng rồi dây dâu có sai chạy được.

— Ta vẫn đứng đây đâu có đi đâu !

Hòa-thượng chưa chịu nằm dài xuống còn đợi chúng ta ra sức ư ?

— Mấy người đã trải nệm chiếu chưa ?

— Mi chẳng biết trọng phạt đánh mi sao ? còn đòi trải nệm chiếu.

Dứt lời áp nhau đè Tế-Công xuống, anh đè đầu hai tay ghịch hai lỗ tai hòa-thượng xuống, anh đè chơn, còn một anh cầm côn tre vạch áo ra chờ lịnh, Tần-tướng dạy đánh ! ! ! anh chưởng-hình ráng hết sức bình-sanh đưa cây lên giáng xuống, rủi sức tay cây côn tre giáng trúng vô lưng anh chận đầu « đùng » ! 1 tiếng giáng ra ba bốn bước, anh ta ôm lưng la :

— Ôi cha ! đánh tôi chết rồi ! phải mà hồi sớm nó hỏi mượn tôi 200 tiền, tôi chẳng cho mượn nên nó đánh tôi mà báo cừu.

Tần-tướng giận quá ! nạt lui và kêu ban chưởng-hình khác đánh Phung-tăng 80 côn.

— Ta [illegible] chẳng đặng phung-[illegible] chẳng làm quan nữa :

— [illegible] mi đá[illegible] [illegible]m hòa-thượng.

[illegible]c ra, một [illegible]

[illegible]n đầu cho, Tần-Thắng [illegible]n chơn, còn anh cầm côn tre thì cầm cho chắc kỷ kẻo sút nữa đa !

Anh cầm côn đáp :

Vâng ! Nhấm ngay đích hòa-thượng quơ côn đánh xuống thật mạnh, tuồn như đích quá cứng nên bạt côn đánh sau hai chả vai anh đè chơn một côn chúi đầu xuống đất ; Tần-tướng ở trong ngó thấy rõ-ràng, thầm nghỉ . . . Trước khi đánh lầm Giám-Tự, kế đánh lầm người chận đầu, bây giờ đánh đứa chận chơn, quả nhiên hòa-thượng có yêu-thuật tà-pháp, ta phải thận hành đánh mới được, vì nhờ cái oai đương trào Tể-Tướng có thể tan được lối tà-thuật ; [illegible] phân phú gia-nhơn dẹp rèm sáo trống-trải, Tần-Tướng bước ra mặt giận hầm-hầm ! ai thấy cũng khủng-khiếp, ngài hét lên :

— Đánh cho ta coi !

Chúng gia-nhơn chẳng dám chần-chờ trễ-nãi, anh cầm côn ráng hết thần lực quơ côn đánh xuống ngay đích hòa-thượng, vì dùng sức quá mạnh nên côn trơn tuộc ra tay, côn bay đến trúng Tần-thừa-tướng xiển-niển, anh cầm côn sợ đổ mồ-hôi cả vọt.

Còn Tần-Tướng gặp quang-cảnh như thế nầy thêm giận xung thiên lượm côn tre định tự mình đánh hòa-thượng ; thoạt nghe tiếng chuông reo lên báo nguy trong phòng, thì

lấy làm kinh lạ, xẩy có đứa tớ gái chạy ra báo :

Bẩm quan ! lửa cháy trong phòng ngũ, không xong rồi !

Tần-thừa-tướng nghe qua biết bị hòa-thượng làm tà-thuật yêu pháp, liền bảo gia-nhơn áp trói hòa-thượng nhốt vào phòng trống, qua canh ba ta sẽ tra khảo nó, rồi điểm hòa-thượng mà nói :

— Nếu mi đốt nhà ta cháy hết, ta sẽ giãi mi đến Hữu-Ty đánh mi nát thây mới hả giận ta !

Dứt lời phú Tần-Thăng đem 20 gia-nhơn giữ-gìn hòa-thượng, dắc theo 10 tên gia-tướng kéo vô phòng, thấy phu-nhơn đứng trong viện rung rẩy lập-cập, còn bọn tớ gái đôn-đốc nhau chửa lửa, Phu-nhơn hỏi :

— Lửa tại sao mà cháy, phát từ đâu ?

— Lửa phát từ một điểm lửa nhỏ trong lư-hương mới cháy lang ra như thế.

Tần-Tướng hô-hấp gia-đình áp chửa lửa tắc hết rồi và phòng, phu-nhơn hỏi :

Phu-quân nhân sao có sắc mặt hiện giận dữ vậy ?

Tần-tướng thuật lại việc Phung-tăng đánh công-sai, và việc tra-khảo nó, bị yêu pháp tà thuật làm phải đánh lầm v. v.

Phu-quân chớ nên nghĩ đến bọn vô-tri ấy mà chi cho phí-tổn tinh-thần.

Kế tiếp con tớ gái vào mời tướng-gia đi dùng cơm tối ; Tần-tướng ngồi ăn nhưng còn giận hầm-hầm nên nuốt chẳng vô, ăn vài chén rồi bảo dẹp, đốt đèn lên mà xem sách, xem được vài trang Tần-tướng dựa vào ghế mà ngũ khò, dương

lúc hôn-trầm ngũ mê, nghe tiếng gió thổi đến lạnh mình, hồng-hộc như giọng trâu rống, thấy ở ngoài bước vào một con qui mình cao tám thước, mặt như lọ nồi, mặc quần, áo, khăn toàn xanh lè, tay cầm cây thiết-xoa (trái gai bằng sắt) kế đó thấy một người mình cao tám thước toàn mặt đỏ trắng da mặt đen tía, tay cầm bổng xốc Tần-thừa-tướng đứng dậy ; sau bước vào một người, đầu quấn khăn, mình mặc áo cẩm bào xanh; chơn mang đôi quân-hài, da mặt hơi trắng vuông, một tay cầm viết, một tay cầm bổn văn, sau tiến vào một người đầu bịt khăn châm có đoàn hoa ửng ngũ sắc, mình mặc y-phục xanh chân mang đôi giày võ, da mặt ngâm-ngâm, tay cầm dây thiết-tỏa, dắc một người tội nhơn, tay chơn bị còng-xiềng, cổ mang gông, mặt ốm khô, râu tóc rối nuổi.

Tần-thừa-tướng thấy chính cha mình là lão thái-sư Tần-Cối hườn xát trở về ; một con tiểu quỉ theo sau, mặt xanh mày đỏ, mình đen hắc như sơn, eo-ếch quấn khố da cọp, tay cầm đinh ba lang-nha-bổng. *(còn nữa)*

(Xin tạm đình bản nghỉ xuân, tới 3 Février sẽ tiếp-tục)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐỀN
Quai de Belgique 4 / 591
Giá 1$ Cankho Saigon

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q. G. V.N. giấy phép số 648 / T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN
TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2517 *THỨ NĂM 3-2-55*

THÍCH-GIÁC-QUANG
DỊCH

TẬP 11

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Tần-tướng nói :

— Thưa cha ! con tưởng cha đã về cõi trời rồi, nào ngờ còn ở chốn âm-tào địa-phủ, mắc hình khổ như thế nầy, để mai con rước chư cao-tăng đại-đức, siêu-độ cho cha mau thoát khổ đặng sanh về trời.

Tần-Cối nói :

— Con ôi ! cha ở dương-thế làm quan ám-hại kẻ hiền lương, hại cha con Nhạc-Phi tại Phong Ba đình, làm trời giận người oán, nay cha bị đọa tại Hắc-địa-ngục bị bá ban khổ sở, nay vâng mạng Diêm-La thiên tử về đây mà khuyên con.

— Vì con nay làm Tể-tướng, phải làm lành tích đức tu nhơn, con đã chẳng làm lành còn trở phá hủy phật-địa, tội nghiệt càng sâu nặng, nhân vì con dỡ Đại-Bia Lầu tại chùa Linh-Ẩn, bắt xiền hòa-thượng, nên về khuyên con, con phải ghi nhớ :

Phải thả chư hòa-thượng về và trùng tu lại Đại-Bia-Lầu.

Nói vừa đến đó thì con quỉ lớn hét lên bảo :

Dẫn đi mau ! Tiếng rồn-rồn của thiết-xoa lẫn với tiếng thiết-tỏa nghe bắt rùng-rợn kéo đi, Tần-Cối phải chạy theo: Khoan đi đã cha ! con còn có lời muốn thưa bẩm.

Chúng quỉ tốt chẳng khứng cho nên kéo đi, Tần-tướng lật-đật chạy theo chụp nghe . . . đùng ! đùng ! một tiếng dội kinh tỉnh mở mắt ra là giấc mộng Nam-kha.

Hồi thứ 20.

Triệu-Võ nửa đêm thám Tần-Tướng-Phủ,
Vương-Hưng vô cớ bị nghiêm hình.

Tần-thừa-tướng khi tỉnh giấc mộng rồi, còn dớn-dác cầm đèn sáp rọi các chỗ, phía ngoài có đứa tớ gái còn thức bước vào bưng đèn rọi các nơi chẳng thấy chi, phu-nhơn cũng vừa thức dậy hỏi :

— Phu-quân thấy gì mà kinh sợ quá vậy ?

— Ta vừa dưới ngọn đèn coi sách, ngẫu-nhiên tâm-huyết hôn mê ngũ thấy cha ta bị quỉ dẫn về cho ta hay ta phạm hai điều ác, ta định sẽ ngưn công dỡ Đại-Bia-Lầu và thả chư Hòa Thượng về, theo ý phu-nhân tính sao ?

— Ông là người đã từng học sách mà còn quá tin dị-đoan, cho rối loạn tâm-thần :

Tần-tướng nghe rồi thì thiện-tâm tan-vẹt, kêu đứa tớ gái hỏi :

— Bây giờ chừng nào rồi ?

— Bẩm trống vừa trở canh ba.

— Canh ba phải ra tướng-đường mà khảo-tra phung-tăng nếu chẳng trách phạt nặng nó chẳng được.

Chính đương nói thì thấy ngọn đèn bạch-lạp cất ngọn lên cao cả thước kêu ồ-ồ, Tần-tướng lấy làm kinh-ngạc, ngọn đèn trở dàn qua dàn lại, đỏ hực cả gian phòng.

— Tần-tướng vội rút cây bảo kiếm trấn-trạch, chém vào dầu đèn, hốt nhiên biến thành hai ngọn, chém một kiếm nữa

biến thành bốn ngọn đèn, nổi giận chém mấy chục kiếm nữa, thì biến đèn sáng dậy cả nhà, nghe bọn tớ gái la rân :

— Bẩm quan ! ngoài cửa dựng 1 con quỉ đầu quá to, nó vồ chúng con sợ quá đi !

— Bẩm . . . ! con quỉ có nanh nó ngồi chồm-hổm dưới bàn dậy nè !

— Bẩm . . . ! ở tấm sào có con quỉ nó đứng gặt đầu hoài, ghê quá bớ ! . . . bớ . . . người ta !

Tiếng chuông báo nguy- reo vang, gia-đình chạy đến đánh quỉ rần-rần, tiếng bọn tớ gái cùng la dậy :

— Bẩm quan lớn ! con quỉ nầy bị ai đánh bể đầu máu chảy dầm-dề ghê quá !

Bẩm . . . ! ai thắt cổ treo tòn-ten dậy !

— Bẩm . . . ! con quỉ không đầu mà nó đi ngò-ngò đó !

— Bẩm . . . ! quỉ sao là quỉ dậy nhà hết !

Nghe tiếng la quỉ vang dậy cả nhà ai ai cũng bắt rùng-rợn

Đây xin nhắc lại 20 tên gia-nhơn canh giữ ông Tế-Công, trong bọn có anh Tần-Thăng đứng ra đề xướng rằng :

Chúng ta có bổn phận không ai được đi chơi đâu, đêm rồi chúng ta thức suốt đêm, đêm nay lại phải canh vầy chẳng ngủ được, tôi có ý kiến vầy : tụi mình đậu nhau mỗi người 200 tiền, đi mua rượu thịt đem về, qua canh hai mình xào nấu ăn uống nhau chơi cho giải muộn, riết tới canh ba quan lớn thăng-đường tra khảo hòa-thượng, thì vui biết mấy ! anh em tính sao ?

Trong bọn đều tán-thành khen hay,

Cả bọn đậu tiền lại, sai một người mua sắm rượu thịt rau cải xong xuôi, nấu nướng xào chiên đều rồi ; đến đầu canh một, trong bọn có một người vọt nói :

— Chúng ta bây giờ lay-ray lấn cho vui !

Trong bọn xúm dọn rượu thịt đồ ăn ra rồi :

Tế-Công nói :

Mấy vị từ-bi cho hòa-thượng uống một chun rượu chơi !

Tần-Thăng nói :

— Hòa-thượng đâu được phép uống rượu, ông dư biết : sát, đạo, dâm, vọng, tửu, là năm giới cấm, sao ông đòi uống chẳng sợ phạm sao !

Tế-Công nghe nó hã-hã cười ngất nói :

— Mấy câu biết một chớ chẳng biết hai, trong đó lại có nhiều lẽ . . . Trời có hửu-tinh, đất có tửu tuyền, (suối) người có tửu-thánh, rượu hiệp muôn sự, rượu hòa tánh tình, Thánh Trọng-Ni (Khổng-Tử) dùng rượu làm đạo, nhưng chẳng nên uống quá loạn tâm.

— Hòa-thượng nói nghe có lý, tôi tặng ông một chun đây uống chơi.

Vừa nói vừa rót ra một ly, hòa-thượng tiếp hưng và nói :

— Hay quá ! ngày dài tợ năm nhân mới rõ, sự lớn bằng trời say cũng thôi.

Hòa-thượng uống cạn hết ly rượu rồi nói :

— Mấy vị cho tôi một ly nữa nha !

— Đã một ly rồi còn đòi nữa, sao ông chẳng biết tự ái mà.

— Đây là ly nhơn tình nhau mà, cậu nỡ nào chẳng cho đành !

Tần-Thăng rót ly nữa, hòa-thượng uống cạn rồi nói :

— Rót một ly nữa cho đủ ba nha !

— Không có ! chẳng phải tôi chẳng cho ông uống, nhưng vì của chung, để hiệp lại đủ rồi uống.

Tế-Công cười hã-hã nói :

« Được ! ta tự uống lấy ».

Hòa-thượng cầm ly rượu niệm ; An-Sắc-Hích, Lai ! lai ! lai !

Lại thấy ly trở dày rượu nữa, hòa-thượng uống luôn một hơi mấy ly rượu dầy nhưng vậy, rồi để ly không xuống.

Bây giờ cả bọn ráp nhau uống rượu, ai cũng cầm chai rót nhưng chẳng còn một nhiều rượu, cả bọn cằn-nhằn :

— Mua rượu gì đâu không thấy vậy !

Tần-Thăng muốn nói như sao bắt buồn ngũ quá, nên nằm sấy dài ngũ ngon lành, cả bọn cũng bắt buồn ngũ nên đều ngũ cả.

Tế-Công trước cho Tần-tướng nằm mộng thấy quỉ mà điểm-hóa cho ông, tưởng đã xong rồi, nào ngờ bị phu-nhơn nói gàn trở, nên mới điểm-hóa thêm một số quỉ nữa, độ đâu đó xong rồi, hòa-thượng thấy chúng ngũ ngon lành mới bẻ thiết toả bước vào trong viện báo ứng dứa ác-bộc, vì bình nhựt nó ỷ thế-lực của chủ, ra ngoài làm việc thương luân bại lý, gây nhiều việc quá tàn nhẫn.

Tế-Công định hạ thủ, thoạt thấy phía Bắc phòng có một người tay cầm đao, muốn vào giết Tần-Tướng mà báo cừu

cho Tế-Công.

La-Hán xem kỷ lại là Triệu-Võ, nhơn trước kia Triệu-Võ giả Vi-Đà trộm bùa Ngũ-Lôi Bát-Quái Thiên-Sư phủ tại Tần-tướng phủ gặp Doãn-Sĩ-Hùng dắc nhau về nhà ra mắt Triệu lão bà ở được 2 ngày, Doãn-sĩ-Hùng cáo từ ra đi, Triệu-Võ từ đây bán trái cây mà độ nhựt nuôi mẹ, một hôm đương bán tại Tây-Hồ, gặp lúc quan quân vây phủ chùa Linh-Ẩn, Triệu-võ hỏi thăm người quen mới hay Tế-Công đánh quản-gia Tần-tướng-phủ, nên quan quân đến vây bắt phung-tăng đem về Tướng phủ mà đập chết.

Triệu-Võ nghe qua cả kinh thầm nghĩ :— Tế-Công ra ơn cứu mạng mình, hiện ngài lâm nạn ta biết làm sao mà cứu ngài, nhưng mẹ ta cấm chẳng cho đi đâu, chỉ có thể chờ mẹ ta ngủ rồi, ta sẽ cập đao vào Tướng-phủ ám-sát Thừa-tướng mà báo cừu tuyết hận cho thầy ta, rồi trở về liền, thì mẹ ta cũng chẳng hay . . .

Nghĩ rồi rảo bước về nhà Triệu Lão bà hỏi :

— Nay sao con chẳng đi bán.

— Dạ ! trong mình con nghe chẳng được khoẻ.

— Trong mình chẳng khoẻ thì con ở nhà mà dưỡng sức, đừng đi đâu !

Ăn cơm tối rồi Triệu-Võ có ý trông mẹ mình ngũ sẽ đi làm bổn phận.

Thoạt nghe có tiếng gỏ cửa thì trong bụng chẳng vui, liền bước ra mở cửa rõ ra là Vương-Lão-bà, ở ngang trước nhà, bà gặp Triệu-Võ nói :

— Phiền cháu làm ơn đi dọ hỏi giùm con tôi là Vương

Hưng đi bán trái cây hồi cơm có đến cửa Tần-tướng-phủ, rồi đúng ngọ có 1 cái kiệu nhỏ đến nói con ta bị chứng ban hôn-mê, nên rước con dâu tôi đi, đến bây giờ sao chẳng thấy trở về, tôi lấy làm lo lắng chẳng yên lòng, trong nhà không có ai, nhờ cháu đi dọ thám giùm.

Triệu-Võ sẵn lòng làm nghĩa giúp người nên.

Vâng ! Dạ ! rồi vào thưa với mẹ, thay y-phục mới giắt đao vào lưng, chạy một nước đã đến cửa Tần-tướng phủ thì trời đã tối thấy gánh trái cây của Vương-Hưng cũng còn đó, có anh Quách Tử ở đó giữ giùm, Triệu Võ hỏi thăm Quách Tử, Quách Tử nói :

— Hồi sớm mai công-tử của Tần tướng phủ kêu ảnh vào trồng, tôi tưởng ảnh sẽ gặp mối khá rồi, ảnh mượn tôi coi giùm, tôi cũng có việc gấp trông hoài sao chẳng thấy ảnh ra không biết sự gì mà tôi có vô đó hỏi thăm, bọn gát cửa nó nói dừng hỏi tới mà khổ luôn.

Triệu-Võ nóng biết việc của Vương-Hưng, nên kiếm Quách-Tử mà đi khắp chỗ phỏng-tra cũng chưa rõ, đến trống trở canh hai Triệu-Võ nhảy chuyền trên nóc nhà quyết, đến phòng Tướng-Phủ mà ám-sát Tần-Tướng mà báo cừu cho sư-phụ Tế-Công, gặp lúc đèn sáng bực cả nhà, chiếu thấy một đoàn quỉ đi qua lại chật nhà.

Triệu-Võ bất khiếp sợ rung bây-bẩy, liền chạy sang qua phía tây đến một sở hoa-viên, tự nghĩ : không biết cảnh nầy của ai, ngẫm một hoi thấy bên phía đông có một sở viện-thất đèn đuốc tỏ rạng.

Triệu-Võ nhảy xuống đất lần lại coi thấy vườn toàn trồng huế giáp vòng, theo hai bên đường trồng bông rất đẹp, đường ngang dọc như bàn cờ, đều toàn các trắng, viện

nầy phía Bắc ba gian phòng liền nhau, hai bên Đông Tây ba gian phối-phòng, dòm vào thấy trong để một cái bàn dài dọn đồ ăn chiên-xào thức ăn cao lương thượng đẳng, hơi lên ngui-ngút.

Triệu-Võ tự nghĩ :— đây chắc họ dự bị đãi ta một bụng cho đã rồi sẽ ám-sát nó chẳng muộn gì . . .

Triệu-Võ bước tới vài bước nghe trong tâm xúc động bèn thầm trách :

Triệu-Võ mi sao quá thô-lỗ nếu trong nhà có người, vào đó người ta thấy rất bất tiện, ta phải kiếm một cục đá liệng thử coi có ai không, Triệu Võ lượm đá liện vào tấm sáo chẳng thấy động tác chi cả, tự mừng thầm biết không có ai, đi vừa tới ngạch cửa, thoạt nghe trên rượng nhà có tiếng than« Chao ôi ! Đại-ca cứu giùm tôi mau anh ! »

Triệu-Võ giựt mình ngó lên té ra là hai vợ chồng Vương Hưng bị treo trên rượng nhà mình mầy máu chảy dầm-dề.

Hồi thứ 21.

Mắc bảo chông sanh chứng đại đầu ung,
Giới-thiệu Thánh-Tăng Tần-Tướng thỉnh Tế-Công.

Nhắc lại Triệu-Võ ngó lên thấy hai vợ chồng Vương-Hưng bị treo trên rượng nhà cả mình đều bị thương nặng, thì lấy làm kinh tâm.

Còn cảnh hoa-viên nầy của con thứ hai của Tần-thừa-tướng tên là Tần-Đát, nó ỷ thế cha nó làm tể-tướng dương trào làm nhiều điều ác tàn-nhẫn, anh nó chết rồi chỉ còn một mình nó, nó có nuôi một lủ ác-nô, thường bắt cóc con gái hoặc vợ người mà hãm-hiếp, như ai đến tìm kiếm nó bắt đập chết và dập luôn, nếu đi cáo phủ huyện thì đều khiếp oai cũng bỏ qua, nên thiên hạ an danh nó là quỉ bắt hồn.

Bữa nay nó coi sách Đường-Thi đến khoản Đường-minh-Hoàng tin yêu Dương-qui-Phi, đến chỗ đắc ý nó vỗ bàn làm kinh động, có thằng Tần-Ngọc là đứa ác nô của nó tín-dụng nhứt hỏi :

— Có điều chi lhích ý mà Công-tử khoái quá vậy ?

Tần-Đát nói :

— Vì trong Đường-Thi có câu :

Hiển quốc phu-nhơn thừa chúa ân,

Bình-minh kỵ mã nhập cung môn ;

Khước hiềm chỉ phấn ô nhan sắc,

Đạm tảo nga-my triều chí tôn.

— Thế thì Dương-qui-phi là người xinh đẹp lắm !

— Công-tử có gặp lần nào chưa mà biết đẹp.

— Mầy nói nghe lộn cục lên đầu, nó ở đời Đường còn ta nay là đời Tống, làm sao gặp nó được.

— Hiện nay có một nàng tuyệt đẹp, cốt-cách phương-phi, gầm ra chắc tương-dương với cái đẹp của Dương-qui-phi, mắt, mũi, chơn mày, miệng, tay chơn chỗ nào cũng toàn đẹp, thân không cao không lùn, không ốm không mập, yểu-điệu dễ thương lắm.

Tần-Đát nghe nói gái đẹp thì cặp mắt trực giộc lên hỏi :

Mầy gặp con đó ở đâu vậy ?

— Ở trong phủ mình dây có một anh bán trái cây tên Vương-Hưng, nhà nó ở tại góc chợ nầy, số là một hôm tôi mua hai cái ghế ỷ, kiếm người mướn vác không đặng, tình lại nhà mướn Vương-Hưng vác về nhà, tôi lại gỏ cửa vợ nó ra mở cửa, tôi thấy quả là bực quốc sắc khuynh thành, trên đời ít có ai đẹp bằng, tôi muốn nói với Công-tử nhưng thấy bề chưa tiện.

— Đẹp cùng chẳng đẹp cũng là vợ của nó ở nhà nó ! mà mầy có kế gì đem mỹ-nhơn nạp ta, ta sẽ trọng thưởng tiền cho mầy.

— Cậu muốn được mỹ-nhơn cũng chẳng khó, cậu thưởng trước cho tôi 200 lượng bạc, tôi sẽ hiến cho cậu một điều diệu-kế, tôi bảo đảm cho nội bữa nay có mỹ-nhơn đến tay cậu.

Tần-Đát nghe nói quài quả vô mở tủ lấy 200 lượng đưa liền, Tần-Ngọc dỏ miệng vào tai công-tử nói :

— Phải làm như vầy ! như vầy là xong chuyện.

Tần-Đát nghe rồi cười ngất và nói :

Mầy đi lo làm phận sự đi !

Tần-Ngọc ra ngoài gặp Vương-Hưng dương gánh đi ngang bèn kêu :

Vương-Hưng ! Tần công-tử bảo ta ra kêu ngươi vào.

Vương-Hưng vội-vàng gởi gánh cho Quách-Tử, đi theo Tần-Ngọc và cười chúm-chiếm ! có ý mừng là gặp mối khá rồi, thẳng vào hoa-viên gặp con quỉ bắt hồn Tần-Đát ngồi

ở lang-cang hai bên có mấy dứa gia-đình giàng hầu, Vương Hưng liền vòng tay hành lễ hỏi :

Công-tử dòi tôi có việc chi dạy bảo ?

— Anh tỏ thiệt nhà anh được mấy người bao nhiêu tuổi ?

Vương-Hưng chẳng biết có ý chi liền tỉnh thiệt nói :

— Nhà tôi có mẹ tôi 50 tuổi, tôi 22 tuổi, với vợ tôi 19 tuổi. là ba người.

Tần-Đát nghe nói cười ngất và nói :

— Ta thấy vợ ngươi nên có lòng ái-mộ, vậy ta cho ngươi 200 lượng bạc, ngươi cưới người khác, rước nàng đến cho ta, ngươi tính sao ?

Vương-Hưng nghe nói giỡn óc thầm nghĩ . . . Nếu ta chẳng trả lời thì nó đánh chết, ngẫm-nghĩ một hơi rồi nói :

Thưa công.tử ! tôi cưới vợ chẳng có ý chi khác, chỉ để phục thị mẹ già, chừng mẹ tôi chết rồi tôi sẽ đem vợ vàng cho công-tử, và tôi cũng dám lãnh 200 lượng bạc của ngài thưởng.

Tần-Đát nghe Vương-Hưng nói muốn thả cho về, Tần-Ngọc bước ra vọt nói :

— Công-tử dừng nghe lời nó, rõ-ràng nó gạt-gẫm công-tử đó, mẹ nó nay đã 50 tuổi, đợi cho chết nữa là 30 năm nữa, thì vợ nó đã 50 tuổi rồi, nó đưa đến cho công-tử đặng dưỡng lão hay sao ?

Tần-Đát nghe qua cả giận nói :

— Hay cho thằng cẩu-đầu ! dám cả gan dặt điều gạt-gẫm ta, bây cột nó treo lên trên rượng nhà cho ta.

Lủ ác-nô nghe linh áp cột treo Vương-Hưng trên rượng nhà.

Tần-Đát hỏi Tần-Ngọc :

Mầy tính làm sao bắt nàng về được thành thân với ta.

Tần-Ngọc đứng nhảy mắt suy nghĩ một hồi rồi ra đi kêu thêm ba thằng nhỏ dặn-dò dâu đó xong rồi, mướn một cái kiệu nhỏ hai người khiên đến trước nhà Vương-Hưng kêu cửa mẹ Vương-Hưng mở cửa ra hỏi :

— Ai kêu cửa có việc chi ?

— Thưa bà ! bà quên tôi sao ? tôi họ Trương ở hoa-viên Tần-tướng phủ đến đây cũng có việc, số là anh Vương-Hưng hồi sớm mai gánh trái cây, bỗng ngã ra bất tỉnh nhơn sự, sùi bèo bọt ở miệng, chúng tôi khiên vào hoa-viên, rước thầy chẩn-trị mà chửa bịnh cho ảnh, thầy thuốc nói bịnh ảnh nặng quá, phải có người bên mà châm nôm cho bịnh, Vương đại-ca dạy tôi đến đây rước chị đến coi-sóc tiện hơn.

— Được ! để tôi đồng đi đến thăm nó,

— Bà nay lớn tuổi rồi ! đến đó bà thấy sợ làm mệt mà hôn-mê nữa, còn để con gái nhỏ ở nhà coi nhà rất chẳng tiện.

Bà nghe nói vậy cho là hữu lý, vào thương-nghị với dâu là Ngô-thị, nàng từng biết lễ tam tùng tứ đức nghe nói chồng bịnh thì trong tâm đã rối rồi, lật-đật thay y-phục thưa mẹ mà ra đi, bước lên kiệu thì bọn kiệu-phu đi như bay, thẳng vào hoa-viên Tần-tướng-phủ mà hạ kiệu xuống, vén rèm xuống kiệu thì Ngô-thị thấy trên thính phòng ngồi ghế một vị công-tử, còn chồng nàng bị trói để một bên, Ngô-thị chẳng rõ duyên cớ sao mà đến nỗi, nên hỏi :

— Công-tử đây là ai, còn chồng tôi nhân sao trói như vầy ?

Bọn gia-nhơn một bên đó tiếp nói :

— Công-tử của ta là con của Tần-thừa-tướng, sao chẳng đến chào ngài.

Ngô-thị chưa kịp nói thì nghe Công-tử nói :

— Nàng chớ sợ ! ta đây nhứt cử tam toàn kỳ mỹ, Vương-Hưng có cứng đầu, nhiều lời phản kháng chẳng bằng lòng nên ra nông nỗi, ta đã lâu ái mộ phương-dung của em, thiệt trang quốc sắc khuynh thành, thử nghĩ em ở với Vương-Hưng thì ăn mặc lam-lũ khổ sở, có thú vị gì, chi bằng về phục-thị ta được cưng đủ bề sung-sướng.

Ngô-thị nghe nói nga-my dựng đứng, tròng mắt hạnh tròn vo nói :

— Theo ý tôi thì công-tử nên thả hai vợ chồng tôi về là muốn việc đều xuôi, vì cậu là con của Thừa-tướng đương trào, thiếu chi là hạng con nhà quan-quận sang qui, lại xá chi tôi là một đứa dân hèn, nếu thiên hạ hay được đã mất thể-thống quan Tể-Tướng và trong hàng quan-quận khinh-khi ư ? theo lẽ công-tử cần phải làm lành làm phước cho dân-gian nhờ !

Vương-Hưng bị trói nằm một bên ai-cầu rằng :

— Thưa công-tử ! tôi mua bán trong phủ ngài, không có tội lỗi, xin ngài thả cho hai vợ chồng tôi về kẻo tội-nghiệp !

Tần-Đát nghe nói càng sùng-sùng nỗi giận, dạy bọn ác-nô trói hai vợ chồng treo lên trên rường mà đánh cho ta ;

bọn thủ hạ treo hai vợ chồng son trẻ lên, đem lại một bó, roi ; nhưng hai vợ chồng Vương-Hưng có tánh cang-trực nên đều nói :

— Dầu cho đánh chết chúng ta cũng chẳng thuận tùng theo bọn lang-chạ tàn ác ấy !

Sự nầy kéo dài đến tối, chúng lo dọn rượu thịt ăn uống nhau, lại khảo đánh hai người luôn ; thoạt có thủ-hạ đến báo quỉ náo-động bên Đông viện tướng-phủ, Tần-Đát nghe báo gia-đình đốt đèn lồng, kéo nhau qua Tướng-phủ mà coi quỉ lộng thế nào ; nên trong viện không còn ai, vợ chồng Vương-Hưng ráng chịu sự thống khổ :

— Hai vợ chồng ta khi không mà chịu sự oan-khúc khổ vầy.

Ngô-thị nói :

— Nếu hai ta chết nơi đây thì xuống Diêm-Vương đầu cáo bọn nó.

Đương nói thì thấy ở ngoài bước vào một vị tráng-sĩ, Vương-Hưng xem kỹ là Triệu-Võ bèn nói :

Chao ôi ! Triệu đại ca cứu giùm hai vợ chồng em.

Triệu-Võ thấy vợ chồng Vương-Vương cả mình bị thương liền nhảy lên mở Vương-Hưng thả xuống đất, rồi nhảy xuống theo mà mở đây cột tay, vì cột quá kỹ nên lần mối mỡ quá lâu mà chưa rồi, bỗng phía sau có người ôm cứng Triệu-Võ, Triệu-Võ vận nội công lấy thế thoát bào mà giãi, nhưng vận hết sức bình sanh cũng cựa không nổi, người sau ôm cứng như núi Thái-Sơn.

Hồi thứ 22.

Thi diệu-pháp người quỉ náo Trạch
Trị bịnh kỳ Tế-Công phá Thủ-tướng.

Triệu-Võ bị ôm giải không nỗi, nên quày đầu ngó ngoài lại thấy là Tế-Công Trưởng lão.

Triệu-Võ nói :

— Bạch sư-phụ thả con ra, con tưởng thầy bị Tần-tướng nó hại, sao thầy còn ở đâu đây ?

Tế-Công mới buông ra và nói :

— Triệu-Võ con mở hai vợ chồng Vương-Hưng, rồi dắc vô trong cho thầy dạy việc.

Triệu-Võ mở tháo dây cho hai vợ chồng rồi, Tế-Công lấy hai hườn thuốc cho hai vợ chồng uống thoa lành mạnh như xưa. Hòa thượng bước vô trong ngồi vào bàn, bốc đồ ăn nhai nguồm-ngoàm, mặt mày dính dầu chèm-nhèm, bao nhiêu rượu đều uống cạn róc.

Triệu-Võ thấy vọt miệng nói :

Bọn nó dọn tiệc để giải lao cho thầy dây.

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ - VĂN - ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391
Caukho *Saigon*

Giá 1$

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q. G. V.N. giấy phép số 648 ! T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2518

THÍCH - GIÁC - QUANG
« DỊCH »

TẬP 12

Thiên - Phước Tự
(xuất bản)

Hòa-Thượng nói :

— Triệu-Võ ! con qua bên mái Tây, trong gian phòng Bắc có bốn cái rương, trong cái rương thứ ba có một hộp vàng nặng được 100 lượng với 6 bich bạc trắng nặng 300 lượng, con lấy đem đây cho mau.

Triệu-Võ lật-đật chạy đến phòng ấy lấy, thì thiệt y như lời của Tế-công chẳng sai, liền lấy vàng bạc đem đến

Tế-công mới hỏi Vương-Hưng rằng :

— Em quê-quán ở đâu ?

— Con là người ở huyện Dư-Khang.

Vương-Hưng ! em lấy vàng bạc đây, về lo thu xếp đồ-đạt, mướn ghe mẹ con đồng về huyện Dư-Khang cho mau với số bạc đó mua đất cất làm ăn, còn cái nhà đó phá dỡ cho hết Triệu-Võ là xong.

Vương-Hưng nghe nói mừng khắp-khởi lạy tạm thiên Tế-công.

Tế-công bảo Triệu-Võ rằng :

— Con đưa hai vợ chồng Vương-Hưng đi về cho mau.

— Còn thầy sao chẳng lánh đi, con tính ám-sát Tần-tướng mà trả cừu cho thầy.

— Con chớ nên quản đến việc ấy, thầy tự có đạo-lý, ba ngày rồi sẽ có tin tức thì con rõ, lo đi đi.

Triệu-Võ cúi đầu vâng ! thoạt nghe bên đó có tiếng nói :

— Bây vô coi hai vợ chồng nó thuận-tùng không cho biết.

Gia-nhơn đồng đáp :

— Vâng !

Kế thấy bóng đèn lập-lòe sáng đến, té ra là con quỉ bắt hồn Tần-Đật dẫn một lũ ác-nô bên tướng-phủ trở về, nguyên vì bên Đông-phủ quỉ náo-loạn, bọn nó kéo qua thăm Tần-tướng, Tần-tướng cũng còn sợ con thấy mà kinh-sợ mang bịnh, nên bảo con về an-nghỉ, bọn nó kéo nhau trở về, vừa tới hoa-viên thì nó tưởng tới vợ chồng Vương-Hưng, nói :

— Bây vào coi vợ chồng Vương-Hưng nó thuận-tùng ta không, nếu không ta sẽ đánh chết tươi.

Triệu-Võ nghe nói cả kinh nói :

Bạch thầy chúng ta phải kiếm chỗ khuất-tịch mà lánh mới xong.

Tế-công nói :

Không sao !

Hòa-thượng chỉ ra ngoài, miệng niệm : Án ma ni bát mế hồng !

Tần-Đật ngẫu-nhiên bắt giờn óc, ngã nằm dài dưới đất cả bọn linh-quỳnh áp nhau dìu-đỡ công-tử ; Triệu-Võ thừa lúc loạn dắc vợ chồng Vương-Hưng chạy ra góc cửa vườn đưa thẳng về nhà, qua ngày mai Vương-Hưng lo mướn ghe cùng mẹ và vợ đồng đi đào nạn, còn nhà dỡ phá ra cho hết Triệu-Võ v. v.

Còn Tế-công thấy Triệu-Võ đi rồi, thì ăn uống no say thả về phòng trống bên Đông-phủ mà nghỉ.

Nhắc lại Tần-Đật khi dụng đầu chứng bịnh kỳ-quái

bất giờn-óc, trong tâm hồi-hộp kinh sợ, bọn ác-nô dìu-dỡ vào trong phòng, thì Tần-Đát la :

Ôi cha nóng quá ! Tần-Ngọc lột mão ra, cũng la :

— Nóng quá ! Gia-nhơn xúm lột áo ra.

— Còn nóng quá ! Chúng lật-đật lột khố ra.

— Còn nóng nữa ! Tần-Ngọc lại lột hết giày-vớ ra.

— Còn nóng quá ! Tần-Ngọc lại lột áo lót ra.

— Còn nóng nữa ! Tần-Ngọc bảo xúm quạt cũng la « nóng ».

Tần-Ngọc bảo lấy hai cục nước đá đem vào vần cho mát, thì Tần-Đát la lạnh lạnh mãi, Tần-Ngọc cũng theo thứ lớp mặc áo, đội mũ, mang giày-vớ v. v, cũng còn la lạnh, đắp mền, nổi lửa lên hơ, thì Tần-Đát la nóng, dẹp lửa, lột đồ ra hết, rồi lạnh, nóng mãi như vậy 5, 6 lần thì trời đã vừa sáng, hốt nhiên Tần-Đát nói :

— Đầu ngứa quá chịu không nổi, xúm gãi giùm ta.

Tần-Ngọc bước lại gãi, càng gãi thì thấy đầu càng lớn, khoảnh-khắc thì đầu lớn bằng cái thùng nằm dong lưỡng hoảng-hốt Tần-Ngọc chẳng dám rờ nữa, cả bọn đứng ngó ngẩn-ngơ chẳng biết làm sao, đến trời hừng sáng Tần-Ngọc nói :

— Phải mau qua Đông-phủ cho Tần lão-gia hay.

Tần-tướng bị đêm hồi hôm quỉ dày trong nhà, nên tra khảo hòa-thượng không được, nay giả cáo bịnh chẳng đi chầu đặng nghỉ, chính muốn đi nghỉ thì bọn gia-đình đến cho hay công-tử bịnh.

Tần-tướng nghe cục cưng bịnh thì lật-đật đi theo

thẳng qua hoa-viên, vào phòng thấy công-tử nằm ngay đơ, nóng hầm hôn-mê đầu lớn bằng cái thùng năm, thì quỳnh trách rằng :

— Bọn bây bất nhơn quá công-tử bịnh nặng quá vầy mà bây chẳng cho ta hay sớm.

— Bẩm quan lớn chẳng rõ, hồi hôm công-tử qua Đông-phủ trở về, ngẫu-nhiên trợt một cái, chúng-tôi dìu-dỡ vô phòng thì la nóng, lột đồ ra, la lạnh mặc đồ vô, làm như vậy tới năm bảy lần, kế la ngứa đầu, tôi gãi giùm cậu mà hễ càng gải thì càng sưng lớn lên, thiệt là chứng bịnh quái.

Tần-tướng bảo đi thỉnh danh-y mà điều-trị cho mau, gia-nhơn lật-đật đến thỉnh Lý-hoài-Xuân, Lý-hoài-Xuân nghe nói Tần-tướng nên chẳng dám từ, phải theo gia-nhơn đến cửa Tướng-phủ, đứng ngoài mà chờ lịnh, gia-nhơn đi vào trong báo lại Tần-tướng, ngài nóng như lửa hối thỉnh vào, gia-nhơn dắc Lý-hoài-Xuân vào trong.

Tần-tướng thấy Lý-hoài-Xuân, đầu đội khăn vuông mình mặc áo dài màu cham, chơn mang đôi quan-hài ; Tần-tướng mời ngồi, trà nước xong rồi, chẩn mạch cho Tần-Đát xét : Thốn, quang, xích 6 bộ mạch, 12 kinh-lạc đều không có bịnh, xem xét quá lâu nhưng chẳng đoán được chứng đầu sưng đây tử đâu mà sanh, nên chẳng biết phương chi mà dề thuốc trị, mới nói :

— Thưa quan lớn ! đối bịnh của công-tử thì tiên-sanh tài sơ học thiển, thiệt tôi không thể trị được, bẩm quan thỉnh bực cao-minh khác điều-trị.

— Ta đâu biết ai cao-minh mà thỉnh bây giờ.

Lý-hoài-Xuân ngẫm-nghĩ :

Ta trị không được thì anh Thang-vạn-Phương cũng trị đâu được, ngẫm-nghĩ không biết ai mà tiến dẫn, nên nói :

— Bẩm quan ! tôi không biết ai mà tiến dẫn.

Tần-tướng nghe nói điên hồn nói :

— Thầy trị không được bịnh con ta, lại không tiến-dẫn được ai, thì đừng mong ra khỏi tướng-phủ nầy.

Lý-hoài-Xuân thấy người lấy thế-lực mà áp-chế, đương bực-tức sực nhớ Tế-Công bèn tiến-dẫn nói :

— Bẩm quan ! muốn trị bịnh công-tử lành thì chỉ có người nầy, nhưng người ấy tu-hành mà say-sưa phung-điên, ăn-mặc lam-lũ, sợ quan thấy chẳng vui lòng.

— Chẳng luận là xuất-gia điên-khùng gì cũng mặc, miễng trị lành cho công-tử được thôi, thầy hãy tiến-dẫn dặng đi rước cho rồi.

— Bẩm quan ! người ấy là Tế-Điên ở chùa Linh-Ẩn tại Tây-Hồ.

— Tưởng ai chớ phung-tăng ta hiện xiềng giam nó ở bên Đông-phòng.

Lý-hoài-Xuân nghe nói xiềng Tế-Công thì minh-bạch chứng bịnh đầu-ung từ đâu rồi . . . Tần-tướng nối-hầu bảo gia-nhơn :

— Bây qua dẫn phung-tăng qua đây, nếu nó trị hết bịnh con ta, thì ta tha tội nó và thả nó về tự-do.

Gia-nhơn lật-đật đến phòng-trống bên Đông-viện,

thấy mấy hòa-thượng đều thức dậy rồi, bèn nói :

— Hoà-thượng nay sẽ tạo-hóa lớn rồi.

Tế-Công nói :

— Lò lớn phải tốn củi nhiều ai mà ham.

— Quan lớn dạy đến thỉnh hòa-thượng trị bịnh giùm cho công-tử, nếu thầy trị hết thì quan thả thầy về tự-do.

— Quan lớn xiềng giam ta đây, kêu lên tra-khảo thì ta đi liền, còn kêu ta trị bịnh thì ngươi bẩm lại ta nói chà xát đi.

— Được để tôi bẩm lại với quan lớn.

Gia-nhơn trở về ra mắt thừa-tướng mà bẩm :— Khảo thì ổng đi liền, còn kêu đi trị bịnh, ổng nói chà-xát đi.

Tần-tướng nghe nói chà-xát chẳng hiểu nghĩa gì, bèn hỏi Lý-hoài-Xuân ; Lý-hoài-Xuân cười chúm chím nói :

Ấy là lời nói cợt, ý là muốn trị bịnh thì phải đến thỉnh.

Tần-tướng vì nóng ruột con nên nói :

— Được chúng ta qua thỉnh nó qua trị bịnh.

Gia-nhơn thầm nghĩ :

Nay hòa-thượng vận đã đỏ rồi gia-nhơn qua Đông-viện gặp hòa-thượng nói :

— Hòa-thượng nay lên chơn quá rồi, quan lớn dạy tôi đến thỉnh ông trị bịnh.

Hòa-thượng nói :

— Quan lớn là bực thủ-tướng, ngôi cao lộc cả, bình nhựt hòa-thượng với quan lớn chẳng vãng-lai nhau, nay quan muốn kết-giao tăng-đạo, thì bảo quan Ngự-Sử xuống tờ rồi mới tham gia được.

— Hòa-thượng nói vậy để tôi về bẩm lại quan lớn rõ

Gia-nhơn đi thẳng một nước tới hoa-viên, vào ra mắt Tần-tướng bẩm quan con đến gặp hòa-thượng, thỉnh ông trị bịnh cho công-tử, ông nói :

Quan lớn là thủ-tướng ngôi cao lộc cả, ông với quan chưa lai-vãng nhau, nếu quan muốn giao-tiếp với tăng-đạo, phải bảo Ngự-Sử xuống tờ rồi mới tham gia được.

Tần-tướng nghe nói vậy phừn-phừn nỗi giận nói :

Tăng-nhơn dám lớn gan dữ à :

Lý-hoài-Xuân nói :

Quan lớn chớ giận muốn cầu hòa-thượng trị bịnh cho công-tử, thì quan lớn phải tự thân hành đến đó thỉnh mới được.

Tần-tướng thấy công-tử lăng lộn trên giường thì đứt ruột đứt gan, nói :

— Thôi tiên-sanh đi với ta qua thỉnh hòa-thượng coi thế nào.

Lý-hoài-Xuân xin vàng đồng đi đến trong viện phòng trống bên Đông-phủ, Tần-tướng giả ho biểu-hiệu cho gia-nhơn biết mình đến, dặng giữ trật-tự ; gia-đình nghe tiếng ho đều đứng dậy giăng hầu nói :

— Quan lớn đến !

Tế-công nói :

— Mấy anh ơi ! chó đâu hực-sửa vậy.

Chúng gia-nhơn bụm miệng bảo :

Đừng nói bậy ! quan lớn đến kia.

Thoạt thấy Tần-tướng đồng với Lý-hoài-Xuân tiến vào đến trước mặt Tế-Công.

Tần-tướng nói :

Bạch hòa-thượng chỉ nhơn con ta đau bịnh kỳ-quái, nên bổn thân đến thỉnh ngài trị bịnh giùm.

Hòa-thượng nói :

— Quan lớn bắt tôi mà xiềng giam đây, chớ không phải thỉnh tôi đến trị bịnh mà.

Tần-tướng nghe nói cả giận nói :

A ha !

Lý-hoài-Xuân thấy sự tình không kham nói :

— Xin quan lớn phải vẫn trận lôi-đình chi nộ, để tôi thỉnh cầu Tế-Công thử nào.

Tần-tướng bước lui lại một bước, Lý-hoài-Xuân bước đến vòng tay nói.

Hồi thứ 23.

Cợt phá gia-nhơn bắt tìm diệu-dược.
Ra tài đối vận làm kinh thừa-tướng.

Lý-hoài-Xuân đến trước Tế-Công vòng tay nói:

— Đệ-tử cúi chào sư-phụ ! hôm Tần-công-tử lâm chứng bịnh kỳ quái, tôi tiến dẫn thầy trị bịnh giùm, dẫu có sự chi xin thầy bỏ qua, vị tình đệ-tử mà giúp trị giùm

— Lý-tiên-sanh muốn ta trị bịnh cho người, thì lại chịu xiềng thế cho ta.

Lý-hoài-Xuân ngó ngoái lại Tần-tướng mà nói :

— Quan lớn mau phái người mở còng-xiềng cho thầy.

Tần-tướng lập tức dạy mở còng-xiềng ra hết ; Lý-hoài-Xuân hỏi :

Sư-phụ còn điều chi kêu nài chăng ? đặng rồi đi.

Tế-Công nói :

— Lý-tiên-sanh ôi ! thầy tôi và huynh-đệ tôi còn mắc tội-ách thì tôi đâu yên lòng được mà trị bịnh.

Tần-tướng nghe nói truyền lập-tức thả chúng-tăng về chùa, chúng-tăng đi rồi ; Lý-hoài-Xuân hỏi :

Sư-phụ còn điều chi kêu nài nữa không :

Tế-Công nói :

— Lý-tiên-sanh ôi ! hiện nay bình vây chùa Linh-Ẩn dỡ phá Đại-bia-lầu, tôi nát ruột nát gan, còn năng-lực đâu mà trị bịnh được.

Tần-tướng biết ý hòa-thượng muốn rút binh hồi công về, nên liền dạy kẻ thủ-hạ thảo tờ đường-dụ, rút binh về và hồi công chẳng cho dỡ Đại-bia-lầu nữa.

Lý-hoài-Xuân nói :

Thỉnh sư-phụ đi còn chi kêu nài nữa chăng ?

Hòa-thượng nói :

Đi ! vừa nói vừa đứng dậy và đi và ca rằng :

Làm lành chứa phước cùng làm nhơn,
Làm ác gây ra ky-họa hơn :
Bần-tăng trước độ đoàn ma-quái,
Nhưng sợ cho người khó lượng chơn.

Hòa-thượng tự nói tự cười nghe vòn-vã, Tần-tướng thầm nghĩ :

Hòa-thượng phóng-đảng ta cũng không câu-chấp miễng là nó trị bịnh con ta cho lành, nó đánh quản-gia ta, ta chẳng xiềng còng nó đủ rồi, còn Đại-bia-lầu ta không dỡ thì bị người cười chê, để nó trị con ta mạnh rồi, ta cũng dỡ Đại-bia-lầu : Tế-Công nghe được cười ngất nói :

— Được ! để hòa-thượng xướng ca cho quan lớn nghe :

Người bực nhứt áo rộng mão cao,
Oai thế nhứt phẩm hùng hào,
Nhưng dạ còn hiềm nhỏ mọn
Lượng hết biển sông xao ;
Khó do được lòng người,
Chim dưỡng lông cánh,
Bay cao khó sánh ;
Nuôi heo béo mập,
Để mà ăn thịt,
Lăng chim bay ngàn lầm,

Là lối đường u-thâm ;
Ai cũng muốn tiêu-dao,
Nhưng không chịu bước vào.

Tần-tướng nghe hòa-thượng xướng sơn ca thì gật đầu, biết hòa-thượng đã rõ ý nghĩ mình, đồng đến tây hoa-viên thơ phòng của Tần-Đát, nghe Công-tử ho hen không ngớt, hòa-thượng vào trong xem rồi nói :

— Ôi ! nặng quá chẳng dặng !

Lý-hoài-Xuận nghe hòa-thượng nói cả kinh thầm nghĩ :

— Giới thiệu ông mà trị không được còn khổ nữa.

Tần-tướng cũng giựt mình hỏi :

— Hòa-thượng biết trị bịnh nầy hay không ?

— Biết trị ! không sao ! đó là bịnh đại đầu ung.

Dứt lời hòa-thượng mò kiếm cùng mình rồi nói :

— Thôi, chẳng xong rồi ! gói thuốc đã rơi đâu mất rồi.

Tần-tướng hỏi : Thuốc gì ?

— Thuốc trị chứng đại đầu ung.

Tần-tướng nghe nói kinh ngạc hỏi :

— Bộ lúc hòa-thượng đến tướng phủ, biết con ta sẽ đau chứng đại đầu ung sao ?

— Chẳng phải ! nhân có con của Vương viên ngoại đau chứng ấy, phàm ai lâm chứng bịnh ấy đều chẳng phải người tốt, dịnh ra cũng hành hung làm ác, hãm hiếp con gái người, mới lâm chứng bịnh nầy ; con của

Vương-viên-ngoại đau chứng bịnh đầu ung, thỉnh tôi trị giùm, tôi vừa làm thuốc rồi kế bị quan lớn phái người bắt công giam, lúc tôi đến tướng phủ thì tôi mò gói thuốc còn mà, không biết nó rớt hồi nào, kiếm chẳng được.

Tần-tướng phái người đi kiếm giùm cho hòa-thượng bọn gia-nhơn hỏi :

Bạch hòa-thượng, thuốc ấy hườn mật hay hườn hồ, nói rõ cho chúng tôi dễ kiếm.

Hòa-thượng nói :

— Thuốc đó hườn hồ nhỏ bằng hột gạo, màu nó giống như vỏ dưa, không có bao giấy.

— Bạch ! chúng tôi đi kiếm thử coi . . .

Hòa thượng nói :

Bẩm quan ! bịnh nầy nó hay trở, nếu nó trở qua chứng đại não phiệt thì khó trị hết phương.

— Bây giờ hòa-thượng tính sao ?

— Cho tôi ăn no rồi sẽ trị, nếu chẳng ăn no, càng trị càng trở bịnh hoài.

Tần-tướng nghe nói sợ con mình trở bịnh lớn đầu thêm nữa thì nguy, nên hối dọn rượu thịt thức ăn uống phân ra ba bàn tại đại thính, nhường hòa-thượng ăn trước dặng trị bịnh, Lý-hoài-Xuân đồng với hòa-thượng bước lên thính đường, hòa-thượng thấy ba bàn rượu thịt dọn sẵn-sàng, thì chẳng khiêm nhường ai, ngồi vào bàn chính giữa mà ăn uống.

Tần-tướng ngó thấy lắt đầu, trong bụng chẳng vui thầm nghĩ : hòa-thượng là bực có huệ phi-phàm ta là dương trào tể-tướng mà ông còn tiếm ngôi thượng tọa ; nghĩ rồi mới Lý-hoài-Xuân ngồi bên đông, còn ông thì ngồi bàn bên Tây.

Hòa-thượng uống được ba từng rượu rồi nói :

— Quan lớn cho ăn uống như vầy buồn lắm.

— Muốn ăn uống chẳng buồn, hòa-thượng tính sao cho vui ?

— Phải hoặc ra câu đối, hoặc tửu lịnh, hoặc văn đối V. V, tự ý quan lớn muốn cách nào đặng giải muộn chớ.

— Hòa-thượng cũng hay luyện văn tự sao ?

— Chẳng có ! chỉ biết một hai thôi.

— Muốn uống rượu có tửu lịnh, ăn thua nhau cái gì ?

— Nếu bần-đạo đối hơn quan lớn, thì quan lớn thua 1 vạn lượng bạc, nếu bần đạo thua quan lớn thì cũng phải 1 vạn lượng bạc, nếu quan lớn sợ bần đạo không có tiền, thì thế cho quan lớn đỡ Đại-bia-lầu, được hay không ?

Tần-tướng nghe nói trong dạ rất vui mừng nói :

Được ! ta trước thử hòa-thượng cho biết văn lý và học học thể nào, rồi sẽ ăn thua nhau, bây giờ ta ra chữ đối cho hòa thượng đối.

— Bẩm quan lớn ra đi, tôi sẽ thừa sức mà đối.

Ra — U-trai. (là chốn trai đàn)

Đối — Mao-lư. (là am lá)

Tần-tướng gật đầu nói :

— Khai-song (mở cửa song)

— Bế hộ (đóng cửa)

— Dọc thơ (đọc sách)

— Tả tự (viết chữ)

— Hòa-thượng thua rồi, ta ra sáu chữ ấy gồm lại thành một câu :

U-trai khai song đọc thơ (chốn u-trai mở cửa song đọc sách)

— Bẩm quan ! sáu chữ đối của bần đạo cũng gồm thành một câu .

Mao lư bế hộ tả tự (chốn mao-lư đóng cửa viết chữ) tức là văn nghĩa vuốt đuôi của quan lớn mà.

— Hòa-thượng dừng nói cợt chớ, để ta ra một câu đối chiết tự, nếu thấy đối hơn thì ta thua 1 vạn bạc.

— Bẩm ! được !

— Tây tốt thị cả tây, Mục chúy thị cả thúy.

Lý-thái-Bạch hoài bảo tửu dàm lại sơn-pha thúy.

Bất hiểu tha thị túy, bất hiển tha thị thúy.

(Chữ tây với chữ tốt là chữ tây, chữ mục với chữ chúy là chữ thúy ? Lý-thái-Bạch ôm bầu rượu ngũ tại chân núi, chẳng biết kia say hay là ngũ).

Hòa-thượng nhậu một ly can rồi cười ngất nói :

— Quan lớn cho văn đối thật hay, vậy tôi xin đối :

«Nguyệt trường thị cả trường; Nguyệt bản thị cả bản.

« Tần phu-nhơn hoài bảo đại thổ tại mãn viện cuồn;

« Bất hiểu tha thị trưởng, bất hiểu tha thị bản.

(Chữ nguyệt với chữ trưởng là chữ trưởng, chữ nguyệt với chữ bản là chữ bản. Tần phu-nhơn mang bụng lớn chạy khắp viện, chẳng biết bà trưởng hay là bà mập).

Tần-tướng nghe đối ông khoát 2 tay lia và nói :

— Hòa-thượng chẳng nên khôi hài chớ !

Tần-tướng nghĩ thầm : hòa-thượng cũng là bực khẩu khí chẳng vừa, ta ra văn đối nữa cho nó biết ta là bực mãn phúc văn-chương, ngài ra văn đối rằng .

— Phật tổ giãi nhung diều, khổn hòa thượng khấu điền tăng.

(Phật tổ mở dây nhung diều, trói hòa-thượng cột điền tăng).

— Tế-Công nói :

— Quan lớn ra văn đối ấy thiệt hay bần tăng tài sơ học thiển đối chẳng biết thấu không.

(còn nữa)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ - VĂN - ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391
Giá 1$ Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q.G.V.N. giấy phép số 648 ! T V B Sàigòn ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN
TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2518

THÍCH-GIÁC-QUANG
« DỊCH »

TẬP 13

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

— Hòa-thượng đối được ta sẽ thua 1 vạn bạc, nếu chẳng được thì ta đỡ Đại-bia-lầu.

— Được ! quan lớn nghe, tôi xin đối.

— Thiên-tử dẫu vương-tỏa, noa đại-thần cầm thừa-tướng (Thiên-tử kéo dây vương-tỏa, cột đại thần trói thừa tướng).

Lại ăn quan lớn 1 vạn lượng bạc nữa.

Tần-tướng suy nghĩ :

Hòa-thượng quả-nhiên mẫn phúc kỳ tài, ra đối ăn nó không được, nghĩ rồi nói :

— Bây giờ chẳng ra văn đối, chỉ ra tửu linh thôi, hòa-thượng chịu không ?

— Quan lớn muốn ra tửu-linh, thì quan lớn ra ngay.

— Ta muốn nói 2 người-cỗ nhơn, hai giống vật kiện, hai người cỗ nhơn ấy một thể-dan nhau, dự ở trên hai vật-kiện ấy, phải một người sống một người chết, nói được là ăn, nói chẳng được là thua.

— Nhường quan lớn nói trước bần-đạo nói sau

— Hòa-thượng hẩy nghe cho kỹ ta nói đây :

« Viễn khán nhứt tòa lầu, cận khán nhứt thiết ngưu. Lữ-Đồng-Tân túy ngọa Nhạc-Dương lầu, Tôn-Tẫn đà lành kỵ ngưu.

(Xa thấy một tòa lầu, gần thấy một con trâu, Lữ-Đồng Tân say nằm lầu Nhạc-Dương, Tôn-Tẫn riêng ngồi trên lưng trâu).

— Viễn khán nhứt tòa lư, cận khán nhứt vĩ ngư,

Trương-Phi cỗ lư, Kinh-Đức điếu ngư.

(Xa thấy một tòa nhà lá, Gần thấy một đuôi cá. Trương-Phi ở nhà lá, Kinh-Đức câu cá.)

— Hòa-thượng thua rồi 1 vạn bạc, câu Trương-Phi cỗ lư (tam cỗ mao lư) còn thế được, còn câu Kinh-Đức điếu ngư, thì cá đâu có chưn, phải thua không ?

— Quan lớn lầm rồi, rùa, ba-ba có bốn chân chớ.

Tần-tướng hết phép đành phải thua hòa-thượng 1 vạn lượng bạc : ngài nghĩ thầm :

Ta làm cách khác cho nó thua mới nghe, bèn bước ra ngoài dặn Tần-An rằng : Con lấy cái hộp trong dựng một cục thạch-cao, con ở ngoài biểu hòa-thượng coi hộp nói, nếu nó nói có thì con lấy thạch-cao ra, nếu nó nói không thì để nguyên mà bưng vô.

Tần-An gật đầu, Tần-tướng bước vô nói :

— Ta từ lâu nghe hòa-thượng toán biết việc quá-khứ vị-lai, ta đã phái người nhà bưng hộp vào, ông xét coi, nếu nói trúng thì ta thua 1 vạn lượng bạc, còn trật thì ta đỡ Đại-bia-lầu của ông, chịu không ?

— Quan lớn đặt hộp thua chắc rồi.

— Ta làm chẳng phải là sợ thua, nhưng có ý thử hòa thượng đó.

Hòa-thượng nốc cạn một ly rượu rồi định thần nói :

— Tần quan lớn sắp đặt kế nầy cao ! mà việc rất kỳ xảo, bưng hộp không . . . không đồ, câu thứ ba hòa-thượng kéo dài tiếng nói không . . không đồ.

Tần-An nghe nói không nên để thạch-cao vào hộp mà bưng vô, vừa tiến tới một bước, thì hòa-thượng lại nói :

— Ở trong đó có để thạch-cao.

Tần-tướng nghe nói giựt mình, dáo-để cũng bị hòa-thượng đoán trúng.

Tần-tướng thầm nghĩ :

— Trời cũng trưa rồi, thôi dẹp việc đối đáp, cần lo trị bịnh cho con mình mạnh, nghĩ rồi nói ;

Hòa-thượng ăn uống vừa chưa, trị bịnh giùm con tôi.

— Bần đạo ăn uống đã no rồi, còn bầy trẻ đi kiếm thuốc được hay không vậy ?

— Chúng tôi mò khắp chỗ và tìm khắp nơi mà kiếm cũng không được.

Hòa-thượng lấn lấy ra một cái hao nói :

— Tôi có liều thuốc nầy phải thêm hai vị nữa mới xài được.

Tần-tướng tiếp lấy mà xem, thấy trên mặt có đề chữ « Thái-Thảo-Sức » chẳng hiểu chi mới mở ra thấy là bột trắng, Lý-hoài-Xuân thấy nhận là bột bún, hỏi hòa-thượng :

— Đây là chi vậy ?

— Đây kêu là Đa Ma Đa Ba La tán.

Tần-tướng hỏi : Lại phải thêm chi nữa ?

— Thêm châu-sa một lượng, bột gạo 4 lượng, một cái bàn chải, 1 thao nước,

Tần-tướng phân-phú gia-nhơn chiếu y đó mà sấm đồ cho diều đủ sẵng-sàn, gia-nhơn vâng dạ ! giây lát chúng

vào báo :

Bẩm quan chúng con lo sấm đã đủ hết rồi.

Hòa-thượng buông ly và đủa bước theo Tần-tướng đến thơ-trai, La-hán-gia thì Phật-pháp trị chứng đại đầu-ung, hóa-độ Tần-Đát . . .

Hồi thứ 24.

Nhận chức Thế-tăng vinh-quy chùa Linh-Ẩn, Tuỷ-thiền-sư mới vào Câu-Lan-viện.

Tế-Công nghe gia-nhơn bẩm đã sấm đủ toàn đồ ứng-dụng, thì đứng dậy, Tần-tướng và Lý-hoài-Xuân dồng vào trong thơ-phòng tại hoa-viên, thì đã thấy Tần-Ngọc sắp dặt một cái bồn châu sa, bột và một cái bàn chải, hòa-thượng đổi tay bưng lên quậy bột vào châu-sa đỏ hồng, chấm bàn chải vào thoa trên đầu Tần-Đát, sưng thỉnh-thoảng bớt lần, thoa luôn một hơi mấy chục cái, thì liền sộp thủng bớt đau.

Hòa-thượng nói :

— Bịnh nầy nó hay phát lại, là khi phạm làm việc ác hãm-hại gái người, phải điều dưỡng đừng hung ác là tuyệt, tôi cho một cái toa, nếu như có phạm nữa thì chiếu đây mà dùng thì rất tiện.

Tần-tướng rõ ra việc nầy là diện pháp của hòa-thượng nên mới Tế-Công đến trước thính-đường. Lý-hoài Xuân xin cáo từ vì phải chẩn-trị nhiều bịnh nữa, Tần-tướng phải người đưa ra khỏi tướng-phủ ; còn Tế-Công

hiệp với thừa-tướng trong thơ-phòng rất tâm đầu ý hiệp, hai người cao đàm hoạt luận, hoà-thượng đối đáp như nước chảy, Tần-tướng rất vui-vẻ nói :

— Ta biết bao giờ khiêu-xuất hồng-trần như thầy, ở cổ tự tham-tu, chẳng luận đến quốc gia hưng vong, cũng chẳng màn thị-phi thành bại, tụng kinh niệm phật, tĩnh tọa tham thiền, dẫy là một giai-đoạn thật vui ; còn ta làm quan tại triều, trọn ngày làm bạn với vua. . . . . .

. . . . . .

— Quan lớn nói chi lời ấy, ngài làm tể-tướng lộc cả ngôi cao, chỉ dưới một mà trên muôn người, lấy tài dạy dỗ dân, rộng xét cho người nhờ cũng là một phương tu vậy.

— Hòa-thượng càng đề cử ta là đương triều như thế, càng nhắc cho ta thêm sợ, tục ngữ rằng : Quan lớn nguy kiểm, cây to gió lớn, người quyền bị chê, ta từ làm quan đến nay nắm-nắm nớp-nớp, đối với việc vua phải hết sức cẩn-thận, còn bị nhiều lời oán trách, đâu thanh nhàn tự-tại được như hòa-thượng, không lo lắng chẳng tham-luyến, lại được người đời qui trọng, thế nên :

Làm tướng cả đêm giữ ải-quang,
Trào thần chẳng bỏ năm canh hàn : (lạnh-lẽo)
Trời mọc ba sào, tăng chưa thức,
Toàn ra danh-lợi chẳng bằng nhàn.

— Ta tính nhận hòa-thượng làm vi thế thân cho ta, chẳng biết ý hòa-thượng thế nào ?

Hòa-thượng nói :

— Ý quan lớn đã muốn thế, còn bần-đạo cầu chi cũng được Chính đương nói chuyện có gia-nhơn tiến vào báo cáo : — Bẩm quan công-tử bịnh cả trở lại nữa, đầu cũng sưng lớn vậy.

Hòa-thượng nói :

— Ta khỏi phải đi ! mi về bảo mở phương thuốc ta ra, coi y đó mà hành sự thì bịnh nó sẽ hết, nếu chẳng y phương đó mà hành-sự thì bịnh càng ngày càng nặng.

Gia-nhơn lật-đật chạy về tỏ lại cho Tần-Đát, y lời hòa-thượng nói.

Số là Tần-Đát y hết bịnh rồi, bèn tưởng nhớ lại vợ chồng Vương-Hưng hồi gia-nhân rằng :

— Mỹ nhơn ta nó đâu rồi ?

Tần-Ngọc nói :

— Nó đã trốn mất rồi.

— Bọn bây đứa nào dám cả gan thả mỹ-nhơn của ta,

Đương bực tức thất vọng thoạt nghe trong đầu kêu ồ ồ sưng lớn như cù, gia-nhơn sảng-sốt chạy qua Đông-viện cho tướng-gia hay, vừa nghe hòa-thượng dạy như vậy, liền chạy u trở về tỏ lại với Tần-Đát.

Tần-Ngọc nói :

Hòa-thượng trước khi trị lành có cho phương thuốc nếu bịnh có trở lại thì chiếu theo đó mà hành sự, thì bịnh lành ngay.

Tần-Đát nói :

— Mau lấy toa thuốc cho ta coi.

Gia-nhơn lật-đật đem trình lên, Tần-Đát mở ra xem trên mặt giấy biên rằng :

Tự thân có bịnh tự tâm tri,
Thân bịnh phải tìm tâm dược-y ;
Tâm nếu chánh thì thân cũng tịnh ;
Tâm sanh nữa, trở bịnh sanh kỳ.

Tần-Đát xem rồi thầm nghĩ : Bịnh nầy sanh lại ta gây nên, cướp giựt vợ người làm ác đa đoan, ta nên sửa cải làm lành, thì bịnh ta hết ngay.....nghĩ rồi nghe trong ốc kêu o ! o ! sộp nhỏ lại như xưa, gia-nhơn chạy qua Đông-viện báo cáo :

— Bẩm quan ! bịnh công-tử xem toa thuốc của hòa-thượng rồi thì bịnh lành luôn.

Thừa-tướng dặn :

Bọn bây lo phục thị công-tử cho tử-tế.

— Vâng ! gia-đình đi về rồi.

Thoạt thấy gia-nhơn bên Đông-phủ vào thưa :

— Bẩm quan lớn ! linh phu-nhơn đau phong nhức lăn lộn trên giường, Tần-tướng nghe nói hiểu rồi nói :

— Bạch thánh-tăng ! thầy biết trị bịnh trát não phong không.

Hòa-thượng nói :

—Chắc phu-nhơn lỗi về lời nói chi đó, để tôi đến xem coi thể nào.

—Phu-nhân đâu có nói lời chi ! phải rồi đêm hôm lúc qui nào, tôi có nằm mộng thấy cha tôi về, khuyên tôi làm lành, ngưng công đỗ Đại-bia lầu và thả chúng-tăng về, tôi tỉnh giấc có học lại phu-nhơn nghe, bà nói là việc dị-đoan sao quá tin thế, làm đành tan thiện-

niệm của tôi, kẻ quỉ lộng dậy đầy nhà.

— Không sao ! để tôi đến cào cho phu-nhơn một cái là hết,

Tần-tướng cùng với hòa-thượng vào đến thượng phòng nghe trong phòng ho-hen không ngớt, hòa-thượng nói :

— Bần-đạo đến đây ! không sao đâu ! nói rồi miệng niệm lâm-dâm, nhấm ngay trong phòng cào một cái, lập tức trong phòng phu-nhơn hết bịnh, hòa-thượng nói :

— Quan lớn vô coi bà hết chưa ?

— Hết rồi.

— Bần-đạo thường dùng cái cào thần-tiên nầy cào một cái là hết bịnh ngay để tôi thí-nghiệm cho quan lớn coi.

Hòa-thượng nhấm ngay con chó ghẻ đang nằm cào một cái chỉ nghe kêu « uẳn ! nẳn ! » vài tiếng rồi lăn-lộn chết ngay.

Tần-tướng nói :

Lợi hại quá vậy ! lầm lỗi một lời nói còn bị chứng nhứt đầu phong, về sao tôi làm quan ở trong trào phải cẩn-thận từ lời nói mới được.

Tần-tướng liền phải gia-nhơn dọn cơm rượu trong thơ phòng cùng với hòa-thượng vui-vầy một đêm, đến canh ba nghe ngoài gió thổi ầm-ỹ.

Tần-tướng nói :

Chẳng xong rồi ! hôm qua cũng chứng nầy quỉ nó náo động quá.

— Quan lớn đừng sợ, để tôi đi bắt quỉ, đánh đuổi nó về một chỗ là yên, không sao ?

Hòa-thượng ra ngoài chỉ nghe hòa-thượng nói :

— Hay cho quỉ bây ! ta ra đây nguyện một mất một còn với bây, quỉ bây giỏi ăn ta đi.

Tần-tướng ở trong phòng nghe nói kinh sợ chẳng yên lòng, đợi đến trời sáng, quan bước ra, thấy hòa-thượng nằm ngay đó không cựa quậy, kêu gia-nhơn đở hòa-thượng dậy và kêu tỉnh, đem để ngồi trên ghế.

Tần-tướng nói :

Bạch hòa-thượng ! tôi nay sắm bộ tăng-y mới và đưa hòa-thượng vinh quy về chùa.

Dứt lời sai gia-nhơn đi sắm một bộ tăng-y bằng hàng vàng luôn cả giày vớ giá là 120 lượng.

Tần-tướng thỉnh hòa-thượng tắm rửa thay đồ phái một thơ-đồng theo hầu, hòa-thượng thay đồ rồi vào ngồi trong thơ-phòng, Tần-tướng đem nạp tiền thua cho hòa-thượng đủ cả, phái người bắt yên ngự sẵng-sàn, đem toàn ban chấp sự đưa hòa-thượng vinh quy về chùa, hòa-thượng nói :

— Đáng tiết tôi với quan lớn duyên quá cạn cợt, gặp-gở nhau chỉ có một đêm đã ly biệt nhau, chẳng biết thuở nào hội kiến nhau được nữa !

Tần-tướng nói :

— Đây với đó chẳng phải đường thiên san vạn thủy gì, hòa-thượng muốn đến bao giờ cũng được, tôi bận việc quan khó tấn thối với hòa-thượng được để bàn bạc nhau.

— Bần đạo muốn thưởng đến quan lớn, nhưng sợ vô cửa không được.

Tần-tướng phái những người gát cửa phủ vào đây việc một lát thì mười mấy người gia-nhơn đều đến, đứng ở ngoài thơ phòng mà chờ lịnh Tần-tướng nói :

— Tế-công là thế-tăng của bổn-các lúc nào có đến bất luận là ta có công-sự gì cũng không được cản-ngăn thảy, phải vào bẩm cho ta hay.

Chúng gia-nhơn đều ứng : Vâng ! chúng con xin tuân linh.

Tế-công nói :

— Bần-đạo muốn thưởng bọn nầy mỗi đứa chút ít tiền quan lớn nghĩ sao ?

Tần-tướng nghĩ biết hòa-thượng ăn được mấy vạn bạc muốn làm mặt bảnh nên nói :

Tự ý hòa-thượng lượng cho.

— Chúng quản-gia mỗi người bần đạo thưởng cho 100 đồng.

Hòa-thượng cho chi nhiều dữ vậy, mỗi đứa vài lượng cũng vừa rồi, tôi thưởng thế cho.

— Chẳng phải vậy ! tôi thưởng bọn nó mỗi người 100 nay cho, chớ mai dầu có cho nữa, đặng tôi có đến nhờ nó bẩm giùm mà, tôi không có đến thì tiền công đó quan lớn phải trả thêm, mỗi người một tháng 3 điều tiền.

— Thế thì cũng được.

Hòa-thượng cáo biệt ra đi, Tần-tướng phái 20 gia-nhơn hộ tống, ý lời đường-đường ta truyền ra các am-tự

viện nơi nơi, phải quỳ tiếp, quỳ đưa, vì ngài là thế-tăng của bổn-các, phải đưa thầy vinh-diệu về chùa.

Chúng gia-nhơn xin vâng !

Hòa-thượng cáo biệt Tần-tướng ra khỏi tướng-phủ nhảy lên ngựa gia-nhơn dẫn ngựa nạt đường, giàng bầu lộng, quạt, côn, bè, giống trống giàng ba, đồng la inh-ỏi người ta đón xem quá đông đảo, ai cũng chen lấn vào xem vị thế-tăng của Tần-thừa-tướng.

Hòa-thượng cỡi ngựa về đến chùa Linh-Ẩn, thì trống sấm hồng chung ầm-ầm nổi lên, chúng tăng đều tập hộp đông đủ, Tế-công trước kêu giám-tự đến nói :

Phía sau lưng ta có tiền, sư-huynh cân lại cho 20 phong mỗi phong 50 lượng với 100 phong mỗi phong 10 lượng.

Giám-tự xin vâng !

Tế-công nói :

— Chúng quản-gia truyền đường-dụ giùm ta.

— Vâng ! Bạch hòa-thượng truyền đường dụ chi ?

— Mấy ông truyền chư hòa-thượng trong chùa nghe cho kỹ, Tế-công hòa-thượng là thế-tăng của Tần-tướng-gia, ngày nay vinh-diệu trở về chùa, thánh-tăng có mượn tạm nống rượu, nếu có tiền chẳng cho mượn sẽ tống vào Hữu-ty vệ-môn mà trị tội.

Tế-công nói :

— Truyền đường dụ giùm ta nữa rằng : Nếu lâu ngày hòa-thượng hết tiền xài vào phòng ai mà mượn nếu không có ai, ta lấy chi không được phép nói, như ngó thấy chẳng được kêu là trộm, nếu trái tức thì chém đầu

ở trước cửa chùa.

Chúng quản-gia lên cười và truyền rao lên lời có hơi hàm-hồ ; chúng tăng nghe nói trái với thanh-quy hồng-phạm nhà chùa, nhưng chẳng dám hó-hé, Tế-công cấm tiền thưởng cho 20 gia-nhơn, mỗi người 50 lượng, thưởng người chấp sự mỗi người mười lượng ; người người đều vui mừng hớn hở, tẩu mất đâu về đó, còn hòa-thượng lột hết bộ tăng-y mới đem gói lại một gói, mặc lại bộ y-phục rách rưới củ vào, ôm gói tăng-y mới ra ngoài chợ hòa-thượng ôm vào căn phố đầu để chỗ tài-phú ngồi, tài-phú mở ra xem thấy một gả hòa-thượng nghèo hèn rách-rưới, ôm vào một bộ y-phục toàn mới hết, coi bộ giớn-giác như là sợ ai, bèn hỏi :

— Bộ y-phục thầy lấy đâu đem lại ?

— Tài-phú tính mua không ? coi đáng bao nhiêu là trả tiền ta bao nhiêu, bằng không ta đem nơi khác,

Người đứng gần tài-phú nói :

— Anh chẳng thấy sao ? đại sư-phụ đây là thế-tăng của Tần thừa-tướng vừa mới cỡi ngựa qua ngang phố mình hồi nãi, anh không nhận dặng sao ? mà hòa-thượng định giá bao nhiêu ?

— Mi trả ta 150 điếu tiền thôi !

— Hòa-thượng muốn lấy ngân-phiếu hay là bạc hiện

— Bần-tăng muốn lấy bạc hiện đặng tiêu xài.

Tài-phú cho người vác bạc ra ngoài cửa, Tế-công đứng ngoài kêu :

Ai lại vác bạc thuê đây ! có một gả đại-hớn đến nói :

— Hòa-thượng để tôi vác cho thầy !

— Tâm mầy chẳng tốt ! chẳng mướn mầy vác.

Hòa-thượng bèn kêu mấy người nghèo áp lại, người vác 3 điếu, người vác 2 điếu, xúm nhau lại vác còn 5 điếu hòa-thượng bảo anh đại-hớn vác, anh ta vác tiền thừa lúc loạn chạy luôn, hòa-thượng chẳng theo cả bọn vác nói:

— Bạch hòa-thượng nó vác tiền chạy đâu mất rồi.

— Tùy tiện nó đi đâu mặc nó.

Nhóm người đều giải tán hết, hòa-thượng ngồi chờm hổm ở đầu đường chờ anh đại hớn vác tiền chạy vòng quanh một hồi lại gặp hòa-thượng thộp ngực.

Hồi thứ 25.

Doãn-xuân-Hương nhà điếm gặp thánh-tăng.
Triệu-văn-Hội thấy thi đem lòng trắc-ẩn

Nhắc lại Tế-Công thộp ngực được tên đại-hớn nói :

— Bộ mầy cha sao ! ở không mà cướp 5 điếu tiền ta mà chạy đâu đặng, mạng mầy có 500 đồng mà, nếu mầy cướp năm điếu ta sẽ bắt mầy nạp vào huyện trị tội.

Tên đại-hớn quá sợ vùng mạnh một cái mà chạy, hòa thượng nói :

Rượt theo tới ổ mầy.

Anh buợm trong lúc linh-quýnh chạy sán-sả vào chợ

đụng người gánh đồ kiểu tuộng đồ bề 17 cái chén, hai cái đĩa, tính ra là 4 điếu 500 tiền, anh ta hết phép phải đếm tiền mà thường cho người ta ; còn dư lại 500 tiền, mới tin lời hòa-thượng nói rất đúng.

Hòa-thượng thi xả hết rồi, rảo bước đi tới gặp hai vị viên-ngoại : 1 vị là Triệu-văn-Huệ, một vị là Tô-bắc-Sơn, gặp hòa-thượng hai người xá chào nói :

— Nay sư-phụ mới được thả về ư ? chúng tôi hay tin thầy bị Tần-tướng bắt công giam, chúng tôi quá lo-lắng, nay tính đến chùa Linh-Ẩn đặng hỏi thăm thầy đây.

— Việc quan đã xong rồi.

Bèn nhắc lại việc ở Tướng phủ từ đầu chí cuối cho hai người nghe :

Tô-bắc-Sơn nói :

— Bữa nay thầy ăn uống chi chưa ?

— Bần-đạo chính đương tính đi ăn uống đây, hai người tính đi đâu ăn ?

Tô-bắc-Sơn nói :

— Chúng tôi nghe người đồn nói : có một người con gái con nhà quan lạc vào xóm điếm, chẳng biết thiệt không, hai tôi vào đó thử coi.

Hòa-thượng nói :

— Bần-đạo cũng đến đó coi thử.

Triệu-văn-Huệ nói :

— Sư-phụ là người xuất-gia giảng-cứu tham-thiền tu chứng, vào Câu-lan viện có chỗ bất tiện, vì sợ người ta chê cười.

Hòa-thượng nói :

— Gặp sân-khấu thì múa-hát, dâu có chi không được ba ta vào đó thử coi nào.

Tô-bắc-Sơn cười ngất, rồi đồng nhau đi vào, thấy ngã tư có bản đề : « Yên-Hoa-Hạng », đi khỏi đường này đến cửa Bắc thứ nhì, thấy trên cửa có treo đèn, có một đôi liễn biên rằng :

Sơ cổ canh tiêu, thôi bôi hoán trản đa mỹ-lạc ;

(Canh một vừa qua, ly chén đổi thay quá vui-đẹp)

Kê minh tam xướng, nhơn lý lài tán lạc tràng không.

(Vọng gà trỗi gáy, người lìa tài tán lạc tràng không)

Ba người bước vào trong ứng tiếng chào hỏi ân-cần, thấy dầu tường một bồn cá trong có trồng sen, trên vách có bốn câu thi biên rằng :

Hạ giới thần-tiên, hạ giới vô,
Tiện nhơn tu dụng quới nhơn phò ;
Lan-phòng dạ-dạ nghinh tân-khách,
Đầu chuyển tình đi hoán trượng-phu.

(còn nữa)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐỀN
Quai de Belgique 4 ! 391 Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN-ĐƯỜNG

Q.G.V.N. giấy phép số 648 ! T V B Saigon ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2518

THÍCH-GIÁC-QUANG

« DỊCH »

TẬP 14

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Ba người vào trong ngồi xuống, lão tào-kê chào :

— Hèn lâu lão gia mới đến !

Tô-bắc-Sơn hỏi :

— Chúng tôi nghe gia-nhơn đồn trong nầy mới tiếp vào một nàng mỹ-nhơn, bà kêu ra cho chúng tôi coi thử thế nào ?

— Trong viện đây toàn là người mới tiếp vào, để tôi kêu chúng nó ra cho hai lão-gia xem. Dứt lời kêu bảo ra tiếp khách, thoạt thấy bước ra 4 nàng mỹ-ky, tha-thước yểu-điệu đi rón rén, nàng nào cũng trâm cài lượt giắt, dồi phấn thoa son, toàn mặc đồ lụa hồng, đến trước hai viên-ngoại cúi chào sắp hàng đứng đó, bọn nó ngó thấy hòa-thượng trong đó, đều che miệng mà cười. Hòa-thượng hỏi :

— Hai người xem mấy đứa nó thế nào ?

— Cũng đẹp. (Tô viên-ngoại nói)

— Mấy ông coi bọn nó đều đẹp, chớ còn tôi thấy :

Mặt trăng phù-dung, trọn là cốt xương bộc thịt,

Mỹ-lệ hồng-nhan, đều là kiếm bén giết người.

Dứt lời hòa-thượng lấy giấy thảo ra một bài thi thất luật rằng :

Kỹ-nữ yên hoa đòi phấn-son,
Đông phòng mỗi tối biết bao chồng ;
Một đôi tay ngọc ngàn người gối,
Nửa điểm môi son vạn khách hung ;
Mang lớp lụa màu, trong yểu-điệu,
Bày trò giả-dối cả tâm trường ;
Nghinh tân Tống cựu biết bao kể,

Nên bộ thước-tha đà ngập ngừng.

Hai anh em Triệu-văn-Hội coi qua cười ngất, mụ tào-kê hỏi :

— Hai lão-gia chọn ai hầu. Dứt lời chỉ từ đứa mà nói tên : Lang-Hương, Thu-Quế, Tiểu-Mai. Tô-bắc-Sơn nói :

Chẳng phải mấy cô nầy, nghe nói bà mới tiếp được người con gái nhà quan, nên chúng tôi đến thăm nàng ấy, vì bị lâm vào chốn yên-hoa nầy.

Mụ tào-kê biết hai vị đây là nhà phú-hộ, nên liền nói :

— Hai ông nhắc đến nàng ấy tôi càng rầu, bao nhiêu cũng cung-cấp cho nàng ăn hết, tôi có một đứa con gái bán cho Hoa-hoa thái-tuế Vương-thắng-Tiên làm thiếp được mấy trăm lượng bạc, chỉ mình nó ăn hết vì ngồi không mà ăn thì bao nhiêu chẳng hết ; Tôi xin kể sơ-lược lai-lịch của nó cho hai ông nghe :

Tôi mới mua được nàng, người ở Kim-lăng, cha nó năm rồi làm quan Thích-Sử, mẹ mất sớm, nhơn đi nghỉ tại kinh, ngự tại tiệm Hồ-vạn-Thành, cha nó tên là Doãn-minh-Truyền tính đến kinh tìm chồ dung thân, nào ngờ bị người cắp mất hết mấy ngàn lượng, công-danh chưa toại lại lâm bịnh ngặt nghèo, nằm tại tiệm ba tháng trường, bao nhiêu tiền tiêu xài hết sạch lễ chết, con gái là Xuân-Hương phải bán thân mà chôn cha, tôi xuất ra 350 lượng mua nó đem về, nó thấy đây là Câu-Lang-Viện thì đêm ngày khóc than đòi tự-tử ; ông Hồ-vạn Thành nói với nó : có nhà quan mua nó về làm thiếp, nó cũng không ưng, đòi chết mãi ! Tôi xuống nước khuyên lơn nó, nếu nó chết đi thì tôi phải mất hẳng 350 lượng

bạc, nên theo dỗ nó thôi dừng buồn nương-nào đây mà lánh nạn, như gặp được bạn tri-âm sẽ chuộc nó ra khỏi chốn nầy, nghe đó nó mới yên dạ, mô-tả ra một bài thi rồi phong lại trao tôi và dặn :

— Như gặp những trang văn-nhã thì trao phong nầy cho họ coi.

Tô-bắc-Sơn nói :

— Bà đưa cho tôi xem nào.

Mụ tảo-kê trao phong thi ra, hai ông mở ra xem thấy đều kinh ngạc !

Thi rằng :

Muốn nỗi ưu-sầu tỏ với ai
Đời người vui vẻ lẫn bi ai !
Thi nầy chớ tưởng tầm thường ý,
Họa bút tả thành ngàn lụy rơi !

Tế-Công ba người xem rồi hỏi :

— Doãn-xuân-Hương ở viện nào, chúng tôi muốn gặp nàng ấy.

— Nó ở bên đông viện là phòng của con gái tôi ở, ba vị theo tôi mà đến đó.

Ba người đồng đứng dậy theo mụ tảo-kê đi qua đông viện, mụ tảo-kê vào trong nói :

— Chào cô nương ! nay có hai viên-ngoại quá ngưỡng-mộ cao-tài mỹ mạo của cô nương, nên đến hỏi thăm.

Nghe trong tiếng oanh lảnh-lót trả lời :

— Có hai lão đến hỏi thăm, để con ra tiếp kiếu coi nào :

Từ trong dở rèm bước ra một nàng con gái.

Hồi thứ 26.

Cứu nạn dân đưa về am thanh-tịnh,
Cao-quốc-thái lâm cơn nghèo về quê quán.

Nhắc lại Tế-Công, Triệu-văn-Hội và Tô-bắc-Sơn ba người ngồi ở ngoài phòng mà đợi, thấy trong viện bước ra một nàng gái tươi-dung rất xinh-đẹp, ước chừng 18, 19 tuổi, mình mặc tang phục, Tô-bắc-Sơn thấy nhận ngay là con gái nhà lương thiện, bèn hỏi thăm lai-lịch nàng, nàng hiện vẻ sầu-dung mà thuật lại việc bán thân chôn cha, nhưng bị kẻ gian bán vào nhà yên-hoa (xóm điếm) từ đầu chí cuối thuật lại một hồi.

Hai viện-ngoại nghe qua trong lòng quá cảm-động hỏi :

— Xuân-Hương cô nương, ngâm thi được chăng ?

— Văn-lý tôi thô-sơ ! Chỉ biết một hai thôi !

Triệu viên-ngoại trong ý còn nghi bài thi vừa rồi chẳng phải Xuân-hương viết nên nói :

— Thế thì nàng làm hai bài thi cổ cảm-tưởng tuyệt-cú thử coi.

Doãn-Xuân-Hương chẳng cần suy nghĩ cầm bút viết

liền, thi rằng :

Giáo-phường son phấn thưởng đoàn hoa,
Đem tấm nhàn tâm đối lạc-hoa ; (bóng rạng)
Niềm cũ gầm qua còn hữu-hận,
Qué xưa trở lại vẫn không nhà ;
Mây mù che-phủ màn trang cảnh,
Vọt luỵ thông rơi ướt bâu la ;
Đâu thể cùng ai mà gởi-gấm ;
Ngồi mà khêu-gợi khúc tỳ-bà ;

Tả rồi trao cho hai ông Tô, Triệu xem, luôn Tế-Công cũng đều khen dã đẹp lại tài cao. nhơn-phẩm người như thế mà lầm-lạc vào chốn yên-hoa, khá thảm - thương ! chính dương tấm-tắc khen thi thấy Xuân-hương thảo bài thi thứ nhì rồi, thi rằng :

Cốt nhục thương tàn sự nghiệp-tan,
Thân còn lăm-lạc kỹ-xướng đoàn ;
Ngùi-ngùi gót ngọc từ quan-xá,
Chập-chửng bước sen nhập giáo-phường ;
Rọi kín tự thương khuynh quốc sắc,
Đối người hổ mặt ỷ-môn trang ;
Nào ơn vỡ-lộ sâu như biển,
Chẳng biết ai người đáng gởi thân.

Tế-Công cầm thi coi rồi khen hay ! hay ! Triệu-văn-Hội bảo :

Đem giấy viết lại tôi làm một bài thi.

Mụ tào-kê đem văn phòng tứ bửu lại, Triệu-văn-Hội chẳng suy nghĩ, đề bút thảo ra 1 bài thi rằng :

Bước tới Câu-Lang hỉ khí sanh,
Viện nầy hân-hạnh gặp Xuân-Hương ;
Quả nhiên cốt-cách như Tây-tử,
Khanh nếu thương ta, ta mến khanh.

Tô-bắc-Sơn cũng thảo một bài thi tuyệt cú rằng :

Hồng bào sen ngó rất thơm thanh,
Thiên-hạ Xuân-Hương xứng đáng danh ;
Một tháng ba mươi ngày thẳng thốt,
Hoa cười hoa khóe lẫn hoa sanh.

Tế-Công nói : ta cũng có một bài thi : bèn đọc :

Hôm nay ta rất hải lòng. . . . . .

Doãn Xuân-Hương gàn ngang nói :

— Sư-phụ là người tu-hành, tả tôi làm gì ?

Hoà-thượng nói :

— Mau mau giải khai khố hương-la, tăng với bần-tăng xỏ lỗ hài :

Mấy người nghe nói đều cười xòa, hòa-thượng nói :

— Hai Viên-ngoại ngó cảnh vầy cũng nên làm việc công-đức.

Tô-bắc-Sơn hỏi Doãn-Xuân-Hương rằng :

— Nàng muốn ra khỏi cảnh nầy dặng làm chi ?

— Nếu ai có lòng hảo thiện, cứu tiện-thiếp ra khỏi hầm lửa nầy, thì thiếp nguyện xuất-gia làm tiểu-ni tu-hành, lại họ Doãn tôi rất đội ơn-đức muôn thuở.

Tô Viên-ngoại hỏi mụ tào-kê rằng :

— Bà tính nàng giá bao nhiêu ?

— Tôi mua nàng tính 350 lượng, chưa có tính tiền nàng ăn mặc ở đây hai tháng trời rồi.

— Bà tính đoàn-hoàn đi !

— Tôi cho chuộc nàng 500 lượng thôi !

— Triệu-văn-Hội nói :

Thưa Tổ-Huynh ! việc nầy tôi xin cho 500 lượng chuộc nàng ra, đưa nàng vào am thanh - tịnh của bà Thanh-Chơn lão ni-cô, trên núi Thành-Hoàng, nhờ bà duy-dỗ cho tu-hành là xong,

Liền bảo gia-nhân lập-tức vác 500 lượng bạc giao cho mụ tảo-kê, và bảo gia-nhân mướn kiệu đưa Xuân-Hương vào ni-am, Xuân-Hương nghe qua, khấu đầu lạy ba vị và yêu cầu hộ tống giùm tới nơi tới chốn.

Tế-Công nói :

— Được ! ba ta đi trước đến đó mà chờ nàng, còn gia-nhơn Triệu-Minh thì đi theo kiệu.

Tế-Công ba người ra khỏi Câu-lang-Viện, thẳng chỉ về núi Thành-Hoàng mà đi tới, hòa-thượng vừa đi vừa nói :

Những người làm lành có duyên lành,
Những người làm dữ trời chẳng dung.

Tế-Công đương đi thoát có người kêu nói :

— Tế-Công trưởng-giả ! tôi đã hai ba lần lên chùa LINH-ẨN mà chẳng gặp ngài thỉnh-linh mà ngài đến đây, thiệt là tam sanh hữu hạnh.

Dứt lời qui gối lạy luôn ba lạy ; Tế-Công thấy là một ông già 60 ngoài tuổi.

Nhân vì núi Thành-Hoàng có một lão ni-cô tên là Thanh-trinh, bà có một đứa cháu gái tên là Lục-tố-Trinh, sánh đôi với Cao-quốc-Thái là dòng nho-lâm ở cửa Nam-Thành, Huyện Dư-Khang ; Cao-quốc-Thái có tiền nhiều, nhưng chẳng lo kinh-doanh, chỉ lo một bề đọc sách, lần hồi tiền bạc tiêu-xài hết như rửa ; hai vợ-chồng nghèo

đến nỗi chẳng còn miếng ngói che thân, không miếng đất đạp chơn, củi không có một que, gạo không còn một hột, Lục-thị thỏ-thẻ với chồng rằng :

— Đâu lẻ vợ chồng đành bỏ tay mà chịu chết hay sao ? chúng ta qua thành Lâm-an nương-dỗ ngôi am của cô tôi xuất-gia tại núi Thành-Hoàng, một là có chỗ minh độ-nhựt, hai là anh đôi-mài kinh-sử, chờ đến hội thi tới mà cầu công-danh chẳng biết ý anh thế nào ?

Cao-quốc-Thái nói :

— Hai đứa ta tính đi chớ biết sao bây giờ.

Hai vợ-chồng thu-xếp đồ-đạc mà bán hết, gom được chút-đỉnh tiền làm lộ-phí đồng đi.

Một hôm vợ chồng đến núi Thành-Hoàng, lão ni - cô mừng-rỡ, dọn ba gian phòng riêng cho hai vợ chồng ở, Lục-thị thì lo giúp việc may vá, còn Cao-quốc - Thái ở trong chùa cố - gắng đọc sách, hai vợ chồng nương-ngụ được mấy tháng trời, cũng được an thân lập mạng ; một ngày xảy ra có chuyện bất-ngờ, nhân vì lão ni-cô có một đứa đồ-đệ tên là Huệ-Tánh thấy Cao-quốc-Thái là người nhơn-vật chất phát, mãn phúc kinh-luân, phẩm-mạo xinh đẹp thì đem da thầm yêu trộm nhớ, nên thường lân-la với Cao-quốc-Thái mà cao đàm hùng biện. Huệ-Tánh là con gái nhà quan quan hữu học, nên văn-lý thông-đạt, cùng với Cao-quốc-Thái đối đáp như nước chảy.

Một hôm trong am vắng-vẻ không ai, cô Huệ-Tánh cầm bút thảo một bài thi trình cho Cao-quốc-Thái, Cao-quốc-Thái tiếp xem, thì rằng :

Đứng trước bạch-ỷ đại-sĩ tiền,

Chẳng cầu Tây-độ chẳng cầu tiên ;
Chỉ cầu một điểm dương-chi thủy,
Rưới tại nhơn-gian nối rễ sen.

Cao-quốc-Thái coi qua biến sắc nói :

— Thiếu-Sư phó bất-tất lại nghĩ như thế ? nhơn sanh trên thế trai gái chỉ vì cái vui-sướng chốc lát ấy, mà phá hoại một đời danh-tiết, di-xú muôn đời, bị tiền-nhơn chê cười, huống chi đây là chỗ Phật-môn thiện địa đâu thể làm việc ô-uế được.

Huệ-Tánh nghe nói đỏ mặt tía tai đi một nước; từ đây Huệ-Tánh hễ gặp Cao-quốc-Thái thì lấy làm hổ-thẹn bèn tẻ ngã khác mà lánh mặt, Cao-quốc-Thái thấy ở trong chùa có nhiều điều bất-tiện, bèn yêu cầu Lão - Sư phó cho dời hai căn phòng xuống dưới chưn núi, hai vợ chồng nương-ngụ nhờ, vì ở trong am có nhiều điều chẳng tiện, lão ni-cô hết biết nói sao ? bèn xuống núi kiếm được ba gian phòng của Châu-bán-Thành ; Châu Viên ngoại hỏi lão-ni :

— Cô mướn cho ai ở ?

— Số là cháu gái với chồng nó là Cao-quốc-Thái ở huyện Dư-Khang, đến ở trong am không tiện, nên xuống đây kiếm phòng mướn cho hai vợ chồng nó ở, chồng chuyên lo đọc sách chờ hội khoa thi mà lập công-danh.

— Mai bà biểu Cao-quốc-Thái xuống đây cho tôi xem nào.

Qua ngày mai Lão ni dắc Cao-quốc-Thái xuống phòng đông ra mắt Châu - Viên - ngoại, Châu-Viên-ngoại thấy Cao-quốc Thái cử-chỉ đoan-trang, ra vẻ người văn-nhã thì đem lòng thương, có tâm muốn châu tế cho kia, mới gặp lần đầu sợ Cao-quốc-Thái chẳng chịu, ông có tánh nóng-nải liền dặn gia-nhơn :

— Cao-quốc-Thái có thiếu tiền phòng bao nhiêu để đó chớ nên hối-thúc

Vì Viên-ngoại có lòng thầm mến ; chọn được chỗ hai vợ chồng dọn xuống núi mà ở, Cao-quốc-Thái coi quẻ mà độ nhựt, đặng 100 ăn 100, đặng hai trăm ăn hai trăm, hai vợ chồng sống hết sức khuẩn-bách bần-chật, thấm-thoát đã được nữa năm tiền phố chưa trả được đồng nào.

Một hôm gia-nhơn góp tiền phố mắc đi khỏi, mượn tài phú đòi tiền phố giùm, tài phú chẳng hiểu ất giáp gì, soạn sổ thì thấy Cao-quốc-Thái còn thiếu 6 tháng tiền phòng, thầm nghĩ : . . . .

Cao-quốc-Thái con người dàng-hoàn văn-cách, sao lại chẳng trả tiền phòng mướn, để ta tìm đến coi thế nào, bảo gia-nhơn đến kêu cửa mà đòi tiền phòng, Lục-thị ở trong nghe kêu hỏi :

— Ai kêu cửa có việc gì ?

— Bên Châu Viên-ngoại dạy tôi đến đòi tiền mướn phòng.

— Chồng tôi mắc đi khỏi để tối ổng về tôi thưa lại.

— Không có người ở nhà chờ 6 tháng tiền phố không có ở nhà sao ? ở phòng mướn 6 tháng bộ tính chẳng trả tiền phố sao ?

— Đợi chồng tôi về ổng đem tiền qua cho.

— Nếu chẳng trả tiền thì tôi mượn cửa đem về phòng khác xài.

Gia-nhơn dứt lời vác cửa đi về ; đến tối Cao-quốc-Thái đi về thấy mất hết cửa bàn hỏi Lục-thị.

Lục-thị nói :

— Họ đến đòi tiền phòng chẳng có tiền trả, nên họ vác cửa đi,

Cao-quốc-Thái nghe nói giận xung thiên nói :

— Châu-bán-Thành thật lớn gan, khi-dễ ta quá lẻ, ta phải đến huyện Tiền-Đường thưa nó mới được,

— Chúng ta nay không có tiền, đâu có lẻ 6 tháng tiền mướn phòng mình chưa trả người ta, mà đi thưa người ta nữa đâu nên.

Hai vợ chồng đương thương-lượng với nhau, lại thấy lão ni-cô Thanh-Trinh bước vào, thấy hai vợ-chồng có mới buồn-bực nên hỏi thăm, Lục thị đem việc đòi tiền mướn phòng và vác cửa, thuật lại một hồi, lão ni-cô nói :

— Thầy ở ngoài nầy khó sống lắm, coi bói bữa có bữa không, thầy thì thiệt-thà quá ở ngoài kiếm tiền khó lắm, dọn về am tôi ở xong hơn.

Bèn bảo Lục-thị dọn dồ-đạt chuyên-vận về am, lão ni-cô giao gian phòng lại cho chủ giùm, đồng với hai vợ-chồng về núi Thành-Hoàng, Châu-bán-Thành cho luôn 6 tháng tiền phòng, về am ở vài ngày tưởng là êm ; nào ngờ ngày kia vừa sáng Cao-quốc-Thái ra đi chẳng ai hay cả, lúc ra đi có thảo ba trang di-ngôn để lại cho Lục-thị, Lục-thị xem thơ hồn-phi phách tán.

Hồi thứ 27.

Để thơ lại biệt vợ đi tìm bạn
Bái-thỉnh Tế-Công coi quẻ tìm chồng.

HAI vợ-chồng Cao-quốc-Thái về núi Thành-Hoàng, ở tại phòng trước kia, đến tối thương lượng cùng Lục-thị rằng :

— Cho em hay, mai anh muốn tìm bạn mà dưng thân, Lục-thị nói :

— Có tôi có cho tôi 200 tiền may vá, em kính cho anh để dùng về trà nước.

Dứt lời lấy tiền ra đưa cho Cao-quốc-Thái, Cao-quốc-Thái tiếp lấy hiện sắc mặt xăn-lăn nói :

Thôi em an-nghĩ đi.

Lục-thị dỗ ngũ rồi, Quốc-Thái ngồi ngẫn-ngơ dưới ngọn đèn leo-lét thở ra một hơi dài ngừa trời thảm than để bút thảo ra ba trang thơ-văn, vắn ở dưới nghiên mực ; chờ trời rựng sáng Quốc-Thái muốn kêu vợ dậy, nhưng sợ bịnh-rịnh làm trở-ngại bước hành-trình của mình, nên vẫn nén tình yêu ra đi, trong chùa có ông già công-quả tên Phùng-Thuận 60 tuổi ngoài ,thức dậy sớm quét sân, gặp Quốc-Thái ra đi, ông Phùng-Thuận hỏi :

— Cao tiên-sanh đi đâu sớm quá !

— Lão trượng làm ơn mở cửa giùm, tôi muốn xuống núi mà tìm bạn.

Phùng-Thuận liền mở cửa, Quốc-Thái xuống núi đi

luôn một nước chẳng đoái lại : Lục-thị thức dậy chẳng thấy chồng cả kinh, chạy ra ngoài tìm-kiếm nghe Phùng-Thuận nói :

— Cao-tiên-sanh đi đâu sớm lắm.

Lục-thị liền trở vào phòng tìm-kiếm các chỗ, gặp được ba trương văn-thơ.

Thơ thứ nhứt biên :

Trời suy vận bỉ sống gian-nan,
Thăm hỏ không đành ở tự am ;
Cửa Phật tuy trong thân-thích đấy ;
Người ngoài để ý biếm cười nhàm.

Kế coi bài thơ thứ hai rằng :

Thả bước tha-hương chẳng định về.
Tồn-vong sống chết cũng bao nề :
Thoăn như kim thế không hội-hiệp,
Đời khác vợ-chồng cũng dựa-kề.

Kế tiếp coi bài thơ thứ ba rằng :

Biên thơ càng viết ngấm bi-ai,
Trách mỏ bất tài dám trách ai ;
Kính gởi hiền-thê dừng áo-não,
Lánh tìm cơ-sở lập thân nầy.

Lục-thị coi ba bài thi rồi khóc rống lên, tay chơn rụng-rời, đương lúc bi-thảm, lão ni-cô đến hỏi :

Vì sao mà cháu thảm-khóc than-thiết như thế ?

Lục-thị bèn đem việc Cao-quốc-Thái để lại ba bài thơ từ biệt mà ra đi chín phần chết một phần sống; lão ni-cô nói:

— Không sao đâu hiện có ông Tế-Công ở Tây-Hồ chùa Linh-Ẩn là Phật sống tại thế, ngài toán biết việc

quá-khứ vị-lai, để cô bảo ông công-quả Phùng-Thuận qua chùa Linh-Ẩn thỉnh ngài toán ra, thì biết Cao-tiên-sanh ở nơi đâu đặng đến đó mà thỉnh về.

Lục-thị nói :

— Thế thì mượn người thỉnh Tế-Công giùm.

Lần trước đi thỉnh thì Tế-Công không có ở chùa, lần nhì đi thỉnh thì gặp binh vây chùa Linh-Ẩn, lần ba thì nghe Tế-Công bị Tần-tướng bắt giam-cùng, thành-thử ba bốn ngày cũng rước không được.

Một hôm ông Phùng-Thuận lại xuống núi tìm thỉnh Tế-Công thiền-sư, gặp La-hán-giả cùng với Triệu-văn-Hội, Tô-bắc-Sơn đồng đi lên núi, Phùng-Thuận quì trước mặt làm lễ, nói :

— Bạch sư-phụ mới đến, tôi đến chùa tìm thỉnh thấy đôi ba phen mà không gặp, nay sao thấy được tiểu-nhân và đi đâu đây ?

Hòa-thượng nói :

— Bần-đạo đến tìm lão ni-cô và đưa đến một người xuất-gia.

Phùng-Thuận nói :

— Dạ được ! lão cô tôi cũng muốn thỉnh sư-phụ vì có việc cần

Triệu-văn-Hội và Tô-Bắc-Sơn hỏi :

— Trong am có việc chi cần ?

Phùng-Thuận đem việc Cao-quốc-Thái từ đầu chí cuối thuật lại một hồi, rồi lần-lượt kéo nhau lên núi, Phùng-Thuận đi trước dẫn đường, vào đến Bắc phòng

Triều-viên-ngoại thấy trong phòng rất sạch-sẽ, trước để một cái bàn dài, hai bên sắp ghế ỷ dài theo: Tế-Công vào ngồi ỷ thượng-tòa, Triều-văn-Hội và Tô-Bắc-Sơn ngồi kế dưới, thấy trên vách tường có một câu đối chữ viết rất tinh khéo, biên rằng :

Duy mến thanh-u xa thế-tục,
Dựa non-cất một tiểu-mao-ốc (nhà lá nhỏ)
Nữa mẫu ao vuông toàn chứa nước.
Lắm nhiều cây liễu mấy hàng trúc,
Nào khách thưởng xuân say ngây-ngất.
Dưới ngọn đèn hồng cố đọc sách.
Lợi-tỏa danh cương toàn phế-bỏ :
Một tấm lòng lành trong bầu-ngọc.

Hai bên lại có câu đối biên rằng :

Thanh-sơn bất cải thiên niên họa.
(Non xanh chẳng đổi bức họa ngàn năm)
Lục thủy trường lưu vạn cổ thi.
(Nước biếc chảy dài văn-thi muôn thuở)

Phía dưới có đề . . . . . Cao-quốc-Thái kỉnh bút.

(còn nữa)

Thơ từ và bưu phiếu xin gởi cho ông : LÊ - VĂN - ĐÈN
Quai de Belgique 4 ! 391
Giá 1$ Caukho *Saigon*

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ẤN ĐƯỜNG

Q.G.V.N. giấy phép số 648 J.T.V.B. Sàigòn ngày 25 tháng 8 1954.

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

PHẬT-LỊCH 2518

THÍCH-GIÁC-QUANG

« DỊCH »

TẬP 15

Thiên-Phước Tự
(xuất bản)

Tô-bắc-Sơn thấy gọi Tế-Công nói :

— Thánh-tăng coi Cao-quốc-Thái thiệt là bực phong-lưu tài-tử. Vừa nghe Phùng-Thuận nói quả-nhiên chẳng sai, thầy coi câu đối kia chữ viết cũng hay quá, xin thánh-tăng từ-bi dắc anh-ta về, tôi toàn bảo-bộc nó vào học-quán, đồi-mài kinh-sử đến năm thi hội, cho nó cầu lấy công-danh, tốn bao-nhiêu tôi chịu hết.

Tế-Công nói :

— Viên-ngoại giúp được vậy công-đức rất lớn. Chính đương nói chuyện thì lão ni-cô Thanh-Trinh dắc đồ-đệ và cháu gái đến trước tham-bái thánh-tăng, cầu La-Hán phát lòng từ-bi toàn giùm Cao-quốc-Thái là chồng của cháu tôi, để thơ lại vợ nó mà ra đi nay đã bốn ngày rồi không biết lành dữ thế nào ?

Tế-Công nói :

— Việc đó dễ mà, chúng ta nay cứu được một nàng con nhà danh-môn bị bán vào Yên-hoa, ý nàng muốn xuất gia, nên chúng ta đưa nàng vào đây, nhờ bà chiếu-cố thâu nàng làm đồ-đệ dạy tu-hành.

— Sư-phụ dạy vậy, đệ-tử xin tùng mạng.

Triệu-văn-Hội nói :

— Một lát nữa sẽ đưa tăng đến, nay tôi xin thí xã viện am 200 nhan khói.

Lão ni-cô tạ ơn Triệu viên-ngoại, lại cầu thánh-tăng ăn toàn coi Cao-quốc-Thái ta lạc nơi nào ?

Tế-Công ám linh-quang vỗ ba cái nói :

— A Ha! thôi rồi ! thôi rồi !

Lục-thị ở một bên nghe vậy mặt mày biến sắc nói :

— Nhờ thánh-tăng từ-bi thập-cứu giùm.

Thanh-Trinh cũng năn-nỉ yêu-cầu, hòa-thượng hỏi :

— Bây giờ chừng nào rồi ?

Phùng-Thuận nói :

— Bây giờ vừa đến giờ ngọ.

Hòa-thượng nói :

— Bây giờ tên ấy ở cách đây 180 dặm đường, đến mặt trời lặn nó sẽ bị người ta giết.

Tô-bắc-Sơn nói :

— Xin sư-phụ từ-bi cứu giùm nó.

Hòa-thượng nói :

— Nếu kiếm nó về đây, ông phải giúp nó mở một cái học-quán chắc không ?

— Bạch Thánh-tăng ! đệ-tử bảo-toàn cho nó tất cả

— Bây giờ ông cho một người gia-nhơn đi với ta và đem theo 200 bạc phi-lộ.

Tô-bắc-Sơn bảo Tô-Lộc :

— Về nhà lấy 200 lượng bạc đi với Thánh-tăng mà tìm Cao-tiên-sanh.

Lão ni-cô bảo Phùng-Thuận cùng với Thánh-tăng đi trước ; còn Lục-thị thì cúi đầu xa lìa ; Tế-công nói :

— Triệu-văn-Hội và Tô-bắc-Sơn, hai ông phải ở đây đợi Doãn-xuân-Hương tới làm lễ xuất-gia rồi hai ông sẽ về.

Hai ông xin vâng ; Tô-Lộc lấy tiền lại cùng với Tế-công

ba người ra khỏi Thanh-Tịnh am mà xuống núi, Tế-công đi tới ba bước, bước lui ba bước đi hoài như vậy, Tô-Lộc nói :

— Bạch sư-phụ đường xa 180 dặm mà thầy đi thế nầy tới tối sợ không được tám dặm đường ; thầy đi cách nào cho mau một chút.

— Đổi đi cách khác không khỏ mà !

Bèn đi tới hai bước bước lui lại hai bước, Phụng-Thuận che miệng cười chúm-chiếm nói :

— Thầy đi thế nầy tới tối là trở về am ngay.

— Ta đi mau hai người theo kịp không ?

— Vâng theo kịp.

— Ta chạy đa ! Dứt lời hòa-thượng nhảy trong nhảy mắt đã biến mất ; hai người hối-hả chạy theo, chạy miết một quảng đường xa 2, 3 dặm, thì mệt mồ-hôi ra ướt dầm nói :

— Chúng ta tới rừng cây rậm sẽ nghỉ cho khỏe, hai người vừa tới rừng cây thì gặp hòa-thượng hỏi :

— Hai người mới tới sao ?

— Hai tôi tới chưa kịp nghỉ mà thầy đã tới rồi.

— Ta tới đã ngũ hai giấc rồi mà chờ hai người.

— Chúng-tôi rằng chạy hết gân chơn mà thôi, chớ biết chạy cách nào nữa cho kịp thầy.

— Bây-giờ để ta niệm chú cho hai người chạy.

Phụng-Thuận nói :

— Được sư-phụ niệm chú đi.

Hòa-thượng thấy hai người đứng vững rồi nói :

— Ta niệm chú . . . . . .

Miệng niệm lên : Án, ma ni bát mế hồng, án sắc hích

Thì hai người thân chẳng tự-chủ, chơn chạy như bay Tô-Lộc kêu nói :

— Sư-phụ ôi ! không xong rồi, trước mặt cây nhiều quá nó bá nát thân chết đi.

— Không sao đâu có ta đây, tới đâu nó tránh đó.

Quả thiệt tới đó hai người tránh cây mà đi ; đương hay gặp một gã đi trong làng tay cầm cái chén. Tế-Công thấy biết là thằng nghịch-tử, người nầy họ Ngô tên Vân, nó chỉ có một bà mẹ, bữa nay mẹ nó làm bánh ếch trần cho con ăn, Ngô-Vân về thấy không có nước mắm chấm, nó giận nói :

— Bà già tuổi-tác càng già càng ngu, ai đời ăn bánh ếch trần mà chẳng làm nước mắm chấm, thiệt vô dụng quá

Lầm-bầm hoài mẹ nó cũng không nói rằng, nổi giận cầm chén ra tự đâm làm nước mắm ; bị Tế-Công thấy biết rồi trỏ ngón tay chỉ nó, tức thì Ngô-Vân chạy theo Tô-Lộc, nó sẵn-sốt la hoảng :

— Tôi không đi đâu mà ! việc gì kỳ quá bộ chưn tôi nay nó phung rồi sao ? kỳ vậy.

Ba người chạy nghe bên tai gió thổi vo-vo như ở trên từng mây cứ chạy tới mãi, thấy trước mặt sông lớn giăng ngang, Tô-Lộc la rằng :

— Đừng cho chạy nữa thầy ôi ! sông ở đằng trước kia rớt xuống đó chết đấm mà.

— Không sao nhảy một cái là qua khỏi liền.

Thì nghe phưởng-phất như bay là qua khỏi sông rồi Tô-Lộc thầm nghĩ :

— Mình chạy tới chầy mình còn cứng lại ; tế ra bọn người đều ngã xuống đất một lược, hòa thượng tới bảo :

— Các người đứng dậy.

— Da đứng chẳng được.

Hòa-thượng móc ra một cục thuốc phân ra cho bọn người ăn, ba người lấu thấu nghe cựa-động được đều đứng dậy, Ngô-Vân đứng ngơ-ngáo, may có người đi tới Tô-Lộc hỏi thăm :

— Đây là đâu ?

— Đây là làng Tiểu-Lưu, còn mấy vị đi đâu ?

— Chúng-tôi ở Lâm-An đi qua huyện Dư-Khang.

— Mấy vị đã đi quá huyện Dư-Khang 20 dặm rồi.

Ngô-Vân nghe nói la : « Trời ôi » ném chén nước mắm và nói :

— Có gì nữa mà ăn, chạy xa quá 200 dặm rồi, bây giờ làm sao mà trở về.

Hòa-thượng nói :

— Để ta làm phép cho ngươi chạy trở về.

— Thôi đi ! đây rồi cho chạy miết đứng không được, chạy tới Bắc hàn theo cha tôi luôn, chớ trong gì về tới nhà

Anh ta lầm lũi đi lộn trở về thẳng-thét 2 ngày một đêm mới về tới nhà ; từ đây nó gặp hòa-thượng đi hóa-duyên, thì nó lo chạy trốn, vì trong tâm nó vẫn còn sợ hòa thượng mãi.

Xin nhắc lại Tô-Lộc hỏi Tế-Công rằng :

— Chúng-ta bây-giờ phải qua Dư-Khang mà tìm Cao tiên-sanh chớ.

— Phải ! Ba người đồng thẳng đến huyện Dư-Khang.

Hồi thứ 28.

Tô-Bắc-Sơn phái người tìm hàn-sĩ.
Cao-Quốc-Thái cấp-nạn gặp Cổ-tri.

TẾ-Công dắc Tô-Lộc, Phùng-Thuận đến ngoài cửa huyện Dư-Khang, phía Đông có một tiệm cơm, hòa-thượng ngó thấy nói :

Chúng-ta vào tiệm cơm, uống rượu chơi và nghỉ khỏe chơn luôn thể rồi sẽ đi.

Hai người gật đầu, vào quán kêu vài món ăn rồi, Tô-Lộc hỏi :

— Bạch thánh-tăng đã đến huyện Dư-Khang rồi, chẳng biết Cao-Quốc-Thái ở đâu mà kiếm về đây đồng uống rượu nhau mới vui.

— Chúng-ta uống nhấm-nhí chút ít rồi sẽ đến tìm gia, còn cách đây cũng hơi xa.

Ba người đồng ăn uống nhau rồi trả tiền cơm, dẽ-huề nhau ra đi tiến tới cửa Nam là đến ngã tư đường, hòa-thượng qua phía lộ Bắc mà đến vệ-môn, Tô-Lộc hỏi :

— Thầy vô tròng chi vậy ?

— Hai người ở ngoài nầy chờ, ta vào kiếm một người

Hòa-thượng vừa đến cửa cái nghe trong la :

— Hỏi nó chẳng chịu khai kẻ tả-hữu đâu ! hảy khảo kẹp Cao-quốc-Thái cho ta, rồi sẽ hỏi.

Hòa-thượng nghe lịnh khảo-kẹp bắt giờn ốc ; Cao-Quốc Thái vì sao lại bị quan bắt khảo-tra, trong đó có một đoạn ẩn-tình, chỉ nhơn một ngày kia Cao-quốc-Thái xuống núi Thành-Hoàng, anh ta trầm-tư mặt-tưởng.

Nếu mình đến xứ người không có bà con thì đâu có chỗ an thân, chi bằng mình về quê cũ là huyện Dư-Khang tiện hơn . . . Nghĩ rồi một mình thấp-tùng một chiếc ghe đi về quê hương, trả tiền ghe hết 100 đồng, đói ăn khát uống đi đến huyện Dư-Khang, thì 200 đồng đều tiêu hết sạch trong tâm thầm nghĩ :

Bây-giờ về đến đây lại không biết đi đâu : một là không thân-thích, hai là không bâu ban, muốn mượn vài điếu tiền xài cũng không có, thôi mình về chỗ nhà mình ở xưa kia, có mấy nhà chí-thân cũng giãi-muộn cho mình được, có mấy ban tri-kỷ để cùng nhau bàn-luận tâm-sự : thiệt là đúng với hai câu cổ-nhơn rằng :

Nghèo ở chợ Đông có cần cân, câu chẳng đặng bà-con cốt nhục.

Giàu ở non sâu có cây bảng, đánh chẳng tan vô-nghĩa thân-bằng.

Cao-quốc-Thái là nhà chí khí, chẳng chịu khuất-phục với thân-bằng cố hữu mà xin-xỏ điều chi, thế nên càng nghĩ càng khó quá, chỉ còn một lẻ chết là xong ; nghĩ rồi đi thẳng ra ngoài mé sông, phía cửa Nam ngoài thành, định

gởi thân cho vòng nước thủy-triều là an phận, đứng trên mé sông thấy ghe thuyền qua lại dập-dìu, tự nghĩ : Chết ! chết là xong vạn sự đều hưu . . . Sanh có thời chết có chỗ đây là nơi tuyệt mạng của đời ta, vừa muốn nhảy xuống sông lại nghe sau lưng có người nói :

Em đã gặp qua ! chớ nên trầm mình không nên.

Quốc-Thái ngó lại thấy người ấy mình cao bảy thước cao ốm người, đầu bịch khăn xanh, mình mặc y phục xanh, mặt da bánh ếch, chừng 20 tuổi ngoài, nói :

— Tiên sanh là người đọc thơ rõ lý, trái lại làm việc đản-kiến như vậy.

— Anh thử nghĩ trên thế nầy, tôi không có khoảnh đất để chân, còn sống làm gì ?

— Anh có việc chi rất khó khăn mà phải chết, anh nói cho tôi rõ với.

Cao-Quốc Thái thấy người kia thành thật bèn hỏi :

— Xin lỗi anh tên họ chi ?

— Tôi họ Vương tên Thành-Bích cũng ở huyện nầy, tôi có một chiếc ghe chở hàng cho thiên hạ đậu ở dưới bến tiên sanh vì sao lại tìm sự đản kiến như thế ?

— Thưa Vương-huynh tôi cũng người ở đây họ Cao tên Quốc-Thái, chỉ nhơn gia thế suy-vi, tôi dời gia-quyến về ở bên thành Lâm-An, trú tại ni-am bà cô của vợ tôi, tôi tưởng làm trai lập thân vẫy-vùng với thiên-hạ, nhưng gặp phải thời suy vận bỉ, mà nghèo theo khuấy nhiễu, rất hổ chí làm trai chẳng bảo-dưỡng được vợ con, thế nên tôi nghĩ sống chẳng bằng là chết vậy.

Vương-thành-Bích nói :

— Anh là người thông minh học thức sao quá khinh đời sống của mình vậy, anh dư biết phàm chết rồi không thể tái sanh lại được, anh cùng tôi vào quán ăn uống rồi, tôi sẽ bày cho anh việc sanh kế. Cao-quốc-Thái cùng với Vương thành-Bích vào quán ăn uống rồi, Vương-thành-Bích nói :

Tôi hiện thiếu một người làm việc giấy đi thâu tiền, bữa nay anh chèo giúp giùm ghe một chuyến.

— Tôi sức trói gà không chặc mà chèo ghe gì thấu.

Anh đừng nói như thế chớ có ! câu rằng :

Thân người quân-tử có thể lớn, có thể nhỏ.
Chí của trượng-phu năng chìu, năng uốn.

Mới có thể sống được, nay anh trước chèo giúp tôi, thâu tiền đặng rồi, sẽ đưa tiền cho anh rước gia-quyến về, nhiên-hậu sẽ mượn bằng-hữu mở cho anh một lớp học mà dạy mới có tiền mà dưỡng-thân, chờ kỳ thi hội mà lập công danh, anh tính được không ? Cao-quốc-Thái thầm nghĩ : Ta nay cũng ảnh vừa gặp nhau giữa đàng, ảnh khuyên ta như thế, ta không nên quá cố chấp, nghĩ rồi nói :

— Anh đã có thâm tình thương em mà dạy như vậy để tôi theo ghe chèo một chuyến thử coi.

— Em theo qua đi xuống ghe cho kịp.

Dứt lời đứng liền dắt Quốc-Thái xuống bến, thấy một chiếc ghe chở tạp hóa đã chất xuống xong rồi cũng gần mở dời ; Vương-thành-Bích kêu người quản-thuyền nói :

— Ta chỉ có một vị bằng hữu đồng đi với mấy anh phụ chèo ghe, anh phải coi chừng cho kỹ, hàng hóa đến phải giao đâu đó cho đàng hoàng, chừng trở về kẻo bạn ta rồi

về kẻo quên a !

— Vâng ! Vương lão-gia có lời dặn gởi tôi chẳng dám bạc đãi thầy ấy đâu.

Cao-quốc-Thái lên ghe chờ khoảnh khắc thì anh quản thuyền mở dời, mỗi người mỗi cây chèo mấy người đi thường quen, duy Cao-quốc-Thái còn bợ-ngợ thì có người chỉ chèo cây nào, chèo đưa chiếc thuyền cứ sông đi ô-ô, hòa với tiếng hò hụt của các anh chèo khuây khỏa được sự cần lao mệt nhọc, còn Cao-quốc-Thái thì cất tiếng đọc sách Trung Dung :

Hữu dị thập tam chương,
Quân-tử tố kỳ vị nhi hành, bất nguyện hồ kỳ ngoại,
Tố phú quới hành hồ phú quới,
Tố bần tiện hành hồ bần tiện.
Tố di dịch hành hồ di dịch,
Tố hoạn nạn hành hồ hoạn nạn.
Quân tử vô nhập, nhi bất tự đắc yên ! v. v.

Anh ta vẫn đọc sách mãi, nên bọn bạn chèo đều rộ nhau cười rất vui-vẻ, quên cả sự nhọc nhằn mệt-mỏi, ăn uống cũng ngon, đói ăn khát uống đi thẳng thét một ngày thì thuyền cập bến, đồ hàng-hóa mặc ai khiên-vác đem đâu thì đem, còn Quốc-Thái thì chẳng quen nên mỏi-mệt, anh ta ngũ vùi trong ghe, qua ngày kế, thuyền đã chở đầy hàng-hóa trở về. Cao-quốc-Thái cũng tiếp chèo như thế đến ngày sau thì đã tới huyện Dư-Khang, thuyền vừa cập vô bến, thì đã có Vương-thành-Bích đứng chực sẵn rồi, Cao-quốc-Thái bước lên chào. Vương-thành-Bích nói :

— Mấy hôm nay tiên-sanh quá tận-khổ, tôi tại dây ngóng

trông thầy hoài, thiệt tình huynh-đệ chắc có tiền duyên nhau nay tôi lảnh tiền được một mối là 35 điếu tôi với thầy vào tiệm dùng điểm-tâm rồi sẽ vào thành đổi tiền, mai thầy đi rước gia-quyến về đây, bửa nay mua rượu thịt ăn uống nhau một đêm cho vui.

Cao-quốc-Thái nói :

— Tôi mới vừa gặp Vương-huynh mà quá hậu đãi, tôi thiệt rất cảm-tạ.

— Đã là anh em nhau rồi thì mới cũng như cả, thầy đừng ái-ngại chi, vì quá cảm-mến nhau.

Cao-quốc-Thái thấy sự thành-thật của Vương-thành-Bích, thì cũng mừng thầm, ăn điểm-tâm nhau rồi, thì trời đã trưa Vương-thành-Bích lấy tiền giao-phó cho Cao-quốc-Thái vào thành mà đổi bạc, đặng mua rượu thịt ăn uống nhau một đêm cho thỏa tình.

Cao-quốc-Thái ôm tiền vào thành đổi bạc được 500 lượng, đong rượu mua thịt, mua đâu đó xong rồi đi trở về.

Cao-quốc-Thái ra khỏi thành chỉ thấy một người chạy xán-xả vào mình Quốc-Thái tuồng như có việc quá gấp, hai người cham mặt nhau. Người kia nói :

— Xin lỗi thầy vì tôi có chuyện gấp nên lở dụng cham thầy, xin thầy thứ cho !

Dứt lời chạy tuốt mất. Cao-quốc-Thái vốn là người văn nhã, nên tuy bị đụng gần ngã nhưng nghĩ người kia rủi dụng chẳng hại gì, nên bỏ qua. Cao-quốc-Thái đi được một đổi đường, mò thăm gói tiền lại thì hởi ôi gói tiền đã biến đâu mất hết cả, tự nghĩ : . . tiền bạc mất hết như thế nầy còn mặt mủi nào mà về thấy Vương-thành-Bích

không lời lẽ gì để phân bua cho đặng ; hãy giờ Quốc-Thái ngẫn ngơ suy tới tình lui, cũng không khám, chỉ còn một lẽ chết là xong, hôm trước ta định chết mà chết không được, tại còn mắc tội sống hai ngày nữa, thiệt là Diêm-Vương chủ định canh ba chết, dầu thể lưu người đến canh năm, nghĩ rồi lần ra mé sông định nhảy xuống sông mà trầm mình tự trách mình rằng :

Cao-quốc-Thái ơi ! mầy mang vận bất thông, đâu ngờ nay mầy phải bỏ mạng nơi đây. Đương tự trách thoát nghe một bên có người hỏi :

Phải ân huynh Cao-Quốc-Thái đó không ?

Người ấy bước lại gần nắm tay Cao-Quốc-Thái mà hỏi :

— Ân-huynh đừng nghĩ đến việc chết, tôi tìm kiếm ân-huynh hết sức mà không được, đâu ngờ nay lại gặp nơi đây.

Dứt lời người ấy bước tới vòng tay cúi đầu, Cao-Quốc-Thái ngó trân trối mà chẳng nhận đặng, nhớ mặt hơi quen nhưng chẳng biết là ai, nên nói :

— Bộ anh nhận lầm sao chớ ! Người ấy nói :

— Anh chẳng nhận được em mà Lý-Tứ-Minh hay sao ?

— Uả ! Lý-Tứ-Minh em đây mà quên hẳng.

Nhắc lại Lý-Tứ-Minh thuở bé cha chết sớm nghèo nàn mẹ con ở tại nhà Cao-quốc-Thái, cả nhà Cao-quốc-Thái đều ham làm việc lành phải, nên thường châu tế cho hai mẹ con sau Lý-Tứ-Minh cũng tựu học tại nhà Cao-Quốc-Thái, mẹ anh là đau chết, nhà họ Cao cũng lo an táng giúp cho xây xa ; tiền bạc hết rồi, Cao-Quốc-Thái hỏi Tứ-Minh về việc cầu [illegible] hay tình sao ?

Lý-Tứ-Minh nói :

— Tôi tính muốn kiếm một cửa phố mở sanh ý mới, được, nhưng không có tiền làm vốn mua bán đó.

— Được rất tiện là bây giờ em đến tiệm gạo Thiên-Thành mà học sanh ý phàm thức cần dùng y phục chi chi ta giúp cho.

Lý-tứ-Minh cũng hết lòng luyện tập chẳng chơi bời xa xỉ chuyên tâm làm nghề sang ý được ba năm Đông Gia đến một trả tiền gạo thấy Lý-Tứ-Minh mọi sự đều cần kiệm, thì đem lòng thương ! dắc anh ta về nhà mở cho một tiệm gạo tại Thanh-Giang mà mua bán rất khá ; Đông gia không có con trai, chỉ có một nàng gái tưng-tiêu gả cho Lý-tứ-Minh cũng hết lòng luyện tập chẳng chơi bời xa xỉ chuyên tâm làm nghề sang ý được ba năm Đông Gia Đến tiệm trả tiền gạo thấy Lý-tứ-Minh mỗi sự đều cần kiệm, thì đem lòng thương ! dắc anh ta về nhà mở cho một tiệm gạo tại Thanh Giang mà mua bán rất khá ; Đông-gia không có con trai, chỉ có một nàng gái tưng tiêu gả cho Lý-tứ-Minh mà bất rể, cấp cho nó một phần gia nghiệp về sau hai vợ chồng già đều chết, thì một tay Lý-tứ-Minh cầm vận-mạng lo mua bán, tưởng nên xưa, kia không nhờ ân-huynh điều độ, thì đều được như ngày nay bèn dắc gia quyến thâu gốp đồ tế nhuyễn trở về quê xưa, mà hỏi thăm Cao Quốc Thái, đến huyện Dư-Khang hỏi thăm thì chẳng ai biết Cao-gia dời ở nơi nào, đều rằng :

— Bị nghèo nên dong ruổi đều mất.

Lý-tứ-Minh than thở chẳng cùng, đến ngoài Tây mới mua một sở chòng, lại mở một tiệm mua bán đồ ăn ngoài Nam-môn, bữa nay muốn trở về lại gặp Cao-quốc-Thái, hai người gặp nhau buổi vui lẫn lộn, mỗi người mỗi nhắc việc

đi vãng v.v.

Cao-quốc-Thái nói :

— Nếu tôi không mất tiền thì chẳng gặp được em :

— Anh cùng tôi về nhà rồi sẽ thương lượng nhau.

— Hai người đồng đi lối một đỗi đường chẳng bao xa Cao-quốc-Thái đi nhằm một vật chi, với xuống lượm lên coi . . . bị kẻ tiểu nhơn cừu-hận mưu-hại.

Hồi thứ 29.

Bạn cũ gặp nhau trì ân báo đức.
Tiểu-nhơn cừu-hận dùng đức trả oán.

Cao-quốc-Thái lượm lên coi lại là hai xấp hàng lụa, mượn ánh sáng trăng mở ra xem thấy trên mặt có 4 chữ (tiệm hàng Hưng-long) Lý-tứ-Minh nói :

Hai cây hàng nầy chẳng phải chữ hiệu tiệm trong huyện Dư-Khang tại đây có tiệm hàng hiệu là : Thiên-Thành và Vĩnh-Thuận, tiệm hàng Hưng-Long đây chẳng biết ở đâu ?

— Chúng ta ở đây chờ coi có ai lầm rớt đến mình thì ta cho lại kẻo tội nghiệp, người lầm rớt mất dây có nguy đến tánh mạng chờ chẳng vừa. Hai người đứng đây chờ rất lâu chẳng thấy ai lại kiếm. Lý-tứ-Minh nói :

— Bây giờ cũng khuya rồi chúng ta về, mai có ai đến nhận lãnh thì ta cho lại, nếu không ai lên thì mình ra ngã

[illegible] thường trao đổi tiền là bất, chớ mình có cần điểm gì mà sợ.

— Theo lẽ tôi phải về ra mắt Vương-Thái-Bích, vì mang tiếng của này kia mà ăn và đòi tiền, tuy ổng chỉ cho ta về an nông nhưng ta bỉ mặt tiền nên tính chết cho rồi, nếu mang ta chẳng về thì sợ ảnh sanh nghi mình không tốt.

— Bây giờ huynh-trưởng cứ tới về nhà nhiên hậu sẽ phái người nhắn cho kia hay tin, mấy anh em mình đến đó cũng chẳng muộn.

Dứt lời hai người thẳng chí về nhà Lý-tử-Minh, cửa nhà khép sơ nên tới thì xô cửa bước vào. Cao-quốc-Thái bèn ngoài hai cửa có ba gian phòng, trong nhà đèn sáng lắp ló. Cao-quốc-Thái nói :

— Này tới rồi để mày mình ở đây được làm.

— Ba gian phòng này tôi đã cho mướn rồi, mà đòi đến phòng chẳng dặng tôi tính đi thưa nó, nhưng sợ mích lòng.

Cao-quốc-Thái gõ đầu vào đến lung cửa thứ nhì, bên cửa trong có người bà già ra mở cửa và hỏi :

— Thưa ông mới về.

— Ta vào cho bà chủ hay có anh huynh Cao-quốc-Thái của ta đến. (còn nữa)

Thơ từ và bưu-phiếu xin gởi cho ông : LÊ-VĂN-ĐIỀN
Quai de Belgique 4[illegible]391 Caukho Saigon

IN TẠI THIÊN-PHƯỚC TỰ ÂN-ĐƯỜNG

G.C.V.N. giấy thép số 648 T.X.B Saigon ngày 25 tháng 8 1954

— TRUYỆN —

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

— TẬP III —

SẼ XUẤT BẢN TIẾP THEO
VÀO THÁNG BA 1957

Mời bạn đọc đón xem

LỊCH NHÀ PHẬT

Nội-dung có đủ ngày giờ tốt xấu, sao hành, trực, xung, kỵ các ngày vía Phật, Thánh-lễ Việt-Nam Cộng-Hòa, lời Pháp ngữ v.v.

— Nơi nơi đều có bán —

Thơ và mandat gởi ông :
LÊ-VĂN-ĐỀN
4/391 Bến Chương-Dương-Saigon

In tại nhà in **TUYẾT-VĂN** *367*, Trần-hưng-Đạo — Saigon

Giá bán : **Nam-Việt 25$**
Trung-Việt, Miên-Lèo 30$

Quốc-gia Việt-Nam giấy phép số 202-T. X. B. Saigon, ngày 14 tháng 2 1957

— TRUYỆN —

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

TẬP II

SA-MÔN

THÍCH-GIÁC-QUANG

dịch

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

Hồi thứ Hai mươi Chín

Bạn củ gặp nhau tri-ân báo đức,
Tiểu-nhơn cừu-hận dùng đức trả oán.

TIMSACH.COM.VN

CAO-QUỐC-THÁI lượm lên coi lại là hai xấp lụa, nhờ ánh sáng trăng mở ra thấy trên mặt có 4 chữ (tiệm hàng Hưng-long) Lý-tứ-Minh nói :

—Hai cây hàng nầy chẳng phải chữ hiệu tiệm trong huyện Dư-Khang, tại đây có tiệm hàng hiệu là : Thiên-Thành và Vĩnh Thuận, tiệm hàng Hưng-Long đây chẳng biết ở đâu ?

—Chúng ta ở đấy chờ coi có ai làm rớt đến mình, thì ta cho lại kẻo tội nghiệp, người làm rớt mất đây có nguy đến tánh mạng chớ chẳng vừa.

Hai người đứng đây chờ rất lâu chẳng thấy ai lại kiếm. Lý-tứ-Minh nói :

— Bây giờ cũng khuya rồi chúng ta về, mai có ai đến nhân trúng thì ta cho lại, nếu không đi tìm thì mình ra ngã tư đường rao cho thiên-hạ biết, chớ mình có dấu.điếm gì mà sợ.

— Theo lẽ tôi phải về ra mắt Vương-thành-Bích, vì mang tiền mua nầy kia mà ăn và đổi tiền, anh ở nhà chờ ta về ăn uống nhau, ta bị mất tiền nên tính chết cho rồi, nếu nay ta chẳng về thì sợ ảnh sanh nghi mình không tốt.

— Bây giờ huynh-trưởng cùng tôi về nhà nhiên hậu sẽ phái người nhà cho kia hay tin, mấy anh em mình đến đó cũng chẳng muộn.

Dứt lời hai người thẳng chỉ về nhà Lý-tứ-Minh, cửa nhà khép sơ nên tới xô cửa bước vào. Cao-quốc-Thái thấy ngoài hai cửa có 3 gian phòng, trong nhà đèn sáng lập-lèo, Cao-quốc-Thái nói :

— Nầy tối rồi để mai mình ở đây được lắm.

— Ba gian phòng nầy tôi đã cho mướn rồi, mà đòi tiền phòng chẳng dặng, tôi tính đi thưa nó nhưng sợ mích lòng.

Cao-quốc-Thái gặt đầu vào đến từng cửa thứ nhì, kêu cửa, trong có bà già mở cửa và hỏi :

— Thưa ông mới về.

— Bà vào cho bà chủ hay có ân-huynh Cao.quốc-Thái của ta đến.

Bà già vô trong đây lát, thì nghe trong có tiếng mời vào. Hai người bước vô gian-phòng cao-ráo sạch-sẻ, Hà-thị bước ra chào mừng một cách lễ-phép. Lý-tứ-Minh bảo bà già lo làm

vài món tại Đông-phối-phòng cho anh em uống rượu với nhau; hai người vào thẳng Đông-phối phòng, đốt đèn lên sáng rỡ, mở hai xấp lụa ra coi, Tử-Minh nói :

— Hai xấp lụa nầy màu sắc rất tốt đẹp, nhưng chẳng biết tiệm hàng Hưng-Long ở đâu mà trả lại, sớm mai ta dán bố cáo bốn phía cửa, nếu có ai nhìn nói trúng mình sẽ trả lại cho người, bằng không chúng ta may mỗi người một bộ mà mặc.

Cao-quốc-Thái nói :

— Phải thế nhưng ngày mai hiền-đệ dắc tôi qua tạ ơn anh Vương-thành-Bích, nếu không nhờ ảnh cứu thì tôi nay đã ở dưới Cửu-Tuyền rồi ; ảnh thật là người trung-chánh thành-tín, có khí phách quân-tử, mới gặp tôi mà ảnh đối như bạn cũ, nên trong tâm tôi thường cảm-niệm ảnh là người bạn lành tốt, không dễ gì gặp được người thứ hai.

— Vâng ! mai chúng ta sẽ tìm đến ra mắt ảnh.

Hai người ăn uống xong rồi đi nghỉ.

Qua ngày sau tới hai người thức dậy, vừa súc miệng rửa mặt song thì nghe ngoài có tiếng người kêu hỏi :

— Lý-tử-Minh ! có Cao-quốc-Thái ở trong nhà chú không ?

Dứt lời, tiếng gõ cửa lại thúc tới, hai người bước ra mở cửa thấy hai anh đầu-mục và bốn tùng-nhơn, tay cầm roi, côn và thước sắt ; một vị tên Kim-Lăng-Thọ, một vị tên là Đồng-thế-Xương, gặp Cao-quốc-Thái liền hỏi :

— Chú đây phải tên là Cao-quốc-Thái không ?

— Vâng ! phải, hai ngài có điều chi dạy bảo ?.

Vị đầu-dịch kia lấy dây thiết-tỏa ra trói Quốc-Thái, Lý-Tứ thấy lạ chạy lại gần trở thì bị trói luôn ; hai vị đầu-dịch nói :

— Chúng ta vô nhà lục kiếm đồ tang cho mau.

Chúng đầu-dịch kéo vào lục kiếm khắp các gian-phòng, tới Đông phối-phòng gặp hai xấp lụa, ôm theo làm tang ; hai anh em Tứ-Minh hỏi :

— Thưa hai Ngài ! vì sao lại trói hai anh em tôi ?

Kim-đầu đáp :

— Chẳng biết điều gì mà huyện lão-gia phái đến bắt hai người đây ; việc của hai người làm thì tự biết, còn hạn-hỏi chúng tôi làm chi.

Vị đầu-dịch kia nói :

—Hãy dắc đi cho mau ! chớ nói chi dong-dài, tới vệ-môn thì hai người sẽ rõ

Lập-tức dẫn 2 người và ôm hai xấp lụa thẳng đến huyện-vệ, ngồi tại ban phòng mã chờ lịnh ; Huyện lão-gia thăng đường, chúng ban-đầu giàng-hầu hai bên ; quan Huyện đây tên là Võ-triệu-Khuê, từ Ngài đáo nhậm nơi đây xử việc như thần, nên nhơn-dân đều thán-phục. Nay ngài thăng đường liền có tên ban-đầu bẩm :

— Hiện nay bắt được chánh đẳng Cao-quốc-Thái, và Lý-tứ-Minh, về vụ cướp 50 xấp hàng và một ngân lượng bạc, còn ở ngoài chờ lịnh.

Quan huyện dạy dẫn vào, Cao-quốc-Thái và Lý-tứ-Minh đến trước huyện-vệ qui xuống xưng tên họ mình ; quan huyện

ngồi trên vệ ngô xuống thấy Cao-quốc-Thái hiện vẽ văn-chất, diện-mạo khôi-ngô, không có vẻ người hung-sát, ngài thầm nghĩ hỏi :

— Cao-quốc-Thái ! đảng cướp mi được bao nhiêu người ? cướp hàng lụa của người dấu ở đâu ? khai mau ?

— Bẩm quan ! con là người đọc học kinh sử, vụ cướp hàng lụa con chẳng rõ chi cả, nhờ lượng trên soi-xét cho.

Quan huyện vỗ kinh-đường hét :

— Cướp của người còn chẳng chịu khai, quân đè khảo nó cho ta.

TIMSACH.COM.VN

Cao-quốc-Thái khép-nép nói :

— Bẩm quan bớt giận ! để sanh-viên phân cho ngài rõ; việc cướp của giết người thiệt sanh-viên không thể biết được, dầu ngài khảo kẹp tôi tới chết tôi cũng cam, chớ đâu biết chi mà khai.

— Bẩn-huyện coi bộ mi là kẻ tặc lợi-hại, còn chẳng chịu khai, chớ hai xấp hàng lụa từ đâu mi có ?

— Bẩm quan ! hai xấp hàng lụa ấy tôi lượm được ngoài góc thành Tây-Nam tối hôm qua, tôi tính sáng sẽ dán bố-cáo bốn phía cửa, có ai nhìn tôi sẽ trả lại, chẳng ngờ ngài phái người đến bắt hai tôi ứng hầu, nhờ ngài soi-xét cho lời chơn thật của chúng tôi.

Quan huyện cầm lấy xấp hàng coi qua, day mời Tài-phú Vương-Hãi tiệm hàng vải Hưng-Long đến hầu việc.

Độ một khắc ở ngoài bước vào một người trạc chừng 50 tuổi, ngũ-quan đầy đủ, hiện vẻ mặt người thật trung-hậu, quỳ gối trước vệ xưng tên ứng hầu..

Quan huyện phân-phủ kêu sai-nhơn bảo :

Sai-nhơn hãy lấy hai xấp hàng cho nó coi, thử hỏi tại tiệm nó bán ra hay là kẻ cướp lấy, đấy là việc đại sự không được nói hàm hồ nhé.

Vương-Hãi cầm coi qua nói :

— Bẩm quan ! hai xấp hàng nầy tức bị kẻ cướp lấy.

— Có bằng chứng chi mà chú quả-quyết là kẻ cướp lấy.

— Bẩm quan ! tuy nhiên xấp hàng đây để hiệu tiệm tôi, nhưng không có dấu thuế ấn tiệm tôi ; hoặc-là có người đến tiệm tôi mua một số hàng vải, làm toa chỉ có một dấu thuế-ấn, còn dấu hiệu tiệm là để tiện việc thông hành, thế nên biết đó là đồ kẻ cướp giựt ngay.

Cao-quốc-Thái qui một bên nghe rõ tự sự, kế nghe quan huyện dạy Tài-Phủ lui ra và day qua hỏi Cao-quốc-Thái :

— Mi nghe đó, còn chối cải gì nữa, quân mau khảo hạch nó cho ta.

Cao-quốc-Thái nói :

— Bẩm quan ! thế thì của nầy, bọn cướp của người, đánh rơi tôi lượm được, nhưng ngài lấy bằng cớ nào mà nhân tôi là kẻ cướp mà khảo hạch thế ?

Quan huyện nghe phừng phừng nổi giận nạt :

— Mi thật là kẻ tặc gia hàm ! trước bản huyện mi dám cãi-có rằng ta vu.oan mi hử, tả hữu đâu ? dắc người chứng-kiến lên đây hầu việc.

TIMSACH.COM.VN

Cao-quốc-Thái nghe có chứng-kiến thì mặt mày biến sắc, thoạt thấy kẻ bên bước ra một người chừng 20 tuổi ngoài, mặc khăn áo xiêm bằng bố xanh, mặt xương trắng mét ; Cao-quốc-Thái chẳng biết là ai ; duy Lý-tứ-Minh nhận được là tên Lãnh-Hàn hiệu là Lãnh-bất-Phòng, tức tên mướn phòng mình mà ở.Đinh thời nó đến Lý-tứ-Minh mượn tiền không được, nên nó có tâm oán hận, gia-đình nó chỉ có hai vợ chồng nhưng làm chẳng đủ ăn, vợ may vá, chồng làm mướn vừa đủ ăn, nó căm giận Lý-tứ-Minh có tiền chẳng cho nó mượn. Đêm trước nó đương ngồi trong nhà buồn bực, nghe Lý-tứ-Minh nói chuyện với ai, nó lẫm-bẫm :

— Lý-tứ-Minh bình sanh chẳng hề giao-thiệp với ai, nay chắc có chuyện chi nên có người đến bàn luận với nó.

Lãnh-bất-Phòng sẻ lén rình nghe rõ ra, Cao-quốc-Thái và Lý-tứ-Minh nói chuyện lượm được hai xấp lụa tiệm vải Hưng-Long, bàn mưu với nhau nếu không ai nhìn sẽ may mỗi người một bộ ; Lãnh-Nhị nghe sực nhớ lại vụ cướp tại Ấn-gia-Độ, án ấy chưa giải-quyết bắt được gian tặc, nó sẵn cố oán Lý-tứ-Minh nên nó tính thầm :

— Sáng mai ta tới vệ-môn báo cáo nó oa-trữ chánh đảng cướp Cao-quốc-Thái-, cho nó biết ta lợi-hại, nhiên-hậu ta hỏi mượn tiền nó chẳng dám không nữa.

Vừa hừng sáng Lãnh-Nhị thẳng đến huyện Công-thự tìm vào vị tra hạch hau đầu, có người tiến-dẫn vào Kim-lăng-Thọ ban đầu ; Lãnh-Nhị bước vào nói :

— Thưa Kim-Đầu ! vụ cướp Ấn-gia-Độ đó ngài đã bắt được gian tặc chưa ?

— Án ấy đến nay chưa giải quyết xong.

— Bên phòng Đông Lý-tử-Minh kế cận với tôi, nó chứa kẻ gian dương đại đạo, hồi hôm chánh đẳng Cao-quốc-Thái và Lý-tử-Minh hai đứa thương.lượng với nhau suốt đêm, tôi nghe được rõ-ràng, nên vội đến cho ngài hay.

— Được lắm ! để ta vào bẩm lại quan huyện rõ.

Tức thì quan huyện thăng đường nghe qua, phải dẫn Lãnh-Nhị vào hỏi ; Lãnh-Nhị vô tới vệ môn qui xuống bẩm :

— Bẩm quan ! hạ-dân ở gần kế phòng Lý-tử-Minh, thường thấy có người ra vô hình-tích khả nghi ; tối hồi hôm có chánh đẳng Cao-quốc-Thái tới nhà, cùng người kia thương-lượng suốt đêm, kẻ hạ-dân nghe rõ là vụ cướp của giết người tại chợ Ân-gia-Độ ; tôi ở kế cận rõ được chẳng cho ngài hay sẽ có tội liên-luỵ, nên phải cấp báo cho ngài rõ chẳng dám diên.trì.

Quan huyện liền dạy dẫn Lãnh-Nhị ra ngoài chờ lịnh, một mặt phái Kim-lăng-Thọ cùng Đồng.thế-Xương đi bắt Cao-quốc-Thái cùng Lý tử-Minh trói dẫn về mà kết án. Khi bắt hai người tới vệ-đường, quan huyện bảo dẫn người chứng-kiến vô hầu, tức thì có Lãnh-Nhị một bên đó bước vào.

Chẳng biết phân xử cách nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.

Hồi thứ Ba mươi

Thanh quan huyện Dư-Khang gặp kỳ án
Tế-Công bắt tặc cướp tại Ấn-gia-Độ

Lãnh-Nhị vô vệ đường qui, quan huyện hỏi :

— Mi nói Cao-quốc-Thái là chánh đảng cướp, hiện ta đã bắt nó rồi mi nhận biết nó không ?

— Bẩm nhận biết ! nó cùng với Lý-tử-Minh nói chuyện nhau trong phòng, tôi nghe rõ ràng.

Cao-quốc-Thái qui một bên đó thưa :

— Bẩm quan ! sanh-viên chẳng nhận biết tên nầy.

Lý-tử-Minh bước lại trước vệ đường qui bẩm :

— Bẩm quan ! nguyên tên Lãnh-Nhị nầy nó mướn phòng tôi ở mà chẳng trả tiền, nó lại mượn tiền tôi cũng không trả, nhưng vẫn đến tôi mượn tiền mãi, tôi không cho mượn nên nó đem lòng cố oán vu hại kẻ hiền-lương nhờ lượng sáng-suốt cao cả Ngài soi xét cho kẻ hạ-dân nhờ.

Quan huyện vỗ kinh đường nói :

— Chẳng khảo kẹp bọn bây thì bọn bây đâu chịu khai, quân hãy khảo tra hai đứa cho ta.

Hai bên kẻ tả hữu đạ rần, vâng mạng, chúng vệ dịch sấp khảo kẹp. Thoạt một trận cuồng phong thổi giọng

TIMSACH.COM.VN

vô công đường, người người đều mở mắt không ra ; trong khoảnh khắc thì gió êm, quan huyện thấy trên công đường một trương giấy có biên hai chữ lớn « OAN ỨC » Ngài không biết là ai viết, trầm ngâm :

— Kỳ trung chắc có duyên cớ chi đây.

Liền dạy đình vụ nầy lại, phái nhốt ba người lại chờ lịnh, và lui vào đình thự an nghỉ.

Luồng cuồng phong nổi lên là lúc Tế-Công vừa tới, trỏ ngón tay chỉ, cuồng phong nổi lên làm người mở mắt không ra, hòa thượng viết hai chữ « oan ức » trên công đường, rồi bước ra về môn, dắc Phùng-Thuận, Tô-Lộc hai người ra ngoài cửa Tây, đi một đỗi xa chừng vài dặm, hòa thượng nói với hai người :

— Hai người thấy không ? bạc đâu bỏ rơi nhiều thế ?

Hai người Tô-Lộc và Phùng-Thuận lượm nhận đầy bị và nhận vào túi đầy cả, hỏi hòa-thượng :

— Bạc đâu bỏ rơi nhiều quá vậy thầy ?

— Bạc nầy chắc của mấy vị bảo - phiên đạt quan, gặp kẻ cướp giựt nên làm rơi như thế, hai người lượm cất mà xài.

Ba người vừa đi vừa nói thì đã tới chợ Ấn-gia-Độ, thả qua phía Nam một lằng tên đường, bên phía Đông trên tường có biên chữ lớn « Mạnh-gia lão điếm » Tế-Công tới tòa quán ấy thì dừng lại kêu cửa ; nghe trong ứng tiếng hỏi :

— Ai làm gì thế ?

— Mở cửa mau ! khách ngủ trọ.

TIMSACH.COM.VN

— Có khách chật cả, hết phòng rồi.

— Chọn phòng nào trống ngủ đỡ cũng được mà ?

— Không có !

— Chúng ta mang tiền nhiều quá, đi đường không tiện cho ngủ nhờ mà ?

Hòa-Kế phía trong nghe tiền bạc nhiều, bèn dòm kẽ cửa thấy ba người mang bạc thật nhiều, liền chạy lại phòng chưởng-quỹ, nói :

— Phía ngoài có hai người cùng một hòa-thượng vác tiền bạc quá nhiều, xin vào ngủ trọ, anh tính sao ?

— Thế thì ngươi mời người ta vô nghĩ.

— Tôi đã nói lỡ với nó « hết phòng rồi ».

— Ta dặn ngươi ra nói chưởng-quỹ nói : sợ ba người mang tiền bạc nhiều đi đường bất tiện, hiện nay cơ-cần, thoảng như gặp tặc, bị cướp hết tiền còn sợ hại đến tánh-mạng, chưởng-quỹ chúng tôi hay làm việc phải, nhường một gian phòng cho ba vị nghĩ trọ một đêm, sáng sẽ đi tiện hơn.

Hòa-Kế nghe được quay ra mở cửa, thấy ba người còn đứng tại cửa, bèn nói :

— Mời ba vị vào nghĩ đứng đi nhé.

— Tế-Công nói :

— Chưởng-quỹ của ngươi hay, sợ chúng ta đi mất hết tiền, nên chịu cho mướn một gian phòng phải chăng ?

— Vâng phải !

— Cám ơn ! chú đi trước dẫn đường.

Hỏa - Kế đi trước dẫn đường, ba người bước theo vô tiệm, đối diện một tấm vách ngăn, phía Đông là phòng thâu tiền, phía Tây là nhà bếp, ở phía Đông có hai phòng, chánh Bắc là thượng phòng. Hòa - thượng đứng trong viện không đi, nói.

— Trong viện ngươi có vị không ?

— Vị gì chớ ?

— Có mùi tặc - vị đấy.

TIMSACH.COM.VN

Hòa - thượng đừng nói cọt chớ, mời vào thượng phòng mà nghĩ.

— Thượng - phòng mát khoái lắm ! tám phía đều thông.

— Thầy đừng nói chuyện lôi - thôi, lên đó nghĩ cho rồi.

Hoà - thượng cùng Tô - Lộc, Phùng - Thuận thẳng lên thượng - phòng, chỉ có một bàn Bát - Tiên, hai người quá mệt - mỏi dựa ghế ngủ khò ; Hỏa - Kế bưng nước rửa mặt kế tiếp đem nước trà lên và hỏi :

— Ba vị muốn ăn món chi ?

Hòa thượng nói :

— Chú tự tiện xào, chiên, chưng, nấu, bốn dĩa, hai bầu rượu.

Tô-Lộc và Phùng-Thuận nói ;

– Hai tôi mệt-mỏi quá xin ngủ không ăn uống chi cả.

– Mấy người không ăn thì ta ăn.

Hỏa-Kế xuống kêu : chưng, chiên, quay, nướng bốn món, với hai bầu rượu trắng mê tự; hòa-thượng kêu giựt Hỏa-kế lại, hỏa-kế hỏi :

– Thầy muốn đòi chi thêm.

– Chú đòi giùm ta hai bầu rượu trắng mê tự.

Hỏa.kế nghe nói thế giựt mình thầm nghĩ :

– Nguy rồi ! chắc hòa thượng đã nghe được tiếng giang.hồ rồi ư !

TIMSACH.COM.VN

Hỏa.kế trở lại hỏi hòa-thượng :

– Thầy nói chi là rượu trắng mê tự đấy.

– Chú phải giải nghĩa, bằng không ta đánh một tát tai điên đầu, vì chính chú vừa nói đó, còn trở lại hỏi ta.

Hỏa-Kế nghe thế mừng thầm rằng hòa-thượng chẳng rõ tiếng giang-hồ, nên nói :

– Tôi vừa nói rượu trắng mê-tự, đấy là bảo đem rượu ngon cho hòa-thượng.

– Ta cũng bảo đem rượu ngon cho ta mau nhé.

– Hỏa.Kế ra ngoài xách rượu vào, hòa.thượng liền trợn mắt ngó vô bầu rượu, Hỏa-Kế hỏi :

– Hòa.thượng coi gì ở trỗng ?

– Ta coi rượu nhiều hay ít, còn Lưu-hỏa-Kế họ gì ?

– Thầy đã biết tôi họ Lưu còn hỏi tôi nữa.

– Ta thấy chú vui-vẻ dễ thương, chắc hai ta có duyên nhau, chú ngồi lại cùng ta uống rượu chơi.

– Không được ! một nhểu rượu tôi uống cũng không được, hễ nghe hơi rượu thì nó say hôn mê bất tỉnh.

– Thôi uống ít một chun được mà.

– Không được ! chủ tôi hay được tôi uống rượu với khách, mai đồng đuổi tôi thất nghiệp tội nghiệp.

– Chú không uống ta phát nghi, chắc trong rượu có để thuốc độc sao ? chú không uống ta cũng chẳng uống.

– Hòa thượng uống đi đừng ngại, tôi không thể uống được, theo quy-cũ buôn bán không được như thế.

– Đấy là việc nhỏ mọn ! chú uống một hốp có hề gì đâu.

Hỏa-kế nói :

– Để tôi đem rượu hâm ấm lại kẻo nguội không ngon.

Dứt lời xách bầu rượu chạy xuống phòng thâu tiền nói :

– Quái cho hòa thượng nầy quá, đem rượu lên nó bảo tội uống bằng không nó cũng không uống, để tôi đổi một bầu rượu không có thuốc mê, nó bảo tôi uống tôi uống liền cho nó coi. . .

Chưởng quỹ liền đong cho một bầu rượu ngon, hỏa kế xách lên thượng phòng nói :

TIMSACH.COM.VN

—Hòa . thượng muốn tôi uống, để tôi uống cho coi kẻo thầy nghi - tâm chẳng dám uống.

—Chú hâm rượu ấm rồi nhé ?

Hâm ấm rồi đem cho hòa - thượng dùng, hòa-thượng tiếp lấy bầu rượu trút vô miệng uống một hơi cạn rốc, hòa thượng cầm bầu rượu có thuốc mê trao cho Hỏa. Kế và nói :

—Chú uống cạn bầu rượu này.

Hỏa - Kế nổi xung thiên ngoe ngoải rã đi một nước, hòa - thượng nói :

—Chú không uống thì ta cũng không uống, uống một mình có thú vị gì.

TIMSACH.COM.VN

Ăn hết đồ ăn rồi hòa-thượng đóng cửa lại ngủ ; hỏa - Kế tới trước phòng chưởng - quỹ nói :

—Ba người chỉ có hòa - thượng là tay kỳ - quái, trước khi ra tay phải đề phòng hòa - thượng đó trước.

Nguyên tiệm nầy của Mạnh tử Hùng - Lý - Hổ với hai tên hỏa - kế : một đứa họ Lưu, một đứa họ Lý, chẳng cần mua bán, chỉ chuyên - môn bán rượu mê hại khách mà cướp của ; nay nghe Hỏa.Kế nói hòa - thượng rất lợi - hại, Lý - Hổ nói :

— Không đủ sợ.

Day đầu qua kêu Lý-hỏa.kế cầm đao đồng đi, còn Lưu.hỏa-kế ở lại đây mà nghĩ khỏi cần lo.

Lưu.hỏa-kế gật đầu vâng chịu. Sau khi trống trở canh ba, Lý hỏa-kế cầm đao chạy ù lên Bắc thượng phòng, toan

cạy chốt cửa trên, kế mở chốt dưới, xô cửa thì chốt trên gài lại; Lý-hỏa-kế lẩm lẩm: « Quái quá ! » Cạy mở chốt trên tiếp xô cửa thì chốt dưới gài lại; hỏa-kế theo kẻ hở cửa song dòm vô, thấy ba người ngủ mê-mang, ngáy nghe inh ỏi; hỏa-kế xô cửa cạy chốt trên, chốt dưới gài, quá lâu mở không được; bực tức hỏa-kế chạy qua khoảng trống theo đường hầm lên thượng-phòng, nó cuốn bức họa lên thì bàn án dời qua một bên, toan theo đường đất vào, vừa đúc đầu chung vô, nhưng đi không được, tuồng như có ai cản ngăn.

Chưởng-quỹ Lý-Hổ ngồi tại phòng thâu tiền chờ gần nữa đêm, chẳng thấy Lý-hỏa-kế trở lại, liền sai Lưu-hỏa-kế đi coi thử thế nào mà lâu thế, Lưu-hỏa kế cầm đao thẳng lên thượng-phòng, cửa chẳng mở, không biết Lý-hỏa-kế đi đâu, nó qua đường địa-đạo phía Đông đi lên, cũng đi không được, luồn như có ai gàn trở như lần trước Lý-hỏa-kế đã bị.

Lý-Hổ và Mạnh-tử-Hùng 2 người chờ quá lâu chẳng thấy hai hỏa-kế trở lại, nổi nóng mỗi người xách đao chạy lên thượng-phòng, thấy cửa phòng đóng, chẳng biết hai tên hỏa-kế kia đi đâu; Lý-Hổ dùng đao cạy cửa mở toang ra, vào trong nghe tiếng ngáy như sấm, Lý-Hổ lẩm-bẩm:

— Ba thằng nầy đã tới số rồi.

Hàm-hở bước tới quơi đao tính chém hòa-thượng, thấy hòa-thượng nhăn răng cười, Lý-Hổ hoảng-hốt nhảy trái trở lại, thấy hòa-thượng ngủ lại thì tự nghĩ: Chắc nó chiêm bao mà.

Bậm gan bước tiến lại giở đao lên định chém xuống; hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ dùng định thần pháp trồng

Lý-Hổ không lay động đặng. Mạnh-tử-Hùng đứng ngoài thấy Lý-Hổ sao giỏ đao mà không chém xuống, nỗi nóng chạy vào quơi đao.

(La-Hán gia thì Phật-pháp đại-hiển thần-thông bắt tặc-khấu cứu Cao-quốc-Thái thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ)

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Ba mươi mốt

TIMSACH.COM.VN

Bất tặc nhơn kết xong kỳ ẩn.

Thi tà pháp Diệu-Hưng định kế

Nhắc lại Mạnh-tử-Hùng quơi đao định chém hòa-thượng, Tế-Công trỏ ngón tay chỉ dùng định-thần pháp trồng cứng Mạnh-tử-Hùng đứng trân giơ đao mãi; hòa-thượng một chơn đạp Tô-Lộc, một chơn đạp Phùng-Thuân kêu thức giậy, còn miệng thì la:

— Có tặc! nó muốn sát nhơn.

Hòa-thượng đứng dậy chạy ra ngoài, còn Tô-Lộc và Phùng-Thuân mở mắt thấy Lý-Hồ và Mạnh-tử-Hùng cầm đao giơ lên, thì hoảng hốt nhảy xuống sàng chạy ra ngoài đứng la bậy hãi:

— Có tặc sát nhơn! cứu tôi bớ người ta.

Phía ngoài gặp lúc tuần cảnh quan-binh vừa tới nghe trong viện la « Có tặc » Vị bản trấn thiên tổng Lưu-quốc-Võ dẫn theo 20 quan binh, vì vụ cướp của giết người tại tiệm vải Hưng-Long, bị cướp 50 xấp lua và một ngàn lượng bạc, chưa bắt đặng hung-phạm ; nay nghe la « Có-tặc » liền hối quan-binh bắt thang lên nóc nhà trỗ xuống vào trong phòng, mở cửa cái ra cho đoàn binh Lưu thiên tổng kéo vô, trước bắt Tô-Lộc trói lại. Tô-Lộc nói :

— Mấy ngài đừng trói tôi, tôi không phải tặc, tặc nó ở trong phòng, bọn tôi có ông già Phùng.Thuận với một vị hòa-thượng 3 người, ở Lâm-An đến đây kiếm người thăm, hồi hôm đến ngủ trong tiệm này, bọn tặc cầm đao mưu giết chúng tôi thế nên chúng tôi kêu cầu cứu đấy.

— Không được lúc trước cũng có đám la tặc như thế tưởng là chủ chẳng trói trở trói chủ nhà để cho kẻ tặc trốn mất, nên nay phải trói người la.

— Mấy ngài mau bước vào phòng sẽ gặp tặc và hai tên hỏa-kế.

Quan-binh tiến vào thượng-phòng giựt đao Lý-Hổ, Mạnh-tứ-Hùng, Lưu-Đại và Lý-Nhị, trói hết bốn người lại; xúm nhau đi các chỗ kiếm hai người kia ; chính đương tìm kiếm nghe trong tào ngựa có tiếng rên hi-hi !, bước lại xem té ra là ông già Phùng-Thuận, kéo ra hỏi cũng nói y như Tô-Lộc, nên quan-binh mở trói cho Tô-Lộc, xúm nhau tìm kiếm khắp chỗ trong phòng cũng không gặp hòa-thượng, chừng đi tới cầu tiêu nghe tiếng ngủ ngáy pho-pho, ngó vô thấy hòa-thượng đứng dựa vách ngủ ngon lành, Phùng-Thuận bước lại xô nói :

— Quan -binh tới bắt tặc rồi, sao thầy còn đứng ngủ đây ? .

Thấy hòa.thượng mở mắt ra la :

— Có tặc sát nhơn ! cứu tôi bớ người ta.

— Có tặc sao thầy lại còn ngủ.

— Tặc nó khuấy ta trọn đêm, nên buồn ngủ quá !.

Quan-binh nói :

— Ba người mang đồ lên đặng đồng đi.

Ba người trở vô Bắc thượng-phòng coi lại bao nhiêu tiền bạc toàn biến thành đá cả : Tổ-Lọc lấy làm lạ hỏi hòa-thượng : ?

— Sao tiền bạc lại biến thành đá được.

Tế-Công chúm-chiếm cười chẳng trả lời, quan-binh dẫn hết về Võ-Trấn vệ- môn, hỏi Phùng-Thuận, ông thuật lại việc dĩ-vãng đành rành, Lưu.quốc.Võ hỏi tên họ bọn tặc biên vào công-văn, giải luôn bọn Tế-Công ba người đến vệ-môn huyện Dư-Khang.

Nhắc lại quan huyện Dư-Khang rất khó xữ vụ án Cao-quốc-Thái, thoạt thấy Thiên.Tổng Võ-Trấn chợ Ân.Gia-Độ giải tới một số người ; Ngài trước kêu hòa thượng lên coi, chính là lão Cùng Điên hòa-thượng đứng chẩn-ngẩn trước vệ đường, quan huyện hỏi :

— Hòa thượng ở đâu ? đến đây có việc gì ? sao thấy bản huyện lại chẳng qui.

Tế-Công cười ngất nói :

— Tôi là Tế-Điên hòa-thượng ở chùa Linh-Ẩn tại Lâm-An, chỉ nhơn...

Tây-Hồ có núi Thành-Hoàng-San
Thanh-Trinh lễ-bái mồ Tế-Điên,
Chỉ nhân tìm kiếm Cao-quốc-Thái
Nào ngờ đến huyện-đường kêu oan.

Quan huyện nghe qua nói :

— Nguyên ra là Tế-Công ! đệ-tử chẳng biết, mời ngài ngồi.

Hòa-thượng ngồi xuống thuật việc biến tại tiệm một hồi, quan huyện bảo Tô-Lộc và Phùng-Thuận đứng dậy; hai người đứng dậy đứng dẹp qua một bên ; trí-huyện nghe rồi bảo dẫn bọn tặc vào ; hai bên dạ rân dẫn Mạnh-tử-Hùng vô quì trước vệ-đường xưng tên họ. Quan huyện hỏi :

— Chú mở tiệm ấy ra phải không ?

— Bẩm phải.

— Chú mở tặc-điếm cướp của hại bao nhiêu người và được bao lâu ?

— Bẩm con mua bán đâu dám hại người, chỉ nhơn đêm hôm nghe la có « tặc » chúng tôi cầm đao rượt tặc, gặp quan-binh tuần đêm trói chúng tôi lại nhận là tặc mà giải về đây.

Quan huyện dạy lui qua một bên, phái người kêu quan-binh bắt tặc vào hỏi, quan-binh thuật lại tình-hình bắt tặc vừa rồi ; quan huyện dạy dẫn Lý-Hổ vào, lấy lời

cung chiêu, Lý-Hổ vào quỳ xưng tên họ, quan huyện thấy tên lộc ấy tướng mạo hung-ác, chẳng phải người hiền lương, độ chừng 30 tuổi-ngoài Ngài, hỏi :

— Mạnh - tử- Hùng vừa rồi nó đã cung khai hết mi còn chẳng nói thiệt sao ?

— Lý-Hổ tự lẫm-bẩm ;— Nó đã khai rồi mình còn đấu chi nữa ; bèn bẩm :

— Bẩm hai tôi là người tại chợ Ân-gia-Độ, lúc nhỏ kết nghĩa anh em nhau, hai tôi đồng lỏa mở tiệm nầy đã mười mấy năm rồi ; mỗi khi gặp khách đến trọ lẻ-loi, có hàng-hóa vàng bạc nhiều, chúng tôi cho uống rượu thuốc mê- hồn, giết người lấy của kể có trên 40 người, năm nay ngày 26 tháng trước 3 người anh em trong lục-lâm ở đảo Bồng-Lai Sơn-Đông ; chánh đăng là Tịnh-Giang Thái-Tuế Châu-Điện-Minh với hai tên đồ-đệ ; Phiên-Lãng-quỉ-vương và Liêm-Phá Lãng-quỉ Hồn-Phương ; ba người mua hàng ở tiệm vải Hưng-Long, vì sự bất bình cải lẫy đánh lộn nhau ; đến tối rủ chúng tôi đến tiệm vải Hưng-Long cướp giựt 50 xấp hàng với một ngàn lượng, cắt cổ tên gát cửa, trong tiệm tôi 4 người phụ giựt đem về tiệm, nhân chia của không đồng đều nên Châu-điện-Minh nổi giận bỏ đi ; đến hồi hôm thấy bọn hòa-thượng mang tiền bạc quá nhiều, chúng tôi bảo Hỏa-Kế âm hại ba người, chẳng ngờ bị quan-binh bắt đặng, những sự dĩ-vãng tôi đã khai thật nhờ lượng quan xuống ân-huệ cho con nhờ.

Quan huyện hỏi minh-bạch rồi bảo dẫn hai tên Hỏa-Kế vào hỏi, thì Lưu-Đại và Lý-Nhị đều chiêu nhận, dẫn Mạnh-tử-Hùng lên đối lời, hỏi-han đâu đó minh-bạch rồi,

phái dẫn Cao-quốc-Thái, Tử-Minh và Lãnh-Nhị lên công-đường thẩm-vấn, một mặt văn-phòng thơ ký đọc lời khai, vụ cướp tiệm- vải Hưng-Long không có tên Cao-quốc-Thái và Lý-tử-Minh, truyền trả tự do cho hai người, Phùng-Thuận gặp Cao-quốc-Thái vọt miệng nói :

—Hèn lâu mới gặp được tiên-sanh, chúng tôi đi kiếm thầy đây.

Cao-quốc-Thái ra khỏi công-đường đứng lại, thì có Phùng-Thuận bước lại vòng tay chào mừng, và thuật việc trước sau một hồi ; thoạt thấy trên công-đường đánh Lãnh-Nhị 40 hảng rấn, đóng gông dẫn đi các nẻo đường thị chúng ; đánh Mạnh-tử-Hùng 40 hảng, luôn cả Lý-Hổ hai tên Hỏa-Kế đều đóng gông, giam vào ngục.

Tế-Công thấy kết án xong rồi, bèn đứng dậy tạ ơn tri-huyện mà bước ra chào Cao-quốc Thái. Lý-tử-Minh nói :

— Mời Cao huynh đồng với Tế-Công [cùng hai vị quản-gia đến nhà tôi nghỉ một đêm, sáng sẽ lên đường. Tế-Công nói : — Cũng được.

Đồng kéo nhau ra đi khỏi cửa Tây, Tế-Công hỏi Cao-quốc-Thái :

– Tiền bạc của Vương-thành-Bích châu-tế cho thầy bị ai lấy.

— Đệ tử không biết là ai lấy, thánh-tăng biết sao ?...

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Thầy theo ta lại coi nó kia kia.

Bèn trỏ tay chỉ, thấy một người trong viện nhà Lý.tứ.Minh bước ra chừng hai mươi mấy tuổi, mặt trắng mét, mắt nhỏ, mặt áo xiêm bằng bố xanh, ngó giớn giác, Lý.tứ.Minh thấy nhận biết là em vợ của Lãnh.Nhị tên là Hạ.nhứt.Khiêu, thường len.lỏi trong chợ ăn cắp vặt, móc túi của người, không điều ác gì chừa ; một ngày kia Cao quốc.Thái đổi tiền nó ngó thấy, nên giả tuồn chen lấn móc túi tiền lấy hằng, cờ bạc hai đêm thua hết sạch 10 lượng bạc. Ngày nay kiếm Lảnh.Nhị hỏi mượn tiền, nó hỏi thăm thiên hạ biết Lảnh-Nhị đi hầu quan, nó vừa ra khỏi cửa gặp Tế.Công ngài chỉ cho Cao.quốc.Thái coi, Hạ.nhứt.Khiêu nói :

— Chúng vì hãy coi tôi trời bảo ứng đảo đầu.

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời tự tát mình sáu bảy tát tay chạy thẳng tới mé sông, nhảy ùm xuống sông chết đấm, địa-phương-quan hay tới khán-nghiệm chôn cất. Lý.tứ.Minh thỉnh hết bọn Tế.Công bốn người về nhà, sắm sanh tửu yến đãi đằng Tế.Công, Cao.quốc.Thái nói :

— Lý hiền.đệ đại diện tôi ra ngoài cửa Nam đón Vương.thành.Bích, cho kia hay tự sự của tôi, và thế tôi tạ ơn ảnh.

— Vâng ! ngày mai em sẽ đi, anh an lòng.

Cầm Tế-Công nghỉ đó một đêm, tản sáng Tế.Công dắc Cao.quốc.Thái, Tô.Lộc và Phùng.Thuận ra đi, thuận theo đại-lộ thẳng tới Lâm.An.

Ngày ấy đi một đỗi xa gặp một thị.trấn, thiên.hạ mua bán đập.dìu, tại ngã tư phía Bắc có tòa đại.môn kia, dựng đài cao sắm đủ bàn ghế pháp.nghi, giấy ngũ sắc dán khắp nơi ; Tế.Công án linh.quang biết nói :

— Lành thay ! gặp việc thế nầy ta đâu thể làm ngơ, ta phải làm như vầy ! như vầy !

Ngôi trấn.điếm nầy kêu là Vân.Lan.Trấn, phía Bắc là nhà của Lương.văn.Thương vốn nhà cự phú, chỉ có một đứa con trai tên là Lương.sĩ-Nguyên, viên-ngoại thường làm lành thí nước, đắp đường, trai tăng, bố - thí, sùng tu chùa miếu, in kinh ấn-tống ! chỉ nhân có một lão đạo hóa duyên 100 lượng bạc nói để sửa Phật-điện, cho tiền kia đi, viên-ngoại tới thăm bà con phía tây chợ, gặp lão đạo trong nhà điếm bước ra ; viên.ngoại trở về nhà nói với người nhà rằng :

— Ta thí xả tiền cho lão.đạo, trở lại đi chơi đĩ điếm, nên ta không thí xả nữa.

Gia.nhơn Lương-ta-Đức nói :

TIMSACH.COM.VN

— Viên.ngoại hay làm lành, nay dân.gian gặp phải năm thất mùa, gạo kia mắc như châu, viên.ngoại nên lập một tiệm thí cháo mỗi mơi.sớm, là một phương giúp người lân.lý hương đản,, chẳng biết ý viên.ngoại liệu lẽ nào ?

Lương.văn.Thương nghe qua mừng.rỡ tán.thành, lập tức bẩm thưa cùng địa phương cai quản quan.trưởng, chọn ngày thí cháo hằng bữa sớm mai ; người tới lãnh cháo được 1 phần cháo ăn và cho 100 đồng tiền để cần dùng ; Lương viên ngoại mỗi ngày ra coi người tới lãnh cháo, trong dạ rất hân-hoan, thí như thế trong thời nữa tháng ngoài. Ngày kia Lương sĩ.Nguyên đứng ngoài cửa coi chơi lối giờ Ngọ, có một lão-đạo độ 50 ngoài tuổi, mặc đạo-bào xanh, lưng giắt bửu.kiếm tay cầm phất trần, mặt đen mày rậm mắt to, thấy Lương.sĩ-Nguyên thì người kia khởi ác-tâm, yêu đạo mưu hại người,

— *(Mời xem hồi sau sẽ rõ.)* —

Hồi thứ Ba mươi hai

Vân-Lan-Trấn ác đạo hưng yêu
Lương-vạn-Thương người lành ngộ hại.

TIMSACH.COM.VN

LƯƠNG-SĨ-NGUYÊN đương đứng trước cửa chơi, có lão đạo đi tới đối diện nói :

— Vô lượng Phật ! bần đạo đi du phương, phỏng đạo tầm tiên, thiện nghệ về xem khí sắc, năng -trị kiết-hung, thấy tướng mạo của công-tử rất tốt chắc có phần quan tài.

Lương-sĩ-Nguyên nghe qua vòng tay thi lễ nói :

— Thưa đạo-gia tu hành tại non núi động nào, pháp-hiệu là chi ? tôi muốn lãnh giáo ngài,

— Bần đạo tu hành tại núi Ngủ-Tiên Tường-Vân quán, về hướng chánh Bắc cách đây chừng dặm, tôi tên là Trương-Điện-Hưng chuyên giỏi về tướng pháp.

— Đạo-gia giỏi về tướng-pháp, làm ơn coi giùm tôi.

Lão-đạo nhơn đi du-phương khi trở về chùa thấy vách chùa xiêu . ngã hư-hại, đại-điện dột nát, Trương-diệu-Hưng thống trách sư-đệ Lưu-diệu-Thông :

— Sao không lo quyên tiền cất chùa lại, cứ ngồi ở chùa điềm nhiên lo ăn mãi thế ?

— Tôi không thể hóa-duyên được nữa, vì như ông Lương-thiện-Nhơn ở Vân-Lan-Trấn là người giàu lòng hố-thí xưa nay, nhưng nay ổng tuyệt hẳn không cúng-thí cho tăng-đạo nữa, ông tổ-chức tiệm cháo để thí cho những nhà nghèo trong vùng mình, thế nên tôi không biết đi đâu mà hóa-duyên nữa.

— Ngày mai ta sẽ đến Lương-thiện-Nhơn, quyên cho sư đệ coi, nếu ta quyên không được ta sẽ lạy sư-đệ mà chịu lỗi ngay.

Nay tìm đến nhà Lương-thiện-Nhơn, gặp công-tử đứng chơi ngoài trước tiệm, Tương-diệu-Thung mưu sự coi tướng, làm phép ngũ-quỉ đinh đầu ác-hóa Lương-công-tử, nghe công-tử yêu-cầu coi giùm thì trong bụng mừng thầm, bước lại nắm tay công-tử nói :

— Công-tử có phần tướng thượng-đẳng quá tốt, thanh-my mục-tú ứng tướng về nhà thi-lễ, căn-cơ tổ-đức chẳng vừa, thiệt là ngọc ẩn trong đá, hiện giờ ngôi quan-tinh chưa hiện, nhưng nhân đúng sau sẽ đậu cao hơn chúng, công-tử cho tôi biết năm sanh tháng đẻ ngày giờ cho đúng, tôi đoán kỹ cho.

Lương-sĩ-Nguyên nói năm sanh, tháng đẻ của mình đủ cả, yêu-đạo ghi nhớ trong bụng lén bắt ấn nhắm ngay công-tử chụp bắt hồn-phách ; Lương-sĩ-Nguyên chán ván ngã xuống bất tỉnh nhơn sự.

Lão-đạo lo hôn bả đi về kêu sư-đệ Lưu-diệu-Thông bện một hình-nhơn bằng rơm, kia dùng châu-sa viết năm,

tháng, ngày, giờ sanh của công-tử, đúng bảy cây kim đâm vô tim hình-nhơn, Lưu-diệu-Thông, thấy thái-độ kia hại người bèn hỏi:

— Sư-huynh tính hại ai vậy?

— Sư-đệ không nên nói liều như thế, ta đâu có mưu-hại ai, chẳng qua là ác-hóa Lương-viên-ngoại, kiếm tiền sùng-tu chùa lại.

Từ đây mỗi ngày Trương-diệu-Hưng thường lai-vãng đến Vân-Lan-Trấn.

Nhắc lại khi lão-đạo đi rồi, người nhà bước ra gặp công-tử ngã nằm dài dưới đất, liền tức-tốc kêu gọi nhau rắp lại khiên công-tử vào thượng-phòng; viên-ngoại hay tin như sét đánh vào tai, mất hồn mất vía, vì tuổi ông ngoài 60 chỉ có một đứa con trai, nếu có bề gì thì đau khổ ông biết mấy; ông phải người đi rước thầy Cao-minh trị bịnh cho công-tử, thỉnh nhiều thầy danh y tới xem bịnh công-tử, ai ai cũng nói: công-tử mất hồn vía rồi, không thể để thuốc được; viên-ngoại quýnh rồi nào cầu Thần dão-cáo thượng-thiên luôn hai ngày, nhưng chẳng thấy thuyên-giảm chi cả.

Một bữa sáng kia viên-ngoại đứng ngoài cửa tiệm coi thiên-hạ tới lãnh cháo ăn quá đông-đão, nhưng không giải khuây được tâm sầu-muộn của ông; thoạt nhiên ông thấy phía Nam một người phụ-nhơn đi tới, trước nàng ba đứa nhỏ chạy lũn-cũn chừng 11, 12 tuổi, phía sau có hai đứa bé đi theo chừng 7, 8 tuổi, trên lưng cỏng thằng nhỏ chừng ba, bốn tuổi, trước bụng ôm một thằng bé chừng 1, 2 tuổi; viên ngoại thấy vậy thở ra nói:

— Ủy chà! người phụ-nhơn đẩy con đông quá thế! hãy mời nàng lại, ta hỏi thăm một tỷ.

TIMSACH.COM.VN

Gia-nhơn bước lại nói :

— Viên-ngoại tôi mời chị lại hỏi thăm một việc .

Người phụ-nhơn ấy bương-bải bước lại, từ-từ để con mang tại bụng xuống, nhiên-hậu cúi đầu chào :

— Chào viên-ngoại và chúc cho Ngài được phước-thọ miêng-trường !

Lương-viên-ngoại hỏi :

— Mấy đứa con đấy toàn là con của thiếm ư ?

— Thưa viên-ngoại ! thiếp là Triệu-thị ở vùng nầy, chồng thiếp đi buôn bán phương xa chưa về, thiếp chăm nuôi một đoàn con quá đông, gặp phải năm mất mùa, nên mẹ con tôi tới lãnh một phần cháo mưu sống trong gia-đình.

Viên-ngoại nghe qua ngùi-ngùi cảm-động liền bảo gia-nhơn lấy 10 điếu tiền, thưởng cho mấy cậu bé ; người phụ-nhơn cúi đầu tạ ơn, cầm tiền mà đi về ; viên-ngoại đứng tự lẩm-bẩm : — Nàng ấy tuy bần-cùng nhưng còn được bảy đứa con, sau nó khôn lớn hiệp nên một gia-đình vui-vẻ ; còn triệu phú như mình chỉ có một thằng con trai, nay nó đau chứng thủy-nguy như thế nầy, không biết sao mà phân-định, song người đời đều có định-mạng, phần không con dù cho khẩn-cầu thần-Phật mấy cũng không con... Nghĩ tới đó thoạt có lão-đạo phía Tây đi lại, lưng mang bửu-kiếm, mặt đen như tấm sắt miệng rao nói :

— Vô-Lượng-Phật ! ta đi cùng khắp đó đây chưa thấy đâu có phông sát như thế nầy, phông nầy phạm ngũ-quỉ phi-liêm sát, chủ phải lâm chứng bịnh nặng.

Viên-ngoại nghe vội vàng bước lại vòng tay nói :

—Nhà tôi nếu phạm Ngũ-quỉ phi-liêm sát, cầu tiên-trưởng phá-trừ giùm !

—Viên-ngoại dắc tôi vào đó coi kỹ lại thử đúng thật hay chăng ?

Lương-vạn.Thương dắc lão.đạo đi coi hết các phòng, nhiên-hậu vào trong thơ-phòng, nói :

— Viên-ngoại bảo gia-nhơn rạng ngày, cất một cái pháp.đài cao 3 trượng 2 thước, trong đó dọn đủ bàn ghế, nhan, đèn, đồ ngũ-cúng, 5 cây hàng ngũ sắc chiếu theo ngũ- hành : kim, mộc : thủy, hỏa, thổ, treo ở trước đàn với 500 lượng bạc, tôi làm phước đánh tan kiếp sát tiểu bết giùm Ông, ông phải sắm đủ : giấy vàng, viết, nghiên, bạch.cấp châu-sa, một mâm cơm cúng, trước ta trừ ngũ-quỉ, sau ta sẽ trị bịnh cho con ông.

Viên-ngoại nghe trong bụng mừng thầm, liền hối gia-nhơn đãng trà và nói :

— Tôi quên hỏi thăm tiên-trưởng tu-luyện tại động núi nào và pháp hiệu là chi ?

— Viên-ngoại giàu-có nên hay quên, chớ bần-đạo thường tới viên-ngoại nhiều phen, tôi tên là Trương-diệu-Hưng tu ở Từ-Vân-quán núi Ngũ-tiên, cách đây chừng 5 dặm đường.

— Nguyên ra là Ngài tôi thiệt quá lỗi bề thất kính.

Liền hối dọn cơm chay ngài dùng, lão-đạo khoát tay nói :

— Thôi ! viên-ngoại đừng dọn tôi cần phải về có việc cần mai tôi sẽ đến trừ sát.

Dứt lời đứng dậy kiếu ra về, viên-ngoại đưa ra khỏi cửa mới trở vô đôn-đốc gia-nhơn làm cái pháp-đài và lo sắp-đặt các món cần-dùng đủ cả ; đến tối thì đâu đó đã xong. Qua ngày kế, thức dậy ai cũng ngóng trông lão-đạo kia nhưng đã biệt-dạn, tới đúng ngọ lão đạo không tới chỉ có hòa-thượng tới ; té ra là Tế-Công đắc Cao-quốc-Thái, Tô-Lộc và Phúng-Thuận, ba người đứng ngoài chờ, còn hòa-thượng vào tới cửa thấy gia-nhơn đứng đấy đông-đảo, bèn nói :

— Thưa các vị ! hòa-thượng đi tự mơi giờ chưa cơm nước chi, muốn vào đây nhờ một bữa cơm chay nhé.

— Ông tới trễ quá ! viên-ngoại chúng tôi nhứt định không thí-xả tăng-đạo chi nữa, phải ông tới sớm lãnh một phần cháo, thôi mai trở lại nghe ông.

— Các vị từ-bi cho hòa-thượng nầy một bữa cơm.

Anh quản-gia có lòng từ-thiện, nghe hòa-thượng nói như thế, thì động mối thương tâm, nói với hòa-thượng :

— Tôi sớm mai thức dậy trong mình nghe ngầy-ngật chẳng ăn, nên còn một tô cơm luôn cả đồ ăn, để tôi đi lấy cho thầy dùng.

Dứt lời lão quản-gia vô bưng cơm ra trao cho hòa-thượng, hòa-thượng tiếp bưng, lão quản-gia hai bàn tay vộp lại phủi tay, hòa-thượng cũng bắt chước phủi tay, tiếng « Cản » vang lên cơm văng đầy đất, lão quản-gia nói :

— Tôi có lòng tốt cho ông, sao ông lại đập-đổ hết cả vậy ?

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Chú bảo hòa-thượng nầy ăn cơm thừa của chú sao ?

— Cơm thừa hòa-thượng không ăn, chớ đòi ăn thứ gì ?

— Ta muốn ăn thượng-đẳng : Cá, thịt, gà, vịt, chưn, tìm, hơi lên ngui-ngút, hòa-thượng nầy một mình ngồi trên, bảo viên-ngoại của các ngươi châm rượu cho ta, ta mới uống.

Chúng gia-nhơn nghe nói nỗi giận xung thiên nói :

— Lão càng hòa-thượng nầy khéo nói sàm! Ông nói luôn mộng-ảo thế, dù ông lớn lên nhiều kiếp cũng chưa chắc được viên-ngoại của chúng tôi châm rượu cho ông uống nữa.

— Ta nói như thế nếu các ngươi không tin thì thôi, hơi sức nào mà cải với các ngươi.

Dứt lời hòa-thượng la lớn lên :

— Hòa-duyên tới !

Một tay cào má, một tay giộng cửa ; gia-nhơn thấy thế che miệng cười, hòa-thượng la lớn ba lần như thế, thoạt nghe trong có tiếng hỏi :

— Ngoài đấy việc gì mà la ó rầy thế ?

Thấy viên-ngoại từ trong bước ra gặp hòa-thượng, muốn thỉnh La-Hán-gia trị bịnh cho con mình : thế nên người làm lành rốt gặp lành, kẻ làm ác trời đâu dung.

(Muốn biết việc sau thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.)

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Ba mươi ba

Lập mưu ác-hóa Lương-bá-Vọn.
Phát từ-bi cọt phá Trương-Diệu-Hưng.

Hòa-thượng thấy viên.ngoại bước ra, bước lại chấp tay chào, nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng nầy được nghe Lương-viên-ngoại là người hảo thiện làm phước, nhưng thấy trong nhà ông phạm Ngũ-qui phi-liêm-sát, trong nhà chắc có người bịnh nặng, tôi muốn đến tịnh trạch trừ sát, thối quỉ trị bịnh giùm ông, nhưng gia-nhơn hỏi tôi và gàn chẳng cho vào, tôi nói chẳng phải đến cầu viên.ngoại, vì thế nên có chuyện tranh.cải, Viên.ngoại nghe thế trở rầy bọn gia-nhơn rằng :

— Bọn nô-tài nó ở ngoài nầy làm nhiều điều tệ lắm mà.

Gia.nhơn nói :

— Thưa viên-ngoại chẳng phải thế, ông kia tới đây nói hóa.duyên....

Bèn thuật lại việc vừa rồi cho viên ngoại rõ, viên.ngoại vẫn điềm.nhiên chẳng nói chẳng rằng, liền trở hỏi hòa.thượng :

— Bạch thầy tu.hành tại đâu ?

— Tôi là Đạo-Tế ở chùa Linh-Ẩn tại Khang-thành Tây-Hồ, tục kêu là Tế-Điên-Tăng cũng là tôi.

Lương-viên-ngoại nghe và thấy bộ-tịch hòa-thượng như thế thì bán tinh bán nghi, nói :

— Đã là Tế-công xin từ bi theo tôi.

Tế-Công theo viên-ngoại thẳng vào thượng-phòng phía Đông-phòng, công tử nằm hôn-mê bất tỉnh, một bên Lương sĩ-Nguơn rất đóng tôi trai tớ gái đứng hai bên hầu-hạ, viên-ngoại thấy con như thế bước lại lắc kêu : — Con Lương-sĩ-Nguơn con ! tỉnh lại con !

Thấy Lương-sĩ-Nguơn vẫn hôn-hôn trầm-trầm, bất tri nhơn sự, nằm ngay đờ chẳng lay động : Tế-Công nói :

TIMSACH.COM.VN

— Viên-ngoại đừng lo ! để tôi kêu cháu nó tỉnh lại nói chuyện và đòi ăn nầy kia, một chút thì thấy công hiệu.

Lão viên-ngoại mừng quá nói :

— Đã được như thế thì Thánh-tăng từ-bi giúp cho.

La-hán-gia vói lột mão mình xuống, trao bảo gia nhơn xúm đỡ Lương-sĩ-Nguơn ngồi dậy Ngài nhẹ nhẹ-lấy mão đội trên đầu công-tử, miệng niệm : Án, ma ni bát mế hồng, Án, sắc lịch hích ! thấy Lương-sĩ-Nguơn từ từ mở mắt ra, thở một hơi dài và nói :

— Ai đó ! cho tôi uống miếng nước.

Viên-ngoại thấy thế vui mừng khen : « Hay ! Hay ! » Hòa-thượng nói :

— Viên ngoại coi thủ đoạn tôi như thế có đáng một bửa ăn không ?

— Thầng tăng nói chi lời ấy, chẳng luận là một bữa ăn, dù cung phụng thầy trọn đời cũng được mà, bạch thầy muốn ăn món chi đặng tôi bảo chúng nó dọn.

— Viên ngoại bảo quản trù của ngài lên đây tôi dặn.

Gia nhơn kêu quản trù lên, hòa.thượng nói :

— Chú nấu một mâm cơm thượng.đẳng : cá, thịt, gà, vịt, chưn, nấu, tim, quay, lo xong dọn lên phòng ngoài ăn.

Quản-trù vâng dạ lo nấu nướng một chút thì dọn lên, vì nhà giàu có muốn cần-dùng chi thì đã có sẵng-sàng ; gia-nhơn lo lau bàn ghế dọn lên đâu đó đủ cả ; viên.ngoại mời hòa.thượng ngồi vào uống rượu, viên.ngoại rót rượu mời, cùng nhau ăn uống, viên.ngoại thầm nghĩ : — Cái mão ấy hay quá, thuốc tiên chẳng dám bì, để con mạnh rồi mình hỏi ổng coi bao nhiêu, nài cho nó đội, viên ngoại thấy Lương-sĩ.Nguơn ở trong phòng đòi uống nước đường, ăn nầy kia thì mừng quá, bèn nói :

— Diệu-pháp của Thánh.tăng, thiệt nhúng tay vào thì bịnh hết ngay.

— Viên.ngoại coi mão ấy hay cùng không ?

— Hay quá !

— Hay thì có hay, nhưng tôi tính bán nó.

Viên.ngoại nghe nói mừng thầm nói :

— Hòa-thượng muốn bán mão ấy bao nhiêu tôi xin mua.

— Viên-ngoại muốn mua cái mão rất quý vô giá ấy,

thì giao-đổi tất cả gia-nghiệp mua bán, tài-sãn địa-nghiệp của ông cho tôi, rồi ông lấy mão ấy.

Viên-ngoại le lưỡi lắc đầu nói :

— Tôi mua không thấu rồi.

Dứt lời thì gia-nhơn dọn lên cơm rượu xong, viên-ngoại châm rượu mời hòa-thượng uống rượu, hòa-thượng nói :

— Ông bảo gia-nhơn mời quản-gia của ông vào, tôi có chuyện cần muốn nói với ông.

Viên-ngoại liền hối ra mời vào, tic-tắc thì ông quản-gia vào trước viên-ngoại thưa :

— Viên-ngoại đòi tôi có điều chi dạy bảo ?

Hòa-thượng nói :

— Ta vừa nói với ông muốn ăn bữa cơm thượng-đẳng và viên-ngoại bội-đãi ta, ông coi lời nói ta có đúng cũng không?

— Bạch đúng !

Hòa-thượng nói :

— Chẳng dám nào viên-ngoại từ-bi cho người mời bạn của tôi ba người, hiện còn đứng ngoài cửa mà chờ tôi, cũng chưa ăn uống chi cả.

Viên-ngoại vội-vàng hối gia-nhơn mời vào, bọn gia-nhơn thầm nói : — Hòa-thượng rách-rưới như thế, chắc bạn theo ông còn tệ hơn nữa ; nghĩ như thế thì đã tới ngoài cửa la lớn :

— Ai theo hòa-thượng đó, chủ của tôi xin mời vào.

Cao-quốc-Thái ứng tiếng trả lời :

TIMSACH.COM.VN

— Dạ chính chúng tôi.

Gia-nhơn thấy là vị nho-lưu tú-sĩ hiện trang nhơn-vật tuấn-tú phi-thường, mặc đồ rất chỉnh-tề ; gia-nhơn nói :

— Còn hai vị nữa ở đâu ?

Tô-Lộc, Phùng-Thuận mỗi người bước lại nói :

— Hai tôi là người theo hòa-thượng.

Lương-Phước gia-nhơn thấy hai người mặc đồ rất tề-chỉnh, tự lẩm-bẩm :

Hòa-thượng có tiền ông sắm người đi theo ông dân-hoàn quá.

Mới ba người vào trong, dọn cơm rượu cho ba người ăn-uống, còn phía trong thì viên- ngoại cùng với hòa-thượng uống rượu nói chuyện ; chính đương lúc cao-hứng, một tên gia-nhơn bước thẳng lại bên tai viên-ngoại cho hay Lão-đạo tới, nhưng chẳng dám cho hòa-thượng hay ; viên-ngoại nghe như sét đánh vào tai, lấy làm bối-rối, có tâm bội đãi hòa-thượng thì lão đạo thấy gai mắt, nếu thô-tạc với lão-đạo thì hòa-thượng phiền, muốn ra tiếp lão-đạo nhưng khó tính, ông thầm nghĩ : « Mình phải trọng đãi hai đàng hết, hễ ai trị con mình lành bịnh thì mình trọng-tạ ngay » ; đương cơn nghĩ bối-rối nghe hòa-thượng ứng tiếng nói :

— Có thân-thích ông tới, sao không ra tiếp-rước, tự tiện đừng ngại chi.

Lời ấy thốt ra viên-ngoại nghe dễ-tỉnh nói :

— Vâng !

Hòa-thượng nói :

TEMSACH.COM.VN

— Viên-ngoại tư tiện ra tiếp-rước thân-thích của ông ở ngoài, đi nhỏ của ông chớ không ai lạ.

Viên-ngoại mỉnh cười đứng dậy, bảo :

— Gia-nhơn thế ta châm rượu hòa-thượng, ta ra ngoài một chút sẽ vào hầu hòa-thượng uống rượu.

Dứt lời ra đi thẳng lại thơ-phòng thì đã có lão-đạo ngồi tại đó rồi, có gia-nhơn đứng một bên hiến trà. Lương-viên-ngoại chào nói :

— Tiên-trưởng đến, tôi chẳng tiếp-rước kịp, xin thứ tội.

TIMSACH.COM.VN

Viên-ngoại nói chi lời ấy; đã là tri kỷ nhau đây nại hà chi.

Viên-ngoại bảo dọn cơm và hỏi lão-đạo dùng mặn hay chay ; Trương-Diệu-Hưng nói :

— Mặn chay gì cũng được.

Gia-nhơn lao bàn và dọn cơm rượu lên, trong khoảnh-khắc là xong, viên-ngoại châm rượu mời lão-đạo ăn uống, và ngồi một bên đấy ăn-uống nói chuyện : Lương-viên-ngoại nói.

— Tôi giới thiệu thầy một người coi tiên-trưỡng có hiết không ?

— Ai đấy ? hễ có tên thì biết đặng, không tên thì chẳng biết nỗi.

—Là Tế-công ở chùa Linh-Ẩn tại Lâm-An, Ngài biết chăng?

Lão-đạo nghe nói giựt mình tự nghĩ : Tế-công đà có năng-vi cũng không làm chi ta được ; Nghĩ rồi lão-đạo nói :

– Viên-ngoại đề-xướng lão say rượu phung-điên, tức Tế-Điên-tăng ở chùa Linh-Ẩn tại Tây-Hồ, là hạng vô-tri chẳng đủ xỉa răng mà.

Nói chưa dứt lời nghe trong điện có người ứng tiếng đáp :

– Hay cho sức sanh lão-đạo nầy ! dám nói lên người ta.

Dứt lời Tế-Công ở ngoài bước vô ; viên-ngoại thấy lầm-bầm: – Bọn gia-nhơn nầy nghiệt-quá, ta bảo hầu rượu hòa-thượng, sao để cho ngài ra đây, nếu gặp lão-đạo thì cải-cọ nhau sẽ sanh rối bất tiện lắm.

Nhắc lại lúc hòa-thượng ngồi phía trong uống rượu, gia-nhơn hầu một bên châm rượu ; đồng-thời hòa-thượng đứng dậy thẳng vô trong phòng chẹp lột mão của Lương-sĩ-Nguơn đương đội, công-tử đương nói cười bị lột mão, liền ngã nằm dài hôn-mê bất-tỉnh lại như trước ; gia-nhơn hỏi :

– Hòa-thượng sao lột lấy mão thế ?

– Đội trong một bữa ăn đã rồi, ta lấy lại chớ sao ?

– Thầy cho công-tử đội lại, tôi sẽ thưa với viên-ngoại dọn cho thầy một mâm khác.

– Ta no quá rồi, đợi đói ta sẽ ăn nữa.

Dứt lời hòa-thượng lầm-lũi ra đi, gia-nhơn hỏi :

– Hòa-thượng đi đâu ?

– Ta đi đồng một chút.

– Để chúng tôi dắc thầy đi !

– Thôi khỏi, có ai đi theo khó ỉa lắm.

Gia-nhơn chẳng dám theo, để hòa-thượng mặc muốn đi

TVSACH.COM.VN

đâu thì đi ; hòa-thượng thẳng lên Tây-phối-phòng, chính gặp lúc lão-đạo nói cùng viên-ngoại ; «Gã khùng điên say rượu Tế-Điên là bọn vô-tri, chẳng đủ xỉa răng »... Hòa-thượng nghe được liền nói :

— Hay cho thằng đạo súc.sanh, dám mắng lên người ta.

Hòa.thượng vén sào bước vào nói : — Hay cho lão-đạo súc-sauh.

Trương-diệu-Hưng muốn trả lời, hòa-thượng ngước lên thấy nói :

— Ủa trong phòng cũng có lão.đạo, tôi chẳng phải mắng ông, xin lỗi tôi mắng lão-đạo kia, xin ông đừng buồn.

TIMSACH.COM.VN

Viên-ngoại đứng dậy chào mời :

— Mời Thánh.tăng ngồi, mời tiên-trưởng ngồi, tôi xin tiếng dẫn cho được biết nhau.

Tế-Công nói :

— Viên.ngoại khỏi giới.thiệu, chúng tôi cũng biết nhau.

Dứt lời hòa.thượng ngồi xuống, gia.nhơn đem thêm một cái chén và một đôi đũa ; Hòa-thượng ngồi vào tự rót rượu uống ; lão-đạo thấy hòa-thượng rách-rưới, lam.lũ, ngồi vào là ăn liền, chẳng biết là ai bèn hỏi :

— Hòa-thượng ở chùa nào ?

Tế.Công uống cạn một ly rượu rồi nhướng mắt ngó chớp lạch nói :

— Ta Phùng điên say rượu Tế.Điên tăng ở chùa Linh.Ẩn, là bọn vô-tri chẳng đủ xỉa răng đó.

Lão-đạo nghe nói trong tâm không vui, hòa.thượng tiếp hỏi :

— Trương-đạo-gia họ gì ?

— Hòa-thượng đã dư biết ta họ Trương còn hỏi ta chi nữa.

— Ta giới-thiệu cho ngươi một người thử ngươi biết chăng ?

— Ai đấy ?

— Ta có đứa đồ tôn (cháu) kêu là Hoa thanh-Phong, ngươi nhận biết chăng ?

Trương-diệu-Hưng nghe kêu thầy mình là cháu nó thì nổi giận xung-thiên, nghĩ phải giết nó mới hả giận cho. Nghĩ rồi nói :

— Hòa-thượng nói sàm, ta sẽ kết-quả tánh-mạng, mi đầu-thai cho sớm.

Lão đạo bất ấn niệm chú, muốn cùng Tế-Công đấu phép ;

(Muốn biết việc sau thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.)

Hồi thứ ba Mươi bốn

Thí-Yêu-pháp ác-đạo hại người ;

Hiển thần-phong Tế-công đấu phép.

NHẮC lại Tế-Công cùng yêu-đạo mắng-nhiếc nhau, lão-đạo nói :

—Ta kêu hòa-thượng ba tiếng, ông dám trả lời chăng ?

—Đáng kể gì ba tiếng, dù sáu tiếng ta cũng dám trả lời.

TEMSACH.COM.VN

Lão-đạo kêu luôn một hơi ba tiếng, bắt ấn niệm chú lâm-râm, cầm chun rượu úp lại trên bàn nói : « Sắc lịnh hích » thoạt thấy hòa-thượng đương uống rượu liền ngã nằm dài dưới đất ; Lương-viên-ngoại thấy vậy cả kinh hỏi :

– Lão Pháp-sư làm sao đến nỗi thế ?

– Ta ra chút phép mọn, hòa-thượng cũng đủ dui hồn, chun rượu nầy úp bao lâu thì hòa-thượng nằm bấy lâu, ta đỡ ly rượu, hoặc cho nó uống thuốc nó mới sống được.

Dứt lời thấy hòa-thượng lồm-cồm ngồi dậy lão-đạo hỏi :

– Ta chưa đỡ chun rượu lên, mi sao sống lại được ?

– Ngươi chưa cho ta uống thuốc, thời ta nằm xuống cho rồi.

– Hòa-thượng dám cho ta biết năm, tháng, ngày, giờ sanh không ?

– Có hại gì ! ta nói cho ngươi biết, coi ngươi làm chi ta ?

Hòa-thượng nói thiệt ngày, giờ, năm sanh cho kia, lão-đạo bắt ấn miệng niệm lâm-râm nói : « Sắc-lịnh » Nhắm ngay trên đầu hòa-thượng vỗ nhẹ một cái, liền đứng dậy nói :

– Ta đi rồi, viên-ngoại hãy bảo hòa-thượng ra đi, nếu không gà cất tiếng gáy thì nó chết ngay, ông sẽ mắc nhơn mạng khổ đa.

Lương-viên-ngoại thấy Tế-công nằm hôn mê bất tỉnh ; lão-đạo ra đi, viên-ngoại theo sau nói :

– Tôi xin thế hòa-thượng hội tội với Tiên-trưởng !

TIMSACH.COM.VN

Lão-đạo chẳng trả lời đi xuôi một nước thẳng về Từ-Vân-quan núi Ngũ-Tiên, kêu sư-đệ Lưu-diệu-Thông nói :

— Em mau bện một hình rơm cho ta.

— Anh tính hại ai nữa sao ?

— Ta chẳng hề vô cớ hại người, chỉ nhơn ta hóa-duyên Lương-viên-ngoại, Tế-điên-tăng nó khuấy-phá ta, ta phải ám-hại nó mà báo cừu tuyết-hận mới hả dạ cho.

Lưu-diệu-Thông chẳng dám trái ý kia, lo bện hình rơm đem lại cho kia, ác-đạo lại bảo :

« Lưu-diệu-Thông dọn cơm ăn ». Ăn tối xong rồi, dọn bàn án tại điện-đường, đèn, nhan, đồ ngủ-cúng, các vật cần-dùng đều bài-trí sẵn-sàng, để hai hình rơm hai bên bàn án, ác-đạo chờ sao mọc điều trời, kia ra ngoài bỏ tóc xã, cầm bảo-kiếm, dùng nước vô căn thủy hòa với ngũ-cốc rãi cùng bốn phương ; dùng châu-sa viết ba đạo Linh-phù bằng giấy vàng, dán trên đầu bửu kiếm, miệng nói « Cấp ! Cấp » đốt bùa cầm kiếm, quơi nói :

— Đạo linh-phù thứ nhứt cuồn-phong nổi dậy ; đạo linh-phù thứ nhì bắt hồn Tế-công đem về : linh-phù thứ ba người chết thành quỉ, quỉ chết thành van. Chính đương dương dương tự đắc, nghe một luồng gió đao chém tới ; lão-đạo tràn qua tránh khỏi, ngoái thấy một vị Lục-lâm anh-hùng mặt trắng tay cầm đơn-đao, lão-đạo trỏ ngón tay chỉ-điểm miệng niệm chú, nói : « Sắc lịnh » người ấy ngã xuống, lão-đạo quơi kiếm chém đầu, thoạt nghe có tiếng la :

— Sư-huynh xin dừng chém, đấy là bằng-hữu của tiểu-đệ.

TIMSACH.COM.VN

Nguyên vị anh-hùng ấy là người phủ Trấn-Giang, huyện Đơn-Dương, tên là Trần-Lượng, cha-mẹ chết sớm lúc còn thơ-bé, có một người em gái tên là Ngọc-Mai, cháu của Trần-quận Thái đứng tiệm bán vải trắng : Trần-Lượng thuở bé thích về võ nghệ, côn, quyền-khước, kia theo người bảo-phiêu học đường Tấn-Bộ, sau kết-giao với Lôi-Minh, hai người thương nhau như cốt-nhục, Trần-Lượng vào bọn Lục-lâm, làm đầu bảo phiêu là Dương-Minh, người xưng là Oai-Trấn bát phương, là người trượng nghĩa hành hiệp, thấy việc bất bình ra tay nghĩa-hiệp trừ ngay, sát tham - quan, giết ác-bá ; bình-sanh ưa giao - kết anh-hùng trong thiên-hạ : Trần-Lượng từ khi vào Lục-lâm ở nhau một chỗ làm việc nghĩa - hiệp, người đồn 36 hiệp tại huyện Ngọc-Sơn, trong bọn đủ các nhơn-vật ; chỉ nhơn ngày chức-thọ của mẹ Dương Minh, ai-ai mang theo lễ chúc-thọ, duy Trần-Lượng không có vật chi làm lễ, kia chạy chúc lát lấy về ; lúc ấy nhằm tiết tháng tư ; tới canh ba kia trộm về một nhành đào tươi 10 trái, ai cũng khen-ngợi, vì lúc đó là lúc không có đào, mà kia tìm lấy được 10 trái đào thì chẳng dễ gì, nên anh em xưng kia là « Thành-thủ bạch-viên » từ đây họ bắt đầu kêu hiệu ấy : mỗi tháng kia về thăm thúc-phụ một lần và em gái là Trần-ngọc-Mai hiệp với thúc-phụ khuyên :

— Chú không muốn cháu làm lục-lâm giang-hồ, rất trái ý của tổ-tông, vì dòng họ Trần ta toàn là trang thi-lễ, làm tộc tiếng xấu muôn đời, nhiên-hậu bị vương-pháp hành-hình giữa chợ đông quá xấu-hổ. cháu nên cải hóa tự tân, hiệp với chú lo bề thương-mãi, hiệu mua bán trong nhà thiếu người coi ngó ; Trần Lượng nghe qua chẳng trả lời cài lẻ chi.

Ngày kế chẳng cáo từ ra đi, tính vào kinh, tìm người cao-tăng, cao-đạo, cầu xuất-gia tu-hành cho rồi một thân oan-ghiệt nầy ; vì kia chẳng có cha-mẹ, vợ, con chi ràng-buộc : một

ngày kia đi tới Vân-Lan-Trấn; tính kiếm chút-đỉnh tiền mà sử-dụng lộ-phí, tối đổi đò đi đêm đến nhà người trộm được 10 lượng bạc; nhơn đêm ấy tính đến Từ-Vân-quán thăm Lưu-diệu-Thông huynh-trưởng, tới trước chùa kia không kêu cửa lại phóng phía Đông nhảy vô, thấy trên đại-điện có một cái bàn án, phía sau có một lão-đạo đứng, mặt đen như tào tào, tay cầm bửu-kiếm, chính đương làm phép; Trần-Lương chẳng biết là ai, thầm nghĩ:... Chắc kia mưu hại Trương-diệu-Thông, nên nó ở đây hung yêu tác quái, để giận không, ta phải giết nó mới hả-giận cho; nghĩ rồi nhảy tới chém một đao, chưa chém được lão-đạo thì đã bị lão-đạo khoát tay áo làm phép Trần-Lương nằm dài dưới đất; lúc ấy Trần-Lương nhắm mắt chờ chết, thoạt thấy Lưu-diệu-Thông nhảy ra la hỏi:

Sư-huynh! người ấy là bằng-hữu tôi, đừng giết.

Trương-đạo nói:

— Tê ra mi dẫn người ngoài tới ám-sát ta, dặng mi độc-chiếm ngôi chùa nầy nhé?

Trần-Lương nói:

— Chẳng phải thế! tôi quá thô-thảo, tưởng ông mưu-hại Lưu-diệu-Thông đặng độc-chiếm ngôi chùa nầy, xin lỗi tôi không biết hai người anh em trong đạo nhau.

Trần-Lương nhận lỗi lầm-lạc của mình; nhiên-hậu vào trong hỏi:

— Trương-đạo-gia làm pháp-thuật gì như thế?

Lưu-diệu-Thông nói:

— Trần-hiền-đệ thiếu gì ngày lại chẳng đến chơi, để nay lại tới kia tính mưu-hại Tế-công trưởng-lão ở chùa Linh-Ẩn,

TIMSACH.COM.VN

ta nghe Tế-công là vị Phật.sống chinh người đắc đạo, ảnh đễ gi thâu tam hồn thất phách kia được.

Trần-Lượng nghe qua thầm nghĩ : « Minh chinh đương tìm phỏng cao-tăng, cao.đạo đặng cầu xuất.gia, nay may gặp dịp nầy coi năng.vi ai giỏi cho biết. Nghĩ tới đó nghe lão .đạo phía ngoài khởi làm phép, miệng nói :

— Tế.điên hồn phách chẳng lại còn đợi chừng nào ?

Đốt đạo linh-phù thứ ba quơi bửu.kiếm một vòng hỏa-quang ứng ra cháy tiêu hết, thấy phía Tây bắc nổi một trận cuồn.phong cây nhành hoảng.hoại, tiếng kêu vu.vút bắt ghê người, cát bay, đá chạy gớm thay ; gió lặng-êm nghe tiếng thảo-bài lọp.bọp, phút.chút thấy trước bàn án đứng một vị cùng điên hòa.thượng ;

Trương-diệu-Hưng nói :

— Hay cho yêu-tăng ! ta bắt hồn mi, sao lại đến cã thân.

Tế-công cười ngất, nói :

— Thằng nghiệt-chướng ! mi dám cả gan ám.hại người, mi quên câu : « Thiện.ác đáo.đầu chung hữu báo sao ?

(Muốn biết việc sau thể nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.) —

Hồi thứ Ba mươi lăm

Đốt yêu đạo, nghĩa thâu Trần-Lượng ;

Phỏng Tế-Công giữa đường gặp bất bình

TRƯƠNG-DIỆU.HƯNG làm phép định bắt hồn phách của Tế-điên, chẳng ngờ Tế-Công thận-hành đi tới

lão-đạo thấy cả giận nói :

— Hay cho Điên tăng ! ta bắt hồn-phách mi, sao mi tự thân đến ?

Nhắc lại khi lão-đạo từ nhà Lương-viên-ngoại ra về, viên-ngoại tính cho Tế-Công chết, nên theo lão-đạo mà nài-nĩ ; chừng trở vô phòng thấy Tế-Công ngồi uống rượu tại bàn viên-ngoại lấy làm mừng nói ;

— Thánh-tăng không chết chớ ? lão-đạo nói thâu hồn-phách của Thánh-tăng sao còn sống ?

— Nó bắt hồn-phách ta, thì con của viên-ngoại cũng bị nó bắt hồn-phách, tối nay ta sẽ tìm nó.

— Thánh-tăng bất tất phải tìm nó làm chi, nó đã là người tu-hành còn làm ác như thế, sớm muộn gì nó cũng mắc báo của trời, theo ý-kiến tôi nó đi đâu cũng mặc nó.

Tế-Công không cải lẽ, ngồi điềm-nhiên uống rượu tới tối, Tế-Công nói :

— Tôi ra ngoài có việc phương-tiện một chút sẽ vô.

Lão-viên-ngoại tính cho là thiệt ; hòa-thượng ra khỏi nhà Lương-viên-ngoại, thẳng một nước tới núi Ngũ-Tiên, vào Từ-Vân-quán thấy lão-đạo chính đương làm phép, Trần-Lượng xốc lại chém, nhứt nhứt hòa-thượng đều thấy rõ-ràng ; chừng lão-đạo đốt linh phù thứ hai, hòa-thượng mới theo gió tới bàn án, điểm đạo-đức của Tế-Công chẳng kém, nhưng ngài muốn làm cho người kia tỉnh-ngộ, nếu bắt hồn mà ngươi tới như thế ; lão-đạo thấy thế sanh tâm giận-dữ, dùng bửu-kiếm chỉ nói :

— Nầy điên-tăng ! ta hóa-duyên với Lương-vạn-Thương còn với mi có cang-cớ gì mà phá việc lớn của ta, mi có khôn thì mau qui trước pháp-đài xưng ta ba tiếng Tổ-Sư-Gia, Sơn-nhơn sẽ ban cho phần đức hảo-sanh khỏi chết, nếu không bửu-kiếm nầy sẽ kết quả tánh mạng mi.

Tế-Công nói :

— Yêu-đạo ! mi vô cớ lại hưng yêu tác quái, ác-hóa Lương-vạn-Thương, nay gặp hòa-thượng mi dám vô-lễ, ta càng nói tới càng giận.

Thừa khi lão-đạo không đề phòng, đánh cho một tác tai nổi lửa, lão-đạo giận phừn-phừng quơi đao chém ngay đầu hòa-thượng ; hai người đều sỡ-năng minh trước đại-điện, lão-đạo hận chẳng chém được hòa-thượng một đao cho rồi đời, còn hòa-thượng xây-vần, xô, đẩy, thoi, giựt áo, la-hét vang-rần, lão-đạo móc bửu-bối ra quăng vào đầu hòa-thượng.

Một vật trắng phao-phao bay tới, hòa-thượng nhận biết là đá Hồn-Nguơn Như-Ý, nó có thể tự biến lớn nhỏ, đánh vào đầu thì nát như tương ; Tế-công trỏ ngón tay chỉ, niệm : « Án, ma ni bát mê hồng, Án, sắc lịnh hích » Đá ấy riếu-riếu chạy rớt trong tay áo hòa-thượng, hiện nguyên hình cục đá bằng hột gà ; lão-đạo thấy hòa-thượng phá phép mình quá sức căm giận, móc ra món khác niệm chú bắt ấn, lão-đạo đứng phía Bắc ném vật ấy lên, một luồn quái-phong nổi dậy ; Tế-công ngó thấy một con mãnh-hổ nhảy tới chụp hòa-thượng, Tế-công cười ngất nói :

— Mi khéo đem đồ chơi mà triêu mắt ta.

Dứt lời dùng ngón tay chỉ, hiện ra nguyên hình là cọp bằng giấy ; phá luôn hai món bửu-bối làm Lão-đạo quá căm-tức lấy khổn-tiên-thằng quăng lên ; hòa-thượng thấy la :

— Không xong rồi !

Tức thì khổn-tiên-thằng đã trói hòa-thượng ba vòng ngã lăng dưới đất, Trương-diệu-Hưng cười ngất nói :

— Điên-tăng ! ta tưởng mi thần-thông quảng đại, nào ngờ là hạng vô-tri, ta kết-quả tánh-mạng cho mi đầu thai sớm.

Lão-đạo cầm kiếm chém vô cổ hòa-thượng nỗi một lằng trắng,thấy hòa-thượng mở mắt ngó mình, lão-đạo thầm nghĩ : « Quái không ! bửu-kiếm như thế sao chém hòa-thượng không được ; lão-đạo chém luôn mấy kiếm cũng không thấy động, lão-đạo tỉnh-ngộ rằng đó là giả, coi kỹ lại thì khổn-tiên-thằng trói cái lư-hương bằng đá ; ngó quanh-quất chẳng thấy hòa-thượng nơi đâu, thoạt nhiên hòa-thượng ở sau lưng xô lão-đạo một cái mạnh, gần muốn té sấp. lão-đạo quay lại thấy hết :

— Hay cho Điên-tăng ! nó chọc tức chết ta, nay ta thề chẳng đội trời chung với mi.

Lão-đạo vội lấy một cây hương đang cháy trong lư-hương, chất nhúm lửa một bên đại-điện, niệm hỏa-chú đoàn lửa chạy theo hòa-thượng mà đốt ; Tế-Công trỏ ngón tay chỉ niệm : Án ma ni bát mế hồng, Án, sắc lịnh hích » đoàn lửa ấy quay trở lại đốt lão-đạo, ráu, tóc; quần áo phát cháy lên, lão-đạo hoảng chạy lên chánh-điện thì chánh-điện cháy, ngọn lửa càng ngày càng cháy mãnh-liệt, đốt quay lão-đạo biến thành than. Tế-Công chụp lấy bình-nhơn bằng rơm mưu-hại Lương-sĩ-Nguơn, nhổ bảy cây kim ra, thâu hồn-phách Lương-sĩ-Nguơn vào trong tay áo, chẳng quản tới Lưu-diệu-Thông chết sống lẻ nào ; hòa-thượng bước ra đi, Trần-Lượng ở bên Đông-phối-phòng thấy rõ-rệt tất-cả liền nhảy ra cửa sổ chạy theo hòa-thượng, Tế-công đi chậm thì Trần-Lượng theo chậm, tới Vân-Lan-Trấn hòa-thượng vô nhà Lương-viên-ngoại, gia-nhơn thấy Tế-Công hỏi :

— Thánh-tăng đi đâu, mà viên-ngoại chúng tôi chờ ngài lâu quá ?

Tế-Công gặt đầu đi thẳng tới thượng-phòng.

Viên-ngoại hỏi :

— Thánh-tăng đi đâu thế ?

— Đi lấy hồn-phách của con ông, hiện đã lấy được đem về đây.

Tế-Công đi thẳng vô phòng công-tử, thấy Lương-sĩ-Nguơn vẫn nằm hôn mê bất tỉnh, Tế-Công liền cho hồn phách kia nhập xác, trong khoảnh-khắc thấy Lương-sĩ-Nguơn hoạt-động được ; Viên-ngoại ở ngoài lo dọn cơm rượu đãi-đằng hòa-thượng, hai người ngồi vào ăn uống được ba bốn chun rượu Tế-Công hỏi :

— Nhà viên-ngoại có tặc lộng không ?

— Họ dư biết tôi là nhà lương-thiện, nên đạo-tặc chẳng trộm của tôi, còn bọn tặc hạ-lưu, nó vô nhà tôi cũng không được.

— Tôi giới thiệu viên-ngoại một người hảo-tặc coi viên-ngoại biết không ?

— Tôi không nhận biết là ai ?

Trần-Lượng núp trên mái nhà nghe hòa-thượng giới thiệu vài tên hảo-tặc, chẳng biết mấy vị anh-hùng ấy ở đâu ; kế Tế-Công tiếp nói :

— Có một tên Đạp-Tuyết Vô Ngân Liễu-Thoại, ông biết không ?

— Bạch tôi không biết.

— Người ấy hiệu ngoài xưng Đạp-Tuyết vô-Ngân, nghĩa là : chạy trên tuyết không có dấu chơn, người rất nhẹ-nhàn.

— Nhẹ quá thế, nên chạy trên tuyết không có dấu chơn,

— Kia chạy trên tuyết không có dấu chơn là nhờ chạy tới đâu quét tới đó.

Viên-ngoại nghe cười chúm-chiếm, hòa.thượng lại nói :

— Còn một tên nữa là Đăng Bình Độ Thủy Đào-Phương, người ấy có thể đi trên mặt nước, mà không chìm.

— Trên thế-giới tôi chưa thấy ai tài được như thế.

— Cũng không có là chi, tức như Đông nước đóng lại nên đi trên đó đặng.

TVSACH.COM.VN

— Nước đông-giá tôi đi cũng được vậy.

— Nay Lương.sĩ.Nguơn đã mạnh rồi, mai tôi cần kiếp về Lâm-Ấn.

— Thánh-tăng sao vội thế, tôi muốn cầm thầy ở lại nhiều ngày đặng báo-đáp ơn cứu mạng của ngài.

— Kêu cho tôi một tên gia.nhơn.

Lương.Phước bước lại hòa-thượng đỡ miệng vào lỗ tai nói như vầy ! như vầy !

Lương-Phước ra đi ; Trần-Lượng ở trên phòng nghe Tế-Công đề-xướng hai người bạn mình thầm nghĩ : — Tế-Công là người xuất-gia sao lại biết trong nhóm lục-lâm ; chính đương nghĩ-ngợi thấy bốn phía người vây chặt nghẹt ; Lương Phước dắc gia-nhơn, hộ-viện, canh phu, tráng-đinh 40 tên, mỗi người tay cầm khí-giới, ứng tiếng rộ lên inh-ỏi :

— Hãy vây bắt người trên nóc nhà.

Trần-Lượng đứng trên mái nhà cầm đao nói :

— Các người hãy gian ra, ta không phải là đạo-tặc chi, nếu gần ta chết uổng mạng.

Dân minh nhảy xuống đất ; Tế-Công trong nhà bước ra, có phần giáo-hóa.

Anh-hùng dặng đăng Tam-bảo địa,
La-hán quảng khai Đại-thừa môn.

(Chẳng biết việc sau thế nào, mời xem hồi sau sẽ rõ.)

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Ba mươi sáu

Đạo Tây-Hồ lửu-lầu nghe công chuyện,
Khí bất-bình nửa đêm vào Tô-trạch ;

TẾ-CÔNG ra thì đã thấy Trần-Lượng ra khỏi nhà rồi, liền rượt theo tới ngoài làng, thấy Trần-Lượng hỏ nước lớn chạy thật mau lòng vòng trong làng, trời hừng sáng Tế-Công thấy Tường-Vân-quán cháy tiêu tan hết, thiên-hạ tới chữa lửa quá đông ; Tế-Công lại gần thấy Lưu-diệu-Thông bị cháy phỏng cả mình lăng-lộn gần sấp chết, Tế-Công thấy thế động mối thương-tâm, bước lại nói :

— Đạo-gia vì sao đến nỗi ?

Lưu-diệu-Thông nhận được Tế-Công, bèn nói :

— Tôi không làm việc có tội với Thánh-tăng, chỉ có sư-huynh tôi ảnh làm, điều quá ác-nghiệt thì dĩ-nhiên mắc báo, cầu sư-phó từ-bi cứu giúm tôi !

Tế-Công cười ngất nói :

— Ông đã biết tuần hườn báo ứng, kia làm việc ác-nghiệt không thể sống đặng, lại đây ta cho một hoàn thuốc mà uống.

Quan-nhơn địa phương cản lại nói :

— Không nên đâu hòa-thượng, ông cho uống rủi có hề gì thì nguy cho Ông.

TIMSACH.COM.VN

Lưu-diệu-Thông nói :

— Không hại gì ! tôi uống rủi có chết là tại mạng tôi vậy, đối với hòa-thượng vô can.

Mọi người nói :

— Kia muốn nống thì uống có hề gì mà cảng.

Tế-công bảo người kiếm cho kia một chén nước sôi bỏ thuốc vô tan ra trao cho Lưu-Diệu-Thông, kia uống vào phút-chút nghe trong bụng sôi ọc-ọc, toàn thân những chỗ phỏng thương ra nước độc, hết nhức-nhối ; mọi người đều khen là thuốc hay ! có một người ở sau lưng Tế-công, nói :

— Hết rồi ! thiệt là thần tiên linh-đơn diệu dược.

Tế-công ngoái lại khạc phung vô mặt người ấy, người ấy trở khỏi quày đầu chạy, hòa-thượng rượt theo ; người chạy trước chẳng ai đâu lạ chính là Thành thủ bạch-viên Trần-Lượng ; chỉ nhơn kia bị hòa-thượng rượt luôn nữa đêm, chừng nghe hết tiếng dép theo sau mới vừng bước lại, thay

đồ ban ngày và tính lại thăm Lưu.diệu.Thông coi chết sống lẽ nào; vừa tới nơi thấy hòa.thượng cho Lưu.diệu.Thông uống thuốc vọt miệng khen : « Thuốc hay quá », hòa.thượng ngoái lại phung, kia trở khỏi chạy luôn, hòa.thượng rượt theo sau, chạy một đỗi đường Trần.Lượng thầm nghĩ : « Mình không phải là đạo.tặc, tội-phạm chi mà phải chạy, ta phải hỏi hòa-thượng vì lẻ gì mà rượt ta.

Nghĩ rồi đình bộ lại, thấy hòa.thượng vừa tới liền hỏi :

– Hòa-thượng vì sao lại cứ rượt tôi thế ?

– Còn chú làm gì chạy thế ?

Trần-Lượng nghe nói vui mừng, nói :

– Tôi biết Thánh-tăng là bực cao-tăng, xin ngài từ-bi thâu tôi làm đồ-đệ, tôi nguyện xuất-gia theo thầy.

Tế-Công lắc đầu lia lịa nói :

– Ngươi là tên tặc theo ta xuất-gia đâu được, đại phàm xuất-gia phải giăng-cứu phép tam-quy, ngũ giới ; tam quy : quy Phật, quy Pháp, quy Tăng ; ngũ giới là : giới sát, đạo, dâm, vọng, tữu, ngươi muốn xuất-gia nhưng làm sao sửa-cải được như thế ?

– Bạch thầy ! tôi hiện nay không cha-mẹ, vợ con gì ràng-buộc, chỉ có một thân oan-nghiệt nầy, những lời thầy vừa phân, tôi có thể làm được.

– Nếu ngươi làm được thì hảy đến thành Lâm-An mà chờ ta, ta lo công việc xong rồi sẽ trở về Lâm-An, thì chúng ta gặp nhau.

– Bạch thầy ! dạy tôi tới Lâm-An chờ thầy, nhưng thành Lâm-An là địa-phương rộng lớn, thầy cho tôi biết chờ ở địa-phương nào mới tiện ?

TIMSACH.COM.VN

Tế-Công suy-tính một hơi rồi nói :

— Tại thành Lâm-An chúng ta gặp nhau tại « Sàng Đề-Hạ (dưới đái sàng).

Trần-Lượng thầm nghĩ : « Tại thành Lâm.-An có tên chỗ nầy lạ quá ! »

Nghĩ rồi xá hòa-thượng nói :

— Bạch thầy ! tôi khởi hành lên Lâm.An chớ thầy.

— Ngươi hảy đi trước đi. !

Trần.Lượng cáo từ đi luôn, chẳng ghé Từ.Vân.quán, dài theo đại.lộ thẳng tới Lâm-An, đọc đường đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ, một ngày đêm thì đã tới Lâm.An; Trần.Lượng mới lần thứ nhứt tới Lâm.An kinh.đô, thiên.hạ quá đông.đão náo.nhiệt, chọn tiệm trọ tại đường Thiên.Trúc ; rạng ngày ra đi tính đạo cảnh Tây.Hồ, kia rão bước đi, trên Tây.Hồ có đình hứng mát (Lãnh-tuyền.đình) kia đứng trên bờ hồ ngó ra bốn phía chẳng thấy được bờ bên kia, kia lần thả bước đến trước cửa chùa Linh-Ẩn thấy có hai thầy ngồi giữ cửa, Trần-Lượng bước lại hỏi thăm :

— Thưa hai vị sư-phó ! Tế.Công trưỡng.lão đã về chùa chưa ?

— Ổng không có trong chùa, không chừng đổi chi, có khi 7, 8 bửa ổng về một bửa, có khi 4, 5 tháng ổng mới về một lần.

Trần-Lượng nghe như thế bèn trở ra, gặp ai cũng hỏi thăm « Sàng-Đề-Hạ » ở đâu, nhưng không một ai được biết chỗ ấy ; tìm kiếm hết sức không biết được trong lòng quá buồn, tính vô tửu-lầu uống rượu chơi giãi khuây và hỏi thăm hỏa-kế luôn thể ; nghĩ thế vào tửu.lầu Thiên-Hòa ở tại đường Thiên

Trúc, Trần-Lượng đi thẳng lên lầu ngồi bàn gần bên cửa song phía bên đường và kêu vài món đồ ăn, hai bầu rượu, hỏa-kế lao bàn và dọn rượu đồ cần-dùng đủ ; Trần-Lượng tự chàm tự uống và vói kêu hỏa-kế lại hỏi thăm ;

Hỏa.kế hỏi :

— Ông muốn cần dùng thêm món chi nữa ?

— Ta không phải kêu đồ ăn thêm, chỉ hỏi thăm có biết « Sàng.Đề-Hạ » trong vùng Lâm-An nầy là nơi nào ?

Hỏa.kế lắt đầu lia lịa nói :

— Thưa không có địa-phương nào tên như thế.

TIMSACH.COM.VN

Trần-Lượng chẳng hỏi nữa và thầm nghĩ : « Không lẽ Tế-Công ngài dối-gạt ta, nhưng biết đâu mà truy ra ; » chính đương nghĩ.ngợi nghe dưới đường một trận dại loạn ; Trần-Lượng nghiêng mình ngó xuống thấy một cái kiệu nhỏ bị một số người tay cầm khí.giới bao vây, trong kiệu nghe có tiếng khóc, tượng như thể giựt người, Trần.Lượng đứng hèn lâu thấy phía Tây một người xăm-xăm đi lại, mình mẩy toàn dẫy máu, thiên-hạ theo coi chật-nghẹt, đi tới dưới tửu-lầu cải-lẫy nhau om-sòm; Trần-Lượng nghe không rõ đặng bèn kêu Tửu-bảo hỏi thăm :

— Người đi ngang qua dưới lầu mình dẫy máu ấy, vì lẽ gì và bị ai đánh ?

— Thưa ! người ấy là anh-em với chủ tôi, vì thấy sự bất bình ra can.thiệp mà bị đánh như thế, vì nhà lân-cận kia là Ông Hàn-văn-Thành mở cửa hàng sanh-lý, chỉ vì đóng cửa tiệm từ lâu thiếu tiền phố Tô.bắc-Sơn viên-ngoại 200 lượng bạc nay Tô-trạch quản.gia tới đòi, Hàng-văn-Thành hẹn sang tiệm sẽ trả cho, kia không chịu, bắt em gái Kim-nương mà trừ tiền và đánh Hàng.văn-Thành ; Ông Vương-tam-gia thấy trải ra tay can-thiệp, nên bị đánh như thế, chủ tôi cũng quá cảm tức

nhưng Tô-bắc-Sơn là tay cự-phú trong vùng Lâm.An nầy, thêm quen-thuộc các quan to, thì ai dám chọc tới.

— Dưới chơn thiên-tử mà họ coi không ra gì, các tỉnh ngoài lại thể nào nữa, bọn ác-côn nhà nó ở đâu ?

— Nhà nó ở trong thành nầy, đi đường hẻm Thanh-Trúc tới ngã tư ngó phía bắc thấy ngôi cửa nhà cao lớn trước cửa có bốn cây Long-trão là đó.

Trần-Lượng nghe qua ghi nhớ, ăn-uống xong trả tiền xuống lầu, vào thành lần tới đường Thanh-Trúc xem kỹ hai bên đường dọ đâu đó xong rồi ; tự nghĩ : « Chốn kinh-đô như vầy mà nãi-sanh bọn ác-bá ta không trừ không được, tối nay ta giết hết cả nhà cho nó biết lẽ trời có báo-ứng ». Nghĩ rồi chờ tới tối ăn cơm nước xong, tới chỗ vắng thay đồ đi đêm, gói đồ mặc thường lại kỹ mang theo, nhảy lên nóc nhà vận thuật phi-hành, chuyền được chừng năm nóc đã tới nhà Tô-trạch, đi thám-thính các nơi mới vào trong, thấy bốn hiệp phòng ngói trước có hàng lang-cang, sau một dãi nhà là thượng-phòng, dãi phía Tây có chông đèn leo-lét, nghe có tiếng kêu :

— Thu.Hương châm trà lên cho ta.

Trần-Lượng dòm kẻ hở cửa song trên Bắc-tường chưng toàn đồ cổ trí-đặt một bàn án, kế đó một cái đại-sàng, ghế nhỏ sắp dài hai bên bàn, phía Tây ngồi một người phu-nhơn sồn-sồn ước chừng ngoài 40 tuổi, tướng người cũng phương-phi, hai bên có hai đứa tớ gái hầu kia uống trà, nghe người phu-nhơn nói :

— Nhà không có đàn.ông, mà ông bây đi đâu chừng nầy cũng chưa thấy về, trong lòng ta không yên được.

Lại nghe đứa tớ gái nói :

— Ông bây giờ không về, sao lại không có tin gì cả, muốn hết buồn thì bà ra câu đố với chúng-con cho vui.

Ta ra câu đố cho bày nói nhé :

Hoa-thư chê hun chẳng sức đâu,
Khách tới lui truyền tinh chẳng ngót,
Một đêm thay-đổi lắm nhiều lần :
Ai đi ngọc-thể khôn đừng khan.

Hai đứa tớ gái trầm-ngâm một hồi chẳng biết nỗi, Thu-Hương và Thu.Quế đồng nói !

— Thưa bà nói ngay, chớ chúng con không biết được.

— Đấy là đố giấy gọi.

Bọn Thu-Hương đều cười rộ và nói :

— Bà nói gần-gần, chớ bà nói xa quá tinh không thấu.

— Ta nói bài đố bày tinh không ra cũng bắt ta nói.

— Bận nầy chúng con không hỏi nữa đâu.

Người phu-nhơn ấy nói :

Một con bạch-xà tại Ô-Giang,
Bạch-xà uống cạn nước Ô-Giang,
Trên-bờ Ô-Giang khởi hồng-quang ;
Nước Ô-Giang cạn bạch-xà cong.

Nói rồi đó bọn bày tinh đi.

Bọn tớ gái đương trầm-tư mặt trỗng, thoạt nghe ngoài có tiếng kinh-động, chúng phu-nhơn ngó ra thấy vừng hồng-quang chói ngời.

(Chẳng biết Trần-Lượng tới nhà Tô-trạch làm chi, mời xem hồi sau sẽ rõ.)

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ Ba Mươi Bảy

Nghe lời gian Tô-Phước gây họa ;
Gặp Tế-Công đen trắng phân-minh.

NHẮC LẠI vợ Tô-Bắc-Sơn Triệu-thị phu-nhơn đương nói chuyện với bọn tớ gái, nghe ngoài có tiếng động, cả nhà ngó ra thấy ngoài gian kiền lửa cháy sáng rỡ, ập nhau chạy ra xúm lấy tay chup tắc.

Đấy là kế điều hổ ly sơn của Trần-Lượng, thấy người nhà kéo ra bèn lỏn vào, thấy trong phòng rất u.nhã ; chính đương xem ngắm nghe ngoài mấy người phu-nhơn nói :

— Chắc thằng Phước và thằng Lộc hai cậu nhỏ chơi đề cháy đến nỗi thế.

Dứt lời mấy người phu-nhơn kéo vô nhà ; Trần.Lượng trong lúc cần.cấp chung ở dưới sàng mà ẩn-núp ; mấy người phu-nhơn vô vừa ngồi, nghe phía ngoài có tiếng chơn đi, Thu-Hương liền hỏi : « Ai ! »

Nghe phia ngoài đáp là gia.nhơn Đắc-Phước, Thu-Hương hỏi :

— Có việc gì ?

— Viên-ngoại về cùng với Hòa-thượng, nhưng Hòa.thượng chẳng dự thượng-phòng khách thính. chỉ đòi vào phòng của phu-nhân, viên-ngoại bảo vào cho bà hay đặng dời qua phòng khác.

Phu.nhơn nghe qua hối bọn tớ gái dọn đồ cho mau và lẩm.bẩm : « Viên.ngoại kỳ quá, có khách thính thượng-phòng, sao lại mời hòa-thượng vào phòng ngủ như thế ?

Thoạt có Đắc-Lộc vào hối :

— Phu-nhơn mau đi, viên-ngoại và hòa-thượng đã đi vô tới kia.

Phu-nhơn lật-đật đi qua phòng khác, bọn tớ gái thâu xếp đồ cũng chẳng kịp, nghe ngoài viên-ngoại nói :

— Sư-phụ đến nhà tôi coi như nhà của thầy đừng ngại chi cả, muốn ngồi nơi nào cũng được.

Trần-Lượng nằm dưới sàng thầm nghĩ : « Ác-bá mà có thỉnh hòa-thượng thì hòa-thượng ấy cũng không tốt. »

Hòa-thượng ở ngoài cười ngất đáp :

— Không có hòa-thượng tốt, sợ nhà ngươi chờ bực, nên đến sớm đặng hội-ước nhau.

Tô-Bắc-Sơn thầm nghĩ : « Kia tới phòng vợ ta mà nói lại ước-hội ; » bèn hỏi :

— Bộ sư phụ say rồi sao ?

— Ta không say !

Vừa nói vừa đi thẳng vào trong, Trần-Lượng nghe nói cả kinh, hòa-thượng ấy chẳng ai đâu lạ, chính là Lãnh-Ân tự Tế-Công trưởng-lão, thầm nghĩ : « Sao Tế-Công lại tới nhà thằng ác-bá nầy làm chi. »

Tế-Công từ khi bảo Trần-Lượng đi rồi ngài trở về Vân-Lang-Trấn vào nhà Lương-viên-ngoại, viên-ngoại gặp hòa-thượng nói :

— Thánh-tăng mới về ! hôm đêm thầy đuổi theo tặc tôi chẳng yên lòng, trông quá không thấy thầy trở về, tôi bảo gia-nhơn đi kiếm thầy khắp nơi, thầy đi đâu vậy ?

— Ta đến Từ-Vân-quán núi Ngũ-Tiên thăm coi, chùa đã cháy tiêu hết rồi.

TVMSACH.COM.VN

Viên-ngoại hối dọn cơm rượu, cơm rượu dọn lên, viên-ngoại rót rượu mời hòa-thượng uống và hỏi :

— Thánh-tăng dắc mấy người ấy đi đâu đấy ?

Tế-Công bèn đem việc bi-có Thanh-Chơn cậy đến Dư-Khang huyện kiếm Cao-quốc-Thái, dắc theo Tô-Lộc và Phùng-Thuân từ đầu chí cuối thuật lại một hồi.

Lương-viên-ngoại nói :

— Tè ra Thánh-tăng đi kiếm Cao-quốc-Thái là người thông-gia với tôi, lúc cha kia còn tại thế kết bạn kim-lang với tôi, chẳng ngờ kia suy-sup nghèo quá.

Liền bảo gia-nhơn kêu Cao-quốc-Thái vào, đây lát thì Cao-quốc-Thái bước vô, Lương-viên-ngoại mới ngồi, nói :

— Việc gia-đình của Cao-gia về trước, cháu biết chăng ?

— Tôi biết sơ được một hai phần,

— Cha cháu là Cao-văn-Hoa Hiếu-Liêm huyện Dư-Khang, chúng ta có tình kim-lang nhau, lúc cháu còn thơ ấu, trải qua mười mấy năm trường chẳng gặp nhau, nghèo đến đỗi như thế, vừa nghe Thánh-tăng nói đến tên cháu tôi mới hay.

Cao-quốc-Thái nghe qua nhớ lại lúc trước mẫu-thân mình thường đề-xướng, liền đứng dậy vòng tay làm lễ nói :

— Nguyên ra là bác đây mà cháu không biết, cháu thường nghe mẹ cháu đề-xướng bác, chỉ nhơn gia-đạo nghèo-nàn chẳng thể ứng-thù với bà con, nên không được thường-thường đến thăm bác.

— Hiện em cháu là Lương-sĩ-Ngươn chính đương dụng công đèn sách, nhưng thiếu người chỉ-giáo, tiện đây ta cho

người rước gia.quyến cháu về đây, cùng nhau anh em học tập, chờ năm thi hội mà ứng thí.

Cao-quốc-Thái gật đầu ưng chịu, Tế-Công nói :

— Tôi muốn hóa.duyên viên-ngoại một số.

— Thánh-tăng có chuyện chi xin dạy cho ?

— Ông bỏ ra vài trăm lượng bạc mua cái nền Tường-Vân quán, mời Lưu-diệu-Thông lại cho kia 500 lượng bạc bảo kia về Cổ-Thiên-Sơn ; ông cất Tường-vân-quán lại sửa hiệu là Tường-Vân-Am, rước lão ni.cô Thanh-Chơn và gia-quyến Cao-quốc-Thái về đó ở, tôi tính hóa.duyên ông đoạn sự như thế, ông liệu được chăng ?

Vâng được ! xin tuân mạng sư-phụ.

Liền phái người mời Lưu-diệu-Thông lại, lúc ấy Lưu-diệu.Thông đã hết bịnh phỏng rồi, đến nhà Lương-viên-ngoại, Lương.viên.ngoại trao cho kia 500 lượng bạc và nói tự sự, Lưu-diệu-Thông biết ơn cầm đức tiếp lấy tiền cáo từ trở về Cổ-Thiên-Sơn Lăng-Tiêu-quán.

Lương-viên-ngoại cầm Cao-quốc-Thái và Phùng-Thuận ở lại, một mặt phái gia-nhơn đi lên núi Thành.Hoàng tiếp rước đoàn bà vãi Thanh-Chơn cùng gia.quyến Cao-quốc.Thái về ở và cất Tường-Vân-Am đâu đó xong xuôi ; Tế-Công cáo từ ra đi Lương-viên-ngoại lấy ra vài trăm xin Tế-Công thâu nạp sấm áo xiêm và làm lộ-phí, Hòa.thượng cười ngất nói :

Viên-ngoại đừng nhọc lo, tôi hòa.thượng thường nói : Một chẳng cất tiền, hai chẳng chứa oán, ngủ cũng an nhiên, đi làm phương tiện, tôi chẳng tham tiền.

Tế-Công dắc Tô-Lộc cáo từ ra đi, theo đại-lộ một đường thẳng tới Lâm-An, thấy khí trời thanh trong, ứng ca :

TIMSACH.COM.VN

Tham thấu âm lạnh, Khám phá thế-thái, Tan nóng dạo linh-cảnh,
Tiêu-diêu không chướng ngại ; Liễu nhiên không câu thúc.
Định-tánh năng triền tài, Phất tay từ phàm thế.
Tinh bước lên Lâm giới, Mở banh đường sanh tử.
Tiền xài cối có tịnh, Mùng một chẳng đốt nhan.
Rằm cúng không lễ-bái. Trước điện mặc nó ngã.
Tường sau mặc nó sập. Khách tới không trà uống.
Thân bằng không cơm đãi, Chê-báng mặc kia chê,
Gớm-ghét mặc người ghét ; Thị-phi rót vào tai.
Ném nó ngoài rừng núi. Cũng chẳng trình cứng cỏi.
Cũng chẳng khoác-anh-hàng. Học một gã ngốc-dụng. Thiếu ta có hại gì.

TIMSACHCOM.VN

Tế-công đắc Tô-Lộc một đường thẳng chỉ, đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ, suốt ngày đêm tới Lâm.An, thấy trước có tửu.quán, hòa-thượng nói :

— Chúng ta vào uống vài chun rượu rồi sẽ đi.

Tô.Lộc gật đầu vâng chịu vừa vào tiệm thì gặp Tô.Bắc-Sơn cùng Tô-Thăng đương ăn.uống trong tiệm, Tế-Công tiến vào, Tô-Bắc-Sơn vội-vàng đứng dậy nói :

— Thánh-tăng mới về tới, bước đường lao khổ ngài đắc được Cao.quốc.Thái về không ? còn Phàng-Thuận đâu rồi ?

Tế-Công đem việc đi-vãng của Cao.quốc-Thái thuật lại một hồi, Tô.Bắc.Sơn nói ;

— Nguyên ra như thế, thiệt làm nhọc Thánh-Tăng quá, mời ngài uống rượu.

Tế-Công cùng Tô-viên.ngoại vừa.ngồi xuống, một ông già ở ngoài bước vô, tay chống gậy, mặt nhăn râu bạc, bước đi gập.

ginh hối.hả bước vào, cầm gậy đập ngay vô đầu Tô-viên-ngoại Tô.viên-ngoại trở qua tránh khỏi, mặt mày biến sắc hỏi :

— Tôi với Hàng lão.trượng chẳng thù.oán nhau, sao lại quơi trượng đánh vô đầu tôi.

— Nầy Tô.Bắc-Sơn ! lão nay mạng già nầy chẳng xá chi, liều một chết với mi, còn con ta đã lên huyện cáo mi,

Tô-Lộc và Tô-Thăng bước tới nắm lão-trượng lại, thấy lão-trượng cơn giận phừn.phừn, còn Tô Bắc-Sơn cũng không hiểu nhơn cớ sự làm sao ; hai gia-nhơn đở ông già lại ghế ngồi Tô.Bắc-Sơn hỏi :

— Ông không nên nóng ! có việc gì ông tỏ thiệt cho tôi tỏ.

Hàng lão.trượng ngồi thở dốc một hơi, thở dài nói ;

— Con ta thiếu ông 200 lượng bạc, bị đóng cửa bấy lâu không buôn bán chi đặng, nên hứa sang nhà trả tiền cho ông ông chẳng đợi, lại phái người dắc lủ du-côn tới bắt con gái lão mà trừ nợ và đánh con trai lão trọng thương, dòng họ Hàng tôi mua bán thuở giờ, vô cớ ông đành bắt con gái lão sao ?

— Hàng lão-trượng nói như thế sai rồi, việc nầy tôi không hay biết, kỳ trung chắc có duyên - cớ chi đây, ai đòi tiền ông và làm việc thương thiên hại lý như thế? ông nói cho tôi minh.hạch ngọn-ngành,

— Rõ-ràng là gia-nhơn của ông, lúc trước nó đem tiền cho con tôi mượn cũng là nó.

Tô.Bắc-Sơn trầm.ngâm một hơi cũng không biết là ai, Tế.Công cười ngất nói :

TIMSACH.COM.VN

— Tô.Bắc-Sơn và Hàng lão-trượng đừng bực tức nhau, hai ông theo tôi kiếm thằng đó, trước bảo người đi kêu con trai Hàng lão-trượng đừng cho cáo quan, Tô.Thăng đi kêu dây lát dắc Hàng.văn-Thành ra mắt Tô.Bắc.Sơn, gặp cừu.nhơn mắt kia đỏ ao nói :

– Nầy Tô.Bắc-Sơn ! mạng ta đây cũng chẳng cần, quyết còn mất với mi.

Tô.Bắc-Sơn nói :

– Tôi với hiền-đệ là tri-kỷ tương giao, em thiếu 200 lượng anh có tình đòi chi đâu, ai đến cướp bắt người làm dixú danh thể ta như thế ?

— Rõ-ràng gia-nhơn của anh đến bắt em gái tôi và đánh tôi bị thương như thế nầy, tôi tính thưa anh anh lại chẳng thừa nhận.

— Việc ấy chẳng có rồi, đây có Tế-Công nhờ Thánh. tăng tính cho minh-bạch giùm.

Hòa-thượng nói :

— Hai người không nên tranh-luận nhau, đi theo ta một lát sẽ rõ ngay.

Dứt lời trả tiền quán rượu, dắc Tô-Bắc.Sơn và cha con Hàng lão-trượng ra đi qua phía-Nam tới căn nhà đầu, hòathượng bèn la :

— Tô-quản-gia ! đem tiền lại ngươi đấy.

Thoạt thấy trong một người bước ra, Tô.Bắc-Sơn và cha con Hàng lão-trượng thấy nói :

– Nguyên ra là nó.

TUSACH.COM.VN

Hồi thứ Ba Mươi Tám

Tô-Bắc-Sơn tại quán gặp Hàng-lão,
Tế-thiên-sư dưới sàng hội Anh-hùng.

NHẮC LẠI Tế-Công dắc Tô.Bắc-Sơn và cha con Hàng lão-trượng tới căn nhà đầu kêu cửa, thấy trong bước ra một vị quản gia, Hàng-văn-Thánh nói :

— Chính phải nó đòi tiền và dắc người tới bắt em gái tôi.

Tô-Bắc-Sơn thấy là Tô.Phước, liền kêu Tô-Lộc và Tô-Thăng áp bắt nó cho ta.

Tô.Phước đây trước kia là người huyện Kim-Hoa, cha nó dắc nó đi lánh nạn, bán nó cho Tô-viên-ngoại 10 lượng bạc, dùng làm thơ đồng ; từ ngày về nhà Tô viên-ngoại ông đãi nó rất hậu, nó giành để được tiền bạc, bèn có mòi không tốt, nó ưa uống rượu mấ hễ uống rượu thì lớn.lối chẳng đếm lá ai giữ việc mắng tưới, anh em bạn nó khuyên lơn :

— Mầy uống rượu làm lộng quá viên.ngoại hay được không thú vị cho đời mầy, nhé !

— Tô-Phước vưa tỉnh tánh nói :

— Ta nói cho mấy người biết, chẳng luận là viên.ngoại dù hoàng-đế ta cũng không sợ, viên-ngoại hay lại làm gì ta.

Lúc đương cao đàm hùng biện gặp Tô-Bắc-Sơn về tới, nghe Tô.Phước đứng ở cửa phòng la-lối om-sòm, Tô viên-ngoại thầm nghĩ : « Thằng Tô-Phước uống rượu vào sanh tánh ngang-tàn, chẳng còn kể ai hết, và ra ngoài nó lắm điều tội tệ, nghe đã ngập tai ta, nay mới thấy nghe rõ-ràng. » Nghĩ tới đó nổi giận xung thiên đi thẳng vào thơ-phòng, bảo người ra kêu Tô.Phước vào, phút.chút thì Tô-Phước vô tới, Tô.Bắc-Sơn nói :

– Tô.Phước ! mi sanh tâm uống rượu vô ngang tàn chẳng kể ai, ra ngoài làm nhiều điều tát-tệ, ta nghe nhiều lần đều bỏ qua ; nay ta thấy rõ.rệt là việc quá lắm rồi khó dung dặng. theo lẽ ta phải đem lên quan mà trị tội, nhưng ta là nhà từ thiện, không nỡ làm việc tổn hại như thế, bởi mi bất-nhơn chó -rách ta bất nghĩa, tờ mi bán thân 50 lượng bạc nay ta đốt trước mặt cho mi tự-do thong-thả.

Lúc ấy Tô viên-ngoại châm lửa đốt tờ bán thân và bảo :

— Gia-nhơn đuổi Tô-Phước ra khỏi nhà, mặc kia đi đâu tự ý ; đồ cần-dùng của nó đều mang đi, ta cấm nó không được léo-hánh tới nhà ta nữa.

TIMSACH.COM.VN

Tô-Phước biệt-tô mấy rương y-phục và 200 lượng bạc, ra khỏi nhà Tô-trạch mặc tình ăn uống tiêu xài, tuổi còn non không ai quản-thúc, trọn ngày du đãng với tên Dư-Thông hiệu ngoài là Kim-Lân-Giáp, gia-đình nó chỉ có hai vợ-chồng chuyên môn làm mai cập nầy cập kia mà sanh nhai ; nó cải trang ra vẻ người tốt giao-thiệp bề ngoài, thấy Tô-Phước tuổi nhỏ lại có tiền, nên rủ Tô-Phước về nhà ở với mình và kết hải anh em với Tô-Phước, Tô.Phước ở trong nhà Dư-Thông ngoài một năm. bao nhiêu tiền đều hết sạch ; Dư-Thông thấy Tô. Phước hết tiền thì nhiều lời hăn.hửi gây lộn nhau ; vợ Kim-Lân-Giáp lên cho Tô-Phước hay rằng :

— Dư-Thông nó nói nếu em không lo cách gì kiếm tiền thì nó không chứa em trong nhà nữa, vì ở không mà ăn nó không sức nuôi em nổi.

Tô.Phước nghe qua rối lắm rồi, vì tiền bạc đã hết.sạch nhưng hiện không có cách gì đặng kiếm tiền, thoạt nhớ lại số tiền Hàng-văn-Thành mượn Tô viên-ngoại 200 lượng bạc chính mình đem bạc cho kia mượn, thì mình kiếm kia mà đòi. Ngày đó Tô.Phước đi kiếm Hàng.văn-Thành, kia hẹn sang

tiệm sẽ trả cho, Hàng-văn-Thành cũng không hay vụ Tô viên-ngoại đã đuổi Tô-Phước ra khỏi nhà rồi.

Một ngày kia Kim-Lân-Giáp nói với Tô-Phước rằng :

— Muốn đòi tiền Hàng-văn-Thành, ta có kế nầy : — Hiện Tịnh-Vệ-La đại công-tử chơi hoa, dám bỏ ra ba, bốn trăm lượng bạc mua một nàng, chúng ta tới đòi tiền nó, nếu nó trả thì thôi, bằng không thì chúng ta bắt em gái nó về bán cho La công-tử hai ba trăm lượng bạc hiện, em tính mưu vậy được không, chớ nếu chớ nó sang tiệm sẽ trả, thì đợi biết bao giờ cho có người sang.

Tô Phước nghĩ như thế cũng được, nói :

TIMSACH.COM.VN

— Anh rủ bậu-bán cho đồng, ngày mai kéo tới đòi tiền, nếu nó không trả, sẽ thi thi hành bắt em gái nó.

Dư-Thông ra đi tìm rủ được vài chục đứa du côn, Tô-Phước dắc vợ chồng Dư-Thông và bọn du-côn rần-rần kéo tới nhà Hàng-văn-Thành mà đòi tiền ; Hàng-văn-Thành bước ra gặp nói :

— Tôi đã nói với Tô quản-gia bầm lại với Viên-ngoại, đợi tôi sang nhà sẽ trả cho, sao còn tới nữa ?

— Viên-ngoại tôi nói chẳng đợi anh hẹn được, nếu không trả tiền thì bắt em gái anh mà trừ tiền.

Dứt lời Mã-thị dắc bọn du-côn vô nhà bắt cô-nương ra xe đồng kéo đi, Hàng-văn-Thành cản lại chúng áp đánh kia túi-bui, Hàng lão-trượng ra can bị xô té lăng cù, người cách vách ra thấy việc bất-bình can-thiệp cũng bị đánh nữa. Bọn chúng giựt bắt cô-nương đem về nhà Dư-Thông ; Mã-thị qua nhà Tịnh-Vệ-La công-tử làm mai đòi 400 lượng bạc, La công-tử nói :

– Để ta qua nhà Dư-Thông coi thử thế nào, rồi sẽ nói giá.

Dư-Thông và Tô-Phước ở nhà ngóng La công-tử tới coi mắt ; chừng nghe Tế Công kêu cửa tưởng là La công-tử tới, lật đật bước ra, té ra là Tô viên-ngoại, cha con Hàng-văn-Thành và Tế-Công, Tô-Bắc-Sơn thấy thế cả giận, kêu Tô-Lộc và Tô-Thăng tới bắt Tô-Phước, Dư-Thông bước ra cản-trở, Tô viên-ngoại bảo bắt luôn, một mặt kêu địa-bảo trong địa-phương lại, chẳng cho hai kia chạy khỏi, lập tức có địa-bảo tới bắt Dư-Thông và Tô-Phước trói lại, còn Hàng-văn-Thành chạy thẳng vô trong nhà mở trói cho Hàng cô-nương, mướn kiệu nhỏ kêu Hàng Tổ-trương đưa con gái ông về nhà.

Liền đó thì trời đã tối Tô-Bắc-Sơn hỏi Tế-Công :

– Bạch thầy ! bọn Tô-Phước hai thằng đó hiện giải quan trị tội, nên không nhờ thầy chỉ giáo cho.

– Khỏi phải giải lên quan, hãy dẫn nó về nhà ta tự có đạo lý và việc riêng cần nữa.

Tô-Bắc-Sơn rất kính-phục Tế-Công bèn bảo Tô-Lộc dẫn hai đứa về nhà ; mọi người về tới nhà Tô viên-ngoại thì đã canh một, bảo người giữ Tô-Phước và Dư-Thông ; Tô-Bắc-Sơn mời Tế-Công vào thơ-phòng, Tế-Công nói :

– Ta nay chẳng ngồi trong thơ-phòng.

– Chớ thầy tính ngồi đâu ?

– Ta định vào ngồi trong phòng ngủ của ông.

– Thầy tới nhà tôi coi như nhà của thầy, muốn ngồi đâu cũng được, thầy tự-tiện đừng ngại chi.

Liền bảo Bắc-Phước cho lịnh bà hay dời qua phòng khác, lập-tức bà sang qua phòng khác. Hòa-thượng cùng với Tô viên-ngoại bước vô tới cửa phòng, hòa-thượng nói :

TIMSACH.COM.VN

– Ước hội đã đến rồi sao?

Tô viên-ngoại hỏi :

– Thầy định ước-hội cùng ai ?

– Có ước-hội nhưng chẳng thấy chẳng toàn được.

Dứt lời hòa-thượng, Tô viên-ngoại cùng Hàng-văn-Thành đều vào trong phòng. Trần-Lượng nghe tiếng Tế-Công coi kỹ lại thật là ngài, Tế-Công vào ngồi ghế giữa, cùng Hàng văn Thành ngồi xuống. Tô viên-ngoại hỏi :

– Bạch thầy ! uống rượu trước hay uống trà ?

– Trước tọa đường bảo dẫn Tô-Phước vào đây.

Viên-ngoại phái người dẫn Tô-Phước vào, Tế-Công nói :

– Tô-Phước nay hãy nói thiệt cho ta nghe, ai thiết mưu giựt bắt con gái người, nói thiệt hòa-thượng tha thứ cho, bằng không sẽ đưa mi vào quan trị tội.

Tô-Phước biết Tế Công tri việc quá khứ vị lai nên chẳng dám dấu diếm nói :

– Bạch Thánh-tăng ! từ ngày tôi bị chủ tôi đuổi, tôi ngụ trọ ở tiệm quán, Kim-Lân-Giáp Dư-Thông mời tôi về nhà nó ở, xa hoa xài phí một thời gian bao nhiêu tiền bạc y-phục đều hết sạch, nó đuổi tôi ra khỏi nhà, vợ nó là Mã-thị tỏ thiệt với tôi, bị tôi hết tiền nên nó không cho ở nữa, tôi nhân cùng vô sở xuất nên nhớ lại Hàng-văn-Thành thiếu chủ tôi 200 lượng bạc chính tay tôi đưa tới nó, tính tôi đòi số tiền ấy về xài, chẳng ngờ gặp lúc kia không có tiền. Dư-Thông hay được chủ mưu tôi bắt em gái kia bán cho Tịnh Vệ-La công-tử lấy bạc hiện mà xài, chẳng ngờ bị chủ tôi hay được bắt tôi về đây, sự thật như thế nhờ thầy dung thứ cho.

Tế-Công kêu gia nhơn-bảo :

TIMSACH.COM.VN

— Dắc thắng nầy lại qui trước đầu sàng kia.

Trần-Lượng ở dưới sàng nghe qua tự sự mới minh-bạch thầm nghĩ : Ôi chao ! việc nầy ta tưởng lầm, tội nghiệp Tô-Bắc-Sơn là người tốt, bị gia-nhơn nó giả mạo, việc nầy nếu không có Tế-Công đến trước thì ta đã hạ sát cả nhà người hảo-nhơn rồi.

Hòa-Thượng ở ngoài chỉ điểm ngón tay nói :

— Ta bảo ngươi nhận nó cho kỷ, đặng sáng ngày báo ứng nó, ngươi thiệt cả gan vô cớ cầm đao toan giết người, ngươi đã quá lầm rồi.

Tô-viên-ngoại nghe nói thế bèn hỏi :

— Thánh-tăng nói chuyện cùng ai thế ?

— Ông đâu biết, đừng hỏi tới, ai dẫn Dư.Thông vào.

Gia-nhơn dẫn Dư-Thông vào qui trước hòa-thượng, Tế-Công chỉ - điểm mặt nói :

— Dư-Thông thiệt dám cả gan ! việc mi làm tưởng ta không biết đặng ư, mi nói thiệt ta tha cho khỏi chết, bằng không ta đem lên quan trị tội.

— Thưa các vị ! thiệt do Tô-Phước nó nhớ số nợ của chủ nó mà đi đòi, cùng tôi thiệt vô can.

— Tuy nhiên là tại Tô.Phước tìm mối nợ của chủ nó mà đòi, còn mi âm-mưu lợi-hại giúp nó.

Dư-Thông thầm nghĩ : « Việc nầy đại-khái chẳng nói không được, ta nói hẳng mà yêu-cầu hòa-thượng thả ta.— Nghĩ rồi nói :

— Tôi thật sai lầm, bởi Tô-Phước ở nhà tôi nó đòi tiền Hàng văn-Thành không đặng, nên hai tôi thương-lượng mưu bắt em gái kia mà bán kiếm tiền xài.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng gật đầu nói :

— Bảo nó qui hề dài sáng nhé, ngươi có nghe thấy chưa ?

Trần.Lương nghe kêu mình lóng nghe thi trong tâm rung động, nghe hòa-thượng ở ngoài tiếp nói :

— Ta chẳng phải bảo mình ngươi lóng nghe.

Trần-Lượng thầm nghĩ : « Chắc hòa-thượng biết mình ở dưới sàng ư ?— Hòa thượng cười ngất nói :

— Sao lại không biết, nếu không biết ta đâu có đến đây, ta bảo ngươi nhìn kỹ hai đứa nó, đặng mai sáng bảo. ứng chúng nó.

TIMSACH.COM.VN

Tô-Bắc-Sơn nghe nói thế lấy làm lạ thầm.

— Thành tăng nói chuyện với ai thế ?

— Ông chẳng nên hỏi đến làm chi.

Tô-Bắc-Sơn chỉ phân-phú gia-nhơn dọn tiệc rượu và nói với Hàng-văn-Thành :

— Tôi cùng Hàng.hiền-đệ thuở giờ mua bán giao-tình nhau, tánh tình anh cũng dư biết, tôi đâu nỡ làm việc thương thiên hại lý như thế.

— Việc như thế ai chẳng tưởng làm, xin ông niệm tình thứ cho.

Tô-Bắc-Sơn châm rượu cho hòa-thượng, Tế-Công nói.

— Châm rượu là việc nhỏ, tôi nghe ông có vị.

— Có vị chi ?

— Tặc-vị.

— Tặc-vị ở đâu ?

— Ở dưới sàng.

Hồi Thứ Ba Mươi-Chín

Thánh-Thủ-Viên mới vào chùa Linh-Ẩn
Tế trưởng-lão bị thỉnh lên Côn-Lôn

TẾ-CÔNG tỏ cho Tô-Bắc-Sơn biết tặc ở dưới sàng. Tô-Bắc-Sơn bảo gia-nhơn cầm dây luộc quơ dưới sàng, quơ luôn mấy lần, chẳng nghe đụng chạm chi, lúc ấy Trần-Lượng bối rối kinh-hoàng, liền đeo rút mình nằm dài sát theo đài sàng một hồi thật lâu, nên gia-nhơn quơ dây nhiều lần mà không đụng chạm tới mình, Trần-Lương thầm nói :

TIMSACH.COM.VN

– Sư-phụ muốn khuấy ta mà cười chơi mà.

Thoạt nghe gia-nhơn nói :

– Thưa viên-ngoại có lấy cây quơ thử cũng không có tặc.

Hòa-thượng nói :

– Ta nói có tặc thì có tặc, sao lại không có, các ngươi lấy đèn lại rọi coi, hoặc khiêng ngửa sàng lên coi.

Tô-Viên-ngoại đốc gia-nhơn xúm lại lật ngửa sàng lên, hốn tên gia-nhơn áp lại lật ngửa sàng lên, Trần Lượng ẩn không thể được nữa bèn cặp đao nhảy ra ngoài, mọi người đều giựt mình, phía kia có gia nhơn cầm côn gàn lại, Trần-Lượng chém vào côn tre, bọn gia nhơn áp vây cứng Trần-Lượng, cả kinh Trần Lượng nhảy phóc ra ngoài bỏ lia đao dính khẩn trong côn tre, chúng gia-nhơn la hét đũi theo : « Bắt nó ! » Trần-Lượng chẳng dám dần-dà nhảy lên nóc nhà chuyền chạy ra ngoài, kiếm chỗ vắng thay đồ mặc ban ngày ẩn núp chờ hai tên kia.

Trời hừng sáng Trần-Lượng đã chực sẵng trước cửa Tô trạch, thấy mở cửa và Tô-Phước bước ra miệng lầm bầm :

— Viên-ngoại chẳng dùng ta nữa, ta biết đi đâu bây giờ? Chính đương bối-rối nan phân thoạt thấy Trần-Lượng tới nói :

— Mi hãy đứng lại, ta chính chờ đánh mi.

Chụp ngực Tô-Phước thoi ành-ành loạn đả, tên ác-nô nài.nĩ xin tha, Trần.Lượng đương cao hứng thoi đánh, thoạt gặp hai vị gánh trái cây bán đi tới dừng lại khuyên :

— Sáng rồi hai vị còn ẩu-đả nhau chi, xin đừng đánh nữa.

Trần.Lượng ngưng đánh nói :

— Tôi cũng dư biết bảo-sự chẳng bằng không, vì lòng mấy vị khuyên-can, thôi hai vị đi bán đi.

TVMSACH.COM.VN

Hai người khuyên-can được, nhân là Tô.Phước bèn hỏi :

— Phải là Tô-quản-gia chăng? sau lại ẩu-đả nhau thế?

— Tôi không hiểu tại sao, và không biết anh này là ai, và không oán thù nhau, tôi vừa ra khỏi cửa, bị kia thộp.ngực đánh chẳng biết sao kỳ thế? không biết được.

— Thôi Tô-quản-gia đi cho xong.

Tô-Phước đánh không lại, đi cũng không được bị đánh điên đầu, chừng nghe nhắc đi bèn đi xuôi một nước; kia đi rồi thì Dư-Thông trong nhà bước ra.

Theo ý Tô-Bắc-Sơn muốn đem hai người lên quan trị tội nhưng Tế-Công chẳng cho nói :

— Không nên! vì hai đứa khổ cầu nài-nĩ quá, chỉ cho hai đứa nó một bài học, nếu nó không cải hối sau sẽ mắc ác-báo.

— Thầy dạy như thế, thì thả hai đứa nó đi đâu là đi.

Trời hừng sáng viên ngoại bảo thả hai đứa đi ra ; Tô Phước ra trước kế tới Dư-Thông bước ra, Trần-Lượng ngó thấy nỗi giận nói :

– Hay cho thằng nghiệp-chướng, bởi bọn bây mà ta phải khổ mạo hiểm núp lén như thế.

Dứt lời xốc tới thộp Dư-Thông thoi, đánh, đá, đạp liên tu bất tận, Dư.Thông lăng cù dưới đất như trái bóng, đánh hiệp nầy còn lợi.hại hơn Tô.Phước trước, may gặp người đi đường khuyên-can Trần-Lượng mới ngưng đánh và nói : « Thôi »

Dư.Thông cũng chẳng rõ ất-giáp gì mà bị đánh, ôm đau, đớn mà đi ;Trần-Lượng đứng ngoài chẳng bao lâu thấy Tế-Công đi ra, tay cầm khẩu đao của Trần-Lượng ; Tô.viên-ngoại nói :

– Bạch thầy ! ăn cơm tối sẽ đi mà, về chùa chi sớm quá ?

– Có hai tháng rồi ta chưa về chùa, nên không yên lòng. Hòa-thượng đi một đỗi đường, Trần-Lượng ngó chừng không có ai bèn bước lại gần Tế-Công mà đòi đao, nhưng không dám bước sát lại, chỉ nghe Tế.Công nói :

– Người thiệt lớn gan theo ta mà đòi đao, lại đây ta chém cho coi, việc gì chẳng xét cho kỹ thử coi chơn giả hư thiệt, vô cớ lại mưu giết hết cả nhà người ta, ta bán đao nầy ai muốn mua đao ta bán cho, lại coi thử tốt không.

Thoạt có một vị chuyên mua đồ cũ xưa nào là : sách, vở, đao, kiếm nghe Tế-Công rao bán bèn bước lại coi đao, thấy đao toàn bằng thép cứng rắn bèn hỏi Tế-Công :

– Thầy muốn bán bao nhiêu tôi mua ?

– Chịu tiền hai bầu rượu cho ta thì lấy đao.

– Thầy uống một bầu chừng bao nhiêu ?

– Ta uống một bầu 10 lượng bạc.

TIMSACH.COM.VN

Người ấy cười bỏ đi luôn, Trần-Lượng theo Tế-Công tới Tây-Hồ Lãnh tuyền-đình bước sấn tới qui xuống nói :

– Bạch thầy ! con vì một khi mê-mụi làm việc sai lầm, thầy từ-bi thứ cho.

– Con hãy đứng dậy, trả đao cho đó và theo ta về chùa. Hoà-thượng trao đao cho Trần-Lượng, Trần-Lượng tiếp lấy đao đi theo sau hòa thượng, tới cửa chúa Linh Ẩn gặp ông thầy gát cửa, Tế-Công nói :

– Hai vị sư-đệ coi đồ-đệ ta mới thâu được hay không ? Tịnh-Minh ngó Trần-Lượng và khen luôn một dọc :

– Quá mừng cho anh, quá mừng cho sư huynh !

Trần-Lượng con cúi đầu làm-lễ sư-thúc của con.

Trịnh-Minh nói :

– Chẳng dám thọ lễ ấy.

Tế Công nói :

– Hai Sư-Đệ đừng nói chuyện lôi-thôi chớ, chịu cháu nó cúi đầu làm lễ, rồi cho nó chút-đỉnh tiền xài là đủ rồi.

– Sư-huynh phá cười chơi, chớ hai tôi làm gì có tiền mà cho cháu xài.

Tế-Công dắc Trần-Lượng vô chúa gặp Giám-Tự đương đứng, Tế-Công nói :

– Trần-Lượng con mau lại cúi đầu làm lễ Sư đại-gia.

– Đừng lạy ! ta không có tiền.

Tế-Công dắc Trần-lượng vào làm lễ lão phương-trượng, kế lên Đại-hùng bửu-điện, trước lạy Phật sau đánh trống giọng chuông, nhóm đại-chúng tăng-nhơn đến và nói :

TIMSACH.COM.VN

— Bạch chư huynh-đệ ! tôi mới thâu một dứa đồ-đệ cũng nhờ chư huynh-đệ chiếu-cố, Trần-Lượng ! con là đồ-đệ ta, phải ở bên ta, hễ ta muốn uống rượu thì mua rượu, thầy muốn ăn thịt thì con mua thịt. Trần-Lượng vâng dạ rồi nói :

— Bổn phận đồ-đệ hầu thầy cố-nhiên phải vậy.

— Con hết tiền thì tính sao ?

— Con hết tiền thì cơ dạo trong địa-phương mà kiếm.

— Đừng làm vậy, cứ trộm-cắp trong chùa toàn là của sư-thúc sư-bá, có gặp cũng không rầy la chi, việc ấy phải tiện hơn sao ?

TIMSACH.COM.VN

Chúng-tăng nghe nói đồng cười rộ lên, nói :

— Có thầy trò ai đâu mà trước dạy nó trộm-cắp ?

Bắt đầu từ đây mỗi ngày Trần-Lượng đi mua rượu thịt mà cung-phụng cho Tế-công, bao nhiêu tiền trong túi tiêu-xài hết sạch ; trong khoản mười ngày nữa thì áo-xiêm cũng cầm bán hết, rồi cũng hươn cốt túi không, kia thầm nghĩ : « tối nay ta phải trộm chút-đỉnh tiền mà cung-phụng thầy. » Chờ tới canh ba thấy Tế-công ngủ rồi bèn chồi dậy lấy gói đồ đi đêm để đi : nhưng Tế-cang bên kia nói :

— Giám-trì-tăng đâu ! cho ta một bầu nước,

— Nữa đêm mà đòi nước chi vậy ?

— Đặng cạo đầu cho đồ-đệ tôi.

Liền giựt bầu nước mà bước ra, lúc ấy chúng-tăng nghe la kinh-động kéo nhau tới hỏi :

— Nữa đêm ngươi nổi khùng lên rồi sao ?

Trần-Lượng chẳng dám cục-kịch, chúng-tăng xô-đẩy Trần-Lượng ra ngoài nói :

— Nó nói khùng lên rồi hãy đi cho mau.

Trần-Tượng lúc ấy sẵn trớn đi luôn ra ngoài, thay đồ đi đêm rồi đi trộm kiếm được 10 lượng bạc, chuộc áo-xiêm lại mà thay đổi, vào quán cơm nhỏ kêu bốn mốn đồ ăn, ngồi ở phía cửa sau ăn-uống và bàn tán : « Trong lòng mình muốn xuất gia, chẳng ngờ làm náo-động trong chùa, mình tưởng Tế-Công là bực có đạo-hạnh cao-tăng, nên trước vô chùa ổng không cạo đầu mình, chi bằng ta đừng xuất-gia ; chính đương ăn-năn tự hối, nghe phía ngoài có tiếng nói :

— Gặp quán rồi ! ta quyết uống một bữa say chơi ! Cổ-nhơn nói ! người đời có rượu thì phải say, một nhẽu chưa hề xuống cửu-tuyền.

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời thì thấy bước vào chính là Tế-công ; chỉ nhơn chúng-tăng đầy cho Trần-Lượng ra đi, kia buồn lấy của Giám-tự hai điếu tiền, sớm mai ra khỏi chùa tới Tây-hồ thì-xã hết hai điếu, vô quán thấy người ta quá đông nói vài lời rồi mới tiến vào ; Trần-Lượng thấy lõn ra cửa sau chạy mất ; hòa thượng bước lại gần bên đó ngồi, bưng rượu qua bàn mình mà uống-ăn lầm-bầm nói :

« Rượu nếu uống thì tánh chẳng cuồn.
Giới dâm toàn thân bảo mạng trường.
Nhẫn-nhịn hưng nhà không họa-tượng.
Tài-năng mua nghĩa trời gia-hộ. »

Ăn-uống no đủ rồi hòa-thượng đứng dậy đi ra, người coi ăn cảng lại hỏi :

— Hòa thượng đi đâu, không trả tiền sao ?

— Chú nó với chưởng-quỹ biên sổ mai ta trả cho được không ?

— Trong tiệm chúng tôi không có bàn chiệu.

— Chú bảo chưởng-quỹ sấm một cuốn sổ mà biên đi.

— Chúng-tôi có sấm sổ bán chiệu còn mua làm chi nữa, hòa-thượng đứng cợt phá chớ, vì chúng tôi không biết hòa-thượng ở đâu làm sao bán chiệu được?

— Chú nói sao kỳ quá! ta hình thể to thế này mà chú không biết, chú nói sai rồi.

— Tôi nhận biết thầy là hòa-thượng mà không biết hòa-thượng ở đâu chớ.

Chính đương cải-lẫy nhau, chưởng-quỹ bước lại hỏi:

— Hòa-thượng bộ tính ăn cọp sao? không trả tiền đi đâu được.

Hai người đương cải-cọ, thoạt ở ngoài bước vô hai người nói:

— Hòa-thượng ăn hết bao nhiêu, chúng-tôi trả cho, chúng-tôi kiếm thầy quá mà chẳng gặp, mới thầy đi cùng chúng-tôi.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Bốn Mươi

Tế-Công xá bạc cứu hiếu-tử;
Triệu-Phước tham vàng mua đá to

Hai người ấy bước vào trả tiền cơm cho hòa-thượng, nhiên-hậu hành lễ, Tế-công nói:

— Hai tôi Triệu-Phước và Triệu-Lộc người của quan Thái-Thú Lâm-An phái chúng-tôi đến đây rước Thánh-tăng trị bịnh con mắt cho Thái-phu-nhơn của chúng-tôi, nhơn cũng

rước nhiều thầy danh-y đều nói trị nhãn-khoa chẳng đặng, sau rước ông Thoại-Thúc-Hòa Lý-hoài-Xuân, ổng tiếng cử Thánh-tăng có trị chứng đại.đầu ung tại Tần-tướng-phủ, đấy là vị cao-nhơn ngoài đời, mông-cầu Thánh-tăng đại phát từ-bi thỉnh cùng đi với hai tôi.

— Ta là người xuất-gia đâu biết thuốc-men chi, hai người đi về đi, ta không biết trị bịnh đau mắt đâu.

Triệu-phước và Triệu-Lộc hết sức nài-nỉ Tế-Công mới chịu đi. Theo hai người vào **vệ**-môn tri-phủ *ở* ngoài chờ, hai người vào trong thông-báo, và trở ra nói :

— Quan tôi nói : áo-mão chưa chỉnh xin hầu tại thơ.phòng.

TIMSACH.COM.VN

Tế-công cười ngất nói đạo :

« Người hành-thiện chắc có thiện-chung ;
Kẻ làm ác thì trời chẳng dung :
Băn-tăng ra đời điềm ngu mong,
Chỉ sợ cho người chẳng tỉnh lòng ».

Hòa thượng bước theo vào trong, tri-phủ bước xuống thềm nghinh tiếp đầu đội khăn vuông, mình mặc áo lam bào, mặt tròn trắng như trăng mùa Thu, râu ba chòm phất-phơ trước ngực- tử mi thiện mục ; hòa thượng thấy thì biết là vị cán quốc trung-lương ; tri phủ thấy hòa.thượng vội-vàng vòng tay thi lễ, nói :

— Đệ-tử lâu nghe danh Thánh.tăng, nay được gặp thiệt là tam sanh hữu hạnh.

Tế-Công hỏi.han đáp lễ lại ; Ngài mời thẳng vào trong ngồi, gia.nhơn hiến trà ; nguyên quan Thái-thú đây họ Triệu tên Phụng-Sơn, là người tinh-minh, ngài có người em tên Triệu phụng.Minh, cha mẹ mất sớm hồi lúc còn thơ bé, nhờ bà thiếm nuôi đến khôn lớn Triệu-thái.thú, vừa được tin nhà cho hay bà

thiếm đau mủ đôi mắt, rước cũng nhiều thầy nhưng điều nói trị không được, sau gặp Lý-hoài-Xuân lại tiếng-cử Tế-Công ông nói :

— Tế-Công tinh-thông về Kỳ-Huỳnh, nhúng tay tôi thì bịnh gì cũng tiêu-trừ.

Nên nay thỉnh được Tế-Công tới, ngài day dọn cơm rượu đãi-đằng, nói :

— Yêu-cầu Thánh-tăng tới Côn-sơn trị bịnh cho thiếm tôi

Hòa-thượng bằng lòng và nói :

Ngài đã day vậy ! tôi đâu dám chẳng tuân mạng.

Để tôi phái Triệu-Phước và Triệu-Lộc theo hầu thánh tăng nhé ?

— Không nên ! không nên ! hai vị ấy ăn mặc bảnh-bao, còn tôi rách rưới lam lu thế nầy, theo hầu coi không tiện.

— Thế thì sắm cho thánh tăng một bộ áo xiêm mới thay mà đi.

Tôi không ưa mặc đồ mới, chỉ lam lu vầy là đủ, chỉ yếu hai người muốn theo hầu tôi thì khác hẳng theo hầu ngài, tôi phải nói cho minh-bạch theo hầu tôi thì phải nghe lời tôi, tôi bảo đi là đi, tôi bảo nghỉ là nghỉ, nếu cải tôi trở lại không đi nữa.

Triệu-Phước và Triệu-Lộc hai người gật đầu lia lịa, Thái-thú liền viết một phong thơ, đem theo vài đỉnh vàng nguyên, và hỏi :

— Bạch Thánh-tăng tinh ngồi kiệu hay là cỡi ngựa.

— Tôi cỡi lộ.

— Thánh tăng cỡi lộc tôi kiếm đâu cho ra.

TIMSACH.COM.VN

— Tôi cởi đường đạo-lộ, chẳng cần chi hết, chỉ đem 250 lượng bạc tiền lộ-phí là đủ.

Thái-thú gật đầu lấy tiền trao cho đủ số ; Tế-Công cáo từ dắc Triệu-phước và Triệu-Lộc lên đường ; Triệu-Phước Triệu-Lộc thầm nghĩ : « Đây qua Côn-Sơn đi và về 250 lượng có dư nhiều, chúng-ta mỗi người lời được 100 lượng bạc, hầu hòa-thượng kỳ nầy mặc sức mình ăn xài ; đi theo hòa-thượng tới chánh Ngọ, hòa-thượng nói :

— Chúng-ta ghé tiệm.

— Vâng !

Đồng nhau ghé tiệm ăn-uống xong rồi hòa-thượng nằm ngủ ngon lành, còn hai người ngồi chờ mệt lử đỏ đèn ; hòa-thượng thức dậy kêu đồ ăn rượu, ăn uống xong rồi thì hai người đã mỏi quá ; hòa-thượng nói :

— Trả tiền tiệm đặng lo đi.

Lúc ấy hai người buồn ngủ mắt nhắm mắt mở, chơn đi không muốn vững ; đi luôn suốt đêm ; trời hừng sáng tiệm mở cửa đều kéo nhau vô tiệm ăn-uống, hai người buồn ngủ quá không thể ăn chi được ; nằm dài ra ngủ khò, còn hòa-thượng kêu đồ ăn-uống một mình, hai người thì ngủ vùi trọn ngày, chừng phục thần thức dậy kêu đồ ăn đặng ăn-uống mà đi, trái lại hòa-thượng chẳng ăn lại ngủ, còn hai người ngủ trọn ngày đã rồi không ngủ nữa được, đành ngồi canh cho hòa-thượng ngủ suốt đêm ; tản sáng hòa-thượng thức dậy ăn-uống xong, tính trả tiền tiệm ra đi, còn hai người thì mỏi và thèm ngủ ăn nuốt không vô mê-mệt trong người ; ngủ thì không an giấc, hòa-thượng điều-động như thế thiệt hết sức khó chịu.

Một hôm đi tới vùng sơn-trang cách Công-Sơn chẳng bao xa nữa nghe trong ba gian nhà lá có tiếng khóc kể rằng :

TIMSACH.COM.VN

— Trời Phật cao-cả chẳng soi-xét cho tôi, nghèo-khổ như thế nầy, thêm mẹ tôi chết nữa, tôi có tiền đâu mà sấm quan-tài đăng chôn bà.

Tế-công thiền-sư án linh-quang toán biết người ấy là Cao-quảng-Lập, là người con chí hiếu, hằng ngày đốn củi nuôi mẹ, chí hiếu ; nhơn ngày kia đốn củi rủi ở trên núi trợt té xuống, bị thương cái chơn, may gặp người võng kia về nhà, mẹ già thấy con lo sợ, phần không có tiền lấy chi chạy thuốc cho con mạnh, lo rầu thành thử bịnh già phục phát phải từ thế mạng tuyệt ; Cao-quảng-Lập sấm quan-tài chẳng nổi, đau lòng rống khóc thảm-thiết ; chính đương lúc than khóc ; Tế-Công nghe qua trong lòng đã rõ, nên ngùi-ngùi tự nghĩ :

TIMSACH.COM.VN

— Ta muốn xã thì số tiền hết cho kiu, nhưng tiền bạc hai đứa nó giữ, phải làm sao cho hai đứa nó bằng lòng thì mới được.

Hòa-thượng nghĩ rồi, trỏ ngón tay chỉ vào nhà lá ấy và kêu hai vị quản-gia, nói :

— Hai người thấy bửu-bối không ?

Triệu-Phước và Triệu-Lộc thấy hòn đá bát giác lập-lòe phóng quang, kim-quang xoay-vần, bèn hỏi :

— Bạch Thánh-tăng giống gì vậy ?

— Đấy là bửu-bối, qui giá lắm.

— Đã là bửu-bối sao chủ chẳng cất kỹ, lại bỏ bậy vậy thầy ?

— Bây đừng nói hồ-đồ ! người thường nói : « Vận hết vàng kia bay, màu tới thời thì sắt cũng phóng quang » họ không biết, nếu biết là bửu-bối thì ai bỏ bậy vậy, hai người mua không ? nếu không mua thì ta mua, hai người mua bán chia nhau mà xài, hòa thượng không chia phần nào cả.

Triệu-Phước nói : Số tiền ấy hai tôi hiếu.kính Thánh-tăng hỏi thăm mua đi.

Hòa-thượng bước lại hỏi :

— Trong nầy có ai không ?

Thấy trong bước ra một người phụ-nhơn mặc đồ rách-rưới hỏi :

— Bạch thầy kiếm ai ?

— Nàng muốn bớt miệng ăn không ?

Người phụ-nhơn nghe sớn-sát nói :

— Bạch thầy quan-tài còn sấm không nổi, đâu thể thì và cho thầy một bữa chay nổi.

TIMSACH.COM.VN

Hòa thượng chỉ cục đá nói :

— Cục Bửu-bối nầy bán hay không ?

Người phụ-nhơn ấy thầm nghĩ : « Cục đá là đồ vô dụng mình bỏ ngoài cửa sao nói là bửu-bối ?? » nghĩ rồi nói :

— Dạ bán.

— Bán bao nhiêu tiền ?

Người phụ-nhơn bợ-ngợ chẳng biết nói bao nhiêu cho vừa.

Hòa-thượng vọt miệng hỏi :

— Nàng khỏi cần nói giá, ta nhiều thì không có, ta trả cho 237 lượng bạc được hay không ?

Triệu-Phước và Triệu-Lộc hai người nghe trả giá ấy thì phân-nàn :

— Chúng ta có 250 lượng bạc, xài hết 13 lượng, chỉ còn 237 lượng, ổng mua như thế, bao nhiêu tiền đưa hết cho người ta còn gì.

Người phụ-nhơn nghe hòa-thượng trả giá, sợ bán thành đồ lậu, nên không muốn bán, mà nếu không bán thì không có tiền cần-dùng; nghĩ rồi nói :

— Bán cho thầy đó.

Hòa-thượng day qua Triệu-Phước và Triệu-Lộc nói :

— Mau trả tiền cho người ta, rồi ôm đi đừng để xuống đất, bửu-bối nhập thổ thì một đồng cũng không ai thèm.

Triệu-Phước bước lại xĩa tiền ở dưới đất 237 lượng và nói :

TIMSACH.COM.VN

— Anh Triệu-Lộc phụ với tôi mà khiên.

— Anh dác trước đi, chừng nào bết, thì tôi dác.

Triệu.Phước thầm nghĩ : « như thế cũng được » liền dác cục đá lên nặng có cả 7, 8, chục cân, đi được một dặm mấy đường thì mỏi-bết, bèn hỏi Tế-công :

— Bạch Thánh-tăng ! cục đá nầy tên gì ?

— Nó tên là Áp-cầu-thạch.

— Bửu-bối thiệt, nhưng tên không tốt, sao lại kêu là Áp-cầu-thạch ?

— Tên nó xưa nay gọi như thế.

— Bạch thầy ! tôi dác không nổi nữa, để xuống nghỉ được không ?

— Không được ! để xuống nó nhập thổ, thì một đồng không ai thèm

— Dác đi bán khuất cho rồi.

— Nếu tới Côn-Sơn bán không đặng, thì dác về Lâm-An mà bán.

— Thế nầy thì tôi dác cũng chết.

Triệu-Lộc hỏi :

— Anh chịu chia tiền hay không ?

— Chia thì chia.

— Anh chịu chia thì đổi tôi dác cho.

Triệu-Lộc dác tiếp và hỏi hòa-thượng :

— Bạch Thánh-tăng tại Côn-sơn mình bán đặng không ?

— Cũng được nhưng chẳng bao nhiêu tiền, đem về Lâm-An bán hai vạn lượng bạc, tại Côn-sơn thì bán một vạn bạc, ít hơn một vạn.

TIMSACH.COM.VN

Triệu-Phước và Triệu-Lộc nói :

— Mạng chúng tôi không có hai vạn bạc, tới Côn-Sơn bán cho rồi.

Hai người dác vừa tới Côn-Sơn thì mồ-hôi ra ướt mình, mày như đầm nước, tới ngã tư chợ là nơi đông-đảo náo nhiệt ; hòa-thượng nói :

— Hai người khiên bửu-bối tới đó rao bán, thấy đàng kia đi lại số người, thấy hai người ăn mặc chỉnh-tề khiêng cục đá mà đứng đó, mới hỏi.

Hai vị làm gì vậy ?

— Bán bửu-bối.

— Cục đá như thế nầy mà nhận là bửu bối.

Mấy người ấy cười mà đi ; luôn như thế ai gặp cũng hỏi rồi đi ; hai người dương ngẩn-ngơ, thoạt nghe bên kia có tiếng nói :

— Trên thế hễ có bán thì có người mua, ông mua đi.

Triệu-Phước hai người thấy hai người tới mua thì mừng thầm là sẽ phát tài.

Hồi Thứ Bốn Mươi Mốt

Huyện Côn-Sơn khéo gặp kỳ-sáo án ;
Triệu-Ngọc-Trinh thủ tiết bị người khi

TRIỆU-PHƯỚC, Triệu-Lộc bán đá Áp-cầu thạch, phía ngoài có hai người tiến vào hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Cục đá nầy muốn bán bao nhiêu tiền?

— Bạc trắng một vạn hai.

Hai người ấy không trả giá bỏ đi.

Hòa-thượng kêu lại nói :

— Mời hai vị trở lại trả đúng giá thì chúng tôi bán cho, đặt ra mua bán phải nói thách như thế, hai vị muốn mua bao nhiêu?

— Có người cho chúng tôi một con chó nó đi hoài, tính mua cục đá nầy mà cột nó vào đó cho nó không đi đâu, mà mấy anh nói giá cao quá, chúng tôi không dám trả sợ mích lòng, cục đá nầy tôi muốn mua chừng 100 tiền thôi.

— 100 tiền cũng không ít, anh chồng tiền mà lấy.

— Được ! tôi chồng tiền đủ cho.

— Trả tiền rồi mướn một người dác đi về, Triệu-Phước hỏi Tế-Công :

— Bửu-bối như thế mà thầy bán có 100 tiền sao được?

Hòa-thượng cười ngất nói:

— Cục đá đó chẳng bán cho thằng cha đó, thì đâu có ai xài.

Triệu-Lộc nói:

— Một trăm tiền, không đủ công của tôi đào nữa mà.

Hòa-thượng nói:

— Thì hai người chia hai nhau, chớ ta không chia đâu, hai người có tiền rồi ta sẽ đắc cho kiếm bảo khác nữa.

Hai người nghe nói vậy hay vậy chẳng dám nói sao, đồng bẻ nhau đi xa nói:

— Chúng ta đi về kỳ nầy chắc chẳng còn một đồng quên nào cả.

Hòa-thượng hối đi rút cho mau tới; đương đi nghe đối diện có người nói:

— Tránh bỏ người ta kẻo con mẹ điên nó gặp nó đánh mang bịnh.

Tế-công nghe nói, bèn ấn linh-quang toán coi đã biết lắm-bầm:

— « Việc nầy ta không thể làm ngơ được » Đương suy-nghĩ thoạt thấy người phụ-nhơn điên chừng 20 tuổi ngoài, ở phía Tây xom-xoa đi tới tướng-dung rất xinh đẹp, mặc bộ y-phục bố xanh, tóc bỏ xã rối nùi, miệng nói lia lia:

— Mấy người theo ta lên Tây-Thiên ra mắt Phật-tổ.

Tế-Công nghe thì đã minh-bạch rồi, nói:

— Tránh! tránh! ta cũng điên rồi.

Dứt lời cơ giờ chạy nước lớn, Triệu-Phước hai người rượt theo sau.

Nguyên tại huyện Côn-Sơn có một nhà Thân-sĩ tên là Triệu-hãi-Minh, nhà giàu-có nhưng chỉ có một người con gái tên là Ngọc-Trinh, dung-nhan rất xinh-đẹp thêm học rộng hiểu xa, nên tam tùng tứ đức đều hoàn-bị, ông tưng như ngọc minh châu, cô đã được 18 cũng chưa hứa gả cho ai, vì ông có tánh khó, hễ ai tới làm mai cầu thân cho cô thì bị ông mắng chưởi đùi đi ; thành-thử mấy bà mai không ai dám tới ; ông có người anh-em trong tộc tên là Triệu-quốc-Minh cũng nhà đại tài-chủ trong xứ, có nhậm chức Võ-Dinh trong ngàn hộ, sau từ chức về nhà dưỡng-lão, bẩm tánh chánh-trực ngay thẳng; một hôm tới thăm anh Triệu-hãi-Minh hai người nói chuyện nhau trong thơ-phòng, Triệu-quốc-minh hỏi:

TVSACH.COM.VN

— Huynh-trưởng nay cũng lớn tuổi lắm hỉ?

— Tôi nay 58 tuổi, hiền đệ quên sao ?

— Còn chị nay bao nhiêu tuổi?

— Bà nay 60 tuổi, lớn hơn anh hai tuổi.

Triệu-quốc-Minh nghe qua gật đầu lia nói :

— Huynh-trưởng có thể sống lên 58 tuổi nữa chăng ?

— Hiền đệ nói như thế sai rồi, thọ yểu cùng thông là mạng, giàu sang vinh-qui tự mình tu, thọ số đâu thể chuẩn định được.

— Như thế em có lời khuyên cùng anh, cháu nó nay đã 18 tuổi rồi bao nhiêu mai tới cầu thân đều bị anh mắng đùi đi nếu không thì cháu đã có gia thất rồi, không lẽ để anh chết, cháu nó tự kiếm chồng lấy, xưa nay nam hôn, nữ giá là thường lẽ của người.

Triệu-hãi-Minh thở dài, nói :

— Hiền-đệ không rõ, chẳng phải anh không mưu gia-thất cho con, vì những bà mai ấy tới cầu thân những đứa dại-côn lãng tử không vừa ý anh, nên anh tính để tự con nó chọn một thằng chồng cho có căn-bản, chẳng luận là giàu nghèo, người cho đoan trang tướng mạo, anh không ưa những bọn xa xỉ chơi bời, nếu gả nhầm đứa xa-xỉ chơi-bời, tức là giam-hãm đời con mình vào vòng khổ sở ư? thế nên việc hôn nhơn của con là việc đại-sự, chẳng nên thô tháo liều lĩnh được.

— Em đến đây cũng vì việc cầu thân cho cháu, ở phía Tây chợ mình Lý-hiếu-liêm Lý-văn-Phương có người em ruột tên Lý-văn-Nguơn 18 tuổi, khoa thi tiểu-khoa vừa rồi kia đậu liền tam-nguơn, người khen là bực Tài tử, em tính cho kia chắc sau sẽ thành quan to.

— Được ! Mai em dắt Lý-văn-Nguơn tới viết giùm anh một đôi liễn, đặng anh coi thử phẩm mạo người thế nào.

Triệu-quốc-Minh dạ rồi kiếu về.

Qua ngày sau ăn cơm sớm xong, đắc Lý-văn-Nguơn qua; Triệu-hãi-minh thấy thiệt là tinh-thần phiêu-xái, ngũ quan thanh tú, phẩm-mạo phi-phàm, vội-vàng mời vào thơ-phòng, gia-nhơn hiến trà lên Triệu-hãi-Minh nói :

— Tôi lâu nay ngưỡng-mộ đại-danh, nhưng chưa từng gặp.

— Dã-sanh mắc lo bề ăn học, thù tạc bề ngoài thì có anh tôi, thành-thử tôi không nhận biết đủ.

Nói chuyện qua loa, kế hỏi qua thi thơ, Lý-văn-Nguơn đều đối-đáp trôi chảy, Triệu-hãi-Minh mừng thầm ; nhiên-hậu thơ đồng mài mực cầu Lý-văn-Nguơn viết cho một đôi đối liễn; kia viết đôi liễn rằng :

« Thơ đáo dụng thời phương hận thiểu, »

« Sự phi kinh quá bất tri nan. »

(Thơ ra dụng thì hận mình thiếu),

Sự chẳng trải qua dâu biết khó).

Viết thiệt bút-pháp rất tinh-tuý, viết xong nói chuyện nhau một lúc, kia kiệu về ; Triệu-hãi-Minh rất hài lòng, tiễn chơn kia ra khỏi cửa mới trở vô, cậy Triệu-quốc-Minh đứng ra cầu thân cho hai họ, ba lời bốn chuyện lại qua thì cuộc hôn-nhơn đã thành, chọn ngày lành làm lễ sơ vấn, qua thời kỳ chừng nữa tháng lại chọn ngày tới rước dâu ; Triệu-hãi-Minh sắp-đặt cuộc lễ đưa con về nhà chồng rất long trọng. Bắt đầu từ đó vợ-chồng đằm-thắm thương-yêu nhau, qua một năm sau Lý-văn-Nguơn xuống trường thi hội, chắc ý sẽ đậu cao hơn thiên-hạ nhưng bị chấm rớt, thi luôn ba tràng như thế cũng hỏng luôn,chẳng quá buồn tức sanh bịnh, chàng nói với người nhà rằng :

— Giám khảo, quan chấm bài không có con mắt, văn-chương như thế mà chấm rớt.

Bịnh thế càng ngày càng nguy-kịch, Triệu-Ngọc-Trinh ngày đêm chăm nôm một bên, chẳng ngờ đại-hạn đã đến, than ôi !

Bông xin rủi gặp mưa đêm đổ

Nguyệt sáng thoạt bị ám mây che.

Nữa bước công-danh dành lánh đời tạ thế, Lý-văn-Nguơn chết rồi, Lý gia phái người qua cho Triệu-hãi.Minh hay, ông hay tin như bị trên lầu cao té xuống, mặt mày teo hẳng buồn so ; lật đật vợ chồng chạy qua Lý-trạch ôm thây khóc nghe thảm-thiết, ông vào trong phòng thấy Triệu-Ngọc-Trinh một nhểu nước mắt chẳng có vợ-chồng Triệu.hãiMinh hỏi :

— Chồng con đã chết như thế, sao con không chút thương tâm ?

— Thưa cha mẹ ! con hồng nhan bạc mạng đã đành ! vì con có mang đã sáu tháng rồi. tuy-nhiên đau-đớn trong lòng, nhưng không dám khóc sợ thương tổn thai mà thất hiếu, ráng bảo-trọng nếu sanh trai thì nối hương lửa cho chồng, bằng sanh gái cũng còn phần xương máu của chồng mình.

Dứt lời hiện vẻ rất buồn thảm ; hai vợ-chồng Triệu-hãi-Minh theo khuyên-giãi nhưng ngùi-ngùi thương-xót ; Lý-văn-Phương rướt thầy tụng kinh cầu siêu luôn mấy ngày mới chôn cất.

TIMSACH.COM.VN

Triệu-Ngọc-Trinh thủ tiết ba tháng thì chuyển bụng làm bồn ; thỉnh chồng-vợ Triệu-hãi-Minh tới chăm-nôm, nàng sanh được một cậu trai, đặt tên là thằng «Út» (phàm chồng chết sanh con phải đặt là con út) Nàng Triệu-thị sanh con rồi, tự cất riêng một viện-sở mà thủ tiết chồng, đến con biết nói bập-bẹ cũng không ra khỏi viện ; vợ-chồng Triệu-hãi-Minh thường qua thăm con ; một hôm Triệu-thị nói với song-thân :

— Mai đến ngày thọ-diên của anh Lý-văn-Phương, cha mẹ sấm lễ qua trước là chúc thọ, sau nói với kia chiếu cố cháu dại.

Hai vợ-chồng gật đầu, nói :

— Để mai hai vợ-chồng ba qua chúc-thọ cho người.

Dứt lời hai vợ-chồng trở về nhà ; ngày kế bảo gia nhơn đem đèn, rượu, đào, mì tới trước và một tấm chấn chúc-thọ, nhiên hậu ông ngựa bà kiệu cùng bọn gia-nhơn đồng đến Lý-trạch, tới cửa thấy xe ngựa chật-đầy, vì kia là tay tài-chủ trong xứ, lại thêm chức Hiếu-Liêm, trong bản-xứ ai cũng cung kính nên khách sang-quí tới chúc thọ đông đủ, Lý-văn-Phương nay

trong nhà có dọn tiệc yến rượu đãi-đằng thân-hữu, vợ chồng Triệu-hãi-Minh vào chúc-thọ : Lý-văn-Phương nói :

— Thưa Ông ! từ ngày em tôi mất tới nay, đã lâu mà chẳng đặng cùng nhau ăn uống vui chơi, nay thừa lúc giai-kỳ mỹ-cảnh, tối nay đợi khách giải-tán rồi, chúng-ta sẽ yến-ẩm nhau một bữa vui say cho thỏa lòng.

Triệu hãi-Minh gật đầu ; đến trời đỏ đèn thì chúng thân hữu về lần-lần hết bèn sai dọn một mâm rượu thịt trong thơ-phòng, hai người ngồi vào tiệc, lai rai ăn uống chuyện trò ; tới canh hai có một đứa tớ chạy vào, tay cầm đèn đi tắt đến trước bàn tiệc nói :

TIMSACH.COM.VN

— Thưa hai ông ! hai bà ăn uống lại thượng phòng hảo chàng tôi đi mới ba hai, tôi vừa lối cửa Đông-viện, thấy trong thơ-phòng có một bóng đen chạy ra, lúc ấy tôi sợ quá nên không thấy rõ là ai và lại thổi tắt đèn.

Lý-văn-Phương và Triệu-hãi-Minh nghe nói lấy làm lạ ; và lật đật đốt đèn lồng lên đặng hai người đồng đi tới cửa Đông-viện, tới nơi bèn bảo tớ gái kêu cửa ; nghe tiếng kêu Triệu-thị mở cửa thì thoạt nghe trong nhà có tiếng chơn bước và cửa vừa mở ra thì một cậu trai tung cửa chạy ra ; hai người trông thấy kêu : « Hỡi ôi » một tiếng.

Hồi thứ Bốn Mươi Hai

Trinh-tiết-phụ hàm oan tìm huyện chủ,
Tế thiên sư cọt giỏn bắt tặc đồ.

CON TỚ kêu cửa viện thủ-tiết của Triệu-thị bỗng trong viện tung chạy ra một cậu trai lõa-lồ thân thể, Lý-văn-Phương đón bắt không được, nổi giận, nói rằng :

— Triệu.hãi-Minh! ông thấy con của ông như thế đó! Chúng ta hảy về thơ-phòng nói chuyện.

Hai người mới trở về thơ-phòng ăn-uống gì cũng không được nữa ; Triệu-hãi-Minh nổi giận, mặt mày biến sắc, ngồi làm thinh chẳng nói rằng chi được. Lý-văn-Phương nói :

— Việc nầy ông muốn thưa lên quan, hay là chúng ta tự xữ với nhau ; muốn tự xữ với nhau thì ông làm cho tôi một tờ : « Không thờ Chồng » tôi làm cho ông một tờ « Thế em để vợ » trong tông-môn họ Lý của tôi là đòng thơ-môn lễ. nhạc, không có thói làm hại-hoại môn-phong như thế.

Triệu-hãi-Minh là người học-thức cao-thâm, nghe qua những lời ấy quá đau-đớn, nhưng không lời chi nói được, chỉ nói :

— Tự lòng bác nó tính sao cũng được.

Trong ý ông muốn nói : con tôi ở tại nhà là tôi có trách nhiệm ; nay nó đã về nhà chồng, đấy là bởi gia-phong nhà chú, tôi không có trách-nhiệm, nhưng ông ông không giãng lý ra, chỉ nói tóm-tắc như thế, vì không thể nói cạn lời : Lý-văn.Phương nói :

— Theo ý tôi thì chúng ta làm tờ từ nhau.

— Thế thì cũng được, tôi viết cho ngài tờ « Không thờ chồng ».

Con tớ gái đứng một bên nghe minh.bạch rõ-ràng bèn chạy lên thượng-phòng cho hai bà nghe tự sự.

Huỳnh-thị nghe con gái minh-thủ tiết ở viện đông có việc biến thì nghèn-ngào, nuốt không vô, còn chị cả bình thường cùng em dâu rất hòa-mỹ, nghe việc như vậy cũng lấy làm ngạc-nhiên ; liền cùng với Huỳnh-thị chạy qua Đông. viện, thấy trong phòng còn chong đèn ở dưới đất, Triệu-thị

ôm con ngủ trên sàng, ở gần bên nàng có một bộ y-phục đàn ông, con tớ kêu Triệu-thị dậy, kêu luôn mấy hiệp nàng mới tỉnh giấc, mở mắt thấy mẹ, chị chồng và rất đông bọn tớ gái bèn hỏi :

— Má chưa về sao ? tôi ôm con ngủ mê quá, bây giờ chừng nào rồi ?

— Con làm ra việc nầy cha mẹ còn mặt mũi nào dám ngó mặt người ta ?

Triệu-thị nghe nói chưng-hửng hỏi :

— Con làm việc gì đâu ?

Con tớ gái đứng bèn tỏ lời miệng, thuật lại việc vừa qua một hồi và nói :

— Nhị chủ-mẫu đừng làm bộ mà, rõ-ràng bộ y-phục đàn ông và giày vớ còn đó.

Bà chị chồng nói :

— Bình thường em không có như vậy, sao nay sanh ra chuyện như thế.

Huỳnh-thị cũng hỏi như vậy, Triệu-thị nghe qua mồ hôi nhễu hột ; đau-đớn trong lòng thở dài nói :

— Má ơi ! việc nầy thiệt con có miệng cũng như không, hôn-trược khó phân được rồng rắn, nước trong sẽ lộ chơn hình.

Đương nói chuyện thì Triệu-hãi-Minh và Lý-văn-Phương bước vào ; Triệu-hãi-Minh gặp mặt nàng thì giận phừng-phừng nói với Huỳnh-thị rằng :

— Bà sao chẳng lo đắc con nghiệt-chướng kia về cho rồi, ta đã làm tờ vi-bằng nhau cùng Lý-gia rồi, đã mướn kiệu

sẵng ở trước viện,

Triệu-thị ẵm con ra ngoài vừa muốn lên kiệu, Lý-văn-Phương bước lại kéo lại nói :

– Triệu-thị ! nàng về nhà muốn lấy ai thì lấy, còn con của em ta thì trả lại cho ta,

Dứt lời giựt cậu bé mà ẵm, Triệu-thị rống khóc nức-nở, mẹ con ngồi kiệu cùng Triệu-hãi-Minh trở về nhà, tới nhà mẹ con xuống kiệu thẳng vào thượng-phòng, Triệu-hãi-Minh giàn đến cực độ khóa cửa lại, lấy một con dao và một sợi dây, nói :

TIMSACH.COM.VN

Mi làm việc xấu hổ như thế, chết trước mặt/cho ta coi, bằng không mai ta cũng chôn sống mi.

Huỳnh-thị thấy con quá đau đớn xây-xẩm mặt mày nằm hôn-mê ; Triệu-ngọc-Trinh tự nghĩ : « Phải chết nhưng chết cách nầy đi-xứ muôn năm, chi bằng ta tới trước huyện Côn-Sơn mà chết, có thể được danh thanh-bạch hơn ». Nàng nghĩ rồi lấy dao cắt cửa song, lòn chun ra ngoài thấy tối đen như mực, nàng không dám đi cửa trước : nàng phải vòng qua hoa viên ngã sau, phân gái khuê-môn bất xuất thêm gặp cã trời tối, nàng quá kinh-khủng trong lòng, nên xuống cửa song trợt té, lưỡi đao chạm vào tay đổ máu nàng bôi vào mặt mà đi, chơn gập-ghinh té tới té lui, bị cảnh trời đêm bất rằng-rợn, phần không biết huyện vệ nơi nào, nàng chạy riết tới sáng chẳng biết đâu là đâu, thoạt gặp bà già đổ bồn nước thấy đầu tóc rối-nùi, mặt-mày dấy máu thì trong bụng phát sợ, nói :

— Ủy ! con mẹ điên mà !

Nàng nghe nói thế giả điên nói :

— Phải ! ! lại đây ! theo ta lên Tây-thiên thành Phật tác tổ chơi.

Bà già hoảng hốt chạy mù, gặp ai cũng la :

— Con mẹ điên tới kia.

Người đi đường nghe nhóm lại vây coi đông như là hàn, đã tới giờ Tỵ mà Triệu-thị chẳng tìm ra huyện Côn-Sơn, thoạt gặp một người la :

— Ta cũng điên rồi, tránh ! tránh !

Triệu-thị coi lại là vị hòa-thượng, tóc dài hai tất, mặt mày tèm lem, mặc y-phục rách rưới, chơn mang đôi thảo-hài đi bộ ba-xi bát-tô không dừng ; nàng tự nghĩ « Hòa-thượng ấy điên thiệt, thoắn như kia kéo mình tới một chỗ nào thì bất tiện lắm » nàng nghĩ vậy nên sợ không dám đi tới ; hòa thượng kháng ấy chính là Tế-Công ; phía sau Triệu-Phước và Triệu-Lộc chạy theo phàn-nàn :

— Thiệt khổ quá ! ông bảo chúng-ta dác cục đá đã hết, thêm mất hết 237 lượng bạc, rồi chỉ bán có 100 lượng, trở lại phát khùng nữa ; ráng theo coi ổng làm sao cho biết.

Hòa-thượng chạy tới nàng Triệu-thị, thì dừng lại nói :

— Muốn thưa quan thì theo ta, chẳng biết vệ môn ta dắc cho.

Dứt lời hòa-thượng chạy trước ; Triệu thị thầm nghĩ : « Hòa-thượng đó cũng bị sự oan-ức chi nên thưa quan, ta theo ổng tiện lắm » Hòa-thượng chạy trước, Triệu-thị rượt theo sau, thiên hạ thấy ai cũng bụm miệng cười, chạy một đỗi chẳng bao xa, tới một cái kiện ; hòa-thượng nói :

— Gặp rồi ! khỏi đi nữa ! huyện Côn-Sơn ngài thăm khách trở về, ta đón kiệu ngài kêu oan, cáo trạng, việc chi ngài xử cũng xong.

Hòa-thượng bước tới nói :

— Ai kêu oan thì đón kiệu đó mà kêu nài.

Nàng Triệu thị nghe Côn-Sơn huyện lão-gia tới, tự nghĩ « hòa thượng nầy ổng dắc ta kêu oan mà. » Một lác thấy tàng lộng cờ-xí gươm, giáo, côn, thương, tiền hô hậu ủng một cái kiệu đi tới rần-rần rộ-rộ chật đường, tri-huyện Tăng-sĩ-Hầu ngồi trên kiệu là một thanh-qnan, thương dân như con đẻ ngày nay chính đi nghinh-tiếp quan trên trở về ; Triệu-thi ở bên ngoài kêu oan, kiện đứng lại ; lão-gia thấy người phụ nhơn mình mặc đồ tang qui bên lề chừng hai mươi mấy tuổi đầu ; tri-huyện hỏa :

— Ngước đầu lên coi.

Nàng ngước đầu lên nói :

— Bẩm lão gia ! oan tôi lắm !

— Oan nỗi gì ?

—Bẩm chồng thiếp là Lý-văn-Nguơn chết, cam bề thổ tiết ở viện Đông, hôm qua là ngày sanh-nhựt của anh chồng tôi, tôi ôm con út ngũ trong viện, con tớ gái kêu cửa trong viện tiểu phu tung chạy ra một người đàn ông trần-truồng, việc không mối-mang, nên anh chồng tôi làm tớ « thế em thôi vợ », còn cha tôi làm cho kia tớ « Không thờ chồng » ; cha tôi dắc tiểu-phu về nhà, giao cho tiểu-phu một cái đao và một sợi dây, bảo tiểu phu tự chọn lễ chết, tiểu-phu không phải tiếc thân nầy, nhưng sợ chết mờ ám như thế, di-xú lại muôn thuở, nên tìm đến lão-gia, nhờ ngài biện bạch nỗi oan giùm con.

LIMSACH.COM.VN

Tri-huyện nghe nói thưa cha nó và anh chồng nó thì trong bụng không muốn xử, vì thanh-quan khó đoán việc nhà người ; thoạt nghe trong đám đông một cùng hòa-thượng nói :

— Gặp án thì không xử. chỉ biết lãnh lương tiền thôi.

Tri-huyện nghe hỏi :

— Ai nói trong đám đông đó, bắt nó lại cho ta.

Quan binh áp tới thì tung-tích hòa-thượng đã mất, lão-gia dạy dẫn nàng về vệ ; ngài xuống kiệu thăng-đường, liền kêu Triệu thị lên hầu, ngài hỏi, thì nàng nói tự-sự như trước không sai một mảy ; tri-huyện biết Triệu-hãi-Minh và Lý-văn-Phương là hai nhà giàu có trong vùng nầy, truyền đến hỏi thì rõ ngay ; bèn phân-phú trước đòi Triệu-hãi-Minh, sau sẽ đòi Lý-văn-Phương, sai-nhơn tới Triệu-trạch kêu cửa cho hay có lịnh quan đòi ; Triệu-hãi-Minh giựt mình nói :

— Con tiện-tỳ nầy nó lên quan thưa, còn mặt mũi nào dám ngó thiên-hạ trong huyện Côn-Sơn nầy.

Bèn theo sai-nhơn đến huyện-vệ ứng-hầu, tri-huyện hỏi :

— Con gái ông nó đến thưa ông, vậy ông hảy khai thiệt cho bản-chức nghe nào ?

— Bẩm lão-gia ! trong nhà tôi bất hạnh sanh sự như thế, tôi không biết lời chi đáp lại cùng Ngài.

— Việc đã ra trước công-đường, đâu thể nói vậy được, bản-huyện phải hỏi cho minh-bạch mới được.

Thoạt có người vào bẩm :

— Có Lý-văn-Phương tới hầu.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Bốn Mươi Ba

Khéo lấy lời khai, thầm rành án trước ;

Triệu-phụng-Minh cầm đài Tề-Công.

TRI-HUYỆN tại huyện-vệ thẩm-vấn vụ nàng Triệu thị, thoạt có người vào bẩm :

— Hiếu-Liêm Lý-văn-Phương tới hầu.

Tri-huyện dạy dẫn vào.

Nguyên Lý-văn-Phương ở tại nhà đương làm việc gia vụ, có gia-đinh vào thưa :

— Thưa ông ! bà hai thưa ông nên huyện Côn-Sơn đây người tới đòi ông đi ứng-hầu.

Lý-văn-Phương nghe nói nổi giận phừng-phừng nói :

— Hay cho gã Triệu-hãi-Minh thiệt phẫn-phúc vô-thường nó chẳng biết hổ, thì ta cũng không sợ xấu.

Liền qua Đông-viện lấy bộ y-phục đàn-ông gói lại đem theo ; cùng sai-nhơn thẳng lên huyện-vệ, bẩm :

— Bẩm dãn-sanh là Hiếu-Liêm Lý-văn-Phương kính lễ, ngài có điều chi dạy bảo ?

— Triệu-thị là chi với ông, nó thưa ông biết không ?

— Bẩm hay ! vì Triệu-thị phạm thất xuất chi điều, nhưng em tôi đã chết, thành thử tôi làm tờ « Thế em thôi vợ » còn Triệu-hãi-Minh làm tờ « Chẳng thờ chồng » giao tôi, ông lãnh con về nhà ; chẳng thưa quan, đặng cho chẳng xấu đôi bề, chẳng ngờ Triệu-thị nghe lời cha nói xúi đến đây vu-cáo tôi.

TIMSACH.COM.VN

— Triệu-thị phạm thất xuất chi điều lấy chi làm bằng cớ ?

— Bẩm nếu không bằng cớ, dãn.sanh đâu dám đặt điều, nô vốn là đàn-bà thủ tiết, nhưng trong viện nó có đàn-ông trần.truồng tung chạy ra, bỏ cả y-phục lại, tôi có đem theo đây, xin lão-gia xem qua cho hản.

Dứt lời dưng gói y-phục lên, tri-huyện mở ra coi là y-phục khăn, giày của đàn-ông, bèn hỏi qua Triệu-thị :

— Bộ y-phục nầy phải trong viện nàng không ?

— Vâng phải ! bộ y-phục ấy bỏ trong viện tiểu-phụ.

— Nàng là người thủ tiết trong viện không có đàn-ông, sao lại có bộ y-phục đàn.ông trong viện, trái lại đi vu-cáo cho người ; muốn phá nhiễu bản-huyện sao ? chẳng đánh, mi chẳng khứng chịu khai, quân tát tai nó cho ta.

Nàng nghe quan bảo đánh giựt mình, thầm tính ! « Nếu bị đánh giữa huyện đường thì còn mặt mũi gì thấy người huyện Côn-Sơn, làm nhục cho giống họ Triệu nữa, chi bằng là chết, nhiên.hậu có mụ-bà khám nghiệm sẽ rõ ngay lòng thanh-bạch của mình » ; nghĩ rồi qui xuống nói :

— Bẩm quan chớ động hình, tiểu-phụ có lời cáo.bẩm.

— Nàng khai thiệt đi, nếu tình lý đề-đáng, bản.huyện tha-thứ cho.

— Bẩm tiểu.phụ thủ tiết trong viện chẳng hề có đàn.ông tới lui, nếu ngài không tin, xin hỏi người ngủ với tôi một giường thì rõ. Lão.gia nghe nói sựt nghĩ : « Nếu có người ngủ với nó một giường, thì việc nầy chắc có người mưu.hại mà nó không biết ». ngài hỏi :

— Ai ngủ với nàng một giường ?

— Bẩm ! cô vú của thằng Út tôi là Lý-thị.

Lão-gia truyền đòi Lý-thị tới hầu ; chẳng bao lâu thì Lý-thị đến lên giữa công đường nói với Triệu-thị :

— Nhị-chũ-mẫu đã lên thưa quan rồi ; tôi cũng tính kêu oan cho bà.

Liền bước lại công-đường qui xuống nói :

— Bẩm lão-gia ! tiểu-phụ là Lý-thị đến bái-kiến ngài.

Lão-gia thấy nàng chừng 30 tuổi ngoài, dung-nhan tươi đẹp dễ coi, mặc y-phục nhuộm chàm, ngài hỏi :

— Người đàn ông trần-truồng trong viện của nhị-chũ-mẫu nàng chạy ra, cùng bộ y-phục đàn-ông từ đâu mà có, chắc nàng biết, nàng nói thiệt cho bổn-chức nghe, việc này đối với nàng không quan-hệ.

— Bẩm việc ấy tiểu-phụ thiệt không biết, vì bữa ấy rảnh tôi xin nghỉ về nhà.

Tri-huyện ngài coi qua diện-mạo cữ-chỉ của nàng sanh nghi, ngài vỗ kinh-đường hỏi :

— Mi thiệt lẻo mép đáng đánh lắm ! mi đã nuôi vú rảnh bỏ về, con người ta khát sữa ai cho bú.

Lý-thị kinh-hãi mặt-mày biến-sắc nói :

— Xin lão-gia chớ động-nộ ! tiểu-phụ có một đoạn ẩn-tình, nhờ nhị-chũ-mẫu tôi nói giúp.

Triệu-thị nói :

— Thì chị tự tiện nói đi !

Lý-thị nói :

— Bẩm tiểu-phu chẳng phải chuyên ở vú, nhơn vì tôi có một đứa con gái đã chết, chồng tôi thì buôn bán phương xa, nhà chỉ có một mẹ già, tôi ở gần viện của chủ tôi, nên chủ tôi qua mướn tôi nuôi vú giùp, có khi chủ tôi hỏi :

— Chị không về sao ?

— Dạ tôi không về.

Cậu Út mến tôi nên thường ẩm về nhà tôi chơi, chủ tôi cũng không lo tới, nếu không ẩm đi cậu đòi, nhơn cớ đó mà chủ tôi hai ngày không quở tới tôi ; ngày sau chủ tôi bảo tôi nghỉ, tôi không dám cải, nên thưa mà về, chủ tôi cho hai điếu tiền và một bao y-phục cắc tôi cho công-tử bú rồi về nhà ngủ, ngày kế chủ tôi cũng bảo tôi về nhà nghỉ, tôi có nói : « Nay là ngày sanh-nhựt của đại-lão-gia, tôi về nghỉ sao phải lẽ vậy ? »

Bà chủ tôi nói : « Chị là người trong viện tôi, ảnh không cần dùng tới.»

Thế nên đêm ấy tôi về nhà nghỉ, chủ tôi cho ba điếu tiền trong đêm đó khỏi có việc ấy nên tôi không biết, hằng ngày chủ tôi thiệt là người tốt, không có ai trà-trộn lộn-xộn trong viện bà.

Tri-huyện hỏi Triệu-thị :

— Vì nhơn-cớ nào nàng bảo kia về nghỉ ?

— Bẩm tiểu-phụ là hồng-nhan bạc-phận, còn Lý-thị chồng đi buôn bán phương xa, lúc về gần-gũi nhau, chỉ vì con tôi mà vợ chồng người phân-ly nhau đâu nên, nên bảo kia về nghỉ ; tấm lòng tôi người không rỡ được cũng có trời chứng biết, nếu lão-gia chẳng minh-bạch, xin vào trong hỏi thăm tịnh-bà thì rõ.

Tri-huyện nghe nói như thế định chắc kỳ trung cũng có biệt tình bèn hỏi :

— Triệu-thị ! nàng dám câu-máu nói sàm trước bản-chức, chẳng đánh mi, chẳng chịu khai thiệt, tác tai nó cho ta.

Triệu-thị thầm nghĩ : « mình chờ đánh mình sẽ ra tay tự-sát ; mới rỡ mày cho dòng họ Triệu, mình nên chóng tự-xử qui hơn » nghĩ rồi nói :

— Lão-gia chớ giận ! tiểu-phụ xin có lời.

— Khai đi.

— Bẩm ! tôi có chết rồi, ngài phái mụ-bà khám-nghiệm, để nên đánh trinh-bạch của tôi, nếu ngài bỏ qua chẳng phân được trắng đen, thì con gái của ngài sẽ bảo-ứng cũng như thế.

Dứt lời nàng rút đao ra toan tự-tử trước công-đường, tri-huyện ngồi trên không yên dạ, may ra sai-nhơn đứng một bên lẹ tay giựt được dao ; tri-huyện đương cơn bối-rối nghe phía ngoài lộn-xộn ; có người la : « Oan-ức » cướp của hai người, lão-gia ơi ! oan-ức lắm, lão-gia thừa lúc loạn bảo dẫn Triệu-thị, Lý-thị, Triệu-hãi-Minh và Lý-văn-Phương lui, trước xữ-án nhơn mạng rồi sẽ hay, sai-dịch dắc những người ấy xuống hậu-đường.

Thoạt thấy phía ngoài một vị hòa-thượng kéo lôi một người kia mặt láo-liên vào công-đường, đấy chính là Tế-Công hòa thượng.

Nguyên khi Tế-Công dắc Triệu-thị kêu oan rồi, thì Triệu Phước Triệu-Lộc theo kịp hòa-thượng, Triệu Phước nói :

— Sư phụ không nên làm chứng khùng như thế nữa, lo đi chớ.

Hòa thượng đồng nhau đi tới trước cửa nhà Triệu.phụng Sơn ; gia nhơn nói :

— Sư.phụ đứng chờ một chút, tôi vào thưa lại cho ông hai hay.

Phút-chút thì viên ngoại ra nghinh-tiếp, thấy Tế.Công mặc y-phục lam-lụ rách-rưới thì thầm nghĩ : « Mình tưởng thỉnh cao-nhơn tới trị-bịnh, ai ngờ rướt cùng tăng tới » cực chẳng đã phải mời vào thơ-phòng ngồi ; Triệu-Phước và Triệu Lộc hai người trước trao thơ cho viên.ngoại, ông kêu người hiến trà lên liền mở thơ ra coi, là chính tay anh mình viết, thơ rằng :

Ác-vàng chen lặn cất bút đề thơ, chúc hiền đệ đức môn « kiền-phước, gặp thời xương-mậu, trước kia anh tiếp được « thơ em, biết việc nhà tất cả nhờ hiền-đệ toan liệu, « ngu.huynh cảm tình không ngui ; nay con khấu bẩm bà « thiếm vạn phước bình-an, cháu ngưỡng nhờ phước của tổ. « tông, và ân đức của Thánh chúa, mắc nhậm chức Thái thú, « chẳng đặng ngày đêm phục-thị bên thiếm ; trước kia tiếp « được thơ của hiền-đệ hay tin thiếm ngọc-thể bất hòa đôi « mắt lờ.mờ, đọc tới hai hàng nước mắt chảy dài, quá đau- « đớn trong lòng ; cháu thỉnh Tế-Công thiền sư trị bịnh « tinh-thông, thầy nhúng tay tới thì bịnh chi cũng tiêu-trừ, có « thể mau lành ; cháu khiến gia-nhơn Triệu-Phước và Triệu- « Lộc vài đính vàng nguyên, dâng thiếm để làm vật cam.chỉ, « cháu xử phận tận trung, thì phải thất hiếu ; hầu thiếm và gia quyến bình an. »

Cháu bất hiếu Triệu-phụng-Sơn đốn thủ bái :

Triệu phụng Minh coi thơ rồi mới hành lễ Tế-Công nói :

— Thánh-tăng Phật giáng lâm, đệ tử thất lễ chẳng xa nghinh tiếp : xin thầy thứ tội, huynh.trưởng thỉnh thánh tăng

TIMSACH.COM.VN

trị bịnh giùm mẹ tôi, chẳng biết Thánh-tăng ứng dụng thuốc gì ? trị cách nào ?

— Bần-tăng tự có diệu pháp.

Dứt lời nghe ở ngoài có tiếng chơn đi ; Tế.Công hỏi :

— Phía ngoài có ai vô đó ?

Triệu-phụng-Minh cũng hỏi :

— Ai vô đó ?

Thoạt thấy ở ngoài bước vào một gã đại-hớn, đầu bới tóc mặc đồ y-phục màu chàm ; nguyên ra là anh tá điền Thề-Hớn ; hòa-thượng hỏi :

— Chú hết cần cơ làm ăn sao mà lại ăn cắp đôi giày của ta, nghe chú đi tiếng giày thì ta biết ngay.

Thề.Hớn hầy một cái nói :

— Hòa.thượng đừng nói oan người ta, giày của tôi sao ông nói của ông.

— Viên ngoại coi đó ! Tôi từ Lâm-An đến đây đi đôi thảo-hài làm sao đi tới ; tôi mang đôi giày ấy tới cửa thay đôi thảo-hài vào đây, nó lại cắp lấy đôi giày tôi mà mang.

Anh đại-hớn ấy đâm ra cải cọ với Tế.Công, Tế-Công hỏi :

— Chú nói giày của chú, vậy có bằng cớ gì ? nói trúng thì mới thiệt là của chú.

— Giày của tôi phía dưới có đóng 14 mũi đinh.

— Giày của ta dưới đóng 16 mũi đinh.

Anh đại-hớn cởi giày ra đếm, quả là 16 mũi đinh ; phát nóng muốn đánh lộn cùng hòa.thượng ; Triệu-phụng-Minh nói :

TIMSACH.COM.VN

— Ta đưa chú hai điếu tiền đi mua đôi khác, để đôi giày ấy cho Thánh.tăng dùng.

Tên đại hớn mới chịu mang tiền ra đi. Triệu.phụng Minh hỏi:

— Thánh-tăng muốn dùng đôi giày ấy chi vậy ?

Tế-Công cười ngất nói:

— Trị bịnh cho bà nếu không có đôi giày ấy không được.

Lúc ấy hòa-thượng mới cầm viết thảo ra một phương; Triệu-phụng-Minh coi qua gật đầu.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Bốn Mươi Bốn

Dụ Than-Nhị huyện-vệ xong án,
Hai công-sai bái thỉnh Tế-Công.

TẾ-CÔNG cùng Triệu-phụng-Minh hai người nói chuyện, Triệu phụng Minh hỏi:

— Thánh.tăng muốn dùng thuốc chi mà trị mắt ?

— Đôi giày làm vị dẫn thuốc, còn nhiều vị bất đồng, để tôi ra toa, ông chiếu theo đó mà lo cho đủ, viên-ngoại kêu gia-nhơn đem văn-phòng tứ-bửu vào, Tế-Công viết tức khắc là rồi, trao cho Triệu viên-ngoại coi, liền phân-phú gia-nhơn chiếu theo toa, sắm cho đủ và gói lại cho kỹ; Tế-Công bảo Triệu-Phước đặc gói ấy theo ta kiếm thuốc dẫn thêm, nếu không thuốc dẫn trị không lành được,

Hòa.thượng ra khỏi cửa ngõ dặn nhỏ Triệu-Phước, tức thì Triệu-Phước đi luôn; hòa-thượng và đi và xướng cuồn ca:

Đặng tiêu-diêu thoán tiêu-diêu,
Người tiêu-diêu vai hiêu-hiêu ;
Giàu sang tự có nhơn tiền định ;
Băn cùng đây cũng mạng mình chiêu ;
Mặc dầu dụng cơ mưu,
Khó khỏi trời vây bủa ;
Khuyên chàng thoát khỏi chốn lù mù.
Tùy ý tiêu-diêu chơn chánh hảo,
Rượu trong bầu không trống,
Tâm sầu kia phải rảo,
Bẹng trước nguyệt vân cao ca,
Vô ưu vô lự thảng tới già.

TIMSACH.COM.VN

Tế-Công ca dứt thì đã tới cửa Tây, gặp người dác gói đồ đi trước như giông bão, người trong chợ đều tránh cho kia đi và nói :

— Anh Than-Nhị đi công việc gì gấp thế ?

— Tại nhà gởi cho tôi một phong thơ gấp, tôi lật-đật về coi việc gì.

Tế-Công thầm nghĩ : « phải theo bắt thằng nầy mới xong việc » nghĩ rồi hòa-thượng đi theo sau tên ấy ; khỏi cửa ải tên ấy ngoái lại ngó hòa-thượng, hòa-thượng phía sau theo rút tới, người ấy để gói đồ xuống và ngồi trên gói đồ thầm nghĩ : « Hòa-thượng nầy làm gì theo mình hoài, mà mình không nhận biết nó, đợi nó lại đây coi thể nào ? » hòa-thượng đi gần tới thì cũng ngồi bẹp xuống đất ngước mặt ngó người ấy trân-trân ; người ấy nổi giận hỏi :

— Hòa-thượng làm gì ngó ta mãi thế ?

Tế-công cười ngất hỏi :

— Chú họ gì ?

— Tôi họ Than, mà ông hỏi chi vậy ?

— Ta dư biết chú tên gì nữa.

— Tôi tên gì ?

— Chú tên là Than-du-Lạp.

Người ấy nghe phừng phừng nổi giận nói :

— Ông đã không nhân biết ta, sao dàm rống họng nói bậy.

Người kia nổi cáo dắc gói đi, hòa-thượng cũng đi theo cách xa chừng một dặm, vừa đi vừa kêu :

— Than-du-Lạp chờ ta đi với.

Than-Nhị thầm nghĩ : « Hòa-thượng nầy dễ giận quá, ta không quen nó, mà nó cứ theo ta mà cợt-giỡn hoài » đi một đỗi đường thì tới chợ nhỏ, thấy có tửu-quán Than nhị thầm nghĩ : « Mình ghé quán đặng tránh lão hòa-thượng nầy ; uống rượu chơi vài bầu, hòa-thượng không tiền buộc lòng phải đi, mặc sức cho ổng kêu Than-du-Lạp cho đã đời ;» nghĩ rồi vào tửu-quán ngồi kêu hỏa-kế bảo :

— Trong quán anh có bán rượu, đồ ăn chi dọn ăn uống chơi.

— Trong quán tôi chỉ bán tàu hủ khô, rượu và bánh, kỳ dư thì không có chi nữa ; ông muốn ăn đồ ăn thì tôi cho mượn dĩa, qua tiệm gần mua đồ ăn mà dùng.

Than-Nhị cầm dĩa và nói :

— Tôi gởi anh cái gói đồ anh coi chừng giùm tôi.

TIMSACH.COM.VN

— Không sao đâu ! anh đi mua đi.

Than-Nhị cầm dĩa vừa bước ra quán, thấy hòa-thượng vén rèm bước vô, Than-Nhị trong bụng ăn-năn, nói lẫm-bẩm :

— Ta dè hòa-thượng biết ta không thèm ghé quán.

Anh cầm cái dĩa trong tay mà bụng hết muốn ăn ; bèn qua tiệm kế mua một dĩa đồ ăn hơi lên ngui-ngút, bưng trở về tửu-quán, thấy hòa-thượng ngồi trên gói đồ mình thì chẳng nói tới, trở lại hỏi hỏa-kế :

— Tôi mượn anh coi giùm cái gói, vậy chớ đâu rồi ?

Hỏa-kế thấy hòa-thượng ngồi trên gói ấy thì bước lại nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng đứng ngồi trên gói ấy, trả lại cho người ta.

Hòa-thượng nói :

— Gói của kia thì trả cho kia, ta mới lượm đặng, nhìn thì ta trả. Hỏa-kế lẫm-bẩm : « Đồ trong quán của mình mà lượm được nỗi gì ? » Liền đem gói mà trả cho Than-Nhị, Than-Nhị ngồi ngang hòa-thượng mỗi người kêu hai bầu rượu, hỏa-kế hỏi :

— Có bánh ếch trần hai vị ăn không ?

Hòa-thượng nói :

— Ăn.

Hỏa-kế xuống một lát trở lên nói :

— Bánh đã xong rồi, hai vị muốn nhiều ít ?

Hòa-thượng hỏi :

— Nóng hay không ?

— Bánh mới ra lò sao không nóng.

— Nóng ta sợ phỏng miệng, để nguội chú cho ta hay.

Than-Nhị nói :

— Đem cho tôi 10 cái.

Hòa-thượng thấy Than nhị kêu thì nói :

— Đem tôi cũng 10 cái.

Hỏa-kế bưng lên hai dĩa, mỗi người một dĩa ; Than nhị đòi giấm, củ hành, chưa chịu ăn, hòa-thượng nhai hết cả bánh nhổ ra trong bàn tay, rồi vít từ miếng mà ăn lại ; Than-nhị kêu hỏa-kế nói :

TIMSACH.COM.VN

— Anh bưng đi, thấy gớm quá ăn sao được.

— Hỏa-kế nói :

Thầy ăn sao kỹ quá ? gớm người ta ăn sao được ; đừng ăn vậy chớ.

— Chớ bảo ta ăn làm sao, thì bảo kia ăn đi.

Than nhị mới vừa ăn, hòa thượng lột chiếc thảo hài ra-lấy bánh nóng đầm trong lòng thảo-hài, hơi mồ-hôi lên ngui, ngút, Than-nhị phát cáo quăng đũa không ăn nữa; hòa-thượng cũng liệng đôi đũa mình xuống bàn nói :

— Chú không ăn, ta lại thèm ăn sao ?

Anh đứng bàn lại tính tiền nói :

— Hai vị ăn 168 đồng.

Trong mình Than.Nhị có 600 mấy tiền, nó tính móc tiền ra trả ; hòa-thượng bên kia niệm : « Án, ma ni bát mễ hồng, Án , sắc lịnh, móc ra 600 mấy tiền, Than-nhị thấy hòa.thượng

móc chuỗi tiền ấy giống của mình, bèn thò tay vào lưng thì tiền mình đà biến mất, trong bụng buồn bực thầm nghĩ: « Tiền trong túi mình sao nó qua bên lưng hòa-thượng được » bèn ạch một tiếng quá cảm tức, hòa thượng cầm chuỗi tiền nói :

– Chuỗi tiền nầy của chú hỷ?

– Phải tiền của tôi, nhưng tôi không đòi, hòa thượng cất mà xài.

– Tiền nầy ta xỏ cửa lượm đặng, chú nhìn thì ta trả lại cho ; ta không lấy đâu.

Dứt lời tạo tiền qua cho kia, Than-nhi tiếp lấy tiền và nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng thiệt là người hảo-tâm chẳng tham, tôi thiệt lòng mời thầy uống vài bầu rượu chơi.

– Ta không tham, chú mới mời ta uống vài bầu rượu sao ?

– Đâu có lý như thế, tôi thiệt lòng mời thầy uống mà.

– Hỏa kế đem cho ta 20 bầu rượu.

Hỏa kế bưng rượu lên, Than-nhị thấy hòa-thượng ăn một miếng ba cái bánh, uống một lần một bầu rượu, tức khắc thì bánh rượu đều hết sạch, ăn xong tính ra một điếu mấy tiền, Than nhị tính trả hết 600 tiền của mình cũng còn thiếu phân nữa, bèn nó :

– Hòa-thượng ! tôi không đủ tiền bao nỗi, nay mạnh ai ăn nấy trả.

– Chú sao nhác quá, luôn cả bàn chú ăn tôi trả hết cho.

Than nhị sượng sùng không thể bỏ qua được ; hòa-thượng nói :

— Tôi nói tôi trả là tôi trả, tính chung lại hết đi.

Hòa-kế cọng thung là 2 điếu 280, hòa thượng nói :

— Thiệt để tôi trả cho, đừng thấy ta rách-rưới thế nầy mà cho là xương không, có thịt chớ.

Than-nhị nói :

— Thôi thầy để tôi trả hết cho.

— Chú muốn trả thì trả, tôi thiệt-tâm như vậy.

Than-nhị mở gói ra trả tiền mà trong bụng ngầm-giận, hòa-thượng dác gói của Than-nhị ra đi liền ; Than-nhị nói :

— Hòa-thượng ăn tôi trả hai điếu tiền rồi, còn toan giựt gói tôi nữa sao ?

— Không phải ! tôi có lòng dác giùm cho chú, không lẻ ăn không của chú khó coi, được hay không ?

Than-Nhị thầm nghĩ : « Hòa-thượng thiệt người có lương tâm», nghĩ rồi bước ra khỏi quán, Than-nhị đi qua phía Bắc còn hòa-thượng thì qua phía Đông, Than-nhị ngoái lại hỏi :

— Sao hòa-thượng lại qua phía Đông ?

— Ta là người Đông-xuyên, còn chú người Tây-xuyên, ta qua bển làm gì ?

— Thì hòa.thượng trả gói đồ cho tôi.

— Gói chú đã cho ta lấy rồi.

— Hòa-thượng muốn cướp đồ của tôi sao ?

TIMSACH.COM.VN

— Chẳng phải cướp đồ của ngươi thôi, còn đánh ngươi nữa.

Hòa.thượng trỏ ngón tay chỉ niệm : Án, ma ni bát mê hồng, Án, sắc lịnh hích » Than.nhị bất dũn mình mê-mang, hòa.thượng bước lại đánh vào sóng mũi kia máu ra lai-láng, hòa-thượng bôi máu vô gói, lôi Than-nhị vào trong thành, gặp người quen Than.nhị, hỏi thăm :

— Anh Than.nhị việc gì vậy ?

— Hòa-thượng nói :

— Đừng hỏi tới ! đạt của hai người chẳng phải việc thường.

Nghe nói sợ-hãi không ai dám hỏi nữa ; hòa-thượng lội tuốt vào huyện-vệ huyện Côn-sơn, miệng thì la :

— Ẩm.thiên đại.lão.gia ! oan-ức cho hòa.thượng.

Có sai-nhơn đứng một bên đó nói :

— Ẩm-thiên đại.lão.gia đâu đây khéo nói sàm.

— Giựt của giết người, ăn nhơn.mạng.

Dứt lời chạy thẳng vào công-đường, thì lão-gia đã phải người dắc bọn Triệu-thị lui ra ; thấy hòa.thượng dắc một gói dẫy máu bước vô, Than-nhị cũng còn mê-mang chưa tỉnh lại, tới công đường qui xuống, còn hòa-thượng vẫn đứng ; lão.gia hỏi :

— Hòa-thượng sao thấy bổn.huyện lại không chịu qui, có việc gì oan-ức, có đơn-trạng không ?

Tể.Công nói :

— Tôi ở trong chùa chúng-tăng khi-phu tôi ; thầy tôi dạy tôi đi hóa-duyên đặng cất chùa lợp đã xong rồi, chính tính

TIMSACH.COM.VN

làm lễ khai quang, bị trời mưa cả nữa tháng, đều hư sập hết không thể hóa duyên nữa được, thầy tôi dạy chọn một miếng đất khác trong vùng huyện Côn-Sơn mà mua đặng cất chùa ; tôi đắc người công-quả theo đắc gói bạc, đi tới giữa đường người công quả nói đi ỉa, tôi ngồi chờ ở ngã ba đường cả hai giờ, thấy người nầy đắc gói tôi đi tới, thì quả là kia giết anh công quả mà lấy của.

Lão-gia vỗ kinh-đường hỏi :

— Mi tên gì, sao lại giết người công-quả mà lấy của ?

Lúc nầy Than-nhị mới tỉnh lại, thấy mình ở trước Công-đường, liền thuật lại việc vừa rồi cho tri-huyện nghe ; lão-gia hỏi hòa-thượng rằng :

— Sao Than nhị nó nói gói ấy của nó ?

— Tôi không tranh luận với nó làm chi, tôi khai một cái đơn trong gói tôi có vật gì, banh ra coi nếu không trúng là tôi vu-cáo cho kia, lão-gia bắt tôi mà trị tội, nếu đơn tôi trúng, kia không trúng, thì chính kia giết người lấy của.

Lão-gia nghe nói có lý bèn kêu hòa thượng viết, viết xong hòa thượng trình lên cho tri-huyện coi, chữ thật tốt, biên rằng : «lụa hồng hai xấp, vải trắng hai xấp 5 thước, lụa vàng « một khúc, bạc 20 lượng, lớn nhỏ 37 khối tiền hai điếu, một « bộ áo xiêm củ, giày một đôi đóng 16 mũi đinh »

Lão-gia hỏi Than-Nhị, chẳng ngờ tới đây lại mắng vào án đạt gia sảng, âm hại Trinh tiết liệt-phụ, hồng cửu Triệu. Ngọc-Trinh.

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ Bốn Mươi Lăm

Hoa Vân-Long giận qua Tây xuyên
Trần-Bát-Phương nghĩa kết anh hùng

TRI-HUYỆN coi đơn của hòa-thượng rồi, mới hỏi qua Than nhị :

— Ngươi nói gói đồ của ngươi, vậy trong gói có những gì, ngươi nói trúng thì trả gói lại cho ngươi, bằng nói không trúng thì ta xử ngươi giết người lấy của.

— Trong gói tôi có : lụa hồng bông nhỏ hai xấp, vải trắng Tòng-Giang hai xấp, hai điếu tiền xỗ bằng chỉ hồng, trong có lụa hồng một khúc, một cái khăn, một đôi giày cỏ, một bộ y-phục củ, có 200 lượng bạc ; ngoài ra không vật chi nữa.

Lão-gia nghe nói với hòa-thượng :

— Chiếu theo đơn của ông và lời kia khai ra cũng y vậy, thì gói ấy ta giao cho ai ?

— Lão gia hỏi chưa rành, ngài hỏi nó bạc nọ bao nhiêu phong ?

Than-nhị nói :

— Bạc của tôi chỉ biết là 200, nhưng không biết bao nhiêu phong.

Lão-gia phừng-phừng nổi giận nói :

— Bạc của mi mà chẳng biết mấy phong, mở gói ra coi.

Mở gói ra coi, món chi cũng trúng, chỉ có bạc thì đúng 37 phong ; lão-gia hỏi Than nhị :

Ta coi mòi mi làm tặc đã lâu rồi, vậy giết người công quả thấy đấu ở đâu ?

– Con thiệt không có giết người lấy của, gói ấy có người cho tôi. ngài không tin đòi người cho gói ấy thì sẽ rõ.

– Ai cho mi gói ấy ?

– Bẩm là chủ tôi Hiếu-Liêm Lý-văn-Phương trong huyện nầy cho tôi gói ấy, chớ không có giết người lấy của.

Lão gia hỏi thăm thơ-lại :

– Trong huyện mình được mấy người hiếu-liêm Lý-văn Phương ?

– Bẩm chỉ có một hiếu-liêm Lý-văn-Phương.

TIMSACH.COM.VN

Lão gia truyền đòi Lý-văn-Phương lên, Lý-văn-Phương đương ngồi giận ở lễ-phòng, chúng-thơ-lại quen theo khuyên-lơn, thì sai-nhơn ở ngoài bước vào nói :

– Mời Lý lão gia lên công-đường hầu chuyện.

– Có việc gì ? lại đòi ta vào hầu ?

– Án nhơn-mạng rất nặng.

Lý-văn-Phương vào thấy Than-nhị qui, bên nó đứng một vị hòa-thượng chẳng hiểu là duyên-cớ nào ; Than-nhị nói :

– Thưa viên-ngoại cho tôi cái gói ấy mà kia phao tôi giết người lấy của.

Tế-Công đứng một bên nói :

– Chú đem oa-chủ ra cũng không đủ sợ, thử coi ai đặng ai thất ?

Tri-huyện hỏi Lý-văn-Phương :

— Ông nhận biết tên nầy không ?

Lý-văn-Phương nghe hỏi, tinh cho việc nầy ắn.mạng không vừa, sợ liên-luỵ tới mình, nên nói :

— Bẩm, tôi không nhận biết kia, và gói nầy không phải tôi cho nó.

Lão-gia cả giận hét van :

— Lũ chuột nầy thiệt lớn gan ! chẳng khảo mi chẳng chịu nói thiệt ; quân khảo nó cho ta.

Ba ban khảo-tra dạ rân trợ oai, mang đồ khảo-kẹp liệng trước công-đường một đống.

TIMSACH.COM.VN

Than-nhị phát sợ mặt xanh như tàu lá, nói :

— Bẩm quan chớ dụng hình, tôi xin khai thật.

— Khai cho mau.

— Tiểu-nhơn nguyên là người Tứ-xuyên, lúc nhỏ ở nhà họ Lý là bạn đọc-học với cậu hai ngoài thơ-phòng, chỉ mong cậu hai đỗ cao thì tôi cũng có thể phát tài, chẳng ngờ cậu hai tôi đau chết, tôi buồn trọn ngày uống rượu làm khuây, tỉnh rồi lại say ; một hôm cậu cả Lý văn-Phương phục rượu tôi say lại hỏi :

— Mầy muốn phát tài không ?

Tiểu-nhơn nói :

— Dạ muốn, ai cũng vì lợi nên mới thức khuya dậy sớm.

— Mầy muốn thì đợi tới ngày sauh-nhựt của tao, mầy trường-trần núp trong phòng con hai, chờ có tờ gái tới kêu cửa, mầy chạy tung ra, tao cho mầy 500 lượng bạc.

Tiểu-nhơn một lúc bị tiền tài ám nhãn nên chịu, chờ tới bửa ấy, tôi lõn vào viện mợ hai, chung ở dưới sàng ; cởi hết quần-áo để trên sàng : thấy mợ hai tôi ôm con ngủ vùi, chừng nghe tiếng kêu cửa, tôi nhảy ra ngoài, viên - ngoại tôi và Triệu - hãi - Minh ngó thấy, nhưng bắt tôi không được, lúc ấy tôi trốn ở hoa.viên thơ-phòng ; tới sáng tôi mới hay làm tờ thôi nhị-nhũ-mẫu tôi và bắt con lại, tính từ mợ hai đặng đạt gia-sãng, mợ hai tôi chỉ khóc chẳng đi, kia lập mưu ấy, cho tôi có 200 lượng bạc, vải, lụa và hẹn năm tới sẽ cho thêm, tôi tính về nhà, không ngờ gặp con quỉ đòi mạng hòa-thượng nói tôi giết người lấy của, kỳ thiệt tôi không hề làm việc ấy ; trước sau như thế tôi đã khai thiệt, nhờ lượng quan xét cho.

TIMSACH.COM.VN

Tri-huyện nghe qua mới minh-bạch, con thầy ký biên lời cung-chiêu thầm mắng Lý-văn-Phương mặt người lòng thú, vậy cũng gọi là hiếu-liêm, lại làm việc thương thiên hại lý như thế. Thầy ký biên xong lời khai ; lão.gia đòi Triệu-thị, Lý-thị và Triệu-hãi.Minh vào công.đường, bảo thầy ký biên lời cung-chiêu đọc lời khai của Than.nhị ; Triệu-hãi-Minh mới rõ con gái mình là trinh-khiết liệt-nữ, ông lấy làm ăn-năn việc mình buộc con phải chết, trong lòng rất cảm thương con mình thọ hàm oan, bèn cúi đầu lạy lão-gia, cầu ngài xữ giùm.

Lão-gia phừng-phừng nổi giận chỉ Lý.văn-Phương nói :

– Ngươi làm chức hiếu-liêm theo lẻ phải phụng-công giữ phận, trở làm việc thương thiên hại lý, cố-nhiên làm con bất hiếu, làm tôi bất trung, anh em bất nghĩa thì kết bạn chắc bất tín, em ngươi đã chết ngươi phải thương Triệu-thị, là người góa-bụa thủ tiết cho chồng không hết, vì nàng là người trọng tông-môn họ Lý, ngươi lại đem lòng trâu dạ chó, lập gian-hiểm kế hại em dâu ; ngươi có chết xuống Địa-phủ âm-tào còn mặt mũi nào dám ngó quỉ hồn Lý.văn-Nguơn, ngươi đã

biết phép còn phạm pháp, bản-huyện chiếu theo tội nặng mà xữ ngươi, vậy ngươi nhận đánh hay là nhận phạt.

Kinh-hãi Lý-văn-Phương mặt chẳng còn chút máu, rung-rẩy lập-cập ; trong lòng quá hồ-thẹn chẳng lời chi đáp được, chỉ cầu :

— Xin lão-gia ra ân-điển cho tôi biết, tội phạt ra sao, và tội đánh thế nào ?

— Nhận đánh là ta chạy giấy về thương.hiến cách chức hiếu liêm của ngươi, bản-huyện còn xữ nặng cho ngươi khác nữa ; còn ngươi nhận phạt thì bản-huyện xuống ân-điển cho ngươi trong nhà có bao nhiêu sãng-nghiệp phải giao hết cho Triệu-thị kinh-doanh, ngươi phải làm tờ cam-kết với ta, nếu sau ni có đi-phạm ta sẽ bắt trị tội ; ta phạt ngươi 5 vạn bạc đặng lập bia trinh liệt nữ cho Triệu.thị ; ngươi phải mời hết thân-sĩ trong xứ công-đồng tới rước em dâu ngươi về, nếu chẳng tuân bản-huyện sẽ xữ nặng ngươi.

— Lão-gia công-đoán, cử.nhơn tình-nguyện nhận phạt, tuân theo đường du của lão-gia biện lý.

— Tuy nhiên như thế, bản-huyện còn phải trách-phạt ngươi, kẻo ngươi còn quen lòng ác không bỏ, lại-phòng đánh kia 100 giới-xích cho ta.

Đánh thôi Lý-văn-Phương nài-nĩ xin nhiều tội ; lão-gia đòi Triệu-hãi.Minh lên, và nói :

— Ông thấy việc không minh, trở ép chết người trinh-liệt phu-nhơn ; ông muốn nhận phạt hay là nhận đánh.

— Bẩm ! chẳng biết nhận phạt ra sao, còn nhận đánh ra thế nào ?

TIMSACH.COM.VN

— Nhận đánh là cách chức viên-ngoại và đánh 200 quân-côn, nếu nhận Phạt thì phạt ông ba ngàn bạc, phải chồng trước công-đường, chẳng phải là bẩn-huyện lấy, để cất một nhà thờ tiết-liệt cho con gái ông lưu danh thơm lại thiên-cổ.

— Lão-gia cho ân-điển như thế, tôi xuất 600 lượng bạc cũng vui lòng.

Lão-gia lại đòi Lý-thị lên hầu. lão-gia nói :

— Lý-thị có lòng tốt phục thị chồ nàng, giữ thiệt-tâm làm việc, nên Triệu-Thị có lòng mến nàng, phải hết lòng nuôi con kia khôn lớn, nàng đã có danh thêm đặng lợi.

TIMSACH.COM.VN

Tri-huyện kêu Than-nhị hỏi :

— Sao mi nỡ sanh lòng tráo đa chó thế, vậy câu hại mi lúc còn sanh tiền đãi mi thế nào ?

— Cậu hai tôi lúc sanh tiền đãi tôi rất hậu.

— Kia đãi mi lắm hậu, cố nhiên mi phải hết lòng với mợ hai, trái lại mi hiệp mưu mà cướp đạt gia-sãng, hãm hại trang trinh.tiết liệt phu, quàn đè nó xuống trọng trách 80 đại bãng, đúng cùm 25 cân đóng gông nó, tại bãn xứ thị chúng ba tháng sẽ giãi nó qua địa-phương quảng thúc nó lại. Mọi người đều kết án xong ; Lý-văn-Phương mời các thân-sĩ tới nghinh - tiếp Triệu.thị về nhà đoàn.viên cùng cậu bé Út ; mọi người đều lui ra ; lão-gia rất khó xử vụ của hòa-thượng ngài thầm-nghĩ : « nếu không có hòa thượng nầy, thì ta đâu thể kết ác xong, muốn hủy bỏ việc kia, kia vẫn kêu nài người công quả bị giết, ta làm sao tìm ra hung-thủ cho kia ; ta phải làm oai với kia, buộc về tội vu-cáo cho người đánh vài

roi đuổi đi là xong, lão-gia đương ngẫm-nghĩ tới đây ; hòa-thượng nói :

— Lão gia khó xữ việc tôi, nếu không có tôi thì án nầy chẳng kết xong, muốn bải bỏ việc tôi, nhưng bị tôi kêu xữ án giết người ; chi bằng làm oai cho tôi sợ; nói qua-loa vài lời đánh tôi vài roi mà đuổi đi là xong.

— Ông dám cãu-màu với ta, để ổng đánh cho ta.

Quan nhơn bước lại đè hòa-thượng nói :

— Hòa thượng nằm dài xuống.

— Mấy người trải chiếu chưa ?

— Ông hỏi sao kỳ vậy ?

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng la lớn lên :

— Ta sắp bị đánh ! ta sắp bị đánh !

Nghe ở ngoài có tiếng người la :

Xin lão-gia đừng đánh hòa thượng của chúng-tôi.

Thấy một người đác gói chạy vào, qui trước công đường lão-gia thấy thể người tùy-tùng, bèn hỏi :

— Ngươi tên họ là chi ?

— Bẩm tôi là Triệu-Phước là người công-quả theo hòa-thượng đồng đi ; tới ngã ba tôi đi ỉa xong, thì lạc mất hòa thượng, nghe nói thầy đi thưa quan.

Hòa-thượng nói :

— Bẩm người nầy là đạo công-quả của tôi, lão gia mở gói ra coi, nếu đồ trong ấy chẳng y như vậy, ngài mới tinh cho tôi là vu-cáo chẳng thiệt.

Lão-gia mở gói ra coi, quả nhiên y như gói của Thannhị không khác luôn cả tiền-bạc cũng y đúng ; lão-gia thầm nghĩ : « Việc nầy quái lạ quá » ngài ngẫm lại Triệu-Phước không giống người đạo công quả bèn nói :

Triệu-phước hãy tỏ thiệt cho bần.ẻhức rõ, chớ ta coi ngươi không tượng thể người công-quả, còn hòa.thượng nầy ở chùa nào ?

Triệu.Phước dẫn căn-bản của Tế.công, thuật lại một hồi, và Triệu.thái-thú thỉnh thầy về tới Côn-sơn.

— Tri.huyện nghe qua xuống tòa bước tới cung-kính làm lễ nói :

TIMSACH.COM.VN

— Nguyên ra Thánh.tăng là Thế tăng của Tân-Trường-phủ mà đệ-tử chẳng biết, tội quá ! nếu không có Thánh-tăng tới đây sớm, thì án nầy đệ-tử xử-đoán không xong, còn cái gói đồ thưởng cho người đi theo Thánh-tăng cho rồi.

Tế-công cảm-tạ và cáo.từ, đem hai gói cho Triệu-Phước và Triệu-Lộc, mỗi người một cái ; đồng trở về nhà Triệu viên ngoại, hòa-thượng móc ra một cục thuốc cho lão thái-thái rữa mắt tức thì xé mây, rữa luôn ba ngày thì mắt sáng lại như xưa ; Triệu-phung-Minh bão hai người gia.nhơn trở về Lâm.an, cầm Tế-Công ở lại trị mắt thái.thái, đôi mắt bà cũng lành.mạnh như xưa : Tế-Công ở tại đó ba tháng hằng ngày càng Triệu-phung-Minh giảng văn-lý ; một hôm bỗng có gia nhơn vào bẩm :

— Hiện có hai vị ban đầu tại Lâm.an tới thỉnh Tế-Công có việc đại.sự gấp ; hòa thượng ân linh-quang toán ra, liền biết ở Lâm-an đã phát sanh đại-họa.

Hồi Thứ Bốn Mươi Sáu

Khánh-hạ thần chánh quần hùng kết bạt,
Đạo thành Lâm-An bỗng gặp Vương-Thông

TẾ CÔNG đương ở chơi tại nhà họ Triệu, trị bịnh mắt cho lão-thái-thái lành rồi, thường muốn kiếu đi nhưng Triệu-viên-ngoại cầm hoài, đồng ở nhau trong thơ phòng mỗi ngày luận đàm thi-văn ; Tế-Công đối-đáp trôi chảy, Triệu-viên-ngoại càng thêm cảm phục, nói :

— Hận gặp Tế-Công quá muộn, nếu gặp Thánh-tăng sớm thì văn-chương tôi đã có mòi khá nhiều.

Tế-Công ở đây thấm-thoát đã 10 ngày, một hôm [illegible] nhớn đặc biệt vị ban-đầu ở vệ-môn Thái-thú Lâm-An tới trước mặt hành lễ Thánh-tăng :

— Từ Thánh-tăng vắng mặt tới nay tại Lâm-An sanh ra nhiều việc kinh thiên động địa, nên hai tôi tới đây thỉnh Thánh-tăng về :

— Việc gì vậy hai vị?

Hai người từ đầu chi vĩ thuật lại một hồi.

Nguyên ở Tây-xuyên xuất hiện một gã gian-đương đạo-đạo, tên Hoa-Trung tự là Vân-Long, hiệu là Càn-Khôn Đạo-Thử, lúc 18 tuổi nó đã theo bọn lục-lâm đầu đảng là Trịnh-thiên-Thọ là bực văn-võ toàn tài, nhưng toàn là nhóm bẻ hoa, bọn nó kỳ ngụ tại nhà Điền-quốc-Bổn, trong đảng có trên 10 vị, có 5 tên lục-lâm tài giỏi, người xưng là ngũ quỉ, trong bọn ngũ quỉ là : Khai-phong-quỉ Lý-triệu-Minh, Văn-trung-quỉ Trịnh-thiên-Phước, Kế-minh-quỉ Toàn-đức-Lượng, Bổng-đầu-quỉ Văn-Phương, Hắc phong quỉ Trương-Vinh, người đều biết năm quỉ và một rồng, chỉ nhơn oa-chủ Điền-

quốc-Bổn dọn nhà đi chẳng biết, thế nên bọn nó không nơi nương tựa, đều tứ tán ở nhà bà con thân hữu, Hoa'vân.Long ở Tây-xuyên bẻ hoa gây nhiều án mạng, đều là trước hẳm dâm rồi giết, quan sai tổng-quản tại địa-phương tìm bắt, nó tình ở đó không tiện nên bỏ Tây-Xuyên qua Giang-Tây huyện Ngọc-Sơn, nghe người đồn nơi đó có một vị Bảo-phiêu đạt-quan hiệu là Oai-Trấn Bắt-Phương Dương-Minh, là vị anh hùng ưa kết-giao hào-kiệt trong bốn phương; Hoa-vân-Long tìm tới Phụng-hoàng-lãnh làng Như ý mà bái-phỏng Dương-Minh, gia-nhơn vào hẳm lại; Dương-Minh nghe biết kia là thằng dâm-tặc bẻ hoa, nên tỏ thiệt với gia-nhơn rằng: « Không muốn gặp kia » Gia-nhơn trở ra trả lời:

— Chủ tôi không có ở nhà.

Hoa-vân-Long buộc lòng phải đi; cách vài ngày có người cho hay Dương-Minh có ở nhà, kia men tới nữa cũng không gặp mặt, mò tới luôn ba phen như thế; một hôm Dương-Minh cho mời kia vào nói chuyện, kia có tài học đối đáp trôi chảy, kia thấy Dương-Minh mình cao tám thước, nhỏ thó người cột dây lưng tía, đầu đội khăn nhung tía, mặc áo lam bào võ; mặt tròn như vừng nguyệt, mắt sáng-quắc, miệng vuông, râu ba chòm phất-phơ trước ngực, ngũ-quan thanh-tú, tướng mạo phi-phàm, Hoa-vân-Long khen thầm, nói:

— Tiểu-đệ lâu ngưỡng-mộ đại-danh của anh, nay gặp đặng thiệt là tam sanh hữu hạnh.

— Ngu hạ đâu có đức-năng gì rất mông em nhã ái; đáng tiếc em tới nhiều lần nhưng không được gặp nhau.

— Tiểu-đệ quê người xứ lạ; nhỏ tuổi khờ dại, mông anh chỉ dạy thêm.

Dương-Minh nghe Hoa-vân-Long nói lời nhỏ nhẹ hòa-khí thì trong bụng mừng thầm, cầm kia tại khách-thính uống

TIMSACH.COM.VN

rượu nhau chơi ;mở nói việc kia bẻ hoa tại Tây-xuyên gây ra các án-mạng, Hoa-vân-Long lấy làm ăn-năn ; Dương-Minh tỏ ý muốn khảnh-hạ thủ chánh giải dâm-hoa (là không bẻ-hoa nữa) Hoa-vân.Long cũng bằng lòng ; Dương-Minh rãi thiệp mời hết anh-em trong đãng : 1·) Truy-vân-yến-tử Huỳnh-Vân, 2·) Thiết diện Đạ-xoa Mã-Kinh, 3·) Thiên-lý thoái Dương-Thuân, 4·) Phi-thiên Mã-tổ Tần-nguơn-Lượng, 5·) Lập địa ôn thần Mã-triệu-Hàng, 6·) Truy-phong yến-tử Diêu-điện-Quang, 7·) Quả độ lưu-tinh Lôi-thiên-Hỏa, 8·) Đăng-bình Độ-thủy Đài.Phương, 9·) Đạp tuyết vô ngân Liễu-Thoại, 10·) Thuận thủy thôi đơn Đào Nhơn 11·) Trích-tinh bộ đẩu Điền-Khuê, 12·) Phi-thiên qui thạch Thành Thoại, 13.) Đạ hành-quỉ Quách-Thuân, 14·) Tam phần quỉ Diêu-Đông, 15·)Kim-diện qui Tiêu-Lượng, 16·)Luật-linh qui Hà-Thanh 17·) Thâu hồn quỉ Mã-Thanh, 18·) Quải-nguyệt-phong Bao-Lôi, 19·) Lôi-Minh 20·) Trần-Lượng, vân-vân, cọng hết là 36 người kết-hải với Hoa-vân-Long khảnh-ha giữ chánh giải dâm-hoa, cả bọn hòa huyết vào rượu uống nhau, xong rồi giãi-tán người đi một nơi ; Hoa-vân-Long ở trong nhà Dương-Minh, rãnh thi cùng Dương-Minh tập học luyện phiêu tại phiêu-cuộc và học một đường Bát-Quài liên-hườn đao, ở đó được ba năm.

Một hôm muốn đạo thành Lâm-An chơi, Dương-Minh cho kia 100 lượng-bạc ; lúc ra đi dặn-đò kia chở làm quấy đọc đàng ; xong lo về cho sớm.

Dâm-tặc ra đi ngày đi đêm nghỉ, đói ăn khát uống, nội một tháng tới Lâm-An thành, thấy ngoài cửa Tiền-đường chợ, thiên hạ đập-đìu, tiệm phố mua bán rất đông-đảo, bên lộ Bắc có một ngôi tiệm tửu-lầu đề hiệu là Vọng-gian-Lầu ; hai bên cột có đôi liễn đề :

Túy-lúy càn-khôn đại,

Hỗ-trung nhựt-nguyệt trường.

Hoa-vân-Long tính vào uống vài chun chơi, bước vô tiệm thấy thiên hạ ra vô tấp-nập, bèn lên thẳng trên lầu chọn bàn mà ngồi, vừa muốn kêu đồ ăn và rượu, thấy dưới song lầu ngồi một người, đầu bịch khăn nhung, mình mặc võ-bào màu tía sắm lưng giắt đao, mặt hơi tía hồng, mày râm mắt quái to, râu xồm, hiệu tướng có luồng sát khí, ngồi một mình một bàn rượu, Hoa-vân-Long vội vàng bước lại hành-lễ nói :

— Anh cũng mạnh giỏi hả! chúng ta lúc chia tay nhau tại Tây-xuyên tưởng đâu chẳng gặp anh nữa.

Người ấy gặp kia cười ngất nói :

— Dữ hôn! hèn lâu mới gặp Hoa hiền-đệ.

Nguyên người nầy là Vương-Thông biệu hiệu Thiết-thoa Viên-hầu là bọn gian-đương đại-đạo ở Tây-Xuyên kết bạn với Hoa-vân-Long, hèn lâu không gặp nhau ; nay gặp nhau hỏi thăm những việc dĩ-vãng cùng nhau ngồi vào bàn kêu đồ ăn rượu, ăn uống nhau. Vương-Thông hỏi :

— Từ khi chúng ta chia tay nhau tại Tây-xuyên, hiền-đệ ở đâu, còn bây giờ đi đâu đây ?

Hoa-vân-Long bèn đem việc gặp Oai-trấn Bắt-Phương Dương-Minh tại Giang-Tây, kết bái 36 người anh em, làm lễ khánh-hạ giữ chánh giải đàm-hoa, trước sau thuật lại một hồi và hỏi :

— Huynh-trưởng đến đây dạo chơi hay có việc gì ?

— Ta tới đây tính hạ một đứa cừu-nhơn, nhơn vì huynh-trưởng ta làm thơ-biện tại phủ Thành-Đô, nhân 200 lượng bạc tiền tang, mà thằng cẩu-quan nó bắt anh ta giam vào ngục, ảnh buồn-rầu mà chết trong khâm, lúc ấy ta không có ở nhà, chừng về mới hay, ta tính tìm thằng cẩu-quan mà báo

TIMSACH.COM.VN

cửa cho huynh-trưởng ta, nay mới tới chưa mướn quán trọ, hai ta cũng mướn một chỗ ở với nhau.

— Tốt lắm ! của cũng mới tới đây.

Hai người đương nói chuyện nhau, nghe tiếng dội dưới thang lầu đùng! đùng! một người chừng 40 ngoài tuổi xách cái niếp đi lên lầu, mặc toàn y-phục bằng bố xanh, sắc mặt vàng nám, mày nhỏ, mắt tròn vo, mũi ưng, trán hẹp, râu có le-the bảy tám cộng, kia lên uống rượu, gặp Hoa-vân-Long bèn để niếp xuống nói :

— Tôi lễ mừng hai vị Thái-gia.

TIMSACH.COM.VN

Liếc mọp sát đất, Hoa-vân-Long coi lại nói :

— Ta tưởng là ai tê ra là Lưu-Xương.

Nguyên ra Lưu-Xương là người Tây xuyên, lúc bọn lục-lâm nhóm các vị anh hùng, thì kia làm hỏa-kế trong đảng, nhơn sự ruồng bắt của quan-nhơn rất gắt, nên kia trốn đến thành Lâm-An, mở một căn tiệm nhỏ kinh-doanh, nay ngẫu-nhiên gặp hai vị vội-vàng bước lại hành lễ ; Vương-Thông hỏi :

— Đứng dậy Lưu-Xương ! em ở đâu ? cũng mạnh giỏi hả ! mầy biết chỗ nào phiếm-ba náo-nhiệt vui-vẻ, dẫn hai ta dạo chơi, chúng-ta mới tới không biết đâu là đâu ?

— Hai vị Thái-gia muốn dạo chơi nơi Tây-Hồ, thì ba mặt chợ mua bán phố-phường đông đảo, mười cảnh ở Tây Đô thì chỉ có núi Thành-Hoàng là hạng nhứt cảnh thú, nơi ấy rất đông nam thanh nữ tú dạo chơi, hai vị muốn dạo chơi thì đi theo tôi, tối về nhà tôi nghĩ có thượng-phòng sạch-sẻ vắng vẻ không ai tới lui lộn-xộn, chúng ta ở đó tiện hơn,, khỏi phải mướn-phòng.

Hoa-vân-Long nghe nói trong lòng vui mừng. Lưu-Xương ngồi vào cùng nhau ăn uống xong rồi, Lưu Thông trả tiền đồng nhau xuống lầu ; ba người thẳng bước tới núi Thành-Hoàng, thấy quả nhiên là cảnh tú thiên-nhiên, cây-cối sum-sê, người đạo chơi rất đông-đảo ; ba người đang đi, bỗng gặp một cái kiệu đi tới, trên kiệu một nàng mặt như hoa mới nở, xinh đẹp phi-thường, như tiên-tử giáng hạ ; Hoa-vân-Long bẻ hoa thuở giờ chưa từng gặp ai bì kịp, nay gặp nàng nầy thì đã chiếp trong dạ, theo sau kiệu mãi mà tầm dấu ; kiệu khiên tới am Ô.Trúc thì tiến vào, dâm-tặc ngó ngoái lại thấy Vương-Thông và Lưu Xương theo tới nơi vẫy bèn trỏi Lưu-Xương

TIMSACH.COM.VN

— Mầy biết lai-lịch nàng ấy không?

— Nhị thái-gia đừng tưởng tới nàng ấy ; nàng là con gái của Triệu-thông-Phán, hứa gả cho con của Tôn-hiếu-Liêm, bất hạnh con của Tôn gia chết, con gái họ Triệu qua điếu nói :

— Tôi đã hứa chồng-vợ với con ông, nhưng không có phần, xin mở quan tài, cho tôi thấy mặt một lần chót.

Tôn-gia kêu người mở quan tài nàng muốn tự cắt tóc mà ở góa, hai bên cha mẹ đều không cho, nàng giận vô am Ô-Trúc xuất-gia, để tóc vậy mà tu hành, đấy là cha mẹ nàng rước nàng về nhà chơi, và đưa nàng về. Nhị-thái-gia hỏi nàng ấy tôi sợ không đặng đâu.

Hoa-vân-Long nghe qua lòng dâm khởi động tính vào ni-am mà bẻ hoa.

Hồi Thứ bốn Mươi Bảy

Gặp tiết-phụ dâm-tặc bẻ hoa
Thái-Sơn lầu lại thương nhơn-mạng

HOA-VÂN-LONG nghe Lưu.Xương nói thì thầm tẹo trong bụng, nhưng không nói, ba người ăn cơm tối xong rồi ; về ngủ tại nhà của Lưu-Xương ngoài cửa Tiền-Đường ; kia tới trống trở canh một cũng chưa ngủ đặng; bèn chổi dậy, thấy Lưu-Xương và Vương-Thông hai người đã ngủ hết liền thay y-phục đi ban đêm, gói đồ mặc thường lại giắt vào lưng, lấy đơn-đao mảng vô-vộ, kia bước ra khép cửa lại ; nhảy lên nóc nhà chuyền đi dưới ánh trăng lờ-mờ, tới rồi liền nhảy xuống đất, thì vắn-vẻ không ai, kia men tới ni-am tưng mình nhảy vô phòng, thấy trong am có ba gian rộng rãi, ba từng đại điện, men tới Bắc-thượng-phòng có bóng đen thấp-thoáng, thấy bốn cô tiểu-ni đương tụng kinh, tại chánh-điện một bà ni chừng 60 tuổi ngoài cũng tụng kinh, Hoa-vân-Long không thấy nàng hồi chiều, bèn trở qua Đông-phối-phòng, gặp nàng hồi chiều đương tụng kinh dưới ngọn đèn bạch-lạp ; dâm tặc xô cửa bước vô, nàng Triệu-thị giựt mình hỏi :

— Chú là ai ! mà nữa đêm vào chốn Phật-môn tịnh-địa làm gì, nói cho mau ?

— Em ơi ! hồi chiều tôi gặp em xinh-đẹp dễ thương quá, nên tìm tới em cùng nhau vui-vầy một đêm cho phỉ lòng hoài-vọng.

Người phụ-nhơn nghe trái nghiêm nét mặt nói :

— Mi phải ra cho mau không thôi ta la, thầy ta tới đưa mi tới quan trị tội, chừng đó ăn-năn đã muộn.

Hoa-vân.Long nghe nói phừng-phừng nổi giận nói :

— Nàng tùng theo ta là tốt, bằng không hãy coi đao nầy.

Vừa nói vừa chỉ con đao giắt ở lưng, kia vốn là người tiết-liệt phu, không biết sợ chi, bèn la lên :

— Sát nhơn ! cứu tôi bớ người ta.

Sợ kinh-động có người tới, lẹ như chớp dâm-tặc nắm đầu kia, với một đao bay đầu, Hoa.vân-Long trong lúc cao hứng giết nàng rồi rất ăn.năn thoạt có lão ni.cô ở ngoài chạy vào hỏi :

— Ai vào đây khuấy nhiễu trong am ta ?

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời đã đóng cửa phòng lại ; Hoa-vân-Long quỳnh rồi, nhắm ngay đầu lão ni-cô chém xuống một đao, lão ni-cô tránh khỏi trớn đao xuống trúng vai, tiếng la : « Hởi-ôi ! » vừa dứt lão ni-cô ngã đùng xuống đất ; Hoa-vân-Long thừa thế tung.hoành trong viện, tung mình nhảy trên nóc nhà, theo đường cũ trở về chỗ trọ, gặp lúc Lưu-Xương thức dậy hỏi :

— Nhị-thái.gia đi đâu thế ?

Hoa-vân-Long chẳng dấu kia bèn thuật lại việc bẻ hoa vừa rồi một hồi ; Vương-Thông cũng thức dậy nghe đủ hết, nói :

— Nhị-đệ mới tới đây thì đã gây ra ân.mạng, sợ ở đây không lâu được.

Hoa-vân-Long nghe nói cười chúm.chiếm nói :

— Mấy người ban-đầu sở-tại đây tôi không đủ sợ.

Dứt lời thì trời đã sáng Hoa.vân.Long nói :

— Lưu-Xương mắc mua bán hảy tự-tiện đi, khỏi theo hai ta làm chi.

Lưu-Xương vâng dạ ra đi ; Vương-Thông cùng với Hoa-vân-Long thả bước tới cửa Tiền-Đường, thấy thiên-hạ trong chợ xôn-xao bàn-tán nhau tới Ô-Trúc am coi tử-thi ; Vương-Thông nói :

— Hai ta kiếm tiệm cao-rảo vào uống rượu chơi, không nên dạo chơi nơi nầy !

Hai người vào thành đi tới phía Bắc đường Phụng-Sơn, bước vào tiệm Thái.Sơn tửu-lầu, thấy các bàn trống không ai, bèn đi thẳng lên lầu thấy có một người ngồi tại quỹ phòng mặt như phấn xanh, miệng vẻ rất hùng ác, còn hỏi năm tên hầu-kẻ coi không giống người buôn bán ; hai người ngồi vào bàn thật lâu cũng không ai quở tới, bèn nghe người mặt xanh nói :

— Lúc ta còn ngủ có tiếng ai la dậy đó bây ?

— Ông lo ăn cơm đi hỏi tới làm chi, thiên hạ nhóm coi đông đó ; là nàng tiết-phụ để tóc tu hành trong am Ô-Trúc bị dâm-tặc giết và chém bà ni-cô bị thương rất nặng, chút nữa tới coi tử.thi cho rõ.

— Thằng dâm-tặc nào dể ghét quá, đáng tiếc nàng trinh tiết liệt-phụ, phải biết mà thằng dâm tặc nó ở đâu ta hăm-dâm lại mà báo cừu cho nàng.

Hoa-vân-Long nghe giận mắt trợn tròn.vo, nhưng không nói, sẵn trong bụng đang giận, kia đạp chơn xuống ván lầu ầm-ầm ! nói :

— Bọn bây đui rồi sao ? hai ông tới đã lâu, chẳng thấy đứa nào lại hỏi tới, mua bán cách gì vậy ?

Hỏa-kế nghe liết mắt ngó, nói :

— Chủ đừng la-lối chớ, bộ không biết sao, chúng ta mở tiệm ra tới giờ đánh không biết mấy thằng rồi bọn du-côn tổ cũng đánh nhào cả chục rồi, đánh rồi còn đem lên huyện mà trị tội, tỏ cho hai chú biết, đừng thấy thế mà gai mắt ; không được nhé.

Hoa.Vân-Long nghe nói trợn mắt tròn vo ; nói :

— Hai ông không đếm thằng nào mở tiệm ra cả, hễ chọc hai ông, thì ông đốt lầu của mi ngay, mầy kêu chủ mầy lại coi, nó ba đầu sáu tay gì ; mà lối thế, ta móc mắt nó cho bầy coi.

TIMSACH.COM.VN

Chủ tiệm Thư-lầu nầy là cháu của quản-gia Tần-An Tần-tướng-phủ kêu là Tịnh.Vệ Thái-tuế Tần.Lộc, mở tiệm nầy không mua.bán chi, nó chuyên đem mối thưa kiện vào Tần-tướng-phủ làm sanh nhai, các quan quan nhờ nó mà đặng thế lợi to, nay nghe Hoa.vân-Long nói lớn lối, Tần-lộc ngồi tại quỹ-phòng bước lại nói :

— Thằng nào dám vào đây la rầy, bây đánh nó cho ta, đánh rồi biên tên nó, chớp óc nó tống vào huyện trị tội cho nó tởn.

Hoa-vân-Long nổi xung lên rút đao, Tần-Lộc ỷ mình có thế lực đưa đầu tới nói :

— Mầy cầm đao làm gì ; bộ dám sát-nhơn sao, giỏi thì chém ta nè !

— Ta giết mi như giết ruồi có khó gì.

Dứt lời thì đao đã xuống chẻ hai-đầu kia, hỏa-kế thấy hoảng la :

— Mẹ ơi!

Nhảy đại xuống lầu lăng cú ầm.ầm ; tức thì có người đi báo cho quan địa-phương hay :

— Hiện tại tửu-lầu chúng tôi có hai người tới giết chủ chúng tôi.

Quan-nhơn nói :

— Ví bắt nó cho mau!

Rần rần kéo tới thì không còn ai trên lầu; Hoa-vân-Long và Vương.Thông đã nhảy cửa song xuống lầu đào-tẩu trước rồi, hai người trà trộn trong đám đông thấy quan.nhơn vậy Thái-Sơn-lão qua đông, nói :

TIMSACH.COM.VN

— Bọn tặc trốn hết rồi.

Có người nói :

— Bọn tặc nầy chạy đâu cho khỏi tay của bốn vị ban-đầu : Sài.ngươn-Lộc, Đỗ-chân-Anh, Lôi-tử-Viễn và Mã-an-Kiệt, trongThái.thú vệ-môn của chúng ta, 4 người ấy bắt bọn gian-dương đại-đạo đã có danh, trong ba ngày thì chớp óc bọn nó liền.

Hoa-vân.Long đứng trong đám đông nghe rõ-ràng ghi nhớ trong bụng cùng với Vương-Thông kiếm chỗ mà nghỉ lưng, vô quán ngồi uống rượu, Vương-Thông nói :

— Hiền-đệ quậy động quá rồi, hôm qua giết một người, nay lại giết một người nữa.

— Tôi nói thiệt với đại-ca! chẳng phải vậy thôi đâu, tôi sẽ làm tại đây, nhiều việc kinh-thiên động địa nữa, thử coi tài bốn tên mã-phái nơi đây tôi nghe nói bọn ấy biện-án rất hay : tôi định tối nay sẽ vào dinh Tần-tướng-phủ Tần-Hỹ lấy đầu

nó và ở lại đây chơi nữa tháng, coi bọn nó làm sao bắt tôi cho biết.

— Hiền-đệ thiệt gan cùng mình quá !

— Tôi hễ nói được là làm được ngay.

— Hiền-đệ nếu dám làm việc ấy thì anh cũng theo chơi với.

Hai người cũng là bọn tham nhau, nên nghe Vương-Thông nói khích thì Hoa.vân-Long phừng phừng nổi xung lên, ăn-uống rượu xong rồi, hai người thẳng lại dinh Thừa-tướng mà dọ đường ; dọ đường đâu đó xong rồi tìm lại quán vắng về mà nói chuyện nhau, chờ trời sẩm tối hai người lại chỗ vắng thay đồ đi đêm, gói đồ thường lại kỹ giắt vào lưng, đồng nhau tới Tần-tướng-phủ, nhảy tung mình trên nóc nhà như đi dưới đất bằng, vào trong tướng-phủ, đi tìm kiếm các nơi thấy nhà sau Bắc thượng-phòng có bóng đèn thấp-thoáng hai ngườithầm nghĩ : « Trong viện nầy chắc là chỗ Tần-tướng ở, vì có hai đứa thể-nữ ngồi canh cửa chừng 14, 15, tuổi và có chông một ngọn đèn bạch-lạp ; hai người lôn vô thượng-phòng, móc cây thuốc xông ra đốt, thổi khói vào trong viện, xông trong chút-lát xong rồi, Hoa-vân-Long tiến vào coi, thì ra là phòng ngủ của Tần-phu-nhơn : Hoa-vân.Long thấy trên bàn có để một khai,trong có để một đôi kỳ-são linh.lung bạch-ngọc-chúc, đồ của ngoại-quốc tấn-công bị Tần.tướng tự thâu cất ; Hoa-vân.Long chỉ và hỏi :

— Vương-nhị-ca muốn cái nầy không ?

— Tao không thèm, mầy muốn thì lấy.

Vương-Thông quay đầu qua thấy một cái hộp phụng-quang, trong đó có 13 hột ngọc minh-châu treo trên mão, bèn lấy bỏ vào túi ; sẵng mực viết, Hoa.vân-Long thảo ra hai bài

thì trên tường xong rồi nhảy ra ngoài hiệp với Vương-Thông đi về chỗ trọ.

Tần-tướng thức dậy sớm sửa,soạn đi chầu, vào trong thấy người-người đều hôn.mê bất tỉnh, dòm trên bàn thấy mất gói ngọc-chức phụng quan, liền phái người kêu tỉnh phu.nhơn và bọn thể-nữ ; thấy trên tường có đề thi.

Hồi thứ Bốn Mươi Tám

Triệu-thái-thú phụng lịnh bắt tặc.
Huyện Côn-Sơn nghinh-tiếp Tế-Công.

TIMSACH.COM.VN

TẦN TƯỚNG thức dậy thấy trên tường có hai bài thi của kẻ tặc lưu bút-tích lại ; thi rằng :

Càn-Nguyên vô-trụ trình anh-hùng,
Khôn-đạo một cái mặc tung-hoành ;
Đạo lấy đại vị gian-tà nịnh,
Thử đạo non sông khoái vô cùng ;
Hoa khai sừng-sựng giữa trời trông,
Vân-du bốn bể ta rỏi-dong.
Long-thiên bảo-hựu, thần da-hộ,
Trộm của gian-thần giận bất-bình

Tần-thừa-tướng coi phía dưới lại có một bài thi bốn câu rằng :

Một ngọn đỏa-đao giết sau lưng,
Thiệt chinh Vân-Long đạo khắp vùng.

Thừa-Tướng muốn gặp hiệp-nghĩa-khách.
Phái-Lâm-An Thái-thú bất hưng.

Thừa-Tướng coi rồi vào trào phái người làm tờ tập nã, cho người đi mời quan Thái thú Lâm-An đến; chẳng bao lâu thì quan Thái-thú tới bẩm-kiến, vô thượng-phòng Triệu-phụng-Sơn nói :

— Bẩm thừa-tướng đòi ty-chức có điều chi dạy-bảo ?

— Ta mời Thái-thú tới đây nghiệm-xét, nhơn hồi hôm có kẻ gian-đương đại-đạo, lẻn vào lấy báo truyền-gia của ta một cặp Bạch-ngọc chúc và 13 hột minh châu treo mão phụng quan, lúc đi nó có biên lại hai bài thi trên vách tường,

Quan Thái thú nghe nói kinh-hồn hoàng-hốt nói :

— Ty-chức có phái người canh-tuần ngày đêm nghiêm nhặc, nhưng nơi để kinh quá đông đảo, rất dễ cho kẻ gian trà-trộn, xin thừa-tướng xuống ân-điển cho tôi về dinh phái người ruồng bắt tặc.

— Ta cho Thái-thú kỳ hạn trong ba ngày, phải bắt tặc cho được, đem bảo truyền-gia về cho ta.

Quan Thái-thú không biết nói sao, phải tuân mạng, sao hai bài thi của tặc-nhơn, trở về vệ-môn phái người đi thỉnh Tiền-Đường và Nhơn-Hòa hai huyện, đều nhóm vào Trấn-hổ thỉnh đầy đủ các quan-nhơn đồng kéo tới phủ Thái-thú vệ-môn ứng hầu ; Triệu-phụng-Sơn nói :

— Hiện tại Tấn thừa-tướng mất ngọc-chúc phụng-quan, tướng-gia truyền ta trong kỳ-hạn ba ngày phải bắt cho được kẻ tặc, thế thì các ông về vệ kiếp phái người tra tầm bắt tặc, nếu ai bắt được thì phủ với huyện chung nhau thưởng 1200 lượng. các ông về vệ lo cần-cần, thoản như bọn tặc

hôn-đào khỏi, chúng ta sẽ bị trách-phạt canh-phòng trong địa phương chẳng cẩn thận, ngài sẽ lột chức chúng ta chẳng vừa.

Chúng quan-nhơn đều kéo nhau về vệ mình, đều phải người tập nã bắt tặc, nhưng trong ba ngày tài nào mà bắt tặc cho được ; tri-huyện Lưu-thông-Anh tại huyện Tiền-Đường trở về vệ truyền phải Triệu-đại-Vương nhị-đẳng tâm người sai-dịch có danh ra đi tra bắt, còn tri-huyện Nhơn-Hòa phái Điền-lai-Báo, Vạn-hằng.Sơn ra đi bắt tặc, dán bằng thưởng các nơi hết lòng tìm-kiếm, nhưng trong ba ngày cũng không tìm được tung-tích chi ; cũng may Thái-thú cậy quan La-thừa-tướng xin giúp với Tần-thừa.tướng kỳ hạn thêm ba ngày nữa, tới ba ngày đó cũng không tìm bắt tặc được ; huyện Nhơn-Hòa lại cầu Kinh-Đình Điện-Soái cầu cùng Tần-thừa.tướng xin hạn thêm ba ngày nữa ; phủ, huyện cậy hết trong lục bộ, cửu khanh, hạn thêm ba ngày ; bất giác thì đã qua hai tháng trời, cũng chưa bắt được tặc.

Một hôm quan thái thú tới cầu cùng Tần.thừa-tướng nhiều-dung, Tần.thừa-tướng nói :

— Ta hạng cho ngươi ba ngày, nhưng có các quan yêu-cầu nhơn thêm hạn-kỳ chơ ngươi, ta vị lòng khoan-hồng cho ngươi, nay đã hai tháng mấy rồi, cũng không bắt được tặc, thì quả các ngươi chẳng đa tâm với bổn-phận, mai ta sẽ lột chức ngươi.

— Bẩm tướng-gia xuống ân-huệ cho ty-chức nhờ ; hiện tôi đã phái người đi thỉnh Tế-Công trưởng-lão về, thì bắt tặc dễ như trở bàn tay.

— Nguyên ra ngươi để.cử thế-tăng của bản-các là Tế-Điên hòa-thượng, ta cũng có lòng tưởng nhớ tới thầy, hiện thầy ở đâu ?

— Bẩm Tế-Công hiện trị con mắt cho thiếm tôi ở tại nhà, tôi đã phái người đi thỉnh thầy về.

— Ta vị lòng Tế-Công hạn-kỳ cho ngươi vài ngày nữa, ngươi phải đi thỉnh thầy về cho kiếp.

Quan Thái-thú vàng dạ trở về vẹ phái Sài-ngươn-Lộc, Đồ-chấn-Anh đem theo tiền lộ-phí trực chỉ Côn-Sơn thỉnh Tế-Công ; hai người đi luôn cả ngày ấy thì đã tới Côn.Sơn, tới, nhà Triện-phung.Minh kêu gia-nhơn vào thông-báo, Lúc ấy Tế-công cùng với Triệu.phung-Minh đương nói chuyện tại thơ-phòng, gia.nhơn vào bẩm :

— Hiện có hai vị ban-đầu Sài.nguơn-Lộc và Đồ-chấn-Anh, tại Thái-thú vẹ-nươn ở Lâm-An đến cầu ra mắt.

TIMSACH.COM.VN

Tế công nói :

— Kêu mấy người ấy vào.

Gia-nhơn dắc hai người vào thơ-phòng làm lễ Tế-Công nhiên-hậu làm lễ Triệu-viên.ngoại ; hành lễ xong đứng qua một phía, đem việc ở Lâm.An từ đầu chi cuối thuật lại một hồi ; Tế-công nghe qua nói :

— Việc nầy hòa-thượng phải lo mới xong.

Bên đay qua cáo từ Triệu-viên-ngoại, Triệu-phung-Minh nói :

— Sư-phụ để mai đi cũng được, sao lật-đật quá thế ?

— Tôi có cần-cấp chẳng nên diên-trì.

Triệu-phụng-Minh hối dọn tiệc rượu mà tiễn hành hòa, thượng, cho tiền lộ.phí hai vị ban-đầu, Tế-công từ-giã theo hai vị ban.đầu ra đi, thuận theo đại.lộ đói ăn khát uống

ngày đi đêm nghĩ, dọc đường cách Lâm-An chừng 30 dặm ; Tế.công nói :

— Hai vị ban-đầu muốn bắt kẻ trộm ngọc chúc. phụng-quan không?

— Sao lại không muốn.

— Hai người muốn bắt kẻ trộm ngọc chúc-phụng-quan, thì đi rút tới ngoài cửa ải Tiền-Đường, người đứng ngoài cửa mặc đồ xanh thì bắt nó là trúng ngay kẻ trộm, nạp cho phủ. huyện đặng lãnh thưởng 1200 lượng bạc.

Hai người vâng dạ hăng-hái đi tới trong bụng mừng-thầm rằng sẽ phát tài ; tới cửa Tiền-Đường quả nhiên thấy một người mặc áo xanh đứng dáy ngó mông về hướng Đông, hai vị ban-đầu thấy mừng quýnh, Đồ-chấn-Anh nói :

— Chúng ta thành công rồi, bắt nó nạp cho huyện mà lãnh thưởng, thì sướng vô ngần, ba ta sẽ chia nhau xài.

Dứt lời đi lại gần lấy thiết-tỏa trói kia lại ; người ấy cả kinh hỏi :

— Ai thưa việc gì mà hai vị bắt tôi?

Hai vị ban-đầu nhận biết kia là chưởng.quỹ xưởng than nên lấy làm ngạc.nhiên, người kia hỏi :

— Tôi tội gì mà hai vị trói tôi ?

Hai vị ban.đầu chưa kịp trả lời thì hòa.thượng bước lại hỏi :

— Hai vị bắt được chưa?

— Thầy bảo chúng-tôi bắt người mặc áo xanh phải người nầy không ?

Người kia hỏi hòa-thượng :

— Hòa thượng tại sao lại bắt tôi?

— Tại chú bán cho ta than xấu, nấu khói không.

Sài-đầu nghe nói sai rồi, bèn nói :

— Nếu thế thì nó chẳng phải là kẻ trộm ngọc-chúc phụng quan mà.

— Chẳng phải đâu ! ta tính phá nó cười chơi.

Sài-đầu lật-đật mở trói cho kia và nói :

— Thầy không nên cợt chơi như thế, may là gặp người thật thà, nếu gặp người khác, người ta không nghe mình cho

TIMSACH.COM.VN

— Thôi lo đi cho kiếp, chưa gặp tặc đâu.

Người kia chẳng dám nói sao thả đi về luôn ; Tế-Công dắc hai vị ban đầu tiến vô thành, đi được một đỗi chẳng bao xa, Tế-Công trỏ ngón tay chỉ và nói :

Sài-đầu phải lo làm phận sự.

Sài-đầu vốn là người kinh-nghiệm biện án bắt tặc, thấy một người bước tới đôi mắt ngó láo liên, trong tay mang một cái bao, thấy thì Sài-đầu đã phát nghi, bai vị bước lại đón nói :

— Chú kia đứng lại, chú đả có sự phạm rồi.

Người kia nghe nói cắm đầu mà chạy qua hướng Nam Sài, Đồ hai vị rượt theo, tên kia chạy lông vòng cho theo bắt chẳng được, chẳng ngờ chạy trở lại chỗ củ, gặp Tế-Công đứng đấy mà chờ ; kia chạy trở tới hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ, nói :

— Hay cho tặc-tử chạy đâu ?

Hòa thượng dùng định-thần-pháp, trỏng kia đứng trân, và la :

— Bắt tặc cho mau.

Quan-nhơn địa phương áp lại hỏi :

— Nó là kẻ tặc hòa-thượng giao cho chúng tôi.

— Giao cho các người lo giữ ta khỏi lo.

Dứt lời thì Sài-ngươn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh đã tới kịp nói :

— Sư-phụ gian-ra đặng tôi trói nó.

TIMSACH.COM.VN

Chúng quan-nhơn địa phương gặp hai vị đều nhận-biết, nói:

— Sài-đầu ! ngài giao nó cho chúng tôi.

Sài-đầu thấy là quan-nhơn địa-phương, nhưng không biết tên họ gì bèn hỏi :

— Mấy người tên họ gì ?

— Tôi tên Hủy-Điều, kia tên Ngại-Diệp.

— Hai người phụ với ta tống nó vào Tần-tướng-phủ giao cho tướng-gia ; hầu chờ ngài phát-lạc.

Hai người xin vâng, đồng với hòa-thượng giải tặc tới cửa Tướng-phủ, sai-nhơn ở Tướng-phủ nhận biết Tế-công, đồng nhau chào hỏi, vào trong bẩm báo cho tướng-gia hay ; Tướng-gia đương biện lý công việc cùng Tiền-Đường, Nhơn-Hòa hai tri-huyện và tri-phủ Triệu-phụng-Sơn ; gia-nhơn vào bẩm :

— Hiện có Tế.công trưởng-lão ở chùa Linh-Ẩn cùng hai vị ban-đầu ở Thái-thú vệ-môn, giải tới một tên tặc, đương

đứng ngoài cửa chờ lịnh, Tướng-gia dạy mời Tế-công vào ; gia-nhơn trở ra nói :

— Tướng-gia tôi nói : áo-mão chưa chỉnh, xin ứng-hầu trong khách-thính, thỉnh Thánh-tăng vào.

Tướng-gia cùng Thái-thú bước ra thềm nghinh-tiếp thẳng vào trong ngồi, Triệu Thái-thú hỏi thăm qua việc trị bịnh mất cho bà thiếm thế nào ? ; còn Tướng-gia phân ngôi chủ khách cùng Tế-công ; Hai vị tri huyện Nhơn-Hòa và Tiền-Đường chẳng nhận biết hòa-thương, thấy thừa-tướng và tri. phủ hết lòng cung-kính ông cùng hòa-thượng thì lấy làm ngạc nhiên thầm nói : « Hòa-thượng nầy tài-năng cách nào mà hai ông cung-kính quá như thế » Bỗng nghe Tần-tướng nói :

— Bạch-thầy ! tôi nghe nói sư-phụ đi độc đường bắt được kẻ tặc phải chăng ?

— Tôi nghe nói Tướng-phủ bị mất trộm ngọc-chúc Phụng-quan, án ấy truyền bắt rất gấp, nên tôi bắt tặc nạp cho ngài.

Tần-tướng nghe nói mừng thầm dạy gia-nhơn dẫn tặc lên, ứng tiếng dạ rân, ra ngoài nói :

— Tướng-gia dạy dẫn tặc vào tra-vấn.

Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh đem bao của tặc soạn ra, có một đơn-đao để ở ngoài, dắc tặc vào qùi ở ngoài thính-phòng. Tần-tướng liền hỏi :

— Mầy tên gì ? đem ngọc chúc phụng-quan của ta bán nơi nào, khai thiệt cho mau. ?

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ Bốn Mươi Chín

Tăn-tướng-phủ Thát-thú tra tặc,

Tại Như-ý nã-trốc thích-khách.

TĂN-TƯỚNG hỏi tặc tên họ gì và trộm đồ bán nơi nào ; người ấy nói :

— Con là người Tây-xuyên tên là Lưu-Nhị, có mở ra quán kinh-doanh ; con tính trở về nhà, dọc đường gặp quan nhơn bắt, còn việc ngọc-chúc phụng-quan thiệt con không biết.

Tăn-tướng nghe nói, day qua Tế-Công hỏi :

— Bạch thầy nó nói nó bán quán mà.

Tế-Công cười chúm-chiếm nói :

— Ngài không phải là người tra vấn, phải phái Thái-thú tra thì rõ.

— Như thế thì Thái-thú lại tra vấn án nầy.

Tức thì Triệu-phụng-Sơn dọn ở ngoài mái hiên một cái bàn án, kêu dắc tặc ra đấy mà tra hỏi :

— Người bán quán mang theo những vật gì đem coi ?

Kẻ dưới dạ rân đem bao đồ kia và đao ra trình lên, Thái-thú nói :

— Đao nầy mi để làm gì ?

— Tôi đi đường đem theo để giữ mình.

— Mi bán chi ?

— Tôi bán trái cây tươi mà nuôi sống.

Đương hỏi thì hòa-thượng bước lại nói :

TIMSACH.COM.VN

– Ta hỏi mi, trong bao đó đựng chi?

– Đồ đem theo để cần dùng.

Hòa-thượng mở bao ra coi có hai hộ y-phục, ở dưới có đôi vớ mới.

Hòa-thượng hỏi:

— Mi bán quán mà sắm vớ mới nữa?

Thái-thú nghe hỏi kỳ khó trả lời, thì điềm nhiên để nghe, kia trả lời ra sao; Lưu-Nhị nói:

– Bẩm lão-gia! tôi mua bán có tiền sắm đôi vớ mới xài, cũng không phạm phép chi mà.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng móc trong vớ ra một gói đồ mở ra coi là một hột trân-châu to, hòa-thượng hỏi:

– Mi mang vớ mới không phạm phép, vậy hột châu nầy ở đâu mà có?

Lưu-Nhị sợ mất mày tái mét, nói;

—Bẩm lão-gia! hột châu nầy tôi lượm đặng.

Tần-tướng ở một bên thấy rõ-ràng hột châu trên mão phụng-quan của mình, kêu gia-nhơn cầm lại ngài coi cho kỹ, thì quả thiệt không sai, bèn nói:

– Bạch Thánh-tăng! hột châu thiệt của tôi mất trộm.

Thái-thú nghe nói cả giận, nói:

— Đại khái ta không khảo mi, chẳng chịu khai thiệt.

Phân-phú đem roi tre sấp đánh, cả kinh Lưu.Nhị nói:

— Bẩm lão-gia đừng đánh tôi chịu khai thiệt; tôi tên là Lưu-Xương làm tiểu hỏa kế trong bọn Lạc-lâm đường Tây

xuyên, hột châu nầy chẳng phải của tôi trộm lấy, chính của tên đại-đạo Tây-xuyên tên là Hoa-vân-Long hiệu là Càn-khôn đạo thử, cùng với bạn kia là Thiết-thoái Viên-hầu Vương-Thông, hai người ấy trước kia bẻ hoa tại ni-am, sau giết người ở tiệm cơm, lại tới Tần-tướng-phủ trộm ngọc chúc-phụng-quan, bởi trước tôi hầu-hạ hai người, nên sớm mai nầy hai người cho tôi hột ngọc nầy và bảo tôi về Tây-xuyên, nói hột ngọc nầy giá đáng bốn, năm trăm lượng bạc, kêu tôi bán đặng làm vốn làm ăn, tôi ăn cơm rồi ra đi, vừa khỏi cửa Tiền-Đường gặp hai vị công-sai đây bắt tôi lại, việc trước sau như thế tôi đã khai thiệt hết, chẳng dám dấu điều gì.

TIMSACH.COM.VN

Thái-thú nói :

— Hoa-vân-Long với Vương-Thông hai đứa nó ở đâu hiện giờ chắc mi biết ?

— Dẫm hai người trước kia ở tiệm Hưng-Long khách-điếm, nhưng không biết hiện giờ họ đi đâu, tôi không rõ.

Hoà-thượng nói :

— Thái-thú giao tên ấy cho Tiền-đường-huyện đóng gông nó vào ngục, án nầy đã khám-phá xong, tướng-gia chiếu theo lời hứa thưởng cho bọn nó nhờ.

Tướng-gia bèn bảo gia-nhơn lấy 50 lượng bạc thưởng cho Sài-nguơn-Lộc, Đỗ-chấn-Anh và quan-nhơn địa-phương huyện Tiền-Đường phụ giải tội-phạm tới, mỗi người 2 lượng bạc ; Sài, Đỗ hai người lãnh thưởng tạ ơn dẫn Lưu-Xương lui ra ; Tần-tướng hỏi hòa-thượng :

— Hoa-vân-Long hiện giờ nó ở đâu, Thánh-tăng bấm giùm, chừng xong bần các sẽ trọng-tạ.

— Để bần-tăng đoán coi nó hiện ở đâu ?

— Thế thì tiện lắm.

—Ngài đem tôi 8 đỉnh vàng nguyên, đặng tôi lấy vàng mà toán quẻ.

Tần-tướng liền bảo gia-nhơn vào chẩn-phòng lấy ra 8 đỉnh vàng ; gia-nhơn liền vào lấy 8 đỉnh vàng, mỗi đỉnh một lượng, giao cho hòa-thượng, hòa-thượng để nằm ngang trên bàn, miệng niệm lâm-râm, niệm rồi hòa-thượng cầm vàng lên coi, nói :

— Tri-huyện huyện Nhơn-Hòa hiện ở đâu ?

— Bạch hiện còn ở ngoài.

Liền tức thì Tri-huyện huyện Nhơn-Hòa lên, hòa-thượng nói :

— Trong vệ-môn qui huyện có người thủ-hạ tên là Điền-lai-Báo ngài kêu kia vào đây.

Tri.huyện nghe mặt mày biến sắc, chẳng biết là việc gì, bèn nói :

— Bạch có tên Điền-lai-Báo.

— Kêu nó đến cho ta.

Tri-huyện chẳng rõ ý Tế-Công thế nào, trong tim hồi hộp, định chắc Điền.lai-Báo dấu-diếm tặc-trộm ngọc-chúc phụng.quan, lật.đật phái người đi kêu Điền-lai-Báo tới cho mau ; lúc ấy Điền-lai-Báo đương nói chuyện với Vạn.hằng.Sơn tại ban phòng, ngoái bước vô một người gia.nhơn, nói :

— Điền-dầu ôi ! không xong rồi ! vu án trộm ngọc -chúc phụng.quan, nay bắt được một tên tặc tên là Lưu-Xương, nó khai tên trộm ngọc.chúc-phụng-quan là Hoa-vân-Long với tên Vương-Thông ; Tần.tướng kêu Tế-công ở chùa Linh.Ẩn chiêm toán coi hai tên tặc ấy ở đâu ; ổng toán một hơi

ồng nói rằng, kêu lão-gia của mình bảo anh tới có việc; làm lão-gia mình cũng hồi-hộp sợ, chẳng biết việc biến thể nào ; lão-gia bảo tôi đi kêu anh lên cho mau.

Điền-lai-Báo nghe sững-sốt một hơi rồi thở ra nói :

— Không xong rồi ! Vạn-hiền-đệ ôi ! Anh với em là tri-kỷ kết-giao nhau, anh đi có bề nào thì em chiếu-cố giùm mẹ-già và vợ anh, đừng quên nhé.

Vạn-hằng-Sơn nghe nói trong bụng tính cho chắc có nhơn sao đây ; nói :

— Vì sao anh buông lời như thế ?

TIMSACH.COM.VN

— Em chớ hỏi chi dông-dài, một lát thì sẽ hiểu.

Liền đứng dậy đi theo gia-nhơn thẳng vào tướng-phủ, Tế-công bảo dắc kia vào ; kia vào làm lễ Tần-tướng và Tế-công, nhiên-hậu làm lễ hết các quan hiện-diện, đứng dẹp qua một phía, hòa-thượng bước lại nắm tay Điền-lai-Báo dắc vào trong phòng nói :

— Chú lột mão xuống.

Kia thầm nghĩ ; « bộ tính cách chức đầu-dịch mình sao » hòa-thượng nói tiếp ;

— Lột hết y-phục giày-vớ ra.

Điền-lai-Báo nghe nói lấy làm lạ hỏi :

— Sư-phụ làm gì lại bảo tôi lột hết y-phục như thế ?

— Ta bảo chú lột hết ra có việc tốt may cho chú ; ta hỏi chú khăn mão đáng bao nhiêu tiền ?

— Bạch mua chừng hai điếu tiền.

— Đâu có bao nhiêu, còn bộ y-phục bố ấy bao nhiêu ?

– Bạch hai điếu 500 tiền, luôn cả giày-vớ áo lót cũng bằng giá bộ y-phục.

Hòa thượng gật đầu liền phải gia nhơn vào chẩn-phòng lấy 200 lượng bạc ; gia-nhơn đều biết Tế-Công là thế-tăng của tướng-gia nên chẳng dám cãi, lập tức lấy 200 lượng bạc giao cho hòa-thượng ; Tế-Công tiếp lấy trao cho Điền-lai-Bảo, kia tiếp lấy tiền rồi, hòa-thượng nói :

— Chú hảy đi về.

Điền-lai-Bảo cũng không rõ việc vì kỳ thế, cầm hai trăm lượng bạc bước ra khỏi tướng-phủ, gặp Vạn-hằng-Sơn đứng chờ ngoài cửa, thấy Điền-lai-Bảo chỉ còn cái quần-đùi, áo-xiêm giày-vớ chi cũng không có ; vội vàng hỏi :

— Tôi nghe anh nói hồi nảy, không yên lòng nên theo tới đây, còn áo-xiêm anh đâu mất hết.

— Áo-xiêm bán rồi.

— Anh bán bao nhiêu tiền ?

— Bán 200 lượng bạc.

Thuật lại việc vừa qua một hồi, Vạn-hằng-Phương nói :

— Tôi còn một bộ y phục, hỏi thăm anh coi bán được bán giùm tôi luôn.

— Anh không thể trở vô nữa được.

— Anh vừa nói với tôi nghe hung, nhưng việc đó thế nào ?

— Em sao thô-thảo quá ! việc chúng ta làm em không nhớ sao : trước kia binh vây chúa Linh-Ân thì hai ta bắt trói Tế-Công đem về Tần-tướng phủ, anh chắc ông nhớ tiền cứu làm bổ ghét chơi. Vạn-hằng-Sơn mới minh bạch tự sự ; hai người mang tiền đi về.

TIMSACH.COM.VN

Tần tướng thấy hòa-thượng lấy bộ y-phục của Điền-lai. Bào trả 200 lượng bạc, cũng không biết ý thầy muốn làm gì, tính muốn hỏi hòa thượng ;

Tế.Công nói :

— Quan thai-thú đâu rồi ?

Tần-tướng nói :

— Hiện còn ở ngoai.

— Thỉnh ngài vào.

Quan Thái thú bước vào hỏi :

– Thánh-tăng kêu tôi có điều chi dạy bảo ?

—Ngài lột mão ô-sa xuống và cởi mãn bào, dây ngọc-đai, giày-vớ ra hết.

TIMSACH.COM.VN

Tần-tướng thầm nghĩ: « Bộ y-phục kia hết 200 lượng bạc, bây giờ tới bộ y-phục nầy chắc là 2 ngàn lượng là ít ; để coi hòa-thượng làm sao cho biết » Triệu-thái-thú nói :

– Thánh-tăng không nên khôi-hài như thế, tôi không phải như Điền-lai-Bảo là tên đầu-mục kia đâu.

– Ấy mà ngài lột y-phục ra hết tự-nhiên có việc phải làm.

Triệu-thái-thú buộc lòng phải lột áo-não giày vớ ra ; hòa-thượng nói :

— Thái-thú ngài hãy lấy y-phục của Điền-lai-Bảo mà mặc vào.

Thái-thú y lời mặc vào giống in như một tên đầu-địch, hòa-thượng gọi Thái-thú hỏi :

– Tôi bảo ngài mặc bộ y-phục ấy ý gì ngài hiểu chưa ?

– Đệ-tử thiệt không hiểu.

– Ngài còn nhớ kẻ trộm lúc đi có biên bài thi, câu chót biên : « Phải Lâm-An Thái-thú bất hung » Thế nên tôi phải ngài bắt tặc.

– Tôi làm sao bắt tặc được ? tôi chỉ nhờ bọn sai-dịch nó bắt chớ.

– Tôi giúp với ngài mà bắt tặc, ngài dắc theo Sài-nguơn-Lộc, Đỗ-chấn-Anh, Lôi-tử-Viễn, Mã-an-Kiệt bốn người, canh ba đêm nay tới canh năm ta sẽ bắt tặc đem về thẩm-vấn.

Hòa-thượng lại day qua Tần-tướng nói :

– Đêm nay tướng-gia đừng ngủ, tới canh năm tôi đến bắt tặc về, cho ngài thẩm-vấn lấy khẩu-cung.

Tần-tướng gật đầu ; Tế-công Triệu-thái-thú và bốn vị ban-đầu ra khỏi Tần-tướng-phủ, đi tới canh hai Triệu-thái-thú nói :

– Bạch Thánh-tăng còn xa không ? tôi đi hết muốn nổi rồi.

– Ráng một chút nữa tới đường hẻm Như-ý là tới.

Tới một bức tường có anh canh-phu thắp ngọn đèn leo-lét, gối đầu cái mõ mà ngủ vùi ; hòa-thượng sẽ lên lấy gạch kê thế gối đầu kia mà rút lấy cái mõ ra, nhưng tên canh-phu cũng không hay ; hòa-thượng bảo Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh kêu tỉnh tên canh-phu nói : « Quan lớn tới. »

Tên canh-phu giựt mình thức dậy sợ-sệt chụp lấy cục gạch gối đầu, nghe hòa-thượng hỏi :

– Canh mấy rồi ?

TIMSACH.COM.VN

Tên canh muốn đánh mõ, coi lại là cục gạch thì kinh-sợ biến sắc mặt, hòa-thượng kề miệng vào tai dặn nhỏ làm như vầy ! như vầy ! và nói :

– Chú đừng sợ.

Tên canh gật đầu, hòa-thượng trả mõ cho kia, dắc năm người tới cửa một ngôi nhà, hòa-thượng nói :

– Muốn bắt kẻ trộm ngọc-chức phụng-quan thì phải vây ngôi nhà nầy.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Năm Chục

Các ban-đầu ra sức bắt tặc-nhơn ;

Tế-Công lãnh hải bộ ra Đô n.ôn.

TẾ-CÔNG dắc năm người đi tới đường hẻm Như-ý phía Đông một ngôi nhà to ; hòa-thượng nói :

– Đây là nơi chúng-ta biện án bắt tặc. , Sài, Đồ hai vị ban đầu đứng giữ cửa phía Bắc ; Lôi, Mã hai vị đứng giữ cửa Nam ;

Bốn vị ban-đầu nói :

– Còn sư-phụ làm gì ?

— Bốn vị phải ráng thổi vào cửa cho tặc nó ra.

Bốn người cũng tin theo không dám cãi, tới giọng cửa kêu :

— Mở cửa ra.

Người trong nhà nghe kêu cửa chạy ra đòm, nghe tiếng gió thổi vào vu-vu bất lạnh mình giởn ốc, quày lại chạy thình-thịch, trong phòng có gia-nhơn hỏi :

— Việc gì vậy ?

— Quỉ thổi gió vô ù-ù nghe ghê người quá !

Dứt lời lại nghe ngoài vỏ cửa kêu : « Mở cửa ! » càng sợ thêm nữa hai chủ và hai ông không dám ra mở cửa ; trong lúc ấy lão-gia trong phòng bước ra.

Nhà nầy nguyên chủ là tri-phủ Thành-Đô, tên là Dương-tế-Điền nhơn vì mẹ chết, ông về nhà cư tang báo hiếu ; đương ở trong thơ-phòng nghe ngoài cửa lộn xộn, kêu đồng-tử xách đèn ra coi, kêu thủ hạ mở cửa thấy mấy vị quan nhơn ; lúc ấy Tế-Công ẩn ngồi chồm hổm một bên. Triệu-thái-thú thấy mở cửa một vị đầu bịt khăn vuông, mặc áo lam bào, mang đôi quan hài, mặt như trăng rằm, ba chòm râu phất phơ trước ngực, ngài thấy nhận ra là quen, bèn bước lại trước người ấy, nói :

— Tè ra là đại-ca, bây giờ chưa ngủ sao ?

Dương tế-Điền trầm ngâm một hơi rồi hỏi :

— Ai lại dám nhận ta làm anh ?

TIMSACH.COM.VN

— Tiểu-đệ là Triệu.phụng-Sơn, bộ huynh-trưởng chẳng nhận được tôi sao ?

Hai người nguyên trước kia đồng học nhau một trường, cũng đồng tuổi nhau, kết bạn nhau rất thiết ; nay gặp Triệu-thái thú, bị phẫn trời tối, thêm kia cải trang nữa, nên nhận không ra, nghe Triệu-thái-thú xưng tên mình thì nói :

— Hiền đệ đường-đường như thế, lại cải trang làm mất thể quan ; nếu quan Ngự-sử hay được sẽ bị trách phạt.

— Huynh-thái đâu rõ, chỉ nhơn Tần-tướng-phủ mất ngọc-chúc phụng quan, có Linh-Ân-tự Tế-Công trưởng-lão, thất được tặc tên Lưu-Xương hối ra được biết kẻ trộm tên là Hòa-vân-Long và Vương-Thông, nên thầy dạy lối phải cải trang mà bắt tặc.

Dương-tái.Điền nghe thở dài nói :

— Hiền-đệ là người bác-học lại còn tinh việc dị-đoan, quái gở loạn thần như thế ? đấy là lời yêu ngôn của hòa-thượng gạt người.

— Huynh-trưởng không nên nói như thế, Tế-Công cũng có theo em mà biện án bắt tặc.

Lúc ấy Tế-công đứng dậy hỏi Triệu-thái.thú :

— Chúng ta ở đây nghỉ hay là ngồi tạm một chút rồi đi ?

— Tiểu-đệ muốn vào nhà huynh-trưởng mà nghỉ, để mấy người kia đứng ngoài chờ đợi ứng hầu.

— Anh kinh mời vào.

Dứt lời hai người thẳng vào trong thượng-phòng, còn hòa

thượng đi vòng tới trước vô ngồi ghế chính giữa ; Dương-tái-Điền thấy trong bụng không vui, ngài thầm nghĩ : « Tự quán tử đĩ chi thứ dân đều trọng tu thân làm căn bản » nên ngài không đoái tới kia, trong tâm tuy không vui nhưng không nói, bước vào đồng ngồi xuống. Triệu-thái-thú nói :

— Em quên dẫn kiến cho hai người chớ.

Dương-tái-Điền nói :

— Anh đã biết rồi, khỏi dẫn kiến.

Liền khiến gia nhơn hiến trà ; hòa thượng nói :

— Khỏi biến trà, dọn rượu uống nhau chơi.

TIMSACH.COM.VN

Dương-tái-Điền làm ngơ giả bộ không nghe, hỏi quan Thái thú ;

— Bắt được Lưu-Xương, nó khai tên tặc ấy ở đâu ?

Hòa thượng nói :

— Dọn rượu cho mau.

Thái thú đem việc ở Tấn-trướng-phủ thuật lại một hồi ; hòa-thượng lại kêu :

— Dọn rượu lên nhé !

Hai người cũng vẫn nói chuyện không đoái tới ; hòa thượng kêu luôn mười mấy hiệp ; Triệu-thái-thú khó bỏ qua, bèn nói :

— Thưa huynh-trưởng ! em đói lắm rồi, có món chi dọn cho em đỡ dạ ?

— Hòa-thượng vừa nói, anh đã nghe rồi, nhưng trong

nhà rượu đồ ăn chẳng có sẵn, nên không dám phụng kinh, hiền-đệ đã đói thì hảo gia-nhơn nó lo làm đồ ăn.

Lời ấy phải ra trong chút lát thì cơm rượu dọn lên ê-hề, hòa thượng không nhường ai tự mình rót rượu ăn uống và nói :

— Chúng ta mới gặp nhau cũng như người quen rồi không nên câu nệ chi.

Hòa-thượng uống luôn một hơi hai ba chun ; Dương-tái-Điền trong bụng muốn thử hòa-thượng bèn hỏi :

— Hòa thượng biết việc quá khứ vị lai, tôi có một việc là quên hẳng ngày sanh nhựt của mình, cầu thầy toán giùm cho biết năm nào, tháng, ngày, giờ nào.

— Để mà Ngài sanh năm... tháng... ngày... giờ..., nay đã 58 tuổi.

Dương-tái-Điền bình thường chẳng tin lời yêu-ngôn gạt người, nay nghe hòa-thượng nói năm, tháng, ngày, giờ sanh của mình đều trúng cả, nên lại nói với hòa-thượng :

— Hòa-thượng làm ơn coi tướng-diện giùm tôi tốt hay xấu.

— Ngài đừng buồn nhé !

— Không sao ! hòa thượng cứ nói thiệt tình đừng ngại, đặt ra quân-tử vấn họa chẳng hồi phước.

Tế-Công cười ngất nói :

—Khí sắc ngài không tốt, bây giờ ấn-đường phát ám nhãn quang đã tán rồi, có đường chỉ xẻ ngang đầu, định canh ba đêm nay sẽ có họa rơi đầu.

— Canh ba đêm nay tôi chết, lấy chi làm bằng-cớ ?

TIMSACH.COM.VN

– Gia-nhơn trong nhà Ngài, nó dẫn tặc-khấu tới giết Ngài

– Gia-nhơn của tôi mà thằng nào?

– Ngài kêu hết bọn gia nhơn lên đây, tôi chỉ cho.

Dương-tái-Điền liền phái gia-nhơn đều nhóm lại đủ hết 27 đứa trai 9 người tớ gái, bọn gia nhơn trai đứng sắp hàng ở thơ phòng, hòa-thượng rão coi, chỉ ngay tên gia.nhơn ngũ quan thanh-tú chừng 35, 36 tuổi, hòa thượng hỏi :

– Ngươi tên họ gì?

– Tôi kêu là Dương-liên-Thăng, con của gia-nhơn Dương-Thuần, là người trung hậu nhứt của lão-gia.

– Ngươi chỉ dẫn tặc-khấu ngoài vào, canh ba đêm nay nó vào giết chủ ngươi.

Dương-liên-Thăng nghe nói sầm mặt xuống nói :

– Hòa.thượng khéo bày-đặt chuyện, tôi từ bé tới giờ thọ ơn chủ tôi quá nặng, đâu lẻ làm việc vô lễ như thế, thầy nói việc không bằng-cớ chi cả.

– Ngươi đứng phiền, ta hỏi ngươi, hồi sớm mai ngươi quét ngoài cửa ngõ, có một người ngó vô nhà, ngươi hỏi : « Chú kiếm ai ? » kia hỏi : « Nhà nầy phải của Tri.phủ Thành Đô Dương-quan lớn không ? » Ngươi nói : « Phải » đúng như vậy không ?

Dương-liên-Thăng nghe nói ngẫm-nghĩ nhớ lại nói :

– Dạ có, sớm mai nầy việc ấy có, nhưng tôi đâu có dẫn tặc tới giết chủ tôi.

– Ngươi nói với nó đây phải là nhà của tri-phủ Thành

Đó, nó có thù với chú ngươi, nên tối nay tìm tới giết chủ ngươi mà báo thù, ngươi không hiểu có lối chi đâu.

Dương-tái-Điền còn bán tinh bán nghi, nhưng trong bụng cũng kinh-sợ ; nghe hòa-thượng hỏi gia-nhơn đều có y như thế chẳng sai, hỏi :

— Bạch-thánh-tăng! việc như thế, thầy có phép gì giải-cứu giùm tôi ?

— Dương-thái-thú đừng lo, chúng tôi nay đến đây cũng vì tên tặc ấy ; Ngài phải người kêu hốn tên đầu mục vào tôi dặn-dò công việc.

Dương-tái-Điền liền phái người kêu ra hốn vi hai-đầu vào hòa-thượng nói :

— Sài, Đỗ hai vị ban đầu mai-phục ở phía Đông phòng : Lôi, Mã hai vị ban đầu mai-phục phòng phía Tây, chờ tới hanh ba sấp tới, Một tên tặc tới ở phía Đông, chờ nó nhảy xuống đất thì bốn người áp lại vây bắt nó ; còn Dương-thái-thú có trọng-trách thưởng tiền cho bốn người mai-phục ấy.

Lôi-tử-Viễn nói :

— Mã-huynh nghĩ coi Sài, Đỗ hai vị tại vệ-môn đã lãnh thưởng mỗi người 50 lượng bạc rồi ; theo lẻ kỳ này để cho hai anh-em mình mới phải, mà hai người chẳng nhường lại điềm nhiên không nói rằng, tối nay tặc tới hai đứa mình đứng thêm phụ họ ; để cho hai người bắt tặc mà lãnh thưởng, nếu kia bắt không được thì anh em mình áp lại bắt tặc, lãnh thưởng chia hai nhau mà xài chẳng cho kia.

Mã-an Kiệt nói :

— Em nói nghe có lý, chúng ta y như thế mà thi hành.

Hai người ngầm tính mưu-kế nhau, bất giác đã tới canh ba, chẳng thấy động tịnh chi ; còn bên Sài, Đồ hai người thì-thầm nhau rằng : « Sao tới giờ mà tặc chưa tới, hay là Tế-Công toán sai rồi, nếu tặc đêm nay không tới, thử coi Tế-Công ồng tính sao cho btết. »

Hai người chính đương thì-thầm nhau, nghe một tiếng «Bốp» rõ ra là một cục đá tống vào dọ trước cửa tặc, theo sau đó rớt xuống một người mặc đồ đi đêm, lưng giắt một ngọn đơn đao, mình cao tám thước, vừa rớt xuống lẹ như chớp Sài, Đồ hai vị nhảy tới nói :

Tặc bây đừng mông chạy thoát, hai ông chờ mi đã lâu rồi.

TIMSACH.COM.VN

Tên tặc kia cười chế nhạo rằng :

— Giỏi cho Dương-tái-Điền, mi đã phòng bị trước, ta cho mi phòng bị trọn năm, sớm muộn gì ta cũng lấy thủ-cấp mi.

Rút đao ra cùng Sài, Đồ hai người đánh nhau, hai vị ban đầu thấy đao pháp của tặc rất thuần-thục, võ nghệ tinh thông, rất khó bắt kịp được, hai vị ban đầu nghe sức giảm lần, mồ hôi ra như tắm, nhưng không thấy Lôi-tử-Viễn và Mã-an-Kiệt ra vây giúp sức, Sài, Đồ hai vị huỳnh rồi, la :

— Tế-Công mau ra giúp chúng-tôi, không xong rồi.

Tế-Công ở trong phòng đáp :

— Ta ra đây.

Hòa-thượng bước ra, tặc-nhơn thấy là hoảng-hốt, nhảy tràng qua một bên nói :

— Nay ta nhiêu-dung cho hai ngươi khỏi chết, ngày khác gặp nhau sẽ hay.

Nhảy lên nóc nhà mà thoát thân, Sài, Đồ hai vị ban đầu la :

— Tặc nô chạy trốn Tế-Công mau niệm chú lên.

— Được để ta định pháp bắt nó.

Liền trỏ ngón tay chỉ, miệng niệm : Án, ma ni bát mế hồng, Án, sắc lịch hích ! tên tặc trên phòng lăng cù xuống trong phòng ; Sài, Đồ hai vị ban đầu chụp tặc nhơn trói lại để trong gian thượng-phòng. Dương-tài-Điền thấy kẻ tặc quả nhiên hùng tráng, bèn hỏi :

— Thằng kia tên họ gì ? ta với mi xưa nay không thù oán nhau, sao mi lại tìm tới đây thích khách ta. ?

Tên tặc suy-nghĩ một hồi, nói :

— Tức lắm ! mạng ta tới đây là cùng còn nói chi nữa.

— Ta với mi thù oán nhau cách nào mà mi tới giết ta, nói cho mau, bằng không ta sẽ trọng trách-phạt mi.

Xin đừng khảo kẹp, để tôi nói ; từ đầu chí cuối thuật lại một hồi như vầy. . . !!

Mời đọc-giả tiếp xem tập ba có nhiều giai-đoạn dị-kì thần-thong cực mầu của Tế công Phật sống.

TIMSACH.COM.VN

— TRUYỆN —

TỀ-CÔNG PHẬT SỐNG

— TẬP III —

SẼ XUẤT BẢN TIẾP THEO
VÀO THÁNG BA 1957

Mời bạn đọc đón xem

TIMSACH.COM.VN

LỊCH NHÀ PHẬT

Nội-dung có đủ ngày giờ tốt xấu, sao, hành, trực, xung, kỵ, các ngày vía Phật, Thánh-lễ Việt-Nam Cộng-Hòa, lời Pháp-ngữ v.v.

— Nơi nơi đều có bán —

Thơ và mandat gởi ông :

LÊ-VĂN-ĐỀN

4/391 Bến Chương-Dương-Saigon

In tại nhà in **TUYẾT-VĂN** *367, Trần-hưng-Đạo—Saigon*

Giá bán : **Nam Việt 20$**

Trung-Việt, Miên, Lèo 25$

Quốc-gia Việt-Nam giấy phép số 655-T.X.B. Saigon, ngày 25 tháng 8 1954

-TRUYỆN-

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

TẬP III

SA-MÔN
THÍCH-GIÁC QUANG
dịch

CÙNG QUÍ BẠN ĐỘC-GIẢ

« TRUYỆN TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG »

Là Tổng-Cao-Tăng năng khuyến thiện, trừ gian, phá tướng, hài - hước có mô - phạm, tỉnh giác cứu-tế xã - hội.

TIMSACH.COM.VN

Mời quí bạn đón xem mỗi tháng một số, để thâm hiểu sâu vào phương - giác cao - siêu của một vị cứu thế, là một sử - tích có sự thật, hiện nay di - tích còn tồn tại ở KHANG-CHÂU.

Soạn giả,
CÀN CHÍ!

— TRUYỆN —

TẾ-CÔNG PHẠT SỐNG

Hồi thứ năm mươi mốt

TIMSACH.COM.VN

Cứu nghĩa-bọc đồng tới Thiên-gia-khẩu
Gặp bạn tỏ tình lúc biệt-lý

DƯƠNG-TÁI-ĐIỀN tại Thơ-phòng hỏi thích-khách họ tên, tên tặc trả lời :

— Tôi là người Tây-xuyên họ Hoa tên Vân-Long, hiệu là Càn-Khôn đạo Thử.

Triệu-thái-thú nói :

— Huynh-trưởng không nên tra hỏi nữa, để tôi dẫn nó về Tần-tướng-phủ cho ngài phát-lạc.

Dương-tái-Điền bước lại tạ ơn Tế-công nói :

— Nếu không có Thánh-tăng đến đây, thì tôi đã thành người âm-ty rồi từ đây tôi chẳng dám bất tính tăng-đạo nữa.

Liền truyền dọn tiệc rượu đãi-đằng hòa-thượng, ăn-uống tới gà gáy tan canh, ràng dậy, thấy ngoài có người vào báo :

— Nay có người trong dinh Thái-thú đem kiệu tới rước Ngài, còn đứng ngoài cửa mà chờ lịnh.

Trong đây phút thấy Triệu-Phước và Triệu.Lộc ôm áo mão vào ; Thái-Thú liền thay y-phục và hỏi :

— Ai cho các ngươi hay ta ở đây mà đem đồ tới ?

— Bẩm tên canh-phu ở đường hẻm Như-ý Lý-Tam vâng lịnh Tế-công cho chúng-tôi hay thật sớm, bảo chúng-tôi tới nhà Dương-trạch mà rước Ngài.

Triệu-thái-thú nghe qua trong lòng mới minh-bạch, liền thay y-phục xong hỏi Tế-công muốn ngồi kiệu hay là cỡi ngựa ; Tế-công nói :

— Thái-thú giải tội-phạm về trước tôi sẽ theo về sau. Triệu-Thái-thú liền cáo bước ra lên kiệu ; Dương-tái-Điền đưa ra tới ngoài ngõ mới trở vô ; Sài-nguơn-Lộc, Đỗ-chấn-Anh, Lôi-tứ-Viễn và Mã-an-Kiệt giải tặc-nhơn thẳng về Tần-tướng-Phủ, có người chạy vào bẩm-báo.

Tần-tướng từ lúc hỏa-thượng cùng Triệu-thái-thú đi rồi ông ngồi chờ tại thơ-phòng qua canh tư, chẳng thấy hỏa-thượng trở về ông mỏi-mệt nằm dài trên sàng mà ngủ khò ; một chút thì trời sáng Ngài chổi dậy súc miệng rửa mặt uống trà, vừa dùng điểm-tâm xong, gia-nhơn vào bẩm:

— Bẩm tướng-gia;hiện có Quan Thái-thú dắc mấy vị ban-đầu bắt tặc dẫn về, còn đứng ngoài chờ lịnh.

— Trước thỉnh Thái-thú vào, nhiên-hậu dắc kẻ tặc vào.

Gia-nhơn bước ra ngoài nói:

— Tướng-gia có lời thỉnh ngài vào.

Triệu-thái-thú vào làm lễ Tần-tướng, thuật lại việc hồi hôm tại đường hẻm Như-ý bắt tặc, rất mông nhờ Tế-công bắt cho, nhứt-nhứt thuật lại một hồi. Tần-tướng phân-phú dẫn tặc lên cho mau.;kẻ tả-hữu dạ rân dắc kẻ tặc lên Tần.tướng thấy tên tặc ấy có vẻ hùng-tráng hơn Lưu-Xương, cặp mắt lấm hung-tợn;mặc đồ y-phục đi đêm; Tần.tướng hỏi:

— Mi tên họ gì ? ở đâu?trộm ngọc-chúc phụng-quan của ta, cất ở đâu; khai ngay sẽ khỏi bị khảo-kẹp khổ thân.

— Bẩm Ngài ! Tôi tên là Hoa-vân-Long, chính tôi trộm ngọc-chúc phung quan.

— Mi lấy bán ở đâu ?

— Tôi bán cho khách-thương qua đường, thành - thử không biết tên họ kia bán được 1300 lượng, bị người đi theo lấy xài tiêu hết.

Tần-tướng nghe nói như thế phừn-phừn nỗi giận, nói :

— Đây là báu truyền-gia của ta mà mi cả gan dám trộm lấy.

Chính đương cơn thạnh-nộ muốn đánh tặc-nhơn, thoạt có người vào bẩm-báo:—Có Tế-công thiền-sư về tới.

Tần-tướng bảo : gia - nhơn mời thầy vào.

Tế-công tới trễ sau, vì từ khi ở nhà Dương-tái-Điền ra đi, khỏi hẻm Như ý thì tới đại-lộ gặp một người xách giỏ trái cây xăm-xăm đi tới trước mặt hòa - thượng qui xuống hành lễ, nói:

— Bạch thầy cũng mạnh-giỏi.

Hòa-thượng vói tay đỡ đứng dậy, coi ra là Thẩm Nang thủ Vật Triệu.Võ, Tế-công nói :

— Đồ-đệ con lại đây thầy nói điều nầy.

— Con nay đi chợ mới mua một giỏ trái-cây mà bán, thầy có điều chi dạy-bảo ?

— Con theo thầy vào quán uống rượu chơi.

Triệu-Võ gật đầu theo Tế-công vô quán, kêu hai bầu rượu Tế-công nói :

— Thầy xem khí-sắc con không tốt, trên ấn-đường con có ám-khí ; thầy cho con 8 đỉnh vàng đây, ở nhà mua gạo củi mà ăn trong 100 ngày rồi con sẽ đi mua bán.

Dứt lời hòa-thượng lấy 8 đỉnh vàng trao cho Triệu-Võ; Triệu-Võ tạ ơn Thánh.tăng, trả tiền rượu, hai người ra đi; Tế-công đi thẳng tới Tần-tướng-phủ, tới cửa thì gia-nhơn chạy

vào báo ; Tần-tướng mời Hòa-thượng vào trong gặp lúc Tướng-gia đương thẩm-vấn tặc-nhơn ; Tế-công hỏi :

— Ngài hỏi nó chịu khai chưa ?

— Nó xưng là Hoa-vân-Long trộm ngọc-chúc phụng-quan của ta, bán cho người nào không rõ tên, thành-thử hai món báu của ta đã lạc mất hẳn.

Hòa-thượng day qua hỏi tặc-nhơn, nói :

— Mi xưng là Hoa-vân-Long chẳng sợ hổ mặt sao, đường-đường thể-diện như mi không có tên thiệt ư ? xưng mình là Hoa-vân.Long đặng phát tài sao ?

Tặc-nhơn nghe nói nhái-nhái mắt suy.nghĩ, nói :

— Hòa.thượng thiệt là oan-gia đối đầu của ta, ta muốn Hoa nhi-đệ cho tiêu ân ấy, dầu ta xưng tên thiệt ra thì cũng chết, chẳng ngờ Hòa-thượng kia nhận biết ta.

TIMSACH.COM.VN

Tần-tướng hỏi :

— Mi tên họ gì, vì duyên- cớ gì mà làm thích-khách như thế, khai mau ?

— Tôi là người Tây-xuyên tên là Vương-Thông, nhà tôi ở phủ Thành-Đô ; nhơn vì anh ruột tôi làm thơ-biện tại phủ, nhơn 200 lượng tiền tang, bị Dương-tái-Điền bắt giam vào ngục đến chết không xử, tôi lúc ấy mắc đi khỏi chừng trở về mới hay thì anh tôi đã chết rồi, tôi muốn tìm Dương - tái - Điền mà báo cừu, chẳng ngờ kia trở về nhà mà cư tang báo hiếu, nên tôi tìm tới Lâm-An, vào tửu-lầu gặp Hoa-vân-Long, kia cũng là anh em lục-lâm ở Tây-xuyên, hai người gặp nhau đồng ở trong nhà Lưu-Xương dưới núi Thành-Hoàng, nhơn vì dạo núi chơi gặp nàng thiếu-phụ tu-hành mỹ-mạo, Hoa-vân-Long thấy thầm để ý, tối nó vào am Ô-Trúc, mưu bẻ hoa nhưng nàng không thuận-tùng, nó giết nàng chết, và chém ngã lão ni-cô, chạy trốn về chỗ ngụ, nó thuật cho tôi rõ việc đã làm, qua ngày kế hai tôi tới Thái-Sơn lầu uống rượu, vì sự cãi-lẫy nhau mà nó chém Tịnh-Vệ

Thái-tuế Tần-Lộc chết; nhiên-hậu tôi với nó tới tửu-lầu khác uống rượu, tôi khuyên kia không nên làm lộng quá thế thoản như bị quan-nhơn bắt đặng thì khó thoát chết; hắn chê: « Tôi nhát quá! và toan làm việc kinh thiên động địa giết hẳng Tần-tướng mới hả dạ nó; tới tối hai tôi đến Tần-tướng-phủ, tự tay nó lấy ngọc-chúc phụng-quan 13 hột minh-châu, những việc ấy một mình nó làm hết, lúc lui nó biên thi trên tường. Thầy ký ngồi bên biên hết những lời kia vừa khai xong, trình lên cho Tần-tướng-gia coi qua mới minh-bạch, hỏi Vương-Thông:

— Hiện nó ở đâu? chắc mi biết, mi nếu nói thiệt thì ta xử nhẹ tội cho, bằng không sẽ buộc mi vào tội nặng.

— Bẩm quan chớ giận! tôi trước kia cùng nó ở một chỗ, chẳng ngo tiệm, ở những nơi vắn-vẻ, hoặc miễn-vỏ, vườn hoa người, hoặc ở cửa ngõ người chẳng hạn, nhưng từ trưa hôm qua, nghe Lưu-Xương bị bắt; nó chẳng dám ở Lâm-An nữa, tính lên Thiên-Gia-Khẩu chờ tôi tại tiệm Thông-Thuận, hẹn với tôi tới đó đồng trở về Tây-xuyên.

Tần-tướng nghe nói hỏi Tế-công:

— Việc nầy phải xử sao?

— Thì Ngài phái người đi bắt nó.

— Trong các quan không ai bắt thằng tặc đó được, xin Thánh-tăng từ-bi giúp cho.

— Tôi đi bắt cũng được, nhưng đặt ra có công thì thưởng có tội thì trừng, ngài phải xuất 200 lượng bạc, thưởng công bắt tặc cho Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh, và cho kia 200 lượng tiền lộ-phí.

Ngài phải làm cho một tờ Hãi-Bộ công-văn tướng-dụ của Ngài sai đi bắt tặc, tôi dắc hai người đồng đi bắt tặc. Còn Vương-Thông giao cho huyện Tiền-Đường đóng gông giam vào ngục, chẳng nên hành hà nó, chờ bắt được Hoa-vân-Long, sẽ dẫn nó lên đường làm chứng chắc.

TIMSACH.COM.VN

Tần-tướng gặt đầu liền phủ Thái-thú trở về vệ thảo tờ Hãi-Bộ công-văn ; tướng-gia thần bút phê ký lời tướng-dụ ; hòa-thượng nói ;

— Sài, Đồ hai vị ban-đầu theo ta thì không nên mặc y-phục quan, phải cải trang người thường-dân cho người không biết.

Hai vị ban-đầu vâng dạ ; theo quan Thái-thú trở về vệ, Thái-thú thì lo tờ công-văn, còn Sài, Đồ, hai vị ban-đầu thì ra chợ sắm hai bộ y-phục vải màu nguyệt-bạch, khăn nhiều và đôi giày, hai người thay y-phục cải trang rồi, gói y-phục quan lại kỹ mà cất, cầm công-văn tới Tần-tướng phủ ; Tế-Công ăn cơm sớm xong thì hai vị ban-đầu đã lãnh xong lời tướng-dụ ; Tần tướng nói :

— Sư-phụ tới Thiên-gia-khẩu bắt tặc đem về lãnh thưởng ba vạn-môn 1200 lượng bạc, đặng mừng cho thầy.

Tế-công cùng hai vị ban-đầu cáo từ ra đi, gặp cảnh trời trong gió mát hòa.thượng hứng khẩu ca :

Than ôi! người bị tuế-nguyệt lao-chao
Biết bao chừ ra khỏi trần lao
Thung-dung tác sự gây phiền-não ;
Nhẫn-nại thường thời khỏi oán-nhau,
Người nhân tham tài thân-gia tán
Tâm ham đầu lá mọng công mau :
Các ông đoái lại đời mình đấy,
Nhận trong tam giáo lẽ nào cao.
Rõ ra anh-hùng an ban định quốc,
Minh-mông đồng nội rộng bao-la ;
Âu chàng mặc ý cất cửa nhà,
Nhưng thân đầu nằm hết hai sàng.
Một đời công-danh ngàn đời nghiệt,
Nữa đời sinh-qui nữa đời chướng,
• Chừng nào lên đặng non cao-thượng ;
• Ngọn sống hồng-trần mặc lao-xao.

Hòa-thượng ca hết nói :

— Hai vị ban-đầu đi cho mau, thằng Hoa-vân-Long nó sợ bị bắt, nên treo cổ mà chết trong rừng trước kia.

Sài, Đồ hai vị chạy như bay được lối năm sáu dặm đường, vọi-vọi thấy có người sửa-soạn treo mình, Sài-nguơn-Lộc nói :

— Nếu tặc nó thắt họng chết, 1200 lượng bạc thưởng kia hỏng rồi, thì đi sai-sự kỳ này vô-vị quá.

Hai người ráng hết gân chơn chạy nước lớn tới rừng, thì người ấy đã thắt cổ rồi ; Sài-đầu nóng-nẫy chụp ôm tặc-nhơn.

Hồi Thứ Năm Mươi Hai

Kỳ-nhiệm-Công bái-thỉnh Tế-công
Hội anh-hùng xảy gặp tặc.khấu.

SÀI-NGUƠN-LỘC chạy lại ôm người treo cổ kia lại, Đồ- chấn-Anh theo tới nói:

— Đại-ca đã bắt được Hoa-vân-Long rồi nhé?

Sài-đầu cúi xuống coi kỹ, nói :

— Thằng Hoa-vân-Long nầy giả quá !

—Sao đó ?

— Chú coi người nầy tóc râu đều bạc - phiếu, mà bẻ hoa hăm đờn-bà gì nổi.

Hai người đỡ ông già ấy đứng dây kêu-réo kia tỉnh lại ; một hồi lâu lão mới bắt được hơi thở, mở mắt ra thấy lão phừn-phừn nổi giận, nói :

— Hai thằng nầy đi đường thì lo đi, lại quấn tới việc người !

Sài-đầu đợi ông già ấy mắng rồi, nói :

— Ông già nầy thiệt nói nghe vô lý quá, vì như hai tôi treo cổ, ông gặp bỏ qua được không? đâu có lẽ thấy chết mà không cứu cho được, ông có điều gì tỏ thiệt cho chúng-

TIMSACH.COM.VN

tôi biết giúp cho, hoặc vì tiền-bạc, hay bị ai hùng-hiếp, nói thiệt chúng-tôi cứu cho.

Ông chưởi chúng-tôi vừa rồi, không ai phiền ông đâu.

Ông già ấy thở ra nói :

— Vừa rồi tôi quá nóng lẫm-lỗi với hai vị, tôi không vì lẽ gì mà chưởi hai vị, tôi tự nghĩ : việc nầy dầu nói cho hai vị biết cũng cứu tôi không được, hai vị cứu tôi sống còn phải mắc hai tội.

— Ông chớ thấy chúng-tôi ăn-mặc tầm-thường vậy mà nhận lầm, chúng tôi nói lo được là lo được, dầu việc lớn-lao cách nào cũng được, tại sao ông tự tìm sự chết ?

— Hai vị muốn rõ việc tôi, : xin hai vị ngồi xuống đây chầm-rải tôi thưa cho hai vị rõ, tôi quê-quán người làng Tu-Hoà huyện Phú-Phong, tên là Phó-hữu-Đức, chủ tôi tên Phùng-văn-Thái tại An-Trương-Kinh làm tri-huyện ; là một vị thanh-quan, thương dân như con đẻ, đau chết tại nơi nhậm, trong túi không còn một đồng nào, tôi cùng phu-nhơn, công-tử và tiểu-thơ phò linh-cữu trở về nguyên-quán, tiểu-thơ của chủ tôi gã về nhà quan-quận, bên xuôi trai là tả-đường Châu. lão-gia gởi thơ tới đòi rước dâu, Lịnh phu-nhơn tôi kkông có tiền làm lễ đưa dâu, kêu tôi lên phủ Trấn-Giang tới em lịnh bà mà mượn 200 lượng bạc, đặng làm lễ đưa tiểu-thơ về nhà chồng. Tôi đi tới nơi gặp ông cậu. Ông hay lão-gia tôi chết tại nơi nhậm, thì ông trách tôi sao không đưa bà chủ tôi về nhà ông ; để cho mẹ con phải vất-vả thế ấy ; ông lấy trao tôi 600 lượng bạc nói :

— 500 lượng thì giao cho bà chủ tôi lo lễ đưa con gái về nhà chồng, còn 100 lượng thì cho tôi làm tiền lộ-phí, tôi sợ cất tiền không tiện, nên mua 12 đỉnh vàng nguyên gói bỏ trong tôi gút cột vô lưng, tôi đi tới rừng nầy nghe đau bụng, đau càng ngày càng thúc đi không được nữa, nằm ở dưới gốc cây mà nghĩ ; đương lúc sầu-khổ một cậu trai chừng 20 tuổi ngoài bước lại; tay cầm sợi dây hỏi tôi làm gì ngồi dưới gốc cây chẳng đi ?

tôi nói : — Đau bụng độc hại quá đi không được. Kia lấy trao cho tôi hai hoàn thuốc kim-y, tôi uống vào bất buồn ngủ quá, ngủ hồi nào không hay, chừng thức tỉnh dậy, thì cậu trai ấy đã biến mất, còn bỏ sợi dây nằm đó, luôn cái bọc 12 đỉnh vàng nguyên của tôi cũng không còn ;

Hai vị nghĩ thử coi, tôi làm sao dám trở về thấy mặt bà chủ tôi, phần thì chủ tôi nghèo đương đợi tiền ; tôi muốn trở lại ông cậu nhưng không biết lời chi nói với kia, dầu cặn kẽ tỏ phân ổng cũng không tin, tính tới tính lui chỉ còn nước chết là xong ; hai vị tuy có lòng tốt cứu tôi, nhưng chính tôi lại không muốn sống.

Sải, Đồ hai vị nghe nói mới rõ Tế-công gạt mình cứu kia, chớ đâu có Hoa-vân-Long chi ; hai vị thầm nghĩ : Hai đứa mình phá rối hòa-thượng chơi ; nghĩ rồi kêu ông Phó-hữu-Đức nói :

TIMSACH.COM.VN

— Ông đừng tính việc chết, lát nữa ở phía Nam đi tới một vị hòa-thượng, ông nắm ổng lại đòi tiền, bảo ổng tính sao thì tính, bằng không đừng cho ổng đi.

— Thế thì may lắm !

Dứt lời thấy một ông cùng hòa-thượng đi tới, bộ-dạng xiêu tới ngã lui như người say rượu, chính là Tế-công hòa-thượng vừa đi vừa nói :

— Ngươi nói ta khùng, ta chịu khùng,

Chứng phung-điên ấy đều bất đồng ;

Có ai tìm học chứng phung-điên ?

Phải tặng hằn-tăng rượu một bầu.

Ca dứt thì Sải-nguơn-Lộc nói :

— Bạch thầy mau lại đây.

Phó-hữu-Đức thấy là một vị Cùng-điên hòa-thượng, y-phục lam-lũ ;

Hòa-thượng bước lại hỏi :

— Ai vậy hai vị ?

Sài, Đồ hai người thuật lại việc Phó-hữu-Đức vừa nói một hồi, Tế-Công hỏi :

— Hai vị nói có 600 lượng bạc hỷ ?

— Bạch không có.

— Hai vị không có 600 lượng bạc làm sao cứu được Phó.hữu.Đức. vô cớ lại gây thêm lý-sự nữa, vậy hai vị còn được bao nhiêu ?

— Hai tôi chỉ còn có 200 lượng tiền lộ-phí, chớ không còn đồng-chữ chi cả.

Phó-hữu-Đức nghe ba người nói chuyện nhau như thế, thì thầm nghĩ :

« Mình làm mất bạc, đâu nỡ làm nhọc cho người ta ; nghĩ rồi nói :

— Xin ba vị chớ tiến quân đến tôi.

Hòa-thượng nói :

— Đâu có lý chẳng quản tới việc nầy, vì ta đã nghe rõ-ràng rồi ; lại đây ta treo ông cho rồi.

Sài, Đồ hai người nói :

— Bạch thầy nói sao vậy ? thầy bảo chúng-tôi cứu kia thì thầy phải tìm phương mà tiếp-độ kia, đâu thể bỏ qua được.

— Việc đã lỡ rồi, thôi Phó-hữu-Đức theo chúng-ta tới Thiên-gia-Khẩu, hễ gặp ai tới trước ta la, ấy là người giúp tiền cho Ông. Phó-hữu-Đức dạ vâng ! ba người cùng Tế-công ra khỏi rừng thẳng tới Thiên-gia-Khẩu, được bốn năm dặm đường hòa-thượng đi trước xướng-

ca : *Chàng muốn làm trai,*
Thì người đã biết ;
Chàng muốn tiền bạc,
Mạng ta ngươi chớ chê.
Thời vận tới thì,

TIMSACH.COM.VN

Thời suy, vận bỉ,
Thế nên: Làm lành mau tiêu-tai,
Sợ người ỗ phước chịu không thấu.
Cơ-mưu tính quá tâm hư-hoạt,
Rốt cuộc: tang-đỉen biến thương-hải.
Trước kia phải mang lại;
Tự có thiên-công tại;
Người tới trả oan-trái;
Ngươi bị người ta bán

« Hòa-thượng xướng sơn-ca rồi, thì đầu làng Thiên-gia-Khẩu, thoạt có người hết lớn nói :

— Thánh-tăng mới tới đây hỷ ? đệ-tử kiếm thầy muốn đỗ lửa mà không gặp, may lại gặp thầy đây.

Phía sau theo một vị nữa, hai người tới trước mặt Tế-công quỳ lạy; hai vị ban-đầu nhận biết hai người là Mỹ-Nhiệm Công Trần Hiếu, và Dương mãnh, hiệu là Bình Phú-Thần,chính hai vị đạt quan bảo phiêu ; nhơn gặp mối bảo-phiêu lên phủ Khúc-Châu, người khách Vương Trung ngu tiệm .Thông-Thuận tại Thiên-gia-Khẩu, hốt nhiên kia sanh bịnh cấm khẩu lụy tả (bịnh kiết, rước nhiều thầy điều trị nhưng bịnh cứ trở mãi, bịnh chứng càng ngày càng thủy nguy. Vương Trung nằm tại sàng ngủ thì thôi, tỉnh thì khóc mướt nhớ cha mẹ ở nhà, nghĩ phận mình xứ người đau bịnh nặng thế nầy, thoản như mình nhắm mắt thì 30 vạn bạc hàng-hóa phải tiêu ma, mình phải làm cô-hồn, oán-quỉ xứ người, Trần-Hiếu và Dương-Mãnh bẩm tánh trung-hậu, thấy kia là trang hiếu-tử thì cảm-động rước thầy chẩn-trị, nhưng không gặp được minh-y ; hai người tới chúa Linh-An rước Tế-công, hỏi ra thì Tế-công chưa về chùa, dọ hỏi khắp nơi nghe nói Tế.công bị người rước đến huyện Côn-Sơn trị bịnh ; hai vị hết phương phải dặn trong chùa, thầy có về nói chúng-tôi chờ tại tiệm Thiên-Hưng ; chờ luôn hai ngày chẳng thấy Tế-Công tới, hai người trong tâm buồn bực quá. Hôm nay đương rảo chơi ngoài đường nghe tiếng Tế-công xướng sơn-ca đi tới ; Dương-Mãnh cả mừng hết vang hai người tới trước Tế.công lạy làm lễ, hòa-thượng hỏi :

— Hai người đi đâu lại tới đây ?

Trần-Hiếu bèn đem việc người khách làm bịnh nặng, có lên tại chùa Linh-Ẩn rước sư-phụ, nhưng không gặp, nên chúng tôi đi không được ; xin sư phụ từ bi cứu giùm kia làm phước.

Hòa-thượng gật đầu nói :

— Hai con hãy đứng đây.

Sài, Đồ hai vị ban đầu nhận biết hỏi :

— Hai vị đạt-quan đi đâu đây ?

Trần-Hiếu thấy hai vị ban đầu thì mừng nói :

— Sao hai vị lại ăn mặc như thế, làm tôi nhìn không ra.

— Hai tôi theo Tế công đi biện án.

Hòa thượng đi tới lòa tửu lầu, liền dừng lại không đi nữa ; lúc ấy bốn người có bốn tâm ý : Sài, Đồ hai vị ban đầu thì tính bắt Hoa-vân Long ; Phó-hữu-Đức tính cho người lớn sẽ giúp cho gia 600 lượng bạc, nên quyết theo hai người ; còn hòa thượng tính vào tửu-lầu mà uống rượu, thấy nói :

— Chúng vị hãy vào đây uống rượu chơi.

Trong chúng tuy không vừa ý nhưng không dám cãi, đều theo hòa-thượng vào tửu-quán ; Tế.công thấy là Hội-Anh-lầu thì động tâm, nói :

— Muốn bắt Hoa-vân-Long thì phải ở đây mà chờ nó

Hồi thứ năm mươi ba

Lục-lâm tặc thoạt gặp cướp đường :
Lập gian-mưu họa-hỗ bát thành.

TẾ-CÔNG vào Hội-Anh.lầu, chưởng-quỹ thấy kia lam lụ rách rưới, thì làm ngơ, anh em Trần Hiếu bước vào thì kia mời :

— Mời chúng-vị vào trong ngồi.

Tế công đứng ngoài cửa nói :

— Ta cũng vào luôn nhé ?

— Hòa-thượng vào thì vui lắm, mời thầy vô ngồi.

Sáu người vào trong hậu-đường, hỏa-kế bước lại hỏi :

— Sáu vị lên lầu hay là ở từng dưới.

Hòa-thượng hỏi :

— Có bàn nào trống không ?

— Chỉ còn một bàn nhưng đã có ba người vào ăn-uống rồi, mời sáu vị lên lầu.

— Không lên lầu, chúng ta lại bàn trống ấy ăn, mời ba người kia đi đời qua bàn khác.

— Không đặng đâu ?

— Chú đừng lo, ta tới bàn trống ấy.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng bước xăn vào thấy ba người đương uống rượu chuyện-trò ; ba vị đây là anh em mới kết-nghĩa, mời vào tiệm ăn-uống vui chơi, hòa-thượng bước vào nói :

— Ba vị giữ việc ăn uống, tôi trả tiền cho, kêu thêm đồ ăn nữa.

Ba người đứng dậy, đại-ca thì nghĩ hòa-thượng quen với hai người kia, còn hai kia tính hòa-thượng quen với anh nọ, nên đồng nói :

— Hòa-thượng đừng lo việc trả tiền, ngồi vào ăn uống cho vui.

— Xin mời ! mời !

Dứt lời hòa-thượng bước tháo ra ; vị đại-ca hỏi hai người kia :

— Hòa-thượng ấy ở chùa nào vậy ?

— Chớ không phải quen với anh sao ?

— Chẳng phải.

Ba người cười xòa nói :

— Việc này cũng kỳ thật, thôi ngồi vào uống-ăn nà.

Ba người vừa ngồi xuống ghế, liền đồng nhau đứng dậy liền, đại-ca nói :

— Ta vừa ngồi xuống, thứ gì dưới ghế cắn đích ta nhảy nhổm.

Hai người cũng thế nên kêu Hỏa-Kế, nói :

— Anh hỏa-kế! bưng mâm dọn qua bàn khác, bàn nầy không tốt dơ-dáy quá ! Hỏa-kế phải bưng mâm dọn qua bàn khác; ba người ra rồi thì Tế-công cả bọn bước vào ngồi kêu đồ ăn rượu, ăn uống nhau được vài chun, nghe phía ngoài có tiếng người nói :

— Đảng-ta phải coi chừng, sợ chỉ-điểu muốn bắt mồi.

Dứt lời vào ba tên gian-dương đại-đạo, trong bọn đó có Hoa-vân-Long.

Nhắc lại Hoa-vân-Long từ khi tại Lâm-An phân tay Vương-Thông ra đi, hẹn chờ nhau tại tiệm Thông-Thuận ở Thiên-gia-Khẩu; dâm-tặc ở đây chờ Vương-Thông quá lâu mọi người đều nhận nó là người đặt-quan bảo-phiêu ; một hôm nó ăn cơm chiều rồi buồn quá giục muốn đi, tính tiền cơm ngủ trọ xong, nó dặn trong tiệm có Vương-Thông tới thì nói nó đã đi rồi, sẽ gặp nhau ở nhà gia ; hỏa.kế gật đầu ; dâm tặc ra khỏi tiệm thì trống đã trở canh một, ra khỏi ngoài làng, trăng lờ-mờ, sao nhấp-nhánh khiêu-động thêm mối sầu cho khách lữ; đi được năm sáu dặm đường, có một người trong cụm rừng nhảy ra, nói :

Lúc nhỏ sanh ra tâm-tánh thô,
Phiêu-lưu bốn bể khỏi dần-họa.
Trời-nỗi gian-hồ đến thảo-lư (chòi tranh) ;
Gặp người lương-thiện ra tay cứu.
Chuyến tru tham-quan ác-bá trừ ;,
Ta tới đâu tạm trong vuôn tắc,
Đâu quản chi phép nước hữu cô.
Ham học thương-bổng biếng đọc thơ

Dứt lời quơi đao hét rằng :

— Ai đi đó hãy đứng lại, nạp tiền mãi-lộ ông tha cho khỏi chết.

— Đàng-ta còn đón đường nhau.

Người ấy cười ngất nói :

— Ta chẳng biết chi là chi, chỉ biết tự tế lấy mình mà thôi.

— Anh không phải đàng-ta trong luc-lâm sao ?

Người ấy chẳng nói rằng quơi đao chém tới, Hoa-vân-Long rút cang-đao ra nghinh chiến, thấy người ấy tướng mạo hung-tợn, mặt xanh râu đỏ phất-phơ trước ngực, bèn thâu đao lại nói :

— Té ra là Hoa-nhị-ca, anh đi đâu nửa đêm tâm.tối như thế ?

— Ca Lôi-nhị-đệ, việc anh không thể một lời phân cận.

Hoa-vân-Long thuật lại việc mình, từ khi ở Giang-Tây tới Lâm An những việc đã làm thuật lại một hồi, nhưng không nói việc bẻ hoa am Ô-Trúc cho kia biết.

Người ấy tên là Lôi-Minh, nguyên là người ở Long-Tuyền-đão, huyện Đơn-Dương, Trấn-Giang-Phủ, cũng là vị Lục-lâm anh-hùng, cùng với Trần-Lượng là anh-em kết-bái thân-mến nhau, hai người chia tay nhau cả năm rồi, Lôi-Minh tới nhà Trần-Lượng mà kiếm, người nhà nói :

— Trần-Lượng đã lên Lâm-An rồi.

Lôi-Minh nghe trong lòng không yên, tính lên Lâm-An kiếm Trần-Lượng cho được mới nghe ; Bữa nay đi đường gặp người đi đêm một mình, thì cố ý đón đường kiếm tiền lộ-phí, trong rừng cầm đao nhảy ra, nhìn là Hoa-vân-Long, hai người chào nhau và kể việc hàng.huyên đôi đàng, từ khi ly-biệt nhau, Hoa-vân-Long hỏi :

— Lôi-nhị-đệ vừa đọc bài thi hồi nãy, tự em đặt ra ư ?

— Không phải đây là của Dương-đại-ca làm cho.

TIMSACH.COM.VN

— Hoa-nhị-ca đi Lâm-An có gặp Trần-Lượng không, tôi chính đi kiếm nó đây ?

— Ta không gặp Trần-Lượng, nhưng tốt hơn là em đừng đi lên Lâm-An, vì ta giết người ở Thái-Sơn lấu và trộm ngọc-chúc phụng-quan, sợ quan-binh thấy em sanh nghi mà bất chẳng tiện.

Không sao đâu, rũi như tôi bị bắt thì tôi thế nhị-ca mà phá tan án ấy, Hoa-nhị-ca đi lên Lâm-An chơi với tôi một tháng, rồi sẽ trở về Giang-Tây cũng không muộn gì.

Hoa-vân-Long có tánh không nhứt định, nghe Lôi-Minh rủ thì chịu liền ; hai người đồng đi được một đỗi đường khỏi đám rừng, gặp Thánh-thủ Bạch-viên Trần Lượng.

Trần-Lượng từ khi theo Tế-công tới lúc lấy nước cạo đầu; Trần-Lượng cả kinh chạy trốn, kiếm chỗ trọ tại Lâm-An mà lánh mặt; nên những việc Hoa-vân-Long lâm tại Lâm-An kia đều biết cả,sau nghe tin Giả-Lựu-Kê-tử Lưu-Xương bị bắt; Tế-Công phụng mạng ra đi bắt tặc ; Trần-Lượng muốn tìm Hoa-vân-Long mà cho hay tin, cho kia lánh đi nơi khác ; chẳng ngờ nay đi tới đây lại gặp Lôi-Minh và Hoa-vân-Long, ba người gặp nhau chào mừng, đến ngồi chồm-hổm dưới đất kể chuyện hàng-huyên những ngày cách nhau ; Trời hừng sáng Trần-Lượng nói :

— Chúng-ta tới Thiên-gia-Khẩu tắm.rửa sạch-sẽ, vào tiệm điểm-tâm thương-lượng nhau rồi sẽ đi.

Hoa-vân-Long gật đầu, ba người tắm-rửa xong, ăn-uống trà điểm-tâm, đứng Ngọ ba người kéo nhau vào Hội-Anh-lâu, Hoa-vân.Long nói :

— Phải coi chừng có người rình bắt chúng.ta.

Lúc ấy Tế-Công ở bên tòa-kia đã nghe rành, nhưng hòa-thượng cũng chưa bước ra ; ba người thẳng lên lầu thấy cũng sạch-sẽ, kêu đồ ăn, ăn uống những chất thật ngon ; ăn-uống nói chuyện nhau vui.vẻ ; Lôi-Minh nói với Hoa-vân-Long rằng :

— Nhị-ca đừng trốn-tránh đâu, hiện ở Lâm-An không có ai ruồng bắt mà sợ, dầu có nữa thì có tôi đây, lại đứa nào bắt đứa nấy là xong...

Trần-Lượng nói :

— Nhị-ca không nên cầu cao, hiện có Tế-Công trưởng-lão dắc hai người ban-đầu ruồng bắt Hoa-nhị-ca, thầy ấy hiểu việc quá-khứ vị-lai.

Lôi-Minh nghe nói cười ngất nói :

— Chú ba mầy sợ hòa-thượng, chớ ta không sợ hòa-thượng, có ba người mà mông bắt Hoa-nhị-ca, chẳng phải ta nói thách đó, dù cho 200 quan-binh cũng không bắt ảnh được.

— Huynh trưởng có chỗ chẳng rõ, Tế-Công trưởng-lão có thần-thông quảng đại, pháp-lực vô biên đủng chỉ minh thì cứng như trời trồng lay-động không-đặng.

Lôi-Minh nghe nói vỗ bàn hét lớn rằng ;

— Thằng ba nầy chọc tức chết ta, nó tôn oai-phong hòa-thượng, làm mất nhuệ-khí của anh-em chúng-ta, nếu hòa-thượng có đây ta giết cho mà coi, bằng không hai ở đây chờ ta qua Lâm-An hỏi thăm chùa Linh-Ẩn lấy đầu nó mới hả giận cho.

— Anh đừng nói thế chớ, nếu anh nói bành thì Ôn toán biết ngay tự tìm tới anh, thì ba ta không phương nào thoát khỏi.

Hoa-vân-Long nói :

— Thôi hai em uống rượu đi đừng bàng tới nữa, may là không có ai, nếu có thinh trương ra có điều bất-tiện, chúng ta nói chuyện phải cẩn-thận :

Lôi-Minh hỏi :

— Hoa-nhị-ca bộ sợ hòa-thượng sao ? chớ tôi không sợ nó.

Đương nói chuyện nhau nghe dưới lầu có tiếng hét vang :

— Hay cho tặc bây ! hòa-thượng tới bắt Hoa-vân-Long đây, đừng mông thoát khỏi.

Nhắc lại hòa-thượng ở trong phòng với hai vị ban-đầu Dương-Mãnh và Trần-Hiếu cùng Phó-Hữu-Đức, uống rượu với nhau, nghe phía ngoài có tiếng lục-lâm nói chuyện nhau, thì Ông đã biết là ba kia, nhưng để cho kia ngồi an ; hòa-thượng nói với mấy người hay, Ông ra ngoài phương-tiện một chút, đứng dưới thang lầu nghe Lôi-Minh đương nói lớn-lối ; hòa-thượng trả lời, muốn lên lầu bắt Hoa-vân-Long.

Hồi thứ năm mươi bốn.

Hiển thần-thông kinh-khiếp Lôi-Minh.
Xả diệu-dược nghĩa-cứu Vương-Trung.

TIMSACH.COM.VN

HOA-VÂN-LONG vốn là kinh cung chi điểu (1) nghe tiếng Tế-Công dưới thang lầu, thì kinh hồn hoảng vía tung ra song lầu mà đào-tẩu liền, còn Trần-Lượng nghe tiếng Tế-Công bèn kêu Lôi Minh nói :

— Tôi nói không sai Lôi-nhị-ca thấy ông tới chưa ?

Lôi-Minh rút đao chạy xuống lầu, thấy hòa-thượng mặc y-phục rách-rưới tượng thể kẻ ăn mày, muốn bước lên lầu Lôi-Minh đứng trên, tính đợi hòa-thượng lên sẽ chém đầu ; hòa-thượng ngước đầu lên thấy, liền trỏ ngón tay chỉ niệm lục tự chơn-ngôn, dùng định thần pháp định cứng Lôi-Minh, hòa-thượng bước thẳng lên lầu đi kế bên Lôi-Minh, Trần-Lượng vội vàng hành-lễ nói :

— Bạch thầy đặng mạnh giỏi ?

— Lượng con cũng mạnh giỏi hỉ ?

— Đệ-tử ở đây hầu-đợi thầy hèn lâu, đặng cùng nhau uống rượu chơi.

(1) Kinh cung chi điểu : Là chim bị bắn, thấy cây cong cũng sợ.

Hòa-thượng bước lại bàn ngồi, Trần-Lượng rót một chun rượu mời ; hòa-thượng bưng lên uống cạn, Trần-lượng chấp tay nói :

— Bạch sư-phụ từ-bi xả phép cho ảnh, kẻo người ta thấy bộ dạng như thế bất tiện quá...

Hòa-thượng lắc đầu, lúc ấy nghe giữa chừng lầu có tiếng la hoảng đùng ! đùng ! té xuống lầu ; té ra là tên dọn bàn bưng mâm đồ ăn lên lầu, ngó lên thấy ông mặt xanh râu đỏ cầm đao đưa lên, tuồng như muốn chém ai, nó kinh hãi tay chơn rung-rẫy, ném mâm đồ, nhào lăng-cù xuống dưới thang lầu.

Trần-Lượng thấy thế càng yêu-cầu thúc hòa-thượng :

— Bạch thầy ! xả định pháp giùm cho ảnh, để coi kỳ quá, xin thầy từ-bi !

Hòa-thượng chỉ kia và nói :

— Ngươi hãy lại đây !

TIMSACH.COM.VN

Lúc ấy Lôi-Minh đã cử-động được và rõ ngay hòa-thượng có năng lực không vừa, bèn cất đao vào giỏ, thầm nghĩ : mình giả bộ bề ngoài nói chuyện cùng kia tử-tế, thừa lúc kia lơ-đễnh mình chém nó một đao, trả thù cho Hoa-nhị-ca ; nghĩ rồi bước lại quì xuống lạy dài Tế-Công, nói :

— Bạch thầy ! thầy là thầy của Trần-Lượng, thì cũng là thầy của tôi, tôi một khi mê-mụi lầm-lỗi, xin thầy từ-bi thứ cho.

Trần-Lượng thấy vậy trong bụng cũng mừng thầm, tưởng cho kia tri quá tắc cải, bèn nói :

— Bạch thầy ! ảnh biết lỗi nhận quấy cầu nhiêu, thầy cũng từ-bi vì tôi mà thứ tội cho ảnh nhờ.

Hòa-thượng nói :

— Ngươi hãy đứng dậy !

— Lôi-Minh đứng dậy lại ngồi gần bên hòa-thượng, hòa-thượng liền đứng dậy qua ngồi phía khác, Trần-Lượng nói : Có sao đâu mà thầy ky-hiềm, ảnh có tánh thô-tháo như thế, chớ đâu dám vô lễ với thầy.

— Ta cũng dư biết.

Dứt lời tên đứng bàn lên hướng Lôi-Minh nói :

— Tôi có điều chi lỗi với ông mà ông cầm đao muốn chém tôi, làm tôi sợ-hãi ném bể hết bốn dĩa đồ ăn.

— Không sao ! chiếu theo số ấy đáng bao nhiêu, ta sẽ bồi thường cho, vì ta nghe dưới lầu có tiếng kẻ thù của ta, nên cầm đao hờ nó lên mà chém chớ không có hờn chi mi, hãy bỏ qua việc ấy.

Lôi-Minh thấy hòa-thượng nói chuyện với Trần.Lượng, chẳng để ý tới mình, thừa lúc chẳng đề-phòng rút đao muốn đâm hòa-thượng, hòa-thượng chỉ định.tru Lôi-Minh, vỗ bàn hét to :

— Tặc ! mi muốn mưu.hại hòa-thượng à ! hai vị ban-đầu mau lên bắt tặc !

TIMSACH.COM.VN

Thiên-hạ dưới lầu, nghe la tặc đều kinh-hoàn, hai vị ban.đầu nghe kêu tặc trên lầu, đồng cầm thiết-bảng chạy lên ; Trần-Hiếu trong tay không có binh-khí, liền giựt lấy song-hồng sắt cầm tay ; còn Dương-Mãnh hầm tánh khờ thô.tháo, thấy tên đầu-bếp cầm cây ống thổi lửa bằng sắt liền xốc lại tác tay kia một cái chúi-nhũi, giựt ống thổi lửa cầm tay, hai người đồng chạy lên lầu ; dưới lầu khách ăn-uống xôn-xao, lộn-xộn, hai vị ban-đầu với Dương-Mãnh, Trần-Hiếu chạy lên lầu thấy hòa-thượng ngồi một bàn với người mặt trắng và người mặt xanh râu đỏ, còn tên dọn bàn thì đứng một bên, chớ không có ai khác nữa, Sài-đầu hỏi :

Bạch thánh-tăng ! tặc ở đâu ?

— Ta la nó đã chạy rồi, còn hai người đây là đồ-đệ của ta, hai vị ban-đầu lại đây ta dẫn-kiến cho hai người.

Thầy dùng tay chỉ Trần.Lượng, nói :

— Người nầy đồ-đệ ta tên là Lượng.

— Chúng-tôi xin chào Lượng-gia.

— Tôi đây họ Trần.

– Té ra là Trần-Lượng-gia.

Hòa-thượng lại chỉ qua Lôi-Minh nói :

– Còn người nầy cũng đồ-đệ ta tên là Minh.

Lôi-Minh lúc ấy vừa lay.động được, trong tim còn hồi-hộp, hai vị ban-đầu bước lại nói :

— Chúng tôi kính chào Minh-gia.

— Tôi họ Lôi.

— Thưa chào Lôi-Minh-gia !

Hòa-thượng dẫn-kiến cho hai vị ban-đầu rồi, nói :

— Bốn vị hãy xuống phòng dưới mà chờ ta.

Bốn người vâng lời quày-quả trở xuống lầu, vừa tới dưới thang lầu, tên đầu-bếp nắm Dương-Mãnh lại nói :

— Tôi chẳng làm chi mích lòng Ông, sao Ông lại đánh tôi rụng hết mấy cái răng, Ông phải tính sao, chớ tôi không nghe cho Ông ?.

Trần-Hiếu bước lại xin lỗi nhiều lời dịu.ngọt mới ổn-thỏa, bốn người trở về phòng mình.

Lôi-Minh thấy người xuống lầu rồi liền đắc đạo vào giỏ thầm nghĩ : «Hòa-thượng nầy khó dối Ông được, ta hại Ông không đặng cách nầy sẽ toan mưu khác» Nghĩ rồi đứng dậy cáo lỗi đi xuống lầu kêu hỏa-kế hỏi :

— Trên lầu ăn hết bao nhiêu tiền, và nhã-phòng phía dưới, ngươi tính chung hết thảy bao nhiêu ?

Tài-phú tính xong, thì Lôi-Minh trả tiền hết cả, lại kêu thêm một bình rượu và rô-ti hai con gà cho chúng ta nhậu chơi.

Hỏa-kế bèn đong một bình rượu đầy và gói hai con gà trao cho Lôi-Minh ; Lôi-Minh lấy gói thuốc mê bỏ một chút vô rượu.

Thuốc mê nầy chẳng phải Lôi-Minh tự có, nguyên khi kia tới Trấn-giang-phủ, dọc đường gặp tên Lưu-Phụng hiệu là Đơn-Đao Lưu-Phụng, là tên hỏa-kế trong bọn Lục-lâm, cũng từng hầu hạ Lôi-Minh, Trần-Lượng lúc trước, bị nó cờ-bạc

làm nhiều điều xái-quấy, nên không chứa nó nữa, cách mặt nhau hai năm mấy trời, mới gặp thấy Lưu-Phụng ăn-mặc rất hoa-mỹ cỡi ngựa ngao-du, gặp Lôi-Minh nó liền nhảy xuống ngựa chào hỏi mừng-rỡ, Lôi-Minh hỏi :

— Lưu-Phụng bây giờ ở đâu, làm ăn khá không ?

— Tôi hiện mở một tiệm bắc-điếm, chuyên hại khách thương mà lấy của, tôi tính qua Tử-Vân-quán mua mười lượng thuốc mê.

— Mười lượng thuốc mê mầy hại được bao nhiêu người?

— Có thể hại được cả trăm người.

— Mầy lấy cho ta coi nào ?

Lưu-Phụng móc trong túi trao cho Lôi-minh, Lôi-minh nói :

— Mầy coi ai tới đó ?

TIMSACH.COM.VN

Lưu-Phụng ngó ngoái lại, tức.tốc Lôi-Minh chém một dao bay đầu ; kéo thây quăn xuống rỏng núi, lấy gói thuốc mà đào-tẩu :

Nay lấy thuốc ấy bỏ vô rượn tức khắc lên lầu ra mắt hòa-thượng :

— Bạch thầy tôi có một việc chẳng minh được, nhờ thầy chỉ giáo, nhưng ở đây quá đông không tiện, mời thầy ra phía sau không có ai tôi sẽ nói cùng thầy rõ.

Trần-Lượng kêu người tinh tiền cơm rượu ; hòa-thượng nói :

— Khỏi tính đã có người trả rồi, chúng ta hãy lo đi.

Hòa-thượng hướng Lôi-Minh nói :

— Chúng ta đi đâu bây giờ ?

Lô-Minh xách bầu rượu và gói gà bước ra Hộ-Anh-Lầu thẳng qua phía Bắc, tới ngoài làng chừng hai dặm đường, trước mặt tới cụm rừng tòng, trong đấy có một hòn đá to, ba người tới nơi ngồi tại tảng đá ấy bày rượu thịt ra, Lôi-Minh nói :

— Bạch thầy ! tôi xin lãnh giáo thầy một việc thiết nghĩ Hoa vân-Long tuy.nhiên nó là tên tặc, nhưng trộm đồ của Tần-thừa-tướng ; chớ nó không trộm đồ chùa của thầy, chính thầy là người xuất gia sao còn can-thiệp tới việc đời của người.

— Nếu nó không náo động trong chùa thi ta không bắt nó.

Trần-Lượng nói :

— Bạch thầy ! nó không có tới trộm đồ trong chùa thầy mà.

— Tuy-nhiên nó không tới chùa ta, nhưng nó tới am bà vải, hủy-hoại Phật-môn tịnh-địa, hãm-bức giết người, thế nên ta phải nã.tróc nó.

(Lôi-Minh nói :)

— Bạch thầy thôi đừng nói đến việc ấy, tôi có dự-bị rượu gà sẵn đây, mời thầy ăn-uống chơi lấy thảo.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng cầm rượu lên coi rồi để xuống, Lôi-Minh lại mở gói thịt gà ra mời :

— Mời thầy ăn gà uống rượu.

— Rượu nầy ta uống không được, chủ không dùng, ta cũng không uống, Trần-Lượng, con hãy uống trước đi.

Trần-Lượng bưng rượu uống, Lôi-Minh giựt lại nói :

— Ta dự-bị kính cho thầy ăn-uống, em không nên vô lễ như thế.

Trần-Lượng không biết trong rượu ấy có thuốc độc, nói :

— Bạch thầy ! ảnh có lòng vậy mới thầy uống đi ?

Hòa-thượng cầm bình rượu lên kêu Trần-Lượng nói :

— Lượng con là đồ-đệ của thầy, tình thầy trò như cha con, ta bị người ta hại, con xử trí cách nào ?

— Bạch con sẽ báo cừu cho thầy.

— con nói lời ấy rất đúng lắm !

— con nhứt định như thế chớ.

Tế-công hỏi đi hỏi lại đôi ba phen ; Trần-Lượng nói :

— Bạch thầy ! đừng lo ! nếu ai mưu-hại thầy, con quyết lòng báo thù cho thầy đừng lo.

Tế-công ừ ! ừ bưng rượu uống ọc-ọc một hơi cạn hết, ngã xuống nằm dài, bất tỉnh nhơn sự ; Lôi-Minh cười ngất.

Hồi thứ năm mươi lâm

Tiệm Thiên-Hưng thí pháp thấy tặc-nhơn, Tiệm Tiều-Trấn uống rượu gặp bạn cũ.

LÔI-Minh thấy hòa-thượng uống rượu vào ngã ra bất tỉnh thì cười ngất, nói :

— Ta tưởng mi là Phật sống, việc chi cũng biết trước, té ra cũng bị lay-ta chế-trị.

Trần.Lượng nói :

— Nhị-ca ! làm sao ra nông-nỗi như thế ?

— Chú ba mầy đâu rõ, trong rượu đấy ta có bỏ thuốc mê, làm cho ổng mê mà trói lại, chờ tỉnh lại ta sẽ chọc tức mạ nhục ổng, coi ổng làm gì ta ?

— Anh làm như thế sái rồi, ổng là thầy của tôi, anh đâu lý mưu hại thế ?

Lôi-Minh không trả lời, vác hòa-thượng chạy qua phía Đông ; Trần-Lượng tính cho kia vác bỏ ngoài lộ, chẳng ngờ Lôi.Minh vác hòa-thượng chạy tới bờ quăng tuốt xuống sông, cắm đầu chạy qua hướng Tây, Trần-Lượng chạy theo sau thấy Lôi-Minh quăng hòa-thượng xuống sông thì điến hồn rồi, tới nơi thấy hòa-thượng nằm ngữa trên mặt nước nhăn răng cười, Trần-Lượng kinh tâm nói :

Nhị-ca làm việc nầy khổ cho anh lắm rồi, anh sẽ mắc báo ứng, Tế-công là bực thần-thông quảng đại, pháp lực vô biên anh vi-phạm tới ngài thì khổ lắm rồi.

TVSACH.COM.VN

— Chú ba mầy khéo nói bậy, ta đã phục thuốc mê vào quăng xuống sông, còn pháp-thuật gì hòng theo báo ta nữa.

Trần-Lượng không biết nói sao, theo Lôi-Minh đi được chừng hai dặm đường, hai người vừa lên tới nồng đất, nghe có tiếng nói :

— Ta chết thế nầy quá oan-ức, chẳng cho ta ra mắt Diêm La thiên-tử ; lại bảo ta ra mắt Long-vương, Long-vương không có ở nhà, tuần giang dạ-xoa chẳng lo-lót nó dũi ta ra, chúa miếu chẳng chứa, ta chết khổ quá, chờ bọn hại ta tới đây giật chết nó mới hả dạ ta.

Lôi-Minh, Trần-Lượng nghe ngước đầu thấy là Tế-công, hai người hồn bất phụ thể, cắm đầu chạy qua phía Nam, nghe tiếng giép lẹp bẹp theo sau, chạy mau thì nghe tiếng giép theo mau, hai người ráng chạy được 5, 6 dặm, nghe phía sau hết tiếng giép theo, Lôi-Minh nói :

TIMSACH.COM.VN

— Chúng ta chạy tới rừng trước nghỉ chơn cho khỏe.

Hai người vừa chạy tới rừng nghe hòa-thượng hỏi :

— Hai người mới tới nhỉ ?

Hai người thấy Tế-công hoảng hồn cắm đầu chạy nữa, hòa-thượng bèn theo, hai người chạy trở lại nồng đất, gặp hòa-thượng đứng trên nồng nói :

— Hai đứa mới tới nhỉ ?

Hai người quài đầu chạy trở lại rừng, thầm nghĩ quá lạ quá !

— Hòa-thượng sao chận đầu chúng-ta mãi vầy .

Chạy tới rừng đã thấy hòa-thượng đứng đấy hỏi :

— Mới tới nhỉ ?

Hai người chạy trở đi trở lại như thế sáu lần cũng bị chận đầu luôn, mới tính chạy qua hướng Tây, Nam, nghe không có tiếng giép theo thì mừng thầm, vừa tới cụm rừng thì bét chơn chạy hết muốn nổi, Lôi-Minh kêu tới đây nghỉ chơn; tới rừng Lôi-Minh liền leo lên cây mà trốn, vừa leo được nữa cây, nghe hòa-thượng ở trên cây nói :— Ta đố mi chạy đâu cho khỏi.

Liền trỏ ngón tay chỉ niệm định-thần pháp định trụ Lôi-Minh, hòa-thượng tuột xuống cây nói :

— Ta không đánh mi, không chưỡi mi, chỉ cho bồ.cạp cắn mi.

Hòa-thượng niệm chú thấy dưới đất hiện ra vô số bồ-cạp núi, hòa-thượng lột mão xuống nói :

— Ta thâu Bồ-cạp đem theo, Lượng con phải giữ nó cho thầy.

Dứt lời hướng phía Đông đi tuốt.

Nhắc lại Dương-Mảnh, Trần-Hiếu, hai vị ban-đầu cùng Phó-hữu-Đức ở tại nhã.phòng chờ quá lâu nóng lòng chạy lên lầu, chẳng thấy ai hết ; Sài-nguơn-Lộc hỏi hỏa-kế :

— Vị hòa-thượng của chúng ta đâu rồi ?

— Đã đi rồi, Lôi-gia trả tiền luôn cho mấy ngày rồi.

— Mời hai vị đạt-quan giúp chúng tôi tới Thông-Thuận-quán bắt tặc.

Dương-Mãnh, Trần-Hiếu gặt đầu, cùng Phó-hữu-Đức, năm người thẳng tới Thông-Thuận-điếm, tới cửa Sài-ngươn-Lộc hỏi thăm chưởng-quỹ :

— Trong tiệm chú có vị họ Hoa ngụ không ?

— Có ! nhưng đã đi rồi hôm qua.

Sài-ngươn-Lộc nghe qua nói :

— Thôi ! tặc đã thoát khỏi rồi !

Trần-Hiếu nói :

— Lo gì ! Tế-công thần-thông quảng-đại pháp-lực vô biên, muốn bắt tặc rất dễ như trở bàn tay.

Hai vị ban-đầu cùng chúng ta trở lại tiệm Thiên-Thuận coi thể nào rồi sẽ hay.

Hai vị ban-đầu đành theo cùng Phó-hữu-Đức lại tiệm Thiên-Thuận, thấy khách Vương-Trung nằm rên-siết trên sàng, Trần-Hiếu nói :

TIMSACH.COM.VN

— Rất mừng cho anh ! tôi đã rước đặng Tế-công hòa-thượng ở chùa Linh-Ẩn là vị thần-thông quảng-đại pháp-lực vô biên, ngài nhúng tay thì bịnh chi cũng tiêu-trừ, một lát nữa thầy sẽ đến.

Lúc ấy hỏa-kế trong tiệm nghe nói, lật-đật chạy cho Chưởng-quỹ hay ; nguyên chưởng-quỹ sưng một mục to bằng cái tô ở sau lưng, đau-nhứt gần chết, nghe hỏa-kế vào bảo :

— Anh ra ngoài ngỏ chờ hòa-thượng tới, cầu ngài trị bịnh giùm cho ;

Ngài là Tế-công Phật sống, nhúng tay vào thì bịnh gì cũng tiêu-trừ. Chưởng-quỹ nghe lời nhắc ghế ngồi chờ trước ngỏ, thoạt có một vị hòa-thượng xăm-xăm đi tới, kia lấy dài dưới đất nói :

— Cầu Thánh-tăng cứu mạng !

TIMSACH.COM.VN

Ngước đầu lên coi lại là hòa-thượng ở Tam-Quan-Miếu gần bên, chưởng-quỹ nói :

— Sao trở lạy Ông thầy nầy ?

(hòa-thượng kia nói :)

— Tôi cũng không hiểu tại sao Ông chủ lại lạy tôi ?

— Tôi chờ ông Tế-công hòa-thượng !

Hòa-thượng kia đi xuôi một nước ; chưởng-quỹ vẫn ngồi chờ như trước chẳng bao lâu có một vị cùng-hòa-thượng đi tới trước mặt kia hỏi :

— Trong tiệm có phòng trống không ? ta nghỉ trọ.

Chưởng-quỹ thấy hòa-thượng lam-lu rách-rưới, có môi khinh-dể nói :

— Tiệm của chúng-tôi là đại-khách-điếm mà.

— Ta đi một vòng chợ thấy tiệm của anh nhỏ hơn hết mà.

Chưởng-quỹ nghe nói cảm giận day mặt qua chỗ khác, chẳng đoái tới hòa-thượng, chẳng ngờ hòa-thượng nhấm

ngay mục ung đánh một thoi, dập mục ung máu-mủ chảy ra lai-láng; hỏa-kế trong tiệm thấy vậy, kéo nhau ra muốn đánh hòa-thượng; Dương-Mãnh và Trần-Hiếu chạy ra nói :

— Việc gì vậy? đừng đánh !

Chưởng Thấy chưởng-quỷ nằm dài dưới đất rên la:

— Hòa-thượng hung-dữ quá, đánh chết tôi rồi ! hai vị đạt-quan chớ nên can-thiệp đến dề đánh hòa-thượng mới hã giận tôi.

Trần-Hiếu nói.

— Đừng đánh nhau! vì sao nói cho ta được biết ?

— Chưởng-quỷ bèn thuật lại việc vừa qua;Trần-Hiếu nói :

— Vị hòa-thượng đó là Tế.công nhé !

— Đã là Tế.công ! bây đừng đánh nữa, cầu Ngài trị giùm bịnh tôi.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng nói :

— Không đánh thì bịnh của ngươi sắp hết.

Dứt lời móc trong bao ra một cục thuốc, bỏ vào miệng nhai nhỏ thoa trên ghẻ ung, tức khắc mục ghẻ lồi thịt lên, hòa-thượng niệm lục tự chơn-ngôn vuốt tay trên mục ung liền lành lại như xưa.

Cả bọn xá dài hòa-thượng và mời hòa - thượng vào trong tiệm, thấy ở thượng-phòng Vương-Trung nằm rên-xiết, thấy Tế-công bước vào, liền nói :

— Bạch Thánh-tăng! tôi bịnh-thể trầm-trọng không thể hành lễ thầy được, xin Thánh-tăng từ-bi cứu tôi !

— Mạnh không sao !

Liền kêu hỏa-kế mức cho nữa chén nước lạnh, hòa-thượng móc ra một cục thuốc hòa vào nước mát, cho Vương-Trung uống vào, trong chút-lát nghe trong bụng sôi ục-ục, huyết dẫn khí hành, mộ-hôi ra ướt mình, ngũ tạng lục phủ nghe đều thanh-sãng, thân-thể nhẹ-nhàn như quăng xuống

quả núi thái-sơn, tức thì bịnh-thể toàn tiêu hết ; hòa-thượng ra ngoài phòng ngồi ; còn Phó-hữu-Đức nảy giờ ngồi chờ hòa-thượng cấp tiền cho mình ; hòa-thượng thấy vậy nói :

– Sài, Đồ hai vị ban-đầu chẳng cho ông nầy tự.vận, phải cho ổng 600 lượng cứa ổng thì phải tính sao thì tính, chớ làm khó ta không được.

Phó-hữu.Đức nói :

– Bạch Thánh-tăng ! đâu dám làm khó ngài, ba vị mắc lo việc công-sự tôi xin kiếu-từ mà đi.

Vương-Trung ở trong nghe và thấy tình-hình như vậy, bèn kêu Trần-Hiếu vào hỏi thăm; coi là việc gì như thế ? Sài-đầu bèn thuật hết đầu-đuôi tự sự ; Vương-Trung nghe qua nói :

—Kêu Phó-Hữu-Đức vào đây, tôi thế Thánh-tăng hộ cho 600 lượng bạc tế giúp cho ông ; chớ nên chết cách vô lối.

TIMSACH.COM.VN

Trần-Hiếu trong lòng quá mừng vì bảo toàn được cho kia, liền cầm 600 lượng bạc trao cho kia ; Phó - hữu - Đức cảm tạ tiếp lấy bạc, bước ra nói với hòa-thượng :

– Bạch thầy ! Vương khách - nhơn đã châu-tế tôi 600 lượng bạc rồi ; khỏi nhọc lòng thầy lo-lắng.

Hòa-thượng nghe nói bèn khạc phung vào mặt Phó-hữu-Đức một bún đàm nói :

— Ngươi thiệt không biết căn-do chi-cả, ta tìm kiếm 12 đính vàng cho ngươi không được sao, lại lấy tiền của người ta ?

Làm Phó-hữu-Đức mặt-mày sượng-sùng đem tiền vào trong trả cho kia, và tự nghĩ tìm sự chết cho xong cái đời; hòa-thượng kêu hỏi:

— Mười hai đính vàng bị ai lấy, ngươi có biết không ?

— Bạch chính tên thiếu-niên cầm sợi dây ấy lấy.

Hòa-thượng vén vạc áo lên, nói :

— Ngươi lại đây coi.

Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh thấy rất ngạc-nhiên, hòa-thượng bạch ra túi tiền lộ 12 đinh vàng, hai vị không biết hòa-thượng từ đâu mà có, hòa-thượng kêu Phó-hữu-Đức lại coi phải túi tiền của ngươi không ?

Phó-hữu-Đức nhận quả của mình, nói :

— Bạch phải.

— Bộ ta cấp của ngươi sao ?

— Bạch ! tôi đâu dám nói thầy cấp của tôi.

Hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ nói :

— Ngươi coi kia tên trộm vàng ngươi tới kia.

Phó-hữu-Đức day lại thấy tên thiếu-niên mặc y-phục tầm-thường; phía sau một người phụ-nhơn đi theo; Phó-hữu-Đức nói :

TIMSACH.COM.VN

— Phải ! chính tên này cho tôi uống thuốc tại rừng.

Ngươi ấy hai mắt ngó dớn-đác thẳng vào tiệm Thiên-Hưng.

Hồi thứ năm mươi sáu.

Trịnh-Hùng giữa đường gặp Tế-Công. Vương-Huệ giữa rừng cướp cô-khách.

TÊN thiếu-niên nầy tên là Mã-Mậu ở thiên-gia-Khẩu, cha nó là Mã-chân-Cang, nó có hai người anh chuyên làm ăn cày cấy, duy có Mã-Mậu là đứa nghịch-tử xa-xỉ cờ bạc rượu chè, không việc quấy gì không làm.

Một ngày kia nó thua cờ bạc ngoài chợ hết sạch tiền bạc y-phục, không dám trở về nhà, mua một sợi dây tính ra ngoài Thiên-gia-Khẩu mà tự-tử, may lại gặp Phó-hữu-Đức đau bụng, bèn lấy thuốc mê cho kia uống, kia uống vào dựa cội cây ngủ vùi ; Mã-Mậu mò cả trong mình kia gặp túi bạc mở

ra coi có 12 đỉnh vàng, nó hỏ sợi dây ôm túi vàng mà vong, nó tính rước vợ ra mướn một căn phòng ăn ở cùng nhau rất là vui-thích; dồi ra một đỉnh vàng xài cũng ngõa-nguê; nghĩ rồi đi tới gặp một dám cỏ sây um-tùm, nó ngó tứ hướng không ai, bèn vào lùm lao-sây moi-đất dấu túi vàng và làm dấu cho dễ nhớ; xong rồi nó thả về Thiên-gia-Khẩu, vừa tới nhà cha nó là Mã-Chấn đứng ngoài ngó thấy mặt nó càng thêm giận, nói :

— Thằng súc-sanh đó đi tự hôm nào tới nay còn trở về nhà chi đây, không đi luôn cho rồi.

— Tôi trở về dắc vợ con đi, không còn ở trong nhà nữa đâu, mà cha lo sợ.

Mã-Chấn nghe bèn hỏi :

— Mầy dắc vợ mầy đi đâu đi cho rồi, đừng ở trong nhà ta, càng thấy càng thêm căm gan.

Mã-Mậu vào phòng bới vợ sửa soạn đi cho mau những Tôn-thị là người hiền-đức, chẳng dám đi theo, sợ kia sanh tâm bán mình thì khốn-khổ, nên theo mẹ chồng nói :

— Thưa mẹ ! con không dám theo ảnh.

— Không sao ! con đi theo nó đi, bề nào cũng còn có mẹ chiếu-cố.

Tôn-thị hết phương, đành phải đi theo Mã-Mậu, dọc đường Mã-Mậu nói với vợ :

— Nếu anh không phát tài, anh không về rước em.

Tôn-thị tuy nghe nhưng không đếm xỉa tới, đi theo khỏi ngoài Thiên-gia.Khẩu, tới đám lao-sây nó tìm chỗ chôn vàng moi lên ; vàng đã biến mất, chỉ còn lại một đống cứt to.

Nguyên ra Tế-công đã moi lấy, lúc Sài-ngươn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh cứu Phó-hữu-Đức, hòa-thượng lại ỉa vào chỗ chôn vàng ấy lấp lại như củ ; Mã-Mậu lại moi kiếm chẳng có thì dào-dào buồn tẻ : toan dắc vợ trở về nhà, đi ngang qua tiệm Thiên-Hưng : Tế-công ngồi trong tiệm ngó thấy kêu Phó-hữu-Đức chỉ, nói :

TMSACH.COM.VN

— Người trộm vàng của Ông tới kia.

Phó-hữu-Đức chạy ra coi thiệt quả chẳng sai, thấy Mã-Mậu, mắt ngó dớn-dác, tự tác tai lấy nói ;

— Thưa chúng-vị ! tôi nay ngày báo-ứng đã đối đầu.

Vừa nói vừa chạy thẳng ra mé sông nhảy ùm xuống nước chết luôn.

Tôn-thị thấy chồng như thế rống khóc thảm-thiết ; lúc Mã-Mậu dắc vợ ra đi trong nhà cũng sợ nó bán vợ, nên cho người theo rình coi, thấy kia nhảy xuống sông chết đấm rồi, bèn khuyên-lơn Tôn-thị trở về nhà và cho cha-mẹ cùng hai anh nó hay, tới vớt thi-thể nó về chôn-cất ; đưa Tôn-thị về nhà cha-mẹ ruột và cho phép cải-giá.

Nhắc lại hòa.thượng cầm 12 đính vàng trao cho Phó-hữu-Đức, và kêu Sài-nguơn-Lộc, Đồ-chấn-Anh đưa 200 lượng bạc tiền lộ-phí đưa cho Phó-hữu-Đức, nói ;

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng thấy ông là trang nghĩa-bộc, nên thưởng cho Ông 200 lượng bạc.

Phó-hữu-Đức tạ ơn tiếp lấy bạc vàng cáo-từ mà đi.

Sài-nguơn-Lộc day qua nói với hòa-thượng ;

— Chúng-tôi có tới tiệm Thông-Thuận hỏi thăm, mới hay Hoa-văn-Long đã đi rồi hồi qua, bao nhiêu tiền phí-lộ thầy đã cho hết Phó-hữu.Đức, biết chừng nào về tới Lâm-An, thì còn tiền đâu mà ngụ tiệm ăn cơm, thì bất tiện lắm.

— Không sao ! ghé tiệm ngụ ăn-uống xong ta chỉ mũi nó là đi nhau.

Đồ-chấn-Anh nói :

— Đúng ! chẳng chỉ mũi nó thì chúng ta cũng giông.

Vương-Trung nghe ba người bàn-luận nhau như thế thì thầm nghĩ :

— Tế-công trị bịnh ta lành mạnh, ta phải tạ ơn thầy mới phải đạo cho.

Liền lấy ra 100 lượng bạc bước lại nói :

— Tôi kính sư-phụ làm tiền lộ-phí.

Hòa-thượng hiện vẻ mặt buồn nói :

— Công ta đáng vạn quan, chú cầm 100 lượng bạc tạ ơn ta đủ sao ? nhưng ai bảo chú tạ ơn ta.

Vương-Trung nghe nói thế thì không dám nài-nỉ chi cả, Tế-công nói :

— Hai vị ban.đầu theo ta đi bắt Hoa.văn-Long.

Hai vị ban-đầu cáo từ ra đi, Trần.Hiếu và Dương.Mãnh đưa ra khỏi cửa trở lại ; Tế-công cùng hai vị ban.đầu đi được một đỗi đường xa chừng mươi dặm, ba người nghe trong bụng đã đói, vào tiệm ngồi ; Sài-Nguơn-Lộc thầm nghĩ : « Hòa-thượng quá từ-bi ! bao nhiêu tiền lộ-phí đều thí-xã cho người ta hết rồi, hiện không còn một đồng dính túi, lấy chi mà trả tiền ngủ và ăn cơm, đem ý phục cầm bán chỉ, được một điếu hoặc 800 tiền cũng không đủ tiêu.dụng ». Nghĩ rồi nói :

— Bao nhiêu tiền lộ-phí thầy đã thí-xã cho người, bây giờ thầy tính lẽ nào ?

(Hòa-thượng nói) :

— Không sao ! ta tự có đạo-lý, hai người khỏi lo, hãy theo ta đồng đi.

Hai vị ban.đầu theo hòa-thượng vào một tòa tửu-phạn lớn ở phía Tây tiếng bầm thịt nghe inh-ỏi, khách ngồi chật bàn, ba người đi thẳng ra hậu-đường ngồi, anh đứng bàn thấy chào hỏi :

— Ba vị mới tới, cần-dùng món chi ?

Hòa-thượng hỏi :

— Trong tiệm chú có bán những chi ?

— Tùy lòng khách muốn dùng chi, thì trong tiệm tôi đều có cả, chẳng luận là chưn, nấu, tìm, quay, thượng đẳng hãi-vị, không thiếu món chi.

— Thượng-đẳng hãi-vị bao nhiêu một bàn ?

— Thưa 8 lượng một bàn.

— Dọn cho ta một mâm, rượu ngon một lít.

Hỏa-kế dạ ! vào trong thầm nghĩ : (Hòa-thượng rách rưới như thế nầy mà đòi ăn cơm đồ thượng-đẳng, ăn xong kia lấy tiền đâu mà trả cho mình). Tuy nghĩ vậy nhưng vẫn lao bàn, sắp dĩa muổng đủa trên bàn tiếp theo đó hột dưa gà, vịt, cá, chưa, tim, nấu, chiên-xào, bưng lên đủ cả ; hòa, thượng nói :

— Hai vị ban-đầu hãy ăn đi.

Sải, Đồ hai vị ban-đầu đã biết trong mình không còn tiền, nói :

— Bạch thầy ăn rồi không có tiền trả, chúng tôi không dám ăn.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng vọt miệng nói lớn :

— Không có tiền đâu có sao ?

— Không có tiền thầy tinh làm sao ?

— Việc ấy không đủ lo, nếu ăn rồi không có tiền trả nó thì thôi ; nó có đánh nhẹ thì bỏ qua, bằng đánh mạnh, thì nó phải chịu tiền cơm thuốc, miễng mình ăn no bụng thì thôi.

Sải, Đồ hai vị ban-đầu cũng không dám ăn, nằm ở bên bàn mà nghĩ ;

Hòa-thượng tự ăn uống và nói :

[illegible] vị nầy ít Hãi-sâm thịt xào nặng quá ăn không ngon.

Hỏa-kế bước lại hỏi :

— Thầy muốn ăn chi nữa ?

— Những món nầy ăn không ngon, chú cho ta một con cá lóc tươi ; đầu, đuôi nó luột cho chính, còn khúc giữa nó thì xắt ra miếng, đặng ta nhúng dấm sôi mà dùng.

Hỏa.kế dạ vâng muốn đòi chi thì làm đấy ; hòa-thượng càng ăn càng cao-hứng, ăn một bữa ăn làm cho hỏa-kế kinh hồn ; ăn xong kêu hỏa-kế tính tiền, tài-phú tính hiệp cộng là 24 lượng 4 tiền, hòa-thượng nói :

— Không bao nhiêu mà ! đáng lắm ! ta thưởng tiền ngoại cho chú thêm hai lượng nữa.

— Cám ơn thầy !

— Chúc-đỉnh mà cảm-tạ nỗi gì, nhưng bị lật-đật nên ta quên đem tiền, chú bảo chưởng-quỷ biên sổ cho ta thiếu đó.

— Không được ! tiệm tôi thuở giờ không hàn thiếu cho ai cả ; thầy trả tiền mới được.

— Không có tiền chú làm gì ta ?

Hỏa.kế hết cách nói ; bèn vào học lại với chưởng-quỷ :

— Hòa-thượng ăn 24 lượng 4 tiền, rồi nói không có tiền trả.

Chưởng-quỷ nghe qua nỗi giận xung thiên nói :

— Nó muốn đòi chi thì được nấy, ăn rồi không trả tiền bây ráp đánh nó cho ta.

Hòa-thượng hỏi Sài, Đồ hai vị ban đầu :

— Bây giờ hai vị tính sao đây ?

— Chúng-tôi chẳng biết tính sao cả.

Hòa-thượng nói với chưởng quỷ :

— Chú đừng nóng.nãi, để ta biến tiền trả cho.

— Hãy biến tiền trả, bằng không chẳng đi đâu được.

Hòa-thượng đứng ngẫn-ngơ một hơi kêu chưởng-quỷ nói :

— Ta lỡ ăn rồi ; thôi để ta mữa ra trả cho chú được không ?

— Hòa-thượng nói lẳng nà, ông mữa ra tôi còn bán cho ai ?

Hòa-thượng vỗ bàn la lớn :

— Ôi-Chao ! 24 lượng 4 tiền !

Hòa-kế thấy làm kỳ, nói :

— Ông khóc cũng phải trả tiền.

Chính muốn đánh hòa-thượng, nghe ngoài có tiếng hét vang :

— Hiền-đệ! chúng ta vào tiệm uống rượu chơi.

Hai người bước vào theo sau mười mấy người tùng-nhơn, gặp Tế-công đều bước tới hành lễ.

Hồi thứ Năm Mươi bảy.

Lánh nạn trở cứu người ngộ - nạn.
Lội Trần trợ tìm tiệm hắc - tặc.

TIMSACH.COM.VN

TẾ - CÔNG tại tửu-quán ăn xong không trả tiền, hai đàng còn đương cao -có, thoạt có hai người bước vào, một vị ở Lâm-An Thiên-Vương Trịnh-Hùng, dắc theo vài đứa tùng-nhơn, theo sau một vị võ-sanh công-tử đẹp trai tên là Mã-Tuấn hiệu là Bạch-Nghiệm Chuyên chư là người huyện Thường-Sơn, rất có hiếu với mẹ già, kết bạn với Trịnh-Hùng rất chí hảo.

Nhân qua thăm Trịnh-Hùng, thấy mẹ của Trịnh-Hùng cập mất sáng như xưa, bèn hỏi thăm Trịnh đại-ca, mới rõ trong ngày chúc thọ được Tế Công trị khỏi, chạnh nhớ mẹ mình cũng bị mù đôi mắt, bèn yêu cầu Trịnh huynh-Trưởng dắc mình tìm cầu Tế-Công chữa bịnh mù cho mẹ, hai anh em tới chùa Linh-Ẩn hỏi thăm mấy phen cũng không gặp, hay tin Thái-thú-Triệu-Phụng-Sơn thành Lâm-An, thỉnh Tế-Công đến huyện Côn-Sơn trị bịnh ; Anh em Mã-Tuấn tới lui nhiều phen nữa cũng không tìm gặp Tế-Công, Mã-Tuấn muốn cáo-từ về nhà, Trịnh-Hùng rủ đi dạo chơi và mua đồ cần dùng, nên dắc theo một số tùng-nhơn ôm đồ, dọc đường gặp phải trận mưa lất-dất, lại gặp tửu-quán Trịnh-Hùng mời Mã-Tuấn vào ẩn uống chơi mà dụt mưa luôn.

Hai người bước vào quán nghe tiếng cải lẫy ồn-ào Trịnh-Hùng ngoái thấy là Tế-Công, liền bước tới trước xá dài hành lễ nói :

— Sư-phụ cũng được mạnh giỏi nhé ?

Sài, Đồ hai vị ban-đầu nhận biết hỏi :

— Trịnh-đại-gia đi đâu đây ?

— Uả ! hai vị ban-đầu sao cải-trang như thế ?

— Chúng-tôi đi cơ mất sự nên phải sửa dạng cho tiện.

— Bạch thầy ! việc chi lại cải-lẫy nhau thế ?

Hòa-thượng chỉ hoả-kế nói :

— Nó khi ta quá ! chúng ta ăn cơm rồi nó không cho chúng ta đi, theo đòi tiễn hoài, tức không.

Trịnh-Hùng nghe cười nói :

— Ăn cơm thì phải trả tiền cho người, chớ nó đâu có khi thầy, để tôi trả cho, ra đi sao thầy không đem tiền theo ?

— Có mang theo 200 lượng bạc chớ.

Sài đầu nói :

— Có mang theo 200 lượng tiền lộ phí, nhưng thầy đã thí-xả hết không còn một đồng.

Trịnh-Hùng nói :

— Bạch thầy không tiền sao thầy dám vào ăn, may có tôi tới trả tiền, nếu tôi không tới thì ra sao ?

— Nếu ngươi không tới thì ta không vào ăn.

Trịnh-Hùng thầm tinh sự tiên đoán của hòa-thượng mà gật đầu thán-phục, liền kêu Mã-Tuấn đến bái-kiến hòa-thượng ! đồng nhau ngồi vào bàn uống rượu, vừa ngồi vào bàn thì thấy hai người bước vào, vị công-tử đi trước là Cao-quản-Thụy, người tài-chủ huyện Long-Du, Cao gia chỉ có Cao-quản-Thụy là trai, nên cưới cho gia ba vợ, nếu nàng nào có con là kế hậu cho chàng, Cao-quản-Thụy ở bên cậu tập mua-bán tại tiệm hàng vải ở Lâm-An,

TEMSACH.COM.VN

Một hôm chàng xin về nhà, cậu người bảo.

— Nếu cháu không xa nhà được, thôi đừng tới nữa.

— Dạ không phải cháu luyến ái gia-đình, vì hồi hôm cháu mộng thấy bà nội chết, nên cháu không an lòng, xin cậu cho cháu về thăm nhà rồi sẽ qua.

Người cậu chàng cho 10 lượng tiền lộ-phí, với tiền chàng có riêng 20 mấy lượng nữa, khi ra đi tới Thiên-gia-khẩu vào tiệm ăn cơm, chàng gặp một ông già râu tóc trắng như tuyết bước lại van :

— Cậu cho lão vài đồng ăn cơm, lão đói quá.

Cao-quản-Thụy thấy ông lão đem lòng thương nói :

— Thưa ông ăn no đi, bao nhiêu tôi trả cho.

Ông già ấy ăn no rồi sắp sửa đi, Cao-quản-Thụy mở gói cầm trao cho ông một khối bạc, và trả tiền cơm xong, ra đi gặp một tên mặc áo xanh bước lại vòng tay hỏi :

— Thưa quí khách tên họ chi ?

— Tôi tên Cao-quản-Thụy ở huyện Long-Du.

— Còn tôi tên là Vương-Quí cũng ở huyện Long-Du, chúng ta là người đồng hương, cùng đi với nhau tiện hơn, chớ ông già hồi nảy là tên lão tặc, nó thấy anh có tiền sẽ đón đường anh mà cướp, nếu anh chẳng đưa hết cho nó thì không còn mạng.

Cao-quản-Thụy xưa nay chưa từng đi đâu, nghe nói thế thì có lòng lo sợ, nên theo Vương-Quí đồng đi, đến tửu-quán trời rắc mưa xuống Vương-Quí nói :

— Hiền-đệ ! chúng ta vào tiệm nhấm rượu chơi rồi sẽ đi.

Hai người vào tửu-quán, Tế-Công thấy Vương-Quí thì biết là hạng người không tốt, nên lòm-lòm ngó theo nó, cả bọn Trịnh-Hùng đều day qua ngó nó, Vương-Quí có mòi ái-nái nói :

— Hiền-đệ ! chúng ta đi nơi khác mà ăn uống.

TIMSACH.COM.VN

Hai người ra tửu-quán đồng nhau đi tới một cụm rừng. Vương-Qui bảo :

— Hiền-đệ hãy đứng lại.

— Chi vậy ?

— Đã tới quê - nhà ông bà mi rồi, tiền bạc áo xiêm hãy đưa cho ông, đặng ông giết mi theo ông-bà cho kịp thì ; ông là Thanh.Miêu-Thần Vương-Qui đây, gặp ông khó mong thoát chết.

Cao-quản-Thụy nghe qua kinh hồn tán đởm mặt mày biến sắc, van-lơn :

— Vương nhị.ca ơi ! chúng ta là người đồng-hương nhau, anh lấy tiền bạc áo xiêm, xin nhiên mạng chớ giết em tội nghiệp.

Vương-Qui cười gai-gắt nói :

— Ông làm ăn nơi đây không hề dung một mạng nào, nếu dung nó, mi đầu cáo thì mạng ta đâu còn mau lột áo xiêm và tiền bạc đưa đây, tiện ta cắt đầu mi, bằng không ta bầm nát thây bây giờ.

Cao-quản-Thụy rung lập-cập, nói bập bẹ, tiếng đặng tiếng mất, van-lơn !

— Tiền bạc áo-xiêm tôi xin dâng ông, xin ông nhiên mạng chết cho tôi nhờ, thì tôi đội ơn ông ngàn thuở.

Chàng vừa nói vừa dâng tiền xiêm áo cho tặc, chỉ còn một cái khố Vương-Qui cười gằn nói :

Thằng nầy khéo nhiều chuyện, ông đâu thể để mi sống được.

Cao-quản-Thụy van-lơn nài-nỉ cạn lời không được, tức giận chụp đá quăng vào đầu vương tặc, Vương-Qui cười ngất nói :

— Mi thật to gan lớn mật ! dám động đến ông !

Dứt lời nghe tiếng hét van trong rừng đội ra nói :

— Làng ta ! hãy để nó cho ta.

Vương-Qui day qua thấy giựt mình hỏi :

— Thưa hại vị danh tánh là chi ?

— Ta họ Lôi, tên Minh.

— Côn ta họ Trần tên Lượng.

— Tôi từng nghe danh Phong Lý Vân Yên Lôi đại-thúc và Thánh Thủ Bạch Viên Trần tam gia, phải chăng ? hai ông là tổ-tông tôi.

Hai người nghe qua trợn mắt nói :

— Đánh mi chết ! ai lại Lôi-đại-thúc và gia-gia mi.

Lôi-minh rút đao ra nói :

— Hành-động mi tự nãy giờ ta đã rõ hết, tiền-bạc bao nhiêu đưa cho ta, luôn cả tiền trong lưng mi nữa.

Vương-Qui trao tiền bạc nó vừa lấy và tiền trong lưng nó cho Lôi-Minh, Lôi Minh nói :

— Mày lột áo xiêm ra đặng tao đưa mày theo mẹ mày cho sớm.

TIMSACH.COM.VN

Vương-Qui ai-cầu nhiêu mạng và nghỉ tình đồng nghiệp nhau, Lôi-minh chém xả tới một đao bay hết một lỗ tai của Vương-tặc, Vương-Qui nói :

— Bọn tôi đến kia .

Lôi-Minh và Trần-Lượng day qua, tức thì Vương-Qui phóng nước lớn chạy trốn .

Hồi Thứ Năm Mươi Tám.

Đồng gia-điếm song kiệt bị hại.
Tế-thiền-sư báo ứng tặc nhơn.

TRẦN-LƯỢNG đuổi theo hét vang !

— Mi chạy trời cũng khó thoát khỏi tay ông. Vương Qui cắm đầu chạy bất kể chết, khỏi rừng rậm rất may gặp sông chận cùng đường, Vương-Tặc đùng xuống sông lội qua

bên kia, thì thôi nghĩ tới việc đuổi theo, bèn thả bước trở lại hỏi Cao-quản-Thuy :

— Chúng là người ở đâu tên họ gì, sao lại hiệp với tên tặc ấy đồng đi.

— Tôi là Cao-quản-Thuy.

Bèn đem việc ăn cơm tại Thiên-gia-Khẩu mới gặp tên tặc ấy, nhứt nhứt thuật lại một hồi ; nếu không nhờ hai ông cứu mạng thì khó khỏi chết về tay tên tặc ấy.

Lôi-Minh nói :

— Chúng tôi chẳng phải là bọn lục-lâm mà ông ngại, chúng tôi trả tiền hết lại cho ông đấy.

Liền móc ra 30 lượng bạc thưởng lại cho Cao-quản-Thuy, Cao-quản-Thuy hết sức cảm tạ nói :

— Hai vị chữa được cứu mạng tôi, yêu cầu hai vị có quá bộ đến huyện Long-Du, ghé ba gian phố Cao-gia đổi tiền ngoài cửa Bắc chơi cho biết.

Trần-Lượng nói :

— Được ! lúc nào đi ngang qua đấy chúng tôi sẽ ghé chơi.

Cao-quản-Thuy cáo từ đi về, Cao-quản-Thuy đi rồi Trần-Lượng nói với Lôi-Minh :

— Nhị ca nghĩ coi Cao-quản-Thuy một mình đi đàng hèm không thông-thạo sợ gặp kẻ gian thì mạng khó toàn, anh em cũng rảnh ngầm đưa nó về nhà kẻo tội-nghiệp.

Lôi-minh gật đầu khen phải : hai người đi theo Cao-quản Thuy xa-xa mà âm-hội được một đỗi đường Trần-Lượng đình bước nghe trong bụng hơi đói, trời mưa lâm-râm, bèn nói :

— Nhị-ca ! trời sắp tối rồi anh em mình ghé tiệm ăn cơm và nghỉ trọ luôn.

TMSACH.COM.VN

—Rằng tới Đồng-gia-điếm đàng kia không xa, nơi ấy mua bán vui.vẻ, hồi hai năm về trước ta cũng có trọ nơi ấy mà dưỡng bịnh, lão chưởng quỹ cần mần tử-tế quá, không biết ông còn hay thay người khác.

Trần-Lượng gật đầu đồng thẳng tới tiệm ấy kêu cửa, tên hỏa-kế chừng 30 tuổi ngoài bước ra mở cửa hỏi :

— Phải hai vị vào nghỉ trọ chăng ?

— Phải. (Trần-Lượng nói).

Dứt lời hai người bước thẳng vào trong, qua vách ngăn tới Bắc thượng phòng, bên bàn phía mái hiên một người đương ngồi nhấm rượu, thấy Lôi, Trần vào, liền lấy tay quạt tắt đèn, nhưng Lôi, Trần không để ý, nên không nhận được là ai, hỏa - kế mời hai vị anh-hùng vào ngồi tại Đông phối-phòng.

Tiệm đây chẳng còn là Đồng-gia-điếm xưa nữa, vì lão chưởng-quỹ chết rồi, con ông chẳng chuyên cần nối nghiệp cha phòng lúng ăn chơi cờ bạc với Vương-Qui ; Vương-Qui nói với hai đứa con Đồng chưởng quỹ nhường tiệm cho nó mua bán, mỗi năm nó trả vài trăm điếu tiền ; hai đứa bằng lòng nhường tiệm cho Vương-Qui ; nó kêu vài đứa trong bọn lục-lâm vào đứng bán, bọn hỏa-kế nó chuyên bỏ thuốc mê giết người lấy của chia nhau, Vương-Qui thường xưng mình là tay tổ trong bọn lục-lâm, nên bọn hỏa-kế đều kính nể nó là tay anh chị.

Nay bọn hỏa-kế thấy Vương-Qui về ướt cả áo xiêm và mất một lỗ tai máu chảy dầm-dề, tên hỏa-kế Ngô-kỷ-Phương ưa cà-rỡn hỏi :

—Trại-chủ sao lại mất hết một lỗ tai và áo xiêm ướt nảo thế?

— Thật rủi quá ! tại tiệm cơm ta gặp họ chém lộn nhau, không ai dám khuyên, ta vào can bị chém rơi một lỗ tai, nó chạy và nhảy xuống sông mà trốn, ta đón theo ráo-riết nó phải xuống nước qui lạy xin nhiên mạng, ta vị lòng thiên hạ khuyên lơn mới tha nó mà về đây, nên áo-xiêm phải ướt như thế, mai nó sẽ đến lạy ta mà tạ tội, bây lấy áo xiêm khô cho ta thay cho mau.

Bọn hoả-kế tin như lời nên không hỏi nữa, bèn lấy áo-xiêm cho nó thay ; Vương-Quí thay y-phục rồi, bảo làm đồ ăn cho nó uống rượu ; nó ngồi dưới mái-hiên nhấm rượu, càng nghĩ tới càng ăn-năn, may nhờ cặp giò mạnh-mẽ nầy, không thì đã chết về tay Lôi-Minh Trần-Lượng rồi.

Đương suy nghĩ nghe phía ngoài kêu cửa, chẳng kịp bảo, đừng mở thì hoả-kế đã mở cửa và mời Lôi-Minh, Trần-Lượng vào ; Vương-Quí sợ hồn phi phách tán liền tắt đèn lỏn vào thượng-phòng, trong tim hồi-hộp chẳng an, thấy hoả-kế mời hai vị vào Đông-phòng và trở ra. Vương-Quí kêu Kỷ-Phương vào hỏi :

Hai người mới vô đó mầy biết ai không ?

— Tôi không biết hai vị đó.

— Một vị là Phong-lý vân-yên Lôi-minh, còn vị mặt trắng là Thánh thủ Bạch viên Trần-Lượng.

THISACH.COM.VN

— Hai vị lừng danh cận đại, mình nên giao thiệp với họ cho thêm giai-kiến.

— Ta cho mầy hay, hai thằng đó là cừu-nhơn với ta.

— Sao lại thù với anh ?

— Bữa nay ta gặp một mối phát tài tại Thiên-gia-khẩu, lúc vô rừng ta vừa muốn ra tay, thì hai đưa nó tới chào ta, nói :

— Vương đại-thúc mạnh-giỏi nhé !

— Hai cháu hiện làm gì ?

— Gặp chú đây chia hàng cho chúng tôi phân nữa.

Ta không bằng lòng, nhưng chúng nó ỷ đông đối thủ cùng ta, cũng không làm gì ta được, chẳng ngờ túi bạc rớt ta cúi xuống lượm tiền, nó chém rớt lỗ tai ta ; ta tính báo thù nó lại tới đây nạp mạng, hại bọn nó xong bao nhiêu tiền bạc ta cho tuội bây chia nhau. Vương-Quí nói nhỏ với Hoả-kế : — Làm như vầy ! như vầy !

Hoả-kế gật đầu thẳng qua Đông-phòng nói :

Hai vị muốn ăn chi ?

— Trong tiệm chú có bán những thức gì ? (Trần-Lượng hỏi.)

— Có đậu-hủ xào, đậu-hủ miếng, đậu hủ khô và đậu-hủ bùng.

— Chúng-ta không ăn thứ đó, còn chi khác không.

— Không có món chi khác, vì anh đầu bếp mắc đi đám cưới, mượn luôn mấy người hoả-kế trong tiệm đi dọn đám hết, cảm phiền hai vị uống rượu, với cặp gà con nướng, dầu nước tương cũng hết, chỉ có rượu chớ không có nhạo nữa, có uống rượu thì tôi đong cho hai cân.

— Thôi thì vậy cũng được, nướng cho ta một cặp gà con và đong hai cân rượu.

Một lát thì Hỏa-Kế đem rượu và gà nướng lên, hai người bắt đầu ăn uống được vài chun, Trần-Lượng nghe xây-xẩm mặt mày kêu Lôi-Minh nói :

— Nhị-ca nghe ra sao ? tôi nghe buồn ngủ quá ! không xong rồi.

— Ta cũng buồn ngủ như thế.

Dứt lời Lôi-Minh ngã nằm dài dưới đất, Hỏa-kế thấy kêu trại-chủ nói :

— Nó đã mê rồi.

— Giao nó cho ta.

Lúc ấy Trần-Lượng vẫn còn tỉnh nghe tiếng Vương-Qui nói, thì hỏi ôi ! mạng chắc chẳng còn.

Một lát sau thì Trần-Lượng cũng mê-đảo nằm dài, hỏa-kế cho trại-chủ hay bọn nó đã mê rồi, Vương-Qui nói :

— Trong mình hai đứa có một gói 30 lượng bạc là của tao cướp của người, với một gói 5 lượng là tiền của tao, ngoài hai gói ấy được bao-nhiêu thì cho tuội bây chia nhau.

TIMSACH.COM.VN

Hỏa-Kế nghe nói bất bình lẩm-bẩm : — hồi nảy thi nói báo-thù, bây giờ lại giành phần tiền, nhưng không dám cưỡng lại, và nói chi cả.

Vương-Qui cầm đao qua Đông-phòng giết hai vị anh-hùng, vừa tới cửa Đông-phòng nghe ngoài giọng cửa kêu:— Mở cửa !

Vương-Qui kêu Kỷ-Phương dặn :

— Mầy ra bảo bọn nó đi nơi khác, chớ để nó vào mà khuấy rối ta.

Hỏa-Kế ra ngoài hỏi :

— Ai ?

— Ta đến ngủ trọ.

— Trong tiệm đã hết phòng trống rồi.

— Các phòng không trống thì ngủ đở nhà bếp cũng được.

Hỏa-kế dòm kẻ cửa thấy là một vị hòa-thượng bần cùng.

Vị hòa-thượng ấy là Tế-Công, nguyên Tế-Công cùng Trịnh-Hùng, mã-Tuấn và Sài, Đỗ hai vị ban - đầu ăn uống tại tửu-quán xong rồi, trời vẫn còn mưa, Trịnh-Hùng nói :

— Bạch thầy ! nay chúng-ta nghỉ trọ đây đêm nay tiện hơn.

Tế-Công gật đầu, đồng nhau ngủ tại tiệm ấy, tới canh hai Tế-Công kêu Sài-Đỗ hai vị ban-đầu dậy theo mình bắt Hoa-vân-Long, và nói !

— Hiện Hoa-vân-Long nó treo cổ trong rừng kia.

— Thiệt chăng ?

— Thiệt chớ .

Hai vị ban-đầu chỏi vậy theo hòa-thượng ra đi, trời vẫn còn mưa chưa tạnh, Sài-đầu hỏi :

— Bạch thầy ! Hoa.vân-Long hiện treo cổ ở đâu ?

— Ta không biết được.

— Thì thầy mới vừa nói đó.

— Ta kêu hai ngươi đi dạo cảnh trời mưa chơi còn sướng hơn là ngủ.

Hai vị ban-đầu nỗi giận nhưng chẳng dám nói, hòa-thượng đi tới cửa Đồng-gia-điếm, gom những rát-rến lá cây và củi, chất vào chăng gói lại thật to xong mới giọng kêu cửa, hỏa-kế nói :

— Không có phòng trống.

— Ngủ đâu cũng được ! tôi đi bảo-phiên cho người sợ đi mất đồ mà thường không thấu, nên xin ngũ nhờ một đêm.

Hỏa-kế dòm thấy hòa-thượng bèn hỏi :

— Ông là hòa-thượng, sao nói bảo-phiêu.

— Ta bảo-phiêu lớn.

— Ông bảo-phiêu những vật gì ?

— Thủy-ngân, mắt mèo con, san-hô, toàn những đồ chơi cổ-ngoạn qui giá.

Hỏa-kế vào nói nhỏ với Vương-Qui :

— Ở ngoài có một hòa-thượng bảo-phiêu, toàn là đồ ngọc-ngà châu báu qui giá, mối nầy ta làm đặng sẽ đặng mấy vạn bạc khá lắm !

— Thì khóa cửa Đông-phòng lại, mời nó vào thượng-phòng, cũng được.

Hỏa-kế ra mở cửa mời vào.

Hồi Thứ Năm Mươi Chín

Tế-Công đốt Đồng-gia-điếm.
Trần, Lôi tìm Vân-Long cho hay tin.

HÒA-THƯỢNG cùng hai người khiên một gói thật to, hòa-thượng nói :

TIMSACH.COM.VN

— Chú giúp tay khiên gói ấy vô.

Hỏa-kế bước lại kéo không nhúc-nhích, hòa-thượng hỏi: Sài, Đồ hai vị ban-đầu :

— Hai vị phụ khiên gói ấy vô.

Bốn người rập khiên gói ấy lên thượng-phòng, hòa-thượng hỏi :

Kỷ-hỏa-kế họ gì ?

—Ông đã kêu Kỷ-hỏa-kế còn hỏi họ nữa, hòa-thượng muốn ăn chi ?

— Trong tiệm có món chi ?

— Ông muốn ăn chi cũng có.

— Đậu hủ xào, đậu hủ miếng, đậu hủ khô, đậu hủ bông không có món chi khác, vì anh đầu bếp mắc đi đám cưới, mượn luôn mấy người hỏa.kế trong tiệm đi dọn đám hết, chịu phiền uống rượu với cập gà con nướng, đầu nước tương cũng hết, phải hay không.

Hỏa-kế nghe qua giựt mình thầm nói :

— Quái quá ! sao hòa-thượng lại nói y như lời mình nói với hai vị ở Đông-Phòng vừa rồi, bèn nói :

— Không phải vậy ! ông muốn ăn chi cũng có.

Hòa-thượng kêu ba bầu rượu và hai món đồ ăn, chốc lát thì hỏa-kế dọn đủ cả lên. hòa-thượng cầm bầu rượu coi một hồi kêu hỏa-kế nói :

— Chú uống rượu nhé !

— Tôi không biết uống rượu,

Hòa-thượng mời Sài, Đồ hai vị ban đầu uống rượu, chia mỗi người một bầu, hễ uống cạn hết, đều nằm sải mê-mang, hỏa-kế cho Vương-Quí hay ba người ở thượng-phòng đã mê-mang hết ; Vương-Quí nói :

– Trước giết hai thằng bên Đông-phòng trả thù, sau sẽ tới ba đứa nó.

Liền kéo thủ-hạ cầm đao thẳng qua Đông-phòng, mưu giết Lôi-Minh, Trần-Lượng, nhưng kiếm không được cửa phòng Vương-Qui hỏa hỏa-kế ;

— Cửa Đông-phòng sao tao kiếm không được ?

– Quái quá ! sao tôi kiếm cũng không được ngã lại cửa phòng Vương-Qui nổi nóng nói :

— Thôi chúng ta trở lại thượng-phòng giết hòa-thượng trước, rồi sau sẽ báo thù.

Bọn chúng liền kéo nhau trở lại thượng-phòng: Kỷ-Phương nói !

— Để tôi giết nó cho.

Tiến-nhanh vào giơ đao chém hòa-thượng, thấy hòa-thượng nhăn răng cười, Kỷ-Phương giựt mình thì bị trồng cứng không lay động được ; Vương-Qui đứng ngoài thấy Kỷ-Phương giơ đao mà không chịu chém xuống, thì phừn-phừn nổi giận nói :

— Ta bảo mầy chém nó, sợ nổi gì mà không chịu chém xuống.

Liền cầm đao xốc vào chém hòa-thượng, nó vừa giơ đao lên, hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ dùng định thần pháp trồng Vương-Qui đứng cứng đơ, hòa-thượng nói :

— Mi dám mưu sát ta, đâu ngờ hòa-thượng quá lợi-hại.

Hòa-thượng chỉ bọn hỏa-kế làm phép trồng hết cả đứng như khúc gỗ, và chạy qua đông phòng xô cửa tiến vào, móc thuốc hòa nước cho hai người uống vào, chốc lát đều tỉnh lại, mở mắt thấy hòa-thượng đứng trước mặt mình, Lôi-Minh qui lạy nói ;

– Đệ-tử u-mê không biết, hại thầy không thù-hiềm, trở cứu mạng chúng con, với lòng đại lượng khoan-hồng thế ấy

chúng con quá lỗi với lòng đại lượng khoan-hồng thế ấy, chúng con quá lỗi với thánh tăng.

— Hai vị ban đầu theo ta bị thuốc mê, còn nằm trên thượng-phòng, ta đưa thuốc cho hai con lên đó cứu hai vị tỉnh lại, bọn nó có hỏi thì nói như vậy ! !.

Hai vị anh hùng gật đầu, hòa-thượng trở về thượng-phòng ngủ vùi, Lôi-Minh, Trần-Lượng lên thượng-phòng lấy thuốc hòa nước cho hai vị ban-đầu uống vào, hai vị tỉnh lại mở mắt hỏi :

— Lôi-gia và Trần-gia từ đâu đến đây ?

Lôi-Minh nói :

— Chúng tôi ở Thiên gia-khẩu đến đây, kêu cửa không được nên đạp tung cửa mà vào, thấy bọn nó mưu giết mấy người, chúng tôi bắt bọn nó mà cứu hai vị.

Sài, Đỗ hai vị ban đầu thấy hòa - thượng nằm ngủ thì nổi giận, Sài-đầu nói :

— Giỏi lắm ! hòa-thượng biết toán việc sẽ đến mà còn dắc bọn ta vào tặc-điếm thế nầy, nếu không nhờ hai vị cứu, thì mạng chúng tôi không còn, hai vị lấy thuốc cứu giùm hòa-thượng tỉnh lại đặng hỏi ổng chơi.

— Thuốc hết rồi.

Hòa-thượng nằm nhấm mắt nói :

— Ta mê quá ! mò lưng ta lấy thuốc bỏ vô miệng giùm ta cũng được.

Bọn Lôi-Minh đều cười rộ lên, Tế-công nói :

— Bốn người hảy ra đi trước, ta sẽ ban báo-ứng cho bọn Thanh-miêu-Thần.

Bốn người đều bước ra ngoài, còn hòa-thượng gom củi chế dầu châm lửa đốt ; phút-chốc ngọn lửa phát lên, càng lúc càng cao phừn-phừn cháy lên đỏ một phương trời. Tế-Công đứng giữa đám lửa cháy la inh-ỏi ! để thử lòng 4 vị :

— Tôi ra không thấu rồi, cứu tôi bớ người ta !

TIMSACH.COM.VN

Lôi-Minh nghĩ tới khoan-hồng đại lượng của hòa-thượng, thì không nỡ đứng khoanh tay mà ngó cho đành, tức tốc nhảy vào đám lửa, Lôi-Minh nhảy luôn ba cái thật xa mới vào tới chỗ hòa-thượng đứng, liền nói :

— Sư-phụ đừng sợ ! lại đây tôi cõng thầy nhảy ra ngoài là xong.

Dứt lời Lôi-Minh ngồi xuống, Tế.Công đeo vào lưng xong, Lôi-Minh ráng sức nhảy lên thì hòa-thượng đeo ở cổ nhảy trì xuống, hai người đều rớt vào đống lửa, cả kinh Lôi-Minh nhảy bồi cho khỏi đóng lửa, Tế-công nói :

— Người cõng ta không nổi.

— Thầy đừng nhảy trầng xuống thì ra khỏi liền.

— Không nhảy xuống chớ làm sao ?

Vận thuật phi-hành Lôi-Minh nhảy lên, tức thì hòa-thượng niệm : « Ấn, Sắc lịch hích ! » hai người bay phơi-phới lên không-gian, Lôi.Minh lúc ấy sợ hồn bất phụ thể nói :

— Sư-phụ ôi ! rớt xuống thì thịt nát xương tan.

— Không sao ! rớt sao được.

Miệng niệm : «Ấn, Sắc lịch hích ! » tức thì thỉnh thoảng hạ lần xuống, chừng chơn chấm đất Lôi.Minh mới mừng thầm, buông hòa-thượng xuống, tim đập đồm-độp mồ-hôi ướt dầm mình, nói :

— Thầy báo đệ-tử sợ gần chết.

— Ta muốn đắc người châu Ngọc-Hoàng chơi, nhưng ngươi không có phần đến đó, thôi chúng ta lo đi kẽo người ta tới, đoán cho bọn mình đốt nhà cướp của không tiện.

Mọi người nghe qua kinh-hải, lật-đật đi thật mau qua khỏi vùng ấy, Trần-Lượng kêu Lôi-Minh đình bộ hỏi :

— Anh tính đi với thầy hay là mình tẻ đi riêng ?

— Sao cũng được.

— Nhị ca không nghỉ xa, thầy đi với hai vị ban.đầu tim

bắt Hoa-vân-Long, thoắn như gặp Hoa-nhị ca thì mình phụ thầy mà bắt ảnh, hay là phụ ảnh mà đánh thầy ?

— Thế thì đúng ! nhưng phải tính sao ?

— Tôi tính như vậy anh nghĩ có đúng không, mình nói với thầy đi tìm bắt Hoa-vân-Long giúp thầy, gặp Hoa-nhị-ca thì mình cho ảnh hay : Tế-Công cũng ban-đầu tìm bắt ảnh, bão ảnh trốn lánh nơi khác, không mích lòng ai, lại nhứt cử lưởng tiện nữa.

Lôi-Minh gật đầu lia khen :

Chú mầy thật cao kiếm quá !

Hai người khởi chạy theo Tế-Công, hòa-thượng hỏi :

— Hai ngươi thương lượng nhau xong rồi nhé ?

Trần-Lượng nói !

— Chúng con tính giúp thầy đi bắt Hoa-vân-Long.

— Đúng thế ! nhưng gặp Hoa-vân-Long thì bây cho nó hay ta đi bắt nó, bão nó trốn, bây làm thế không mích lòng hai bên phải không ?

— Dạ không phải vậy ! chúng tôi tìm gặp nó thì cho thầy hay mà bắt nó.

Dứt lời Lôi, Trần, cáo từ mà đi, hòa-thượng hỏi ;

— Chúng ta gặp nhau tại đâu ?

— Gặp nhau đâu xin thầy nói ngay.

— Chúng ta gặp nhau tại Tiểu-Nguyệt-Đồn huyện Long-Du.

Hòa-thượng cùng hai vị ban-đầu đi rồi, Trần-Lượng nhớ hòa-thượng hẹn gặp nhau tại Tiểu-Nguyệt-Đồn, thì thầm nghĩ nơi đó anh em lục-lâm thường ở, chắc có Hoa-vân-Long nơi ấy, bèn thương-lượng với Lôi-Minh đồng thẳng lên Tiểu-Nguyệt-Đồn.

Hai vị anh-hùng đi ngày đầu còn cách 30 dặm là tới Tiểu-Nguyệt-Đồn thì trời tối, hai người phải ghé tiệm trọ đở

một đêm, qua ngày thứ hai thẳng tới Tiểu-Nguyệt-Đồn, dọc đường gặp Hoa-Vân-Long một tay xách rau cải, một tay xách một con cá lý-ngư tươi.

Hồi thứ Sáu Chục

Bọn côn-đồ thỉnh anh-hùng học võ.
Đăng-Sơn-Báu cảm giận khích bái-huynh

HOA-Vân-Long từ đâu đến đây? Nguyên một vị lão-hiệp Nghĩa sĩ, tên là Mã-nguyên-Chương, hiệu là Thiết-Diện Dạ-Xoa, lại hiệu là: «Hắc Hồ Quái Hãi» trụ tại Tiểu-Nguyệt-Đồn, ông truyền võ-nghệ cho hai anh em Mã-Thành và Mã-Tinh. Lão anh-hùng Mã-Nguyên-Chương đi giang hồ mấy chục năm khắp các phương, chẳng hiệp với bọn lục-lâm, ông thường dắc theo hai người thủ-hạ là Cao-Khánh và Châu-Lan, hai người đều thành gia lập nghiệp, ai cũng nhận là hai tài chủ, chớ không ngờ là lục-lâm.

Sau ông khám-phá hồng trần tự dựng một ngôi chùa Tỳ-Lô mà tu, tuy xuất-gia nhưng không thọ giới, cũng không biết sự ảo-diện trong đạo tăng-môn, tuy mến đạo học kinh tập tụng nhưng không có căn, việc chùa đều giao cho Cao-Khánh và Châu Lan giữ-gìn, lão anh-hùng ra đi du-phương, trong nhà tất cả sự-vụ đều do Mã-Tịnh lo liệu, mỗi năm Mã-Tịnh phải đi đóng trại cách xa cả ngàn tám trăm dặm, đón đường những tay giàu có quan trưởng mà cướp giựt của các nhà buôn to; đặng tiền bạc khá thì chất lên lưng lừa kéo về, ai hỏi thì nó nói đi góp lúa thuế về. Bình sanh Mã-Tịnh kết bạn với Lý-Bình là người cùng một địa-phương. Lý-Bình theo Mã Tịnh học võ-nghệ cũng khá, nên người tặng cho hiệu là Đăng Sơn Báo Tử. Lý Bình, nó có một người anh em tên Lý-An-Ca ở ngoài làng Tiểu-Nguyệt Đồn, mở một tửu-quán sống qua ngày, thường có bọn côn-đồ trong vùng đó đến nhậu-nhẹt, hiệp bè hiệp lũ có trên mười mấy tên, muốn học võ với Lý-Bình.

TIMSACH.COM.VN

Bọn côn đồ tu-hộp nhau mở võ-tràng tại miếu hư Tam-Hoàng, rước Lý-Bình đến học tập võ-nghệ, càng ngày bọn côn-đồ càng thêm hùng-hậu, bọn nó học được một đường thương, một đường đao, một hôm trong bọn nó có anh quân-sư nói với anh em trong bọn :

— Chúng ta thôi đừng luyện tập nữa.

— Sao vậy ?

— Thầy không hay học càng thêm uổng công, rốt không ra trò gì ; Lý-Bình tuy có danh mà không thiệt học, học với gia không kết quả đặng.

— Chớ anh tính học võ với ai bây giờ ?

Chúng ta nhớ trong địa-phương mình ai có danh ?

— Trong vùng mình chỉ có Thiết-Diện Dạ Xoa Mã-Tịnh là có danh võ-dõng hơn người.

— Thế thì chúng ta phải cầu thỉnh gia mà học.

Cả bọn đều tán thành và thương-lượng xong, rạng ngày sau cả bọn kéo nhau tới nhà Mã-Tịnh mà kêu cửa, đưa phong thơ cho gia-nhơn cầm vào bẩm báo, Mã-Tịnh ở trong bước ra, cả bọn thấy gia chào nói :

— Mã-đại-gia thức sớm quá !

— Các vị kiếm tôi có việc gì ?

— Chúng tôi đã biết oai-danh của Mã-đại-gia quá chấn - động, chúng-tôi đã mở võ-tràng tại miếu hư Tam-Hoàng tính đến thỉnh Mã-đại-gia mà học võ-nghệ, xin Mã-đại-gia vui lòng dạy giúp chúng-tôi.

Mã-Tịnh thầm nghĩ không nên giao-kết với bọn côn-đồ, sẽ nhiễm việc hư-hèn, nhưng không dám nói ngay phải nói trớ :

— Quí vị có lòng tưởng đến tôi, đáng lẻ tôi không nên chối từ, ngặt mẹ tôi hiện đau nặng nên chẳng dám tuân lời của quí vị, đợi mẹ tôi mạnh rồi tôi sẽ giúp quí vị.

TIMSACH.COM.VN

Cả bọn đều xển-lển kéo nhau về, ai cũng căm hờn trách quân-sư :

— Khéo bày đặt chuyện cho thêm mắc cở.

— Mấy anh đừng phiền tôi nếu tôi khích Lý-Bình mời Mã-Tịnh đến đây chẳng-đặng thì mấy anh đừng tinh tôi là quân-sư,

Cả bọn đều ưng chịu, dứt lời thì Lý-Bình tới, quân-sư nói :

— Có người muốn biết tài giỏi của Lý-gia.

— Cả giận Lý-Bình hỏi :

— Ai

— Mã-Tịnh chớ ai.

— Ngươi nói bậy ! ta với Mã-Tịnh tinh như anh em ruột, đâu có thử thách như thế.

— Ngày nào cũng nghe Lý-gia nói cùng với Mã-Tịnh là tri-kỷ thân mến nhau, hồi sớm mai nầy tôi qua Mã-đại-gia giới thiệu Đăng-Sơn Báo-Tử Lý-Bình là người bạn thân-mật với ông, có phải không ? Mã.Tịnh ngẫm-nghỉ một hồi lâu, liền nói :

Ta ở đây 30 mấy năm trời, chưa hề giao.kết với ai cả.

Lý-Bình nghe nói phừn-phừn nỗi giận nói :

— Chúng ta chẳng hề giả-dối giao-tình, để mượn oai-của Mã-Tịnh bao giờ.

Quân.sư nói :

— Nếu Lý-đại-gia có giao-tình với Mã-gia, thì có thể mời ông đến đây mùa võ ; thì chúng tôi mới tin là thật.

— Dầu ảnh bận chuyện chi, hễ ta mời là ảnh đến ngay.

— Chưa chắc được !.

Lý-Bình cảm giận thẳng một nước qua nhà Mã-Tịnh, chẳng kêu cửa thẳng vào trong, Mã-Tịnh thấy hỏi :

— Hiền-đệ đi đâu ghé đây ?

TLMSACH.COM.VN

— Thưa huynh-trưởng ! nay anh nói với quân-sư rằng không kết-bạn với tiểu-đệ, anh lại thử thách muốn thưởng thức lối hay của tôi.

— Ai nói thế ?

Lý-Bình bèn đem những lời quân-sư của bọn ở miếu Tam-Hoàng nói với mình thuật lại một hồi, Mã-Tịnh nói :

—Đấy là bọn nó đặt điều khích hiền-đệ, đừng nghe theo.

—Nó khích hay không khích cũng mặc, xin thỉnh anh mai cùng em đến đó, cho rở mày rở mặt tôi là đủ.

— Được ! để mai anh sẽ đến.

—Em xin kiếu về mai sẽ gặp nhau.

Ngày kế Lý-Bình cùng Mã-Tịnh đồng tới miếu Tam-Hoàng, bọn còn đồ thấy Mã-Tịnh đến thì vui vẻ phi-thường, đều chào Mã-Tịnh nói :

— Thưa Mã-gia mới đến, chúng tôi hết lòng mông-mỗi Ngài.

Đứa thì bưng trà xơi, đứa đi mua điểm-tâm, cả bọn đều vây đứng xung quanh, Mã-Tịnh thấy trước đại-điện bày đủ 18 món binh-khí ; mời Mã-Tịnh ngồi ghế ỷ trước đại-điện ; trong bọn có tên Hồ-đắc-Nghi hiện là Hắc-Tàm-Lang nói :

— Thưa Mã.đại-gia ! tôi xin đi đường quyền cho Ngài coi chơi.

Dứt lời Hồ-đắc-Nghi bái tổ múa một đường quyền, kế tên Bình-Thiên-Chuyển Cổ-Hữu-Nguyên múa một đường đao, tiếp đó Mãn-thiên-Phi Nhâm-Thuận nhảy ra múa một đường đại đao, xong rồi ráp hỏi :

— Mã-đại-gia coi chúng tôi múa có khá không?

— Mấy vị múa võ cùng đao pháp rất thuần thục khá lắm.

Cả bọn nghe khen quá hãnh diện cho tài chúng ta đã khá lắm rồi, còn Mã-Tịnh nhận thấy đao pháp chẳng đúng, quyền-cước cũng không rồi, nhưng đều khen đùa cho vừa lòng bọn nó, bèn kêu Lý-Bình, nói :

— Anh dạy hiền-đệ thể nào múa cho anh em coi chơi.

Lý-Bình vâng lời bái tổ múa một đường quyền, múa xong thăng-nhiên không mệt, mặt không biến sắc, cả bọn khen « hay » van-động, cả bọn lại yêu cầu Mã-Tịnh :

— Mã-gia cảm phiền múa đường song-giản van-danh của Ngài, cho chúng tôi được thấy.

Mã-Tịnh gật đầu tiếp lấy cặp giản, bắt đầu khai giản-pháp múa tít như cặp rồng múa vút, càng múa càng mất dạng chỉ thấy hai luồng quang-tuyến vây-vùng, Mã-Tịnh múa xong đường song-giản, cả bọn coi mê mẩn không hay đã hết đường giản, thoát nghe ngoài vách đất có tiếng khen :

— Múa hay quá !

Mã-Tịnh ngó thấy cả kinh hồn phi phách tán.

Hồi thứ sáu mươi mốt

Gởi nghĩa-đệ anh-hùng lìa cố-thổ,
Thấy tầu-tầu Lý-Bình nghi tâm.

MÃ-Tịnh thấy một vị hòa-thượng lớn tuổi, mặc áo nâu sòng, mặt tròn như trăng rằm, tay cầm xâu chuỗi 108 hột niệm châu, chính là thúc-phụ của Mã-Tịnh, tức Mã-Nguyên-Chương.

Mã-nguyên-Chương đi du-phương xa về nhà hỏi chị ;

— Cháu Mã-Tịnh đi đâu vắn.

Vợ của Mã-Tịnh là Hà-thị nói ;

— Ảnh hẹn với người hiệp thí võ.

Mã-Nguyên-Chương nghe cả giận nói :

TIMSACH.COM.VN

— Trông môn họ Mã ở đây nhiều năm rồi, không ai biết nó dám ra ngoài gây việc thị-phi, ta phải tìm nó mới được.

Liền thẳng tới miếu hư Tam-Hoàng muốn kêu Mã-Tịnh, nhưng đông người nên không tiện, nên ông ở ngoài cười gai-gắt khen lớn, Mã-Tịnh thấy liền chạy ra bái chào thúc-phụ, Mã-nguyên-Chương quày quả về nhà kêu Mã-Tịnh nói :

— Cháu chẳng biết tự ái lấy mình, họ Mã chúng-ta ở Tiêu-nguyệt.Đồn lâu năm rồi, không ai biết được là lục-lâm, nay cháu ra múa vỏ để khiêu-gợi cho chúng rõ ư?

— Thưa thúc-phụ ! cháu vị lòng bạn Lý-Bình của cháu hẹn đến cho nở mày nở mặt nó.

Bèn thuật việc trước sau một hồi, Mã-nguyên-Chương mới rõ ngọn-ngành, nói :

— Ta đã rõ ! nhưng từ nầy về sau cháu không nên hiệp với bọn nó mà múa vỏ nữa nhé !

Mã-Tịnh dạ vâng ! hai chú cháu gầy tiệc rượu đàm tâm, Mã-nguyên-Chương nói :

— Mai chú sẽ du-phương tìm đạo, hai sư-đệ Cao-Khánh và Châu-Lan ở chùa Tỳ-Lô có thiếu hụt cháu giúp tiền cho chúng nó xài.

Mã-Tịnh vâng dạ, rạng ngày Mã-nguyên-Chương đi du-phương rồi, Mã-Tịnh ở nhà hầu hạ mẹ già, thấy bịnh mẹ càng ngày càng trầm-trọng, rước lắm nhiều danh-y cũng không thuyên-giảm tí nào, Mã-Tịnh thấy tiền bạc gần sắp hết, rủi mẹ già chết thì tiền đâu mà châu cấp cho chùa Tỳ-Lô, ngầm tính ra đi kiếm tiền, còn việc nhà gởi-gấm cho Lý-Bình quản-sức giùm, nghĩ rồi qua tửu-quán của Lý-Bình, tới cửa Lý-Bình mời vào trong, Mã-Tịnh vào trong thấy Lý-An nằm dài trên ván, ho-hen mãi không ngớt. Mã-Tịnh hỏi :

— Em hai chưa mạnh sao ?

— Em chạy thầy cho nó mà không thấy giảm-thuyên.

— Phải kiếm thầy thuốc giỏi mà trị cho em, anh nay đến đây cậy hiền-đệ chiếu cố giùm gia-đình tôi, vì tôi sắp đi du-phương buôn bán, lúc nào rảnh hiền-đệ qua thăm chừng mẹ bịnh, vợ hiền của anh, thiếu tiền em cho mượn, chừng anh về sẽ hườn lại cho em.

— Tiểu-đệ xin tùng-mạng, còn việc tiền bạc khó giúp nhau, anh chớ lo việc ấy, mà anh tính chừng nào đi ?

— Mai anh sẽ khởi hành.

— Mai anh đi thì mốt tôi qua nhà anh, mỗi bữa em đưa cho bác 2 điếu tiền ngoài để xài, nếu có cần dùng chi hơn nữa thì chị cho tôi hay tôi sẽ giúp thêm, em có thể giúp đở coi ngó giùm bốn năm tháng được, anh hãy yên lòng.

— Đa tạ lòng tốt của em, anh xin kiếu về.

TMSACH.COM.VN

Mã-Tịnh về nhà thu xếp đồ hành lý, nói cho Hà-thị hay rằng :

— Anh ra đi rồi có Lý-Bình đến cấp tiền mỗi ngày, nếu cần dùng việc chi có thiếu thì mượn Lý-hiền-đệ mà xài, bao nhiêu biên đó anh về sẽ hườn lại cho người, anh đi chừng vài tháng, có mau cũng 40 ngày anh mới về, ai có hỏi thì nói anh đi góp lúa thuế nhé. Hà-thị gật đầu, ngày kế Mã-Tịnh ra đi thật sớm.

Ngày sau Lý-Bình nhớ lời Mã-Tịnh dặn gởi tửu-quán cho anh em, mang hai điếu tiền qua nhà Mã-Tịnh cách một khoản đường nữa là tới, vọi-vọi thấy Hà-thị trong nhà bước ra, trang điểm áo xiêm thật đẹp, thì thầm-nghĩ: Mã-đại-ca gia-quy rất nghiêm, đàn-bà ảnh thường gia-môn bất xuất, nay đại-ca vừa đi khỏi thì nàng trang-điểm diễm-lệ đi đâu đây ? ta phải vào, hỏi bác cho rõ. Nghĩ rồi vừa muốn bước tiến vào, nghe phía sau có người kêu giựt Lý đại-gia, Lý-Bình ngoái lại thấy là tiểu hoả-kế tiệm mình, bèn hỏi :

— Việc gì thế ?

— Có người tìm ông tại tiệm mình.

Lý-Bình về tiệm gặp Dương-vạn-Niên chủ tiệm may chào nói :

— Tôi chờ Lý đại gia thật lâu ! vì lúc trước mướn căn phố ấy, ông bảo đảm làm giấy cho chủ được phép đuổi, chớ không được lấy lại cho người khác mướn ; nay nó muốn lấy phố lại thì phải thường tiền sở tổn cho tôi, nếu không tôi sẽ đi thưa nó.

— Dương-đại-ca chớ nóng-nải lo bề mua bán như thường, tôi sẽ đến chủ phố mà thương lượng cho, phàm việc gì cũng phải đúng theo lẻ phải chớ, Lý-Bình thẳng qua chủ phố nói việc ấy đã thoả-hiệp rồi, thì trời đã tối, nên tính mai gia sẽ đến nhà Mã-Tịnh.

Ngày tới Lý-Bình dặn dò Hoả-Kế coi chừng tửu - quán, mang tiền qua nhà Mã-Tịnh, tới ngã tư thấy Hà-thị cũng trau-dồi thật đẹp, hướng phía Đông mà đi như giông. Lý-Bình muốn theo hỏi nhưng nàng đã đi xa rồi, gia tính vào hỏi bác gái cho rõ nàng đi đâu, vừa tới cửa thì tiểu hoả-Kế chạy theo vừa tới nói :

— Có một thằng say rượu vào tiệm mình đánh thằng đong rượu bể đầu, không biết chết hay sống, mời ông về coi.

Lý-Bình buộc lòng phải trở về tửu -quán, quả nhiên hai thằng quỉ say, ban đầu nói chuyện chơi, sau sanh ra ẩu-đả, người trong sóm ấy khuyên-can hèn lâu mới êm, thì trời đã tối, thành thử ngày ấy cũng đi không được. Tảng sáng Lý-Bình thu-xếp việc trong tiệm xong thì đã đứng bóng, mang vài điếu tiền ra đi, vừa tới ngã tư cũng gặp Hà-thị ra đi về phía Đông.

Lý-Bình thầm quái lạ ! Mã-đại-ca đi ba ngày, mình gặp luôn ba bữa nàng ra đi, thế thì đàn-bà Mã-đại-ca không tốt, nếu mình tới đó nàng bày trò nhơ-nhớp, nếu mình trái ý nó mắc-cở, học lại với chồng rằng mình chọc-ghẹo nó, thì mất lòng tin-nhiệm với anh-em nhau, chi bằng mình không

đến đó là tiện ! ngầm-nghĩ một hơi, thở dài lẫm-bẩm :

— Ta sẽ-lén theo coi nàng đi đâu và chừng nào nàng về.

Đêm ấy Lý-Bình thơ-thẩn trên đường phía Đông tới canh hai, cũng chẳng thấy nàng trở về, mỏi lòng phải trở về tửu-quán ! từ đó gia không đến nhà Mã-Tịnh nữa.

Âm-dương thấm-thoát ngày tháng như thoi đưa, bất giác đã hai tháng trời, Mã-Tịnh gặp được mối to của châu La-tướng đi đào-nhâm Thái-Thú ! Mã-gia đón đường giựt hết châu bâu, bạc vàng, Mã-Tịnh mua đất-vườn vật dụng, bắt lừa chở về nhà; tới nơi chàng vào thăm mẹ, thấy bịnh thế mẹ cũng còn trầm-trọng ! Hà.thị thấy chồng về lo trà nước cơm rượu ăn điểm-tâm, Mã-Tịnh hỏi vợ :

— Anh ra đi Lý-Bình tới đây mấy lần và giúp tiền được bao nhiêu ?

TIMSACH.COM.VN

— Anh đi rồi tới nay em chẳng thấy Lý-Bình đến, cũng không có tống tiền chi cả, tôi dành-dụm mấy lượng bạc mà xài lây-lất qua ngày.

Mã-Tịnh nghe qua căm giận, ăn cơm xong soạn vài món lễ-vật, nói với vợ :

— Ta đem lễ-vật cho Lý-Bình, thử coi nó tính lẽ nào?

Mã-Tịnh thẳng tới quán của Lý-Bình tiến vào hỏi hỏa-kế :

— Chủ em có nhà không ?

— Hiện có ở đàng sau .

Mã-Tịnh vào trong, Lý-Bình thấy lật-đật mời ra phòng khách, Mã-Tịnh là bực đại trượng-phu giữ thái-độ tự nhiên, không hề biểu lộ sắc giận ra ngoài, hiện vẽ vui cười nói :

— Tôi đem cho hiền đệ chút ít quà em ưa thích, ăn với anh lấy thảo.

— Huynh-trưởng mạnh giỏi nhé, mời vào trong ngồi

Dứt lời Lý-Bình cầm lễ-vật vào trong, hai người ngồi lặng thinh một hồi lâu, Mã-Tịnh hỏi :

— Hiền-đệ mua bán khá không, bấy lâu cũng mạnh giỏi ư ?

— Cũng sắp muốn đóng cửa đấy, thưa Mã đại ca ! em có một câu chuyện chẳng muốn nói với anh, nhưng sợ lỗi tình anh em : mà nói ra em quá e-ngại.

— Có điều chi em nói ngay đừng ngại chi cả.

Hồi thứ Sáu Mươi Hai

Hỏi thăm đường gặp Càn-Khôn-Thử.
Đặng tin riêng Lôi, Trăn gặp bạn.

TIMSACH.COM.VN

Lý-Bình thuật lại ngày đầu tiên, mang bạc điếu tiền đến gần Hà-thị trang-điểm diễm-lệ ra đi qua phía Đông, tôi muốn theo hỏi tức thì có người nhà kêu giựt về có chuyện, qua ngày thứ nhì cũng vậy, ngày thứ ba tôi theo chờ ở đầu làng tới canh hai mới về nhà, từ đầu chí cuối thuật lại một hồi.

Mã-Tịnh nghe qua cười ngất nói :

— Ta đến hôm nay cốt để gạch đất tuyệt-giao với nhau, chẳng ngờ có việc biến như thế nầy, ta cũng không dám nhiều lời « đường xa mới biết ngựa hay, lâu ngày mới thấy lòng người » ta xin kiếu về.

Mã-Tịnh về nhà điềm-nhiên như người vô sự, qua ngày thứ hai gia nói với vợ :

— Có vị tài chủ tại huyện Long-Du mời anh tới coi nhà chừng vài tháng sẽ về, em ở nhà chịu khó coi nhà.

Dứt lời vào thưa với mẹ già, giắt dao vào lưng ra đi thẳng qua phía Nam cách Tiểu-nguyệt-Đồn chừng hai dặm, tới vào tiệm Vạn-Thạnh, khách-xá, ai cũng biết đều chào hỏi ; Mã-Tịnh nói :

— Nhường tôi một căn-phòng nghỉ trọ vì trong nhà tôi có khách đông chật quá.

Hỏa.kế dắc Mã-Tịnh vào căn thượng-phòng, Mã-Tịnh vào phòng kêu rượu thịt nhấm giải sầu, thiệt ra : »

«Người đặng việc vui-vẻ tinh-thần sảng-khoái.

«Điều sầu-muộn thất ruột ngũ hoài.

Uống cạn vài bầu rượu bảo hỏa-kế dọn-dẹp, nằm dài xuống giường ngủ vùi, lúc tỉnh dậy ngồi xơi trà thầm nghỉ : Dâm loạn tình nồng thường khẩn-khích nhau, cố nhiên hai đứa nó sẽ tới lui nhau, thừa cơ hội ta đi vẫn sẽ hiệp nhau một nơi, đêm nay ta cấp đao rình theo con tiện-tỳ nầy. Nghỉ rồi thẳng qua đầu làng Tiểu-nguyệt-Đồn, chờ đến canh ba chẳng thấy bóng ai cả, gia chạy về nhà thấy cửa đóng cứng nhảy lên nóc nhà và ngó bốn phía, chẳng thấy động tịnh chi, liền trở về quán trọ kêu cửa, vào phòng ngũ luôn cả ngày chẳng ăn uống, tối thức dậy cấp đao ra đi, thẳng tới đầu làng Tiểu-nguyệt.Đồn đứng chờ, tới canh hai nghe phía Đông có tiếng trai gái nói cười, gia bước lại gần nghe có người nói :

— Hôm qua tôi rước nhiều bà mụ đến cũng sanh không được.

Mã-Tịnh nghe nhận rõ là người rước mụ, liền núp vào gốc cây, thấy bên Đông một người trạc chừng 30 tuổi ngoài, đi như sao xẹt thoáng qua không thấy kịp, người ấy tiến tới cửa nhà đứng ngẫm-nghỉ một hồi, chẳng dám kêu cửa, đi vòng quanh nhà mấy vòng, lẩm-bẩm :

— Muốn kêu cửa nhưng sợ Mã-đại-ca không có ở nhà, trời tối biết ngủ nơi nào tiện.

Mã-Tịnh nghe tiếng nhận ra người quen, lại gần nhìn kỹ là Càn-Khôn đạo Thử Hoa-vân-Long, nói :

— Nhị-đệ đi đâu đến đây khuya thế?

Hoa-vân-Long chào hỏi vui-vẻ hỏi :

— Khuya thế nầy sao anh chưa ngũ còn ở đây ?

— Anh chờ người ta, mời hiền-đệ vào trong.

Hai người nhảy qua tường vào trong, mở cửa Đông phối phòng, Hà-thị thức dậy lập tức nung trà đem lên ! hai anh em ngồi hỏi thăm việc hàng-huyên, Hoa-vân-Long thuật lại việc làm tại Lâm-An, dấu hẳng việc bẻ hoa tại am ni-cô, Mã-Tịnh nói :

— Nhị-đệ ở nhà anh tiện lắm, vì nhà vắn-vẻ không ai tới lui, thêm có hầm bí-mật phòng khi có chuyện bất trắc xảy ra, đây thuộc về huyện Long-Du quản-trị nhưng trong huyện không ai biết anh là lục-lâm cả, tiện lắm !

Hoa-vân-Long cầm-tạ Mã-Tịnh đồng nhau nống trà nói chuyện thân-mật, thì trời đã sáng nghe ngoài cửa có tiếng ồn-ào, Hoa-vân-Long mặt mày biến sắc, Mã-Tịnh nói :

— Đừng sợ ! để anh ra coi thử việc gì.

Mở cửa ra thấy năm sáu chục vị đứng trước cửa toàn là trang giàu có trong vùng Tiểu-Nguyệt-Đồn, mọi người gặp Mã-Tịnh đều nói :

Mã-đại-giạ mạnh giỏi ? chúng tôi đến nhờ Ngài cầu hòa giùm việc nầy, nhân việc tranh-giành đấu giá chợ, hai đàng Phượng-đại-Thành và họ Liễu tập hộp cả mấy trăm người toan chém giết nhau, nghe nói hai nhà ấy đều quen thân với Mã-gia, chúng tôi đến nhờ Mã-gia can-thiệp cầu hòa mới xong.

— Muốn mời quí ngài vào, ngặt nhà quá chật-hẹp, cảm phiền mấy ngài chờ tôi một tí, sắp đặt việc nhà một chút sẽ ra đi.

— Vâng ! Mã-gia cứ tự tiện.

TIMSACH.COM.VN

Mã-Tịnh vào nhà kêu Hoa-vân-Long mượn đi chợ mua đồ ăn, gia trao cho 2 điếu tiền một cái rổ nói :

— Chẳng có ai đi chợ, cảm phiền Hoa-nhị-đệ đi chợ mua cá, gà, rau-cải, đem về giao cho chị làm, anh đi một lát sẽ về đồng ăn nhau.

Hoa-vân-Long vâng lời xách rổ đi chợ, mua xong sắp trở về, bỗng gặp Lôi-minh và Trần-Lượng hoang-mang chạy lại, gặp Hoa-vân-Long hai người nói :

Hoa-nhị-ca còn ở đây sao ? phải lo lánh nơi khác, Tế-Công trưởng-lão sẽ tìm đến bắt anh.

— Chúng ta chia tay nhau tại Thiên-gia-Khẩu, hai người đi đâu mà biết Tế-Công tìm bắt ta.

Hai người thuật lại việc vừa rồi một hồi và cho biết Tế-Công đi với hai vị ban-đầu sắp đến Tiểu-Nguyệt-Đàn ; Hoa-vân-Long trong bụng hồ-nghi muốn bỏ rổ cá mà chạy, thấy Mã-Tịnh tới ba người chào hỏi mừng-rỡ, Mã-Tịnh hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Lôi, Trần hai hiền đệ đến đây sao không ghé nhà anh ? chúng ta đồng nhau về nhà.

Bốn người về tới nhà, Mã-Tịnh đem rổ đồ ăn giao cho vợ, anh em đồng đến Đông Phối-phòng, Hoa-vân-Long nói với Mã-Tịnh :

— Trước em đến đây chưa thăm bác, anh dắc tôi vào thăm một tí.

Lôi-Minh, Trần-Lượng nghe cũng nói :

— Chúng tôi cũng vào thăm bác luôn .

— Mẹ tôi đau yếu sợ đông người vào kinh-động mệt không tiện, mời ba vị ngồi đây chơi.

Phúc-chúc cơm rượu dọn xong, bốn người đồng ăn-uống chuyện trò nhau vui-vẻ, Mã-Tịnh hỏi kỷ Lôi-minh và Trần-

Lượng cho biết căn-bản nguyên lưu của Tế-Công ; Trần-Lượng thuật lại một hồi ; Mã-Tịnh nghe qua cười ngất, nói :

— Hai hiền-đệ nói để tức cười quá ! một hòa-thượng với hai vị ban đầu mà mưu bắt Hoa-nhị-ca, thiết sử 200 quan binh vây-phủ cũng chưa chắc là bắt được, hiện Hoa-nhị-đệ ở trong nhà ta, thì ai tài nào bắt được, nó khôn thì đừng đến đây, chớ đến đây thì khó toàn mạng với ta.

— Mã đại-ca không nên nói lớn lối như thế, Tế-Công trưởng-lão có thần thông vô ngại, nhắc tới ổng thì có ổng tới liền, ổng toán biết trước chạy đâu là gặp ổng đấy.

Mã-Tịnh nghe nói vỗ bàn hét to :

— Hai người chớ khen oai-phong của người, làm giảm mất nhuệ-khí của chúng ta, nếu nó tới thì chúng ta vén bức họa Mẫu-đơn lên, cửa bí-mật banh ra chúng ta xuống hầm trốn là xong.

Dứt lời nghe ngoài có tiếng giọng cửa nói :

—Trong nhà có Hoa-vân-Long không ? nếu có bảo nó ra mắt hòa-thượng ta đây.

Lôi-Minh và Trần-Lượng nghe biến sắc mặt nói với Mã-Tịnh :

— Mã đại-ca nghe chưa ? hòa thượng tới đấy.

Mã-Tịnh liền kéo bức họa cuốn lên, cửa bí-mật bật ra bảo :

— Ba người mau tiến vào đây, để ta tính cho. Ba người vào cửa bí-mật xong, Mã-tịnh thả bức họa xuống.

Nhắc lại Tế-công từ khi Lôi-Minh, Trần-Lượng đi rồi, bèn dắc hai vị ban-đầu đi được một đỗi đường thì trời xầm tối, bụng đói như cào nên kéo nhau vô tửu-quán, hai vị ban-đầu to nhỏ với nhau :

— Chúng ta chờ hòa-thượng ăn thì mới ăn, sẽ có tiền trả.

TEMSACH.COM.VN

Ba người vô quán ngồi, hòa.thượng kêu cơm rượu, ăn uống no rồi kêu hỏa-kế, nói :

— Chú đem cho tôi một cái hủ đặng tiểu-tiện.

— Bầu rượu thì có, chớ hủ tiểu không có, ông tự tiện ra ngoài mà đái .

Hòa-thượng đứng dậy nói :

— Đem cho ta hai bầu rượu nữa, ta đi đái rồi vô uống.

Dứt lời hòa-thượng ra đi, hai vị ban-đầu chờ lâu thì đã biết hòa-thượng cúp luôn, Sài-đầu nói :

— Ăn rồi không có tiền hòa-thượng trốn rồi, chúng ta cũng thừa lúc hỏa-kế không để ý lỏn trốn theo.

Thừa lúc mua bán lăng-xăng Sài, Đồ hai vị lỏn luôn ra ngoài gặp hòa-thượng, Sài-đầu nói :

— Thầy bắt hai tôi ngồi đó bơ.vơ, ăn no rồi bỏ đi mất.

— Thôi chúng ta lo đi, tối nay ta sẽ có tiền đừng lo.

Sài, Đồ tuy vâng dạ bề ngoài, nhưng mưu nhau, tối nay ăn rồi chúng ta buồm trước, để hòa - thượng ngồi đấy trả tiền. Quả nhiên tối ba người vào quán ăn cơm, Sài, Đồ hai người lo ăn hối.hả xong rồi, đứng dậy ra đi, Tế-Công nói :

— Hai người ăn rồi đi sao?

— Phải đi ! chờ ở đây thầy bắt chúng tôi trả tiền sao.

Dứt lời hai người ra đi, còn hỏa-kế thì coi giữ hòa-thượng .

Hồi thứ sáu mươi ba

Bốn anh - hùng Mã - trạch đàm tâm.
Tế thiền - sư tửu - quán trị bịnh.

Hỏa-kế nghe hai ban-đầu nói sanh-nghi, để ý coi chừng hòa-thượng, hòa.thượng ngồi đấy điềm nhiên chẳng nói rằng lúc ấy ngoài tiệm một người bưng tô canh đi ra, còn một người hơ-hải chạy vào, đụng nhau tô canh rơi xuống đất bể nát, đồ canh trọn vào áo người kia, người kêu thường tô, người đòi thường áo, cải-lẫy đánh lộn nhau, làm náo-loạn cả quán, khách ăn cơm chạy lăng-xăng, hỏa.kế lo can gián cho đôi đàng ổn-thỏa, thừa cơ đại loạn hòa.thượng lỏn bước ra tửu-quán, tới đầu làng gặp Sài, Đồ hai vị ngồi chờ, hòa-thượng nói :

— Hai người ăn no là đi không quản tới nữa nhé.

Sài đầu nói :

— Chúng tôi phải sớm lo đi vậy mới xong, còn thầy làm sao ra đi được ?

— Ta bảo tài-phú nó biên vô sổ thiếu.

– Người ta quen biết với thầy sao chịu biên sổ thiếu.

— Thôi bỏ qua việc ấy, bây giờ ba ta cúp kiếm nhau, ta trốn hai người kiếm được thì mai ta trả tiền cơm, nếu kiếm không được thì hai người trả.

— Chịu ! hòa-thượng trốn đi.

Hòa-thượng chạy trốn hai người kiếm khắp nơi không được, chẳng ngờ đêm ấy hòa-thượng thẳng qua Tiêu-Nguyệt-Đồn vào quán Lý-Bình, gặp hỏa.kế đương lao chén bát hòa-thượng bước vào trong thấy có sáu bàn, mỗi bàn có sắp 4 dĩa ; 1 dĩa gà quay, 1 dĩa đậu-hũ khô, 1 dĩa đậu muối, 1 dĩa đường, hòa-thượng chọn một bàn ngồi cầm gà đập xuống bàn một cái kêu một tiếng chưởng-quỷ, đập mấy cái thì kêu mấy tiếng ; hỏa-kế thấy kỳ nói :

— Sớm mai mở hàng thầy khuấy chi tội-nghiệp.

– Chú bán bao nhiêu ?

– Thầy hỏi cái gì bán bao nhiêu?

TIMSACH.COM.VN

– Ta hỏi chú con gà nầy.

– Gà nầy 6 tiền một con.

– Chú đem cho ta hai bầu rượu.

Hỏa-Kế đem lại hai bầu rượu,hòa-thượng uống cạn hết, lại thêm mấy bầu nữa, uống luôn một hơi sáu bầu rượu, hòa-thượng bảo tính tiền.

Hỏa-kế tính ăn-uống hết cả 256 đồng, hòa-thượng nói:

– Chú biên sổ cho ta thiếu đó.

– Sớm mai mở hàng ăn không trả tiền, đâu thể được.

– Chú biên sổ thiếu đó, sao lại không được.

Cải-lẫy nhau ồn dậy, Lý-Bình bước ra hỏi:

– Hỏa-Kế! việc gì thế?

– Dạ! thầy nầy ăn rồi không trả tiền.

TIMSACH.COM.VN

Lý-Bình day qua hỏi hòa-thượng:

– Không mang tiền theo sao thầy dám vào ăn-uống.

– Vì có người quen tiệm này, nên hẹn ta vào nơi đây uống rượu chờ gia, lâu quá không thấy gia lại, nên ta chưa trả tiền.

– Ông hẹn với gia chừng nào tới đây?

Hẹn nhau hồi năm rồi.

– Hẹn nhau tại đâu?

– Hẹn nhau ở giữa đường.

– Ông hẹn với người ấy tên họ gì?

– Gia tên họ gì ta quên rồi.

Lý-Bình tính hỏi cho biết người ấy sẻ cho hòa-thượng đi, không đòi tiền rượu, nghe hòa-thượng nói đầy cây thì nói:

– Thế thì thầy nói sai rồi.

– Thiệt chớ! vì ta biết chẩn mạch trị bịnh, nên gia rước ta đến coi bịnh, nhưng ta quên tên gia.

Lý-Bình nghe hòa-thượng nói biết chẩn-trị các bịnh, nhớ tới Lý-An bịnh thể trầm-trọng, may ra hòa-thượng trị được không chừng, nghĩ rồi nói :

— Thầy trị bịnh được ! coi giùm bịnh em tôi được chăng ?

— Hễ ta nhúng tay tới thi bịnh chi cũng hết.

— Nếu thầy trị hết bịnh cho em tôi, chẳng những không đòi tiền rượu, lại còn trọng tạ thầy nữa.

Dứt lời Lý-Bình dắc hòa-thượng ra sau tiệm, thấy Lý-An nằm dài trên giường, hơi cành cạch không ngớt, mặt xanh như tàu lá, hiện ra chứng bịnh đồng-tử lao ; hòa-thượng coi xong rồi, Lý-Bình hỏi :

— Hòa-thượng trị được không ?

TLMSACH.COM.VN

— Trị được ta có thuốc sẵng đây.

Hòa-thượng móc ra một khối thuốc,

Lý-Bình hỏi :

— Thuốc gì vậy thầy ?

— « Thuốc đấy tùy thân dụng chẳng cùng.
« Không phân hườn tán với cao đơn ;
« Chuyên trị nhơn-gian bá ban chứng.
« Bát bửu thân thoái trừng nhãn hườn.

Dứt lời hòa-thượng bỏ thuốc vào miệng nhai, Lý-An thấy gớm nói :

— Ôi ! tôi không uống.

Hòa-thượng nhai thuốc nhỏ rồi, trỏ tay chỉ vào miệng Lý-An hả ra liền, hòa-thượng phun mạnh vào luôn cả đàm nhớt trong miệng, thuốc tung vào yết-hầu, bịnh-nhơn phải nuốt liền, phút-chút nghe trong bụng sôi ùng-ục, khí dẫn huyết chạy, huyết dẫn khí hành, ngũ tạng lục phủ nghe thanh-sảng sướng khoái, tứ chi phục sức lại, thân-thể nhẹ-nhàn như bỏ hòn nữ[1]

Thái-Sơn, Lý-An ngồi dậy đòi uống nước, uống nước rồi kế đòi ăn, Lý-Bình thấy mừng thầm, nói :

— Thuốc thầy thiệt hay quá ! mà hiệu nghe không hay.

— Thuốc ấy còn một tên là Yếu- mạng-đơn, nó có thể cứu người sắp chết.

— Có một bà bác đau lạc huyết, thầy chẩn-trị được không ?

— Bịnh gì cũng chẩn.trị được cả.

— Mẹ của bái-huynh Mã-Tịnh của tôi bịnh lạc-huyết lâu năm, bịnh thế rất khó trị lại-hại quá, tôi dắc thầy qua đó coi thử.

— Tới coi bịnh mà chủ không rước, thì coi nổi gì ?

— Thầy đừng ngại ! vi tôi với gia như anh em một nhà, thầy vui lòng đi với tôi qua đây chẩn-trị giùm.

Hai người đồng ra đi, dọc đường Lý-Bình hỏi hòa-thượng.

— Thầy xuất-gia tại đâu ?

— Ta xuất-gia tại chùa Linh-Ẩn ở Tây-Hồ pháp hiệu thượng Đạo hạ Tế, người kêu là Tế-Điên cũng là ta.

Dứt lời thì hai người đã tới trước cửa nhà của Mã-Tịnh, Lý-Bình vừa muốn kêu cửa, hòa-thượng nói :

— Để ta kêu cửa .

Hòa-thượng kêu lớn lên :

— Trong nầy có Hoa-vân-Long không ?

— Thầy vừa nói gì thế ?

— Ta nói chi mặc ta hỏi làm gì.

Tức thì Mã-Tịnh ra mở cửa hỏi :

— Phải hiền-đệ kêu cửa chăng ?

— Chẳng phải em kêu cửa, thầy đây kêu cửa hòa-thượng đây là Tế.Thiền-Sư ở chùa Linh-Ẩn, vừa trị bịnh em tôi hết bịnh, tôi dắc thầy đến đây trị bịnh cho bác gái.

TIMSACH.COM.VN

— Hiền-đệ tới đây chẳng may, anh có khách ở trong nhà, em mời hòa-thượng về tiệm em, chừng nào anh thỉnh sẽ qua xem bịnh.

Hòa-thượng nói :

— Ta nói đúng không ? người ta không thỉnh mà bảo đi-đi.

Lý-Bình nói :

— Đại-ca tính rối quá ! có khách thì có không hề gì, đi coi bịnh cho bác có hại gì mà phải dấu với họ, bịnh của bác đâu thể bỏ qua được.

Mã-Tịnh nói ;

— Xế chiều sẽ qua coi bịnh.

Lý-Bình nói nóng dục hòa-thượng đi thẳng vào, Mã-Tịnh thấy thế cũng dành đi theo vô, hòa-thượng nhằm Đông phối-phòng bước vào, Mã-Tịnh chụp hòa-thượng đứng lại nói :

— Mời thầy lên thượng-phòng.

— Tại sao chẳng cho vào Đông-phòng ?

— Dạ ! có khách.

— Có ba vị khách, trái lại một gã chạy không khỏi.

Lý-Bình buồn lòng thầm trách : Quái không ! khách đâu không thấy mà ảnh không cho hòa-thượng vào đó ; ba người vào tới thượng phòng, Lý-Bình nói với hòa-thượng :

— Thầy coi trị bịnh rồi về tiệm tôi ăn cơm ; tôi về lo cơm nước sẵng chờ thầy.

— Được ! chú tự tiện về.

Lý Bình về rồi, hòa.thượng mở một cục thuốc ra, đổi nước âm-dương hòa với thuốc đổ cho thái-thái uống vào ; tức khắc bà lão nghe sảng-khoái tinh-thần ngồi dậy kêu con hỏi :

— Con ơi ! mình của mẹ mấy tháng nay cựa không nổi sao nay lại mạnh được.

— Thưa mẹ ! hiện nhờ Tế-Công ở chùa Linh-Ẩn cho mẹ uống linh-đơn diệu-dược lành bịnh đó.

Bà nghe nói Tế-Công ở chùa Linh-Ẩn cứu mình, thì biết thầy ưa uống rượu nên bảo con :

— Con mua lạy tạ ơn thầy và đồng thầy uống rượu chơi.

Mã-Tịnh bước lại vòng tay nói :

— Mẹ tôi dạy lạy thầy và mời thầy ra ngoài uống rượu cùng tôi.

Tế-Công gật đầu theo qua Đông-phòng.

Hồi thứ sáu mươi Bốn.

Lý-Bình vì bạn thỉnh Tế-Công.
Mã-Tịnh bắt gian chùa Tỵ-Lư.

TIMSACH.COM.VN

TẾ-CÔNG vào tới Đông-phòng thấy một mâm cơm tàn có bốn phần chén đủa, bèn hỏi :

— Ai uống rượu ở đây ?

Mã-Tịnh đáp :

— Dạ ! tôi.

— Sao có tới bốn phần chén đủa .

— Tôi xây bốn phía mà ăn uống.

Lập tức giựt mâm tàn xuống, bưng mâm cơm rượu khác dọn lên, cùng với Tế-Công ngồi vào uống rượu, hòa-thượng hỏi :

— Chú tên gì ?

— Tôi tên là Mã-Tịnh.

— Ta có đứa sư-tôn (cháu) Mã-Nguyên-Chương chú có quen biết chăng ?

Mã-Tịnh nghe kêu thúc-phục mình bằng cháu thì câm gan, ngó hái hòa-thượng và đáp :

– Dạ ! tôi không biết ông Mã-Nguyên-Chương

– Ta trị bịnh bà già chú mạnh, chú tạ ơn ta cách nào ?

— Thầy tính tiền thuốc bao nhiêu tôi trả cho.

– Ta không muốn tiền chỉ ưa bức họa.

– Thầy muốn bức họa thì tôi sẳng có đó, thầy chọn được tấm nào thì lấy.

— Ta chỉ muốn bước họa phú quới mẫu-đơn đồ.

– Dạ được ! chừng nào thầy đi sẽ mang đi.

– Ta nói muốn là lấy liền.

TIMSACH.COM.VN

Liền đứng dậy tính gở bức họa-đồ !

Mã-Tịnh liền gàn lại nói :

– Thầy gở bụi đồ xuống trong đồ ăn, thầy ăn-uống rồi sẽ gở không muộn.

— Vậy cũng được ! ta quyết nay ở luôn phòng nầy, coi thằng đó trốn đâu cho khỏi.

Lúc ấy Lôi-minh, Trần-Lượng và Hoa-vân-Long ở trong vách bí-mật, nghe rõ-ràng sợ rung lập-cập, Mã-Tịnh thầm nói :

Ta giết hắc hòa-thượng mới xong, hết trông bắt Hoa nhị-đệ, ổng chết rồi mình xây cho ổng một tòa tháp, hằng niên tám tiết mình đốt giấy tiền, để đáp ơn trị lành bịnh mẫu-thân mình. Nghỉ rồi vào phòng lấy đao dấu trog mình xong, trở ra tiếp đải rượu hòa-thượng, quyết ép cho hòa-thượng uống say vùi, châm chén to mời hòa-thượng uống, tới đỏ đèn thì hòa-thượng tự nói chuyện một mình :

— Rượu nầy uống không say, say rồi tỉnh lại uống nữa.

Hòa-thượng ngồi đấy rên hù-hù, Mã-Tịnh nói :

— Thầy say rồi sao rên hù-hù thế ?

— Ta muốn đi ỉa.

Hòa-thượng đứng dậy đi ra ngoài, Mã-Tịnh đi theo một bên, hòa-thượng hỏi :

— Mã-Tịnh ! coi thuốc ta hay không ?

— Hay quá !

— Chú tính thuốc ấy đáng bao-nhiêu ?

— Thuốc ấy giá bao-nhiêu ? bạch thầy !

— Thuốc ấy giá 1 đồng tiền một huờn.

— Rẻ quá mà thật hay tiện lắm.

— Tiện thì có tiện mà ta tính giải nghệ không làm nữa, như này gặp người không có lương.tâm lót ta trị bịnh mạnh rồi, trái lại nó đành giết ta, ta có chết nó xây cho một toà tháp, hằng niên tám tiết đốt vàng bạc mà trả ơn cho ta.

Mã-Tịnh nghe nói giựt mình, lấy làm quái lạ sao ổng biết được ý mình. Tới đầu đường Đông hòa-thượng ngồi xuống, Mã-Tịnh đi vòng qua vòng lại ở sau lưng hòa-thượng, rút đao ra chém hòa-thượng, hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ, dùng định thần thập trồng cứng, Mã-Tịnh đứng giơ đao chẳng lay-động được, hòa-thượng la :

— Nó chém hòa-thượng bớ người ta.

Làm kinh động cả xóm Tiều-Nguyệt-Đồn, rần-rần kéo ra đèn đuốc sáng rỡ chạy đến. Mã.Tịnh thấy thiên-hạ chạy tới thì kinh-hải, vì gia cầm đao giơ mãi thế nầy, họ hỏi biết trả lời sao ? chẳng ngờ hòa-thượng làm phép, ám không cho thiên hạ thấy, đều chạy qua hết, Mã-Tịnh nói :

— Bạch thầy ! tôi lỡ lầm một phen xin thầy từ-bi dung thứ cho tôi nhờ.

TIMSACH.COM.VN

– Ngươi cố tâm giết ta sao bằng giết tinh nhơn của đàn bà của ngươi còn hay hơn.

– Tôi không biết bọn nó ở đâu?

– Ngươi theo ta tới đó bắt bọn gian-dâm.

Mã-Tịnh theo hòa-thượng đến chùa Tỳ-Lô, hòa thượng nói :

– Bọn nó ở trong chùa nầy.

– Để tôi giọng cửa kêu.

– Ngươi sao ngốc quá ! bắt bọn gian-dâm ai lại giọng cửa.

– Tôi thuở giờ chưa bắt gian-dâm nên không rành, không kêu cửa làm sao bắt được.

TIMSACH.COM.VN

– Ngươi vọt qua tường mà vô.

– Tôi vọt tường vô còn thầy làm sao vô ?

– Ta cũng biết nhảy qua tường vậy.

Mã-Tịnh vừa quăng mình lên khỏi tường thì đã thấy hòa-thượng ngồi phía trong rồi, Mã-Tịnh hỏi :

– Thầy vô cách nào mau thế ?

– Ta chun tường vô.

– Thầy chun nơi nào ?

– Chun qua trong tường mà vào.

– Thầy làm thử cho tôi coi với.

Tế-Công đứng dựa vô tường niệm :

« Án, Sắc lịch hích ! » Mã-Tịnh thấy hòa-thượng biến mất, lại nghe niệm « Án, sắc lịch hích » thấy hòa-thượng hiện ra, Mã-Tịnh nói :

– Phép chun nầy hay quá ! mai tôi xin học với thầy.

– Ngươi theo ta đi.

Hòa-thượng dắc Mã-Tịnh đi ra phía sau chùa, tới cửa

song dòm vào Mã-Tịnh thấy chong đèn bạch-lạp, một phu-nhơn dồi phấn thoa son, mặc y-phục thật đẹp, chính là Hà-thị vợ mình ngồi giữa hai vị hòa-thượng ngồi hai bên :

Một vị thân-thể béo mập, da mặt hơi đen, mày to mắt lớn, Mã-Tịnh nhận ra là Thám-Hoa-Lan Cao - Khánh ! một vị mặt xanh ốm nhỏ thó người ; là Tiểu-Bạch-Hổ Châu-Lan.

Bèn nghe Cao-Khánh, Châu.Lan nói :

— Sao nay tẩu.tẩu rảnh qua đây được, chúng tôi nghe nói Mã-Tịnh về rồi, tẩu-tẩu không thể đến được, hai tôi thiệt nhớ trông quá, chẳng ngờ nay tẩu-tẩu lại tới mừng quá !

Hà-thị nói :

— Nay có Tế-Điên hòa-thượng tới trị bịnh cho bà già, Mã-Tịnh mắc lo đải-đằng hòa.thượng uống rượu, tôi xin về thăm mà tôi mã thẳng đến đây, tôi biết hai người tưởng-nhớ tôi, nên đêm nay định vui-dầy nhau một đêm, mai tôi sẽ về, hai người có chi đọn cho tôi ăn, tôi chưa ăn cơm. Mã-Tịnh thấy cơn giận nổi lên sùng-sục thầm nghĩ : Thiệt nhục ! con tiện-tỳ nó làm việc không biết xấu-hổ, tức quá !

Liền rút đao nhảy vào phòng chém chết Cao-Khánh, Tiểu-Bạch-Hổ Châu-Lan nhảy ra cửa song tẩu thoát ! còn Hà-thị vụt chạy ra ngoài, Mã-Tịnh rượt theo sau đến giữa viện Hà-thị lấy tay vuốt mặt, tròng con mắt thòng dài cả thước làm kinh-hải Mã-Tịnh, nàng nói :

— Hay cho mi ! dám can-thiệp đến việc ta.

Dứt lời nó tru mõ phụng ra một luồng hắc-khí mã. Tịnh ngã ra bất tỉnh nhơn sự.

Nguyên Hà-thị là nàng tri tam tùng, hiểu tứ-đức, là: trang trinh-liệt phụ-nữ, đâu biết phụng hắc-khí như thế nàng con nhà có căn-bảno anh-liệt, anh là Luật-lịnh-Quỉ Hà-Thanh một trang hiệp-nghĩa anh hùng trong 36 bạn tại huyện Ngọc. Sơn ; ban-sơ Mã-Tịnh cùng Hà-Thanh là anh em kết-bái nhau;

trước giao bằng-hữu sau kết thân nhau, một hôm Hà-Thanh đến thăm Mã-Tịnh, nói chuyện nhau tại thơ-phòng, Hà-Thanh nói :

— Dượng có hay không?trong 36 anh em có người xuất gia làm lão-đạo.

— Thưa anh ? ai xuất-gia ?

— Dạ-hành-quỉ Tiểu Côn-Lôn Quách-Thuận, nó xuất-gia một bữa ta gặp nó mặc y-phục lão-đạo, ta hỏi : nó điên sao? nó hỏi : Sao mà gọi điên ? ta nói : nếu không điên sao mặc đồ lão đạo, nó nói : Tôi khám-phá hồng-trần người trên thế đồng như giấc mộng-ảo, nó xuất-gia học đạo với ông Đông-Phương Thái-Diệc ở Thượng-Thanh-cung trên núi Thiên-Thai, là một vị cao-đạo, người xưng là Lão-tiên-ông, hiệu là Côn-Lôn Tử, có một cái bửu-bối tên là « Ngũ hành áo-diệu hồ-lô ấy thâu đặng tam sơn ngũ nhạc, chẳng luận linh-linh chi bị thâu vào thì 1 giờ. 3 khắc, hóa thành máu mũ ; Sau lão-đạo ấy chết thì hồ-lô về tay nó, thầy nó truyền cho 3 đạo linh-phù :

1 đạo năng bắt yêu tịnh trạch, 1 đạo đuổi quỉ ly, mỵ, vọng, lượng, 1 đạo năng bảo thân, đuổi cọp, hùm, beo gấu, ta trộm được đạo phù bắt yêu của nó đây, dượng thấy chưa ?

Mã-Tịnh ngẫm coi một hồi, Hà-Thanh nói :

— Chẳng biết đạo linh-phù nầy linh hay không ?

— Chúng ta thử thì biết ngay.

— Làm sao mà thử bùa.

— Hiện nhà ông Vương-viên-ngoại tại làng Khánh-Phong, con trai ổng bị yêu-tinh làm hôn mê bất tỉnh, ổng có dán bảng rao ai bắt yêu trị bịnh con ổng mạnh tạ 200 lượng bạc, tôi đến tiến-cử cho anh làm pháp-sư trị bịnh bắt yêu.

— Phép ấy nếu linh bất yêu được, sẽ được thêm 200 lượng bạc nữa.

Mã-Tịnh liền đến nhà Vương-viên-ngoại giới-thiệu, Vương-viên-ngoại thân-hành đến rước Hà-Thanh và hỏi?

— Thầy bắt yêu phải cần-dùng chi?

— Khỏi chi cả.

— Người ta bắt yêu phải dùng châu-sa, giấy vàng, sao Hà-pháp-sư chẳng dùng chi cả?

— Ông dời con ông qua nơi khác, đặng tôi vào phòng nó ngũ mà bắt yêu.

Vương-viên-ngoại liền dạy bổng công-tử ra.

Hà-Thanh ăn cơm rồi, có người dắc tới viện sau chỗ công-tử nằm. Hà-Thanh lấy búa đinh ở cửa vào phòng và nằm dài trên giường, chờ tới canh hai, thoạt nghe phía ngoài cuồn-phong nổi-dậy, Hà.Thành nghó thấy kinh-sợ tóc lông đều giởn ốc.

TMSACH.COM.VN

Hồi Thứ Sáu Mươi Lăm

Luật-Lịnh-Quỉ Vương-trạch bắt yêu
Túy thiền-sư cỗ tự tri hồ.

LÚC ấy Hà-Thanh nằm thầm tính; nếu đạo phù ấy không linh, thì mình vọt ra cửa song mà chạy trốn; đương suy-tính nghe tiếng lộp-cộp như sọ lăng vào, một người phụ-nhơn bước vô, thiên kiều bá mỵ xinh-đẹp phi-thường thiệt là:

Hơi thơm xông lên ngào-ngạt.
Tiếng oanh lảnh-lót tiên hồn;
Mắt hạnh láo-liên quến-rủ;
Mặt phấn môi son khêu gợi;

Miệng bày răng ngọc duyên-dáng,
Yểu-điệu thể như hoa sen ;
Tợ hằng-nga giáng ngọc-đài.

Nàng ấy nói :

— Ai cả gan ! dám đến phòng nằm của tiên-cô.

Dứt lời nàng bước vô tới cửa phòng đạo bùa ấy xẹt ra một luồn kim-quang quanh-quẩn yêu tinh, nàng ấy la : « chao ôi ! » một tiếng, ôm đầu chạy ra, Hà-thanh nhảy theo chém tiếp một đao, rơi lại một chiếc giày hường máu chảy đầm-đề và la lên : « Bắt được yêu-tinh rồi » .

Vương viên-ngoại đã sắp-đặt một số đông gia-nhơn, có đủ đèn đuốc chờ sẵng ; chừng nghe Hà-thanh la ùa nhau kéo đến đèn đuốc sáng-trưng, đồng hỏi :

— Sao pháp-sư không bắt yêu-tinh ?

— Kia là chiếc giày hường thành tinh, bị ta chém rồi.

Mọi người thấy quả thiệt một chiếc giày hường máu chảy đầm-đề ; Vương-viên-ngoại tạ ơn Hà-Thanh 200 lượng bạc và xin lưu lại lá bùa ấy, Hà-thanh về rồi quả thật yêu-tinh không phá nữa ; chẳng ngờ bên nhà Mã-Tịnh yêu-tinh náo-dậy bàn ghế tách dĩa tự nhiên không ai lay-động tự chạy lăng ngờ-ngờ trong nhà, Mã-Tịnh là trang cứng-cỏi cầm đao hét vang :

— Yêu-tinh nào cả gan dám náo-động nhà ta ! »

La hét thế nào cũng không tan hết, Mã-Tịnh sực nhớ lại lá bùa trấn yêu, liều qua nhà Vương-viên-ngoại lấy về dán thì hết ngay, nhưng bên nhà Vương-viên-ngoại yêu-tinh nổi dậy phá, ông sai người qua nhà Mã-Tịnh lấy bùa về dán thì hết, trả bùa cho Vương-viên-ngoại thì bên nhà Mã-Tịnh yêu tinh nổi dậy phá ; như thế yêu-tinh chuyền lao phá hai nhà hơn nữa năm : Mã-Tịnh phải ra đi làm ăn chẳng ngờ yêu-tinh cầm thù với Mã-Tịnh, nó ở tại chùa Tỳ-Lô, phàm sự : do tà chiêu tà, họa không căn chẳng sanh.

TIMSACH.COM.VN

Nguyên hai hòa-thượng Cao-Khánh và Châu-Lan là hai tên dâm-tặc, theo Mã-Nguyên-Chương xuất-gia, có Mã-Nguyên Chương coi ngó thì bọn nó chẳng dám làm quấy ; trước kia hai đứa nó thường tới lui nhà Mã-Tịnh hoặc hỏi tiền, hoặc đem nầy kia, thấy vợ Mã-Tịnh xinh đẹp thì đem lòng tẹo ; hai đứa nó về chùa thường trầm-trồ sắc đẹp của Hà-thị, còn Hà-thị thấy cử-chỉ hai người không tốt có nói với Mã-Tịnh :

— Cao-Khánh và Châu-Lan hai gả ấy dê quá, anh đừng cho nó tới đây nữa không tiện, chùa hết tiền anh đem tới cho nó.

Mã-Tịnh nghe vợ nói có lý nên tới chùa nói với Cao-Khánh, Châu-Lan đừng tới nhà nữa không tiện, như thế tiền ta đem đến cho, từ đó hai người không gặp mặt được Hà-thị sanh ra thèm khát mong trông cơ-hội gặp mặt. Một hôm hốt nhiên nghe ngoài gỏ cửa, Cao, Châu hai người mở cửa ra thấy là vợ của Mã-Tịnh là Hà-thị, chẳng thiệt là Hà-thị, đấy là yêu-tinh hóa ra, hai chàng gặp nàng mừng hỏi :

— Tẩu-tẩu đi đâu ghé đây ?

— Hai hiền-đệ tới nhà, ta đã thấy ý muốn của hai người nay Mã-đại-ca đi khỏi ta mới đến thăm hai người.

Cao-Khánh và Châu-Lan nghe qua mừng rỡ nói :

— Mời tẩu-tẩu vào trong ngồi.

Dắc Hà-thị vào trong hai người tranh nhau cầu vui trước, yêu-tinh để mặc tình bọn nó làm việc vân-vỏ ; Cao, Châu hai gã như đặng chí-bữu, yêu tinh một là trộm lấy chân-dương của hai gã, hai là hóa-hình Hà-thị để báo thù Mã-tịnh; hiện trong nhà đi ra mà lên chùa cho Lý-Bình thấy học lại với Mã-Tịnh, thì Mã-tịnh chém Hà-thị liền, quyết phá khuấy gia-đình của Mã-Tịnh rồi ben ; yêu-tinh mỗi ngày tới chùa cùng hai dâm-tặc vân-vỏ vui-khoái suốt đêm cả ngày, Một hôm hốt nhiên không tới, Cao-Khánh hỏi thăm mới hay Mã-Tịnh đã

về, hai người trà tư phạn tưởng nàng luôn luôn, thoạt nhiên nay lại tới, yêu-tinh nói :

– Hòa-thượng trị bịnh cho bà già nên Mã-Tịnh mắc đãi rượu cùng hòa-thượng, tôi mới rảnh đến đây.

Hai người lúc nầy vui-vẻ phi-thường, Mã-Tịnh cũng nhận thiệt là Hà-thị, nên chém chết Cao-Khánh, rượt theo Hà-thị, yêu-tinh phun ngã Mã-Tịnh rồi nói :

– Hay cho Mã-Tịnh ! tiên-cô hèn lâu chẳng ăn nay nuốt tươi mi cho đã tinh.

Yêu-tinh bước tới muốn ăn tươi Mã-Tịnh Tế-Công bước tới kêu nói :

– Không nên ăn thịt người ta, nàng coi ta đẹp trai không, hai ta vào đây thương-lượng nhau chơi.

– Hay cho hòa-thượng ! dám mở miệng nói chuyện tà mà không hổ mặt, ta phải nắm óc mi mới tởn.

Dứt lời nhằm hòa-thượng phun ra một luồng hắc-khí ; hòa-thượng cười ngất nói :

– Yêu-tinh ! mi thương hòa-thượng có nhớ một cố-sự vào đời Tấn-trào, có một Liễu-thái-sư nghe danh một vị Cao-tăng tu-hành chân-chánh trong núi tên là Hồng-Liên hòa-thượng bèn phái người tới thỉnh ba phen hòa-thượng chẳng chịu xuống núi, thái-sư quá cảm tức phái người kêu nàng kỵ-nữ tên Hà-Hoa bến bảo :

– Nàng vào núi ướm sao cho Hồng-Liên hòa-thượng sa ngã, cùng nàng vân vỏ cho nó mất chơn đạo được, ta sẽ thưởng cho nàng 200 lượng bạc.

– Bẩm quan ! cho tôi một cái kiệu hai người tớ gái theo, giả là trang tiểu thơ đài các cho kia chẳng khinh thường thì mới tiện hành động, Liễu-thái-sư chiếu theo lời cấp cho đủ, Hà-Hoa ngồi kiệu vào cổ-tự trong núi dâng

hương, bái-kiến lão hòa-thượng, vào phương-trượng thấy lão hòa-thượng ngồi nghiễm-nhiên nhắm mắt dưỡng thần; Hà-Hoa cố ý làm nhiều trò eo-cạ uốn-éo giả trò đau bụng nói :

— Tôi đau bụng thúc quá ! thầy từ-bi cứu tôi, mỗi lần đau bụng phải có bụng đàn ông dần lên mới hết được thầy từ bi cứu tôi. . . . . ôi ! đau chết đi !

Hòa-thượng nghe nói niệm A Di Đà Phật nói :

— Tiểu-thơ nói sai rồi, trai gái vui-dầy chút-lát, mất một đời danh-tiết, tôi là người xuất-gia tu núi, phải giữ giới : Sát, đạo, dâm, vọng, tửu, tiểu-thơ là khuê-môn tú-nữ-ta đâu dám làm việc thương thiên hạ lý ấy được, tiểu-thơ phải thận-trọng một khi thị-phi đồn ra, còn gì danh-thể của tiểu-thơ, tiểu-thơ phải nghĩ lại.

Hà-Hoa là bang kỹ-nữ được Liễu-thái-sư giao-thác, nay nghe hòa-thượng nói có mới gần thành, bèn cười duyên nhảy vô lòng hòa-thượng ôm hun nói :

— Hòa-thượng từ-bi ! lòng thương tôi đã lên cực độ không thể dằn được.

Hòa-thượng nghe mùi hương ướp phấn son, thêm tiếng oanh lảnh-lót yêu-đương, lửa gần rơm tức nhiên phừn-cháy, hòa-thượng tê-tái cả lòng, dục hỏa nổi lên khó dằn được, lúc ấy hiệp cùng Hà-Hoa gầy cuộc vân-vỏ thuận theo sát thịt đòi hồi.

Hà-Hoa trở về phủ Liễu thái-sư cho hay mình đã dẫn-dụ được hòa-thượng rồi, thuật lại một hồi. Liễu thái-sư thưởng cho Hà-Hoa 200 lượng bạc ! và làm một bài thi phái gia-nhơn đem lên chùa, hòa-thượng mở ra coi, thơ rằng :

« Hồng-Liên hòa-thượng tu-hành khá,
« Lắm lúc khổ-hạnh ở trong chùa !
« Đáng tiếc mười năm công-lỗ thủy,
« Đổ cả vào thân gái Hà-Hoa.

Hòa-thượng coi qua đã rỏ sự tình, thầm hổ-thẹn treo cổ mà chết, chết rồi đầu thai làm con gái Liễu-thái-sư, cô-nương lớn lên tên là Liễu-Tùy-Vân, cô-nương chuyên ưa cặp với hòa-thượng, đấy là Hồng-Liên hòa-thượng bảo ứng họ Liễu; người ta thường mết với Liễu-thái-sư:

« Hòa-thượng thường giỡn với cô-nương Liễu-Tùy-Vân ». Đấy là đoạn sử «thương hòa-thượng .»

Tế-Công cợt-phá yêu tinh, nhưng yêu-tinh chẳng nhân được Tế-công là bực nào ! liền luyện đá hồn-nguơn đánh hòa-thượng, Tế-Công với tay bắt cục đá ấy, lại lột giép cỏ ra nhắm yêu-tinh đánh tới, yêu-tinh tràng qua trở, Tế-Công trỏ ngón tay chỉ nói :« Chụp theo», chiếc giép cỏ chạy theo đánh vào mặt yêu-tinh yêu-tinh cả giận nói :

— Điên-tăng xưa nay không thù oán chi với ta, sao lại đối địch với tiểu-cô ?

TIMSACH.COM.VN

—Bởi mi vô cớ khuấy rối nhà người lương-thiện họ Vương và họ Mã, lại hóa vợ người mà hại-hoại Phật-môn.

Dứt lời lột mão ra quăng đến yêu-tinh, tức thì một vừng hồng quan vây-vần chụp yêu-tinh lại, hòa-thượng vào phòng hưng chén nước, bỏ cục thuốc vô nước thành thuốc nước, đổ cho Mã-Tịnh uống vào bụng sôi lụp-bụp, hất oa mữa mấy búng hắc khí mới tỉnh lại ! nói :

— Hay cho con tiện-tỳ ! mi hại ta khổ đến thế nầy.

Tế-Công nói :

— Ngươi chớ giận ! hãy coi vợ ngươi đây, nó đã hiện nguyên hình.

Mã-Tịnh ngoái lại thấy la hoảng.

Hồi thứ sáu mươi sáu

Ngọa-Hổ-Kiều đâm-tặc chém hòa-thượng.
Khánh-Phong đón Tế-Công cứu văn-sanh.

Mã-Tịnh thấy tăng-mạo của Tế-Công đè một con hồ-ly bằng con chó to, Tế-Công nói :

— Ngươi cưỡi vợ của ngươi đó.

— Bạch thầy ! vợ tôi là hồ-ly tinh sao ?

— Vợ ngươi chẳng phải là hồ-ly, con hồ-ly nó thù với ngươi, nên hóa ra vợ ngươi để phá-hoại gia-đình ngươi mà trả oán ; vợ thiệt ngươi hiện còn ở nhà, nàng là người tốt, ngươi chớ nghe lời Lý-Bình, vì Lý-Bình cũng gặp con hồ-ly nầy đi lại chùa, ngươi kêu Lý-Bình tới coi cho nó biết, cho bạn ngươi yên lòng.

Mã-Tịnh vâng lời chạy. tới quán rượu đắc Lý-Bình đến Lý-Bình vào chùa thấy con hồ-ly to, hỏi :

— Đây là duyên cớ chi ?

Mã-Tịnh thuật lại từ đầu chí cuối một hồi, Lý-Bình mới rõ Hà-thị là người tốt, hòa-thượng Tế-Công nói :

— Mã-Tịnh hãy chém hồ-ly cho xong, Mã-Tịnh quơi đao chém hồ-ly, Tế-Công trỏ ngón tay chỉ hồ-ly đầu lìa khỏi cổ, Tế-Công nói với Mã-Tịnh :

— Ngươi gom củi đốt hai thây hồ-ly và Cao-Khánh cho tiêu cả.

Mã-Tịnh gom củi đốt hai thây xong, Tế-Công nói với Mã-Tịnh :

— Ngươi về thả cho Hoa-vân-Loug ra khỏi nhà, nó đi đâu mặc nó, nếu ta đến nhà ngươi bắt nó, thì ngươi bị tội oa-trữ.

Mã-Tịnh xuống nước năng-nỉ cầu nhiêu-mạng đủ điều, Tế-Công nói :

— Hoa-vân-Long nó làm tội ác tài trời đâu thể dung được, phải thả nó ra cho ta bắt nó.

— Vâng ! con sẽ thả nó ra khỏi nhà cho thầy bắt.

TIMSACH.COM.VN

— Thế thì ngươi lo về thả nó.

Mã-Tịnh tạ ơn hòa-thượng, trở về nhà quả-nhiên vợ chàng về thăm mẹ mới qua, Mã.Tịnh rất cảm-khích lòng tốt của Tế-Công, bèn qua Đông-phối-phòng mở cửa bí-mật ra, nói :

— Ba vị hiền-đệ hảy ra.

Hoa-vân-Long, Lôi, Trần, ba người hỏi :

— Hòa-thượng đi đâu rồi ?

— Hoa nhị-đệ mau lo trốn đi, Tế-công toán biết em trốn trong vách bí-mật nầy, anh không thể dấu được cho lát nữa ông tới bắt hiền-đệ, trốn mau.

Hoa-vân-Long nghe sợ mặt mày biến sắc, chẳng biết đi đâu, bèn tạ ơn Mã-Tịnh ra đi, Mã-Tịnh đưa ra khỏi cửa ngỏ ; Hoa-vân-Long nhắm hướng Nam thẳng tới, đi được vài dậm tới cầu Ngọa-Hổ-Kiều, thấy dưới cầu một hòa-thượng, đương lò đầu ra ngó chừng, Hoa-vân-Long phát sợ trong bụng muốn chạy, sực nhớ phóng độc-phiêu cho nó chết, hết mong bắt mình nữa. Nghĩ rồi phóng ra một ngọn độc-phiêu trúng ngay yết-hầu hòa-thượng, Hoa-vân-Long nhảy tới chém bồi một đao, đầu rơi ùm xuống sông, Hoa-vân-Long giắt đao vào giỏ cười khoái-trá nói :

— Ta tưởng Tế-Điên ba đầu sáu tay, nào ngờ là phàm-thai tục-tử, mà Lôi, Trần tuội nó nói nghe thần-tiên, ta sẽ đến Lâm-An náo-động lần thứ hai, cho bọn nó thấy.

Đương hiu-hiu tự đắc, nghe sau lưng có tiếng nói :

— Hay cho Hoa-vân-Long ! ta coi mi chạy đâu cho khỏi.

Hoa.vân-Long ngoái lại thấy Tế-Điên hòa-thượng, kinh-hải chạy không kể chết.

Hoa-vân.Long chém hòa.thượng dưới cầu chẳng phải là Tế-Công, chính là Tiểu-Bạch-Hổ Châu-Lan ở chùa Tỳ-Lô chạy trốn, thấy dâm-tặc tới nó tưởng là Mã-Tịnh, nên lò đầu ra đòm thấy không phải yên lòng, chẳng ngờ dâm-tặc tưởng

lắm ám-sát, cho đã trừ được Tế-Công, chừng nghe tiếng hòa-thượng dâm-tặc chạy mù, Tế-Công rượt theo suốt một đêm, tới sáng Hoa-vân-Long chạy vòng qua đồn Khánh-Phong lạc lối nên tế-Công không theo nữa ; Tế-Công chẳm-rải đi gặp đám đông, nói :

— Ta vào coi cho biết.

Trong đó có một người kỳ-họm gàn lại, hòa-thượng lấn chen vô, nói

— Cho tôi vô, chú.

— Vô cho lợi bao nhiêu mà lấn quá thế ?

— Muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu.

— Tôi chen vô không được thấy không ? thấy còn chen làm gì ?

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng bèn thổi sau ót người đứng trước, người ấy nghe lạnh sau ót ngó ngoái lại, hòa-thượng chen vô, người ấy hỏi :

— Hòa-thượng làm gì mà thổi sau ót tôi.

— Con muỗi nó đậu sau ót ngươi, ta sợ nó cắn ngươi nên thổi giùm.

Tế-công cũng thổi sau ót người đứng trước, người ấy ngoái đầu lại tức thì hòa-thượng chen vô ; người ấy hỏi :

— Hòa-thượng làm gì lại thổi ta.

— Muỗi bay qua cắn chú, nên ta thổi giùm.

Tế-công vào được thấy một câu trai trạc 20 tuổi trần-truồng, mình không có một mảnh vải che thân, có vẻ đẹp trai xinh-xắng, nghe mọi người hỏi :

— Cháu vì sao đến nong-nỗi ?

— Khát quá !

— Cháu ở đâu?

— Khát quá !

— Cháu tên họ gì ?

— Khát quá !

— Cháu sao không mặc y-phục và la quá vậy ?

— Khát quá !

Hòa.thượng nói !

— Nó tên Khả-Ô ở huyện Khổ-A.

— Hòa-thượng nói tầm bậy.

Hòa-thượng tới cửa tiệm gần đấy nói :

— Chưởng-quỷ cho ta mượn chén múc nước cho thằng trầu-trưởng nông, nó la khát quá.

— Chúng tôi chẳng dám cho mượn, vì uống nước nó chết liền.

Hòa-thượng thấy ở vườn rao, một người cầm gào, hòa-thượng bước lại hỏi :

— Mút có nước không ?

— Chi vậy hòa-thượng ?

— Nhảy giếng.

— Nhảy giếng thì đi nơi khác mà nhảy.

— Mấy người có gào cho ta mượn mút nước.

— Hòa-thượng nói sao, chớ nói nhảy giếng ta không cho mượn, ông nhảy giếng tôi chịu lãnh án-mạng, sợ ông không dám nhảy chớ.

— Ngươi coi ta dám chết hay không.

Dứt lời hòa.thượng liền nhảy xuống giếng, người ấy cả kinh chạy lại miệng giếng, thấy hòa-thượng quiếu hai chơn

TINSACH.COM.VN

trên miệng giếng thòng đầu xuống, lột mão ra mút nước, vì giếng ấy cạn ; còn người ấy thấy vậy nói :

— Hòa-thượng làm tôi hết hồn, ta coi ông làm sao lên cho biết.

Hòa-thượng lộn mình lên, đứng vửng trên đất, nói :

— Ta chẳng cần mượn gào ngươi, ngươi coi cái mão ta mút nước được hay không?

(Cái mão ấy bám đất quá nhiều, nên mút nước chẳng chảy) Hòa-thượng bước lại cậu trần-truồng, đổ nước cho hắn uống. Tế-công cổi tăng-y đắp cho hắn, dây lát hắn đổ mồ-hôi cả mình ; mọi người nói : « Hay quá ! » Bèn nghe người ấy rên và nói :

Hòa-thượng hại tôi khổ quá vầy.

TIMSACH.COM.VN

Cất tiếng lên mắng dữ điều thậm tệ, mọi người nghe trái nói :

— Thằng nầy vô lễ quá ! hòa-thượng kiếm nước cho hắn uống, cổi tăng-y đắp cho hắn đổ mồ-hôi mạnh được, đã chẳng tạ ơn trở mắng hòa-thượng thậm tệ, thiệt chẳng biết điều tý nào.

— Thưa quí vị chẳng rõ, tôi mắng đấy chẳng phải vị hòa-thượng nầy, tôi là Trương-văn-Khôi, văn-sanh tú tài ở Trương-gia-trang ngoài cửa Bắc huyện Long-Du nhân trong gia-đình gặp năm thất mùa, sanh sống hết sức gian-nan, tôi đến Lâm-An tìm cậu tôi mượn được 200 lượng bạc, trở về nhà dọc đường bổng phát đau bụng, ngồi vựa gốc cây mà nghỉ, bổng có hòa-thượng trọc đầu, mặt đỏ gai như sắc máu có hoa râm, hắn hỏi tôi sao vậy ? tôi nói đau bụng, nó cho tôi một hoàn thuốc đen-hắc, tôi uống vào cứng mình, hắn lấy nốt gói đồ và tiền bạc tôi hết cả, còn tôi thì bôn mê bất tỉnh chẳng còn biết chi nửa, nên lúc tỉnh tôi mắng vị hòa-thượng ấy.

— Thế vậy mà ai biết được.

Hòa-thượng Tế-công nói :

— Ta cho cậu mượn tăng-y ấy mặc mà đi theo ta.

Trương-văn-Khôi vâng lời đứng dậy đi theo Tế.công, hòa-thượng đi thẳng vào tửu-quán. Hỏa-kế thấy 1 hòa-thượng áo-rách đi thảo-hài, một người mặc tăng-bào rách, hắn đoán cho hai người đi xin, bèn nói :

— Bạch hòa-thượng không có thừa.

Hòa-thượng trách nói :

— Đồ tươi mới còn không chịu ăn, ai ăn đồ thừa, nói bậy mầy.

Hòa-thượng dắc Trương-văn-Khôi thẳng vào ngồi bàn sau, Tế-công kêu chưởng-quỹ nói :

TIMSACH.COM.VN

— Mầy người cho thấy chúng ta mặc-rách mà khi dễ, mầy người gặp chúng ta tức là thần-tài vô cửa đấy.

— Vâng !

— Người nấu-nướng tiềm chiên cho ta 16 món ăn, với hai bầu rượu Nhơn-Sâm lỗ tửu.

— Nhơn-Sâm lỗ tửu 1 điếu 200 tiền một bầu.

— Rẽ hơn bên ta phân nửa tiền, bên ta Nhơn-Sâm lỗ tửu 400 tiền một bầu.

Hỏa-kế lau bàn dọn đồ ăn rượu lên bàn đủ rồi, hòa-thượng mời Trương.văn.Khôi ăn, Trương-văn-Khôi nói với hòa.thượng :

— Tôi không ăn.

— Sao cậu không ăn ?

— Ăn rồi không có tiền trả cho người :

— Cậu không tiền trả sao lại nói trước, ăn rồi sẽ nói, nó có đánh thì đánh trừ tiền, đánh nhẹ thì thôi bằng

đánh nặng thì đòi tiền cơm thuốc mà dưỡng bịnh; có chi mà sợ không ăn.

Hỏa-kế nghe hòa-thượng nói với Trương-văn-Khôi như thế, thì tính cho hòa-thượng là hạng chịu đấm ăn sôi.

Hòa-thượng cùng văn-sanh tú-tài vừa dứt, bỗng có hai vị bước vào nói :

— Hòa-thượng vào đây rồi,- giỏi quá.

Hồi thứ sáu mươi bảy

Hai ban-đầu đói quá tìm hòa-thượng
Hai hào-kiệt tửu-quán cầu Tế-công.

Hai vị ấy là Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-Chấn-Anh hai vị ban-đầu, lúc cùng kiếm với hòa-thượng, hai người cố tìm hết sức chẳng gặp hòa-thượng, suốt một đêm theo tới Tiểu Nguyệt-Đồn. Ngày kế kiếm khắp cả nơi Tiểu Nguyệt-đồn, nhịn đói luôn một ngày một đêm cũng không gặp hòa-thượng, càng đói càng giận, rảo đi trên đường bỗng thấy Tế-công bày lưng đỏ lưỡn, đi với một người mặc tăng-bào của hòa-thượng, bước vô tửu-quán ; hai người theo vô quán tới trước hòa-thượng nói :

— Thầy vô tửu-quán ăn ngon quá, chúng tôi đói luôn một ngày một đêm khổ quá.

Hòa-thượng nói :

— Miệng của hai người lười.biếng không ăn, ráng mà chịu.

— Bạch thầy ! không có tiền lấy gì mà ăn ?

Sài, Đỗ hai người đói quá, ngồi vào ăn liền ; hỏa-kế nghe lên nói với chưởng-quỹ.

— Hòa-thượng với mấy người đó không có tiền.

Chưởng-quỷ nói :

— Để bọn nó ăn rồi sẽ hay.

Lúc ấy nghe ngoài có tiếng nói to :

— Ba mầy ! vào ăn uống chơi.

Dứt lời hai người tiến vào, tức là Lôi-minh và Trần-Lượng, hai người tại nhà Mã.Tịnh, khi Hoa-vân-Long đi rồi, Mã-Tịnh nói :

— Lôi, Trần hai hiền-đệ ở lại đây chơi.

— Anh có lòng cầm chúng tôi cám ơn, chúng em còn có việc riêng không rảnh, sáng mai chúng em xin kiếu.

Hừng-sáng hai người kiếu đi, Mã-Tịnh nói :

TIMSACH.COM.VN

— Lôi, Trần hai hiền-đệ điểm tâm rồi sẽ đi.

— Thưa anh ! hai em có việc gấp, anh em chúng-ta còn nhiều ngày, đâu phải một bữa ăn nầy thôi sao ?

Hai người ra khỏi nhà Mã-Tịnh, nhắm phía Nam thẳng tới, tính nhau ẩu uống rồi sẽ đi, nên bước thẳng vô quán gặp Tế-công cùng hai vị ban-đầu ăn uống, bèn tới trước Tế-công làm lễ xá dài hỏi :

— Thầy sao ở trần để tăng.bào cho cậu kia mặc, cậu ấy là ai ?

Tế-công thuật lại việc cứu Trương-văn-Khôi một hồi Lôi-minh, Trần-Lượng mới rõ, Tế-công nói :

— Trần-Lượng dắc cậu nầy lại tiệm bán y-phục, mua cho hắn một bộ y phục cho hắn mặc.

Trần-Lượng gật đầu vâng lời, dắc Trương-văn-Khôi đến tiệm y-phục, lựa cho hắn một bộ y-phục khăn, văn-sanh công-tử và một đôi vân-hài vớ trắng, mặc vào xong trở về tửu-quán, trả tăng-y cho hòa-thượng, đồng ngồi xây

vào bàn và kêu thêm đồ ăn ; chưởng-quỷ thấy hai vị ăn-mặc tề chỉnh vào xá đài lão cùng hòa-thượng thì ngạc-nhiên, không dám hiện môi khinh-dể nữa !

Hòa-thượng nói :

— Lôi-Trần hai con ai có tiền châu-tế cho Trương-văn-Khôi nhờ.

Trần-Lượng nói :

— Còn có 4 đinh vàng nguyên, con cho cậu 2 đinh, để lại hai đinh mà xài.

Lôi-minh nói :

— Con có 50 lượng bạc cho hết cậu ấy xài.

TIMSACH.COM.VN

Hai người đều lấy tiền trao cho Trương-văn-Khôi. Văn-Khôi nói :

— Vừa gặp nhau mà hai ông tặng cho tôi quá hậu, tôi rất hổ-phận.

Lôi-minh nói ;

— Bốn biển đều là anh em, bo.bo tiền bạc cũng không đủ kể răng.

Cả bọn Tế-công ăn-uống xong, Lôi, Trần hai người kéo Tế-công lại chỗ vắn, Tế-công hỏi :

— Hai đứa bây làm gì quái thế ?

Hai người lạy Tế-công và nói :

— Xin thầy vị lòng hai con đừng bắt Hoa-vân-Long, thầy từ-bi về Lâm-An nghỉ.

— Hai con chẳng muốn ta bắt Hoa-vân-Long, thì Trần-Lượng đi mua 1 trang giấy và một bao thư, mượn viết mực của tài-phú đem đây.

Trần.Lượng vâng lời mua giấy, bao thư và mượn mực viết đem lại đủ ; Tế-công viết một hơi xong rồi phong lại, ngoài bao thư vẽ biểu hiệu « một bầu rượu », và dặn :

— Ta giao phong-thư nầy cho hai con mang theo, đưa Trương.văn-Khôi về tới nhà, hai con vào tửu-lầu, phía Tây cửa Bắc, hiệu là Hội-Tiên-lầu, hai con ngồi gần tại cửa lầu, xé bao thư ra coi, nếu Hoa.vân-Long đêm đó không làm việc ấy thì ta không bắt hắn.

Hai người chẳng biết Tế-Công viết gì ở trong thư, chỉ gật đầu vâng theo, Tế-công nói :

— Nếu hai đứa bây đưa Trương-văn-Khôi chẳng tới nhà, ta toán ra thấy thì bọn bây chết.

Hai người gật đầu xin vâng, cất bao thư và trả tiền quán xong, kiếu Tế-công ra đi nhằm huyện Long-Du thẳng tới, ba người tới cửa Bắc huyện Long-Du Trương-văn-Khôi nói :

TIMSACH.COM.VN

— Còn không bao xa tới nhà của tôi, mời hai ân-công đến đó chơi cho biết.

Lôi, Trần, nói :

— Nếu còn chẳng xa tới nhà cậu, chúng tôi xin kiếu vì còn có việc cần.

Trương-văn-Khôi cố mời đôi ba phen cũng không được, đành tạ ơn hai ân-công kiếu mà đi về. Lôi, Trần hai người thẳng qua cửa Bắc, tẻ qua Nam quả-nhiên có tòa Hội-Tiên-lầu, có bài liễn biển rằng :

Thái-Bạch rượu tiên vui hứng thi,
Trường-An quán nghỉ khoẻ ly-kỳ ;
Thiên-tử kêu đòi còn chẳng đoái,
Rằng mắc trong vòng tửu hứng thi.

Hai người bước vô quán thẳng lên lầu, đồng ngồi tại bàn cửa lầu,bỗng nghe dưới lầu có tiếng nói lớn :

— Hoa-nhị-ca đứng trả nữa, tôi đã trả tiền rồi.

Trần-Lượng nghe ngạc-nhiên, ngó xuống lầu thấy quả là Hoa-vân-Long cùng với hai người giành trả tiền, bèn day qua nói với Lôi-Minh

— Nhị ca coi kia! hai người theo Hoa-nhị-ca, hiện về người không tốt.

— Thây nó! chúng ta mở thơ thầy ra coi thử nào.

Trần-Lượng liền xé thư ra coi giựt mình nói :

— Anh coi thử thì biết.

— Ta không biết chữ mà coi nỗi gì, em đọc cho ta nghe nào.

— Thầy viết 8 câu thi để em đọc cho anh nghe.

Hiệp tâm nghĩa đảm mạnh ngàn tầu.
Muốn cứu Vân-Long khỏi mưu cầu ;
Nay cuối canh ba Long-Du huyện,
Dọ coi cửa Bắc Triệu-gia-lầu ;
Hắn toan hiếp gái, nên gia-hộ,
Trừ ác trước cần chém tặc đầu ;
Đêm nay nếu hắn không vi-phạm.
Băn tăng mai sáng sẽ cỡi chùa.

Đọc rồi Trần-Lượng nói :

— Tám câu thơ ấy thầy nói nếu Hoa-vân-Long đêm nay không bẻ hoa tại Triệu-gia-lầu, thì thầy không bắt ảnh, và dặn hai ta ngầm bảo-hộ cho trang trinh-tiết liệt nữ, chúng ta thám dọ coi thể nào.

Lôi-Minh gật đầu hai người kêu 4 món đồ ăn, ăn xong trả tiền xuống lầu ra đi, thả bước qua phía Bắc gặp một ông già râu tóc bạc như tuyết, liền vòng tay chào hỏi :

— Thưa ông! Triệu-gia-lầu ở đâu ? ông chỉ giùm cháu.

Ông già ấy ngẫm-nghĩ hồi lâu nói :

TLSACH.COM.VN

— Ta ở đây 71 năm trời chưa nghe nơi nào kêu là Triệu gia-lầu chỉ, có một nhà giàu có Triệu thiện-nhơn, có lầu phòng.

Trần-Lượng nghe vội-vàng nói :

— Đạ phải rồi ! người gởi chúng tôi một phong-thơ trao cho ông tài-chủ họ Triệu, có phòng-lầu tại cửa Bắc huyện Long-Du, nhưng tại tôi hỏi không rành.

— Muốn tìm nhà Triệu-thiện-nhơn thì qua phía Bắc đường bên Đông có một tiệm gạo Đức-Thái-Dủ, ngã phía Bắc kêu đường Hưng-Long, mút đầu đường phía Đông có một cửa to, có treo biển «Lạc thiện Háo Thi» bốn chữ, có một cây bông huỷ to, là nhà họ Triệu.

Lôi, Trần hỏi thăm rành-rẻ rồi, hai vị anh-hùng đợi tới sáng sẽ dọ thám, cứu trinh-tiết liệt-nữ, bắt dâm-tặc Hoa-vân-Long.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ sáu mươi tám

Coi thơ xong tìm dọ Triệu-gia-lầu;
Thấy hiếu-phụ anh-hùng thi trắc-ẩn.

HAI vị anh-hùng hỏi rành rồi, tạ ơn ông già, lần đò tới cửa Triệu-gia-lầu phòng tối đi cho tiện, hai người tới nơi vòng-quanh dọ đường, thấy đường hẻm quá chật hẹp không tiện, vì nơi ấy có các tớ gái ra vào hái bông, nhận ngay đó là phòng của cô-nương thiếu-phu, nhứt định nhau tối tới hoa-viên dọ thám tiện lắm; tính nhau rồi quày-quả trở về quán trọ, dọc theo đường hẻm tới cửa ngõ gặp một nhóm người đông-đảo, Trần-Lượng ngạc-nhiên vì lúc vô không có ai, bèn chen-lấn người vào coi, là một nàng thiếu-phụ mặc hiếu-phục (đồ tang), một ông già đứng một bên, dưới đất có trải một trang giấy cáo-bạch :

«Thưa cô bác bốn phương rõ ;

«Tiểu phụ là Lưu Vương thị. Nhà ở đường Hưng Long cả hướng Tây. Chỉ nhân nghèo khổ, bà gia lo rầu, bịnh cũ phục phát cả chết giờ Thân hôm qua, chồng thiếp bán tiểu kinh doanh nhưng đau ghẻ, không làm chi đặng, mẹ tôi chết cơm không có mà ăn, quan tài làm sao sắm nổi.

Cúi xin bốn phương thí chủ, kẻ ít người nhiều, để gói thí hài mẹ tôi.

«Lưu Vương thị chúng tôi cúi đầu cảm tạ.»

Thấy ông già đứng gần nàng giới thiệu :

— Mẹ chồng nàng nầy chết không tiền sắm quan tài chôn cất, chồng nàng đau ghẻ độc không đi được, tôi là người lân cận cúi xin bốn phương thí chủ, bố thí cho nàng gói thí hài mẹ.

Có một người thấy tình-thế quá thảm, động lòng móc tiền ra cho, lại có người đứng bên gần lại nói :

— Anh không nên tin quá thế, chúng biết thiệt hay giả cũng lắm hạng mượn thế ấy mà làm ăn.

Lời ấy vừa dứt thì anh kia cũng ngưng không cho tiền ; Trần-Lượng thấy động lòng nói với Lôi-Minh :

— Đấy là việc đáng làm, chúng ta châu-tế cho nàng chôn mẹ.

Lôi-Minh gật đầu móc bao tiền ra được mười mấy lượng, trao cho nàng thiếu-phụ, Trần-Lượng lấy tiền ra trao nàng và nói ;

— Với phần tôi cọng được 40 lượng bạc, thôi nàng về lo chôn cất cất bà cho cẩn, đàn-bà xuất đầu lộ diện thế nầy không nên.

Nàng thiếu-phụ thấy Lôi-Minh và Trần-Lượng thí-xả một số lớn, bèn hỏi :

— Thưa hai ân-công cho thiếp biết danh tánh của hai ông.

TIMSACH.COM.VN

Trần-Lượng nói :

— Nàng mau về lo chôn-cất bà cho rồi, chúng tôi không phải người ở đây mà mong báo-đáp, nàng hãy lo bề, khỏi phải hỏi chi dong-dài.

Nàng thiếu.phụ nầy cốt ý đến nhờ Triệu-thiện-Nhơn cho quan-tài chôn mẹ ; vì lúc trước Triệu-thiện-Nhơn hay thí quan-tài cho người, đều nhận bọn gian-trá mượn cớ mà làm ăn, không ai chết cũng mang hiếu-phục đến xin, chở quan-tài bán mà lấy tiền, có người học lại với Triệu-thiện-nhơn, nên ông không thí quan-tài nữa, chừng nào gặp thiệt có người chết, ông mới cho ; chẳng ngờ Lôi, Trần hai vị châu-tế nàng một số tiền lớn, nàng tạ ơn hai vị mà về, nàng đi rồi hai vị anh.hùng vào quán ăn-uống, chờ tới canh một trả tiền ra đi, tìm nơi vắng-vẻ thay đồ đi đêm ; hai vị nhẩy chay trên nóc nhà, chuyền phòng nầy qua phòng khác, chạy tới ha gian phòng đến leo lét, nghe trong nói :

— Em lập bàn thờ hai vị ân công và đốt nhan rồi nghỉ, mai sẽ sắm quan tài ; thiệt tam sanh hữu hạnh mới gặp người coi tiền như đất vậy.

Trần.Lượng trên nóc nghe nói khiếu Lôi-minh, hai người nhẩy xuống đòm lỗ hở, thấy tử-thi nằm dưới đất, trên ván người trai chừng 30 tuổi ngoài, gót chơn mọc ghẻ quá « to bằng cái chén, bên tường đông bàn thờ có bài vị đề Nhị vị Ân-công chi thần vị » cắm ba cây nhan ngui - ngúc khói, nàng thiếu-phu xin quan-tài hồi chiều đứng dấy ; nàng ấy thổi đèn nằm xuống ván ngủ.

Trần-Lượng khiếu Lôi-minh nói nhỏ :

— Nguy rồi anh ôi ! nàng ấy lập bài vị thờ hai anh em mình.

— Nó thờ thì thờ chớ sợ nỗi gì ?

— Anh không hiểu nên nói vậy, như xưa đời Tùy

Đường Tần-Huỳnh Thúc-Bảo cứu Đường-vương Lý-Nguyên tại núi Lâm-Đồng. Vua hỏi gia họ gì? gia vừa chạy vừa nói : « Tôi kêu là Tần-Huỳnh » Vua nghe không kịp, về thờ Huỳnh Ngủ Đại Tướng.Quân ; Tần-Huỳnh phải chịu cảnh nghèo khổ phải cầm giắn bán ngựa, chúng-ta phàm-phu tục.tử, nàng thờ-phụng đốt nhan, lảm tổn đức giảm kỷ mình chớ không vừa.

Lôi-minh nói :

— Ta trộm lấy bài vị ấy thì xong.

— Anh lấy cái đó thì nó viết bài vị khác.

— Chớ hiền-đệ tính sao ?

Hai vị anh-hùng đương nói chuyện bỗng có đất trên tường rớt xuống, hai vị đoán chắc Hoa-vân-Long đi bể hoa ngang qua, bèn đứng nép xát vào tường ngước lên thấy một bóng người đứng ngoài tường cầm còn, mắt dáo-dác ngó bốn phương, hiện về một tên tiểu-tặc.

Nguyên tên tặc nầy là tay bợm tại ngã đường Hưng-Long kêu là Tiền-Tâm-Thắng không nghề-nghiệp chuyên phóng đảng cờ-bạc và trộm cắp, vợ nó ở đợ cho người ; hồi chiều nó thấy Lôi, Trần hai vị châu tế cho Lưu-Vương thị một gói bạc 40 lượng bạc, đã để ý tối men đến leo tường vào, mở cửa thấy trong nhà không có rương tủ, nó định toán tiền bạc dấu dưới đầu nằm, mò thử thì quả gặp gói tiền thì mừng-rỡ lo rút lui ; Lôi, Trần hai vị thấy thầm nói : — Tên tặc nầy thiệt là người lang tâm cẩu phế, người ta chết không hồm chôn phải xin tiền, nó lại trộm lấy, Trần-Lượng nói :

— Anh ở đây chờ tôi, tôi theo nó.

Dứt lời Trần-Lượng nhảy qua tường rượt theo.

Hồi thứ sáu Mươi chín

Tiền-Tâm-Thắng nữa đêm trộm bạc.
Thánh.Thủ Diên lén dọ Triệu-lầu.

FILMSACH.COM.VN

TRẦN-Lượng rượt theo thấy tên tặc ấy tẻ qua phía Bắc về nhà vào thượng-phòng đốt đèn lên, hắn mở gói bạc ra cầm trên tay từ khối nói :

— Khối bạc nầy trả tiền phố, khối bạc nầy mình mua đất, khối bạc nầy làm vốn mua bán.

Dứt lời hắn gói bạc lại cất vào tủ và lấy ra một điếu tiền, xách bầu đi nhậu-nhẹt, Tiền-Thắng ra đi huýt sáo ra về tự đắc. Trần-Lượng núp trong phòng đợi Tiền-Tâm-Thắng đi rồi, liền mở tủ lấy gói bạc và 900 tiền của nó luôn, thấy mền để trên ván bèn châm lửa đốt và chất ghế bàn vào rồi ra đi, dọc đường gặp Tiền-Tâm-Thắng uống rượu xong trở về. Trần-Lượng xốc tới thộp ngực rút đao nói : «mi la thì chết ! »

Tiền-Tâm-Thắng không dám la, Trần-Lượng trói lại và nhét khăn vào miệng, ôm để nằm ngang cửa ngõ và nói :

HMSACH.COM.VN

— Ta là Dạ-du-thần xem xét nhơn-gian thiện-ác, mi trộm của ngươi nên báo ứng như thế.

Dứt lời Trần-Lượng chạy mất, Tiền Tâm-Thắng thấy khói lửa cháy gần tới mình thì quýnh, nhưng vùng-vẫy và la không được, chỉ ú.ớ không ra tiếng ; may có hai dân canh đi tới, một người nói :

— Đường nầy dơ-dáy quá !

— Đứng bày chuyện tôi nhác lắm !

Dứt lời nghe tiếng ú-ớ, hai dân-canh cả kinh mọc ốc hết cả mình, nói :

— Quỉ đó !

— Ghê quá !

Tiếng ú-ú khởi lên, một tên dân canh bạo gan bước lại nhìn kỹ là Tiền-Tâm-Thắng, kêu nhau xúm lại mở trói và rút khăn nhét miệng cho hắn, hai dân canh hỏi :

— Sao anh bị trói nằm đây ? làm hai đứa tôi sợ hết hồn.

— Tôi gặp Dạ-du-Thần trói thế nầy.

Tên tặc vào nhà thấy mền nệm cháy, lật-đật chửa tắt lửa mở tủ ra coi thì gói bạc và tiền của mình đều biến mất.

Trần-Lượng lấy tiền về tới viện Lưu-Vương-thị, lén vào trong vạch tay tử-thi ra, bên trái để cầm gói bạc, tay mặt cầm 900 tiền, kiếm chậu bể đập kinh-động, hai vợ chồng Lưu-Vương-thị giựt mình tỉnh dậy đốt đèn lên, thấy tử-thi mẹ tay cầm tiền, tay cầm gói bạc ; hai vợ chồng vẫn còn buồn ngủ, thoạt nghe ngoài có tiếng hét to lên :

— Chủ nhà phải nghe cho kỷ, mai không nên thờ bài-vị hai ân-công, cải thờ sẽ mắc họa to, ta xin kiếu.

Dứt lời Lôi, Trần hai vị nhảy lên nóc nhà chạy đến Triệu gia lầu, theo ngã hoa-viên vào dọ-thám, thấy vắng-vẻ không ai, thả qua gác phía-Đông thấy trong phòng còn thắp đèn, hai vị theo kẻ hở dòm thấy trong chưn-đơn trang-hoàng toàn những đồ cổ qui-giá, có bàn trang-điểm đủ cả phấn, son, lược, dầu, những đồ của phu-nhơn ưng-dụng.

Trần-Lượng thấy chỉ có một tớ gái thì cùng Lôi-minh xuống lầu lại thượng-phòng, đèn đuốc sáng trưng, bốn tên nhạc hai trai hai gái hòa nhạc đờn ca ; nguyên nay là ngày chúc thọ cửa Triệu-thiện-nhơn, nên cả nhà rộn-rập khách đông-đảo tới chúc mừng, tối thân-nhân qui khách, rải-rát về lần Trần Lượng nói với Lôi minh :

— Hai ta ra sau chờ coi.

Hai người đồng chuyền qua phòng sau, núp rình tới canh hai thấy bóng đèn tới, hai tớ gái đưa một nàng về phòng Trần-Lượng nhờ ánh sáng đèn thấy nàng ấy quá xinh-đẹp, tuyệt thế giai nhân ; kế tiếp hai nàng nữa cũng có thể.nữ cầm đèn đưa đi, nàng nào cũng hoa nhường nguyệt thẹn.

Ba nàng nói cười đồng bước lên gác, có người ứng tiếng nói : « Khuya quá rồi ! chị em ta uống trà rồi ngủ, mệt quá ! » Ba nàng uống trà rồi đồng vào trướng ngủ.

TIMSACH.COM.VN

Trần, Lôi, hai vị rình tới canh ba, có ba tên gian-đương đại đạo tới.

Hồi Thứ Bảy Chục.

Thấy mỹ-nhơn dâm-tặc khích bạn.
Gặp bạn củ ba người bẻ Loa.

TRẦN Lôi thấy ba nàng đã ngủ, vàng lịnh Tế-công núp bảo-hộ, chờ bắt dâm-tặc ; Trần-Lượng nói :

— Anh coi ba nàng thiệt đẹp quá, nên giục Hoa-vân-Long bẻ hoa, phải lắm.

Dứt lời núp vào bóng tối, bỗng có một cục đá dọ đường bay tới, kế ba bóng người chạy như bay, đều mặc đồ đi đêm, Trần-Lượng nói :

TIMSACH.COM.VN

— Anh thấy chưa ! thầy đoán trước đúng y, quả thật người dẫn đầu là Hoa-vân-Long, người đi kế đầu là Đào Hoa Lảng tử Hàn-Tú ; còn người đi sau chẳng biết là ai.

Thằng đi sau ta biết, nó là Bạch-Liên- Tú-Sĩ-Hồn-Phi.

Dứt lời thì ba bóng người đã lên lầu phòng hướng Đông.

Nhắc lại Hoa-vân-Long tại nhà Mã-Tịnh ra đi, bị Tế-công rượt một đêm, tới sáng không nghe theo nữa, nó thẳng tới huyện Long-Du, dọc đường nó gặp hai tên gian-đương đại-đạo có danh ở Tứ-Xuyên là:

Đào-Hoa Lảng-Tử Hàn-Tú và Bạch-Liên Tú-Sĩ Hồn-Phi, là bạn thân xưa với Hoa-vân-Long, hai người gặp dâm-tặc mừng-rỡ chào hỏi :

— Hoa-nhị-ca ! cũng mạnh giỏi, anh tính đi đâu ?

— Cả hai hiền đệ mà tưởng ai, thiếu một chút nữa thì anh em hết trông gặp nhau.

—Huynh-trưởng vì sao buông lời như thế ?

— Từ anh em mình phân tay nhau tại Tử-Xuyên, nhiều việc kể không xiết.

Bèn thuật lại tại Phụng-Hong-Lảnh kết nghĩa với Oai-Trấn Bát Phương Dương-Minh, sau đến Lâm-An bẻ hoa giết người tại Ô.Trúc-am, giết Tần-Lộc tại Thái.Sơn.lầu, trộm ngọc chúc phụng quang trong Tần-tướng-phủ, từ đầu chi cuối thuật lại một hồi, Hàn-Tú, Hồn-Phi nói :

— Hay quá ! huynh-trưởng làm kinh thiên động địa tại kinh-đô, thiệt là anh hùng bạt tuy, anh tính đi đâu đây ?

— Ta nay không biết ở đâu cho yên thân.

Hàn-Tú nói :

— Anh có đem thuốc xông mê theo không ?

— Chi vậy ?

— Dấu gì anh ! chúng tôi đến huyện Long-Du ngụ tại tiệm Phú-Thạnh tại ngã tư đường có mười mấy ngày rồi, chúng tôi dạo chơi thấy ba nàng tuyệt đẹp, trên đời ít ai bằng, ở lầu phòng trong hoa-viên nhà giàu có họ Triệu tại đường Hưng-Long, chúng tôi không có hộp thuốc xông, nên không dám đi bẻ hoa, từ bữa thấy tới nay thời khắc nào cũng nhớ trong tâm, nhưng không biết tính sao, nếu không gặp huynh-trưởng thì hai tôi đã đi rồi, anh có đem thuốc xông cùng đi vui-dầy một đêm cho thỏa chí bình sanh.

Hoa-vân-Long nghe nói lòng dâm xúc-động nói :

— Chúng ta vào tiệm ăn-uống rồi sẽ đi.

Ba tên dâm-tặc kéo vào tiệm Hội.Tiên lầu, kêu cơm rượu ăn-uống nhau, khoái lạc phi-thường, ăn xong ba người giành nhau trả tiền, nhằm lúc Lôi-Minh, Trần-Lượng vừa tới thấy, nhưng ba người không thấy Lôi, Trần.

Ba dâm-tặc ra khỏi tiệm Hàn-Tú nói :

TIMSACH.COM.VN

Hoa-nhị-ca ! chúng ta hảy về quán trọ Phú-Thạnh, chớ đi dạo chơi không tiện.

Hoa-vân-Long gật đầu khen phải, ba dâm-tặc đồng về quán trọ Phú-Thạnh, hoả-kế chào hỏi :

— Hai ông mới về !

Hàn-Tú đáp :

— Chúng ta gặp bạn nên ngụ lại vài ngày sẽ đi, chú dọn thượng-phòng cho sạch-sẽ nhé.

Hoả-kế dạ ! và lấy chìa khảo mở cửa phòng, ba người vào phòng đà say nhừ, Hoa-vân-Long nói :

— Chúng ta rảnh ngủ một giấc cho khoẻ.

Ba dâm-tặc nằm dài ngủ mùi, tối thức dậy kêu rượu thịt ăn uống nhau xong, thì tới canh một, Hàn-tú và Hồn-Phi nói :

— Thưa nhị-ca ! chúng ta đi nè.

— Sớm quá thiên-hạ chưa ngủ không tiện, theo phép trộm cắp bẻ hoa phải từ canh ba sắp lên, người người đều ngủ mình xông thuốc mê mới tiện.

Hai dâm-tặc kia phải dằn cơn nóng-nảy chờ đến canh ba, ba dâm-tặc thay y phục đi đêm, ra tiệm ghi dấu tại cửa cho nhớ, đồng nhảy lên nóc nhà chuyền đến lầu phòng, đứng ngoài cửa song Hoa-vân-Long lấy ra 6 cuốn vải, trao cho anh em nhét mũi lại, bèn xông thuốc mê thổi vào phòng, chờ một hồi lâu ba người vô phòng, Hoa-vân-Long đốt đèn lên, lúc ấy ba cô-nương bị thuốc xông mê bất tỉnh nhơn-sự, (ba nàng ấy một đứa cháu và hai con gái của Triệu viên-ngoại)

Hoa-vân-Long vén màn-trướng lên coi, thấy ba nàng xinh-đẹp tợ Tây-Thi, trong lòng rất mừng, Hàn-Tú nói :

— Hoa-nhị-ca coi có đẹp không?

— Đẹp thật ! chúng ta mỗi người một nàng, khỏi chọn lựa phiền-phức, bắt thăm ai được nàng nào nấy chiếm phần mình,

— Ba nàng tôi đều thương cả, chúng ta chơi cho vui, rồi cống về làm vợ cho sung-sướng trọn đời.

Lôi-minh và Trần-Lượng núp trên phòng nghe ba tên dâm.tặc nói chuyện, thì phừn-phừn nổi giận, Trần-Lượng chạy lên thượng-phòng cho chủ nhà hay, còn Lôi-minh gở một tấm ngói luyện vào đầu Hoa-vân.Long, dâm-tặc đương viết số thăm bị một tấm ngói xáng vào gau mạng ốc đổ máu. Lôi-Minh luyện ngói rồi liều chạy mù, vì biết tài của ba dâm-tặc cao khó thắng ; lấy mặt nạ mang vào cho không nhìn dặng. Bọn tặc quyết rượt theo coi là ai, nghe phía trước có người la :

Gia-chủ mau lên lầu-phòng bắt tặc, Trần-Lượng-la rồi ẩn trốn, gia-nhơn nghe kéo nhau chạy tới, đèn đuốc sáng trưng tiếng la bắt tặc inh-ỏi vang-động : Ba tặc nghe động ra hiệu « buồm », đồng nhảy lên nóc nhà chuyền về quán trọ.

Trần-Lượng ra khỏi nhà Triệu-gia, gặp Lôi-Minh, hai người chạy lại nơi vắng thay đồ mặc thường vào, Trần-Lượng nói với Lôi-Minh :

— Chúng ta không nên quản tới nó nữa. Kêu Tế-Công bắt Hoa-Vân-Long cho rồi.

— Thầy có bắt cũng đáng kiếp, bọn nó thiệt dễ ghét quá.

Đến sáng Trần-Lượng và Lôi-Minh đi kiếm Tế-Công, dọc đường gặp hai người đi đường, một người nói :

— Anh lại đám đông ấy coi, tại cửa Đông người mua quan-tài vừa khiên đi, có một cùng hòa-thượng kéo quan-tài lại không cho đi ; ông hỏi : « mua đựng áo xiêm hay đựng tiền ». Người ta nói : « Mua để chôn người chết » hòa-thượng muốn vào nằm thử, người ta không cho, ổng đá một cái quan-tài banh ra từng mãnh, đây sẽ sanh ẩu - đả nhau, lại đó coi chơi.

Trần-Lượng nghe bèn nói với Lôi-Minh :

— Đây chắc là Tế-công, chúng ta tới đó coi.

Hai người tới cửa Đông thấy quả là Tế-công.

Nhắc lại Tế-công lúc tại tửu-quán giao phó Lôi-Minh và Trần-Lượng đưa Trương-văn-Khôi về rồi, đồng với Sài, Đồ hai vị ban-đầu ra khỏi tiệm, Sài-đầu hỏi :

— Thầy nói đến Thiên-gia-Khẩu bắt Hoa-vân-Long, đến nay chăng thấy tung-tích nó đâu cả?

— Hai vị theo ta tới huyện Long-Du bắt Hoa-vân-Long.

Hai vị ban-đầu theo hòa-thượng tới huyện Long-Du thì trời đã tối, ba người vào quán trọ ăn uống xong ngủ vùi, tới canh tư hòa-thượng thức dậy, vào vỗ cửa song nói: « Sài, Đồ hai vị sáng tới huyện Long-Du sẽ gặp ta ». Dứt lời hòa-thượng leo tường ra khỏi tiệm, thẳng tới đầu đường phía cửa Đông, ngồi chờ tới mặt trời mọc, thấy bốn người khiên một cái quan tài, một ông già đi theo sau ; hòa-thượng kéo quan-tài lại hỏi :

— Quan-tài nầy dùng đựng áo xiêm hay đựng tiền.

Có chưởng-quỹ đi theo đó, bước lại nói :

— Hòa-thượng khùng sao ? ai mua quan-tài mà cất tiền đựng áo xiêm, chỉ để chôn tử-thi.

— Chôn tử-thi thì cho ta nằm thử coi dài hay ngắn.

— Hòa-thượng không thể thử được.

Tế-công bước lại đạp một cái, quan-tài banh ra từ mãnh, chưởng-quỹ nổi giận bảo hỏa-kế áp đánh.

Hồi thứ Bảy Mươi mốt

Phụng sư mạng xu kiết tỵ hung
Hoa-vân-Long phiêu hại ba bạn

TEMSACH.COM.VN

TẾ-CÔNG đạp quan-tài banh ra, chưởng-quỷ thấy nổi giận, muốn đánh hòa-thượng.

Tế-công gàn quan-tài chẳng cho đi, vì có sự gian-trá của chả bán quan-tài.

Nguyên Lý lão-trượng đi mua hòm giùm cho Lưu-Vương-thị, vì trong nhà không ai, Lý lão-trượng chưa từng mua không biết, đến tiệm hòm thấy cái quan-tài đó vừa, bèn hỏi chủ tiệm :

— Hòm nầy bán bao nhiêu ?

— Quan-tài nầy bán 15 lượng bạc.

Nguyên quan-tài ấy đóng khép ván đồ mạc cưa vào trong, ngoài sơn dầu đen bóng láng, hòm ấy làm vốn chừng 5 lượng bạc, chủ tiệm làm gian-trá lời nhiều, bán cho lý lão-trượng 15 lượng và tánh chắn cắt 20 lượng, bao nhiêu cũng được ông không trả giá. Chủ tiệm hối bốn người làm công khiên tới nhà nhập-liệm, chẳng ngờ vừa tới cửa Đông, bị hòa-thượng gàn lại đá banh ra một lớp bằng, mạc cưa đồ ra lung-tung. Lý lão-trượng thấy nói :

— Tôi không chịu mua cái hòm nầy, tưởng là ván dài nào ngờ là mạc cưa không, tôi không mua cái hòm nầy.

Chủ tiệm thầm tức tiền đã tới tay lại bị hòa-thượng phá, liền bảo bọn làm công áp đánh hòa-thượng, bốn tên công áp lại bị Tế-công làm phép ám-nhãn, chúng thộp chủ tiệm đánh tưng-bừng, chủ tiệm la lạc vọng.

— Ta ! ta ! đừng đánh ! ta là chủ tiệm hòm.

Bọn công nghe la coi lại là chủ tiệm, bốn người quay lại muốn đánh hòa-thượng, lúc ấy Lôi-ninh, Trần-Lượng vừa tới, Trần-Lượng hét to :

— Đừng đánh ! việc gì vậy ?

Chủ tiệm thấy tướng hai người đều là tráng-sĩ, bèn

nói : « Xin hai vị đại-gia đừng can-thiệp, để tôi hơn thua với hòa-thượng »

Lý lão-trượng nhận biết là hai vị ân-công, Trần-Lượng hỏi Lý-lão trượng :

— Nhân sao thế ?

— Thưa hai vị ân-công ! vì nhà nàng Lưu Vương thị không ai, cậy tôi đi mua quan-tài, tôi có tuổi nên coi không kỹ, đoán cho ván quan-tài dày 4, năm phân, chẳng ngờ nó khép ván mỏng đồ mạc-cưa ở giữa.

Trần-Lượng coi kỹ lại nói với chủ tiệm :

—Chú mua bán sao gian-trá quá thế, phải đổi quan-tài khác tốt cho người, nếu không ta sẻ cho chú một bài học.

Chủ tiệm tính cho Lôi, Trần là hai người có thế lực nên chẳng dám hó-hé ; Tế-Công móc ra một cục thuốc trao cho Lý lão-trượng và nói :

— Ông đem thuốc nầy đem về xức mục ghẻ của Lưu-Phước (tức chồng nàng Lưu-Vương thị), tức khắc hết liền.

— Bạch thầy pháp hiệu là chi ?.

Trần.Lượng nói :

— Thầy là Tế-công trưởng-lão ở chùa Linh-An.

Lý lão-trượng lấy thuốc cảm tạ Tế-công cùng chủ tiệm trở về tiệm đổi quan-tài khác khiên đến nhà Lưu-Phước lấy thuốc xức ghẻ cho Lưu-Phước cũng lành liền, chôn cất mẫu-thân rồi, cả nhà đều cảm niệm lòng tốt của Tế-Công.

Nhắc lại Tế-công gặp Lôi, Trần hai vị, bèn hỏi :

— Hai người đi đâu đến đây ?

—Trần-Lượng nói :

—Bạch thầy ! chúng tôi chẳng quản đến Hoa-vân-Long nữa, thầy làm sao tự thầy.

– Chúng ta đi uống rượu chơi.

Ba thầy trò vào tiệm kêu rượu ăn uống nhau, Tế-công uống rượu rồi thở dài một cái khi, Trần-Lượng hỏi :

— Vì sao thầy thở dài như thế ?

— Ta thấy hai người mà buồn thảm, bây giờ chừng nào rồi ?

— Bạch thầy ! sao lại buồn thảm, bây giờ mới giờ Tỵ còn sớm.

— Đến giờ ngọ thì hai người phải chết.

Trần-Lượng nghe nói giựt mình, vì biết lời tiên-đoán của hòa-thượng rất đúng, bèn hỏi :

— Thầy biết hai con làm đại nạn, có thể trốn tránh được chăng ? thầy chỉ dạy giùm.

TLMSACH.COM.VN

— Hai con muốn xu kiết tỵ hung, thì trời đúng ngọ hai con phải ra khỏi giới huyện Long-Du nầy, mới tránh được nạn ấy.

Trần.Lượng chẳng biết địa-phương Long-Du tới đâu mới hết, liền hỏi thăm chú đứng bàn :

– Giáp-giới của huyện Long-Du tới đâu mới hết.

Giáp giới huyện Long-Du phía Tây có 30 mấy dặm, hướng Đông 5, 60 dặm, phía Nam Bắc đều có 7, 80 dặm.

Trần-Lượng nghe tính đi phía Tây gần hơn, bèn bạch Tế-công rằng :

— Bạch hai con xin kiếu thầy lo đi đào nạn.

— Ừ hai con lo đi cho chóng, đúng ngọ phải ra khỏi huyện nầy.

Hai vị trả tiền quán ra đi nhắm phía Tây thẳng tới, ra khỏi cửa Tây, Lôi-Minh nói :

— Ta đi không thấu mỏi quá ! trọn đêm không ngũ mắt mở không ra.

— Anh ráng đi mau ! thầy nói chỉ có nầy.

Ráng đi tới rừng liễu Lôi-Minh nói :

— Ta đi thiệt hết nổi rồi.

— Anh không đi nguy tới tánh mạng anh ơi

Dứt lời Lôi-Minh ngồi bẹp xuống đất vựa gốc cây ngũ ngon lành, Trần-Lượng tâm thần không yên, cũng chẳng dám ngũ, ngồi một bên đấy.

Chẳng bao lâu thấy Hoa-vân-Long ở phía Nam chạy tới ; Hoa-vân-Long từ lúc ở Triệu gia lầu chạy trốn, ba tặc trở về quán trọ, Hoa.vân-Long cảm hờn Hàn Tú và Hồn Phi, bị hai đứa mà phải bước nguy-hiểm, Hồn Phi nói :

— Anh chớ phiền chúng tôi, lấy là do anh muốn đi, chúng tôi tính đến Lâm An dạo chơi, anh đi hay không tự ý.

Bữa nay hai tặc thức dậy đi thật sớm, còn Hoa-vân-Long buồn bực thả đi đến rừng liễu gặp Lôi-Minh Trần-Lượng, Hoa-vân-Long trực nhớ lại, đêm rồi tại Triệu-gia-lầu tên luyện minh giống anh là Lôi-Minh, chắc là nó chớ không ai. Trần-Lượng là tay lanh-lợi lật-đật đứng dậy vòng tay hỏi :

— Hoa-nhị-ca mạnh giỏi nhé, anh đi đâu đến đây ? sao chẳng lo trốn lánh,

— Hai người từ đâu đến ?

— Chúng tôi ở Tiểu-Nguyệt Đồn đến.

Dứt lời thì Lôi-Minh thức dậy mở mắt thấy Hoa-vân-Long, nói giọng chế nhạo :

— Cung hỉ ! hạ hỉ, đại hỉ ! cho Hoa-nhị-ca.

— Hỉ từ đâu mà có ?

TIMSACH.COM.VN

— Anh bẻ hoa tại Triệu-gia-lầu, chẳng phải đại.hĩ sao ?

— Sao chú biết đặng ?

— Muốn người chẳng biết thì mình đừng làm.

— Hồi hôm thằng tiểu-bối nầy luyện ta chớ ai.

— Ai chưởi mẹ mi sao lại chưởi ta là tiểu-bối, ta chém mi mới hả giận cho.

Dứt lời quơi đao chém Hoa-vân-Long, dâm.tặc đưa đao tiếp đỡ, hai người chiến-đấu nhau chẳng nhơn tay, Trần-Lượng nói :

— Hoa.nhị-ca ! Lôi-nhị-ca ! đừng đánh nhau, anh em vì đôi ba lời nói đánh nhau người ta cười chê.

Hoa-vân-Long đánh cầm chừng làm cho Lôi-Minh mồ hôi ra ướt đầm, Trần-Lượng thấy nguy cầm đao chém ngay giữa can ra, nói :

TIMSACH.COM.VN

— Lôi-nhị-ca gian ra !

Lôi-Minh nhảy tránh ra, Trần-Lượng nói :

— Xin Hoa nhị-ca đừn đao lại, chúng ta là anh em kết nghĩa kim-lan, hai anh đánh nhau, tôi đâu thể an lòng được, xin anh bỏ qua đi cho rồi.

Dứt lời Lôi-Minh lại xốc vào chém nữa, đánh nhau một trận quá lâu, Trần-Lượng sợ có hại lẫn nhau, xốc lại can nói :

Hoa.nhị-ca là lớn nên dung thứ cho em út, cho trọn nghĩa đồng bào nhau.

Dứt lời Lôi-Minh cũng xốc vô chém nữa, Trần-Lượng lại khuyên can, ba phen như thế, Hoa-vân.Long nói :

— Hai đứa bây xa-luân chiến pháp mưu đánh ta cho lụy, chấp hai đứa bây đánh ta cũng không sợ.

Đương đánh nhau bỗng Hoa-vân-Long giục chạy, Lôi.Minh rượt theo, dâm-tặc ngoái lại la : « Phiêu đến » ném lại

một độc-phiêu, Lôi-Minh tránh không kịp bị ghim vào mạng ốc, tê mình ngã xuống đất, tính cho chắc chết.

Trần-Lượng chạy lại hỏi :

— Sao vậy nhị-ca ?

— Ta bị độc-phiêu đã trọn đời rồi, 12 giờ thì phải chết, hiền-đệ chạy trốn đi, em có nghĩ tình anh em, cho Oai-Trấn Bát Phương Dương-Minh hay, Hoa-vân-Long ném độc-phiêu giết ta, ảnh có tưởng tình anh em kết nghĩa nhóm anh em lục lâm vây bắt Hoa-vân-Long, hiền đệ mổ lấy tim nó tế ta, tức là trọn nghĩa khí anh em nhau.

Trần Lượng nghe nói như đao đâm vào ngũ tạng, đau đớn không văn tả xiết, tính chắc Lôi-Minh phải chết, vì Dương-Minh chỉ độc phiêu cho dâm tặc, không có thuốc trị, Hoa-vân-Long đứng nghe Lôi-Minh căn dặn Trần-Lượng, thầm tính để nó sống thì mạng mình cũng phải chết ; nghĩ rồi ném Trần Lượng một ngọn độc phiêu trúng trên xương sống ; Trần Lượng cười ngất nói :

— Hoa nhị ca ! tính xong đời ta, trong lục lâm ai chẳng biết có Trần-Lượng là có Lôi-Minh, Lôi-Minh chết thì ta sống làm gì, hai ta làm người một xứ, chết thì làm quỉ một nơi.

Dứt lời thì thấm thuốc hai vị đau nhứt lăng lộn ; Hoa-vân-Long động lòng rằng hai đứa nó là anh em kết bái với ta, đâu nỡ thấy nó lăng lộn đau đớn, ta cho mỗi đứa một đao cho xong đời, dâm tặc nghĩ rồi cầm đao bước tới muốn kết quả tánh mạng của hai người.

Hồi thứ Bảy Mươi Hai

Trấn-bát-phương câm giận Kiếm-trương-Vinh
Càn-khôn-Thử độc-phiêu đánh Dương-Minh

Hoa-vân-Long tại rừng liễu độc-phiêu đánh Lôi-Minh và Trần-Lượng, lúc bước lại muốn chém hai người, thoạt nghe phía sau có người hỏi :

— Hoa hiền-đệ muốn giết ai đấy ?

Hoa-vân-Long ngó ngoái lại thấy là Đại-Nghĩa Oai-Trấn-Bát-Phương Dương-Minh, thì kinh-hải thầm tính nó đến gặp ta khó tính xong, phải hạ sát nó mới đặng, giả bộ niềm-nở hỏi :

— Dương đại-ca ! mạnh giỏi chớ.

— Hiền-đệ muốn giết ai đấy ?

— Tôi muốn giết Lôi-Minh và Trần-Lượng.

Dương-Minh nghe nói kinh.ngạc một hồi lâu, mới hỏi :

— Vì sao mà Hoa hiền đệ giết hai đứa nó.

— Thưa huynh trưởng ! vì hai đứa nó làm tội tài trời, bọn nó bẻ hoa tại am Ô-Trúc phủ Lâm An, hảm hiếp không đặng giết chết thiếu phụ tu hành, chém lão ni cô bị thương lại giết Tịnh-Vệ Thái-Tuế Tần-Lộc tại Thái-Sơn lầu, trộm ngọc chúc phụng quang tại Tần tướng phủ, hôm qua bọn nó bẻ hoa tại Triệu-gia lầu, tôi gặp khuyên lơn chúng nó; hại đứa nó rút đao chém tôi, tôi mới dùng độc phiêu đánh chúng nó, thấy chúng nó bị thuốc độc hành lăng lộn, động lòng tính chém cho chúng nó chết yên thân.

— Dầu chúng nó tội ác tày trời, em sao nỡ hạ độc-thủ với chúng nó,

Huynh-trưởng coi ai tới kìa ?

Dương-Minh ngó ngoái lại, Hoa-vân-Long liền ném một ngọn độc phiêu, đánh trúng ngay xương bánh chè của Dương-Minh ; Dương-Minh thấm thuốc độc ngã nằm dài dưới đất.

TIMSACH.COM.VN

Dương-Minh thuở giờ chẳng hề đi đâu, vì trong nhà mở phiêu-cuộc, thêm có tiền bạc thế-lợi hằng ngày ; vì nhân bạn của Hoa-vân-Long kêu là Hắc-phong Quỉ Trương-Vinh cũng người Tây-Xuyên.

Trương-Vinh một hôm tới nhà Dương-Minh kiếm Hoa-vân-Long, gia-nhơn vào bẩm báo, Dương-Minh ra thấy Trương-Vinh chừng 20 tuổi ngoài, hiện vẻ võ-sanh công-tử, Dương-Minh hỏi :

— Tôn-gia tên họ gì ? đến đây có việc chi ?

— Tôi họ Trương tên Vinh là bạn kết bái với Hoa-vân-Long ở Tây-Xuyên, nghe nói ảnh ở tại nhà Dương lão-gia làng Như-Ý, tôi có ý đến đây tìm ảnh,

— Chú đã là bạn của Hoa-vân-Long, ta với nó là anh em, thì cũng không sai-la, nó đã đạo chơi thành Lâm-Ấp, hẹn vài ba tháng sẽ về, chú ở đây chờ nó, khỏi phải đi đâu mất công.

Dương-Minh là người rất tốt đối với bạn-hữu, bèn mời Trương-Vinh ở trong nhà, và dặn.

— Chú có buồn thì ra phiêu cuộc ngồi chơi.

Trương-Vinh tới nhà Dương-Minh ở hồng phát bịnh Dương-Minh lo rước thầy điều trị tịnh dưỡng một thời-gian mới mạnh, Trương-Vinh nói :

— Huynh-trưởng đãi tôi tử tế thế nầy, tôi thiệt cảm khích, xin lạy huynh trưởng mà làm nghĩa-huynh của tôi.

— Trương hiền đệ là bạn của Hoa-nhị đệ cũng đồng là bạn ta, còn ngại gì mà lạy-lục cho phiền' Trương-Vinh nhứt định lạy Dương Minh và yêu.cầu Dương-Minh cho người dắc ra mắt lão thái-thái cùng Mãn-thị tẩu-tẩu ; từ đây trong gia-đình coi nó như người nhà, vợ của Dương-Minh vốn là trang nhơn tài xuất chúng xinh-đẹp phi-thường ; Trương-Vinh thường

ngày nói nhiều lời lỗ-lăng, đối trước mặt Dương lão thái-thái nó cũng không e-dè, Mãn.thị thường bỏ qua sợ mích lòng bạn của chồng, nhưng thằng Trương-Vinh lầm tưởng nàng có ý tẹo với nó; ngày kia Dương-Minh đi khỏi, nó vào trong phòng lão thái-thái ngủ trưa, Mãn-thị đương thắt vớ, Trương-Vinh hỏi :

— Tẩu-tẩu làm gì đấy ?

— Thắt vớ.

— Cho tôi coi một tý.

Nó cố ý trêu-cợt Mã-thị, chớ chẳng phải thiệt lòng muốn coi ; nó tiếp nắm tay Mã-thị xiết chặc, Mã-thị nghiêm sắc mặt nói :

— Mi làm thói tà không biết xấu.

TIMSACH.COM.VN

Mã-thị thưởng cho Trương-Vinh một tác tai đỏ hào-quang; nó không ngờ Mãn-thị là dòng võ-dõng, cha nàng là Mãn-đắc-Công hiệu là Thiết-Côn-Vô-Địch, ông không trai nên đem hết võ-thuật truyền cho con gái.

Lúc Trương-Vinh bị Mãn-thị đánh một tác tai tóa-hỏa, nó hoãn-kinh xách gói trốn đi luôn. Khi Dương-Minh về thấy vắng hỏi thăm, nàng chẳng nói thố-lộ sợ chồng nổi giận, nàng nhớ câu : «Cha chẳng lòng lo nhân con thảo,

«Nhà không phiền-não nhờ vợ hiền.

nên cố ý nàng không nói cho chồng hay.

Dương-Minh lại hỏi đôi ba phen, buộc lòng Mãn-thị phải tỏ.thiệt trò trêu-ghẹo của Trương-Vinh. Dương.Minh nghe qua cơn giận nổi lên cực độ, mắng :

— Thằng nầy thiệt mặt người lòng thú, dám vô lễ với ta đến thế, ta tìm cho được nó giết ngay cho tận-tuyệt lủ vô lương.

Càng nhớ tới càng căm tức, rạng ngày thưa với mẹ rằng đi bảo-phiêu, mang tiền lộ phí ra đi tìm kiếm Trương-Vinh.

Khi tới huyện Long-Du phía Tây-Nam, thấy trong đám lao có một ông già toan nhảy xuống sông tự-tử, Dương-Minh chạy tới nắm lại hỏi :

– Ông tuổi tác thế nầy sao lại tầm sự đản-kiến, hãy nói cho tôi biết với.

Ông già ấy thở dài, nói :

– Thưa cậu ! lão tên là Khương-đắc-Nguyên không có con trai, chỉ có một cháu gái tên là Khương-Thành, con gái nó hứa gả cho Trương-gia bán tạp-hóa tại Lâm-An, đàng trai gởi thơ qua yêu-cầu đàng gái nhóm họ, tôi bán đồ trong phòng được mấy trăm lượng bạc, bảo cháu gái tôi cởi lừa, con tôi và thằng cháu trai đồng đi đến Lâm-An cầu thân ; nay thức dậy sớm ra khỏi quán trọ, thằng cháu trai tôi dắc cháu gái đi đâu mất, tôi kiếm không được tính nhảy xuống sông tự-tử cho xong đời.

– Cháu trai và cháu gái ông mấy tuổi ?

– Cháu trai tôi nay 28 tuổi, còn cháu gái tôi 18 tuổi.

– Hai ngươi bình-thường có hòa-thuận nhau không ?

– Hai đứa nó bình-thường chẳng hòa nhau.

– Ông chớ tính chết, để tôi kiếm giùm cho, nếu không gặp tôi sẽ đi với ông.

– Thưa cậu tên họ chi ?

Dương-Minh nói thiệt tên họ mình, ông già nghe qua nói :

– Té ra là Bảo-phiêu đạt-quan Oai Trấn Bát-Phương Dương-gia, tôi nghe danh cậu lâu nay, mới được gặp.

– Ông hãy theo tôi đi.

Dắc ông già đi tới rừng liễu gặp Hoa-vân-Long muốn chém người, hỏi ra mới rõ, còn Hoa-vân-Long thầm tính gia hỏi ra biết ta đánh độc phiêu hai đứa nó thì mạng ta cũng không còn, đặt ra :

« Lượng tiểu phi quân-tử.
Vô độc bất trượng-phu.

Hoa-vân-Long trước kia chẳng biết đánh phiêu, nó biết Dương-Minh giỏi về môn đánh độc-phiêu, yêu cầu gia dạy cho. Dương-Minh có căn dặn : « Độc-phiêu nầy là 36 vị độc-dược với 16 vị dược-thảo hiệp thành, em học được chớ nên khinh-thường vọng động, đánh người có máu là chết liền, không có thuốc chửa.

May Hoa-vân-Long gặp Dương-Minh giữa lúc đánh độc-phiêu giết bạn, bèn gạt Dương-Minh ngó ngoài lại, ném một độc-phiêu trúng vào bệ sường:

Dương-Minh cười ngất nói :

— « Đây là trò kết giao bằng-hữu của ta, ta dạy mi, mi nở giết ta, thì thiên-hạ mi đâu chửa ai.

Khương-đắc-Nguyên thấy tình hầu-hạn tàn nhẫn như thế thì giận mắng

— Thằng tặc kia ! miệng mi nói tốt mà cứu lòng lang. độc, nở đánh độc-phiêu Dương-đại-gia, ta liều thân già một mất một còn với mi.

Hoa-vân-Long rút đao ra nói :

— Ông già kia chớ dại can-thiệp mà chết uổng mạng.

Lúc ấy Dương-Minh thấm thuốc độc lăng-lộn mồ hôi đổ vọt, gượng nói :

— Khương lão-trượng hãy lo đi, tôi có ý cứu ông kiếm cháu gái giùm, nhưng mạng tới đây đã hết, không thể giúp

ông được, ông lo đi chở giận chi, đấy là chỗ tốt của bậu-bạn đối với tôi, Hoa-vân-Long lại đây chém ta cho rồi.

Khương-đắc-Nguyên thấy cảnh đau-đớn của Dương-Minh diễn ra trước mắt, thì đau lòng khó dằn được nói :

— Thằng dâm-tặc mặt người lòng thú, mi chém ta trước đi, vì ta không muốn sống thấy cảnh tương-tàn như thế.

Vừa nói vừa đưa đầu tới cho Hoa-vân-Long chém, Hoa-vân-Long nói :

— Lão thất-phu ! vô cớ mi lại tìm chết.

Hoa-vân-Long thầm tính : Lão chẳng thù hiềm ta, ta không nên giết lão, nghĩ rồi nói :

— Ta không thèm giết mi, mất khí - phách anh-hùng, mi hãy đi đi.

Hoa vân Long tính giết hắc ba người là xong, thì không ai hay biết được.

Tính rồi cầm đao quyết chém ba người : Dương-Minh, Trần-Lượng và Lôi Minh, thoạt nghe tiếng dép cỏ đi tới, Hoa - vân-Long day thấy là Tế - công thiền sư.

Hồi Thứ Bảy Mươi Ba.

Tại rừng liễuTế-công kinh dâm-tặc.
Nơi tửu-quán Ban-đầu gặp Thánh-tăng.

Hoa-vân-Long gặp Tế-công kinh-hải sợ mất hồn cắm đầu mà chạy.

Nhắc lại Tế.công nữa đêm trong tiệm ra đi, Sài-đầu, Đồ-đầu cũng không dám ngủ, thừa lúc tiệm chưa ai thức cũng trốn ra khỏi tiệm, sợ tới sáng không có tiền trả cho người.

TIMSACH.COM.VN

Hai vị ban đầu tới vệ môn huyện Long Du, đối diện đó có một tiệm nước nhỏ, hai vị vào quán gặp mấy vị ban đầu huyện Long-Du đương uống nước ; Sài-đầu hỏi :

— Xin hỏi thăm qui vị có thấy một vị hòa-thượng đến đây không?

— Vừa rồi có một cùng hòa thượng gàn trở chẳng cho quan tài khiên đi, hai vị tới đó kiếm coi.

Hai vị ban-đầu qua cửa Đông coi chừng vào các quán tiệm kiếm cũng không gặp, hèn lâu mới gặp Tế-công trong một quán nhỏ, Sài-đầu nói :

— Hồi hôm nữa đêm thầy đi, chúng tôi cũng trốn giông theo, chớ dại gì ở đó mà chịu tội sao ?

TIMSACH.COM.VN

— Hai vị ngồi xuống đây.

Sài, Đồ hai vị ban-đầu ngồi vào bàn, hòa-thượng kêu thêm rượu đồ ăn, hai người ăn-uống thì hòa-thượng nói : « đi tiểu-tiện »

Bước ra khỏi quán thẳng cửa Tây, vào đường nhỏ hai bên dài theo sông, liền gặp một con lừa chở một nàng gái, đi cùng gả trai, tức là Khương-Thành đồng với cháu gái của Khương-đắc-Nguyên. Khương-Thành có ý không tốt tính đem em gái bán cho người làm vợ, lấy vài trăm lượng bạc xài chơi cho thoả-chí. nên thức dậy sớm dắc lừa ra đi dọc theo đường chẹt, cô nương hỏi :

— Ông đâu rồi ?

— Em đi tới đàng kia sẽ gặp ông.

Cô-nương chẳng bằng lòng, nhưng xuống lừa không được, chính đương đi gặp Tế.công toán biết nên đứng cảng đường lại chẳng cho đi, Khương.Thành nói :

— Hòa-thượng trở lại cho ta đi.

—Hòa.thượng nói.

— Ngươi trở lại cho ta đi.

— Chúng-ta đi lửa.

— Ta là người.

— Ông chẳng thấy chúng-ta là đường-khách.

— Ta cũng là quan-khách.

— Chúng ta trở lại không được.

— Chớ ta lội sông đâu được.

— Hòa-thượng nầy thiệt dễ ghét. Tế-công trỏ ngón tay chỉ, miệng niệm : « Án, ma ni bát mế hồng » dùng định-thần pháp trồng cứng Khương-Thành, hòa-thượng lại chỉ qua lửa, thì cô-nương mê mang chẳng còn biết chi. Tế-công dắc lửa tới rừng liễu, chỉ trồng lửa đứng cứng ; gặp lúc Hoa-vân-Long muốn chém Dương-Minh, Lôi-minh và Trần-Lượng ; Tế-công nói :

— Hay cho Hoa.vân-Long ! mi chạy đâu cho thoát khỏi ? .

Hoa-vân-Long ngó thấy cắm đầu chạy trốn, Tế-công rượt theo ! lúc ấy Lôi-minh và Trần-Lượng tỉnh lại thấy Dương-minh nằm dài dưới đất, Trần-Lượng hỏi :

— Dương-đại-ca sao vậy ?

— Hoa-vân-Long ném độc.phiêu đánh ta, hai em tại sao bị nó đánh.

Tôi nhân muốn xuất-gia tại Lâm-An, Tế-công thâu tôi làm đồ-đệ, thầy lấy dao yểm cạo đầu, tôi chạy ra ở ngoài quán trọ nghe Hoa.vân-Long bẻ hoa hảm hiếp không được giết thiếu-phụ tu-hành tại Lâm-An Ô-Trúc am, lại giết Tịnh-Vệ-Thái.Tuế tại Thái-Sơn lấu, trộm ngọc-chúc phụng-quang

tại Tần-tướng-phủ, sau Vương-Thông và Lưu-Xương mưu phá ân, nó bị bắt tự xưng là Hoa-vân-Long ; có thầy Linh-Ân tự Tế-công dắc hai vị ban-đầu tới Thiên-gia-Khẩu bắt Hoa-vân-Long, tôi nghe được đến Thiên-gia-Khẩu cho ảnh hay, tôi với Lôi-nhị-ca gặp Hoa-vân-Long tại Tiểu-Nguyệt-Đồn đồng núp trong vách bí-mật của Mã-Tịnh, một khi tôi gặp Tế-công yêu - cầu thầy đừng bắt Hoa-nhị-ca, thầy trao tôi một phong thơ nói : « Đêm nay Hoa-vân-Long bẻ hoa tại Triệu-gia-lầu trong cửa bắc huyện Long-Du, bảo hai tôi bảo-hộ Khuê-môn trinh Khiết » Quả nhiên hồi hôm Hoa-vân-Long hiệp với Hàn-Tú, Hồn-Phi đồng đi bẻ hoa, đã xông thuốc mê xong, ba đứa vào phòng hành động, bị hai tôi phá cụt hứng, nay gặp chúng tôi trở mặt ném phiêu độc đánh hai tôi.

Nói tới đó thì thuốc hành hôn mê trở lại, Dương-Minh nghe qua cảm-tức nói :

TIMSACH.COM.VN

— Thằng Hoa-vân-Long làm việc thương thiên hại lý thế nầy thiệt ta kết lắm bạn ác.

Khương.đắc.Nguyên hỏi thăm Dương-Minh :

— Dương đại-gia nghe ra sao ?

— Chắc không sống được.

Lôi-Minh nói :

— Anh chết đâu an được, hai tôi chết là chết rất dễ, vì không cha mẹ vợ con bịnh-rịnh, còn anh thì còn mẹ già, vợ yếu, con thơ, chết làm sao được.

Lời ấy vừa thốt ra làm Dương-Minh thêm thảm động trong lòng, lúc ấy Lôi-Minh bị thuốc hành hôn-mê trở lại.

Dương-Minh trong tâm bây giờ như ngàn mũi dao đâm vào, đau-đớn vô-ngần, thoạt ngó qua thấy một vị cùng hòa-thượng treo cổ trên cây, tay chơn quơ loạn đã, Dương-Minh kêu Khương lão-trượng nói :

— Ông bước lại cứu người treo cổ kia. Khương Đắc-Nguyên ngó lại hấy quả một người treo cổ trên cây, lật-đật chạy lại thì hòa-thượng rớt xuống trước mặt Khương-đắc-Nguyên, làm ông giựt mình nhảy trái lại. Khương lão-trượng hỏi :

— Hòa-thượng chưa chết hử ?

— Ta treo sau ót thử coi dễ chịu hay không, nếu dễ chịu ta sẽ treo lại.

— Vì sao mà thầy treo cổ.

— Thầy tôi giao 5 lượng bạc mua tăng-bào, tôi làm mất chẳng dám về chùa, sợ thầy tôi đánh, nên tính treo cổ chết cho rồi.

— Có mấy lượng bạc mà hà tất phải chết, ông theo tôi lại đây.

TIMSACH.COM.VN

Dắc hòa-thượng tới trước Dương-Minh, Dương-Minh hỏi :

— Vì việc gì mà ông tìm sự chết ?

Hòa-thượng nói lại như trước, Dương-Minh nói :

— Có năm lượng bạc mà chết nỗi gì ? gói bạc trong lưng tôi còn tiền, ông muốn lấy mấy lượng thì lấy.

Hòa-thượng thò tay lấy gói bạc mở ra có 20 mấy lượng bạc nát, hòa-thượng coi rồi nói :

— Nhiều hơn số tiền của ta nhưng bạc nát xấu quá.

Dương-Minh nói :

— Hòa-thượng lấy hết mà dùng.

— Nhưng lấy xài đở cũng được.

Dứt lời hòa-thượng cầm gói-bạc đi luôn, Khương lão trượng đứng một bên nghe bất nổi giận nói :

— Hòa-thượng nầy thiệt chẳng biết cách lịch-sự chi cả, người ta cho tiền không lời cảm ơn còn chê đủ cách.

Dứt lời thấy hòa-thượng đi vài bước rồi trở lại nói :

— Lo ba tiền quên hỏi chú, chú làm gì mà nằm ngủ đây?

Dương-Minh nói :

— Tôi bị kẻ tặc đánh độc-phiêu, đủ 12 tiếng đồng-hồ thì chết.

— Chú có chết thì chết thôi ta đi.

Dứt lời bèn đi xai-xải được vài bước bèn trở lại hỏi Dương-Minh :

— Chú họ gì ?

— Tôi họ Dương.

— Chú thiệt muốn chết hả, đặng ta thương-lượng cùng chú một việc.

Dương.Minh thầm tính cho hòa-thượng hỏi đặng chẳng lấy tiền, để mua cho mình một cái hòm, nghĩ rồi hỏi :

— Hòa-thượng muốn thương-lượng việc chi ?

— Ta thấy bộ y-phục chú cũng tốt, giá đáng hai lượng bạc, chết rồi họ cũng lột lấy, chi bằng cho ta có ý-nghĩa hơn.

Dương-Minh nghe nói nổi giận xung thiên nói :

— Hòa-thượng nầy thiệt chẳng thông tình lý chi cả, chọc tức ta quá.

Sự tức giận làm động phiêu-thương đau nhứt đến mê-mang bất tỉnh.

Khương lão-trượng thấy nóng lòng và cảm giận hòa-thượng nên nói :

— Hòa-thượng thiệt quái-gở quá ! Dương-đại.gia châu-tế cho đã chẳng cám ơn, còn chọc tức gia nữa.

TIMSACH.COM.VN

Lúc ấy Lôi-Minh, Trần-Lượng tỉnh lại mở mắt ra thấy Tế-Công đứng đấy, ráng ngồi dậy xá và la :

— Thánh-tăng cứu mạng chúng con.

Khương-lão-trượng chẳng biết hòa-thượng là ai, Hòa-thượng bước lại hỏi hai người :

— Hai đứa bây sao đó ?

— Hoa-vân-Long ném độc phiêu đánh chúng con, xin thầy từ-bi cứu chúng con.

— Ta bảo hai đứa bây ra khỏi ranh giới huyện Long-Du, các con chẳng nghe lời, để bị độc-phiêu ta cứu sao được, ta với hai con tình thầy trò, mấy con chết ta tụng cho ba biến vãng-sanh là xong.

— Sư-phụ từ bi cứu mạng chúng-con mà.

— Chẳng biết cứu được hay không.

Dứt lời móc thuốc ra cho Lôi, Trần mỗi người uống một cục, nhổ phiêu ra và nhai thuốc đắp vào chỗ phiêu thương ; hai người trong chớp mắt phục lại như xưa, đồng cúi lạy Tế-Công, Trần-Lượng nói :

— Cầu thầy trị giùm cho Dương-đại-ca của chúng con.

Hòa-thượng nắm phiêu nhổ ra động đau Dương-Minh tỉnh lại, hòa-thượng nhai thuốc đắp vào chỗ phiêu-thương và trao cho Dương-Minh một cục thuốc uống, Dương-Minh cũng mạnh lại như xưa.

Trần-Lượng giới thiệu cho Dương-Minh, nói :

— Thưa Dương-đại-ca ! đây là Tế-Công trưởng lão ở chùa Linh-Ẩn.

Dương-minh bước lại chắp tay xá dài, Tế-Công dõ miệng vào tai Lôi-Minh nói :

TIMSACH.COM.VN

Con biết tại sao Hoa-vân-Long đánh phiêu giết con không ?

— Bạch thầy con không biết.

— Có một đứa phá-hoại ta đã trồng đứng ở phía Nam trong đường chet, con hãy giết nó đi.

— Tôi đi.

Lôi-Minh đi rồi, Dương-Minh và Trần-Lượng cũng không hay biết đi làm việc gì, Dương-Minh nói với Khương lão trượng :

— Ông bước lại ra mắt Linh-Ẩn tự Phật sống Tế-Công cầu thầy chỉ nơi kiếm cháu gái của ông.

Khương-đắc-Nguyên bước lại cúi đầu và cầu Thánh-tăng từ-bi chỉ giùm ; hòa-thượng nói :

TIMSACH.COM.VN

— Ông đừng lo ! cháu gái ông ở ngoài đầu rừng kia.

Hòa-thượng xả phép Khương-đắc.Nguyên thấy cháu gái mình cởi lừa ngồi ngẩn-ngơ, và cầu hòa.thượng chỉ đứa cháu trai ông, hòa-thượng nói :

— Ta đã phái Lôi.minh đi giết nó rồi.

— Sao lại giết nó ?

— Ông hỏi cháu gái ông thì rõ, nếu không giết nó, nó báo hại ông mãi.

Khương lão-trượng tạ ơn Tế-Công và dắc cháu gái kiếu mà đi, chẳng bao lâu thì Lôi-Minh trở lại, hòa-thượng nói :

— Mấy vị theo ta bắt Hoa-vân-Long.

Mấy người theo Tế-công đi qua phía Bắc một đỗi chẳng xa thoạt hòa-thượng đâu mất, thấy Hoa.vân.Long cùng với một

người đứng ở đấy, ba vị anh-hùng thấy phừn-phừn nổi giận, rút đao ra quyết bắt dâm tặc.

Hồi thứ Bảy Mươi Bốn.

Thí Phật Pháp cợt cùng hiu-kiệt.
Dương, Lôi, Trần lại gặp dâm-tặc.

BA VỊ anh-hùng thấy Hoa-vân-Long đi với một người người ấy mình cao 1 trượng, đầu to như thùng năm, mặt đen như lọ chảo, mày to, mắt lớn, miệng rộng, tay cầm giản sắc vuôn, Dương Minh thấy nhận biết là Lục-Thông, người huyện Phùng-Phong, thân hình to lớn vậm vỡ, cha chết sớm còn mẹ là Vương thị, nhà nghèo sạch như rửa, toàn nhờ Vương-thị may-vá kiếm tiền nuôi sống. Lục Thông đến tuổi 16 cũng chưa biết chi là chi.

TIMSACH.COM.VN

Một hôm Vương thị nói :— Con nay « đã khôn lớn, vai có thể gánh vác, tay có thể « bưng xách, mẹ càng ngày càng già, thì con « có nghề gì kiếm mà ăn.

Lục Thông nói :

— Không sao ! để con đi kiếm.

Dứt lời ra đi, đây lâu Lục-Thông ôm về hai cán bánh, nói :

— Mẹ ơi ! ăn đi.

Bà Vương thị thấy hỏi :

— Con kiếm đâu đem về đây ?

—Con ra đi gặp một đứa nhỏ bưng bánh, đánh nó một tác tay giựt đem về đấy,

— Con khờ quá ! nước có pháp luật minh - điều, con đánh giựt của người họ sẽ bắt giải quan ở tù, mai con đừng giựt của người nữa nhé,

Nhưng Lục-Thông bẩm tánh khờ-khạo, ra đi gặp thì giựt chẳng kể là ai, không ai dám động tới nó, vì nó có sức mạnh phi-thường không ai hơn nó nỗi.

Một hôm trong vùng có một vị Ngô-hiếu-liêm là người giàu có ưa làm lành phước, ông mở ra nhiều tiệm buôn-bán, gặp Lục-Thông thường giựt đồ người trước cửa phố ông, ông nói :

— Ai cả gan giữa ban ngày mà đánh giựt của người, bắt nó giãi lên quan trị tội.

Bên đó có ông già nói :

— Ngô-đại-gia chẳng nhân biết nó sao ?

nó tên Lục-Thông nó-cội cha khờ-khạo mà có hiếu với mẹ, nó giựt đồ về cho mẹ nó ăn, ông nên châu-tế nó làm phước.

Ông Ngô hiếu-liêm vốn là người lành nghe Lục-Thông là đứa con thảo, thì đem lòng kính mến, kêu Lục-Thông vào, hỏi :

— Cậu tên họ gì ?

— Tôi tên là Lục-Thông.

— Cậu đừng giựt đồ của người nữa, mỗi ngày cậu lại tiệm gạo Đức Dũ lấy 1 điếu tiền về mẹ con xài được hay không ?

— Mỗi ngày mấy cho 1 điếu tiền, thì mấy tốt lắm.

Ngô-hiếu-liêm nghe nhân thiệt một đứa qủa khờ nên không chấp, Lục-Thông từ đó mỗi ngày tới lãnh một điếu tiền, mua đồ ăn dưng cho mẹ ăn, còn dư bao nhiêu thì nó ăn hết ráo ; một hôm ăn cơm xong nó xách côn sắt

vào núi đạo chơi, gặp lúc 21 nhà đi săn bủa lưới, nai, mang, mèo rừng sa lưới rất nhiều, nó thấy quơi côn đập chết hết dác về, chúng thợ săn gặp nói :

— Thú rừng sa lưới của chúng ta, thằng táo tàu đâu được phép dác về.

— Chẳng cho ta bắt sao được, ai giựt được là chiếm lấy.

Chúng thợ săn áp lại giựt với nó, nhưng giựt không lại nó, nên ngó mà chịu. Lục-Thông dác thú rừng về bán, nhưng không biết bán bao nhiêu, hễ ai đưa tiền là bán, mang tiền về nhà, không tới tiệm gạo nhận 1 điếu tiền nữa, từ đó mỗi ngày xách côn vào núi cũng làm như mần củ, bọn thợ săn không dám đá động tới nó ; bọn thợ săn thương lượng nhau nói :

TIMSACH.COM.VN

— Lục-Thông mỗi ngày theo khuấy chúng ta thế nầy thì làm ăn gì được, chúng ta thương-lượng với nó, cho nó mỗi ngày 1 điếu tiền, nó giúp mình săn, thì mới khỏi nạn nó giựt của mình. Một hôm gặp Lục-Thông bọn săn thương - lượng cho nó mỗi ngày một điếu tiền nó phụ đi săn mà chia bhau, nó bằng lòng. Mỗi ngày nó đem về mẹ 1 điếu mua đồ ăn, đến ngày mẹ nó chết nó về thấy cũng không biết, thấy mẹ nó nằm dài trên ván không nói chuyện bèn kêu nói : « — Má ơi ! ăn cơm. » Người đi đường thấy vậy nói :

— Má mầy chết rồi.

— Sao kêu là chết rồi ?

— Chết là không nói chẳng ăn nữa, mầy mua quan-tài chôn cho rồi, nếu không quá hai ngày thúi lắm.

Lục-Thông liền cõng tử-thi mẹ ra đi, người đi đường hỏi :

— Mầy cồng đi đâu ?

— Cồng lên tiệm bán quan tài, coi cái nào nằm vừa và tốt mà mua.

— Mầy khờ quá ! không nên cồng tử-thi đi cùng đàng cùng xá như vậy không nên, mầy để tử-thi xuống, qua tìm mấy người thợ săn, bảo họ mua cho 1 cái quan-tài mà chôn.

Luc-Thông vâng lời đến nhà mấy người thợ săn, cả bọn hỏi :

— Câu đến có việc chi ?

— Má tôi chết rồi, không nói chẳng ăn nữa, mua 1 cái quan tài chôn cho rồi, bằng không quá hai ngày thúi hầm, tôi tìm mấy anh mua cho quan-tài.

TIMSACH.COM.VN

Cả bọn tỉnh cho nó thiệt là đứa con thảo, nên trong bọn có người nói :

— Đấy là việc đáng làm, chúng ta đồng góp mua quan tài chôn mẹ nó làm phước.

Bọn thợ săn đứng ra chôn cất mẹ nó, Luc-Thông từ đây giúp trong bọn đồng đi săn, mỗi ngày lãnh một điếu tiền, nhưng bọn thợ săn cũng bất mãn, mưu đưa Luc-Thông đi khỏi vùng nầy ; chiều trong bọn mời Luc-Thông ăn-uống, Ân-Đáo-Đề nói :

—Cậu theo chúng ta mỗi ngày một điếu tiền không khá cậu, muốn khá thì lại bảo-phiêu-cuộc của Truy-Vân-yến-Tử Huỳnh-Vân, đòi gia đưa cho 200 lượng bạc, với sức-lực của cậu ai chẳng kiên oai, ta giúp cậu 2 điếu tiền lộ-phí cậu tới, huyện Thường-Sơn phía Nam là tiệm gia.

Luc-Thông ưng chịu lấy tiền ra đi, tới huyện Thường-Sơn không biết phải đi đâu, nó thộp ngực một người đi đường mà hỏi thăm, người ấy cả kinh hỏi :

— Việc gì vậy ?

— Mầy nói cho tao biết Truy-Vân.Yến-Tử Huỳnh-Vân ở đâu ?

Tiệm phía Bắc đường nầy.

— Mầy gạt tao chă dầu nha.

Bèn cập nách người ấy tới cửa tiệm, người ấy nói :

Chú thả ta ra ! phải tiệm đấy rồi.

Lục.Thông thả người ấy xuống đi xuôi một nước chẳng dám nói động tới nó. Lục-Thông đứng trước cửa la :

— Truy-Vân-Yến-Tử Huỳnh-Vân cho tiền ta.

Huỳnh-Vân đương ngồi trong tiệm, nghe ngoài kêu tên mình đòi tiền, thầm nghĩ: «Mình dân có thiếu tiền ai, bèn bước ra hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Chú kiếm ai ? có việc chi ?

— Ta kiếm họ Huỳnh đăng đòi 200 lượng bạc.

— Chú biết gia không ?

— Không biết.

— Không biết thì đòi tiền sao được.

— Họ Ân bảo ta tìm họ Huỳnh đòi 200 lượng bạc, nói ta vâm-vở như thế, ai cũng kiên sợ, chẳng cho chẳng được.

Huỳnh-Vân nghe qua đã rõ nó là người khở-khạo, chắc có người xúi nó tới đây, bèn tính gởi nó cho Dương-Minh đạy đỗ nó xung vào bảo-phiêu cuộc, coi thế nó có sức mạnh kinh người ; nghĩ rồi kêu Lục-Thông vào trong, Lục-Thông theo vào. Huỳnh-vân hỏi :

— Chú tên họ gì ? Ta là họ Huỳnh đây.

— Ta tên là Lục-Thông ; nếu mầy là Huỳnh-Vân thì cho ta 200 lượng bạc.

— Chú đứng vội ! ta cho chú biết một người, chú tới đòi gia 400 lượng bạc, chú chịu đi không ?

Lục-Thông gật đầu chịu « đi », Huỳnh-Vân viết một phong thơ và trao cho hắn 10 lượng bạc, dặn :

— Chú tới huyện Ngọc-Sơn kiếm Oai-Trấn Bát Phương Dương Minh, gặp gia chủ đòi 440 lượng bạc.

Lục-Thông vâng lời cầm thơ và tiền ra đi, hắn không biết huyện Ngọc-Sơn ở đâu tính đón người mà hỏi, gặp người nó la :

— Ạch ! đứng lại !

Hoản-hốt người ấy phát chạy mà, nó hỏi luôn một số cũng thế, nó tính mưu khác, thấy hai người đứng ở đầu làng nói chuyện; nó lỏn ra sau lưng nắm hai đầu tóc hai người và nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hai đứa đừng chạy !

Hoản-hốt người đứng gần chạy vuột khỏi, còn người kia chạy không được, hỏi :

— Làm gì vậy ?

— Tao hỏi mầy ! đi ngả nào lên huyện Ngọc-Sơn hử ?

— Qua phía Bắc đi là tới.

Lục-Thông thả tay, người ấy trợt té gẫy chơn, từ ấy gia chẳng dám đứng ngoài đường nói chuyện nữa.

Lục-Thông đi tám ngày mới tới huyện Ngọc-Sơn, may gặp người tử-tế chỉ nó đi tới cửa ; Lục-Thông nhịn đói luôn hai ngày, có tiền cũng không biết đổi ra mà xài, tới cửa nó quơi cốn đập ầm ! quản-gia mở cửa hỏi :

— Kiếm ai ?

— Phải mày họ Dương không ?

— Phải !

— Phải thì cho ta 400 lượng bạc.

Quản-gia vào trong bẩm lại, Dương-Minh bước ra, hỏi :

— Kiếm ai ?

— Kiếm họ Dương đặng đòi 400 lượng bạc.

— Chú kiếm họ Dương đòi tiền chắc gia hẹn với chú sao ?

— Không có hẹn, đây là bảo-phiêu họ Huỳnh bảo ta đến đây.

Vừa nói vừa đưa phong thơ và 10 lượng bạc giao cho Dương-Minh.

Hồi thứ Bảy Mươi Lăm

Mãnh-hớn nghe lời kiếm Huỳnh-Vân,
Nghĩa sĩ coi thơ thâu Lục-Thông.

Dương-Minh mở thơ ra coi mới rõ ý Huỳnh-Vân bảo mình thâu Lục-Thông dạy-dỗ nó, tương-lai nó sẽ giúp việc bảo-phiêu cuộc cho mình, Dương Minh hỏi thăm tên họ nó và bảo nó vào, Lục-Thông vào trong, Dương-Minh nói :

— Trong nhà chú được mấy người ?

— Trong nhà tôi có mẹ già, nhưng má tôi chết rồi, chẳng nói chuyện không ăn-uống nữa, phải mua quan-tài mà chôn, nếu không quá hai ngày thúi lắm.

— Chú ăn cơm chưa ?

— Hai ngày nay tôi không ăn chi cả.

— Sao có tiền không đổi mà ăn.

— Sao kêu là tiền ta không biết.

Dương-Minh dạy gia-nhơn dọn cơm cho nó ăn, Lục-Thông ăn đến 3 cân cơm mới thiệt no, Dương-Minh nói :

— Lục-Thông ở đây với ta, mỗi ngày ta cho ăn cơm và ta thâu chú làm em.

— Ta cũng kêu mầy bằng em.

TIMSACH.COM.VN

— Không phải vậy ! chú phải kêu ta bằng huynh-trưởng chớ.

— Vậy hả ?

Lục-Thông ở đấy 2 tháng, mỗi ngày Dương-Minh dạy cho nó nhơn-tinh thế-đạo. nhưng nó cũng không rành, một hôm mẹ Dương-Minh hay hỏi Dương-Minh :

— Ta nghe nói con đem giã-nhơn về nuôi phải chăng?

— Thưa má ! đấy là người khờ-khạo.

— Con dắc nó vào cho mẹ coi thử.

Dương-Minh kêu Lục.Thông ! « Hiền-đệ » nó cũng kêu Dương-Minh « Huynh-trưởng »

Dương-Minh nói :

— Anh dắc em vô ra mắt mẹ ta nhé ?

TIMSACH.COM.VN

— Mẹ tôi chết rồi, chẳng nói chuyện nữa,

— Mẹ em chết, chớ mẹ anh không chết.

— Sao lại không chết?

— Nói bậy nà ! ra mắt bà già phải lễ-phép mới được.

Lục-Thông gật đầu đi theo Dương-Minh tới thượng-phòng Dương-Minh nói :

— Em ở ngoài nầy chờ, anh vào thưa cho mẹ ta hay.

Dương-Minh vô rồi, Lục-Thông ngước đầu lên thấy cái gương trước mặt, trong đấy có tên vậm-vỡ ngó nó, nó trợn mắt thì thằng trong gương cũng trợn mắt, nó chỉ thì thằng trong gương cũng chỉ, nó nổi giận tống cho một đạp, tấm gương nát-ngửa, Dương-Minh bước ra hỏi :

— Gì vậy?

— Thằng ấy trợn mắt chỉ tôi đã chạy rồi.

Dương-Minh thấy tấm gương nát-ngứa cũng không đoái tới, dắc Lục-Thông vào bảo ra mắt bác đi ; Lục-Thông nói :

— Em có lễ kính bác gái.

— Nói bậy ! em gặp anh thi xưng là em.

— Chớ xưng làm sao ?

— Em phải nói vầy : con có lễ kính bác gái.

— Con có lễ kính bác gái.

— Trúng rồi ! em vào ra mắt tầu-tầu.

— Con có lễ kính tầu-tầu

— Lại không trúng nữa.

— Chớ nói sao ?

TIMSACH.COM.VN

— Em ra mắt tầu-tầu thì xưng là em.

— Em có lễ kính tầu-tầu.

— Còn đây là cháu trai, cháu gái của em.

— Em có lễ kính cháu trai cháu gái.

Dương-Minh nghe nói tức cười bảo :

— Em cùng anh đi ra.

Từ đây Lục-Thông thường ở trong nhà, Dương-Minh chẳng cho tiếp-xúc với ai, rảnh thì dạy cho nó nói chuyện, sau Dương-Minh thấy nó hơi rành, viết một phong thơ giới-thiệu bảo Lục-Thông cầm đến Hoa-Diện Như-Lai Pháp-Hồng giúp việc phiêu cuộc với gia, mỗi tháng được mười mấy lượng bạc, nó cũng đều giao cho Dương-Minh, không y-phục thì nó theo Dương-Minh mà đòi, Dương-Minh coi như em ruột trong nhà ; Lục-Thông ra đi bảo-phiêu một thời-gian 5 năm, người kêu biệt hiệu là Vạn-Lý-Phi-Lai, vì nó có cặp giò chạy như bay.

Nay bảo-phiêu về tính ghé thăm Dương-Minh, dọc đường gặp Hoa-vân-Long hớ-hải chạy tới (nguyên Hoa-vân-Long bị Tế-Công rượt) Lục-Thông có gặp Hoa-vân-Long tại nhà Dương-Minh nên biết nói :

— Thằng kia đi đâu đây ?

— Sao Lục-hiền-đệ kêu ta bằng thằng.

— Ủy ! tôi quên ! Hoa-nhị-ca đi đâu đây ? tui minh tới thăm Dương-đại-ca chơi.

— Ta mắc việc không đi.

— Anh không đi tôi trói vô gốc cây.

Hoa-vân-Long biết ý Lục-Thông hễ nói là làm liền, chi bằng ta đánh nó một phiêu là xong, lại biết Lục-Thông theo Pháp-Hồng luyện thân cứng-rắng như đồng, chỉ có ba chỗ mang môn : yết-hầu, rún, và con mắt, đánh phiêu mới phủng được, nghĩ rồi gạt Lục-Thông bảo :

— Em coi hai đầu cò trên cây kia.

Lục-Thông ngước lên coi hỏi : «Ở đâu ?».

Hoa-vân-Long dợm ném phiêu đánh Lục-Thông, bỗng thấy Dương-Minh, Lôi-Minh và Trần-Lượng chạy tới, Lôi-Minh hét to :

— Hay cho thằng súc-sanh ! mi chạy đâu ?

Hoa-vân-Long thấy cắm đầu chạy mù, Dương-Minh kêu Lục-Thông hỏi :

— Lục-hiền-đệ làm gì đây ?

— Tôi coi hai đầu cò.

Dứt lời bước lại chào Dương-Minh và chào Lôi, Trần hai anh, Lục-Thông hỏi :

— Mấy anh làm gì rượt Hoa-vân-Long thế ?

Lôi.Minh thuật lại việc Hoa-vân-Long đánh độc-phiêu hại Dương-đại-ca và hai ta ; Lục-Thông nghe nói trợn mắt nói :

— Hay cho thằng chó má dám hại mấy anh ta, ta theo giết mầy mới lại gan ta.

Dứt lời nhảy sải rượt theo, ba vị anh-hùng tính kiếm chỗ trọ nghỉ, vì trời gần sấp tối, Trần-Lượng sực nhớ bạn giới-thiện ghé thăm bạn là Oải-Khước Chân-Nhân Khổng.Quí hiện tu-hành làm lảo-đạo tại Bồng-Lai-quán trên núi, cũng có chơn trong 36 bạn kết-bái tại huyện Ngọc.Sơn ; Dương-Minh dặn Lôi Trần, đừng nói việc Hoa-vân-Long đánh độc-phiêu hại chúng ta cho Khổng-Quí biết, vì sợ kia cho chúng ta kết bạn người không tốt. Ba người dọc theo đường núi được nữa đường thấy có bản đề : «Bồng-Lai Tiên-Cảnh» chùa ấy tọa Bắc hướng Nam, ở giữa cửa sơn-môn, hai bên có cửa giác, gõ cửa phía Đông, một đứa đạo đồng ra mở cửa chào :

— Thưa Dương bá-phụ, Lôi-thúc-phụ và Trần thúc-phụ đi đâu ghé.

Dương-Minh hỏi :

— Thầy ông có ở nhà không?

— Dạ có! thầy tôi ở trong chùa.

Phiền ông đạo vào bạch với thầy rằng có ba ta tới thăm.

— Mời bá-phụ và hai thúc-phụ vào trong ngồi.

Ba vị vào trong thấy cao-rào sạch-sẻ, trên bàn để kinh-sách chất chồng, trước có đặt một bàn án và hai ghế ỷ, cảnh trí của chùa rất u-nhã thanh-nhàn, cũng như động thiên-tiên, tòng bá sum-sê tiếng lá reo-rân bởi ngọn gió từ riu-riu, nghe qua tiêu-sái cả trần-lao nhiễm trước.

Ba vị theo đạo-đồng đi tới Tây phối-phòng ; có đôi liền đối rằng :

«Bất sự, nhàn sự, chẳng sanh sự, tự-nhiên vô-sự.
«Bình tâm, giả tâm, chẳng khi tâm, đâu có lung tâm.

Ba người ngồi đấy, còn đạo đồng lo châm trà, thoạt thấy Khổng-Qui bước ra chào :

— Chào đại-ca và hai em mới đến, đi đâu ghé đây?

Lôi-Minh vọt miệng nói :

— Chúng ta thiếu chút nữa là chẳng gặp nhau.

— Vì sao mà Lôi-nhị-đệ thốt lời ấy ?

Dương-Minh lấy Lôi-Minh, còn Trần-Lương trợn mắt ngó Lôi Minh, ra dấu bảo đừng nói; Khổng-Qui thấy thái độ kỳ, hỏi :

— Chúng ta là anh em tri.kỷ, có việc chi lại phải dấu tôi.

Lôi-Minh nói :

— Dương đại-ca và chú ba lấy tôi, chẳng cho nói chuyện Hoa-vân-Long ném độc-phiêu đánh chúng ta.

— Việc ấy dặn đừng nói mà hiền-đệ nói chi vậy ?

Khổng-Qui hỏi :

— Việc Hoa-vân-Long thế nào ?

Dương-Minh thở dài hiện vẻ buồn, nói :

— Khổng nhị đệ muốn nghe, bảo Trần tam-đệ nói cho rõ.

Trần- Lương thuật việc Hoa.vân-Long bẻ hoa, sát nhơn, trộm ngọc-chúc phụng-quang tại Lâm-An, bẻ-hoa tại Triệu gia-lầu, đánh phiêu, hại ba bạn, nhờ Tế-công cứu nhứt-nhứt thuật lại một hồi. Khổng-Qui nghe căm tức nói :

— Hoa-vân-Long thiệt là thằng vong ân bội nghĩa, nếu không có Dương-đại-ca nhân thì ai coi nó ra gì.

Dương-Minh nói :

TIMSACH.COM.VN

— Khổng nhị-đệ đừng nhắc đến việc ấy, ta thêm buồn tủi, chúng ta bảy bàn qua việc khác.

Khổng-Qui bảo đạo-đồng dọn cơm chay và rượu, đạo-đồng dọn cơm xong, bốn người ngồi vào ăn uống nhau vui-dầy, bỗng đạo-đồng chạy vào nói :

— Sau nhà bếp lửa phát cháy.

Bốn người chạy ra dập tắc lửa xong, Khổng-Qui muốn đánh đại-đồng rằng sao vô ý ; Dương-Minh nói :

— Khổng nhị-đệ không nên đánh đạo-đồng, em không nghe mùi lưu- hoàn sao? đấy là điều hổ ly sơn kế, chúng ta đi ra ngoài.

Bốn người ra Tây-phối-phòng vừa ngồi xuống nghe tiếng sôi ruột ột-ẹt ! Dương-Minh hỏi :

— Khổng nhị-đệ có nuôi chó không ?

— Dạ không có.

Ta nghe dưới sàng có tiếng sôi ruột rọi đèn coi thử.

Dứt lời thấy Hoa-vân-Long dưới sàng tung nhảy ra.

Hồi thứ Bảy Mươi Sáu

Bỡng-Lai quán, bốn anh-hùng đàm tâm.
Giữa rừng tòng hào-kiệt bị gạt.

BỐN vị muốn rọi đèn, thấy Hoa-vân-Long dưới sàng nhảy ra.

Hoa-vân-Long lúc đào-tẩu tại rừng liễu, thì Lục-Thông rượt theo gầm thét :

— Thằng súc-sanh Hoa.vân-Long cả gan đánh độc-phiêu hại Dương đại-ca ta, ta theo đập mi nát ốc mới nghe.

Hoa-vân-Long ngó ngoái lại thấy hồn phi phách tán,

tính không thế nào chạy khỏi nó, thấy nó rượt theo gần tới liền leo tuốt trên ngọn cây, Lục-Thông chẳng biết leo đứng dưới gốc cây nói :

Hoa-vân-Long xuống đây, tao đánh 100 côn sẽ tha mầy.

Dâm-tặc tính cho một côn cũng chết đợi gì tới 100 côn, Lục-Thông hét to :

— Mầy không xuống tao đập ngã cây.

Dứt lời mãnh anh-hùng ra sức đập, một hơi cây kia muốn ngã, dâm-tặc lẹ tri lột choàng áo kêu Lục-Thông nói :

— Mầy coi ta đằng-vân đây.

Dứt lời luyện cái choàn áo qua hướng Tây, Lục-Thông thấy chạy theo, Hoa-vân-Long tuột xuống phía Đông mà chạy trốn ; Lục-Thông không thấy dâm-tặc mới trốn khỏi, thấy trời tối Hoa-vân-Long tính thẳng lên Bồng-Lai quán của Khổng-Qui, tới cửa chùa vừa muốn kêu liền hồi nghỉ lại sợ có bọn Dương-Minh, Lôi, Trần ở trong mà khốn, chi bằng ta núp trên mái nhà, nghe Lôi, Trần và Khổng-Qui nói về chuyện mình, dâm-tặc thầm tính làm kế điều-hổ ly-sơn, lỗn vào trong chờ bọn nó ngủ mình ám-sát, mới trừ được hậu-hoạn.

Nghỉ rồi xuống bếp đốt lửa lên, bốn người bước ra, tức-tốc dâm-tặc lỗn vào chun núp dưới sàng ; trời không dung gian-dẳng dâm-tặc bị nạn đói thúc sôi bung, nên Dương-Minh nghe muốn rọi đèn coi, Hoa-vân-Long tính trốn không được, liền nhảy ra qui trước Dương-Minh, Lôi-Minh thấy rút đao muốn chém, Dương-Minh nạt lui nói :

Lôi nhị-đệ không nên vậy, nó đối với ta bất nhơn, chớ ta không nên bất nghĩa với nó.

Hoa-vân-Long day qua qui trước Lôi-Minh nói :

— Tiểu-đệ tội đáng muôn chết, còn mặt mũi nào sống nữa, xin huynh-trưởng giết em cho rồi.

Dương-Minh cười ngất nói :

– Ta giết em làm gì ? ta với em không có thù oán chi mà giết, bỏ việc ấy đi.

Lôi-Minh rút đao ra hầm-hừ muốn xuống tay, khuyên can mấy cũng không được, Dương-Minh bảo Hoa-vân-Long phải lo đi cho khuất mặt ; dâm-tặc đứng đây không đi mặt xên-lẻn nói :

— Tôi đói quá ! xin Khổng đại-ca cho tôi ăn chi cho đở dạ.

Khổng.Qui trong bụng không ưa, nói :

— Rượu, cơm, đồ ăn, chi cũng hết, hiền-đệ muốn ăn, bảo đạo-đồng nấu cháo mà ăn.

Đạo-đồng bước lại lạy nói :

– Hoa nhị-thúc mạnh-giỏi, tôi cúi lạy thúc-phụ.

Hoa-vân-Long cảng lại chẳng cho lạy, đạo-đồng nói :

Tôi lạy sư-thúc đứng đốt nhà nữa, trên núi không có nước chửa lửa, thầy tôi đánh chúng tôi tội-nghiệp.

Làm Hoa-vân-Long mặt-mày sượng-sùng mắc-cở, đạo-đồng lo nấu cháo xong rồi múc lên hai chén, hơi lên ngui-ngúc nóng quá không thể ăn được mau, dâm-tặc vừa khởi ăn bỗng nghe phía ngoài giộng cửa kêu tiếng rồn-rản, chính là tiếng của Lục-Thông ; Hoa-vân.Long biến sắc mặt sợ-hải nói :

— Thưa Dương đại-ca cứu em cứu cho đáo đề, Lục-Thông vào gặp em nó sẽ đập nát ốc.

— Nó là đứa khờ khạo gặp em thì nó ra tay, ta nói không được thì làm sao cứu em được, chi bằng em trốn lánh hay hơn.

– Trốn đâu bây giờ ?

—Chớ hồi nảy em trốn đâu ?

TIMSACH.COM.VN

Hoa-vân.Long liền chun xuống sàng mà trốn ; Khổng-Qui bảo đạo-đồng ra mở cửa, đạo-đồng mở cửa quả thiệt là Lục-Thông.

Nhắc lại Lục.Thông bị Hoa-vân-Long gạt huyện choàn áo qua một phía ; Lục-Thông rượt theo gặp trong choàn áo một cây phiêu nằm dưới đất, thấy dâm-tặc không có, nói :

— Thằng nầy nó biết độn thổ sao ?

Lục-Thông đứng chờ tới tối, mới bỏ đi về phía Bắc, gặp một bóng cao ba thước không đầu chơn tới hù Lục-Thông, nó thấy quái quơi côn đẹp tới bóng ấy vọt lên cao một trượng, rớt trên mình Lục-Thông, nó nhảy trở khỏi, cả kinh trong tim đánh thình-thịch, nó chạy qua phía Nam gặp bóng ấy hù nữa, nó trợt chơn té cái đui, Lục-Thông không biết ma quỉ hay là yêu-quái chi, sợ quá nó chạy qua phía Tây, cũng gặp bóng ấy cao ba thước không có đầu chơn cản lại, Lục-Thông quày qua hướng Đông thì chẳng gặp chi, Lục.Thông chạy như bay không biết tính đi đâu, bỗng nhớ lại Bồng-Lai-quán, bèn lần theo đường núi tới chùa kêu cửa, cửa mở Lục-Thông chạy thẳng vào Tây phối-phòng ; anh em Dương-Minh thấy mặt gia tài mét không còn chút máu, Dương.Minh hỏi :

— Chi vậy Lục-Thông?

— Không biết vật chi cao ba thước, đầu chơn không có nhác tôi sợ gần chết.

— Em ngồi anh hỏi thăm, nếu em gặp Hoa-vân-Long thì tính sao ?

— Tôi gặp nó thì đập nát ốc.

— Không nên vậy ! sau em có gặp Hoa-vân-Long không nên vô-lễ với nó.

Lục-Thông thở dài nói :

— Nếu Dương đại-ca không nói, tôi không nhiều mạng nó.

Lôi-Minh hai tay chỉ đặt dưới sàng có ý chỉ Hoa-vân-Long, trái lại Lục-Thông thấy trên sàng có hai chén cháo, tưởng Lôi-Minh bảo ăn cháo rồi đập chén; Lục-Thông bưng cháo lên ăn hết rồi đập chén xuống đất nát ngứu, Khổng-Quí hỏi :

— Sao ăn rồi lại đập chén của ta.

— Lôi-Minh bảo tôi đập đó.

Lôi-Minh nói :

— Mầy thiệt ngu-độn quá !

Dương-Minh kêu Lục-Thông nói:

— Ta không bằng lòng em đánh Hoa-vân-Long nghe hay không ?

— Dạ ! em xin vâng.

Hoa-vân-Long nghe kia cam-kết đoàn-hoàn bèn chung ra chào Lục-Thông, Lục-Thông nói :

— Mầy ở đó sao ? nếu Dương-đại-ca chẳng nói tao đập mầy nát ốc.

— Em ăn thua với anh mà chi, em ăn cháo ta hết rồi, Khổng nhị-ca ơi ! em còn đói quá,

Khổng-Quí buộc lòng kêu đạo-đồng bảo :

— Bây nấu cho Hoa-nhị-thúc chút cháo mau.

Hai đứa đạo-đồng phát ghét đi bước đùi-đụi xuống nấu cháo, một đứa vo gạo cứ một nắm gạo thì một nắm đất trộn vào, còn đứa nọ thì đái trong đồ ăn, đồng nói : « Mầy ăn được hay không mặc mầy ! « Chẳng bao lâu cháo nấu xong bưng lên còn nóng, Hoa-vân-Long nghe cháo nóng còn đồ ăn thì khay mặc dầu, nhưng bụng đói nên ăn vào ngon ngọt như nuốt mật, nịch no không nghe mùi khay chi cả.

Đương ăn nghe ngoài kêu cửa hỏi :

— Cô Hoa-vân-Long trong nầy không ?

Hoa-vân-Long nghe tiếng Tế-Công thì sợ hãi kinh hồn. Lôi-Minh cười ngất nói :

— Hoa-vân-Long mầy chạy đâu cho khỏi ? mầy nghe ông kêu cửa trước, chạy ra sau sẽ gặp ông, thôi hết trông trốn.

— Xin mấy anh tưởng tình, yêu-cầu hòa-thượng tha thứ giùm tôi, tôi cúi lạy mấy anh.

Lôi-Minh tuy khẩu xà nhưng tâm Phật, động lòng nói:

— Mầy lo trốn lánh đi, để chúng ta ra mắt Tế-Công xin giùm cho.

Hoa-vân-Long ra đi trốn ở góc vách Tây-phối-phòng.

TIMSACH.COM.VN

Lục-Thông nói :

— Tôi chưa gặp hòa-thượng cũng xin trốn luôn.

Lôi-Minh bảo tiểu-đạo nghinh tiếp Tế-Công.

Nhắc lại Tế-Công lúc tại rừng liễu lấy tiền Dương-Minh cho trở về quán, Sài, Đồ hai vị ban-đầu ngồi chờ lâu quá, thấy hòa-thượng về hai người mừng thầm hỏi : « Thầy ỉa sao lâu quá ! » Hòa.thượng xổ tiền trên bàn, Sài-đầu hỏi :

— Tiền đâu thầy có đây ?

— Bởi hai người chờ lâu mới được số tiền ấy.

Tên đứng bàn thấy thầm tính cho hòa-thượng nói khó tin, chắc ông giựt tiền của người, hòa-thượng trả tiền quán ra đi, nghe có người nói :

— Nhị-ca coi huyện Long-Du của mình tới đảo-nhậm nhiều vị tri huyện, toàn là tham-quan, may ra vừa đảo-nhậm một quan thanh-liêm là Ngô-lão-gia, lại xảy ra hai án-mạng kỳ-quái ; ông Điệp-bán-Tiên bắt yêu tại hoa-viên của Tú-

Tài Cao-Chiết-Quế, bắt yêu không xong lại mất đầu ; ngoài cửa Nam ; và một thây không đầu của tên Lưu-nhị-Hồn trước cửa phố đối tiền Cao-gia ngoài cửa Bắc, hai án mạng ấy chưa biết ai là hung-thủ, trị-huyện ngồi không yên, sợ phải bị cách chức.

Sài-đầu hỏi hòa-thượng :

— Bạch thầy biết hai người ấy ai giết không ?

– Việc của người ta hỏi tới làm chi ?

Sài-đầu bị rầy ngồi làm thinh, và đồng ra khỏi tửu-quán, tính kiếm nơi trọ nghỉ đêm nay ; hòn-thượng đi qua khỏi mấy tiệm, mới bước vào tiệm Đức-Hưng, hỏa-kế chào hỏi :

— Thưa ba vị mới đến ?

TIMSACH.COM.VN

— Thượng-phòng có trống không ?

— Thưa ở thượng-phòng đã có vị sư-phó mướn trọ rồi, mời ba vị qua Đông phối-phòng nghỉ.

Hòa-thượng kêu Sài-đầu hỏi :

– Ngươi biết hai án-mạng của mấy người ấy vừa nói đó ai giết không ?

— Tôi đã hỏi thầy, thầy chẳng nói, trở hỏi lại tôi, ai giết vậy thầy ?

Hung-thủ giết chớ ai,

— Tôi cũng biết hung-thủ giết, nhưng hung-thủ là ai :

– Hung-thủ đó là đứa sát-nhơn.

— Thầy cứ cà-rởn khôi-hài hoài. Tế-công trỏ ngón tay chỉ nói :

— Ngươi coi hung-thủ tới kia.

Sài-đầu thấy một người nói tiếng rồn-rảng xăm.xăm bước vô.

Hồi Thứ Bảy Mươi Bảy

Tại Đức.Hưng, ban-đầu thấy hung-tăng.
Bổng-Lai-quán, Tế-công kiếm dâm.tặc.

TẾ-CÔNG cùng hai vị ban-đầu đương nói chuyện về hai án-mạng tại huyện Long-Du, Tế-công chỉ hung-thủ, Sài-đầu thấy một vị hòa-thượng niệm « A Di-Đà-Phật » bước vô, mình cao chín thước, đầu to cổ ngắn, bỏ tóc xả, mặt đỏ, mày to, mắt lớn, mặc tăng-y xanh, tay cầm đao; hảo-kế chào :

— Sư-phụ mới về ! cơm rượu tôi đã lo sẵng rồi.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng ấy gật đầu thẳng lên Bắc-thượng-phòng Sài-đầu kêu Tế-công nói :

— Thầy coi hòa-thượng ấy hung-ác quá

— Thầy nó đừng nói tới, lo kêu cơm rượu ăn nhau.

Lúc ấy bảo hoả-kế làm đồ ăn cơm, ăn uống xong rồi Tế-công kêu hoả-kế nói :

— Chú bố cáo cho người ngủ trong tiệm hay hòa-thượng ở Đông-phối-phòng nói :

« Ngủ không ai được phép ho một tiếng, nếu ho hòa-thượng tới phòng ấy ho suốt đêm, không ngủ được thì chịu.

— Việc ấy tôi không thể nói được.

— Chú nói ta sẽ thưởng tiền, ta thiếu gì tiền, ta cho chú một khối bạc đáng 2 lượng mấy.

— Hòa-thượng cho tiền thì tôi nói liền.

Hòa-thượng đưa tiền, hoả-kế tiếp lấy và rao lên rằng:

— Thưa cùng khách ngủ trong tiệm hay, có hòa-thượng nghỉ ở Đông-phối-phòng nói : Chẳng cho ai ho một tiếng, nếu ho, ổng sẽ đến phòng người ấy ho suốt đêm, ngủ không được thì chịu,

Khách ngủ trọ nghe nói kêu hỏa.kế nói :

— Chú chọn cho tôi nơi khác, vì tôi có bịnh ho lao phải chọn phòng khác tiện hơn.

— Không sao ! ông cứ nghỉ tại đây, ông hòa thượng ấy khùng, tôi nói để lấy vài lượng xài chơi ; có hệ gì mà dời.

Dứt hỏa-kế ra đàng trước tiệm, Tế-công cùng hai vị ban đầu ngủ vùi, Sài-đầu, Đồ-đầu gối bao mà ngủ, còn Tế-công gối bình nước mà ngủ, tới canh hai Tế.công làm rớt bình nước bể «cẳng» nước trà giăng tung-toé Tế-công la to :

— Sát nhơn ! cứu tôi bớ người ta !

TIMSACH.COM.VN

Làm kinh-động cả tiệm, chú lớ trong tiệm rần rần chạy tới hỏi :

— Gì vậy ?

— Ta mắc ỉa quá !

— Hòa-thượng mắc ỉa sao la sát-nhơn làm người ta hết hồn.

— Nếu không la vậy, mấy người đâu thèm tới, chú dắc giùm ta đi ỉa.

— Hòa.thượng lại phòng lá mà ỉa, chớ tôi không đi.

— Chú đốt đèn dắc ta đi, ta sẽ thưởng cho 5 lượng bạc

— Thiệt ha ?

— Ta chẳng hề nói gạt chú đâu.

Hỏa-kế đốt đèn dắc hòa-thượng lại phòng xí, hòa.thượng nói :

— Chú đứng ngoài đưa đèn lên cao, đừng dòm vô, nếu dòm vô ta không trả 5 lượng bạc nhé.

Hỏa-kế gật đầu chịu; hòa-thượng vô phòng xí, vận-nghiệm-pháp nhảy qua tường ra đi, thẳng lên Bồng-Lai quán, tới rừng gặp Lục-Thông quơi côn đập cái choàn áo của Hoa-vân-Long; hòa-thượng lấy tăng-y trùm đầu, xăm-văm tới hù Lục-Thông, đón cả ba phía khiến Lục-Thông phải lên Bồng-Lai quán; Tế-công theo tới cửa Bồng-Lai-quán, chờ Lục-Thông vào trong rồi, hòa-thượng mới vỗ cửa kêu:

— Xin hỏi thăm có Hoa-vân-Long trong nầy không?

— Dám tặc kinh bẩm yêu cầu anh em thương ủng-hộ, nó với Lục Thông đồng trốn trong phòng; Dương Minh bảo đạo đồng bưng đèn, mọi người đều bước ra nghinh tiếp. Cửa mở anh em tới xá làm lễ chào, Tế công cười ngất nói:

— Mấy anh em đều ở đây ư?

Dương Minh đáp:

— Vâng! sư phụ đi đâu ghé đây?

— Ta ở huyện Long Du đến.

— Mời sư phụ vào trong ngồi.

Tế công gật đầu bước vô, tiểu đạo gài cửa hiệp với mọi người, rước Tế công vào Tây phối phòng, Tế-công thấy trên bàn đã dọn sẵng đồ nhắm rượu, hòa-thượng ngồi trên ỷ day lưng phía tường Bắc đối diện với ghế của Khổng Qui ngồi;

Khổng-Qui thi lùn thấp, mỗi khi ngồi ghế phải nhảy lên Tế.công day qua hỏi:

— Đạo-hữu tên họ chi?

Khổng-Qui nhảy xuống ghế đứng nói:

— Bạch đệ-tử họ Khổng tên Qui, hiệu là Oải-Khước-Chân.Nhân.

— Ông ngồi nói chuyện, không nên câu thúc quá!

Khổng-Qui nhảy lên ghế ngồi, Tế-công tiếp hỏi:

TIMSACH.COM.VN

— Ông xuất-gia được bao lâu ?

Khổng-Qui cũng nhảy xuống đứng đáp :

— Bạch đệ-tử trung-niên xuất-gia được bảy tám năm nay.

— Ngồi xuống nói chuyện mà.

Khổng-Qui nhảy lên ghế ngồi, thì Tế-công hỏi ; kia nhảy xuống đáp rồi nhảy lên ngồi, làm như thế bốn năm hiệp. Trần-Lượng thấy tức cười nói với Khổng-Qui :

— Khổng nhị-ca hãy ngồi mà nói chuyện, thấy khôi-hài khuấy anh mà cười chơi đấy.

Tế-công cười ngất trách Trần-Lượng :

— Ngươi đã rõ còn vạch cho gia thấy nữa. Khổng-Qui mời hòa-thượng uống rượu nói chuyện chơi.

Lúc ấy trong viện ngoài Hoa-vân-Long cúi lạy năn-nỉ Lục-Thông, nói :

— Lục-hiền.đệ trả cái choàn áo cho ta.

Lục-Thông là người nhục nhãn tâm phật, thấy Hoa-vân-Long xuống nước yêu-cầu thì thương, trả choàn áo cho nó liền Hoa-tặc nói :

— Lục-hiền.đệ ngồi xuống cho anh đứng trên vai coi hòa-thượng ấy thế nào.

— Mầy coi rồi xuống, không tao nắm chơn giật chết.

Dứt lời Lục-Thông ngồi xuống, Hoa-vân-Long đứng lên vai, mở hé cửa sổ ra dòm vào, thấy hòa-thượng day mặt về phía Nam, bèn thầm tính đánh cho nó một độc.phiêu cho rồi đời, thì nó hết theo bắt-bớ ta. Nghĩ rồi ném ngay sau óc hòa-thượng một độc phiêu ; hòa-thượng trở mình qua một bên, phiêu ấy ghim vào ghế cũa Khổng.Qui ngồi, hoảng-hốt Khổng-Qui nhảy xuống ghế niệm :

— Vô Lượng Phật ! Vô-Lượng Phật !

TVSACH.COM.VN

Hòa-thượng nói :

— Thằng nầy mưu-hại hòa-thượng, Lục-Thông nắm chơn nó cho ta, đừng cho nó chạy Lục-Thông ở phía ngoài da rắn, nắm cứng chơn kia lại.

Hòa-thượng đứng dậy bước ra, Khổng-Qui cản lại nói :

— Nếu sư-phụ bắt nó tại đây thì liên-lụy tới tôi tội-nghiệp, xin thầy từ-bi.

Dương-Minh cũng van :

— Xin sư-phụ từ bi vì lòng các đệ- tử mà nhiêu tha cho nó, mà Khổng-Qui cũng khỏi liên-lụy nữa.

Hòa-thượng nói :

— Mấy người có lòng xin cho nó thì thôi, ta vị lòng mấy người nay không bắt nó ; Lục-Thông nắm chơn nó quăng ra ngoài tường, cho nó rớt xuống triền núi cọp ăn cho rồi.

TIMSACH.COM.VN

Lục-Thông vốn người đần-độn bảo sao thì nghe vậy, liền nắm chơn Hoa-vân-Long quăng ra ngoài tường; xong rồi gia chạy vào thấy hòa-thượng mặt tèm-lem xinh đất, mặc tăng-y rách, tay ngắn tay dài, tóc dài chừng 2 tất, chơn mang đôi dép cỏ, Lục-Thông đứng nhăm-nhía hòa-thượng, Dương-Minh kêu nói :

— Lục-Thông hãy làm lễ sư-phụ.

— Coi không giống ông thầy mà.

Tế-công nói :

— Mầy coi tao chẳng giống thầy tăng chớ giống ai ?

Dứt lời hòa-thượng kéo tăng-y trùm lên đầu, hú một tiếng làm Lục-Thông sợ-hãi chạy ra ngoài, Dương-Minh hỏi Lục-Thông :

— Việc gì vậy ?

— Ghê quá !

– Mầy vào lạy sư-phụ cho mau. Lục-Thông buộc lòng vào qui lạy Tế-công, Tế-công hỏi Lục-Thông :

—Mầy sợ tao hay không ?

– Dạ sợ ! xin sư-phụ đừng hù nữa.

Dương-Minh thấy lạ chẳng hỏi tới mời Tế-công uống rượu, hòa-thượng uống một ly rượu xong thở dài, Dương-Minh nỏi :

— Sao vậy thầy ?

— Ta xem khí.sắc của năm anh em người không tốt, chắc bị việc nguy-hiểm hung lắm, chẳng ngoài trong tháng nầy sợ 5 người không khỏi chết,

Bọn Dương-Minh nghe nói cả kinh, vì biết Tế-công nói đâu có đó, bèn xúm yêu-cầu Tế.công cứu mạng, Tế-công nói :

– Mấy người muốn xu kiết tỵ hung, thì nghe lời ta, nội trong tháng nầy ở tại Bông-Lai-quán đừng đi đâu ; nếu cải đi ta không thể cứu được, chừng ấy chớ trách ta xấu ruột.

Khổng-Qui nói :

– Xin tuân mạng sư-phụ, trọn tháng chúng tôi không đi đâu là xong, mời sư-phụ ở lại chơi vài ngày sẽ đi.

– Ta còn có việc cần, một lát sẽ kiếu.

Mọi người đều dạ, hừng sáng Tế-công kiếu đi và dặn-dò mỗi người phải nhớ đừng đi đâu : cả bọn gật đầu dạ ! dạ ! xúm đưa Tế-công ra ngoài, tới cửa ngỏ Tế-công còn căn-dặn nữa mới lần theo đường mòn mà xuống núi.

Tới ngã-tư Tế-công gặp một số ban-đầu trói Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh dẫn đi, Tế-công án linh-quang toán biết.

Hồi thứ Bảy Mươi Tám

Mất công-văn Sài, Đỗ bị bắt.
Nói đối-giả Thánh-Tăng đầu án.

TIMSACH.COM.VN

NHẮC lại lúc Tế-công ở quán trọ đi ỉa, Sài, Đồ hai người chờ lâu quá không thấy vào, Sài-đầu nói :

— Đồ-hiền-đệ coi hòa-thượng khủng quá ! làm bể bình nước ướt bao hết.

— Anh mở ra coi có ướt hãi-bộ công-văn không ?

Hai người mở ra thấy ướt một góc công-văn, dấu ấn hơi lu liền trải ra phơi trên ván, chờ hòa-thượng lâu quá Sài-đầu nói :

— Chúng la ra coi ổng ỉa sao lâu quá vậy ?

Hai người ra phòng xi thấy hỏa-kế đương ngoài phòng đưa đèn lên cao, Sài-đầu kinh-ngạc hỏi :

— Hòa-thượng ấy đi ỉa ra chưa ?

TIMSACH.COM.VN

Hỏa-kế chờ lâu quá phật giận, đợp vào chẳng thấy hòa-thượng, thì nói :

— Quái quá ! ổng vô đây sao mất cả,

— Chắc hòa-thượng đã đi rồi.

Đồ-chấn Anh nói :

— Thiệt chúng-ta bị ổng gạt hoài.

Dứt lời hai người trở về phòng, bỗng thấy trong phòng có người chạy ra, mặc đồ đi đêm nhảy lên nóc nhà, Sài, Đồ hai người kinh-ngạc, muốn theo nhưng theo không kiệp, liền hối-hả vào phòng thấy mất hai-bộ công-văn ; Sài-Đầu la mất đồ, hỏa-Kế chạy lại nói :

— Mấy người tới ba người, trốn hết một người trở la mất đồ, mấy người gạt chúng-tôi đâu được, chúng-tôi mở tiệm đã lâu, đã từng dư biết rồi đừng đối-trá với chúng tôi.

Sài-Đầu rối ruột thêm lời hỏa-kế nói khó càng rối thêm lên, lúc ấy chưởng-quỹ cũng nghe la chạy tới.

Quán trọ đây ai cũng biết của Dương-Quốc-Đống làm tổng-quản, ban-đầu huyện Long-Du ; lúc lộn-xộn chưởng-quỹ lại hỏi ; hỏa-kế nói :

— Lúc tới đây trọ ở ba người, một hòa-thượng đi đâu mất, còn hai người nầy ở lại là mất đồ.

— Chắc hòa-thượng lấy đồ đi rồi, bọn nó lập mưu la mất làm khó mình ; chú đi rao những khách trọ trong tiệm hay, có ai mất chi thì tới đòi hai người nầy.

Hỏa-kế vâng lời đi truyền rao khắp nơi, các phòng đốt đèn xem xét đồ mình, hỏa-kế tới từ phòng hỏi, người người đều nói không mất chi cả ; hỏi tới thượng-phòng nghe vắng, hỏi luôn ba bốn lần cũng vắng-que, hỏa-kế xô cửa xào thấy la hoảng một tiếng, quày đầu ra chạy la hải hải ! bọn hỏa-kế và chưởng-quỹ thấy hồn mất, xanh mặt mày bèn xúm nhau gạn hỏi ; nhưng hỏa-kế sợ quá nói không được, nghỉ một hồi lâu mới nói :

— Mẹ ơi ! sợ gần chết.

Bọn chưởng-quỹ kéo nhau lên thượng-phòng, thấy hòa-thượng đầu rơi dưới đất thây ngồi trên ghế, chưởng-quỹ nói :

— Đừng cho hai thằng ở Đông phối-phòng nó đi, bọn nó là đồng lõa với cùng-hòa-thượng kia giết người rồi trốn mất.

Cả bọn nghỉ cho thế là đáng, liền tới đông phối-phòng khóa nhốt hai người lại, chưởng-quỹ hỏi Sài-Đồ :

— Lão cùng-hòa-thượng giết người rồi trốn mất, hai người chắc biết ân-mạng tây trời, trốn đâu cho khỏi quan trên nỏa-tróc.

Sài, Đồ hai vị ban-đầu chẳng hiểu ất, giáp chi, nên lặng thinh mà chịu ; trong tiệm xôn-xao bàn tán trọn nữa đêm, chưởng-quỹ nói với địa-bảo cho trong huyện hay tin

tức khắc có ban đầu dẫn lính đến trói Sài-nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh dẫn về vệ, tới ngã tư gặp Tế-công đối diện đi tới, hòa-thượng nói :

— Hai người giết người sao không trốn để bị bắt như thế ?

Lính nghe nói nhận bè là đăng hai người liền trói luôn, hòa-thượng nói :

— Chú cho ta uống rượu xong ta mới đi.

Tên lính huyện nói :

— Bắt ông hầu quan chớ phải ở nhà sao mà tự tiện ăn uống.

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời thì Tế-công mạng luôn thiết-tỏa nhảy lên đứng trên nóc nhà, Lưu ban-đầu bước lại tác tai tên lính trách :

— Chú bắt phạm nhơn, sao để người ta trốn, mời thầy xuống uống rượu chơi.

—Hòa-thượng nhảy xuống hỏi Lưu.ban-đầu.

— Chú mời ta uống rượu ở đâu ?

— Trước cửa vệ-môn huyện Long-Du có một quán rượu to, tới đó thầy muốn ăn uống chi cũng có, tôi trả tiền cho, không hề tiết với ông mà.

— Vậy cũng được.

Dứt lời đồng đi tới vệ-môn, cả bọn kéo vào tửu-quán ngồi ở bàn sau.

Lưu-đầu nói :

— Thầy thật là bạn tốt chẳng để cho chúng tôi nhọc lòng, ân mạng này thầy nói thiệt hết nhé.

— Ta khai hết không dấu một tỷ nào.

— Án mạng ngoài Nam-môn và án ở Bắc-môn trước cửa tiệm đổi tiền của Cao-gia, cũng là ông phải không ?

— Phải ta ! ăn rồi ta sẽ nói hết.

— Tốt quá ! ăn rồi thầy lại ban-phòng khai hết các án ấy đặng chạy tờ cho rồi.

— Ăn rồi sẽ hay, hỏa-kế lại đây bảo, Sài-đầu, Đồ-đầu dư biết hòa-thượng kiếm chuyện đặng ăn uống của người chơi, chớ không có bụng tốt chi cả :

Hỏa-kế bước lại hỏi hòa-thượng :

— Thầy muốn ăn chi ?

— Tiệm chú có những món chi ?

— Hòa-thượng muốn ăn tiểu-đẳng hay thượng-đẳng hải-vị chi đều có.

TIMSACH.COM.VN

— Chú dọn cho ta một bàn thượng đẳng hải-vị với 5 cân rượu Trần-Thiện.

Hỏa-kế vưng dạ ! lao bàn sạch sẽ dọn rượu cơm lên xong, có đủ trái cây, nhãn, hồng, chuối, để tráng miệng.

Hòa-thượng nói :

Sài-đầu, Đồ-đầu không ăn thì coi ta ăn đây.

Hòa-thượng tự ăn tự uống ngon lành, ăn xong tính chung 10 lượng 4 tiền, Lưu-đầu nói :

— Biên vô sổ thiếu ta trả cho.

Dứt lời dẫn hòa-thượng với Sài, Đồ hai vị ban-đầu, đồng đến ban-phòng trong vệ-môn. Lưu-đầu bảo hòa-thượng nói việc án-mạng trong hao-viên Tú-tài Cao-Chiết-Quế, lão-đạo bất yêu mất đầu tại pháp-thai, việc ấy thế nào ?

— Tôi không biết được.

— Ông mới vừa nói án-mạng cửa Nam chính ông làm

— Tôi nói ngoài cửa Nam tôi có trộm 1 con gà con, tôi gan-dạ đâu lại dám giết người.

— Còn án-mạng trước tiệm đồi tiền Cao-gia cửa Bắc phải ông giết không.

— Không phải! tôi có bắt một con mèo bông trước phố đồi tiền Cao-gia ngoài cửa Bắc, chớ không biết chi nữa hết.

— Ta không hỏi ông án bắt gà bắt mèo chi đâu, còn án giết chết hòa-thượng tại tiệm Dương-gia, đều là ông thủ-phạm.

— Tôi chẳng biết được.

— Bây giờ ông không khai để tới trước lão-gia khảo-tra năm bảy hiệp cũng khai thì đã muộn.

— Tôi thiệt không biết mà bảo khai nỗi gì?

Chưởng ban-đầu cầm gian không hỏi nữa, có người vào bẩm lão-gia hay.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Bảy Mươi Chín

Huyện Long-Du ngày xử ba án
Nhị-Long-Cư giởn-cợt hung-đồ.

LÃO-gia thăng đường hảo dẫn hòa-thượng vào, Tế-công vào tới huyện-về đứng dấy ngó trần tri-huyện, lão-gia hỏi:

— Sao thầy tới trước bản-huyện chẳng chịu qui.

— Ngài làm quan thì có qui của quan quan, tăng cũng có sở tôn của tăng-lữ, tôi chẳng phạm phép nước, lại nơi đây không có Phật-tổ, thì tôi đâu thể qui được.

— Thầy xuất-gia tại đâu, pháp-hiệu gì?

— Bần tôi là Linh-Ẩn tự Tế-Điên hòa-thượng.

Lão-gia đã nghe danh Tế-công là thế-tăng của Tấn-tướng phủ, sao hiện thể đê hèn như thế, nên trong lòng không tin, mới hỏi Tế-công:

— Nếu thầy là Tế-Điên thì vụ giết hòa-thượng tại Dương-gia-điếm, chắc ông biết được ?

— Tôi thiệt chẳng hiểu về vụ ấy.

— Thầy đã là Linh-Ẩn-Tự Tế-Điên mà tới đây làm gì ?

— Tôi vâng Tần-tướng dụ dắc hai vị ban.đầu, đi ruồng bắt tên tặc Hoa-văn-Long trộm ngọc-chúc phung-quang.

Lão-gia dạy dẫn hai vị ban-đầu lên, tức khắc Sài, Đồ tới trước công-đường, Sài-ngươn.Lộc nói :

— Chúng tôi xin làm lễ lão-gia.

Tri-huyện hỏi :

— Hai người là ban-đầu tại Lâm-An phải không ?

— Dạ phải ! chúng tôi là bộ-phái của Lâm-An thái-thú.

— Hai ngươi đi biện án tức nhiên có hãi-bộ công-văn, hảy đưa ta coi nào.

Tế-công nói :

— Hãi bộ công-văn đã mất hồi hôm tại tiệm ngu.

Tri-huyện nghe nổi giận nói :

— Chẳng khảo nó đâu chịu khai, hảy đè hòa-thượng xuống đánh 40 đại bảng cho ta, rồi sẽ hỏi.

Lính giàng hầu hai bên dạ rân, xúm đè hòa-thượng nằm xuống, hòa-thượng la to lên hai lần rằng :

— Ta sắp bị đánh đây !

— Hòa-thượng la cũng không khỏi, hảy nằm xuống đặng chúng ta làm bổn-phận cho rồi.

Đang lúc ấy có người chạy vào la :

— Đừng đánh ! có tôi tới đây.

TIMSACH.COM.VN

Người ấy chạy vào vệ-đường bẩm :

— Xin lão-gia chớ đánh hòa-thượng, hạ-dịch là Doãn-sĩ-Hùng nhận biết thầy là Linh-Ẩn-Tự Tế-công.

— Sao ngươi nhận biết được ?

— Lúc trước cứu Từ-trị-Bình lão-gia tôi, trộm bát-quái thiên-sư phù, tại Tần-tướng phủ, có gặp Tế-công một lần nên biết.

Nhắc lại lúc trước Doãn-sĩ-Hùng cứu được Từ-trị-Bình, về sau Từ-trị-Bình thi đậu khoa-giáp, bổ làm tri-huyện Doãn-sĩ-Hùng tìm đến yêu-cầu làm khâm-sai, Từ-trị-Bình nói :

— Chủ là ân-nhân cứu mạng tôi, trở làm khâm-sai phục địa-phương khác làm khâm-sai tiện hơn.

TIMSACH.COM.VN

Bèn giới-thiệu gia tới bạn học ngài làm tri-huyện tại Long-Du là Ngô-lão-gia, Ngô-tri-huyện phong gia làm tổng-quản tám ban linh vệ; nay Doãn.sĩ-Hùng đang ngồi ngoài ban-phòng, nghe la : «Sắp đánh Tế-Điên hòa-thượng», thầm nghĩ : Tế.công hòa-thượng mình biết để vào xem cho hản-tường.

Bước vào thấy quả là Tế-công, liền bẩm lại với lão-gia, Ngô-tri-huyện liền xuống tòa, bước lại vòng tay nói :

— Đệ-tử đã nghe danh Thánh-tăng, rõ được việc quá-khứ vị-lai, pháp.lực vô biên, hiện nay trong huyện tôi vừa sanh ra ba ân mạng, không hung thủ và đối chứng, xin nhờ thánh-tăng toán giùm, đặng bắt hung-thủ cứu dân.

— Khỏi phải toán chi cả, ông đem giấy viết ra đây, tội thảo cho ít lời là xong.

Tri-huyện liền phái người đem giấy viết ra giao cho Tế-công, Tế-công viết xong phong lại trao cho tri-huyện và dặn :

— Ngài đi khán-nghiệm tử-thi bên Dương-gia-điếm ngoài cửa Đông xong trở về, chừng nào ngừng kiệu sẽ dỡ ra coi, thì rõ thủ-phạm ba án-mạng đấy.

Tri-huyện gật đầu tiếp lấy phong-thư thấy ngoài bao thư có vẽ bầu và 7 ly rượu, biểu hiệu riêng của hòa-thượng ;

tri-huyện bỏ phong-thơ vào túi, tế-công nói :

— Lão-gia phái Dương-quốc-Đống và Doãn-sĩ-Hùng hai vị ban-đầu, theo tôi đi bắt hung thủ.

— Tri-huyện day hai vị theo thánh-tăng đi bắt hung-thủ, hai vị ban-đầu vâng lịnh cùng hòa-thượng ra khỏi vệ-môn, Doãn-sĩ-Hùng hỏi hòa-thượng :

— Thánh-tăng bấy lâu cũng mạnh-giỏi chăng ?

— mạnh-giỏi ! không có bịnh chi.

Doãn-sĩ-Hùng day qua hỏi Dương quốc-Đống :

— Thưa Dương-đại - ca ! nghe nói tầu-tầu bịnh phải chăng ?

— Phải !

— Đại-ca lạy cầu Tế-công trị giùm cho, thầy nhúng tay vào thì bịnh chi cũng hết.

Dương-quốc-Đống lạy hòa-thượng yêu-cầu :

— Xin thánh-tăng từ-bi thì diệu dược trị giùm bịnh vợ tôi.

— Thuốc ta đã có sẵn, không vội gì nhưng phải lo bắt hung-thủ cấp-bách hơn.

Doãn-sĩ-Hùng hỏi :

— Thầy định bắt hung-thủ tại đâu ?

— Chúng ta định lên Ngũ-Lý-bia.

TIMSACH.COM.VN

Trong bọn thấy hòa-hượng bước tới ba bước, bước lui lại hai bước, Doãn-sĩ-Hùng nói :

— Thánh-tăng đi như thế nầy biết chừng nào cho tới, phải đi mau một tý.

— Ta muốn đi mau nhưng sợ hai người theo không kịp.

Dương-quốc-Đống nói : « Theo kịp chớ »!

Hòa-thượng bắt đầu đi càng lúc càng mau, hai vị rút chạy theo, tức khắc thì hòa-thượng đã mất dạng, hai vị rảng chạy tới Ngũ-Lý-bia ; chẳng ngờ hòa-thượng núp trong hẻm chầm-rãi bước ra thẳng vô tiệm Tôn-chưởng-quỹ hỏi :

— Phải chú là Tôn-chưởng-quỹ bạn thiết với tổng-ban-đầu Dương-quốc-Đống chăng?

— Phải ! thưa Ông có việc chi ?

TIMSACH.COM.VN

— Vợ của Dương-quốc-Đống chết chú hay không ?

Chưởng-quỹ nghe qua kinh-ngạc hỏi :

— Sao thầy biết đặng ?

— Hồi sớm Dương ban-đầu tới chùa ta rước thầy tụng kinh, Ông có dặn ta luôn tiện đường cho ngươi hay giùm.

— Kính mời hòa-thượng vào trong uống rượu, trà chơi rồi sẽ đi, hỏa-kế đâu ! đem cho hòa-thượng hai bầu rượu.

Rượu đem tới hòa-thượng tự rót uống không mời a.

Còn chủ tớ Chưởng-quỹ lo đi đặt dẫn đặng đi đám tán Tế-công uống rượu xong kiếu đi, cả tiện đều nói :

— Cám ơn hòa-thượng ! làm nhọc lòng thầy quá !

Tế-công đặt chuyện đặng uống hai bầu rượu mới ra đi; thẳng tới ngã tư hòa-thượng thấy phía Nam tiệm Đức Long khách ra vô tấp-nập, chen chơn không lọt, tiếng dao bầm

thịt nghe vang.động, còn bên tiệm Nhị-Long đối diện phía Bắc thì không một người tới. Hòa-thượng bước vào tiệm Nhị-Long hỏi hỏa-kế :

— Sao trong tiệm chú không ai tới vậy ?

— Dạ không biết sao kỳ quá, từ ngày lão-chưởng-quỹ chết rồi, trong tiệm mua bán không được, lúc ông còn sanh tiền tiệm nầy buôn-bán sung lắm !

Hòa-thượng cười ngất hỏi :

— Ý chú muốn mua bán khá không ?

— Dạ muốn lắm chớ !

— Nếu muốn thì ta giúp cho.

Hồi Thứ Tám Mươi.

Nghe nói cọt giận đánh hòa-thượng.
Nghiện tử-thi hung thủ nơi thiệt tình.

TINSACH.COM.VN

HỎA-Kế nói :

Thầy coi đấy ! muốn bán nhiều tiền, nhưng thịt còn có vài cân và mười mấy cân mì với một con gà giò, rượu cũng rất ít, ghế bàn cũng không có khách ngồi làm sao bán lớn được.

Hòa-thượng hỏi :

— Có nước không ?

— Dạ ở phía sau có giếng nước.

— Không sao ! có nước thì có rượu, chú bảo người xách nước lên làm rượu, còn chưởng-quỹ thì khua bàn-toán luôn-luôn, trong bếp đổ nước vào chảo xèo hoài, ta sẽ có cách giúp chú bán mỗi giờ 100 điếu tiền, trước nhứt các người là « Rượu trắng ngon hai bầu » đem cho ta.

Dứt lời thì người trong tiệm đều chuẩn bị làm phận sự, chưởng-quỹ thì khua bàn toán, bếp thì nổi lửa lên bắt chảo

xéo nước, bọn hỏa-kế thì la lên rân, hòa thượng kêu hai bầu rượu; bọn hỏa kế la rân lên :

— Hai bầu rượu trắng thật ngon.

Rượu đem lại cho hòa-thượng, thì có người lần lần vô tiệm, hễ ai đi ngang qua tiệm thì cũng phải vào, người ăn cơm nhà rồi thì kêu rượu uống, người không hề uống rượu cũng kêu rượu uống, ăn uống xong thì tính lại trả tiền đi về, ai cũng lấy làm quái lạ, có anh đang ăn cơm tại nhà giục cầm chén dầu và nắm bông hẹ chạy lại tiệm Nhị-Long, vào kêu rượu uống; hỏa-kế đem rượu lại, tức nhiên gia hỏi-tỉnh lại rất quái cho mình, có anh cầm hai miếng đậu-hủ bước vô kêu rượu uống, rượu đem lại, gia hỏi tỉnh lại giựt mình, thầm tự trách : Ta mua đập-hủ về làm đồ ăn, sao vô đây làm chi, anh kia nói :

— Tôi có bông hẹ đây ăn với đậu tại, chúng ta uống rượu nhau, tôi cũng không tính vào đây cũng phải xé, sao kỳ quá không biết.

Lần-lần khách kéo vô tiệm càng lúc càng đông, bỗng thấy ở ngoài một người bước vào trong tay cầm 5 bao đồ ăn, tự nói :

— Ta chia cho thằng hai, thằng ba, thằng tư, thằng năm mỗi đứa một bao, còn hỏa-kế cho ta 10 bầu rượu, 6 món đồ ăn.

Người đây là anh cả trong năm anh-em kết-bái; hẹn nhau vào tiệm Đức-Long ăn-uống nhau; bốn người kia đã vào tiệm Đức-Long ngồi chờ, còn anh cả mê lầm thấy 4 anh-em ngồi trong tiệm Nhị-Long, nên thẳng vào ngồi và kêu đồ ăn, chừng hỏa-kế bưng đồ ăn lên thì gia tỉnh lại nhận ra là tiệm Nhị-Long nhưng đã kêu lỡ đồ ăn rồi, bèn qua bên tiệm Đức-Long gọi 4 anh em qua; khách càng lúc càng đông, rượu đã đông hết rồi, hỏa-kế xách nước đổ vô hủ rượu, tiếng kêu rượu thúc tới, hỏa-kế phải đong nước đem lên, có người khách kêu hỏa-kế hỏi :

— Chú đổi rượu khác phải chăng ?

Cùng Quý-vị độc-giả

Muốn biết việc ra thể nào xin quý vị đón xem tiếp cuốn thứ tư sẽ phát hành đúng vào tháng năm 1957

TIMSACH.COM.VN

— TRUYỆN —

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

— TẬP 4 —

SẼ XUẤT BẢN TIẾP THEO

VÀO THÁNG TƯ 1957

Mời bạn đọc đón xem

TIMSACH.COM.VN

LỊCH NHÀ PHẬT

Nội-dung có đủ ngày giờ tốt xấu, sao hành, trực, xung ky các ngày vía Phật, Thánh-lễ Việt-Nam Cộng-Hòa, lời Pháp ngữ v.v.

— Nơi nơi đều có bán —

Thơ và mandat gởi ông :

LÊ-VĂN-ĐỀN

4/391 Bến Chương-Dương-Saigon

In tại nhà in **TUYẾT-VĂN** *367, Trần-hưng-Đạo — Sàigòn*

Giá bán : **Nam-Việt 20$**

Trung-Việt, Miên-Lèo 25$

Quốc-gia Việt-Nam giấy phép số 323-T. X. B. Saigon, ngày 15 tháng 3-1957

-TRUYỆN-

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

TẬP 4

SA-MÔN

THÍCH-GIÁC QUANG

dịch

TRUYỆN

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

Tập 4

(Tiếp theo) Hồi thứ Tám Mươi

TIMSACH.COM.VN

Dạ chắc đông lộn.

Rượu nầy có mùi ngon hơn kỳ trước, mỗi bữa ta sẽ tới đây uống.

Hỏa-kế nghe qua mừng thầm, lấy làm kỳ sao, nước lạnh mà gia cho là ngon hơn rượu, thoạt có hai người vô tiệm tữu. khách đều gọi : «Tam-gia! Tứ-gia» ; hỏa-kế nhận ra là hai tay bịp-bợm, nhưng cũng lo lao bàn và hỏi :

— Hai vị muốn dùng món chi ?

Hai người kêu hai bầu rượu, hai món đồ ăn, đang lúc hai người ăn, Tế-công day qua hỏi :

— Hai vị mới tới ?

Hai người chẳng nghe thấy không trả lời, Tế - công vỗ bàn nói :

— Thiệt bọn bây là lũ vong ân bội nghĩa, hòa-thượng lấy tình lắng hữu đối với bây, bây lại làm ngơ vô tình quá 20

khoãnh ruộng đất, hai ngôi chùa, cũng bởi vợ con bây mà tiêu tan hết, bọn bây ăn cho mập vẫn không đoái tới ta.

Hai người chẳng biết hòa-thượng mắng ai, nhưng khách trong tiệm đều biết hòa-thượng mắng hai người đó, nên đều châm-châm ngó hai người ; hòa-thượng mắng riết một hơi, trong hai đứa có một đứa muốn hỏi coi hòa thượng mắng ai, nhưng tên kia không cho.

Hòa-thượng nói :

— Ta chưởi hai đứa bây đó, vì 20 khoãnh ruộng đất và hai ngôi chùa, bị hai vợ chồng bọn bây mà tiêu tan hết, bây giờ gặp ta bây làm ngơ.

Hai tên nghe nói nỗi giận đứng dậy, nói :

— Hòa thượng nhận biết hai ta là ai mà dám buông lời như thế ?

TIMSACH.COM.VN

— Ngươi tên là Trão-Thiên Hạt Ưng Trương-Phước thứ ba, vợ mầy trắng trẻo nay 25 tuổi, còn thằng kia tên là : Quá Vệ Lão.Thứ Lý-Lộc, thứ Tư, vợ mầy da bánh ếch ; tiêu ta biết bao nhiêu tiền, trở lại chẳng biết ta, nhà bây có bao nhiêu giường nệm ta cũng biết hết cả.

Hai tên ấy nghe nói sùng-sùng muốn đánh hòa-thượng, hòa-thượng nói :

— Muốn đánh thì bước ra ngoài, chớ ở đây làm liên-luy, để cho người ta buôn-bán.

Trương-Phước, Lý-Lộc cùng hòa thượng ba người bước ra khỏi tiệm, hòa thượng cứ xây.vần theo xung quanh hai đứa, mà xô đẩy, làm hai người đánh không được hòa.thượng, nổi nóng Trương-Phước quơi quyền đánh vào sau ốc hòa-thượng, tượng như đánh vào khối đậu-hủ, lút cả cùm tay vào đấy, chừng lấy tay ra, thì ốc đổ ra cã núi, hòa-thượng nói :

— Mi đánh ta chết rồi !

Dứt lời ngã ra chết tươi : Trương-Phước cã-kinh.

nghỉ cho rất lạ, sao đầu mềm như đậu-hủ, vừa đánh tới đà nát tan ; quan địa-phương tới bắt thì Trương-Phước đổ thừa cho Lý.Lộc đánh chết, quan binh nói :

– Hai người không nên cải cọ nhau, tới vệ.môn thì sẽ hay. Liền trói hai người dẫn đi, bỗng có tiếng n à đường van động rằng : « Kiệu của huyện-thái-gia tới »

Nhắc lại tri huyện ngồi kiệu tới Dương-gia-điếm khán-nghiệm tử-thi và làm biên-bản xong, bèn kêu người trong tiệm hỏi, thì không ai biết người giết hòa thượng ; tri-huyện hỏi chưởng quỹ :

– Hòa-thượng ở trong tiệm nầy được bao lâu ?

-- Bẩm ! hòa-thượng ở tại tiệm tôi 23 ngày.

-- Trong tiệm có mấy người làm công, có ai nghịch với hòa-thượng không?

-- Bẩm trong tiệm tôi có tám người làm công, nhưng không ai nghịch với hòa-thượng cả.

-- Ngươi lo tẩm-liệm tử-thi chôn cho tử-tế nhé.

Chưởng-quỹ vâng lịnh cúi đầu, lão-gia lên kiệu trở về vừa tới ngã tư có quan-binh bước tới bẩm :

-- Bẩm lão-gia ! hai tên nầy đánh chết hòa-thượng rồi.

-- Đánh chết hòa-thượng nào nữa.

-- Bẩm ! ông cùng hòa-thượng.

Lão-gia dạy hạ kiệu xuống và bảo dẫn hung-thủ lại.

Tức thời quan.binh dẫn Trương-Phước và Lý-Lộc tới trước kiệu.

Hồi Thứ Tám Mươi Mốt.

Xem phong-thơ thầm phục Thánh-tăng ;
Theo thị-thần lại gặp ban-đầu.

TIMSACH.COM.VN

TRI-huyện phân-phú dẫn hung-thủ tới Ngài ; Tri-huyện hỏi :

— Hai đứa bây tên-họ gì :

— Bẩm con kêu là Trão-Thiên.Hạt Ưng Trương-Phước.

— Bẩm con kêu là Quá Vệ Lão-Thử Lý-Lộc.

— Hai đứa bây ! ai đánh chết hòa-thượng.

Lý-Lộc nói :

— Bẩm Trương-Phước đánh chết hòa-thượng. Ngài không tin thì coi tay gia còn dính máu.

— Bẩm Lý-Lộc đánh chết đấy ?

Lão-gia phái người xét kỹ, quả tay của Trương-Phước có dính máu, Ngài nói :

— Tay mi có máu quả nhiên mi đánh chết, còn chối à.

Trương-Phước nói :

— Bẩm ! hòa-thượng chính tôi đánh chết, còn Lý-Lộc chém Lưu.Nhị-Hồn trước cửa phố đối tiền Cao - gia ngoài cửa Bắc.

Lão-gia nghe qua giựt mình ngạc nhiên : sực nhớ lại phong thơ của Tế công, liền mở ra xem : thơ rằng :

« Bần-tăng nay chắc chết »
« Lão-gia trước đến nghiệm thi,
« Phân-phú đừng cho di-động ;
« Chớ cho lộ-thể của Bần-tăng »

Tri-huyện coi qua lời trong thơ, rất đem lòng thán phục sự tiên - đoán của hòa-thượng ; lập tức phân-phú chẳng cho di-động lột áo của hòa-thượng, linh tới xem-xét kỹ, bẩm với tri - huyện :

Bẩm! sau ốc hòa-thượng bị thương sâu cả 3 tất, ngang 2 tất, ốc đổ ra cả núi, chết tươi rồi.

TIMSACH.COM.VN

Lão-gia gật đầu, bảo thầy ký làm biên-bản, một mặt phái người lấy chiếu đắp cho hòa-thượng, một mặt dạy địa-phương coi chừng tử thi ; lão gia dạy linh dẫn Trương Phước và Lý-Lộc về vệ môn huyện Long Du ; Lão-gia đi rồi, địa phương lấy chiếu đắp tử-thi hòa thượng, đồng tới tiệm Nhị-Long nói với chưởng quỹ :

— Linh xét ra hòa thượng chết tại tiệm của chú, chú hảy sửa-soạn đi hầu quan.

— Thưa quí vị ! việc nầy thiệt rủi cho tôi, nhờ quí vị che-chở giùm, nhiên-hậu tôi sẽ trọng tạ quí vị, mời quí-vị vào uống rượu chơi.

Day qua bảo hỏa-kế làm đồ ăn và đong rượu cho quí vị dùng ; địa-phương-quan hỏi :

— Lưu-đầu ! anh nghĩ coi, đầu hòa-thượng thế nào, mà đá đánh một cái nát ngửu như thế ?

— Tôi cũng lấy làm quái lạ, không hiểu sao được.

Chưởng-quỹ nói :

— Hòa-thượng ấy chết uổng quá, ổng là Tài-thần của chúng-tôi, lúc trước không ai tới tiệm tôi, nhờ ổng mà tôi mua bán khá như thế.

Địa-phương nói :

— Chú đừng nói lộn-xộn, để ta ra coi hòa-thượng bị thương cách nào mà chết được.

Liền chạy ra dỡ chiếu coi, thấy hòa-thượng nhăn răng cười, thì hoảng-hốt chạy nhào trở vô ra bộ hơ-hải ; quan-nhơn hỏi :

— Việc gì vậy ?

— Tử-thi ngó tôi mà cười ; ghê quá !

— Nói sàm mầy ! chết rồi mà cười nỗi gì, bộ mầy thấy mắt mở sao chớ ! để ta lại coi thử nào.

TIMSACH.COM.VN

Quan-nhơn bước lại vừa mới dỡ chiếu, hòa-thượng lồm-cồm ngồi dậy, hai tay ôm đầu rên : « Chao ôi ! » giục đứng dậy nhắm hướng Nam chạy tới ! quan địa-phương rượt theo và la dậy : « Bắt tử-thi chạy đó »

Thiên-hạ nghe la : « Tử-thi chạy » thì lo kiếm chỗ mà trốn lánh, sợ tử-thi chạm tới là nguy cho mình;

Hòa-thượng chạy qua phía Bắc gặp một gã mặt-mày hiện vẻ hung-ác tay xách bao, hòa-thượng gặp kia thầm nghĩ : « Muốn biện xong hai ân-mạng thì phải có tên nầy mới xong, Hòa-thượng tự nói :

— Vùng Long-Du nầy khác hơn các nơi khác, nếu chẳng biết sẽ bị người-ta hân-hũi chê-cười.

Hòa-thượng nói rồi chạy lại người lùn ấy, anh lùn nghe hòa-thượng nói vậy thầm nghĩ : « Thiệt mỗi phương mỗi khác, mình chưa tới thì chẳng rõ, chi bằng ta theo hòa-thượng, ổng vô quán kêu món chi thì mình kêu món đó tiện hơn ; nghĩ rồi theo sau hòa-thượng qua phía Đông thẳng vào tửu-quán, anh lùn cũng vô quán ; hòa-thượng đá vô vách vân kêu : « Ê lại đây nầy ! thằng kia đem 1 bầu rượu mầy » Anh lùn thầm nghĩ : Vùng nầy tục kỳ quá, nghĩ rồi cũng làm theo hòa-thượng ; hỏa-kế ngó lòm-lòm nhưng không dám nói, hòa thượng kêu :

— Đem cho ta 10 bầu rượu 10 dĩa bánh chiên.

Anh lùn cũng kêu y như hòa-thượng, hai bàn cũng dọn lên một thứ đồ ăn, hòa-thượng cầm một cây dĩa xâm giữa bánh chiên nói :

— Ăn mà không trúng cách người ta cười.

Hòa-thượng lừa bánh cắn phân nữa, anh lùn kia cũng làm y một cách ; ăn xong hòa thượng cầm 10 cái dĩa thả nhẹ xuống đất, anh lùn cũng bắt chước luyện 10 dĩa xuống đất bể nát, hòa-thượng cười ngất nói :

— Mầy mắc oan-gia rồi !

— Hay cho hòa-thượng gây oan-gia cho ta.

Hòa-thượng cầm chục dĩa quăng xáng vô đầu tên lùn phung máu, tên lùn quyết sanh-tử với hòa-thượng.

Hồi Thứ Tám Mươi Hai.

Tế-công đánh tặc tại quán cơm ;
Từ-Phái gặp bạn nơi lữ-điếm.

TẾ-công luyện dĩa vào đầu anh lùn phung máu ; tên lùn nổi nóng xốc lại đánh hòa-thượng, chẳng ngờ hòa-thượng đã ra tiệm chạy luôn, tên lùn ấy rượt theo ; hỏa-kế thấy hai người ăn rồi đập dĩa và không trả tiền, đánh lộn nhau mà chạy, thì rượt theo kêu nói :

— Hai người chạy đâu ! trả tiền rượu bánh cho tôi mới được.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng cũng không đoái tới nhằm hướng Đông chạy tới, tên lùn rượt theo nói :

— Hòa-thượng không duyên-cớ gì lại luyện dĩa lỗ đầu ta, ta quyết theo mi tới cùng mà trả hận.

Hòa-thượng vừa chạy vừa la :

— Việc nầy hai ta phải thưa quan mới xong.

Tới ngã tư gặp Dương-quốc-Đống cùng Doãn-sĩ-Hùng đi tới.

Hai vị ban-đầu nhân chạy theo hòa-thượng tới Ngũ-Lý-Bia nhưng không gặp, thối chí tính nhau trở về, vừa tới cửa Nam ; quan-nhơn địa-phương gặp hỏi :

— Thưa Doãn-đầu và Dương-đầu hai vị có gặp-tử-thi không ?

Doãn-sĩ-Hùng nói :

— Có gặp tử-thi gì đâu ?

— Ở vùng tôi có vị cùng- hòa-thượng chết.

— Chúng tôi chưa tới vùng của anh làm sao gặp được.

— Vì tử-thi ấy chạy qua cửa Nam.

— Tử-thi ấy là ai ?

Địa-phương quan bèn thuật lại việc Trương-Phước và Lý-Lộc đánh chết hòa-thượng, huyện-lão-gia đã khán-nghiệm tử-thi và dạy người coi chừng và đến lúc tử-thi chạy, thuật lại một hồi, Dương-quốc-Đống nói :

— Nguy rồi ! thế thì Tế-công đã chết rồi.

Doãn-sĩ-Hùng nói :

— Mấy người không biết, Tế-công là bực thần-thông quảng-đại, đâu thể chết được ; thôi chúng ta về.

TIMSACH.COM.VN

Địa-phương quan cùng với Doãn-sĩ-Hùng, Dương-quốc-Đống đồng nhau trở về, vừa tới ngã tư đường gặp hòa-thượng chạy tới, Địa-phương quan thấy nói :

— Tử-thi tới kia.

Doãn-sĩ-Hùng, Dương-quốc-Đống đồng hỏi hòa-thượng :

— Bạch-thầy, việc xảy ra vừa rồi thế nào ?

Việc này ta phải thưa quan mới xong.

Tên lùn kia cũng nói :

— Tôi cũng thưa quan xử giùm vụ nầy.

Doãn-sĩ-Hùng bước tới lấy thiết-tỏa trói tên lùn, tên lùn nói :

— Hòa-thượng đi thưa quan sao lại trói tôi ?

— Theo lịnh huyện-vệ dạy thế, hễ người xuất-gia thưa quan, thì phải trói người tại gia ; chẳng trói hòa-thượng, anh hảy đi cho mau.

Dẫn về vệ, tới quán hỏa-kế gàn lại, Dương-quốc-Đống nhận quen bèn hỏi .

— Chào Lưu-hỏa-kế ! có việc gì thế ?

— Thưa hai người nầy mỗi người ăn 10 dĩa bánh và 10 bầu rượu, rồi hai người đánh-lộn nhau chạy mất không trả tiền.

— Anh về biên sổ thiếu đó, bao nhiêu ta trả cho.

Lưu-hỏa-kế nghe lời trở về, hòa-thượng nói :

— Chúng.ta lên vệ-môn thưa quan hè.

Địa-phương-quan bước lại vòng tay nói ;

— Nhờ Dương-đầu bẩm lại với lão-gia rằng thầy đây không chết, đặng tôi khỏi trở lại vệ-môn.

TIMSACH.COM.VN

Dương-đầu gật đầu hứa chịu; Đoãn-sĩ-Hùng dắt tên lừa hướng phía Bắc đi tới, giữa đường gặp Tôn-chưởng-quỹ trong quán chạy ra nói :

— Tôi chia buồn cùng Dương-đại-gia.

— Tôi có việc gì mà anh chia buồn ?

— Chớ không phải chị chết sao ?

— Ai nói với anh ?

Tôn-chưởng-quỹ chỉ Tế-công nói :

— Chính thầy đây đưa tin ấy cho tôi hay.

Dương-đầu day qua hỏi hòa-thượng :

— Sao thầy đưa tin vợ tôi chết thế ?

— Nói phá chơi chưởng-quỹ vậy mà.

Chưởng-quỹ nói ;

— Hòa-thượng trát tôi sấm đồ tế-lễ tốn-hao, thầy phải thường-bồi cho tôi.

Dương-quốc-Đống nói :

— Tôn-hiền-đệ nên vị lòng anh bỏ qua việc ấy, vì hòa-thượng cũng người quen với anh.

Doãn-sĩ-Hùng hỏi hòa-thượng :

— Người ta bịnh sao thầy trù người ta chết ?

— Một khi trù có thể vượng tới 10 năm.

Dương-quốc-Đống nói :

— Yêu-cầu thầy từ-bi cho thuốc trị giùm vợ tôi.

Hòa.thượng gật đầu móc cho kia một cục thuốc, Dương-quốc-Đống tiếp lấy tạ ơn ; tên lùn bèn hỏi :

— Hòa-thượng ấy ở đâu vậy ?

Doãn-sĩ-Hùng đáp :

— Anh muốn thưa quan với thầy, tức anh đã lộ mặt rồi, thầy là Linh-Ẩn Tế-điên hòa.thượng.

—Nếu thầy là Tế-điên hòa-thượng thì tôi chẳng thưa quan đâu.

Dứt lời phóng mình nhảy lên nóc nhà, hòa.thượng nói:

– Đừng cho nó chạy khỏi ; hai án-mạng tại huyện Long-Da đều do nó làm ra.

Tên lùn đây tên là Từ-Phái hiệu là Tiểu-Thần-Phi, cũng lay giang-dương đại-đạo ở Tây-xuyên, hai án-mạng ở huyện Long-Du đều do nó, là vì lão-đạo Diệp-thu-Sương trước kia cũng người lục-lâm, sau xuất-gia ở Tam-Thanh-quán ngoài cửa Nam, hắn được một bộ tà-thư kêu là : « Âm-Ma Bửu-Lục nội.dung có phương-pháp luyện tà-thuật : năng hô phong hoán vỏ, giải đậu thành binh, di sơn đảo hãi, ngũ-hành biến-hóa, chỉ đá hóa vàng và những phép bắt yêu quỉ, v, v...

Một hôm hắn đang luyện phép có một vị tăng tới tên là Lý-đào-Minh hiệu là Khai.phong-quỉ, cũng đồng bạn lục-lâm ở Tây-Xuyên ; hai người gặp nhau hỏi thăm việc hàn-quyên : Diệp-thu-Sương hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Lý-hiền-đệ đi đâu đây ?

— Oa-chủ lục-lâm dời đâu mất, làm tôi không biết đâu nương-tựa.

Lão-đạo cầm Lý-đào-Minh ở luôn trong chùa; lão-đạo sớm tối lo luyện tà-thuật, Lý đào-Minh hỏi :

— Anh luyện phép gì vậy ?

Lão-đạo bèn thuật việc mình được bộ thiên-thư, nên lo luyện các phép trong đó.

— Đạo-huynh dạy tôi luyện pháp-thuật với.

— Hiền-đệ luyện không được đâu, vì muốn luyện phải lạy mỗi ngày một ngàn lạy mới luyện được.

TIMSACH.COM.VN

Lý-đào-Minh nghe nói dâm ra cầm-hận kia ; lúc Cao-chiếc-Huế rướt lão-đạo đi bắt yêu, thì Lý-đào-Minh lén theo sau, lõn sau lưng chém kia một đao rơi đầu mà cướp lấy bộ tà-thư, Lý-đào-Minh tới ở tiệm Đức-Hưng Dương-gia-điếm, sớm tối chiếu theo sách mà luyện phép ; một hôm Khai-phong-quỉ đứng trước cửa tiệm, gặp Tiểu-thần-Phi tới, anh em gặp nhau mừng-rỡ hỏi-han, Lý-đào-Minh hỏi :

— Từ hiền-đệ đi đâu tới đây ?

— Anh em lục-lâm đã tản lạc nhau, tôi không biết ở đâu tính lên thành Lâm-An dạo chơi.

— Lý-đào-Minh mời Từ-Phái vào tiệm nói chuyện chơi ;

Từ-Phái hỏi Lý-đào-Minh :

— Anh ở đây làm gì ?

— Ta đặng bộ thiên-thư, nên lo luyện phép trong đấy.

— Anh dạy cho tôi luyện với.

— Em muốn luyện cũng được, em kiếm cho được một cái sọ con gái nhỏ về đây sẽ luyện.

— Tìm thiên-linh-cái luyện phép chi vậy ?

— Đặng luyện thiên-lý-nhãn, thuận-phong nhĩ.

Từ-Phái vẫn khờ tánh vâng lời, đi theo đồng mã, gặp mỗ tài hỏi thăm mỗ ấy chôn ai, thiên-hạ sợ đào mồ, nên không ai nói thiệt, nói không biết. Hỏi mệt nhưng không thấy kết-quả, đang nghỉ mát dưới tàng cây, bỗng có một hòa-thượng bước lại, nhận ra là bạn cũ mình tên là Phùng-nguơn-Chí, gặp hắn Phùng-nguơn-Chí hỏi :

— Từ-hiện-đệ làm gì ở đây ?

Từ.Phái bèn đem việc Lý-đào-Minh bảo mình kiếm thiên-linh-cái con gái nhỏ đặng luyện phép, thuật lại một hồi Phùng-nguơn-Chí nói :

— Từ-hiền-đệ thật-thà quá ! bị Lý-đào-Minh gạt rồi ; đêm nay chúng-ta tới tiệm, giết hắn lấy thiên-thư mình dùng.

Từ-Phái khen phải ; Phùng-nguơn-Chí vốn là cừu-nhơn của Lý-đào-Minh, tính mượn tay Từ-Phái mà giết hắn báo thù ; thương lượng nhau xong rồi đồng vô quán ăn-uống, đợi trống trở canh hai liền tới tiệm Đức.Hưng ;

Phùng-nguơn-Chí ở trên nóc nhà tuần-phòng, còn Từ-Phái nhảy xuống chạy vào thượng-phòng gặp Lý-đào-Minh đang ngồi trên ghế mà ngủ, thuận tay nó chém tới một dao. Lý-đào-Minh rơi đầu, chụp lấy bộ tả-thư liền nghe la :

« Giết người rồi » Từ.Phái cả kinh nhảy ra ngoài mà tẩu.

Chính là lúc Tế-công la : « Giết người rồi » sau nghe Tế-công nói : « Muốn đi ỉa » ; Lúc ấy Phùng-nguơn-Chí núp trên nóc nghe nói : « Công.văn ướt rồi » gia không biết là công văn gì, thừa lúc Sái-Đồ hai vị ra kiếm hòa-thượng, lẹ như chớp nhảy vào lấy công-văn, coi lại là công-văn bắt Hoa-vân-Long, bèn cất vào túi, trở ra chờ Từ-Phái nhảy ra, bèn hỏi :

— Việc thế nào, có kết-quả không ?

TIMSACH.COM.VN

— Tôi đã lấy đặng thiên-thư liền ra đây, chúng-ta đi đâu bây giờ.

— Chúng-ta thẳng lên chùa Thiết-Phật ở huyện Khai-hóa, vì hiện có Cương.thiên-Thoại tức Cương đại-ca, rải thiệp mời anh-em lục-lâm nhóm tại chùa trên mười mấy người ảnh sắp làm hầm bí-mật, để những ai phạm án ẩn núp dấy mới phải chỗ chúng.ta nương-nảo.

Từ-Phái gật đầu, hai người thuận theo đại-lộ thẳng tới rừng gặp một người, hai người coi kỹ lại, thiệt là : « Cửu hạng phùng cam-vỗ, tha hương ngộ cố-tri !

Hồi Thứ Tám Mươi Ba.

Tiểu-thần-Phi đêm giết Khai-Phong-qui ;
Tế-thiên-sư cợt chơi bắt Phi-tặc.

TIMSACH.COM.VN

Phùng-nguơn-Chí và Từ-Phái hai người đang đi, gặp một người bước lại, coi kỹ là Càn-Khôn đạo-thử Hoa-vân-Long, gặp nhau anh-em mừng-rỡ, hai người liền hỏi :

— Hoa-nhị-ca đi đâu đây ?

— Ta ở Bồng-Lai-quán đến đây, may thôi bị thằng Lục-Thông nó giật ta chết rồi.

— Nhân.cớ sao vậy anh ?

Hoa-vân-Long thuật lại việc vừa rồi từ đầu chí cuối một hồi . Phùng-nguơn-Chí nói :

— Tôi có một việc nhẹ lo cho anh, vì tôi trộm được Hải-Bộ Công-văn ruồng bắt anh.

— Thiệt hay chăng ?

Phùng-nguơn-Chí thuật lại việc giết Lý-đào-Minh, Từ-Phái lấy đặng Thiên-thư, còn tôi thì lấy đặng hải.bộ công-văn của hai ban-đầu đi bắt anh ; thuật cho Hoa-vân-Long nghe một hồi, đâm-tặc mới minh-bạch, nói :

— Hai vị tính đi đâu đây ?

Phùng-nguơn-Chí đáp :

— Chúng-tôi tính lên chùa Thiết-Phật ở huyện Khai-Hóa, vì hiện nay Kim-Nhãn-Phật Cương-thiên-Thoại rãi thiệp mời anh em lục-lâm tới chùa rất đông, nơi ấy có hầm cửa bí-mật, phòng khi có chuyện bất trắc mà ẩn-nấp, chúng ta tới đó tiện lắm.

Hoa-vân-Long gật đầu, ba người đồng thẳng tới chùa Thiết-Phật, thấy thiên-hạ đông quá chen chơn không lọt, ba người hỏi thăm cho biết việc gì đông thế; có người đáp :

— Hiện Thiết-Phật trong chùa hiển-thánh nói tiếng người linh-thiêng lắm.

Ba vị thẳng vào hậu-đường gặp Kim-Nhãn-Phật Cương-thiên-Thoại, chào hỏi mừng rỡ ; Phùng-nguơn-Chí nói :

— Thưa Cương-đại-ca, chúng vị bằng-hữu đi đâu vắng.

— Chúng bằng-hữu đã rãi-rát đi bốn phương làm ăn chỉ còn lại vài vị, ta sẽ dẫn-kiến cho ba em.

Chào hỏi nhau xong. Cương-thiên-Thoại hỏi :

— Ba vị đi đâu ghé đây ?

Hoa-vân-Long liền thuật lại việc mình ; Từ-Phái cũng thuật lại việc mình cho Cương-thiên-Thoại nghe.

Cương-thiên-Thoại nói :

— Từ-hiền-đệ được sách chi đưa ta coi thử nào ?

Từ-Phái liền lấy sách trao cho Cương-thiên-Thoại, Cương-thiên-Thoại coi qua nói :

— Từ-hiền-đệ dùng sách nầy không nên, để ta cất giùm Từ-Phái tuy bất bình nhưng không dám nói, lúc ấy Hoa-vân-Long nói :

— Tôi muốn đi bây giờ.

Cương-thiên-Thoại hỏi :

— Vì sao vậy ?

— Trong bụng tôi không yên, sợ ở đây Tế-điên tới bắt không trốn đâu khỏi, thêm liên-lụy anh-em các vị.

— Trong anh-em ai gan dạ tới huyện Long-Du chém đầu hòa-thượng đem về, trả thù cho Hoa-nhị-đệ.

Từ-Phái bước ra xin đi, thầm nghĩ tới huyện Long-Du khỏi thì thôi, bằng bị bắt thì khai hết cả bọn mà trả hơn Cương-thiên-Thoại. Cương-thiên-Thoại nói :

— Từ-hiền-đệ chịu khó ra đi chắc kết-quả tốt.

Từ-Phái đi tới huyện Long-Du gặp Tế-công tự nói :

—Cách-thức phương này có khác với các nơi, nếu không biết-cách, đã tốn tiền nhiều lại bị người-ta chê-cười.

TLMSACH.COM.VN

Từ-Phái nghe nói bèn theo hòa-thượng vào quán uống rượu ; hòa-thượng cố ý đánh kia mà chạy, tới ngã tư kêu Doãn-sĩ-Hùng bắt kia; Từ-Phái muốn thưa quan xữ hòa-thượng, chừng biết được Tế-công liền nhảy lên nóc nhà nói :

— Tôi không đi thưa quan.

Hòa-thượng nói :

—Đừng cho nó trốn khỏi, nó là hung-thủ hại án-mạng tại huyện Long-Du nầy.

Dương-quốc-Đống và Doãn-sĩ-Hùng nghe lời hòa-thượng, nhảy theo lên nóc nhà, Từ-Phái tính cho thoát khỏi, chẳng ngờ bị hòa.thượng chỉ niệm : « Sắc lịch hích » cứng trân mình không lay-động được, liền bị Dương, Doãn hai vị ban-đầu bắt nhảy xuống đất ; đồng giải hung-thủ về vệ ; Dương-quốc-Đống vào hầm :

— Bẩm ! Tế-công không chết, còn bắt được một tên tặc. đương chờ lão-gia phát-lạt.

Lão-gia đương tra hạch Trương-Phước và Lý-Lộc, nghe tin Tế-công không chết liền truyền thỉnh Tế-công vào ; Tế-công bảo Doãn-sĩ-Hùng đắc tặc-nhơn lên vệ-đường ; Lão-gia chào mừng mời Tế-công ngồi ; day qua hỏi Từ-Phái, Từ - phái một mực khai thiệt rằng :

— Khai-phong-quỉ Lý-đào-Minh ở tiệm Dương-gia chính tôi giết, còn lão-đạo Diệp-thu-Sương thì Lý-đào-Minh giết nên nó phải chết mà đền tội, việc ấy tôi can-phạm tội gì, tôi kêu là Tiêu-thần-Phi Từ Phái.

— Mi giết hòa-thượng thì công-văn tức mi lấy rồi.

— Bẩm công-văn thì Phùng-nguơn-Chi lấy, nó với Hoa vân-Long đều ở tại chùa Thiết-Phật huyện Khai-Hóa, trong chùa tụ-họp bọn lục-lâm rất đông.

TIMSACH.COM.VN

— Lão-gia nghe khai bèn day đồng gông giam Từ-Phái vào ngục, day qua nói với Tế-công :

— Yêu cầu Thánh-tăng hiệp với bọn ban-đầu, bắt bọn tặc ấy đem về đây.

— Được thế thì lão-gia thảo-công-văn cho tôi dắc Doãn-sĩ-Hùng, Dương-quốc-Đống và Sài, Đỗ bốn vị ban-đầu đi bắt tặc ; Tri-huyện lập tức làm văn-thơ xong giao cho Dương-quốc-Đống.

Hòa-thượng đoái-lãnh bốn vị ban-đầu ra đi, dọc đường hoà-thượng cuồn-ca :

Nam qua Bắc lại chạy Tây Đông ;
Khám-phá phù-ba tổng đều không !
Trời cũng không, đất cũng không.
Nhơn-sanh lăng-lộn ở vào trong.
Nhựt cũng không, nguyệt cũng không,
Qua-qua lại lại chẳng có công ;
Rượng cũng không, đất cũng không;
Thay-đổi biết bao chủ-nhơn-ông.

Vàng cũng không, bạc cũng không.
Chết rồi trong tay cũng sạch trơn ;
Vợ cũng không, con cũng không.
Huỳnh-Tuyền xuống đó chẳng tương-phùng ;
Sớm rào Tây chiều chạy qua Đông ;
Người đời tợ ong hút nhị bông.
Gom trăm thứ bông thành ra mật,
Cả đời tận-khổ cũng huờn không ;

Tế-công vừa đi vừa ca dứt, bỗng có tiếng niệm :

« Vô Lượng-Phật » một lão-đạo tới, mặt tròn như cổ-nguyệt, râu-tóc bạc trắng chừng 70 ngoài tuổi, dắc theo hai đạo-đồng chừng 15, 16 tuổi, một ông cầm bửu-kiếm, một ông ôm hồ-lô ; Tế-công vừa thấy lão-đạo thì la :

— Hỡi-ôi ! đau lưng, nhức ốc, đau bụng, nhức chơn đi không thấu nữa.

TIMSACH.COM.VN

Dương-đầu hỏi :

— Sao vậy thầy ?

— Ta đau sắp chết không thể đi được.

Doãn-sĩ-Hùng cũng lại hỏi :

— Thầy đau sao đó ?

— Trong tim ta nóng, miệng đắng, trông mắt muốn mở không ra.

Sài, Đồ hai vị ban-đầu nghe hòa.thượng nói lẫng thì dư biết kia nổi tật rồi, nên ngồi chòm-hổm không đoái tới ; hòa.thượng ngồi bẹp dưới đất nhăn mặt nhiều mày rên-la inh-ỏi ; lão-đạo vừa tới nói :

— Vô-Lượng-Phật ! hòa-thượng đi đường có ai theo chăng.

Doãn-Sĩ-Hùng đáp :

— Chúng-tôi đồng ở một chỗ với thầy.

— Hòa-thượng đau trầm.trọng như thế nầy, nhưng sơn.nhân có thuốc trị không sao.

Sài-đầu nói với lão-đạo :

— Thôi ông lo đi là xong, đừng cho ổng uống thuốc, ổng chết thì nguy to.

— Thuốc của ta linh-nghiệm phi-thường, uống đủ 9 hoàn chết cũng sống được ; nếu hòa-thượng uống chết, ta thường mạng cho.

— Tôi can ông không nghe, ông cho uống thì biết.

Lão-đạo tiếp lấy hồ-lô trút ra một hoàn thuốc đỏ-hồng, hơi thơm bác-ngát, cho hòa-thượng uống vào, hòa-thượng la :

— Cháy đứt ruột ta rồi.

— Đó thấy hay chưa ? (Sài-đầu nói :)

Lão-đạo liền cho hòa-thượng uống tiếp hoàn thứ hai, hòa-thượng la :

TIMSACH.COM.VN

— Ôi ! bể hong-hông đứt ta rồi.

Lão-đạo tiếp cho uống hoàn thứ 3, hòa-thượng la :

— Ôi ! tim, ruột, gan, phổi ta bị cháy cả rồi chắc chết.

Lão-đạo cho uống tiếp luôn tới 9 hoàn, thì hòa-thượng thở dập mắt nói không ra tiếng, hòa-thượng trợn trắng tắt thở.

Hồi Thứ Tám Mươi Bốn

Trần-huyền-Lượng bắt yêu chùa Thiết-Phật.
Mã-huyền-Thông giữa đường gặp Tế công.

TẾ-công uống đủ chín hoàn thuốc thì đứt hơi chết luôn ; Sài-đầu nói :

— Đạo-gia thấy ổng chết không, tôi bảo ông đừng cho uống, Ông không nghe lời, chừ ông mắc nhơn-mạng.

Lão-đạo cả kinh biến sắc, nói :

— Thật-quái quá ! thuốc tôi linh-nghiệm thuở giờ, mà kia uống chết kỳ quá !

Sài-đầu nói :

— Đạo-gia cho uống chết, còn tôi thì trị sống được.

Doãn-sĩ-Hùng hỏi :

— Sài-đầu làm sao trị sống được ?

— Đồ-đầu ơi ! còn bao nhiêu rượu, chúng ta uống hết, đừng chừa cho hòa-thượng.

— Hè chúng ta uống cho rồi.

Dứt lời thì Tế-công lồm-cồm ngồi dậy hỏi :

— Rượu đâu cho ta uống với ?

Tế-công chỉ dậy nắm đầu lão-đạo nói :

— Ngươi phải cho ta uống thuốc cứu-mạng-đơn, bằng không đừng trông đi đâu.

TIMSACH.COM.VN

Nguyên ở chùa Bắc-Hưng-quán tại huyện Khai-Hoá có Trần-huyền-Lượng, đồ-đệ của Thái-Diệc Lão Tiên-Ông ở Thượng-Thanh-cung trên núi Thiên-Thai, chuyên luyện đạo pháp-thuật.

Một hôm Trần-huyền-Lượng ngồi trong chùa thấy hướng Chánh Bắc có một luồn yêu-khí xung thiên ; liền mang kiếm đi trừ yêu mà cứu dân-gian ; theo luồn yêu-khí ấy tìm tới chùa Thiết-Phật, thấy Phật sắt nói tiếng người :

— Ta là Phật giáng đây cứu chúng-sanh, mỗi người nên bỏ vào một điếu tiền, lãnh một gói thuốc, có thể bảo cho cả nhà đặng bình-an, của ấy dùng tu-bổ chánh-điện, để chiêu phước lành cho mọi người.

Trần-huyền-Lượng thấy trong cốt Phật yêu-khí xung ra, nghe chúng đưng hương đồn nhau :

— Địa-phương tôi bị thủng nhờ thuốc Phật đều lành-mạnh.

Trần - huyền - Lượng dư biết yêu - tinh rãi

độc khắp nơi, phải giết nó mà trừ tai cho thiên-hạ; nghĩ rồi quơi bửu-kiếm chém vào Thiết-Phật, chẳng ngờ trong miệng Thiết-Phật phụng ra một luồn hắc-khí; Trần-huyền-Lượng ngã nằm dài dưới đất, minh-mẩy thâm đen không lay-động đặng; tức thì có người đi báo tin cho Kim-Nhãn-Phật Cương-thiên-Thoại hay; Cương-thiên-Thoại tính cho kia vô cớ lại tới phá việc ta, ta lôi nó vào trong mà giết hắn trừ căn, khỏi điều hậu-hoạn; nghĩ xong vừa muốn phái người cứu giựt kia vào; bỗng có người vào bẩm:

– Cô tri-huyện bổn sử Trịnh-nguyên-Long đi dưng hương, gặp Trần-huyền-Lượng như thế, bèn phái người dẫn về vệ-môn mà phát-lạt; Cương-thiên-Thoại nghe cả mừng nói:

– *Được!* nhường cho tri-huyện dẫn nó về vệ-môn phát-lạt cũng xong.

TIMSACH.COM.VN

Trịnh-lão-gia biết Trần-lão-đạo là người tốt, nên dẫn về vệ gạn-hỏi cho rõ ngọn-ngành, lúc ấy lão-đạo cũng hoàn-tỉnh lại nói:

– Bẩm quan! Thiết-Phật có yêu-tinh tác quái, tôi tính trừ yêu-tinh, nhưng nó đạo-hạnh quá cao, phụng tôi hôn-mê bất tỉnh, tưởng mạng nầy chẳng còn.

– Đạo-gia đã biết là yêu-tinh, hiện làm cách nào mà trừ nó?

– Chỉ còn cách đi cầu thầy tôi thì mới bắt nó được.

Tri-huyện gật đầu, liền phái người đưa đạo-gia về chùa; Trần-đạo-gia nghe toàn thân đau nhức khó chịu đâu thể đi thỉnh thầy cho tiện, liền phái đạo-đồng qua huyện Long-Du, thỉnh đại-huynh Mã-huyền-Thông; dặn hai đứa đạo-đồng nói với sư-bá mang cửu chuyển hườn hồn đơn, cấp-tốc đem về đây; hai đạo-đồng qua thỉnh Mã-huyền-Thông hối-hả qua Bắc-Hưng-quán; dọc đường gặp Tế-công bịnh không đi đặng, lão-đạo có lòng tốt cho hòa-thượng uống cửu-chuyển hườn hồn

đơn, hòa-thượng uống vào chết tươi ; Sài-đầu khiêu rượu hòa-thượng chỗi dậy nắm lão-đạo ; Doãn-sĩ-Hùng nói :

— Lão-đạo đây cho sư-phụ uống thuốc mới mạnh đó.

Tế-công buông tay ra, nói :

— Nói vậy đạo-gia cho ta uống thuốc mạnh à !

Lão-đạo nói :

— Vâng ! phải đó, bạch hòa-thượng ở đâu ?

— Tôi là Đạo-Tế ở Tây-Hồ chùa Linh-Ẩn, Tế-điên cũng là ta, đạo-gia phải là Mã-huyền-Thông chăng ? và đi đâu đây ?

— Phải ! tôi là Mã-huyền-Thông, hiện đến Bắc-Hưng-quán lại huyện Khai-Hóa.

TIMSACH.COM.VN

— Tôi cũng tính lên Bắc-Hưng-quán, chúng ta đồng nhau đi cho vui.

— Đồng đi nhau thì vui lắm !

— Tôi nghe nói đạo-gia biết Chẩn-khước-Phong, giúp chơn tôi theo cho kịp được không?

— Được ! hòa-thượng nhắm mắt lại, đừng mở ra.

Hòa-thượng nhắm mắt lại, lão-đạo làm phép hòa-thượng nghe bên tai tiếng gió vu-vu, chạy như bay trên lộ, hòa-thượng mở mắt ra nói :

— Đạo-gia cho ta đứng lại, thế này gió thổi ta bay mất.

Lão-đạo nóng lòng sư-đệ mình nên làm phép cho hòa-thượng dừng lại đi sao là đi, vận chẩn-khước-phong thẳng tới huyện Khai-Hóa, vừa tới cửa ngõ Bắc-Hưng-quán, thấy một người nằm ngủ tại đó, lão-đạo lại gần coi lại là Tế-công hòa-thượng chỗi dậy nói :

— Đạo-gia mới tới ?

Lão-đạo thầm nghĩ quái-lạ cho hòa.thượng, mình vân chần-khước-phong đi chẳng nghỉ mà tới sau hắn, hòa.thượng nói.

-- Lúc đạo-gia đi rồi, ta ỉa ra chín hoàn thuốc, xin trả lại cho ông đây.

Lão-đạo thấy chín hoàn thuốc trả lại cho mình cũng y-nguyên như cũ, chẳng khác chút nào thì càng lấy làm lạ ; bèn tiếp lấy cất vào túi ; gỏ cửa liền có đạo-đồng ra mở chào hỏi :

-- Chào sư-đại-gia mới tới, còn hai sư-huynh tôi sao chưa về ?

-- Hai đạo - đồng sẽ về sau, -mời hòa-thượng vào.

TIMSACH.COM.VN

Vào trong thấy Trần-huyền-Lượng nằm trên giường rên-xiết, gặp Mã-huyền-Thông bèn nói,

-- Sư-huynh mới tới, còn hòa-thượng đây là ai ?

-- Đấy là Tế-công ở chùa Linh-Ẩn.

-- Sư-huynh có đem 9 hoàn thuốc cho em không ? tôi bị yêu-tinh phung đau khổ quá.

-- Ta có đem 9 hoàn thuốc đã cho hòa-thượng uống ông ỉa ra đây. Sư-đệ coi đây nó vẫn tự-nhiên không phai màu, có thể dùng được.

-- Em không uống đâu gớm quá !

Hòa-thượng nói :

-- Ta có thuốc hiệu là Thần-Thoái Trừu-Nhãn-Hoàn, ông uống vào thì hết liền.

Hòa-thượng móc ra một cục thuốc cho Trần-huyền-

Lượng uống, tức thì sôi bụng, đi đái hai lần đà sộp hết như xưa ; Trần-huyền-Lượng nói :

-- Thuốc hay quá, nhờ lượng thánh-tăng cứu mạng, cho đệ-tử.

Dứt lời lạy dài Tế-công, Mã.huyền-Thông cũng có lời tạ ơn hòa.thượng, Tế-công nói :

-- Hãy bỏ qua việc ấy, ta nghe trong phòng ông có mùi.

-- Bạch mùi gì thầy ?

-- Mùi tặc-vị.

Hai lão.đạo nghe nói ngẫn.ngơ lấy làm lạ.

Thật ra dưới sàng có hai tên tặc nấp, chờ hai lão.đạo ngủ sẽ thích-sát, nhưng hai lão.đạo đâu ngờ ; nguyên lúc tri-huyện huyện Khai.Hóa đắc Trần.huyền-Lượng về vệ-môn ; Kim-Nhãn-Phật Cương-thiên.Thoại tính cho tri-huyện bắt kia về vệ mà trị tội, chừng nghe tin thả kia về chùa, thì sợ kia nếu bắt yêu không thành, sẽ thỉnh thầy nó, thì việc lớn mình sẽ hư.hỏng ; mình phải giết nó để trừ hậu-hoạn ; nghĩ rồi Cương-thiên-Thoại mật sai hai bạn Hạng-Vĩnh và Trần-Thanh, rằng :

-- Nhờ hai hiền-đệ giúp giùm anh, đêm nay tới Bắc-Hưng-quán chặc đầu Trần-huyền-Lượng đem về đây, anh mới yên lòng được.

Hạng-Vĩnh và Trần-Thanh ưng chịu gật đầu, chờ tối hai bợm vận thuật phi-hành nhảy chạy trên nóc nhà ; chuyển tới Bắc.Hưng.quán, thừa lúc Trần.huyền.Lượng ra ngoài, lẻn vào núp dưới sàng chờ ngủ sẽ ra tay ; Chẳng ngờ Tế - công và Mã - huyền - Thông tới ; Tế-công nói : « Có mùi tặc-vị » Hạng-Vĩnh hỏi nhỏ Trần.Thanh :

-- Trên mình anh có mùi gì sao ?

TIMSACH.COM.VN

— Không có !

Tế-công ở ngoài đáp :

— Hai đứa bây không có mùi gì cả, nhưng phải ra mau

Hai tên bợm tinh núp không kham, bèn cầm đao nhảy ra.

Hồi Thứ Tám Mươi Lăm.

Hiển thần-thông trác-nỏa' đạo-tặc :
Thí diệu-thuật đấu phép Thiết-Phật.

HAI tên bợm đưới sáng cặp đao nhảy ra quyết hạ-sát hòa-thượng, hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ định-trụ hai tặc, lúc ấy bốn người xô cửa bước vào, chính là Sài-ngươm-Lộc, Đỗ-chấn-Anh, Dương-quốc-Đống và Doãn-Sĩ-Hùng.

TIMSACH.COM.VN

Lúc Trần-huyền-Phong vận chân-khước-phong mang hòa-thượng đi, bỏ hai ông đạo chầm-rãi đi sau ; bốn vị ban-đầu hỏi thăm hai đứa đạo-đồng, cùng hai ông đạo-đồng đi tới chùa Bắc-Hưng-quán, bốn vị ban-đầu nhảy qua tường vào trong mở cửa cho hai ông đạo-đồng vào ; bốn vị ban-đầu vô nhằm lúc hòa-thượng định-trụ hai tên tặc ; Sài, Đỗ hai vị hỏi :

— Bạch thầy ! phải thằng Hoa-văn-Long không ?

— Chẳng có thằng Hoa-văn-Long.

Dương-đầu và Doãn-đầu hỏi hòa-thượng :

— Bạch thầy ! thằng nào trộm công-văn ?

— Cũng không có kẻ trộm công-văn ; tuy nhiên phải trói hai đứa nó, kẻo nó trốn.

Bốn vị ban-đầu áp lại trói hai tên tặc ; Trần-huyền-Lượng dạy đạo-đồng dọn cơm rượu ; bốn vị ban-đầu chào lão-đạo, hỏi-han nhau xong ngồi vào ăn-uống ; hòa-thượng nói :

-- Hai đạo-hữu rạng ngày giải hai tên tặc lên vệ-môn, cho tri-huyện hay ta bắt yêu trên chùa Thiết-Phật xong sẽ tới sau ; đạo-hữu phải cẩn-thận vì trong huyện Khai-Hóa đây bọn tặc đầy đàng, nếu giải một cách bộc-lộ, thì bọn nó sẽ giải-cứu hai bạn nó, và hai đạo-hữu cũng nguy tới tánh.mạng.

Trần-huyền-Lượng hỏi hòa.thượng :

-- Bạch thầy ! hiện giờ phải tính làm sao ?

-- Phải bỏ hai tên tặc vô bao cột miệng lại, nói là lễ-vật đem lên huyện.vệ, mướn người vác đến đó.

Lão-đạo gật đầu khen : « Hay », tiếp-tục ăn uống xong thì trời đã sáng ; bốn người vác mướn lực lượng vào thấy hai bao lay-động hoài ; tên vác mướn hỏi :

-- Giống gì ở trong bao ?

Lão-đạo không biết trả lời, hòa-thượng vọt nói :

-- Lễ-vật, bây hỏi tới làm gì.

Lúc ấy hai lão-đạo theo hai người vác bao thẳng vào vệ.môn ; Tế-công bảo bốn vị ban-đầu đem thơ cho Tuần-Kiểm-ty vùng chùa Thiết Phật hay rằng :

-- Ta sẽ tới sau.

Bốn vị ban-đầu tức tốc đi tới văn phòng Tuần-Kiểm-Ty đưa thơ ; Ông Tuần-Kiểm-Ty là Lưu-quốc-Thân mời bốn vị vào ; bốn vị ban-đầu vào chào hỏi xong Lưu-lão-gia hỏi ; Sài-đầu đáp :

-- Hiệp với Tế.công tới chùa Thiết-Phật bắt tặc.

Tiếp thuật lại căn-do gốc tích trong chùa cho kia nghe ; Lưu-lão-gia mới hay nói :

-- Nguyên ra Thánh-tăng tới đây bắt tặc, mà tôi đâu ngờ, sao không thấy thầy đến.

-- Chút nữa thầy sẽ đến.

TIMSACH.COM.VN

Tức thì Tế-công tới Tuần-Kiểm văn-phòng, hỏi linh tuần rằng :

-- Có chưởng-quỹ ở nhà không ?

-- Đây là vệ-môn không có chưởng-quỹ.

-- Vệ-môn không có chưởng-quỹ, chớ có ai ?

-- Có quan lão-gia.

-- Có cậu không ?

-- Bộ thầy muốn bị đòn sao ?

-- Chú vào bẩm với lão-gia chú, có ta tới.

-- Thầy là ai ?

-- Ta là Tế-Điên ở chùa Linh-Ẩn muốn gặp lão gia có chuyện cần.

TIMSACH.COM.VN

Có người vào bẩm lại Lưu-lão-gia bước ra nghinh tiếp nói :

-- Chào Thánh-tăng mới tới, mời thầy vô trong ngồi.

-- Lão-gia hảy cùng ta vào thơ-phòng.

Thì đã sẵn có bốn vị ban-đầu trong ấy, vừa ngồi xong có người châm trà mời xơi ; hòa-thượng bảo Lưu-lão-gia :

-- Ông đưa danh-thiếp của ông, cho người đem đến chùa Thiết-Phật mời hòa-thượng tại chùa, rằng : có nhà giàu-có trong bản xứ muốn cúng tiền cất chùa, mời hòa-thượng tới thương-lượng cho biết cần dùng bao nhiêu mới đủ, nó là đứa trộm công-văn, ta núp trong phòng đặng bắt nó trước, sau sẽ trừ yêu tại chùa Thiết-Phật.

Lưu-quốc-Thân gật đầu, tức thì chiếu y lời thi-hành, và dặn riêng gia-nhơn tới mời hòa-thượng ở chùa Thiết-Phật.

Nhắc lại Kim-Nhẫn-Phật Cương-thiên-Thoại, từ lúc Từ-Phái đến huyện Long-Du hành thích, trông hoài chẳng

thấy về, còn anh-em lục-lâm đều tứ-tán đi làm ăn, chỉ còn một mình Càn-Khôn Đạo-Thử Hoa-vân-Long, Phùng-nguơn-Chí, Bành-Cấn và Vạn-Hoa-Tăng Tử-Hằng, bốn người ở nhà coi chùa hiện nay Hoa-vân-Long và Cương-thiên-Thoại đi khỏi, vì nhơn trong làng các nhà giàu-có mời hòa-thượng trong chùa tới thương-lượng cúng tiền cất chùa, đặng nhờ thầy cầu Thiết-Phật hộ-trợ dân-chúng mạnh giỏi ; bởi 800 mấy làng trong huyện Khai-Hóa dân đều bị chứng bịnh cổ-trướng, đến chùa mua thuốc Thiết-Phật uống thì mạnh liền, nên mấy nhà giàu-có sanh nghi trong chùa có việc không chánh, mới mưu nhau cúng chùa cho an dân.

Cương-thiên-Thoại và Hoa-vân-Long vừa ra đi, thì Tuần-Kiểm-Ty đến mới nữa rằng :

-- Hiện có những người giàu-có nhóm tại Lưu-lão-gia kinh mời thầy tới thương-lượng, chưa biết số tiền cất chùa bao nhiêu đặng họ cúng.

Hoa-Lựu-tăng Phùng-nguơn-Chí nói :

-- Dạ để tôi cùng đi.

Liền đi theo gia-nhơn thẳng vào thơ-phòng Tuần-Kiểm-Ty, Lưu-lão-gia nói :

-- Chào hòa-thượng mới tới ?

Phùng-nguơn-Chí hỏi thăm Lưu-lão-gia ; lúc ấy Tế-Công núp trong phòng Đông, còn bốn vị ban-đầu thì ở bên phòng Tây ; Lưu-lão-gia mới Phùng-nguơn-Chí ngồi và hỏi thăm tên họ. Phùng-nguơn-Chí đáp :

-- Tôi họ Phùng, pháp-danh nguơn-Chí.

-- Thầy xuất gia bao lâu rồi. ?

-- Tôi giữa đời người mới xuất-gia, đều bởi chân tôi tàn-tật.

-- Hiện có người muốn cúng tiền cất chùa, thầy tính coi phải cần bao nhiêu mới đủ.

TIMSACH.COM.VN

Phùng-ngươn-Chí là đạo-tặc, chẳng rõ được việc cất chùa bao nhiêu tiền công, nên không biết bao nhiêu mà nói. Lưu-quốc-Thân nói :

— Thầy nói không được, để ta dẫn-kiến cho một vị Hòa-thượng, mời Thánh-tăng ra.

Tế-công bước ra nói :

—Phùng-ngươn-Chí ! mầy cả gan trộm công-văn của chúng ta, coi mầy chạy đâu cho khỏi.

Phùng-ngươn-Chí nghe nói cả kinh, đứng dậy muốn chạy. Tế-công trỏ ngón tay chỉ trồng cừng tặc-nhơn, với tay lấy tờ hãi-bộ công-văn bắt Hoa-vân-Long giao cho Sài-đầu nói :

— Sài-đầu hãy tiếp lấy công-văn mà cất kỹ.

Sài-đầu tiếp lấy coi lại quả thật không sai ; hòa-thượng nói với Lưu-lão-gia :

— Ông trói tên tặc và gởi tại vệ-môn ông; còn bốn vị ban-đầu theo ta, đến chùa Thiết-Phật lắt yêu.

Lưu-lão-gia trói tên tặc giam vào ban-phòng.

Bốn vị ban-đầu cùng hòa-thượng tới cửa chùa Thiết-Phật, thiên-hạ đông-đảo chen chơn không lọt ; người bán-buôn, kẻ-dâng hương cầu thuốc trị bịnh vô số kể, ba cửa sơn-môn mở banh mặc khách ra vô thong-thả ; hòa-thượng và bốn vị ban-đầu vào cửa phía Đông. Tế-công ngó lên chánh-điện thấy một luồng yêu-khí xung thiên, Tế-công nói :

—. A Di Đà Phật ! lành-thay ! lành-thay !

Hồi Thứ Tám Mươi Sáu

Hoa-thanh-Phong thấy yêu núi Cổ-Thiên.
Kim-Nhãn. Phật giận giết hòa thượng.

TIMSACH.COM.VN

Tế-công thấy hai bên chánh-điện có hai bàn thâu tiền ; có nàng chừng 20 tuổi ngoài, dồi phấn thoa son chải-chuốc láng-nhuốt, ra vẻ chẳng phải người tử-tế, trước điện đảo-cáo :

-- Thiếp là Diêu-thị cầu Phật cho thuốc em chồng tôi hết chứng cổ-trướng, tôi sẽ cúng-đường thiêu hương cho Phật hằng ngày.

Trong miệng Thiết-Phật ứng tiếng nói :

— Diêu-thị ! nàng cầm một điếu đem lại bàn thâu tiền, Phật-gia ban cho nàng một gói thuốc, cầm về thì cả nhà đều mạnh cả.

Diêu-thị lấy thuốc tạ ơn Phật mà về ; thoạt có một nàng thiếu-phụ bước vô, nàng nầy họ Lưu, chồng là họ Lý, trụ tại Lưu-gia-trang, chồng nàng đi buôn bán phương xa mấy năm trời chẳng nghe tin-tức chi cả, nhà nghèo thêm mẹ chồng đau chứng cổ-trướng hai năm rồi chẳng hết, nàng hết niềm hiếu-thảo với mẹ chồng, nghe đồn chùa Thiết-Phật cho thuốc rất thần-hiệu, nàng một lòng thành đi một đêm một ngày trường mới tới chùa Thiết-Phật, nàng đốt hương khẩn vái :

— Tiểu-phụ là Lưu -môn Lý-thị, mẹ chồng tôi đau cổ-trướng hai năm nay, cầu Phật cho thuốc mẹ tôi lành mạnh, chừng chồng tôi về sẽ dưng hương thượng cúng trả lễ ;. Yêu-tinh coi lại bịnh cổ-trướng ấy chẳng phải nó rải ra, nên không thể trị được, hỏi :

-- Nàng có đem tiền cúng-cấp cho Phật không ?

— Tôi nghèo-khổ quá không có tiền, cầu Phật từ-bi cứu giùm mẹ tôi.

-- Không được ! Phật đây nếu không tiền thì không có thuốc ; thôi nàng hãy về.

Lưu, Lý-thị thở dài thầm nói : -- Chẳng lạ gì thế-lợi

TIMSACH.COM.VN

trong đời, luôn Phật cũng mến tiền, đáng tiết một lòng thành của mình quá vô-vị ; nghĩ rồi nàng ra đi, Tế-công thấy nàng là trang hiền-lương hiếu-phụ, bèn kêu, nói :

-- Cháu đừng lo, thầy cho một cục thuốc, cháu đem về cho mẹ uống thì mạnh liền.

Lưu Lý-thị tiếp lấy thuốc và có lời tạ ơn, lật-đật về.

Tế-công vào đại-điện thấy Phật ngồi bằng sắt cao 1 trượng hai thước, tòa sen cao 5 thước, trước có lư-hương, bạch-lạp, trái cây chưng cúng ê-hề. Tế-công với lấy một trái hồng và một trái đào cắn mà ăn ; tên đánh khánh thấy hỏi :

-- Hòa-thượng ở đâu tới đây lấy trái mà ăn?

-- Bọn bây là con cháu, không nên vô-lễ như thế, cúng Phật thì sư-ông ăn.

TIMSACH.COM.VN

Tên đánh khánh nghe nói nổi giận xung thiên, xông lại muốn đánh hòa-thượng. Tế-công trỏ ngón tay chỉ, trồng kia đứng cứng. Tế-công nhảy lên liên-tòa ngồi nói :

-- Mi dám to gan tới đây hưng yêu tác quái mưu hại chúng dân, ta phải kết-quả tánh-mạng mi mới xong.

Dứt lời tác tai Phật-tượng hai cái ; những người thiêu hương đồn rằng :

— Có ông hòa-thượng khùng tác tai Phật !

Bốn vị ban-đầu đứng ngoài thấy Phật cốt sôi bụng ùng ục nổ một tiếng long trời động đất, tượng Phật 1 trượng hai ngã xuống chân Tế-công ; Sài, Đồ hai vị ban-đầu chạy lại rống khóc nói :

-- Thầy ơi ! đâu ngờ thầy phải chết một cách khổ như thế.

Dương-quốc-Đống và Doãn-sĩ-Hùng cũng ngùi-ngùi thương-tiết và khuyên Sài, Đồ-đầu đừng khóc nữa, vì mạng

thầy phải thế ; bỗng thấy Tế-công lẹp-bẹp ngoài cửa bước vào, nói :

— Sài, Đỗ hai vị ban-đầu khóc đám ma ai vậy ?

Hai vị ban-đầu ngừng khóc hỏi :

— Thầy không chết sao ?

— Không sao ! ta đã đề-phòng trước nên nhảy ra khỏi. đâu thể hại ta được. Ủy nguy tới rồi yêu-tinh lại nữa.

Đùng-đùng gió đưa tới như giông-bão, giữa không-gian rớt xuống một yêu-tinh vây hòa-thượng.

Yêu-tinh đây phát-hiện cũng bởi một duyên-cớ ; nguyên thầy của , Kim-Nhãn-phật Cương-thiên-Thoại là Hoa-thanh-Phong, hiệu là Cửu-Cung Chân-Nhân, gia chuyên luyện phép tả-đạo bàn môn, cũng là chủ của Hoa-vân-Long ; Hoa Thanh-Phong giết Huỳnh-lão-đạo tu tại chùa, cướp lấy ngôi chùa Lăng-vân-Quán rất nguy-nga, sau chùa có một tòa tháp kêu là Yên-Vân-Tháp, vì tháp ấy mỗi khi trời mưa thì khói trong tháp xông lên mù-mịt cả đất trời, nên thiên-hạ thường tới thưởng-thức tháp cổ-tích quái-lạ ấy ; nhưng từ khi Hoa-thanh-Phong chiếm-đạt chùa ấy, tháp nọ hết ra khói nữa, gia thường thấy đoàn chim bay vào tháp mà không thấy trở ra, chỉ thấy xung-quanh tháp những lông chim bay tứ-tung, gia tính cho trong tháp có quái vật chi.

Một hôm Hoa-thanh-Phong đạo tháp bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi nói :

— Hoa-đạo-hữu làm gì đây ?

Day qua thấy một lão-đạo mặc đạo-bào xanh, mặt xanh, râu đỏ, râu quai nón hung-hăng. Hoa-thanh-phong chẳng biết là ai liền hỏi :

— Đạo-hữu ở đâu tới đây ?

— Tôi ở bên Đông-phòng chùa Ông đã nữa năm rồi, mà Ông không biết à !

— Mời đạo-hữu ngồi tạm đây nói chuyện chơi.

— Chắc Hoa-đạo-hữu chẳng nhận biết tôi ?

— Thiệt tôi không biết, xin đạo-hữu cho rõ họ gì ?

— Tôi với ông có một đoạn tiên-duyên, tôi họ Thường.

—Đạo-hữu tu-hành ở sơn-động núi nào ?

— Tôi tu ở núi Bàn-Cổ.

— Thường-đạo-hữu tu được bao lâu rồi ?

— Tôi tổ cho biết : lúc Châu-văn-vương ra Hổ-quang thâu Lôi.Châu-Tử và lúc Khương-thái-Công phém tướng phong thần, thì tôi có mục-kích hết, nên không biết bao lâu nữ kể.

Hoa-thanh-Phong nghe đạ biết là yêu-tinh, nhưng hỏi chuyện ra mới rõ Thường-lão-đạo đạo-đức sâu-xa, hỏ phong hoán vũ, câu thần khiển quỉ, nhứt-nhứt đều thông cả ; Hoa-thanh-Phong mời ăn là ăn, mời nống là uống, càng ngày hai người càng khẩn-khích.

Một hôm Hoa.thanh-Phong hỏi Thường-lão-đạo :

— Chúng ta gần-gũi nhau như tình ruột-thịt, tôi muốn biết pháp-thân đạo-huynh, có được cùng không ?

— Hoa-đạo-hữu muốn coi bổn-tượng tôi, chừng mai chừng các sao lặng hết. lúc trời vừa mới hừng sáng, bạn ra cửa sau chùa ngó về phía Bắc, tôi sẽ chờ bạn trên đãnh núi phía Bắc.

Hoa-thanh-Phong gật đầu và bối đạo-đồng dọn rượu ; tức khắc dọn lên xong, hai người ngồi vào ăn-nống nói chuyện nhau vui-vẻ đến huỳnh-hôn, Thường-lão-đạo xin kiếu, nói :

— Mai chúng ta sẽ gặp nhau.

Hai người vòng tay tác biệt nhau ? Hoa-thanh-Phong trở vô dặn đồng-tử canh ba kêu giùm ta kẻo ngủ quên ; đạo

đồng dạ ! dạ !, Hoa-thanh-Phong nằm xuống ngủ liền ; tới canh ba đồng.tử kêu dậy, Hoa-thanh-Phong ra ngoài thấy sao còn giăng-giăng, bèn trở vô nống trà, chờ trời ráng đậy, các sao lặng hết ra mở cửa sau chùa, ngó về hướng Bắc thấy bắt rùng mình ghê-tởm.

Hồi Thứ Tám Mươi Bảy

Tế-công đấu phép Kim-Nhân-Phật ;

Vân-Long hai phen thương hại bạn.

Nhắc lại Cửu-Cung.Chân-Nhân.Hoa-thanh-Phong ngó qua hướng Bắc thấy một con mãn-xà quá to, đầu ở đảnh núi phia Đông, đuôi ở đảnh núi phia Tây, dài mấy trăm trượng hôm-hôm sồng sộ. Hoa-thanh-Phong thấy kinh-hồn ghê-tởm lạnh-buốt cả người, bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi :

— Hoa-đạo-hữu có thấy chưa ?

Day lại thấy Thường-lão-đạo, Hoa-thanh-Phong đáp :

— Dạ ! tôi thấy rồi ! đạo-hữu thiệt Pháp-lực vô biên, mời anh vào trong ngồi.

— Tôi với Hoa-đạo-hữu thân-mến nhau, có điều chi anh cần-dùng đến tôi dầu chết tôi cũng không từ.

— Được như thế thi qui lắm !

Hai người sớm tối ở chung nhau một chỗ giăng-luận đạo-lý ; một hôm Cương-thiên-Thoại đến Lăng-Tiêu-quân ra mắt Hoa-Thanh-Phong, Hoa-Thanh-Phong hỏi :

— Đệ-tử đến đây có việc chi ?

— Chùa Thiết-phật của đệ-tử ở lâu năm nên hư-tệ quá, muốn trùng-tu lại, nhưng công-trình rất vĩ-đại một mình khó thành, đến cầu sư-phụ dạy giúp cho phương pháp chi tiện lợi ?

TIMSACH.COM.VN

Hoa-Thanh-Phong chưa kịp đáp thì Thường-lão-đạo chụp đáp :

— Không sao « cháu muốn dùng bao nhiêu tiền-bạc ?

— Cháu cần-dùng lối Tám vạn tới mười vạn bạc là đủ.

— Được « cháu hãy về đi » mai ta rước tam-thiên-tai trong huyện Khai-Hóa, còn cháu về dán bản rao: « *Phật sắt hiện thánh trị bịnh* », ta kỳ cho cháu mười ngày thì đủ số 10 vạn ngay.

Hoa-Thanh-Phong khen nói :

— Hay lắm ! con hãy tạ ơn sư-bá con.

TIMSACH.COM.VN

Cương-thiên-Thoại cũng lạy tạ ơn Thường-lão-đạo liền quày-quả trở về chùa rao bảng ; còn Thường.lão-đạo phung độc-khí xuống khắp sông, suối, giếng ai uống nước ấy liền bị chứng bịnh cổ-trướng ; mãn-xà tinh đến chùa nhập vào cốt Phật sắt nói chuyện trị bịnh :người giàu có thì đòi một lượng bạc, nghèo thì đòi một điếu tiền, trong vùng huyện Khai-Hóa 800 làng, người-ta đông vô số, đều bị chứng bịnh cổ-trướng y nhau ; yêu-tinh chỉnh mưu tom-góp tiền thiên-hạ, chẳng dè nay Tề-Công tới tác tai phật sắt, yêu-tinh kinh-hoảng chạy ngay, nó thầm nghĩ : - Tên cùng hòa-thượng nầy tới phá rối, nếu ta bỏ chạy thì còn mặt mũi nào dám ngó Hoa-đạo-hữu nữa, chi bằng ta ăn hòa-thượng là xong ; nghĩ rồi nổi giò quài trở lại hiện nguyên hình là con mãn-xà thật to trên không rớt xuống dài có ba, bốn trượng, vảy-quấn hòa.thượng cất đầu muốn cắn, hòa-thượng chụp nắm cổ mãn-xà-tinh không lay động được và nắm ngó hòa-thượng ; những người mua bán, khách dưng hương cúng bốn vị ban-đầu thấy mãn-xà-tinh đều kinh-sợ ùng-ùng kéo nhau chạy ra khỏi chùa, trong cơn nguy-cấp nghe tiếng niệm : «Vô-lượng-Phật », thì ra Kim.Nhãn-Phật Cương-Thiên-Thoại đã về tới.

Nhắc lại Cương-thiên-Thoại dắc Hoa-Vân-Long đến làng Tiêu-Tây, những nhà giàu-sang kéo đến hành lễ hỏi mừng :

— Thưa đạo-gia họ gì ?

Cương-thiên-Thoại tỏ bày danh-tánh rồi nói :

— Thưa quí vị tìm tôi có việc chi chăng ?

— Hiện trong làng chúng-tôi đang phát sanh chứng bịnh cổ-trướng lan-tràn, nhà nhà đều bịnh một chứng ấy, nay Phật-gia hiển thánh để cất chùa ; chúng-tôi yêu-cầu-đạo-gia cầu Phật từ-bi, cứu trong làng chúng-tôi lành mạnh ; Chúng-tôi tình nguyện góp tiền nhau mà trùng-tu chùa miếu, xét ra chúng tôi tự cầu Phật thì chẳng bằng có ngài cầu giúp, chẳng biết đạo-gia có sẵn lòng cùng chăng ?

TIMSACH.COM.VN

— Chỉ yêu cầu quí vị khuyên thí-xả tiền bạc cất chùa tôi cầu-khẩn Phật giúp được.

Dứt lời ngoài có người vào bẩm-báo :

— Có hai vị hòa-thượng ở chùa Thiết-Phật : một vị tên là Trạo-Trát-Đầu Bành-Chấn, một vị là Vạn-Hoa-Tăng Từ-Hằng, tới tìm đạo-gia có việc cần.

Cương-thiên-Thoại nghe qua ngạc-nhiên vội-vàng cáo từ, dắc Hoa-Vân-Long ra về, thấy Bành-Chấn và Từ-Hằng coi bộ kinh-hoàng thất sắc ; Cương-thiên-Thoại liền hỏi :

— Có việc gì thế ?

Bành-Chấn hối hả nói lập-bập :

— Hiện có Tế-Điên nó tới chùa mình mà khuấy rối, thầy mau về mà coi.

Hoa-Vân-Long nghe nói tới Tế-công thì nó muốn chạy, Cương-thiên-Thoại nói :

— Nhị-đệ đừng sợ, để ta bắt nó cho em giết mà báo cừu.

Hoa-vân-Long biết Cương-thiên-Thoại có phép cao-cường, nên cũng vững dạ đi theo về chùa ; Cương-thiên-Thoại thấy Tế-công bị mãn-xà quấn cứng, liền rút bửu-kiếm ra nói :

— Hay cho hòa-thượng, vô cớ lại tới đây khuấy-phá công việc ta.

Bộ giận hầm-hầm nhắm ngay hòa thượng chém xuống một kiếm ; hòa-thượng miệng niệm : — Án, sắc lịnh hích ; lưỡi kiếm xuống ngay cuống họng mãn-xà một cái phụp, máu trời tung-tóe ra linh-láng, đầu rơi xuống đất ; một luồng hắc-khí trong cuống họng xịt ra mãn-xà-tinh đào-tẩu ; bửu-kiếm ấy chém đến phải tiêu hết trăm năm đạo-hạnh ; Tế-công thấy mãn-xà tinh chạy rồi, nói :

— Ta quả cần cứu đạo-hữu nhọc nhằn đến đây cứu ta !

TIMSACH.COM.VN

Cương-thiên-Thoại nghe giọng nói thêm phật cáu lên nói :

— Tế-Điên, mi vô duyên cớ tới phá việc lớn của ta, đâu có thể dung mi được, hai ta ra sau núi nói chuyện nhau tiện hơn ; hai hiền-đệ hãy theo ta đồng đi.

Hoa-Vân-Long, Bành-Chấn và Từ-Hằng đồng đi theo ra sau nhà, tới nơi vắn-vẻ không ai, hòa-thượng hỏi :

— Cương-Thiên-Thoại, mi muốn nói điều chi ?

— Tế. Điên ! mầy biết thời-vụ thì qui lạy ta ba lạy xưng ba tiếng « *Tổ-sư-già* » sơn nhơn sẽ ban đức hảo-sanh cho mi khỏi chết, nếu không thì mạng mi không còn.

— Cương-thiên-Thoại, mi là người xuất gia tu-hành chẳng lo giữ lẽ chơn-chánh ca-trừ bọn gian-dương đại-đạo, lại dám đem lời yêu-ngôn gạt chúng, để yêu-tinh hãm-hại lê-dân, làm việc thương-thiên hại lý, trời giận, người ghét, gặp ta còn dám vô lễ, mi dù lạy ta xưng « *Tổ-tông* » ba lần, ta cũng không dung mi được.

Cương-thiên-Thoại nghe nói xung gan, quơi kiếm chém vào đầu hòa-thượng, hòa-thượng tràng qua tránh khỏi, lõn lại sau lưng xô Cương-thiên-Thoại chúi-nhũi, lão-đạo day lại đâm vào tim hòa-thượng, hòa-thượng cũng tràn khỏi, rồi lồn ra sau lưng xô nghiêng lão-đạo xít nhào, lúc xô tới, lúc xô qua, lúc thọt hông, chọc tức Cương-thiên-Thoại phải nhảy vọt ra xa, nói :

— Ta nguyện chẳng đội trời chung với mi, tự mi tìm thần chết đừng trách-oán ta độc ác, mi hãy xem pháp-bảo ta bắt mi.

Dứt lời móc trong túi một món pháp-bảo, miệng niệm lâm-rám liện lên giữa không-gian ; hòa-thượng thấy biết là đá hỗn-nguyên như-ý thạch, có thể lớn nhỏ tự-nhiên, tùy theo gió mà rớt xuống ngay đầu hòa-thượng như núi Thái-Sơn ; hòa-thượng cười ngất, đưa tay chỉ và niệm : Án, ma ni bắt mê hồng, Án, sắc linh lích ; cục đá ấy hiện nguyên hình bằng trứng gà, sa xuống đất ; Cương-thiên-Thoại nổi giận trân hông nói :

— Hòa-thượng dám cả gan phá pháp ta ! mi hãy coi pháp-bảo của ta bắt mi.

Lão-đạo lại móc trong túi một món khác liện lên không - gian ; trong miệng cũng niệm lâm - râm ; thấy một con cọp đập đuôi nhảy tới chụp hòa-thượng, hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ niệm lục tự chơn-ngôn như trước, một vừng huỳnh-quang đánh tan bửu-bối rớt xuống đất, hườn nguyên là cọp giấy.

Cương-thiên-Thoại thấy hòa-thượng phá luôn hai món bửu-bối mình, liền quơi kiếm chỉ tới miệng niệm lâm-râm, tức thì đá trên hư-không sa xuống đầu hòa-thượng vô số. Tế-công trỏ ngón tay chỉ niệm lục tự chơn-ngôn, lột mão ra đưa hứng, bao nhiêu đá đều sa vào mão hết, hòa-thượng trút mão đổ đá xuống thành một tòa núi, trở

chỉ qua Cương-thiên-Thoại miệng niệm : Ân sắc linh hich. ; Cương-thiên-Thoại bắt rùng mình và tự tác tai lấy ; hòa-thượng nói:

— Đáng rồi ! đánh cho nó tởn đời tàn-bạo của nó, Cương-thiên-Thoại tự đánh một hơi mũi mồm đều chảy máu ; hòa-thượng nói :

— Đánh và nhổ râu nó cho sạch hết.

Cương-thiên-Thoại nghe theo tự tác tai và tự nhổ râu mình ; hòa-thượng hỏi :

— Cương-thiên-Thoại ! mi làm quấy như thế có chịu cải hối không ? hay là muốn ta đánh chết ?

Lúc nầy Cương-thiên-Thoại tỉnh lại nghe đau nhức cả mình, mới biết Tế-công quả lợi-hại, van rằng :

TIMSACH.COM.VN

— Bạch ác-phụ từ-bi tha tội, tôi xin cải quá tự tân, quyết chẳng dám làm quấy nữa.

— Ta sợ miệng mi nói mà tâm chẳng y, nếu mi thiệt tâm vậy thì thề đi, ta sẽ xả phép cho.

Cương-thiên-Thoại nói.

— Nếu tôi chẳng cải hối thì lôi đá tôi nát đầu.

— Thôi mi hảy đi cho rồi, còn Hoa-vân-Long tính đi đâu đây ?

Hoa-vân-Long đứng coi ngẫn-ngơ, chừng nghe hòa-thượng hỏi ; giựt mình, Bành-Chấn với-Từ-Hằng chạy qua phía nam, còn Hoa-vân-Long thì chạy qua phía Tây, hòa-thượng rược theo, Hoa - vân - Long sợ chạy thôi bất kể chết, lóng nghe dứt tiếng giép rơm thì mừng thầm dừn đứng lại thở hào - hển, mồ - hôi ra ướt như tắm, Hoa-vân-Long gặp miễu vào trốn, vừa tới tưởng miễu nghe có tiếng phụ-nhơn la cầu cứu :

— Cứu tôi bớ người-ta ! tặc hòa-thượng nó hãm-hiếp vợ người ; mi thả ta ra không ?

Hoa - Vân - Long thầm nghĩ ! : Hòa - thượng ở trong chùa mà hãm - hiếp vợ người là người không tốt, ta vào đó coi cho hẳn-tường ; nghĩ rồi nhảy vào trong viện nghe phía Bắc-phòng có tiếng phụ-nhơn la ; Hoa-Vân-Long dòm vào thấy hòa- thượng ôm nựng nàng ấy chừng 20 ngoài tuổi hiện mòi xinh-đẹp, người phụ-nhơn cự-tuyệt la lên Hoa-Vân-Long thừa kia chẳng đề-phòng rút dao sẻ lén phía sau lưng hòa.thượng chém một đao đầu rơi xuống đất ; Hoa-Vân-Long coi lại hòa-thượng ấy chẳng ai đâu xa lạ thì thở dài mến tiếc.

Hồi Thứ Tám Mươi Tám.

Thí Phật pháp ngâm độ Hoa-Vân-Long.
Thấy sắc đẹp dâm-tặc sanh tà-niệm.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng ấy là Vân-trung-Quỉ Trịnh-thiên-Phước, tức là ngũ quỉ kết bái với Hoa-Vân-Long bên Tây-Xuyên, dâm-tặc coi kỹ lại hởi ôi ! ngẫn-ngơ một hồi lâu, nhưng đã giết lỡ rồi làm sao sống lại đặng.

Tên Trịnh-Thiên.Phước làm việc tàng-ác, nay đã đến giờ báo ứng đối đầu, nên khiến Hoa-Vân-Long cũng không coi kỹ-là ai chém chết ; người phụ-nhơn tỉnh cho Hoa-Vân.Long là người tốt cứu mình vội vàng bước lại vòng tay, nói :

— Rất may nhờ ân.công cứu thiếp, khỏi tay tặc hòa-thượng cưỡng-bức ; thiếp họ Lý chồng họ Lưu ; vì thiếp ở nhà chồng nhờ anh Lưu-Tứ đưa thiếp về nhà thăm song đường, thiếp cởi lừa ngang đây, tặc hòa-thượng bắt trói anh thiếp nhốt trong phòng, nó dẫn thiếp vào đây toan cưỡng-bức, may nhờ ân-công giết nó cứu kịp, gia-đình tôi hay đặng ai cũng cảm tạ ơn của ân-công.

Hoa-Vân-Long cười chúm-chím nói :

— Nàng kia ta vì hốt-tốt chẳng coi kỹ, giết lầm bạn ta là Vân-Trung Quỉ Trịnh-thiên-Phước, đấy là duyên vợ chồng của đôi ta nơi đây.

Nàng nghe nói nhân ra chẳng phải người tốt, liền cất tiếng la :

— Mau cứu tôi ! hỡ người-ta ! nó toan hãm-hiếp tôi.

— Nàng la ta cắt họng chết liền.

— Mi hảy giết ta đi.

Hoa-Vân-Long thấy nàng nhan-sắc đẹp, dâm-tâm khởi động thầm tiếc chẳng bỏ qua đành, nói :

— Nàng muốn ta giết thì giết.

TIMSACH.COM.VN

Dương cơn nguy-cấp nghe giọng cười ngất vang dậy rằng.

— Hoa-Vân-Long ! mi cũng còn giữ thói cũ chẳng chừa ; đáng tiếc công của Dương-đại ca truyền dạy lục-lâm tiền và khánh hạ chánh giải dâm cho mi, mi thiệt mặt người lòng thú, ta phải kết-quả tánh mạng mi trước.

Hoa-Vân-Long nghe cấp đao nhảy ra thấy ba người đứng ngoài :

Người trước mình cao tám thước, hình-tướng vậm-vỡ, mặc y-phục võ xanh ; trong lưng giắt tên và đao, mặt đỏ mày rậm, râu dài phất-phơ trước ngực ; vị ấy tên là Phi-thiên-Hỏa-Tổ Tần-Nguyên-Lượng ; người thứ hai mình cao 8 thước, mặc đồ võ màu xám, choàn xanh, mắt xanh mày đỏ, mắt tròn vo lóng-lánh như sao ; vị nầy tên Lập Địa Ôn-Thần Mã-triện-Hùng. Người thứ ba mặc toàn đồ trắng, mặt mày trắng-trẻo đẹp trai tên là Dương-Thuận hiện là Thiên-Lý-Thoái, là anh-em chú bác với Dương-Minh. Ba người qua phủ Khúc

Cháu về, dọc đường nghe tin Hoa-Vân-Long bẻ hoa giết người gây án mạng, ba người tính cho là đều huyễn, vì Dương-đại-ca đã khánh-hạ giái dâm cho nó, đâu lẻ nó dám làm di-phạm vương-pháp như thế.

Hôm nay ba người đi ngang qua Cổ Phật Viện, bổng nghe có tiếng phụ-nhơn la cầu cứu ; đồng dừng bước khí-phách anh hùng bồng-bộc Dương-Thuận vọt miệng nói :

— Hai huynh-trưởng có nghe trong chùa tiếng phụ-nhơn la cầu cứu không, chắc người chùa toan hảm hiếp vợ người.

Ba người nhảy vào thám-thính, quả là Hoa-Vân-Long muốn hảm-hiếp vợ người.

Tần-Nguyên-Lượng cười ngất nói :

— Hoa-Vân-Long thiệt là giã-mang, cũng còn giữ thói cũ chẳng chừa.

TIMSACH.COM.VN

Hoa-Vân-Long cấp đao nhảy ra, thấy mấy bạn mình thì hổ-thẹn và giận nói :

— Ba thằng nhái con nầy dám can-thiệp việc của ông làm, ta giết bọn bây mới tiện.

Ba người đồng rút đao ra chiến-đấu với Hoa-Vân-Long ; hai bên ra nhiều thế độc đánh được vài chập ; dâm-tặc thầm nghĩ : — Bọn nầy cậy thế đông người, uy-hiếp mình ta phải hạ độc-thủ giết nó mới tiện cho. Nghĩ rồi chém bậy một đao nhảy vọt ra ngoài chùa, ba người rượt theo, chẳng ngờ dâm-tặc móc ra hai ngọn độc-phiêu ; thừa lúc Tần-Nguyên-Lượng nhảy ra chơn chưa chấm đất bị nó phóng cho một phiêu trúng ngay sau bệ sường, Mã-Triệu-Hùng tiếp nhảy theo cũng bị trúng độc phiêu vào vai phía hữu ; hai người đều ngã nằm dài dưới đất, Dương-Thuận trợn mắt đỏ ao nói :

— Hoa-Vân-Long thiệt quá tàn-nhẫn, dùng độc-phiêu giết hai huynh-trưởng của mi sao ? ta liều mạng quyết một mất một còn với mi.

Liền quơ đao chém vào đầu, Hoa-Vân-Long, hắn dùng thế vớt nguyệt dưới đái biển mà đở vẹt đao ra ; Dương-Thuận thâu đao về đánh miếng xiêng tim, hai người càng đánh càng biến ra nhiều thế bi-hiểm.

Hoa.Vân-Long tính không đương-cự nổi ; cuốn gió chạy dài ; Dương-Thuận đuổi theo sau hết tốc lực, dâm-tặc quày lại ném bóng nói : — Hãy coi phiêu ta đây.

Dương-Thuận tránh qua tránh, nào ngờ nó còn nắm ngọn phiêu chưa ném ra thừa lúc kia chẳng đề-phòng nó tiếp ném ngọn phiêu trúng ngay mạng-ốc Dương-Thuận tránh chẳng kiệp ngã ra bất tỉnh ; Hoa-vân-Long cười dài ra vẻ khinh-bỉ nói :

— Ba đứa bảy tài cán bao nhiêu mà dám đối thủ với ông, thế mà cũng xưng là anh-hùng ; tại bọn bây tìm sự chết đừng trách ông sao lại độc-tâm, ta giúp cho bây dễ chết mát thân.

Hoa-vân-Long xốc lại quơi đao muốn chém ; nghe đối diện có tiếng la vang :

— Hoa-vân-Long, còn ở đây ! làm hòa-thượng kiếm trót nữa ngày trời, mi đừng mông thoát khỏi.

Dâm-tặc ngoái lại thấy Tế-công thì sợ hồn bất phụ thể ; cắm đầu chạy không kể chết ; phía sau nghe tiếng giép rơm lẹp-bẹp của hòa-thượng đuổi theo ; Hoa-vân-Long bao nhiêu tàn lực đều gom hết, ráng chạy tiến thêm lên; tới tối mới nghe tiếng giép vắng rượt theo, mừng thầm dừng bước chầm-rãi nghỉ chơn, nó nghe trong mình gân cốt đà uể-oải ; mồ-hôi ra ướt dầm như tắm ; tới một cum rừng ; nó ngồi dưới cội cây mà nghỉ, quá buồn-bực thầm nghĩ : — Nếu ta chẳng làm quấy thì đâu có khổ ăn ngủ chẳng an ; hiện nay không có chỗ chơn đứng tựa-nương, nó càng nghỉ càng buồn mòn-mỏi ngủ quên ; nó mộn

thấy đến tòa nhà kia lộng-lẫy trước cửa có treo đèn hiện ra ngôi nhà của trang sang quí, nó thầm tính : – Tạm nhờ đây một bữa cơm, và ngu đỡ một đêm. Nghĩ rồi bước vào cửa muốn kêu, thoạt trong một lão-trượng mở cửa bước ra, mặt như trăng rằm tháng tám, ba chòm râu bạch phất-phơ trước ngực, hiện vẻ hiền hậu phi-phàm; Hoa-vân-Long bước lại vòng tay thi lễ nói :

— Tôi là kẻ lỡ đường nhờ lão-trượng cho tá túc nhờ một đêm, và cho ba hột cơm đỡ dạ mai sáng tôi sẽ đi sớm.

– Khách-nhơn họ gì ? đồng đi tới đây mấy người ?

— Tôi họ Hoa, tới đây chỉ có một mình.

—Mời cháu vô trong ngồi.

Hoa-vân-Long theo vào trong khách-thất ba căn rất u-nhã, lão-trượng nói :

— Mời cháu ngồi.

– Xin lãnh giáo được biết ông họ gì ?

— Lão họ Hồ.

Dứt lời có người bưng trà lên xơi ; lão.trượng rót nước mời uống hiện về quá khiêm-cung xây phía ngoài một tên gia.nhơn bước vào nói :

—Thưa viên-ngoại ! nay chính là ngày sanh-nhựt của ông hai, bà con đến rất đông, đương chờ Ông đến uống rượu chơi.

Viên-ngoại nói :

Lão hữu sự không thể hầu chuyện cùng cháu được ; xin lỗi một chút chúng-ta sẽ đàm đạo nhau.

Ông bảo gia-nhơn dọn cơm rượu cho khách,và hầu hạ ăn uống cho tử-tế.

TIMSACH.COM.VN

Gia-nhơn vâng dạ ; Hoa-vân-Long nói :

— Lão-trượng hữu sự thì tự tiện không sao mà.

Lão-trượng ra đi rồi, tức khắc gia-nhơn dọn cơm rượu lên ; Hoa-Vân-Long thấy những món ăn đấy bình thường mà người ưa dùng thì vui thích ; ăn uống no say rồi, thầm nghĩ : Ông nầy xưa nay mình chưa gặp ; sao Ông quá trọng đãi mình như thế, càng nghĩ tới càng quá cãm khích lòng tốt của Ông. Đương lúc suy - nghĩ nghe có tiếng chơn và giọng oanh hỏi ;

— Có viên-ngoại ở nhà không ?

— Hoa-Vân-Long nghe nhận-ngay là tiếng con gái, nhưng không trả lời ; thấy bước vào một nàng thiên kiều bá mỵ, nhan sắc tuyệt trần ; dâm-tặc ngó thấy nhìn sững, thầm tính : Đời mình chưa từng thấy nàng nào tuyệt sắc được như vầy ; thoạt nghe giọng oanh trơn hỏi :

— Thằng rừng nào vào đây mà ta hỏi chẳng nói.

Dứt lời nàng quài đầu chạy ra sau nhà ; Hoa-Vân-Long là gã bẻ hoa dâm-tặc ; thấy thì dâm tâm khởi động, rượt theo nàng ấy ra hậu-viện, thẳng lên thượng-phòng nó cũng rượt theo, nàng ấy thấy như thế nghiêm sắc mặt nói :

— Hoa.Vân-Long ! mi dám cả gan quá, những việc mi làm tưởng không ai biết ư ! mi hảy xem đây ?

Nàng chỉ lên tường, Hoa-Vân-Long thấy bài thi của mình biên tại Tần-tướng-phủ rõ-ràng ; nó lấy làm quái lạ ! sao nàng nầy lại biết ta là Hoa-Vân-Long ; tính muốn hỏi thì nàng chỉ nói :

— Mi coi kìa Tế.Điên tới đó.

Hoa-Vân-Long quày đầu thấy quả thiệt Tế-Điên ; thì hồn phi phách tán,

Hồi thứ Tám Mươi Chín.

Gặp Trương-Vinh hai người đàm tâm-sự.
Mua phiêu sắt dâm-tặc gặp công-sai.

NÀNG ấy chỉ nói : — Tế-Công tới kia.

Hoa-Vân-Long ngoái lại thấy-thiệt là Tế-Công tới ; sợ-hải giựt mình tỉnh lại thì vẫn còn ngồi dưới gốc cây trong rừng.

Đây là thần-thông của Tế-Công cho dâm-tặc nằm mộng mà hồi-tỉnh ; thử coi hắn ăn-năng, bỏ thói cũ không ? ngài vận-dụng phương-tiện từ-bi để độ hắn không nỡ bắt nó nã nạp cho quan trên trị tội ; nếu hắn cãi quá tự tân thì ngài chẳng bắt hắn, chẳng ngờ dâm-tặc trong giấc mộng vẫn còn quen thói cũ chẳng chừa bỏ.

TMSACH.COM.VN

Hoa-vân-Long kinh tỉnh lại mồ-hôi ra ướt đầm mình ; mới hay là giấc mộng, một vừng trời sao bủa giăng tợ lòng chảo cẩn ngọc, độ chừng trong khoảng canh hai, dâm-tặc đứng dậy lần bước đi tới, thoạt thấy một cái bóng người xâm-xâm đi lại, dâm-tặc rút đao ra cầm tay mà phòng trước ; hai người lần đụng đầu nhau, người kia hỏi : — Phải Hoa.nhị-ca đó không ?

Hoa-Vân-Long nhìn kỹ lại là Hắc-Phong-Quỉ Trương-Vinh, liền đáp :

— Trương.hiền-đệ đi đâu đây ?

Trương-Vinh bước lại vòng tay nói :

— Dữ hôn ! hèn lâu mới gặp nhị.ca.

Đoạn nầy xin nhắc lại Trương-Vinh từ khi trốn ra khỏi nhà Dương-Minh, không biết nương-tựa nơi nào, ngẫm-nghĩ hèn lâu mới sực nhớ lại Hoa-thanh-Phong ở Lăng-Tiêu-Quán tại núi Cô-Thiên, vì gia biết mình là anh em kết bái với Hoa-vân-Long, đâu lẽ ỏng bạc đãi mình, ta tới đó ở tiện hơn.

Nghĩ vậy anh ta thẳng lên Lăng-tiêu-Quán, được Hoa.thanh-Phong tiếp đãi tử-tế như người trong nhà ; Trương-Vinh có ý mừng và an lòng ở lại đó.

Một ngày kia Kim.nhãn-Phật Cương-thiên-Thoại ở chùa Thiết-Phật đến bái-kiến sư-phụ nó, Hoa.thanh.Phong hỏi :

– Cương-thiên-Thoại, con làm sao coi bộ xơ.rơ như thế.

Cương.thiên-Thuại thuật lại việc Tế.Công bất yêu phá hoại việc lớn của mình từ đầu chí cuối thuật lại một hồi ; Hoa-Thanh-Phong nghe nổi giận xung thiên, nói :

– Thằng Tế-điên thiệt lớn gan dám chọc tức ta, ta phải trả thù nó mới hả dạ nầy.

Từ đây ông-ta cứu lòng thù hận Tế-Công ; Cương-thiên-Thoại thấy vậy mừng thầm, bèn đem bộ sách « Âm-Dương Bữu Lục » kính dâng cho Hoa-thanh-Phong ; ông-ta coi qua bộ « Âm - Dương Bữu - Lục » quyết ý luyện phép Ngũ-quỉ Âm-phong kiếm, mưu giết Tế-điên mà trả thù cho Thường-đạo-hữu và Cương-thiên.Thoại ; muốn luyện phép Ngũ-quỉ âm-dương kiếm thì phải mổ lấy trái tim năm người và thâu nhiếp năm hồn mới luyện thành kiếm ấy.

Hoa-Thanh-Phong liền phái Hắc-phong-quỉ Trương-Vinh xuống núi dẫn-dụ năm người lên núi đặng luyện Ngũ-quỉ âm-dương kiếm ; Trương-Vinh vâng mạng xuống núi dẫn-dụ người.

Hôm nay gặp Hoa.vân.Long mừng rỡ hỏi thăm lăng-xăng Hoa-vân-Long hỏi :

– Trương-hiền-đệ bây giờ ở đâu ?

— Lúc trước tôi kiếm anh tìm hỏi thăm lần đến làng Như.ý ở Phụng-hoàng-lãnh, ở đó ít hôm nhưng Dương-Minh là người bạn không tốt, nó quá khi-dễ tôi, anh cũng dư biết lòng

dạ tôi chớ, đâu có thể ở chơi với nó được, nên ra đi thẳng lên Lăng-vân-Quán mà ở; hiện nay chú của anh dạy tôi xuống núi lo công việc, còn nhị-ca đi đâu đây?

— Anh nay bị Tế-Công hòa.thượng đuổi theo bắt rất nguy; ta không biết trốn lánh nơi nào cho tiện.

— Tôi với anh đồng lên núi Cổ-Thiên, hễ nào cũng có Hoa thúc.phu Cửu-cung chân-nhân, ngài ủng-hộ cho mọi mặc có chi mà sợ, Tế.công đã xuất-gia đâu có lý tham.dự việc quan, hoặc làm sai-dịch bắt người; anh phạm quốc.pháp đối với nó có can gì mà nó kiếm bắt anh; chúng. ta đồng lên ra mắt chân-nhân khả dĩ yên thân được.

— Đi thì đi, nhưng để ta mua phiêu đã: hiện trong túi ta chẳng còn một mũi phiêu để hộ thân.

TIMSACH.COM.VN

— Anh muốn mua phiêu thì tới Hưng-Long-trấn trước kia mà mua.

Hai người cặp nhau đi chầm-rãi nói chuyện, tới rựng sáng thì đến Hưng-Long trấn, Trương-Vinh nói:

— Anh đi vào đó mua, tôi ở đầu đường chờ anh lại rồi đồng nhau đi.

Hoa-vân-Long gật đầu thẳng vào gặp một tòa phố lớn hiệu là: « Vũ-nhạc-Trai » phia trước ba căn, một ông già đứng trước phố ấy, mặt đen như trái tảo, khăn áo toàn xanh, râu bạc, nhưng tinh thần còn cứng-rắng. Hoa-vân-Long định chắc là tài-phú trong tiệm, liền bước lại hỏi:

— Ông tài-phú! ở đây có bán phiêu không?

Ông già ấy nhấm-nhía bộ tướng của Hoa.vân-Long từ trên tới dưới một hồi huởn-dãi nói:

— Phải đây có bán phiêu, nhưng cậu mua thứ phiêu nào?

— Tôi muốn thử phiêu đi cỏ gió.

— Phiêu thì có! nhưng không có thứ phiêu đi có gió ấy, tráng-sĩ ngồi đây chờ tôi một chút tôi soạn lại coi còn không.

Hoa.vân-Long gật đầu ngồi đó mà chờ; ông già ấy hỏi Hoa.vân.Long:

— Cậu muốn mua bao nhiêu phiêu? và thứ phiêu cỡ nào?

— Tôi mua 8 cái phiêu một gang, 6 cái nữa gang, 12 cái phiêu dài với 1 cái phiêu vân túi, tôi muốn thứ phiêu 3 lượng ba một cái.

— Trong tiệm tôi có sẵng thứ phiêu lớn, phải 6 lượng một cái, còn muốn thứ phiêu đi có gió thì Hỏa-kế tôi nó làm được, nhưng phải trả thêm hai lượng tiền rượu.

TIMSACH.COM.VN

Hoa-vân-Long tính cho bao nhiêu lượng cũng được liền nói:

Ông tính bao nhiêu cũng được và soạn đủ giùm tôi cho mau đi.

Ong già ấy cầm ra một cái phiêu lớn trao cho Hoa-vân.Long coi; dâm-tặc cầm coi nói:

— Phiêu nầy nặng quá.

— Tráng-sĩ cầm phiên ngồi chờ tôi một chút sẽ có phiêu vừa theo ý muốn của cậu.

Ông già kêu hỏa-kế ra ngoài, chế một bình nước trà, vì trong tiệm không có nấu-nướng, và dặn nhỏ bên tai hỏa-kế như... vầy, như.. vầy...; Hỏa-kế gật đầu ra đi; Ông già ấy hỏi Hoa-vân.Long:

— Tráng-sĩ bình sanh làm nghề gì?

— Dạ, đi bảo-phiêu.

— Cậu đi bảo-phiêu mà có biết mấy vị nầy không?

— Ông nói tên thì tôi có thể biết được.

— Có một vị bảo-phiêu ở miền Nam hiệu là Truy-vân Yến.Tử Huỳnh-Vân ; tráng sĩ có biết người ấy không ?

— Vâng, tôi dư biết vị ấy.

— Còn hai vị bảo phiêu miền Bắc tên Trần-Hiếu và Dương-Mãnh, câu cũng biết chớ ?

— Hai vị ấy là anh.em với tôi chớ phải ai đâu lạ.

— Ông Thiết-côn vô-địch Trần-thinh-Viễn bảo-phiêu miền-Đông , cùng Thiết-đầu Thái-tuế Châu-Khôn, Trần-đao-tướng Lý-Hàng bảo-phiêu miền Tây, câu cũng biết chớ?

— vâng! biết.

— Vị làm đầu bảo- phiêu đường giữa là Oai-Trấn Bát phương đại nghĩa-sĩ Dương-Minh,câu nhân biết vị ấy không?

— Vậy sao mà lão không biết chớ.

Dứt lời thì tên hỏa-kế đã chế trà đem vào rót cho Hoa-vân-Long một chun ; phút-chút thì phiêu đã làm xong, ông già cầm lên cho Hoa-vân-Long coi, Hoa.vân-Long nói :

— Mũi phiêu hơi tà sợ e ném ra nó bứt đầu luôn.

— Tráng-sĩ hãy ném thử, coi vừa tay không đặng bảo hỏa-kế nó sữa lại, câu ra sau nhà tôi có chỗ đất trống rất tiện.

— Vâng !

Ông già tay cầm cái phiêu đắc Hoa-vân-Long thẳng ra sau nhà, thấy một khoảnh đất trống rộng-rãi, vách tường bao xung quanh, dưới đất lót gạch tàu giáp hết, chẳng có cất nhà cửa chi ; hiện ra như là một trường thí võ, Hoa-vân-Long thấy vậy hỏi :

—Nơi đây để luyện võ tốt quá, phải không ông ?

Tôi cũng ưa luyện-tập . . .

Nói vừa tới đó thì nghe phía ngoài có tiếng đao thương khua rỗn-rãn ; Hoa-vân-Long nghe tiếng đạp cửa sau «ầm» cánh cửa banh ra hai người cầm thước sắt bước vào, người vô trước mình cao 8 thước, đầu bịt khăn nhiều, mặt áo vải xanh, mặt như vàng lá bóng lưỡn chẳng có râu còn niên thiếu; người đi sau hiện vẽ quan-nhơn, mặt như lửa đỏ hừng, mắt to mày râm, phía sau dắc theo vô số quan-binh đứng vây đầy cửa; hai vị ban-đầu cất tiếng hét to :

— Hay cho Hoa-vân-Long! mi dám cả gan đánh cướp lao-ngục, bây giờ mi đừng trông thoát khỏi.

Hoa-vân-Long bị án trong địa-phương nầy đều có nguyên-nhân.

Vì ông quản ở huyện Thường-Sơn mở ra tiệm Hưng-Long-trấn nầy, nhơn vì tri-huyện đến đáo-nhâm tại huyện Thường-Sơn chẳng bao lâu, mà nổi-sanh ra nhiều án mạng, không tìm được phạm-nhơn và người đối-chứng ; ngài lập tức kêu bộ-phái ban-đầu lên ; một vị là Châu-Thoại hiệu là Tiểu-huyền-Đài ; một vị là Xích-Diện-Hổ La-Khiêm, hai người đều có tài nhảy tường chạy vách, võ-nghệ song toàn; vưng mạng đường-vụ ngài đi ruồng bắt gian-tặc, hạng cho 10 ngày cho xong án ấy, như bắt được kẻ gian-tặc thì thưỡng 100 lượng, nếu quá hạng-kỳ thì sẽ bị trách-phạt ; Châu-Thoại và La-Khiêm hai vị lãnh mạng ra đi dắc theo mỗi vị 10 tên quan-binh ruồng bắt gian tặc ; Một ngày kia đi đến non Ác-Hổ nghe dưới núi tiếng ồn-ào uyên náo ; nguyên lai là Mã-Tuấn cùng với Trịnh-Hùng ở Lâm-An về, tới đây gặp một người chạy đến la :

— Phía bên kia có kẻ cướp đón người cướp của, nhờ hai vị cứu mạng giùm.

— Anh hãy đi trước dẫn đường ta đến đó coi thể nào? (Mã-tuấn nói)

Dứt lời thúc ngựa đi tới một đồi đường, thấy một người

TIMSACH.COM.VN

nhảy ra, mình cao chín thước, mặc đồ ngắn vãi xanh, tay cầm Qui-đầu-Đao, mặt như tấm sắt lâm-râm ban bạch, hai lỗ tai lông lá mộc đen, bộ râu quai nón lúp-xúp, tay cầm đao nói :

— Ai muốn qua đường nầy thì phải nạp tiền mãi lộ ; bằng không thì mạng nọ khó tồn sanh ; nạp cho mau !

Hồi Thứ Chín Chục

Bổng-đầu-Quỉ cướp đường gặp anh-hùng. Hoa-vân-Long đào tẩu gặp bạn cũ.

Thiết-diện Thiên-vương Trịnh-Hùng gặp tặc quơi đao đòi tiền mãi lộ ; Trịnh-Hùng thấy người ấy vâm-vỡ có vẻ anh-hùng, thì có ý mừng thầm tính cho kia vì nạn nghèo-nàn nên buộc lòng làm việc quấy, nếu mình châu-tế cho nó đầy đủ ắt nó thì nó sẽ cải tà quy chánh, nghĩ rồi vọt miệng nói :

— Nầy ông bạn ! ta xem anh đường-đường chánh chánh anh-hùng, chắc bị nghèo-ngặt nên buộc lòng cướp đường làm việc bất chánh, nay tôi châu-tế cho anh 20 lượng bạc, anh có thể lập nên vốn kinh doanh nhỏ nhỏ ; không nên làm nghề cướp đường cường-khấu như vầy ; hoặc đi thăm viếng thân-hữu hụt tiền lộ-phí, anh cứ tỏ thiệt tôi sẽ giúp khá cho anh tiêu-xài, đừng ngại chi.

Tặc-nhơn cười ngất nói :

— Mi đừng khua môi múa lưỡi chỉ cho ta 20 lượng bạc là đủ sao ? bọn mi muốn qua khỏi đây thì phải để lừa ngựa đồ-đạt lại đây là xong. Trịnh-Hùng nghe nói nổi giận nói :

— Mi thiệt là người chẳng biết thời-vụ chi cả, ta có ý khuyên mi cải ác tùng thiện, nhưng mi giữ thói đê hèn thảo-khấu, chớ trách ông sao ác-độc. Dứt lời quơi cây tre đập vào đầu, tặc-nhơn tràn qua tránh khỏi chém tiếp trả lại, Trịnh-Hùng cầm hai đầu cây tre thủ thế Bá-thảo tầm xà đở giáng đao

ra xa lắc, Trịnh-Hùng tiếp theo một roi tặc-nhơn nhào nằm dài dưới đất; Trịnh-Hùng bảo gia-nhơn áp trói kẻ tặc lại, Trịnh-Hùng tinh đánh nó vài roi trẻ răng nó mà thả, chớ đưa nó lên quan trị tội làm gì; chẳng ngờ tặc-nhơn mắng lớn rằng:— Bây đã bắt được ông dám cho ta biết tánh danh bây không?

Mã-Tuấn nói:

— Ông có sợ chi mà chẳng dám xưng tên, mi hãy lóng nghe: Ta là Mã-Tuấn ở Mã-gia-hồ, hiệu là Bạch-điện Chuyên-Chư, tên ta đó mi làm chi ta. (sau đây một bọn tặc vào Mã-gia-hồ nữa đêm vi hại cả nhà Mã-Tuấn để báo cừu ngày nay).

Lúc bắt trói kẻ tặc thì gặp khi Tiểu-huyền-Đàng Châu-Thoại và Xích-điện-Hổ La-Khiêm kéo quan-binh vừa tới; hai vị ban-đầu nhận biết Mã-Tuấn chào nói:

— Mã-đại-gia bắt được tặc giỏi quá! hiện hai đảng tặc cướp trong huyện lấy vàng ngọc châu-báu vô số, đã có phúc-trình lên quan, ngài phải chúng tôi ruỗng bắt rất cần-kiếp; còn tên tặc nầy ngài giao cho chúng tôi tiện hơn.

— Mấy ngài lãnh thì tôi cũng giao cho rồi.

Chào tạm biệt nhau xong Châu-Thoại và La-Khiêm bảo quan-binh dẫn tặc về vệ-môn: vào trong bẩm lại quan huyện lập-tức thăng đường đay dẫn tặc vào, hai bên đa rân dẫn tặc tới trước vệ-đường; hắng lỗ mắt ngó chẳng chịu quỳ: quan huyện ngồi trên hỏi:

— Tặc tử kia mi tên gì?

— Ta họ Hồn tên Phương hiệu là Bồng-đầu-quỉ.

— Mi đánh cướp ngoài Nam-môn, trong đảng mi bao nhiêu người, mi cứ thiệt khai ngay ta sẽ miễn cho tội khổ hình.

— Điều đó tôi chẳng biết được.

— Còn cướp của giết người ngoài Đông-môn, trong bọn mi mấy người?

TIMSACH.COM.VN

— Đảng cướp ấy tôi cũng chẳng biết được.

— Mi ở trong lục-lâm mấy năm, gây nên bao nhiêu án-mạng ?

— Tôi không có gây án-mạng nào cả.

Quan huyện nghe nói phừn-phừn nỗi giận vỗ bàn án nói :

— Trước mặt bản huyện mi dám trả-treo chẳng nhận tội mình ; quân ! đè nó xuống đánh 80 bằng cho ta.

Hai bên dạ rân, áp đè tặc-nhơn đánh 80 đại-bằng, đánh xong, tặc-nhơn chẳng hề rên-xiết kêu la chi: quan huyện hỏi :

Hồn-Phương ! mi hãy khai thiệt bổn huyện sẽ định tội nhẹ cho, bằng không ta phải khảo tra mãi thì mi cũng phải khai vậy.

— Tôi thiệt chẳng biết thì làm sao khai được.

Quan huyện nghe nói càng nỗi giận, dạy đem hết các hình-phạt ra trước vệ-đường và bảo khảo kẹp rồi sẽ hỏi, quan binh vâng mạng khảo tới năm hình-cụ, nhưng tặc-nhơn vẫn làm thinh chẳng nói rằng, quan truyền khảo lên đến 8 hình-cụ tặc-nhơn lại ngủ vùi, khảo lên 10 món hình-cụ, tặc-nhơn vẫn một mực làm thinh chẳng nói ; quan huyện hết phép, phải đóng gông giam vô ngục, tra khảo hai ba phen như thế tặc-nhơn cũng chẳng chịu khai ; qua bữa thứ ba nữa đêm kẻo đến một hai trăm tên gian-đương đại đạo, cướp lao-ngục cứu Hồn-Phương chạy ra cửa, uy-hiếp và chém chết môn-quân mở cửa thành đào tẩu, trong huyện-vệ một trận loạn đả.

Ngày kế tri-huyện thăng đường kêu Châu-Thoại và La-Khiêm vào hầu dạy việc, trao cho đường-vu kỳ hạn cho ba ngày phải truy ra án này, nếu bắt được thưởng bạc 200 lượng ; ba ngày nếu bắt chẳng được phải bị phạt nặng ; Mã-phái Tiêu-huyền-Đàng, Châu-Thoại và La-Khiêm là anh-em học một thầy, La-Khiêm là học trò của cha Châu-Thoại, nên rất tâm đầu ý hiệp cùng nhau thương lượng : Châu-Thoại nói :

TIMSACH.COM.VN

— Chúng ta về hỏi lại phụ-thân ta coi thằng tặc Hồn-Phương là kẻ tặc ở ngã nào, chắc cha ta biết được và xin ông giúp phương sách mà bắt nó.

— Hay quá ! được lắm !

Hai người mỗi vị dắc theo 20 quan-binh có đủ binh-khí tùy thân, đồng kéo rần-rộ về nhà Châu-Thoại tại Hưng-Long-trấn : Phụ-thân của Châu-Thoại ở đầu làng Đông tên là Châu-Hùng hiệu là Yến Nam-Phi, lão anh hùng là người phủ Trấn-Giang : Ông mở một cửa tiệm Võ nhạc-Trai tại Hưng-Long trấn ; ông chỉ có một người con là Châu-Thoại, và một đứa đồ đệ học võ là La-Khiêm : ông cử một ngọn thiết-côn vô địch thường bảo-phiêu can-thiệp việc bất bình bị phạm án mạng, đành bỏ phủ Trấn-Giang qua Hưng-Long trấn cất nhà mở tiệm. Nay hai người về nhà ra mắt lão anh hùng Châu-Hùng, ông gạn hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Hai con dẫn quan-binh về nhà có việc gì cần không ?

Châu-Thoại nói :

— Thưa cha ! có việc bất thường, vì tại huyện Thường-Sơn có nghịch án khó quá.

— Án gì mà nghịch ?

— Tân-quan đáo-nhậm gặp phải nhiều án-mạng bí-mật, chưa tìm ra được hung-thủ, quan phái hai tôi đi ruồng bắt hai án-mạng ấy, chúng tôi dẫn quan binh đi đến núi Ác-Hổ, chính gặp kẻ tặc cướp của người đi đường, gặp Bạch-diện chiên-chư Mã-Tuấn ở huyện Thường-Sơn, bắt tên tặc ấy ; hai tôi giải tặc về vệ môn ; quan huyện tra hỏi nhưng tặc không chịu cung-chiêu chẳng ngờ nửa đêm sau, chúng nó kéo đến có mấy trăm tên giang-dương đại-đạo, đại phần huyện Thường-Sơn cướp lao phá ngục cứu tên tặc ấy ; lại có 7 tên sai-dịch trốn theo bọn nó, giết môn-quân mở cửa thành đào tẩu, quan huyện bị việc nầy thêm rối, nên truyền đường-vụ, bạn cho hai tôi ba

ngày phải bắt cho được tặc phạm, bằng không sẽ bị trọng phạt ; sau khi bắt được sẽ được trọng thưởng lên chức, hiện chúng tôi chẳng biết tặc phạm ở đâu, cha giúp chỉ cho kẻ sách và cho biết nó ở đâu không ?

— Bọn nó giải cứu tên tặc đó tên gì ?

La-Khiêm nói: — Thưa thầy ! nó tên là Bồng-đầu-quỉ Hồn-Phương.

— Thằng tặc đó ta biết nó là bọn tặc cướp đường Tây-Xuyên vùng đó có 5 quỉ, một Long (rồng) : Bồng-đầu-quỉ Hồn-Phương, Vân-trung-quỉ Trịnh-thiên Phước, Khai-phong-quỉ Lý-triệu-Minh, Kê-minh-quỉ Toàn-đắc-Lượng, Hắc-trung-quỉ Trương-Vinh, một con Long, là Càn-Khôn đạo-thử Hoa-vân-Long ; hai con chẳng nên nóng-nãi, để ta đi thăm dọ thử coi thế nào rồi sẽ hay.

TIMSACH.COM.VN

Châu-Thoại, La-Khiêm hai vị gặt đầu vâng ! dạ ! lão anh-hùng ra đi vừa tới cửa phố thì gặp Hoa-vân-Long bước vô mua phiêu ; Châu-Hùng đã để ý, nghe đòi thứ phiêu nổi gió, ông bỗng nhớ lại là phiêu có tẩm thuốc độc, trong thiên-hạ không có ai chỉ có Thiên-Lý độc hành Mã-nguyên-Chương truyền cho độ-đệ gia là Oai-trấn bát-phương Dương-Minh ; Dương-Minh truyền cho Hoa-vân-Long, ngoài mấy người ấy ra không ai có phiêu ấy ; nghĩ rồi lão trượng hỏi :

— Tráng sĩ họ gì ?

— Tôi họ Hoa . .

Châu-Hùng nghe thì đã biết là Hoa-vân-Long; lão anh-hùng nhân ngay vụ cướp ngục chắc có nó trong bọn ấy, ông điềm tỉnh giả bảo hỏa-kế đi châm nước, và dặn nhỏ bên tai nó rằng :

— Mầy cho trong nhà hay: có Càn-Khôn đạo-Thử Hoa-vân-Long, nó đến mua phiêu tại phố nầy , và bảo Châu-Thoại và La-Khiêm đem quan-binh tới vây nhà bắt nó cho mau.

Hỏa-kế nghe rành rồi vâng ! dạ ! chạy u về nhà cho hay Châu. Thoại và La-Khiêm đương nóng lòng tìm bắt bọn tặc, nghe tin tức-tốc kéo quan-binh tới vây phố Hoa-vân-Long không ngờ có người để ý bắt nó, còn Châu-Hùng dẫn dụ nó vào trong hậu-đường rộng-rãi đặng bắt tặc cho tiện, bọn Tiều-huyền-Đàng Châu-Thoại và La-Khiêm đều cầm khí-giới đủ hết, hai vị ban đầu cầm thiết-bằng dẫn đầu bước vô, Hoa-vân-Long thấy người quá đông không dám động thủ : liền nhảy vọt lên tường mà chạy trốn, lão anh hùng Châu-Hùng liện tiếp theo một phiêu : Hoa-vân-Long tài nào tránh khỏi, phải bị một phiêu gim vào u-môn : nó trọn ngày mưu bẻ hoa, nên nay phải chịu báo ứng liền theo : Tiều-huyền-Đàn Châu-Thoại thấy tặc chạy trốn, vội- vàng la hiệu cho quan-binh vây ở phía ngoài nghe :

—Bắt tặc ! đừng cho nó chạy thoát !

Đều chúng binh-khí lên mà cản lộ, coi thế Hoa-vân-Long khó bề thoát khỏi.

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ chín Mươi một

Năm anh-hùng đưa bạn lên núi Cổ-Thiên.
Ác-yêu-đạo tự luyện âm-phong-kiếm.

CHÚNG quan-binh chúng binh-khí cản lộ dâm-tặc : Hoa-vân-Long nói :

— Cản ta thì chết, thắng nào khôn tránh ta là còn sống.

Vừa nói vừa múa đao nhảy xuống, chém mở đường máu nhắm hướng bắc mà chạy : Châu-Thoại rượt theo la:

— Ví bắt nó ! đừng cho nó thoát khỏi.

Chúng quan binh đuổi theo dâm-tặc, cách chẳng còn bao xa ; Hoa-vân-Long ráng hết sức chạy cho thoát khỏi, mồ-hôi đổ cả vọt, chán nghe muốn oải chạy hết nổi nữa, nhưng phía sau quan binh vẫn theo giỏi, Hoa-vân-Long chẳng dám dừn

nghĩ, ráng chạy tới một hòn núi cao quá trượng ngoài, nó thầm nghĩ : núi cao quá mình chạy lên lỡ trợt chắc là phải nát thây : nghĩ rồi ráng hết sức chạy lên núi, đến bên kia núi lại gặp năm người đứng tại đó, chính là Oai-trấn Bát phương Dương-Minh, đồng với Lôi-Minh, Trần-Lương, Khổng-Qui và Lục-Thông.

Nhơn sao năm vị lại nhóm nơi đây : số là năm người nghỉ tại Bồng-Lai-quán. Tế-Công dạy năm người trọn một tháng không nên ra khỏi chùa : nếu ra khỏi chùa sợ e tánh-mạng không còn, ai cũng đi, duy có Lục-Thông không đi đâu, tháo-luyện côn-pháp cho giải khuây, bao nhiêu đường côn đều thảo-luyện đủ hết : một ngày kia gia luyện côn lỡ tay bể nát bồn bông, đạo-đồng nói :

Lục-gia đừng luyện nơi đây nữa, như muốn luyện thì tới trước cửa chùa mà luyện-tập tiện hơn.

TIMSACH.COM.VN

Lục-Thông nói :

Ờ được ! để ta lại trước chùa mà luyện-tập.

Lôi-Minh nói :

Ta cũng đi ra trước luyện-tập với em cho vui.

Dương-Minh nói

— Lục-Thông đừng đi ra.

Tế-Công nói :

— Trọn một tháng đừng ra khỏi chùa, sợ nguy đến tánh mạng phải thận-trọng chẳng nên bất tin.

Khổng-Qúi nói :

— Ở trước chùa trên chót núi không có ai, thì đâu có hệ gì, để nó đi cho thơ-thỏa một chút.

Lôi-Minh và Lục-Thông ra tới cửa chùa, một vị múa côn, một vị múa đao, chính đương lúc tập-luyện tiêu-hứng,

bỗng thấy trên núi một con mèo rừng Lục-Thông liền quơi roi đập, con mèo nhảy tuốc xuống núi ; Lục-Thông và Trần-Lượng rượt theo : đạo-đồng ngó thấy chạy vào thưa với Dương-Minh :

Thưa hai người rượt theo mèo rừng đồng xuống núi rồi.

Dương.Minh, Khổng-Qúi và Trần-Lượng chẳng yên lòng, vội.vàng lấy binh-khí đồng theo xuống núi ; Lục-Thông và Lôi-Minh rượt theo con mèo rừng, chẳng ngờ chạy xa cả ngoài 30 dặm, thì mèo kia chun xuống hang mất, ; Lục-Thông chạy tới chống côn nói :

– Mầy ra cho mau! không ra ông phá hang mầy bây giờ.

Anh ta quơi côn muốn phá hang, thấy Dương-Minh, Trần-Lượng và Khổng-Qúi vừa đi tới, Dương-Minh nói :

TIMSACH.COM.VN

– Lục-Thông sao không lo trốn lánh, tính cuốc mồ mã người, họ bắt em mà mang họa mau trở về.

Dứt lời nghe phía chánh Nam có tiếng người la :

– Đừng cho tặc nó thoát khỏi, bắt nó !

Lôi-Minh lên núi đất coi, thấy Hoa-vân-Long bị quan rược bắt, Lôi-Minh nói :

– Thưa Dương đại-ca ! Hoa-vân-Long bị quan.binh rược bắt kia, chúng-ta cũng nên giúp quan-binh mà bắt nó nên hay không ?

Trần-Lượng nói :

– Phải nghe lời tôi ; không nên quản đến việc người, chúng ta nên trốn lánh có ý tốt hơn.

Dương-Minh nói :

– Không sao ! ta có kế vầy ; chúng-ta không cần phải bắt nó, chúng-ta núp lấy đá quăng nó cho luy, quan-nhơn bắt nó

thì mình không can chi, chúng ta đứng cho họ thấy mặt là đủ rồi và trả được tiền-cừu.

Lôi-Minh nói :

-- Đúng lắm ! Dương.đại.ca biết đánh âm-khí giỏi, anh liện nó thì chắc trúng ngay.

Dương-Minh cầm sẵng cục đá trong tay, núp ở hòn núi đất, đợi Hoa- vân- Long vừa bước lên núi, lẹ tay ném cục đá trúng đích Hoa-vân-Long, chẳng ngờ Hoa- vân- Long trở khỏi, cục đá trở trúng ngay huyệt hoa cái của Tiểu-huyền-Đàn Châu-Thoại, tiếng chao ôi! ứng lên thì Châu-Thoại ngã xuống đất mữa máu ra cả vọt;dâm tặc thấy Châu-Thoại ngã rồi,chạy rút qua núi đất thấy năm anh-em Dương-Minh thì nó tỉnh cho Dương-Minh lên liện đã cứu nó, nó liền bước lại vòng tay cuối đầu chào Dương-Minh, nói:

TIMSACH.COM.VN

— Mong nhờ huynh-trưởng dùng âm-khí cứu em, không thôi em phải nguy rồi .

Dương-Minh thừa cơ hội đấu luôn, tỏ ra mòi thương yêu nó nói :

-- Cứu em là việc nhỏ,em phải lo trốn lánh đi .

--Huynh-trưởng cứu em thì xin cứu cho đáo để, em tính lên Tăng-tiêu-quán trên núi Cổ-Thiên tìm thúc-phụ tôi là Cửu-cung chân-nhân Hoa.thanh-Phong, yêu cầu huynh-trưởng đưa em lên đấy .

— Được ! để ta đưa em đi.

Bọn Lôi-Minh, Trần-Lương chẳng hài lòng, nhưng không dám cãi đồng kéo nhau thẳng lên núi Cổ-Thiên, đi một quãng đường chừng mười mấy dặm đường sẽ tới núi Cổ-Thiên ; Lục-Thông nói :

— Dương-đại-ca cùng mấy anh đi lên trển, vì tôi không muốn gặp lão-đạo mũi trày ấy, tôi ở dưới nầy chờ mấy anh, đù cho đôi ba ngày xuống cũng được sẽ đồng nhau trở về.

Dương-Minh nói :

—Được ! em ở dưới nầy chờ chúng ta.

Bốn người hiệp với Hoa-vân-Long đồng lên núi, kêu cửa, đạo-đồng mở cửa nói :

— Chào Hoa-nhị-ca mới tới anh cũng mạnh-giỏi ?

— Mạnh-giỏi ! Tổ-sư-gia có ở nhà không ?

— Có Tổ-sư ở nhà, mời mấy ngài vào.

Trong chùa tòng trúc sum-sê u-nhã, bên chánh Bắc có 5 gian đại-điện, Đông, Tây, đều có phối-phòng, đạo-đồng dẫn mấy vị anh-hùng vào tới thượng-phòng, nói :

— Tổ-sư ở trong phòng nầy.

Mấy người vén rèm vào thấy một cái sàng dài trải lua vàng, chính giữa một lão-đạo ngồi xếp-bàn nhắm mắt lim-dim, đầu-đội mão, mặc áo đạo-bào có vẽ hình bát-quái, lưng mang bửu-kiếm, đã da cấm 10 ngọn kiếm đồng, mặt như táo tàu, râu hoa-râm ; Dương-Minh, Trần-Lượng, Khổng-Quí, Lôi-Minh, bốn người đứng ngoài, Hoa-vân-Long vô trước qui làm lễ nói :

— Cháu cúi đầu bái-thọ thúc-phụ.

Hoa-thanh-Phong mở hí mắt nói :

— Mi là đứa nghịch-tử, dòng họ Hoa nãi sanh mi làm điều bất phải đi-xú tông-môn, còn mặt mũi nào tới đây mà ra mắt ta.

Dứt lời vội rút bửu kiếm ra, Dương-Minh sợ lão-đạo chém, bước lại nói :

— Xin tổ-sư bớt giận tha thứ cho nó nhờ.

Hoa-thanh-Phong day qua thấy hỏi :

— Chú là ai ?

— Tôi họ Dương, tên là Dương-Minh.

Hoa-vân-Long nói :

— Thưa thúc-phụ ! đây là ân-huynh của cháu Oai-trấn bát-phương Dương-Minh.

Lôi-Minh, Trần-Lượng, Khổng-Qui đều bước vào, Hoa-vân-Long nói

— Đây là ân-huynh, nghĩa-đệ của cháu.

Hoa-thanh-Phong nghe qua nói :

— Thằng nghiệt-chướng nầy, đáng đánh đòn lắm ! đã là ân-huynh, nghĩa đệ của mi tới mà chẳng cho ta hay trước, mời qui vị ngồi, còn vị đạo hữu đây tên họ gì.

Khổng-Qui nói :

— Vô-lượng-Phật ! đệ-tử tên là Khổng-Qui.

— Còn hai vị kia tên họ gì ?

TIMSACH.COM.VN

Lôi-Minh, Trần-Lượng đều xưng tên họ của mình ; Hoa-thanh-Phong hỏi :

— Qui vị đến đây có việc chi cần ?

Dương-Minh nói :

— Chỉ nhơn nghĩa-đệ tôi là Hoa-vân-Long, gây ra đại họa ở Lâm-An, nên Tế-Công tìm bắt nó, nó không biết đâu mà trốn lánh, chúng tôi đưa nó lên Tổ-Sư, nhờ ngài từ-bi chiếu cố thì Tế-điên hoà-thượng không thể bắt nó được, nếu ổng có lên đây cũng nhờ có tổ-sư khuyên giải ổng, và có thể che chở nó được.

— Qui vị dắc Tế-Điên hoà-thượng lên đây, sợ nó bắt chẳng được cháu ta chớ.

— Vâng !

— Qui vị thiệt lòng cứu nó hay là giả-dối vậy ?

Dương-Minh nghe hỏi vậy giựt mình nói :

– Vì lẽ gì mà tổ-sư nói như thế ? chúng tôi nếu chẳng thiệt tâm, hà tất lại đưa nó lên tới đây.

Qúi vị đã thiệt tâm cứu nó tốt lắm, ta muốn mượn qui vị chút điểm cần dùng được hay không ?

Ngài mượn chi chúng tôi sẵng lòng, trừ ra óc-não thì chẳng được thôi.

– Ta chẳng mượn óc-não chi, chỉ vì ta muốn luyện Ngủ qui âm-phong kiếm ; luyện kiếm ấy xong rồi, có thể chém tiêu kim-quang của Tế-điên la-hán : nên chẳng luyện pháp bửu ấy, Tế-điên đến ta không thể chống cự thấu, qui vị muốn thiệt lòng cứu cháu nó, cho ta mượn trái tim của qui vị, đặng luyện kiếm ấy, thì mới chém đầu Tế-điên được.

Hồi-Minh nghe nói quá tức giận mắng lớn :

– Thằng yêu-đạo nầy mắt người lòng thú, khéo nói bậy lắp ; thừa Dương đại-ca, chúng ta hãy đi phứt cho rồi.

Dương-Minh cũng mặt mày biến sắc nói :

– Chúng ta đồng về cho rồi !

Dứt lời đứng dậy lo đi; Hoa-thanh-Phong cười ngất nói :

– Bọn bây đừng mông đi đâu; Cương-thiên-Thoại ra bắt bọn nó cho ta.

Dứt lời có Cương-thiên-Thoại xông ra, trỏ ngón tay chỉ, miệng niệm « sắc, lịnh » dùng định thần- pháp định trụ bốn vị anh-hùng

Hồi Thứ Chín Mươi Hai

Hắc-Phong-qui hại người trở hại mình.
Kim-nhân-Phật giết người bị người giết.

CƯƠNG-thiên-Thoại dùng định thần-pháp trồng cứng bốn vị anh-hùng. Hoa-thanh- Phong dạy trói

bên Tây-viện, đợi dọn bàn hương án, chưn bộng và đồ ngủ quả rồi sẽ ứng dụng, dự bị cho sẵn sẳng đăng sơn- nhơn luyện Ngũ-quĩ âm- dương kiếm ; Hoa-vân-Long đứng một bên cũng họng, chẳng nói rằng chi được.

Dương-Minh nói :

-- Thiệt hay cho Hoa-vân-Long! Ta vì đưa em mà tới đây, em đành đứng đó mà coi chúng-ta chết đành sao ?

Hoa-vân.Long nghe Dương- Minh nói quá cảm động bèn vòng tay nói :

-- Xin thúc phụ từ.bi, chớ giết mấy người nầy tội nghiệp. vì mấy anh đây là bằng-hữu với cháu, xin vì cháu mà tha chết cho họ .

TMSACH.COM.VN

— Này Hoa-vân-Long ! cháu tưởng đâu bọn nó thương cháu lắm sao ? lúc tại núi cát, thằng Lôi-Minh nó bảo giúp quan-binh mà bắt cháu, còn Dương-Minh nó đúng âm-khí mà liện cháu luy cho quan-binh bắt, khỏi ác-cảm với cháu, nhưng nó ném cục đá ấy chẳng trúng cháu, trở trúng quan nhơn, cháu còn mộng là nó cứu cháu hay sao ?

Dương-Minh nghe qua lấy làm kỳ-quái, nghĩ việc bọn mình mưu-tính nhau, sao lão đạo lại biết, còn Lôi-Minh thì rống họng mắng lên inh-ỏi, Hoa-thanh-Phong lập-tức dạy đem cột bốn vị anh-hùng vào tru sắp hàng ngang nhau, hương, đăng, hoa. đồ ngủ cúng, vật-thực, sắp đặt sẵn-sàng, bày trí trên bàn bát-tiên ; Trần-Lượng nói :

– Thảm quá ! Đâu ngờ chúng ta nay chết tại nơi nầy, đã đúng với lời của Tế-công tiên-đoán ; cấm chơn trong một tháng, nhưng tại mình chẳng nghe lời phải nguy rồi ; Đây là tại Lục-Thông chẳng nghe lời mà liên.luy tới anh em.

Dương.Minh nói :

– Sự đã như thế có nói cũng rồi.

Lôi-Minh và Trần-Lượng nói :

— Chúng-tôi không cha-mẹ, vợ con ràng buộc, có chết cũng không đáng kể ; Khổng-đại-ca dĩ-nhiên là người xuất-gia, chết thì vạn sự giai hưu, chỉ có Dương-đại-ca, thì mẹ già vợ yếu con thơ, hết sức khó chết.

Nghe qua lời ấy Dương-Minh trong lòng thảm động đau đớn thở dài nói :

-- Hai hiền-đệ chớ nói chi lời ấy, làm người sanh có chỗ, chết có nơi, Diêm-vương chú định canh ba chết, dâu có thế lực gì huởn lại canh năm, nay anh-em chúng-ta đồng chết một chỗ là việc đáng vui chớ.

Trần-Lượng nói :

-- Giờ chết đã sắp đến mà vui nỗi gì ?

Chớ em chẳng có coi truyện Tam-quốc-Chí, ba anh-em bàn-đào kết nghĩa, chẳng kể đồng sanh, nhưng nguyện đồng thác còn chẳng được thay ; nay anh-em chúng-ta đồng năm, ngày, tháng, giờ, chết với nhau, phải vui sướng không ?

Dứt lời Hoa-thanh-Phong bão hưng ra một cái bình, đặng thâu âm-hồn của bọn nó vào bình : Cương-thiên-Thoại nói :

— Bạch sư-phụ ! thầy luyện Ngũ-quỉ âm-hồn-kiếm, hiện đây có bốn người còn thiếu một người nữa,

Hoa-thanh-Phong nghe nói hoát nhiên đại ngộ, nói :

-- Ử hê ! còn thiếu một người đâu có thể luyện được.

Cương-thiên-Thoại nói :

-- Bây giờ phải hạ sơn tìm thêm một người nữa mới luyện được,

-- Khỏi phải tìm đâu cho mất công, xuống dưới trù-phòng bắt thêm người ăn cơm là đủ.

TIMSACH.COM.VN

Người ăn cơm dưới trù-phòng là Hắc-phong-qui Trương-Vinh ; nguyên vì Trương-Vinh đứng tại gốc cây mà chờ Hoa-vân-Long mua phiêu ; chờ quá lâu chẳng thấy Hoa-vân-Long trở ra, đương lúc chờ đợi quá bực, bèn thấy bọn Dương-Minh Lôi-Minh, Trần-Lượng, Khổng-Qui và Lục-Thông, năm người ở phía chánh-bắc đi qua phía Nam : Trương-Vinh giựt mình kiếm chỗ ẩn trốn sợ Dương-Minh ngó thấy chắc không tha, nó núp thấy quan nhơn rượt Hoa-vân-Long phía chánh-nam ; lúc ấy Lôi-Minh và Dương-Minh nói chi nó đều nghe hết, nó sợ bọn Dương-Minh thấy, nên lỏn về núi Cổ-thiên trước, vào ra mắt Hoa-thanh-Phong, thuật hết việc Hoa-vân-Long bị quan binh rượt bắt, và những lời của Lôi-Minh, Dương-Minh nói cùng cầm đá liện Hoa-vân-Long, nên kia mới biết mà nói lại ; chớ không phải tiên tri chi hết ; Trương-Vinh đương ăn cơm dưới trù - phòng ; Cương-thiên-Thoại xuống nói :

TIMSACH.COM.VN

— Trương-Vinh ! hiện tổ-sư luyện Ngũ quỉ âm-dương kiếm, còn thiếu một người.

— Để tôi xuống núi kiếm cho.

— Mi khỏi phải đi kiếm, tổ-sư đã định mi thêm vào là đủ, vì tuổi mi sống có bao nhiêu đó thôi.

Trương-Vinh nghe nói mặt mày biến sắc nói :

— Đừng bắt tôi thêm vào đó tội nghiệp mà.

— Không có ngươi đâu được !

Dứt lời trỏ ngón tay chỉ định-trụ Trương-Vinh cựa quậy hết được ; tức thì đem Trương-Vinh cột vào trụ ; Trương-Vinh trong miệng van-lơn cầu nhiêu không ngớt :

— Xin tổ-sư-gia từ-bi tha tôi ! nhiêu mạng tôi !

Nhưng Hoa-thanh-Phong là người cực ác, chẳng đoái hoài chi tới lời của Trương-Vinh van-lơn nài-nỉ, liền kêu Cương-thiên-Thoại bảo :

— Con coi chừng ta dùng bữu-kiếm khiêu bùa rớt trên đầu tên nào thì lấy trái tim tên ấy đặng ta thâu hồn nó.

Cương.thiên-Thoại gật đầu vâng dạ ! Hoa.thanh-Phong hoạ bùa xong, dán trên mũi kiếm, miệng niệm thần chú đốt bùa và quảy bửu-kiếm một vòng; lá bùa ấy rớt trên đầu Trương-Vinh ; Dương-Minh thấy nói :

— Xong lắm ! ta muốn mục-kích cái chết của Trương. Vinh trước mắt ta, dầu ta có thác xuống cửu.tuyền cũng vui dạ được.

Chỉ nghe Hoa.thanh-Phong bên kia ra linh hành hình ; Cương-thiên-Thoại cầm bữu-kiếm bụp vào ngực Trương-Vinh rọc xuống rột ! năm luồng âm-khí của Trương-Vinh xẹt ra, tiếp theo đó máu tươi tuôn ra linh-láng ; Cương.thiên-Thoại đội nước rửa sạch, thò tay vô thâu lấy trái tim coi và trao cho Hoa-thanh-Phong, lão-đạo xỏ mũi kiếm vô trái tim, miệng niệm thần-chú, tức thì bửu kiếm nhảy lòa một cái, thâu âm-hồn của Trương.Vinh vào bình. lão đạo niệm « Cấp-cấp như luật lịnh sắc » dùng ngón tay chỉ, âm-hồn của Trương-Vinh không thể ra được. Hoa.thanh-Phong tiếp đốt bùa thứ hai, miệng niệm thần chú quơi bửu-kiếm như trước : lá bùa rớt trên đầu Dương-Minh ; Dương.Minh nói :

— Ngu-huynh đi trước, ba hiền-đệ lần-lựa đi sau, đồng hội ở Uổng-Tử.thành sẽ gặp nhau.

Lôi-Minh, Trần-Lượng và Khổng-Qúi nghe đau đớn trong lòng như đao cắt, kẻ ngó lơ người nhắm mắt, chẳng dám ngó cách chết đau đớn của đại ca mình.

Hoa-thanh-Phong ra lịnh Cương-thiên-Thoại hành-hình Dương-Minh lúc nầy cắng răng nhắm mắt mà chờ tử-thần; Cương-thiên-Thoại lột quần áo của Dương-Minh đặng làm phận sự, bửu-kiếm đâm vào ngực Dương-Minh nghe một tiếng bụp ! hồng-quang chói loà, máu tươi tung-tóe ra có vọt, thấy Cương-thiên-Thoại ngã đùng xuống đất rung-rẫy dành-dạch.

Cương-thiên.Thoại đương cầm bửu-kiếm hành-hình Dương-Minh, nhưng sao quay lại ngã ra chết tươi, đầu nát tan óc văng ra tung-tóe.

Số là lúc Cương-thiên-Thoại cầm kiếm đâm vào ngực Dương-Minh ; chẳng ngờ ở ngoài nhảy vào một người là Vạn-Lý phi-lai Lục.Thông, người và côn đồng đến một lược xáng vô đầu Cương.thiên-Thoại nát tan ngã ra chết chẳng kiệp trối.

Nguyên vì Lục-Thông ở dưới núi chờ bọn Dương-Minh lâu quá cũng không thấy xuống, anh ta thầm tưởng : — Mình chờ mấy ảnh bây giờ đói quá tính sao? biết đâu mà kiếm cơm ăn ; đương lúc nghỉ-ngơi, bỗng có người bán bánh bao mang tới, thấy Lục-Thông đứng cao nghiệu, như tòa-tháp đồng đen dựng ngang đường, tay cầm cây côn sắt quá to, chỉ tính cho Lục-Thông là bọng người đón đường cướp của, nên kinh sợ mặt mày xanh như tàu lá, nói :

TAISACH.COM.VN

—Thưa đại-gia muốn chi đây ?

Lục-Thông bỏ cái choàn xuống đất nói :

— Ông muốn ăn bánh bao.

Tên bán bánh hoảng sợ trúc cả 105 cái bánh bao xuống đất, quải gánh không mà chạy, Lục-Thông kêu lớn nói :

— Trở lại đây.

— Thưa ông muốn lột bộ y-phục tôi nữa sao ?

— Để ông trả tiền cho.

Vừa nói vừa móc ra một đinh chừng năm lượng trao cho người bán bánh ; kia mới rõ Lục-Thông là người tốt, nói :

— Số bánh ấy đâu có nhiều tiền quá vậy.

— Được mà ! chú cất đi.

Người bán bánh đi rồi, Lục-Thông thấy bánh bao gió thổi khô mặt da nức xé, trong miệng lầm-bầm nói :

— Mầy cười hả ta ăn mầy trước.

Hắn cầm lên ăn ngon lành, kế thấy một cái nữa nức xé ra, hắn nói :

— Mầy cười tao ăn mầy.

Ăn và nói lăm-bẩm :

— Mầy ảnh lên trển ăn no nê rồi đa.

Dứt lời thấy hòa-thượng đi tới với một người ; Tế-công nói :

— Luc-Thông! sao chú không lên thăm chừng, bọn nó mổ lấy trái tim Dương-đại-ca của chú ở trên kia.

— Thiệt sao ?

— Thiệt chớ.

Luc-Thông cầm cổn sắt chạy ù lên núi, bánh bao rớt cũng đường cũng không kể tới ; chạy tới hàng rào tường nó ngó vào thấy quả Dương-Minh bị trói tại trụ và đương khởi hành hình ; Luc-Thông thấy vậy quýnh rồi, nó nhảy qua rào tường và đập cổn xuống đầu Cương-thiên-Thoại nát bấy như tương ; Hoa-thanh-Phong thấy tòa-hỏa con mất nói :

— Thằng tù nầy dám cả gan giết đệ-tử ta !

Luc-Thông chẳng đếm tới quơi cổn đập luôn Hoa-thanh-Phong ; lão-đạo trỏ ngón tay chỉ Luc-Thông không lay-động được; lão.đạo quơi kiếm chém vô cổ Luc-Thông một lằng trắng toá; Luc-Thông cười ngất nói :

— Thân của ông đã thành đồng rồi, mầy đâu biết, nhưng ta không cho mầy biết ông chỉ có lửa,nước sôi cùng chôn sống là trị ông được, thì mầy làm gì tao được .

Lão-đạo nghe nói vậy bảo đạo- đồng vác củi gom lại đốt cho nó chết,báo cừu cho đệ-tử ta;đồng- tử lập. tức vác củi gom lại đặng đốt; Luc- Thông thấy nguy rồi nói :

— Như thế chẳng xong rồi; ai bày nó vậy cà ?

TIMSACH.COM.VN

Dương-Minh thấy vậy than thầm nói :

— Lục.Thông thiệt quá khờ-khạo, người nhục-nhãn Phật-tâm như thế, trọn đời chẳng biết gian trá ; sao lại gặp phải cái bào quá thảm vầy, trời đất cao-minh sao không soi xét giùm ! !

Lục-Thông lúc nầy hoản-hốt, cất tiếng la :

— Sư-phụ ơi ! mau đến cứu mạng cho con ! !

Chỉ nghe phía ngoài có tiếng đáp lời :

— Có ta đến đây ! đồ-đệ chớ sợ ; thằng nào dám đốt đồ-đệ ta đó ?

Coi kỹ lại là Tế-Công hòa-thượng đến giải-cứu mấy vị anh-hùng.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Chín Mươi Ba.

Cổ-thiên-sơn, Hoa-thanh-Phong luyện kiếm
Tại chùa Thiết-Phật Tế-Công thiền sư cứu người.

HOA-thanh-Phong đương toan châm lửa đốt Lục-Thông, tức có Tế-Công đến.

Nhắc lại Tế-Công tại Cổ-Phật-tự rược theo Hoa-vân.Long chạy một đổi, hoà-thượng trở lại móc trong lưng ra ba hườn thuốc, cho Phi-thiên - hỏa - tổ Tần- nguyên-Lượng, Lập-địa Ôn-thần Mã-triệu-Hùng, Thiên lý Chủy Dương-Thuận, đồng uống-giải nộc-phiêu lành mạnh như xưa ; ba người làm lễ hoà-thượng tạ ơn cứu mạng rằng :

— Mông ơn thánh-tăng cứu mạng, xin lãnh giáo thánh-tăng tôn-tánh đại danh.

Tế-Công nói pháp-danh mình v,v... ; ba người nói :

— Ơn sư-phụ cứu tái-sanh chúng tôi đây, không biết bao

giờ báo đáp cho được ; chúc cầu non thanh thủy tù giúp cho ngài ngọn gió an-nhàn tiêu.dao ; về nhà chúng tôi cũng vẫn truy niệm ơn ngài.

Mấy người ấy đi rồi, Tế-Công kêu địa-phương báo quan giao chùa Cổ-Phật cho quan chọn người tru-trì ; Tế-công trở về chùa Thiết-Phật, mọi người còn oán trách hoà-thượng. chẳng ngờ hoà-thượng giết mãng-xà-tinh cứu đời ; phần đông người tốn tiền quá nhiều, nhưng bịnh còn nên trách hiện đâu có ai trị đặng ; hoà.thượng bước vào chùa Thiết-Phật nghe trách như thế, bèn nói :

— Qui vị chớ oán-trách tôi, tôi có thể thí cho thánh-thủy trong chùa, ai có bịnh đến uống tôi bảo-đảm uống vào thì mạnh liền.

Tế-Công day lập-tức gánh lại mấy chục gánh nước, chứa trong 10 cái lu đồn ; hoà-thượng mốc ra 10 vục thuốc vọc bỏ trong 10 lu nước ; mọi người nghe hơi nước ấy thơm bác-ngác thiên-hạ đổn nhau, xúm lại múc thánh-thủy về uống, quả nhiên uống vào thì đều lành mạnh cả, chẳng phải là trị cổ.chứng mà thôi, bịnh chi uống cũng lành mạnh cả : trong nhơn-dân ai cũng cảm-khích ơn ngài ; một hôm Hòa-thượng nói :

— Tôi có chuyện cần phải đi, không thể ở đây mà cho thánh.thủy hoài được.

Hòa.thượng trở lại tuần-kiểm-ty, kêu bốn vị ban-đầu, đem Phùng-nguyên-Chi về huyện Khai-Hóa ; tri-huyện Trịnh-nguyên-Long liền ra nghinh-tiếp Tế.công vào thơ.phòng ; tri huyện nói :

— Mông ơn thánh-tăng trừ hại trong địa-phương cứu giúp lê-dân, bản-huyện quá cảm-khích-

— Đấy là việc nhỏ; đâu có chi đáng kể.

— Thánh-tăng từ đâu lại đây, còn tên tặc nầy nguyên-nhân là sao ?

— Chính thằng nầy nó trộm công-văn, hiện ở huyện Long-Du còn có một tên tặc nữa kêu là Tiêu-thần.phi-Tử-Phái, đồng - án với thằng nầy ; tôi dắc hai vị ban - đầu Dương - quốc - Đống cùng Doãn - sĩ-Hùng đồng biện án cho huyện Long-Du, cầu ngài một tờ công-văn, phái vài vị giải tên tặc nầy về huyện Long-Du phát-lạc.

Tri-huyện Trịnh-nguyên-Long gật đầu xin vâng ! tặc-nhơn Phùng-nguyên-Chi đứng một bên nghe vậy giựt mình, thầm nói :

— Anh-em lục lâm ta đây đông, nếu giải mình đi dọc đường chắc sẽ gặp anh em giải cứu mình có sợ gì .

Tặc thầm nói trong bụng, Tế-Công hòa-thượng nghe được trả lời :

— Phải rồi. Trong như thế đúng lắm, dọc đường sẽ có bằng-hữu mi giải-cứu cho, ta đây cũng tự có phương-pháp khác, quan huyện dạy người lấy đất vàng nhồi với nước, thoa mặt tên tặc ấy không ai nhận ra và Ngài cho một cái thơ ; phải bốn người giải-sai, đồng đi với Dương-quốc-Thái và Doãn.sĩ-Hùng giải tặc.

Doãn-sĩ-Hùng cùng Dương-quốc-Thái tạ ơn tri-huyện cùng tạ ơn Tế-công xong rồi ; đồng áp-giải tặc-nhơn ; hòa-thượng cùng với Sài, Đồ hai vị ban.đầu cáo từ ra đi, tri-huyện đưa ra khỏi vệ-môn, hòa-thượng vòng tay tác biệt ; Sài.đầu nói :

— Bạch sư-phụ ! thầy lúc ở Lâm-an dắc hai tôi đi bắt Hoa-vân-Long, đến nay lâu rồi mà bắt cũng chưa được nó, thầy nghĩ coi : gia-đình chúng tôi, mẹ già, vợ yếu, con thơ, ngày đêm trông-đợi, đói rách thế nào cũng không rõ ; bát cơm chén nước của gia.đình cũng là hi-vọng nơi chúng tôi ; hai tôi mang sao đội nguyệt đi sai-sự bấy lâu nay mà cũng bắt chưa được Hoa-vân-Long.

TIMSACH.COM.VN

— Hai vị yên lòng theo ta sẽ bắt Hoa-vân-Long.

Hai vị ban-đầu chẳng biết-tính sao, đành riếu-riếu đi theo Tế-công. hòa-thượng nói :

— Không xong rồi ! trong mình ta sao rận nhiều quá, nó cắn ta điên đầu.

Dứt lời hòa-thượng mò bắt một nắm rận ở trước thả ra sau lưng. ở sau lưng bắt thả đàng trước ngực ; Sài-đầu thấy làm kỳ vậy mới hỏi :

— Sao thầy chẳng quăng hắc nó cho rồi, lại bỏ nó trong mình nữa ?

— Chú không hiểu ; ta đời chỗ cho rận chớ quăng nó đi trái thủy thổ nó chết tội :

— Thầy giã-ngộ sao chớ ! loài rận mà chẳng hạp thuỷ thổ nổi gì.

TIMSACH.COM.VN

— Bầy rận nầy phải cho nó uống nước kẻo nó khát tội nghiệp.

Dứt lời thì đã tới mé sông, hòa thượng đi thẳng xuống sông, Sài đầu liền biết ngay hòa- thượng muốn trốn đi, bèn hỏi:

— Sư-phụ muốn lánh đi, cùng hai tôi gặp nhau tại đâu ?

-- Chúng ta sẽ gặp nhau ở huyện Thường-Sơn .

Dứt lời thì hòa.thượng lặng xuống nước biến mất; Sài,Đỗ hai vị ban đầu ôm hận mà đi, hòa-thượng thấy hai vị đi rồi trời lên, thẳng đến Cổ. thiên- Tự, dọc đường gặp một người ăn mày mang một cái bị, trên có biên :

Ngày ăn cơm trăm họ, Đêm ngụ cỏ-miếu-đường ;
Chẳng di-phạm pháp-sự, Đâu sợ gặp quán-vương.

Hòa-thượng nói :

— Chú đi đâu kiếm cơm ăn đây ?

— Tôi đi tới đám cưới chúc mừng họ mà ăn cơm.

-- Tôi với chú đồng đi nhé ?

— Hòa-thượng tới đó sao được .

— Tôi cũng chúc mừng người ta vậy .

-- Người ta mở đám cưới, hòa-thượng tới đó người ta không hài lòng .

— Không sao mà ! vào đó ta không nói chi. làm như người trong nhà là xong. Dứt lời hai người đồng đi vừa tới dưới núi Cổ-Thiên, gặp Luc-Thông lầm-bầm với mấy cái bánh bao ; hòa-thượng nói :

— Luc-Thông sao chú không lên thăm chừng. để bọn nó mổ lấy trái tim Dương-đại ca của chú ở trên kia.

— Thiệt sao ?

— Thiệt chớ.

TIMSACH.COM.VN

Luc-Thông đứng dậy chạy đánh rơi bánh bao đổ lứ tung ; hòa-thượng kêu người ăn mày nói :

— Anh lượm bánh bao ấy mà ăn.

— Hòa-thượng không ăn sao ?

— Tôi không ăn, anh ăn đi.

Hòa-thượng bảo người ăn mày lượm hết bánh bao mà ăn, vì bổ người ta sợ đồ có thuốc độc không ai thèm lượm ; anh kia lượm hết bánh đi rồi, hòa-thượng thẳng lên núi, tới Lăng.Vân-quán nghe Luc-Thông la :

— Sư-phụ mau lại cứu con !

— Có thầy đến đây.

Hòa-thượng lấy tay rờ thiên-linh-cái án-tru ba vừng quang nhảy vào ; Hoa-Thanh-Phong đương lo châm lửa đốt Luc-Thông ; hòa-thượng nói :

— Hay cho lão-đạo giả-mang, mi dám cả gan hại người một cách ác-nghiệt.

Hoa-thanh-Phong nổi giận hét vang rằng :

— Mi là ai ?

— Ta là Tế-điên ở chùa Linh-Ẩn tại Tây-Hồ đây ; mi đã là người xuất-gia làm môn-đồ Tam - Thanh - giáo sao chẳng giữ giái : sát, đạo, dâm, vọng, tữu, trở sát hại mạng người một cách vô-cớ như thế ; hòa-thượng đâu thể dung mi được.

Hoa-thanh-Phong thấy hoà - thượng rách-rưới lam-lu như ăn mày ; định cho là hạng phàm-phu tục-tử, chớ bực La-Hán thì trên đầu có kim-quang, kim-tiên thì trên đầu có bạch-quang, yêu-tinh thì có hắc-khí, trên đầu nó chẳng có ấn chứng chi ; nhưng không ngờ hoà-thượng đã ẩn tru linh-quang không cho kia biết.

Lão-đạo nói :

— Thằng Tế-điên nỡ dám chọc tức ta chớ.

— Ta cũng giận mi lắm, chắc mi phải chết.

— Tế-điên ! mi dám cả gan khi ta thái-thậm, đồ-đệ ta là Trương-diệu-Hưng ở Ngũ-Tiên-sơn Tường vân-quán, bị mi đốt chết ; mi lại vô cớ khuấy phá Thiết-Phật-tự, Thường-đạo-hữu cho ta nằm mộng nói : — Bị mi đánh tan hết 500 năm đạo-hạnh, mi lại đốt râu đồ-đệ ta là Cương-thiên-Thoại và đuổi đi làm xấu hổ ; mi lại thường ngày theo bắt châu ta là Hoa.vân-Long, nay mi lại đến đây gân tới việc ta, thì khác chi là bướm đáp vô lửa, tự mi tìm lấy tử-thần ; nếu mi biết chuyện thì qui lạy ta mà xưng Tổ.Sư-Gia ba lần, sơn-nhơn sẽ ban cho mi đức háo-sanh khỏi chết.

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Lão-đạo nầy khéo nói sàm ! mi dầu qui lạy kêu ta Tổ-Tông-Gia, ta cũng không nhiêu mi được.

Hoa.thanh-Phong nghe nói nổi giận căm gan, múa bửu-kiếm chiếu ngay đầu hòa-thượng chém xuống, hòa-thượng trở khỏi và lồn ra sau lưng ôm lão-đạo đẩy tới một cái rất mạnh ;

TIMSACH.COM.VN

lão-đạo quài đầu trả miếng xiêng tâm, hòa-thượng tràn khỏi, tay tả nắm lão-đạo, tay hữu vả lão-đạo một tác tai ; lão-đạo giận quá hét vang ; hoà-thượng lanh-lẹ lạ đời tràn né như chớp nhán, xô qua, đẩy lại, tác tai, lọc lét, chọc lão-đạo tức muốn trào máu, múa bửu kiếm vu-vu, nhưng không hề trúng tới thân hòa-thượng, lão-đạo muốn hạ kia cho mau, liền nhảy ra ngoài xa nói :

— Tế-điên ! mi đã tới số chết rồi, đừng oán chơn-nhơn nha, ta dùng pháp-bửu giết mi cho rõ ta lợi hại.

Dứt lời lão-đạo nắm bửu-bối trong túi da cá ra rải xuống đất , miệng niệm :

« Thái-thượng lão-quân, cấp-cấp như luật lịnh sắc ».

Trong chớp mắt nổi lên một trận cuồng-phong « đùng đùng » cây ngã, đá bay, mù mịt cả đất trời ; hòa-thượng ngó thấy rất nhiều loài : chồn, cheo, mèo, thỏ, cọp-hùm, các loài thú rừng hung-ác xốc tới hòa-thượng ; Tế-Công trỏ ngón tay chỉ miệng niệm :

« Án ma ni bát mế hồng » một lằng huỳnh-quang xẹt vào loài ác-thú, đều hiện nguyên hình toàn là giấy ; lão-đạo thấy phá pháp-bửu minh thì cám-tức, chỉ kiếm bắt ấn, niệm chú lâm-râm, thấy hiện ra vô số độc-xà quái mãng, trăn rắn quá to áp tới cắn ; hòa.thượng cười ngất trỏ ngón tay chỉ, miệng niệm : Án ma ni bát mế hồng » những loài rắn độc mãng-xà đều biến mất ; lão-đạo thấy hòa-thượng phá luôn hai môn pháp-bửu thì nổi nóng quyết hạ độc-thủ, châm đốt cửi cháy, miệng niệm thần-chú thúc lên, chớp mắt lửa cháy phừn-phừn vây đốt hòa-thượng.

Hồi Thứ Chín Mươi Bốn

Tăng, đạo đấu tại phép Lăng-Tiệu-Quán.
Đệ-huynh tống tin Mã-gia-hồ.

TVSACH.COM.VN

CỬU-cung chơn-nhơn Hoa-thanh-Phong đốt lửa đọc chú quyết đốt Tế-công ; chẳng ngờ hòa-thượng miệng niệm « Án, ma ni bát mế hồng, Án, sắc lịnh hích » luồng lửa quay lại đốt lão-đạo, lập-tức lão-đạo áo-xiêm cháy lên phừn-phừn, liệu thế không xong nhảy vọt vô Yên-Vân-tháp, hòa-thượng niệm thần-chú, lửa càng cháy càng vượng lên vây xung quang tháp đỏ hừng; đốt lão-đạo râu, tóc, áo-xiêm ra tro hết, lửa cháy ruồng vô tháp, lão-đạo la hoảng cầu cứu :

— Xin thánh-tăng từ-bi nhiêu mạng tôi, đệ-tử chẳng dâm tái-phạm nữa.

Tế-công nguyên là đấng Phật-tâm từ-bi, nghe kia nài-nĩ ai-cầu, liền trỏ ngón tay chỉ vào tháp, vừng lửa đều tắc rụi ; Hoa-thanh-Phong trong tháp bước ra, vận Chẩn-khước-phong chạy trốn, hòa-thượng chẳng rượt theo lo mở trói cho bọn Dương-Minh, ruồng kiếm dâm-tặc, tẻ ra Hoa-vân-Long đã chạy trốn trước rồi, trong chùa chỉ còn lại hốn đứa đạo-đồng nhỏ sợ rung-rẩy lập-cập ; hòa-thượng không nỡ vi-hại nó, nên nói :

— Mấy ông đừng sợ, hiện bây giờ trong chùa có bao nhiêu người ?

— Còn có một mình sư-huynh tôi là Lưu-diệu-Thông đương bịnh nặng.

— Được ! để chúc nữa ta trị bịnh giùm cho nó.

— Bọn Dương-Minh bước lại xá hòa-thượng đồng nói :

— Chúng-tôi đã tạ ơn thánh-tăng cứu mạng, nếu không có thầy tới thì chúng-tôi đã chết hết rồi.

Hòa-thượng kêu Dương-Minh, Lôi-Minh, Trần-Lượng nói :

— Ta cậy ba người đem giùm một phong thơ tới Mã-gia-hỗ huyện Thường-Sơn, tìm Bạch-nghiệm Chuyên-Chư Mã-Tuấn, giao cho Mã đại-quan-nhơn, ngày mai mặt trời

TIMSACH.COM.VN

vừa lặng phải đem thơ tới liền, dầu có mắc việc chi cũng chớ bỏ qua, lo trao giùm thơ ấy cho mau, vì là việc quang trọng đại-sự trễ không thể được.

Dương-Minh nói :

-- Vâng ! dấy là việc nhỏ, không sao đâu mà thầy lo ; ha tôi quyết chẳng dám lãng-xao.

Hòa.thượng lấy phong thơ trao cho Dương-Minh xong rồi, nói :

-- Qui vị đi đường đừng quản tôi việc ai

— Sư-phụ đừng lo ! chúng-tôi sẽ đưa thơ đến cho người. Tức thời ba vị anh-hùng cáo từ đi thấm-thoát dài theo mé núi Cổ-Thiên-sơn; được mười mấy dặm đường trời đất mù-mịt phong vân cuồn-cuộn giăng bủa tứ phương, sấm-sét rền vang chớp-nhoáng không ngớt ; gió to mưa lớn ồ-ồ đổ tới như cầm hành mà đổ ; ba vị anh-hùng ra sức chạy giông, kiếm chỗ đục mưa, tới tiểu-gia.trang có một cửa đại-môn, ba vị anh-hùng vào đó đục mưa trông dâu mưa chút lát là tạnh, nào ngờ mưa càng ngày càng lớn, nước đổ xuống như suối ; đường xá ngập lên cả mấy thước, bầu chốc trời tối đen như mực ; ba vị anh-hùng đương lúc nguy-cấp, phía trong có một người bước ra nói.

— Mời ba vị đi đặng tôi đóng cửa.

Dương-Minh thấy ngoài mưa chưa tạnh, hỏi :

— Xin tá-túc nhờ một chút, hỏi thăm anh nơi đây có tiệm chi không ?

— Thưa không có, đi khỏi Tiểu-gia-trang nầy tới Kim-gia-trang mới có tiệm,

— Ở đây có chùa miễu chi không ?

— Chùa miễu cũng không có.

— Chúng tôi là người phương xa đi lỡ đường lại mắc mưa, yêu-cầu trang-chủ cho chúng tôi tá-túc nhờ một đêm được cùng không ?

— Sợ không được ! vì trước kia cũng có một người đi lỡ đường xin tá-túc, ông chủ chúng tôi lại cho nó mượn chiếu mền ngủ ; ngày kế, trời chưa sáng nó đã ôm mền chiếu đi mất, lại còn lấy nầy kia là khác nữa, nên nay sợ chủ tôi không cho tá-túc nữa.

Dương.Minh thấy mời không thể đi được, bèn xuống nước nắn-nĩ rằng :

— Phải như thế mà ai lại không sanh nghi, nhưng chúng tôi là người bảo-phiêu miền Giang-Tây ai cũng đều biết, ngặt bị mắc đám mưa nầy lớn quá đi không thể được ; nhờ trang-chủ cho tá-túc nhờ một đêm, chúng tôi cũng có một phần lương-tâm ; chẳng phải như bọn lưu-manh kia đâu ; nhờ ông nói lại với chủ ông giùm.

— Mấy vị ở đây chờ tôi một chút, đợi lịnh chủ tôi định sao ?

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời người ấy trở vô, một lát trở ra nói :

— Thưa ba vị ! chủ tôi có lời mời ba vị.

Ba vị anh-hùng liền theo chơn người ấy mà vô nhà, thấy một ông già chừng 70 tuổi, râu bạc trắng phao, đầu đội khăn viên-ngoại xanh, mặc áo lụa xanh bông to, thấy ba người bước vô liền đứng vậy vòng tay chào nói :

— Mời ba tráng-sĩ ngồi, tôi vừa nghe chú đây cho biết ba vị bảo-phiêu, lão xin muốn biết qui tánh của ba vị.

Ba người đều xưng tên của mình xong rồi ; Dương-Minh nói :

— Chẳng dám nào ba tôi xin biết tên họ của ông chủ, chúng tôi quá ngại làm bận lòng ông.

— Ba vị thốt chi lời ấy, đặt ra bốn biển đều anh-em, lão tên là Kim-Vinh.

Dương-Minh thấy trong nhà chưn dọn huy-hoàng, sơn-thủy tứ thời liễn đối và nhiều bức danh-họa, hiện ra có vẻ là

một nhà tài-chủ, có người bưng nước trà xơi ; Kim-lão-trượng dạy dọn cơm rượu lập-tức, bọn gia-nhơn lao bàn dọn thức ăn chưng rượa xong rồi, Kim-viên-ngoại mời :

Mời ba vị đạm-bạc với lão tửu thực đơn-sơ một bữa lấy thảo.

Dương-Minh nói :

Chúng tôi mang ơn lão-trượng chiếu-cố, chẳng biết làm sao mà báo đáp cho được, đâu dám cáu-nệ chi.

Dứt lời mấy vị anh-hùng ráp lại ăn-uống ; chỉ thấy lão-trượng ngồi buồn nghiến, Lôi.Minh lẹ miệng nói :

- Ông thiệt chẳng đúng mà, đã mời chúng-tôi ăn trở lại buồn-bực xót lòng, phải ông không thí-xả thì hồi nảy đừng mời chúng-tôi ăn.

TIMSACH.COM.VN

— Lôi tráng-sĩ vì sao lại buông lời như thế, nếu ta không thí-xả thì hồi sớm ta không cho qui vị tá-túc rồi.

— Sao tôi thấy ông hiện sắc mặt không vui,như thế ?

— Ba vị có chỗ chưa rõ, lão nay đã 68 tuổi chỉ có một đứa con gái tên là Sảo-Nương 19 tuổi, lão tưng-kiêu như ngọc minh-châu lão chưa hứa gả cho ai ; hiện con gái lão bị yêu - tinh làm hôn-mê, coi thế không phải là bịnh, lão nghe con nó nói : — Yêu-tinh đó là nữ-yêu ; ta dán cáo bạch khắp nơi mưu tìm thầy bắt yêu trị bịnh cho con, cúng miễu chùa cũng rước không được thầy, nên lão âu-sầu buồn-bực.

— Việc đó không sao mà, thầy tôi biết bắt yêu.

— Thầy của tráng-sĩ là ai ?

— Thầy tôi là Tế-công ở chùa Linh-Ẩn, mà tôi cũng biết bắt yêu nữa.

— Tráng-sĩ học với ai mà bắt yêu được ?

— Tôi theo học với Thiết-Quan lão.đạo ở núi Long-Hổ tại Giang-Tây.

Lão-trượng nghe trong bụng vui-mừng, nói :

— Lôi-pháp quan biết bắt yêu, xin cứu giùm con gái lão.

— Không sao! để chúng-tôi ra sau nhà bắt yêu giùm cho.

Ông già bảo gia-nhơn cho cô-nương hay, dời qua phòng khác, nhường cho ba vị vô phòng cô-nương mà bắt yêu ; gia-nhơn vâng ! dạ ! phút-chút trở lại nói :

— Thưa cô-nương đã dời chỗ rồi.

Lão-trượng mời ba vị đi thẳng vào hậu-đường, ba gian Bắc-phòng, chính giữa là phòng ngũ của cô-nương, trong phòng có hơi dầu phấn thơm bát ngát ; lão-trượng lui lại đàng trước ; Dương-Minh nói :

— Bộ Lôi nhị-đệ khủng-điên rồi sao ?

— Tôi đâu có khủng điên chi.

— Em không điên sao lại nói biết bắt yêu ?

— Không sao mà ! tôi thấy lão-trượng ấy quá bỏn-sẻn tôi nói biết bắt yêu ; nên lão thêm lên rất nhiều gà, vịt, cá, thịt, ăn trước một bụng rồi sẽ hay, yêu-tinh tới thì chúng ta chạy lên thượng-phòng.

— Làm như thế đâu thể được.

— Không sao mà ! tôi ở trong đó mà chờ yêu-tinh, chẳng tới thì thôi, bằng nó tới thì tôi chém đầu nó có sợ gì.

— Cũng được ! cần yếu mình phải có gan cho chơn-chánh, thì các tà đều tan-vẹt ; vì tà bất cảm chánh, nên Thánh-đức nói : — Trí trung-hòa, thiên.địa vị yên, vạn-vật dục yên ; chúng-ta đem chánh-khí tượng-trưng thì tà tan hết.

— Đúng vậy ! người có 10 năm vượng thần-quỉ chẳng dám khinh.khi.

Trần-Lượng nói :

– Tôi đứng cửa sau cầm đao chờ yêu.

Lôi-Minh nói :

— Tôi nằm trong trướng giã đò là cô-nương cho.

Dương-Minh nói :

— Ta chẳng khoẻ xin kiếu nằm ngoài phòng mà nghĩ.

Lôi-Minh nói :

– Dương-đại-ca lên trên Tây-phòng mà ngũ đi cho khoẻ đừng lo.

Dương-Minh lên trên Tây-phòng ngồi nghĩ, chờ chẳng dám ngũ ; ba người chờ mãi đến trống trở canh hai, nghe có trận gió thổi đến, tiếp theo phía ngoài có tiếng chơn bước, tiếng kêu cũng như tiếng đầu cây lăng kêu rằng :

– Hiền-muội ơi ! em ngủ rồi sao, ta đến có ý cùng em nói chuyện chơi.

Yêu-tinh tiến vào trong phòng nói :

– Úy ! có hơi ai dám vào phòng nầy đây ?

Lôi-Minh nghe thò tay rút đao ra phòng chém yêu.

Hồi Thứ Chín Mươi Lăm

Ba anh hùng đục mưa Kim-gía-trang.
Mãnh hào-kiệt chánh-khí kinh yêu-nữ.

LÔI-Minh, Trần-Lượng nghe ở ngoài có tiếng nói :— Có hơi người-ta,..

Lôi.Minh làm thinh chẳng nói rằng, rút đao ra hờ sẵng, thoạt thấy vén màn bước vào một nàng con gái ; Lôi-Minh hỏi :

– Đứa nào vào đó. ?

Vừa hỏi vừa chém tới một đao ; thấy một vừng hỏa-quang nhán sáng lòa, yêu-tinh chạy trốn mất, chẳng biết chém trúng hay không, nhưng thấy dưới đất có dấu máu, và có lông vàng đỏ dưới đất giống như lông chó hay là lông hồ-ly vậy.

Lôi-Minh la lên thì viên-ngoại đã dự-bị sẵng đốt đèn bưng vào với tên gia-nhơn, thấy dưới đất có dấu máu và lông vàng, chẳng biết yêu-tinh là vật gì.

Yêu.tinh đây nguyên là con chuộc vàng có 1200 năm đạo-hạnh, trước kia Tế.Công đã chín phen độ con chuộc vàng nầy, nhưng nó chẳng chừa, nay bị Lôi.Minh chém cho một đao chạy thẳng lên núi Lập-Không mà trốn ; lạy Lập.Không hòa-thượng làm thầy.

TIMSACH.COM.VN

Kim viên.ngoại thấy Lôi-Minh chém yêu có dấu máu rõ-ràng ; thì rất cảm tạ ơn Lôi-Minh ; cả nhà xúm nhau xăm-xỉ tới sáng ; Kim viên-ngoại đem ra 200 lượng bạc đền ơn cho Lôi-Minh, Lôi-Minh chẳng nhận, nhưng ông có ý kính số bạc ấy nên phải thâu phân chia cho ba người mỗi người là sau mươi mấy lượng, đồng nhau cáo từ ra đi ; Lôi-Minh nói :

— Dương-đại-ca thấy không, ba anh em ăn-uống đã không tốn tiền, còn đặng mỗi người sáu mươi mấy lượng bạc.

Dương-Minh nói :

— Về sau mấy em ăn quen như vầy, gặp thứ yêu-tinh mặt xanh râu đỏ, nó nuốt tươi mấy em có ngày đa, nay cũng nhờ thấy Tế-Công ngầm ủng-hộ nên mới được vậy :,.

Dứt lời thì đã gần tới huyện Thường-Sơn gặp một cái hố lớn, Trần-Lượng nói với anh em xin đi đại tiện một chút, bọn Dương-Minh gật đầu, Trần-Lượng xuống cái hố ấy ngồi ỉa ; chẳng ngờ ở dưới có một người mình cao 8 thước, mặt đen

như táo tàu mặc y phục vải xanh, tay cầm đao, nhắm sau lưng Trần-Lượng mà chém xuống ; Trần-Lượng đương ngồi thấy nhưng đứng dậy không kịp, liền nhảy xốc tới đá nghịch lại người kia một đá lăng cũ, Trần-Lượng nhảy tới đè luôn, và nói :

— Mầy cả gan dám chọc tới ông ha ! ha !..

Tên tặc ấy van-lơn nài-nỉ không ngớt miệng rằng :

– Xin đại-gia nhiêu mạng ! !

— Mi làm tặc ác bao lâu tên họ gì, ở đâu, nói thiệt, ta tha cho khỏi chết.

– Tôi là người Trần-Gian-phủ, huyện Đơn-Dương.

Trần-Lượng nghe nói người một quê.hương với mình thì không giết, hỏi :

ITMSACH.COM.VN

— Mi ở huyện Đơn-Dương mà họ tên gì ? ở làng nào ?

– Tôi ở Trần.gia-bảo .

Trần-Lượng thầm nghĩ :— Kia ở Trần-gia-bảo sao mình không biết, bèn hỏi :

— Mi tên gì ? trụ Trần-gia-Bảo mà phía nào ?

Tôi ở Trần - gia-Bảo đường phía Bắc, họ Trần kêu là Trần-Lượng, hiệu là Thánh-thủ bạch-viên,

Trần-Lượng nghe nổi giận đánh tặc.nhơn một tác tai. Dương-Minh, Lôi-Minh đi cũng chưa xa chạy trở lại, Dương-Minh hỏi :

— Việc gì vậy chú ba.

Trần - Lượng nói :

— Tôi ngồi ỉa, nó ở sau lưng chém lén bị tôi bắt được, nhưng chẳng biết nó tên gì đại-ca hỏi nó thử nào.

Dương-Minh hỏi tên tặc rằng :

— Mi họ tên gì ?

—Tôi tên là Trần-Lượng, hiệu là Thánh.thủ bạch-viên:

Lôi-Minh cười một cách khinh bỉ nói :

— Thằng nầy cả gan dám mạo hiệu người ta, đây đã Trần-Lượng mà mầy cũng Trần-Lượng nữa sao ?

Tặc-nhơn cười và nói :

— Tôi thật là người Đơn-Dương, nhưng chẳng phải họ Trần tôi tên là Tống.Bất-Tiên, chỉ nhơn tôi biết Trần-tam-gia là anh hùng, nên tôi mạo hiệu lỗi quá ! thưa ba vị tên họ là chi?

Dương-Minh nói :

— Ta tên là Dương-Minh, kia tên là Lôi-Minh.

— Nói vậy anh là Oai-trấn-Bát.phương Dương-Minh đại-gia, còn ngài kia là Phong-lý Vân-Yên Lôi-đại-gia hay sao, tôi thiệt là mù-quán chẳng nhận được, xin ba vị nhiêu dung cho tôi nhờ.

— Ta cho chú vài lượng bạc, lo sanh-kế làm ăn, đừng làm tặc nữa không tốt.

Trần-Lượng nói :

— Thưa đại-ca đừng tin thằng đó.

Tặc.nhơn nói :

— Xin lỗi Trần-tam-gia miễng lỗi cho tôi nhờ ; thưa ba vị tính đi đâu ?

Dương-Minh nói :

— Đi Mã-gia.hồ.

— Ở Mã-gia-hồ nhiều nhà cự-phú, ba vị tới đó làm ăn có mối khá hơn.

Lôi-Minh nghe nói nỗi giận đá tặc-nhơn một đá lăng cũ, nói :

— Ai day mầy nói như thế ?

Tặc-nhơn lồm-cồm đứng dậy chạy mất.

Ba vị anh-hùng để cho tặc-nhơn đào-tẩu thong-thả, đồng nhau thẳng tới Mã-gia-hồ, tới nơi còn sớm hỏi thăm Mã-đại-nhơn thì ai cũng biết, là ngôi nhà lớn ở ngã tư phía Bắc đường, ở trước cửa có tấm biển đề : HIẾU-LIÊM-PHƯƠNG-CHÁNH NGHĨA TRONG HƯƠNG.LÝ.

ba người hỏi đàng-hoàn rề tới đó xem thiệt quả như vậy ; bước vào gỏ cửa một vị quản-gia bước ra chừng ba mươi tuổi ngoài, vui-vẻ hòa-khí hỏi :

— Ba vị đi kiếm ai ?

Dương-Minh nói :

— Chúng tôi vâng mạng Tế-Công đem phong thơ qua cho Mã-quan-nhơn Mã Tuấn.

— Vâng phải nơi đây, phiền ba vị chờ tôi vào trong bẩm lại.

Mã-Tuấn đương ngồi cùng với Thiết-Điện.Đại-Vương Trịnh-Hùng tại thơ-phòng, nghe gia-nhơn đi chợ mua đồ về cho hay ; — Trong ngục huyện Thường-Sơn có giam một-tên tặc hiệu là Bồng-đầu-qui Hồn-Phương, đến nữa đêm có mấy trăm tên gian-dương đại-đạo đến cướp ngục giết quân giữ cửa lấy chìa khóa mở cửa Đông cứu tặc đào tẩu.

Mã-Tuấn nói :

— Trịnh-đại-ca ! tôi với anh tối nay phải lo dự-bị sẵng binh-khí, phòng hờ bọn nó đến đây mà báo cừu tiết hận.

— Không sao ; tối mình phải cẩn-thận là đủ rồi.

Dứt lời có gia nhơn vào bẩm :

— Hiện ở ngoài có ba vị nói : Là người của Linh-Ẩn tự Tế.công phái đem thơ cho đại-quan-nhơn, giáp mặt ngài thì họ mới chịu giao thơ ấy.

TIMSACH.COM.VN

Mã.Tuấn nói :

— Chủ ra hỏi ba người ấy thuận tiện đường nên Tế-công gởi thơ, hay là thầy mướn đem thơ, mau trở về cho ta hay liền.

Quản-gia gật đầu vâng, đạ ra ngoài hỏi :

— Chủ tôi dạy ra hỏi thăm qui vị ; đây là thuận tiện đường mà Tế-công gởi thơ, hay là ngài phái ba vị đem đến, hoặc ngài mướn ba vị đem thơ.

Dương-Minh nói :

— Đây là Tế-công phái ba tôi đem thơ đến, có việc gấp. Quản-gia lập-tức trở vô bẩm :

— Thưa ông ba người ấy chính là Tế-Công phái đến.

TIMSACH.COM.VN

Mã-Tuấn và Trịnh-Hùng đồng ra ngoài nghinh-tiếp vòng tay chào hỏi rằng :

— Chào ba vị hổ tướng giá lâm, tôi vi không hay hầu nghinh-tiếp, xin thứ tội.

Ba anh-em Dương-Minh đáp lễ, Mã-Tuấn có lời mời vào trong thượng-phòng ; Mã-Tuấn mời ngồi kế gia-nhơn bưng nước trà xơi, Mã-Tuấn hỏi :

— Xin lỗi ba vị họ tên gì ?

Ba anh em Dương-Minh đều xưng tên họ mình.

Mã-Tuấn nói :

— Tôi lâu ngưỡng-mộ đại-danh của ba vị, nay hân-hạnh mới gặp.

Dương-Minh nói :

— Chúng tôi gặp Tế-công thiền-sư tại Lăng.Vân-quán trên núi Cổ-Thiên, thầy phái ba tôi đem thơ cho Mã-huynh.

Dứt lời móc phong thơ trao cho Mã-Tuấn, thấy trên phong thơ có vẽ bầu rượu và bảy cái ly, đấy là hiệu riêng của Tế-công; Mã - Tuấn mở thơ ra xem, cả kinh mặt mày biến sắc.

Hồi Thứ Chín Mươi Sáu.

Phụng sư-mạng đem thơ cho Mã-gia-hổ.
Thoại-chuyên-Chư gặp thơ phòng đạo-tặc.

BẠCH-nghiệm cuuyên-chư Mã-Tuấn mở thơ ra xem tức thì nhan-sắc đều biến; Thiết-diện thiên-vương Trịnh-Hùng hỏi:

— Trong thơ hòa-thượng viết điều gì, mà hiền-đệ kinh sợ như thế?

— Chẳng xong, rồi huynh-trưởng ôi! anh coi thì sẽ rõ.

TIMSACH.COM.VN

Trịnh-Hùng tiếp lấy thơ coi, tức là bát cú kệ rằng:

Ra tay nghĩa-hiệp cứu hành-nhơn
Gây rối thị-phi khởi họa-ương:
Quần-tặc nhóm gom đông-đảo quá,
Áp vào hùng-bảo nhập cệ-môn,
Mưu toan cướp ngục hòng cứu tặc;
Chúng nó tối nay đến giết ông
Mã-Tuấn nếu không phòng-bị trước
Cả nhà toàn chết hết bà-con,

Trịnh-Hùng coi xong nói:

— Tế-công ngài vị bốc tiên tri như thế, mà hiền-đệ tính lẻ nào?

— Thế thì việc nầy sanh ra lớn chuyện chẳng vừa rồi.

Trịnh-Hùng day qua hỏi bọn Dương-Minh rằng:

— Thưa Dương-huynh-trưởng! bình-sanh ba vị làm ăn nghề gì?

— Chúng-tôi làm nghề bảo-phiêu đi các phương, tôi xin được biết ngài tên họ gì.

Mã-Tuấn nói :

— Thiệt tôi quên lửng nữa ! Anh đây là bái-huynh của tôi tên là Trịnh-Hùng, hiệu là Thiết-điện-thiên-vương.

Dương-Minh nói :

— Chúng-tôi rất ngưỡng mộ đại danh của Thiên-Vương.

— Ba vị đã là đạt-quan bảo-phiêu, nay tôi có việc muốn cầu ba vị ủng-hộ.

— Có việc chi ?

— Anh xem qua phong thơ của Tế-công thì rõ : tôi trước kia đắc tội với bọn lục-lâm tặc-tử, ngày nay chúng nó tới đây toàn sát cả nhà bà-con tôi mà trả cừu ; yêu-cầu ba-vị ra tay tương-trợ chẳng biết ý quí ngài thế nào ?

Dương-Minh tiếp lấy phong thơ xem qua đã minh-bạch, ngồi trầm-ngâm một hồi, nói :

— Thưa Mã-đại-quan-nhơn ! việc ấy tôi chẳng dám tùng mạng, vì chẳng biết bọn tặc ấy ở đâu ; nếu bọn tặc ở huyện Ngọc-Sơn thì tôi giúp được, thoãn như bọn tặc Tây-Xuyên, thì tôi chẳng dám bửa, vì chúng nó nhận biết tôi mà gây ra oán-thù.

Mã-Tuấn van lơn rằng :

— Tôi đã lâu nghe danh huynh-trưởng, là người trọng nghĩa khinh tài, coi tiền- bạc như đất cát, ở mặt ngoài thường làm nghĩa-hiệp trừ ác an dân, nên nay tôi mới dám có lời yêu cầu như thế, bất nhiên trong khi sơ ngộ như vầy tôi đâu dám làm nhọc lòng quí vị.

— Tôi chẳng dám xưng là trang nghĩa-hiệp, nhưng đối những việc trái tai gai mắt phải ra tay cho tròn nghĩa-vụ, tuy nay mới gặp anh nhưng tôi xem như là bạn xưa, nếu Mã-đại-nhơn chẳng hiềm-nghi, thì tôi cũng sẵng lòng tùng mạng ;

TIMSACH.COM.VN

trong giai-đoạn nầy, tối nay anh phải dự-bị làm đuốc cho sẵng; còn ba tôi phải bôi mặt phòng khi có gặp người quen cũng không nhận được thì mới tiện.

— Vâng phải vậy! Tôi sẽ cùng anh thương-lượng coi phải dự-bị cách nào?

— Trong nhà anh được bao nhiêu gia-nhơn?

— Trong nhà tôi tính luôn công thợ canh-phu và gia-nhơn kể có trăm mấy người.

— Anh kêu bọn nó ra đây hết tôi có lời dặn bảo.

Mã-Tuấn tức thì bảo gia-nhơn kêu hết người nhà nhóm lại đều đủ cả.

Dương-Minh chọn lựa bỏ người già và trẻ nhỏ thì còn lại là 60 người đều là thiếu-niên mạnh-khỏe; Dương-Minh nói với mấy người ấy rằng:

TAISACH.COM.VN

— Chủ mấy người đắc tội với bọn lục-lâm, nên đêm nay bọn nó đến đây đánh cướp tàn sát mà báo cừu, mấy người bằng lòng hiệp sức nhau mà ủng-hộ chủ của mấy người không?

Cả nhà đồng ứng tiếng nói:

— Chúng tôi nguyện một còn một mất với bọn gian tặc.

Dương-Minh nghe qua biết binh nhựt Mã-Tuấn đãi người rất khoan-hậu nên mới đặng cả nhà đồng tâm nguyện ủng-hộ.; Dương-Minh nói:

— Mấy người hảy dọn đồ trong nhà ra hết, bảo phu-nhơn, lão thái-thái và tiểu-thơ đều dọn đi bỏ phòng trống, đừng đốt đèn, hậu-viện đây có bao nhiêu phòng?

Mã-Tuấn nói:

— Ngoài hậu-viện đây có bốn hiệp-phòng.

Dương-Minh nói:

— Kỳ nhiên như thế thì mấy người nhà đều cầm binh-

khí, núp ở phía Nam đốt đèn lên và gài cửa lại cho chắc, nghe phía ngoài ta la lên thì các người đều rút binh-khí ra hết, chẳng cần mấy người bắt-tặc, chỉ nhờ mấy người trợ oai thôi. Gia.nhơn đều gật đầu dạ! vâng! Dương-Minh nói :

— Mã-đại-quan-nhơn cùng Trịnh-gia dọn-dẹp Bắc-thượng phòng trống hết, gia-nhơn cầm đao núp mà hòm sẵng ; còn ba anh-em tôi ở tại Đông-phối-phòng, Tây-phối.phòng thì khóa cửa lại.

Mã-Tuấn nghe Dương-Minh sắp-đặt các phương-vị đâu đó đoàn-hoàn thì hết sức hội-phục, lập-tức bảo gia-nhơn dọn tiệc rượu ; ráp nhau ăn-uống xong rồi thì trời vừa tối đỏ đèn, Mã.Tuấn bèn dắc bọn Dương-Minh và gia-nhơn vào trong nhà ; chiếu theo kế định mà bố trận thế.

Dương-Minh, Lôi.Minh cùng Trần-Lượng đều dùng than mà thoa mặt, ngồi ở trong Đông-phối.phòng, mở hoát cửa ra mà coi chừng. Đến canh hai thoạt thấy trên phòng nhảy xuống một người, mặc đồ đi đêm, tay cầm đao, ngó dớn-dác, bước thẳng qua Đông-phòng ; Dương-Minh ném một ngọn phiêu trúng vào mặt, Lôi-Minh tiếp nhảy ra chém một đao chết tốt, nghe bên Bắc thượng-phòng có tiếng nói chuyện :

— Chẳng xong ! chúng-nó ném phiêu giết bỏ ta rồi !

Tặc-nhơn nói :

— Hay cho Mã-Tuấn ! nó dám đối với bọn lục-lâm chúng-ta chớ, nay chúng-ta vào nhà tàn-sát tận-tuyệt cho bỏ ghét.

Dứt lời thì Đông, Tây, Nam, Bắc bốn phía đều có tặc-nhơn nhảy xuống, có một tặc nhơn kêu là Song Đao Vô-Địch Lý-Thái chạy tới Đông-phòng ; Dương-Minh thấy cất tiếng la : — « Tặc đến bớ người ta, »

Nhảy ra ngoài phòng thấy tặc-nhơn bốn phía quá đông ; Lôi-Minh và Trần-Lượng cũng ra đứng ngoài viện, thoạt có

Lý-Thái cầm song đao nhắm Dương-Minh chém tới ; Dương-Minh, Lôi-Minh và Trần-Lượng ba người đâu lưng lại mà phòng bị ; Nên khi Lý-Thái chém tới thì Dươn-Minh tràn khỏi ; đánh qua miếng Báo thảo tầm xà, chém chết tặc-nhơn, bên tặc lại nhảy tới một tên khác kêu là Đông Tây.Viên Lý-Tường võ-nghệ rất cao-cường, thấy Lý-Thái chết, tiếp chém vào đầu Dương.Minh ; Dương-Minh lanh tay lẹ mắt, trở qua thế bất nguyệt đái biển đỡ đao, tặc-nhơn thâu đao lại chém tiếp , Dương-Minh tràn qua, chém nghịch vào cổ tặc-nhơn, kia cúi đầu tránh Dương-Minh tiếp theo một đá trúng nhằm eo-ếch tặc-nhơn nhào xuống đất, bị Dương-Minh chém bồi một đao rơi đầu ; Dương-Minh giết luôn một hơi bốn tên tặc, thoạt có một đứa khác xông tới cũng mặt đồ đi đêm, Dương-Minh thấy mặt đen, nhận là Dạ-hành-quỉ Quách-Thuận ; bèn thầm nghĩ : — Ta đâu lẻ đánh với Quách-hiền-đệ, nó nhập trong bọn nầy, ta phải dụ địch nó ra ngoài mà hỏi thăm nó. Dương-Minh nghĩ rồi bóp miệng hoét một tiếng, ấy là ám hiệu ở Phụng-Hoàng-lãnh làng Như-Ý, quả nhiên tặc-nhơn cũng hoét đối lại ; Dương-Minh dẫn đầu chạy trước, tặc-nhơn cũng chạy theo sau ; chạy khỏi ngoài làng Dương.Minh vọt miệng hỏi :

— Phải Dạ-hành-quỉ Quách-hiền-đệ chăng ? hiện có ngu-huynh Dương-Minh đây.

Dương-Minh lầm nhận tên tặc nầy là Quách-Thuận, nhưng chính là Bạch-Liên Tú-sĩ Hồn-Phi, nó dùng lọ nồi thoa mặt, tặc nghe Dương-Minh lầm mình là Quách-hiền-đệ, thì nó thầm nghĩ : Mình chẳng phải là tay đối thủ với nó, bằng chạy thì nó chém theo, chi bằng ta hạ thủ trước tiện hơn : nghĩ rồi móc túi mê hồn ra quơ trước mặt Dương-Minh, gia nghe có mùi thơm phưởng-phất kêu :

— Hồn-Phi...

Nói được mấy tiếng ấy thì ngã nhào xuống hôn-mê ; tặc-nhơn cười ngất nói :

— Tưởng mi là anh-hùng ! nào ngờ chết về tay ta ?.

Thoạt nghe phía sau có người la :

— Đừng giết bổ ta,

— Ta giết lại làm chi ta ?

Liền quơi đao chém tới nghe tiếng rẽn ! hồng-quang tỏa ra, máu tươi dầm dề. Lúc ấy nghe trong rừng nói :

— Chao-ôi ! chém giết nhau coi ghê quá ! A-Di-Đà-Phật

Chính là Tế-Công thiền-sư đến...

Nhơn lúc hòa-thượng nhảy xuống sông tắm rửa rận dặn :

— Gặp nhau tại huyện Thường-Sơn ; Sài, Đồ hai vị ban đầu cầm gan thầm giận đi luôn cả ngày đêm thẳng tới huyện Thường-Sơn thì trời đã xế chiều, hai vị ban đầu đi tới ngã tư, gặp một người đứng trước quán rượu, mặt đen, mình cao 8 thước

Đi hai bên có hai người dìu-đỡ : Sài-đầu nói :

— Đồ-liên-đệ ! tôi nhớ người nầy là vị ban-đầu mà.

TIMSACH.COM.VN

Vị ban-đầu đây là Tiều-huyền-Đăng Châu-Thoại, trước kia rược theo Hoa-vân-Long bị Dương-Minh ném đá thổ huyết, La-Khiêm liền dìu-đỡ về nhà ; ông Yến-nam-Phi Châu-Năng thấy con bị thương như thế thì lấy làm đau lòng, nói :

— Ta lớn tuổi rồi chỉ có mình nó là con, có hề gì thì tôi phải khổ lắm, La-Khiêm! cháu vào vệ xin phép giùm cho nó dưỡng bịnh,

La-Khiêm đến vệ xin phép,nhưng quan tri-huyện chẳng tin, bảo :

— Đại án trong địa-phương ta chưa giải quyết xong, nó muốn nghỉ thì phải lên đây cho ta mục-kích coi giả hay thiệt mới được.

La-Khiêm hết phép phải trở về bảo gia nhơn dìu-đỡ Châu-Thoại lên vệ môn cho ngài xem xét lại;Châu-Thoại vào ra mắt tri-huyện thưa :

— Kẻ hạ-địch đủi theo tặc, bị tặc-đảng ném ám-khí hiện cứ mửa máu hoài.

Quan khám nghiệm thấy quả bị thương rất nặng, lúc ấy Châu-Thoại lại mữa thêm hai họng máu; tri-huyện thưởng cho 20 lượng bạc và cho nghỉ 10 ngày mà dưỡng bịnh. Gia nhơn dìu đở Châu-Thoại ra khỏi vệ-môn, tới tửu-quán tại ngã tư Châu-Thoại đòi nghỉ, lúc ấy có rất đông đồng bạn nhóm lại hỏi thăm; thoạt thấy trong quán bước ra một người mặt toàn đồ trắng, tay xách bao, chừng ba mươi ngoài tuổi; Châu-Thoại nhận là Hoa-vân-Long, liền nói:

— Hỏa-kế bây xúm bắt thằng Hoa-vân-Long cho ta.

Người ấy chúm-chiếm cười nói:

— Thôi bắt ai chi nữa! lo dưỡng bịnh mà.

Tặc-nhơn lánh đi qua phía Bắc, Sài-nguyên-Lộc cùng Đỗ-chấn-Anh hai vị ban-đầu nghe la chạy ra coi quả là Hoa-vân-Long, tức thì hai vị ban-đầu đều cầm thiết-bảng sẵng hờ trong tay, định bắt Hoa-vân-Long.

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ Chín Mươi Bảy

Dương-Minh giúp bạn chiến quần-tặc.
Hồn-Phi dùng trí bắt Bát-Phương.

Lúc Tiểu-huyền-Đàn Châu-Thoại đứng nghỉ trước cửa tửu-quán, có rất đông bằng-hữu nhóm tới hỏi thăm bịnh tình thế nào? Châu-Thoại nói:

— Tôi nhơn bắt Càn-khôn đạo-thử Hoa-vân-Long, bị dư-đảng của nó ném đá, phải lâm chứng bịnh thổ huyết như vầy.

Chúng bằng-hữu nói:

— Dưỡng bịnh cho cẩn! kẻo sau mang chứng bịnh hậu nguy lắm.

Dứt lời trong quán bước ra một người chính là Hoa-vân-Long; Châu-Thoại liền kêu Hỏa-kế! mau bắt nó, đừng cho Hoa-vân-Long thoát khỏi.

Sài, Đỗ hai vị ban-đầu thấy quả là Hoa-vân-Long; hai vị ban-đầu bước lại gần người ấy và nói:

— Mi đừng tính thoát khỏi, hai ta từ Lâm-An đến đây mang sao đội nguyệt cũng vì mi, mi ở tại Lâm-An làm ra những ân-mạng lớn-lao ; Hoa-vân-Long ! mi chưa chịu theo ta mà đi còn đợi chúng-ta nhọc sức hay sao ?

Dâm-tặc ngó hai vị ban-đầu cười mơn ra về kiêu-ngạo nói :

— Ta thì bằng lòng theo hai ngươi, nhưng bạn ta nó không bằng lòng.

Sài-nguyên-Lộc hỏi :

— Bạn mi là ai đâu nữa ?

— Bạn ta nó đây.

Vừa nói vừa rút đao ra ; Sài-nguyên -Lộc nói :

-- Hay cho Hoa-vân-Long ! mi dám đương-cự với bộ-phái ta ?

TIMSACH.COM.VN

-- Ta thử xem tài-năng của hai người thế nào, nếu thắng đao nầy nổi thì ta đi theo hai người hầu quan.

Hai vị ban-đầu quơi thiết-bảng đập vào đầu Hoa-vân-Long, tặc-nhơn quơi đao đỡ vẹt, tiếp chiến quá kịch-liệt ; hai vị ban-đầu thấy đao-pháp tặc nhơn quá tinh-thông, coi mòi hai người đánh nó không muốn chuyển ; Sài-đầu nói :

-- Thằng tặc nầy thiệt là võ-nghệ cao-cường, hèn chi nó mới dám sát nhơn và ăn-cắp ngọc-chúc, phụng-quang tại Lâm-An ; chẳng ngờ hôm nay hai ta phải chết bởi tay nó.

Sài-đầu thầm hận hòa-thượng đợi tới lúc nầy ổng phân tay lánh đi, thì lại gặp Hoa-vân-Long thiệt tức quá ; nghĩ rồi kêu Đồ-đầu nói :

-- Anh nghĩ coi hòa-thượng đáng giận không ? thời tiết như vầy lại không có ổng ;

-- Nếu Tế-Công lúc nầy lại thì còn gì hay bằng.

Dứt lời nghe giữa không-trung có tiếng nói :

-- Ta đến đây, nhưng xuống không được.

Sài-đầu ngó lên thấy Tế-Công đứng trên tấm bản hiệu tiệm thuốc cao chất-ngất.

Chẳng biết hòa-thượng làm sao leo lên đó được, trong đám đông ngó lên thấy đồng la : - Hòa-thượng muốn té chết sao ?

Nhắc lại Tế-Công lúc ở tại Lăng-Vân-quán trên núi Ngũ-Tiên giải-cứu bọn Lục-Thông và Khổng-Quí đi rồi, ngài trở vào kiếm Hoa-vân-Long, gặp Lưu diệu-Thông nằm bịnh trong phòng, ngài cho thuốc trị cho kia mạnh rồi, bảo ở đó mà coi chùa ; hòa-thượng thẳng đến Thường-Sơn huyện, tới nơi gặp lúc Sài, Đồ hai vị ban-đầu chiến-đấu với tặc-nhơn, hòa-thượng vận nghiệm-pháp lên đứng trên tấm bảng hiệu cao-ngất ; Sài-đầu nói :

TIMSACH.COM.VN

-- Sư-phụ xuống mau mà bắt tặc.

-- Tránh chỗ đặng ta nhảy xuống.

Trong đám đông nói :

-- Chắc hòa-thượng muốn té tan xương sao ?

Chẳng ngờ hòa-thượng nhảy xuống liền, còn hai thước nữa chấm đất thì không xuống vẫn là-đà trên mãi, trong đám đông điều lấy làm kỳ-quái ; Sài-đầu nói :

-- Sư-Phụ niệm chú bắt tặc cho mau.

— Ta niệm chú quên té nát đầu còn gì !

Tặc-nhơn lúc ấy cất đao vào lưng, nhảy phóc lên nóc nhà, tìm đường đào-tẩu; hòa-thượng nói:

— Ta tưởng chú rồi; án; « sắc lịnh hích »

Tặc-nhơn nghe chơn cứng đơ, té lăng cù trên nóc nhà, tuồn như có ai chụp hắn quăng xuống đất, rớt ngay trước mặt Tiểu-huyền-Đàn Châu-Thoại; Châu-Thoại bước lại chụp bắt tặc-nhơn; Sài, Đồ hai ban-đầu thấy thằm hận hòa-thượng, bổn phận sai-sư

của mình mà làm không xong, trái lại người đau bịnh mà bắt được nghĩ rồi muốn bước lại trói tặc-nhơn nhưng sợ người ta không bằng lòng;hai vị ban-đầu bước lại nói với Châu-Thoại rằng :

— Thưa ông bạn đặng rõ: chúng-tôi là Sài-nguyên-Lộc và Đồ.chấn-Anh là Mã-phái của Thái-thú vệ-môn tại Lâm-An, vâng lời đường-vụ đi bắt Hoa-vân-Long, xin lỗi ông bạn cho tôi trói nó đi.

Tiêu-huyền-Đàn Châu.Thoại là người khoan-hồng đại.độ, chẳng tranh giành nói tiếp :

— Hai anh hãy trói nó đi.

Sài-nguyên-Lộc liền lấy thiết-tỏa trói tặc-nhơn lại; hòa-thượng nói:

— Ta mừng cho hai chú bắt Hoa-vân-Long, sẽ được 1.200 lạng bạc thưởng.

Sài-đầu nói:

— Chớ thầy không mừng sao?

— Hai chú mừng quá mà.

Hòa-thượng nói lập đi lập lại đôi ba lần như vậy; Sài-đầu bực mình nói :

— Thôi sư-phụ đừng nóinữa, lo đi về cho rồi.

— Hai chú đi về vệ-môn trước, ta đi xa một chút.

Hai vị ban-đầu giải tặc nhơn đến huyện Thường-Sơn vào bẩm; tri-huyện lập tức thăng đường, Sài, Đồ hai người dẫn tặc-nhơn vô trước công-đường, Sài-đầu làm lễ chúc cầu tri-huyện nói:

—Chúng tôi là Sài.nguyên-Lộc và Đồ-chấn-Anh là mã-phái quan thái-thú vệ-môn; chúc cầu ngài sống lâu muôn tuổi, chúng-tôi vâng Thái-Thú đường.vụ đi bắt Hoa-vân.Long là kẻ trộm ngọc chúc phung-quang của Tần thừa-tướng, nay bắt tặc ở địa-phương ngài nên phải trình bẩm lại cùng ngài chứng cho.

Tri-huyện Phùng-lão-gia nói:

TIMSACH.COM.VN

— Hai người có hãi-bộ công văn không?

— Bẩm có.

Lập tức đâng công-văn lên; tri-huyện xem lại quả thiệt bèn hỏi:

Tên tặc kia phải mi là Hoa-vân-Long không?

Vâng! tôi là Hoa-vân Long.

Hiệu ngoài mi tên gì?

Tôi hiệu Càn-khôn đạo-thử.

Mi tại Lâm-An bị phạm án gì?

— Tôi ở ni-cô - am hảm - dâm chẳng được, nên giết chết một người thiếu-phụ; chém bà vãi già bị thương, tại Thái Sơn-lầu nhơn cải cọ, tôi giết chết tên chủ tiệm, và trộm ngọc chúc phụng-quang của Tần-tướng-phủ, để thi bằng chữ phấn trên tường đều là tôi làm.

— Mi đề thi cách nào?

— Tôi đề Tạng-đầu-thi, mỗi câu có chữ đầu là: Càn-Khôn-Đạo-Thử Hoa-vân-Long trộm:

— Ở trong địa-phương ta những đảm án-mạng giết người cướp của ngoài Đông-môn cướp ngục cứu Bồng-đầu-quỉ Hồn-Phi, đắc theo 7 đứa sai-dịch; trong đảm đó có mi không?

— Tôi không có gây án-mạng gì trong địa-phương của ngài, những việc ấy tôi chẳng rõ được.

Tri-huyện nghe nói nỗi giận xung thiên phái quân-nhơn khảo-tra nó mới chịu khai; tặc-nhơn nghe lịnh khảo bèn nói:

— Bẩm quan xét cho, một mình tôi đã làm mấy điều án tại Lâm-An khai hết rồi; còn trong địa-phương ngài tôi không có gây án mạng mà ngài bảo tôi khai, tôi biết làm sao mà khai:

hay là ngài ép tôi khai đặng ngài kết án lập công cho tròn bổn-phận ngài sao ?

Tri.huyện nghe nói quá căm-tức nói :

— Ta không khảo mi, chẳng chịu khai thiệt ư ?

Tri-huyện ý muốn tra khảo tặc-nhơn, thì có Tế-công-hòa-thượng bước vào ; Sài- nguyên-Lộc thấy hòa-thượng tới liền vào bẩm lại tri.huyện :

— Bẩm ngài ! có Tế-Công hòa-thượng đến.

Tri-huyện đứng dậy bước ra nghinh-tiếp, thấy Tế-công dắc theo một người hai mắt trợn dọc chạy tới công-đường.

Tế-công lúc tại ngã tư đường phân tay hai vị ban-đầu rồi ; hòa-thượng theo sau huyện Thường-Sơn, vừa đi tới ngoài cửa vệ-môn, hòa-thượng thấy tiệm rượu đối diện cửa vệ-môn, có một luồng oán-khí xung thiên ; tại tửu tiền có một người ngồi đó mặt mày hung ác ; hòa-thượng nói :

— Chưởng-quỹ ! cho tôi mượn viết mực cần dùng một chút.

— Chi vậy ?

— Ta tính uống rượu, mượn viết đặng viết ít chữ mà.

Chưởng-quỹ cầm viết trao cho hòa-thượng, hòa-thượng biên vô lòng bàn tay vài chữ, viết rồi ngồi xuống bàn một bên, kêu hai bầu rượu một dĩa đồ ăn ; một bên có người nói :

— Bữa nay Tế-Công trưởng-lão bắt tặc ở ngã tư đường, anh thấy hay không ?

— Tôi không thấy.

— Ta ngó thấy hòa-thượng mình cao một trượng, đầu bằng cái đấu đong lúa, mặt đỏ-ao, mặc áo huỳnh-bào, tay cầm xôi chuỗi 108 hột, thiệt là một vị La-Hán rõ-ràng.

— Mầy nói sàm, Tế-điên-tăng là người say-sưa ghẻ-lát, mặt-mày tèm-lem, áo-xiêm rách-rưới, đầu-tóc chôm-bôm,

Tên đó đưa tay chỉ nói:

— Mười-tượng như hòa.thượng kia vậy.

— Tại sao mày biết ổng?

— Vì tôi với Tế-Công có giao tình.

Hòa-thượng đáp lời nói:

— Chú nhận biết ổng lúc nào?

— Hôm năm rồi mùa xuân tôi cùng ổng đi xin ăn gặp -nhau tại Lâm-An.

— Phải mùa xuân năm rồi, chú mua bán tại phủ Trấn-Giang chăng?

Người ấy thầm lấy làm lạ! sao nó biết mình mua bán tại phủ Trấn-Giang, liền hỏi:

TIMSACH.COM.VN

— Sao hòa-thượng biết tôi ở Trấn-giang-phủ.

— Vì ta gặp ngươi ở Trấn-giang-phủ.

Dứt lời nghe có tiếng rao:

— Ai mua chó không?

Hòa-thượng kêu lại hỏi:

— Con chó nầy, chú bán chừng bao nhiêu?

— Sư-phụ mua chó này tốt lắm lắm, chúng-tôi trong nhà có ba miệng ăn, nhưng mẫu-thân tôi đau rất nguy, tôi muốn bán nó đặng về cho sớm, thầy mua tôi tính thiệt thầy một điếu tiền thôi.

— Ta không mua.

— Chín trăm thầy mua đi.

— Ta không chịu.

— Thôi tính thầy 8 trăm thôi?

— Ta cũng không chịu.

— Chớ ý thầy muốn bao nhiêu ?

Ta muốn một cái giá, mà mi đừng buồn nghe ?

— Vâng ! không buồn đâu.

— Ta trả ngươi 5 điếu tiền đó.

Người kế bên nói : -Hòa-thượng nầy bộ điên rồi sao mà.

Còn người bán chó nói : --Chịu tôi bán cho thầy đó.

Hòa-thượng nói :

-- Chú chịu bán thì chưởng-quỷ trả 5 điếu tiền cho chú.

Chưởng-quỷ nói :

-- Vì lẻ gì mà bảo tôi phải trả 5 điếu tiền. ?

Hòa-thượng xè tay ra và nói :

— Ngươi coi đây thì hiểu mà.

Chưởng-quỷ coi thấy kinh tâm liền nói.

-- Thôi để tôi trả chó.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Chín Mươi Tám.

Trường-Sơn-huyện, Sài, Đồ bắt tặc-phạm
Mã-gia-hồ, Tế-công cứu Dương-Minh.

Tế-công xè tay ra nói :

— Đây là triệu-chứng chú phải trả năm điếu tiền :

Chưởng-quỷ ngó lại lòng tay của hòa-thượng, thì biến sắc kinh sợ liền nói :

— Được ! để tôi trả 5 điếu tiền ấy cho.

Lập tức lấy ra 5 điếu tiền trao cho hòa-thượng, mọi

người trong tiệm cũng không biết việc gì kỳ vậy ; hòa-thượng nói :

–Chú bán chó thì hảy mở thả nó ra, thì ta trả cho 5 điếu tiền.

–Thả nó ra thì nó chạy trở về nhà tôi liền.

–Nó chạy đâu mặc nó, miếng ta trả đủ tiền cho chú đủ thôi.

Người ấy nghe, vậy ưng-chịu thả chó ra, nó chạy luôn, hòa-thượng lấy liền trả cho anh bán chó, người bán chó tiếp lấy tiền đi về ; chưởng-quỹ nói :

–Việc ấy xin sư-phụ đừng nói với ai, tôi sẽ sắm đồ ăn cho ngài.

–Thì chú lo mua đồ ăn đi.

TIMSACH.COM.VN

Tức thì chưởng-quỹ đi mua đồ ăn rất nhiều cho hòa-thượng uống rượu ; hòa-thượng nói ;

–Tràng ăn-mạng nầy, oan-hồn vấn-vít, bỏ qua sao được,

Hòa-thượng liền trỏ ngón tay chỉ mà ra đi : chưởng-quỹ hai mắt trợn-giộc cũng đi theo sau hòa.thượng, thẳng lên vệ-đường huyện Thường-Sơn ; tri-huyện đứng dậy tiếp chào nói :

– Bạch thánh-tăng Phật-giá quang-lâm, đệ-tử thất nghinh xin ngài thứ tội ; thánh-tăng dắc tên nầy đến đây có việc chi không? mời ngài ngồi.

– Ngài cho người giữ tên nầy, một lát rồi sẽ hỏi nó.

Tri-huyện lập tức phái người gin-giữ tên ấy : Tế-Công nói với Sài, Đỗ hai vị ban.đầu :

– Bắt được Hoa-vân-Long hai vị mừng lắm ha, vì sẽ đặng thưởng 1200 lượng bạc, tôi cũng mừng giúp cho hai người đó.

– Chớ sư-phụ không mừng sao ?

Hòa-thượng đay qua hỏi tặc-nhơn rằng :

Mi tên họ gì ?

Tôi tên là Hoa-vân-Long.

Hòa-thượng cười ngất nói :

– Mi họ Hoa lấy gì làm bằng chứng ?

Dứt lời hòa-thượng bước lại lột áo-xiêm của tên tặc và nói :

– Hai người lại coi ngoại hiệu của nó.

Sải. Đồ hai người thấy sau lưng tặc-nhơn có chín mục ruồi bằng đồng tiền, tặc-nhơn thấy hòa-thượng làm thế đó thị nói :

– Thôi rồi hòa-thượng đã nhận biết ta, chẳng phải họ Hoa.

Quan tri-huyện hỏi:

– Chớ mi tên họ gì ?

TIMSACH.COM.VN

– Tôi họ Tôn tên là Bá-Hổ, hiệu là Cửu nhu Mai-hoa tôi ở miếu Ngọc.Hoàng trên núi Ác-Hổ là người ở Tây-Xuyên tất cả lục-lâm Tây.xuyên nhóm trong miếu tôi ; cướp ở Vạn-Hưng là Bổng-đầu-quỉ Hồn-Phương, trong đảng đó có Đào-hoa-lãng tử Hàng-Tú, Bạch-liên tú-sĩ Hồn-Phi, Song thủ phẩn-chẩn Ngô-đa.Thiều, Đê-đầu-Khán vật Hữu-đắc-Hoành, Hận-địa vô hườn Lý-Mãnh, Đê đầu khán tháp Trần-Thanh ; Tạo nguyệt bổng Trình Trì-Viễn, Tây-hạ.hổ Hạ đông-Phong, Tùng giản-Hổ Trần.Viễn, Bạch-hoa.xà Dương-xuân-Liên, tổng cộng hết là 31 người ; hôm cướp ngoài phia Đông lộ, chính là tôi và Vô hình thái-tuế Mã-kim-Xuyên ; hôm trước Bổng.đầu-quỉ Hồn-Phương bị quan bắt rồi, anh em nó là Bạch-liên Tú-sĩ Hồn-Phi gởi thơ cho trong bọn lục lâm hay, nhóm nhau đến cướp ngục cứu bạn ; hết thảy là 7 người ; cứu Hồn-Phương thoát khỏi lao.tù, rủ đi bảy người sai-sự, giết bọn giữ cửa ; kéo nhau chạy ra cửa Đông-môn, Hồn-Phương bị khảo kẹp hư một chơn nên nói :

– Trị-huyện Trường-Sơn và Bạch-Nghiệm chuyên-Chư là người thù của ảnh » Nên ngày nay anh.em lục-lâm kéo đến

nhà Mã-Tuấn tru-diệt hết toàn gia ; Hồn-Phương phái tôi đến đây giết quan mà đoạt ấn, chẳng ngờ đến bị quan binh bắt ; tên Hoa-vân-Long không có ở trong miếu Ngọc-Hoàng, nhưng là người đồng xứ nên tôi nhận biết gia, tôi tính thế Hoa-vân-Long cho tiêu cái án đó cho rồi, chẳng dè hòa-thượng nhận biết, đấy là việc dĩ-vãng tôi khai thiệt hết rồi·

Quan tri-huyện dạy đóng gông tặc nhơn giam vào nguc. Sài-Đồ hai vị ban-đầu lấy làm cảm tức, hòa-thượng nói :

– Hai vị đừng cảm-tức, sớm muộn gì ta cũng bắt Hoa-tặc cho hai vị hài lòng.

Tri.huyện bèn hỏi Tế-công rằng :

– Bạch Thánh-tăng ! đắc người mới vào ấy thuộc về sự gì ?

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng xè bàn tay ra nói :

– Ngài coi đây thì rỏ ngay.

Tri.huyện coi qua mới minh bạch ; lập tức dạy dẫn người ấy vào.

Anh chưởng-quỷ tiệm rượu đây tên Đồng-sĩ-Nguyên, tiệm đây trước kia của tên Khổng-tử-Hàng, cùng Đồng-sĩ-Nguyên là anh.em tri-kỷ, hoạn-nạn tương giao, Khổng-Tử thấy hắn cô thân độc.mộc thì đem lòng thương như anh-em trong nhà ; Khổng.Tử trong gia-đình chỉ có vợ là Châu-thị và hai đứa con : một trai, một gái ; Đồng.sĩ-Nguyên phụ với Khổng-tử mua bán quản-xuất trong gia-đình ; khi Khổng.Tử lâm bịnh nặng càng ngày càng thùy-nguy, bèn kêu Đồng.sĩ-Nguyên về nhà mà dặn-dò, trối rằng :

— Đồng-hiền-đệ ôi ! anh.em chúng ta tình như tay chơn em chiếu cố giùm với hai cháu, sau khi có nhắm mắt rồi em nhớ bảo dưỡng cho hai cháu và chị khỏi nạn đói rách, nuôi hai cháu trưởng-thành hồng tiếp nối hương-hỏa cho họ Khổng, dầu anh chết xuống cửu-tuyền cũng được vui lòng ; còn tiệm rượu anh giao hết cho hiền-đệ quản-lý, miễng đừng cho vợ con anh đói rách, thì anh lắm cảm tạ ơn em ! !

— Thưa anh ráng bảo-trọng thân mà dưỡng bịnh, anh khỏi lo chi điều ấy, thoãn như anh một mai nhắm mắt, thì lẻ tất nhiên em bảo-dưỡng chị và hai cháu không sao đâu.

Dứt lời thì Khổng-Tử thở hơi cúi-cùng mà tạ thế ; Đồng sĩ-Nguyên lo việc tang-sự, chôn-cất xong rồi ; một giải tiệm rượu toàn về anh ta quản-lý, kia cũng thường gởi tiền về cho Châu-thị ; con gái của Châu-thị tên là Tiểu-Loan tuổi đã 17, nhưng chưa lứa gả nơi nào, mỹ-miều thập phần sắc-nước để mê người ; Đồng-sĩ.Nguyên là con quỉ háo sắc, nên lúc Khổng-Tử chết rồi thì nó để ý cô.nương, tương-tư sắp lớp trong lòng ; một hôm thừa lúc Châu-thị dắc cậu trai về quê thăm mẹ già, để một mình cô-nương coi nhà ; Đồng-sĩ-Nguyên hay đặng, quỉ kế sắp bày nhiều thức ăn qui lạ đem về nhà Châu-thị, gặp lúc trong nhà có một mình cô-nương ; hắn buông nhiều lời dâm-ô chọc-ghẹo toan ôm cứng cô.nương quyết cầu hoan cho thỏa lòng bấy lâu hoài-vọng; chẳng ngờ cô-nương là trang trinh-liệt, vừa thấy kia toan ôm mình, thị chạy thẳng ra sau nhà nhảy luôn xuống giếng, ô-hô ! đời trinh-nữ gởi theo ngọn thủy-triều phiêu-bạt ; lúc ấy Đồng-sĩ Nguyên thấy mưu-sự bất thành chạy một nước trở về tiệm giã đò như chẳng hay biết chi.

Đến chiều Châu-thị trở về nhà chẳng thấy con gái mình đi tìm-kiếm khắp nơi cũng không rõ được tung-tích nàng ; tới ngày thứ ba gặp thi thể cô-nương sình nỗi trên mặt giếng ; Châu-thị tính cho cô-nương xách nước rũi trật chơn

chẳng biết được Đồng-sĩ-Nguyên cường-bức mà cô-nương chết ; liền mướn người vớt thi thể lên chôn-cất, một mặt cho Đồng-sĩ-Nguyên hay lo sắm quan-tài tống-táng, tưởng việc ấy không ai biết ; đâu ngờ nay vì 5 điếu tiền mà hòa-thượng viết trong lòng bàn tay là : *« Cường-dâm bức tử Khổng-tiểu-Loan »*, nên nó ngó thấy kinh-hồn, chịu trả liền 5 điếu tiền, và thầm tính cho hòa-thượng một số tiền đặng yểm ấn việc đó không cho ai biết ; chẳng ngờ bị hòa-thượng dùng nghiệm-pháp lôi-cuốn nó phải đi tới vệ-môn. Quan tri-huyện khi thấy chữ trong 1 lòng tay hòa-thượng mới rõ, liền vỗ kinh đường nói :

— Mi dám cả gan cường-bức Khổng-tiểu-Loan, việc ấy thế nào hãy khai thiệt cho mau, bằng không bổn huyện sẽ khảo chết.

TIMSACH.COM.VN

Đồng-sĩ-Nguyên lúc nầy mới tỉnh lại, thấy mình ở trước công-đường, thầm nghĩ : Quái lạ ! việc của ta không ai biết được, nên quyết dấu nhẹm luôn, nói :

— Bẩm quan ! kẻ tiểu-dân là Đồng-sĩ-Nguyên chuyên nghề buôn-bán, tôi chẳng nhận-biết được ai kêu là Khổng-tiểu-Loan.

Hòa-thượng nói :

— Mi cả gan chẳng nhận tội à, oan-hồn nó đã cáo với ta trước rồi, tri-huyện dùng đại-hình khảo-tra nó mới chịu khai.

Quan tri-huyện dạy lập-tức dùng côn tre, kẹp tra khảo, quan-binh vâng-lịnh khảo-tra ; đau-đớn không thể chịu nổi Đồng-sĩ.Nguyên mới chịu nói :

— Xin lão.gia đừng khảo đánh nữa, tiểu.dân nguyện cung-chiêu thiệt hết.

— Mi phải khai cho mau.

Đồng-sĩ-Nguyên thuật lại sự tình giao hữu cùng với Khổng-Tử, lúc chết bạn gởi-gắm vợ con cho mình bảo-dưỡng giùm, v.v.,. Nhân kia thấy cô-nương xinh-đẹp, sanh lòng tọc mưu cưỡng-bức nhưng nàng không chịu, nhảy xuống giếng mà tự-vận, tùng dầu chí vĩ thuật lại một hồi ; quan tri-huyện nói :

— Thằng nầy thiệt vô luân vô lễ, làm việc thương thiên bại lý như thế nầy.

Liền dạy đóng gông giam vào ngục, đợi thân-nhân của người chết oan đến hầu sẽ chiếu theo điều-luật mà định tội quan tri- huyện lại nói :

— Mời Thánh-tăng vào trong thơ-phòng ngồi, vì bổn huyện còn phải thương-lượng cùng thầy, một mặt hối lo dọn cơm rượu mà hầu cho sẵn-sàng. Bọn thủ-hạ vâng lệnh Tri-huyện nói :

TIMSACH.COM.VN

— Bạch Thánh-tăng : Tối nay bọn tặc đến Mã-gia-hồ tàn sát thêm án-mạng trong địa-phương của tôi, thì bổn huyện cũng phải lo khổ không yên lòng được. ; Thánh-tăng có cao kiến chi có thể trừ đặng mà cứu mạng cho dân nhờ.

— Đây là tiểu sự, uống rượu là việc lớn.

Sài, Đổ hai vị ban-đầu căm-tức hiện sắc mặt giận hầm hầm, hòa-thượng thấy vậy nói.

— Hai vị mừng quá ha.

— Chẳng phải Hoa-vân-long mà mừng nỗi gì ? (Sài-đầu nói :)

— Hai vị đừng vội, để ta bảo người khác bắt Hoa-Vân-Long đem nạp cho hai người, luận công mà lãnh thưởng được hay không ? hai vị ở tại vệ-môn đây mà chờ ta, ta không bao giờ nói gạt đâu. Còn quan huyện phải Tiểu-huyền-Đàn Châu-

Thoại cùng Xích-điện-Hổ La.Khiêm tuyển 20 tên bộ-phái mạnh-mẻ, lát nữa theo ta tới Mã-gia-hồ bắt tặc.

Tri-huyện gật đầu chiếu theo lời của Tế-công chỉ giáo mà truyền đường-vu, Tiểu-huyền-Đàn nghe phái mình đi thì bẩm :

— Bẩm quan cho con nghĩ, vì bịnh thổ huyết của con vừa bình-phục, không thể theo thánh-tăng bắt tặc được, xin lão-gia phái một mình La-Khiêm đi cũng được,

Hòa-thượng nói :

— Ta cho chú một cục thuốc uống thử coi thế nào ?

— Vâng ; được.

Tế-công liền trao cho một cục thuốc ; Châu-Thoại uống vào nghe khí thông huyết chạy, chút lát thì nghe trong mình nhẹ-nhàn, khỏe-lại như xưa, liền nói.

— Thuốc hay quá ! thuốc hay quá !

Hòa-thượng hỏi :

— Bộ chú hết rồi sao ? thôi hiệp đồng với La.Khiêm dẫn 20 tên bộ-phái mạnh-mẻ ở ngoài thơ-phòng mà chờ ta, mỗi người phải mang theo một cặp cánh hạt, hễ nghe ta bảo chạy thì chạy cho mau.

Châu-Thoại xin vâng chào mà lui ; kế có gia-nhơn thưa :

— Cơm rượu đã dọn xong.

Tri-huyện mời hòa-thượng vào thơ-phòng ; hòa-thượng nói :

— Bẩm ngài rượu nầy tôi chẳng uống.

— Bạch Thánh-tăng muốn uống rượu chi, đặng tôi dạy nó đem lên.

— Bây giờ dạy bưng đồ ăn nầy xuống, rồi cũng bưng món đó lên, nhưng phải bảo thủ-hạ của ngài la rầng :

— Lão-gia cùng với thánh-tăng uống rượu tại thơ-phòng, đại chúng dạ rân lên, phải đứng giàng-hầu bửa ăn, coi cho rôm.

— Vâng!

Ngài dạy gia-nhơn bưng đồ ăn xuống và dặn dò đâu đó xong rồi ; gia-nhơn triệt hạ đồ ăn xuống, vô trong sửa đồ ăn đơm lên nói :

— Lão-gia cùng với thánh-tăng uống rượu trong thơ-phòng ; mấy người phải lo đồ ăn cho đoàn-hoàn đem lên ứng hầu nghe.

Chúng gia-nhơn dạ rân « xin vâng » hòa-thượng ngồi xuống uống rượu được ba tuần bèn nói :

— Để tôi biến hí-pháp ngài coi chơi ; tôi biến ngọc-nữ lâm phàm chơi.

Hòa-thượng dùng ngón tay chỉ, liền hiện-xuất ra mấy tên mỹ-nữ múa hát ca ngâm, hòa-thượng lại nói ,

— Tôi muốn biến bình địa trạo-qui nè.

Dứt lời hòa-thượng thò tay dưới ván, nắm kéo ra một tên tặc, làm trí-huyện giựt mình nhảy lhổm.

Hồi thứ Chín Mươi Chín

Đồng-sĩ-Nguyên khi tâm cầu Thánh-tăng.
Khổng liệt-nữ bị bức nhảy xuống giếng.

TỂ-CÔNG biến hí-pháp « bình địa trạo qui ! » thò tay xuống ván nắm kéo ra một tên tặc, hòa-thượng nói :

— Ngài coi đây. tôi bắt được một con quỉ nè.

Tri.huyện lập.tức bảo thủ-hạ trói tên tặc ấy, ngài tiếp hỏi :

— Tên tặc kia, mi tên họ chi ?

— Ta kêu là Vô.Linh thái-tuế Mã-kim-Xuyên, đến đây giết quan mà trộm ấn.

Số là Bổng-đầu-quỉ Hồn-Phương phái Cửu-nu mai-hoa Tôn-bá. Hổ cùng Vô-hình thái-tuế Mã-kim-Xuyên : một người giết quan, một người thì trộm ấn ; Mã-kim-Xuyên được dị-nhơn truyền-thọ cho mười hai lá bùa ẩn thân ; án theo 12 giờ : Tý, sửu, dần, mẹo, thin, tỵ ; ngọ, mùi, thân, dậu, tuất, hợi, dán bùa ở trên đầu, thì không ai thấy nó được ; nay tặc-nhơn đến nghe gia-nhơn nói :

— Lão-gia cùng với Tế-công uống rượu tại thơ-phòng. Thì tặc-nhơn chạy tới thơ-phòng, lại nghe Tế-công nói :

— Muốn biến ngọc.nữ lâm phàm.

Tặc-nhơn muốn coi đặng độ học phương hi-pháp chơi : nó bước tiến vào thơ-phòng, không có ai thấy nó được, chỉ có Tế-công thấy nó mà thôi ; tặc vừa muốn chun dưới ván đặng trốn, thì hòa-thượng đã thò tay xuống nắm và gở bùa, nên mọi người mới thấy, áp trói tặc lại ; tri-huyện tra hỏi xong rồi dạy đông gông giam vào ngục ; hòa-thượng ăn.uống no đủ rồi đứng dậy nói :

— Châu.Thoại và La-Khiêm hảy đi theo ta.

Chúng ban-đầu kéo nhau rần-rần đi theo hòa-thượng, thẳng tới Mã-gia-hồ ; hòa-thượng kê miệng vào tai Châu-Thoại nói :

— Làm như vầy, như vầy.

Châu-Thoại gật đầu đi thẳng tới đầu làng Mã.gia.hồ, nghe nói :

— Hiện Dương-Minh bị Bạch liên Tú-sĩ Hồn-Phi dùng túi mê hồn đánh ngã rồi.

Phía sau có người nói :

— Bồ giao nó cho tôi.

— Sao bồ lại chém ta.

Một vừng hồng-quang nhán lên máu túa ra linh-láng, đầu người rớt xuống đất ; hòa-thượng nói :

— Giỏi quá chú giết nó rồi sao ?

TIMSACH.COM.VN

Đây là Bạch liên tú.sĩ Hồn-Phi bị Tiền-huyền-Đàn Châu. Thoại giết rồi ; vì Hồn-Phi nghe sau lưng kêu tưởng là đồng bọn, ngoái lại coi ai, thấy trên đầu Châu.Thoại có giắt lông ngỗng thì không đề-phòng, vì bọn tặc nầy nay lấy lông ngỗng làm biểu.hiệu riêng ; chẳng ngờ Tế-Công biết trước bảo bọn Châu-Thoại đều cắm lông ngỗng trên đầu hết, làm lộn mất cả bọn tặc chẳng rõ được, nên Hồn-Phi mới bị Châu-Thoại giết ; Tế-công thấy Dương-Minh nằm sóng-sượt dưới đất, hôn mê bất tỉnh ; hòa-thượng bảo Châu-Thoại múc một bác nước, tan cục thuốc cho Dương-Minh uống vào, tức khắc tỉnh lại Dương-Minh đụi mắt nói :

— Tê ra sư-phụ đã đến đây cứu tôi, không xong rồi, bọn tặc kéo tới Mã-gia-hồ loạn quá rồi ; hòa-thượng nói :

— Người trở lại Mã-gia-hồ thăm coi nó gây loạn lớn thêm chưa.

Dương-Minh liền nhảy chạy trên nóc nhà, chuyền tới trong thấy bọn tặc đà vô tới điện ; Lôi-Minh, Trần-Lượng, Trịnh-Hùng, Mã-Tuấn đều bị bọn tặc trói hết.

Nhắc lại lúc Dương-Minh đi rồi, bọn Mã-Tuấn bốn người xoay đánh với bọn tặc; trong bọn tặc có nhiều người võ-nghệ giỏi là: Trạc thát-đầu Bành-Chấn, Vạn-hoa-tăng Từ-Hằng, hai người nầy ẩn-núp coi chừng trong bọn Mã-Tuấn có ai tài không, rình thấy chỉ có bốn người liền nhảy xuống đánh; còn bọn tặc chông đao vây phòng phía Nam, làm bọn gia-nhơn không dám ruc-rịch ra vào; Bành-Chấn và Từ-Hằng thấy rõ-ràng; hai người liền thi-triển tà-thuật bắt bốn vị anh-hùng trói lại, bọn tặc vào Bắc-thượng-phòng đốt đèn vô ngồi chật nhà; Đào-hoa lãng tử Hàn-Tú nói:

— Có hai người mặt bôi lọ chắc là quen, hảy rửa mặt nó mà coi thử nào;.

Dứt lời nghe Dương Minh ở ngoài hét vang:

TIMSACH.COM.VN

— Bọn tặc bây dám cả gan: có Oai-trấn-bát phương Dương-Minh đến đây.

Bọn tặc nghe danh đại loạn, Bành-Chấn nói:

— Mấy người đừng sợ, ta dùng tiểu-thuật tới thằng nào thì trói thằng nấy...

Nói chưa dứt lời thì bọn tặc bước ra ngoài thấy Tế-Công lẹp-bẹp đi tới, miệng niệm: A-Di-Đà-Phật... Bành-Chấn và Từ-Hằng dùng tà-thuật làm không chuyển, liền chạy trước, bọn tặc toàn biết danh Tế-Công thần-thông quảng-đại; không dám đương-cự, đồng nhảy lên nóc nhà chạy trốn hết: Tế-Công trỏ ngón tay chỉ niệm: Ấn, Sắc lịnh hích!; dùng định thần-pháp định trụ 16 tên tặc; Dương-Minh cùng với Tế-Công vào trong mở trói cho Mã-Tuấn, Trịnh-Hùng, Lôi-Minh và Trần-Lượng; Mã-Tuấn liền lạy Tế-Công, hòa-thượng nói:

— Đừng lay ! chúng ta phải trước chém bọn nầy đặng trừ hậu-hoạn, để lại vài đứa giao cho ban-đầu giải về huyện, đặng kết án cho rồi ; bọn Dương-Minh rút đao ra chém luôn 13 tên tặc, còn lưu lại ba đứa là : Hàn-Tú, Dương-Chí, và Trương-Thất, trói ba tên tặc đấy rồi, hòa-thượng kêu Mã-Tuấn nói :

— Ngươi kiếm cho ta một cây đòn gánh và hai sợi dây.

— Bạch chi vậy ?

— Đặng ta làm bổn-phận, và giao ba tên tặc cho hai vị ban-đầu huyện Thường-sơn.

Châu-Thoại và La-Khiêm rang ngày giải tội-phạm về huyện Thường-Sơn ; còn Mã-Tuấn bảo gia-nhơn kiếm một cây đòn gánh và hai sợi giây giao cho hòa-thượng, hòa-thượng tiếp lấy kiếu từ ra đi qua phía Bắc cách Mã-gia-hồ 8 dặm đường, có một cái tiệm kêu là Bát-Lý-phố, trong vùng nầy sớm mai có một nhóm khiên gánh mướn, chẳng cho ai lạ tới làm ăn nghề nầy được ; hòa-thượng tới nơi để đòn gánh xuống, ngồi chồm-hổm dưới đất làm thinh chẳng nói rằng, bên đó mấy người khiên gánh mướn hỏi hòa-thượng :

— Sư-phụ làm gì đây ?

— Ta đi khiên gánh mướn.

— Thầy tính khiên gánh đi đâu ? chúng tôi chẳng cho ai lạ tới đây khiên gánh mướn cả, công-si chúng tôi có giấy phép, thầy muốn khiên gánh mướn thì tới nơi khác, chớ ở đây không được.

— Bộ mấy người ở đây khiên gánh có đóng thuế lớn lắm sao ?

Không có.

TIMSACH.COM.VN

— Ngươi không cho thì ta đi nơi khác cho rồi

— Bộ thầy hơi điên sao ?

Hòa-thượng làm thinh lầm-lũi đi một đỗi chẳng bao xa thấy trước mặt có một tiệm cơm lớn: hòa-thượng bước thẳng ra hậu-đường, bọn đứng bàn thầm nói:

Lão cùng hòa-thượng như vầy mà dâm vào tiệm cơm lớn, một món ăn hai ba trăm đồng; lột hết y-phục ổng cũng không đủ vào đâu; một bữa ăn cũng mấy điếu tiền, ổng làm sao trả nổi.

Hòa-thượng vào quán để đòn gánh xuống mà ngồi vô bàn; chú đứng bàn bước lại coi cây đòn gánh bằng cây giá đáng 1 lượng bạc, thầm nghĩ: Như hòa-thượng ăn mà không có tiền trả mình lấy cây đòn gánh nầy cũng xong; nghĩ rồi chú đứng bàn hỏi:

TIMSACH.COM.VN

— Sư-phụ đến đây muốn ăn-uống món chi ?

— Chú coi đó tự liệu-biện lấy.

— Thầy ăn uống món chi chớ bảo tôi tự liệu biện là ý nghĩa gì ?

— Phải ý chú muốn xiết cây đòn gánh tôi không, thế nên chú tính coi nó đáng bao nhiêu thì chú dọn cho ta ăn bấy nhiêu, được hay không?

— Không có, tôi chẳng muốn cây đòn gánh ấy.

— Chú lầm tưởng ta là hạng túi lũng sao, trong bao ta chẳng thiếu chi tiền, chẳng ăn thiếu đâu, mấy chú gặp ta như thần tài gõ cửa chú rồi đa,

— Bạch đại sư-phụ muốn ăn chi ?

— Chú dọn cho ta bốn món đồ ăn: nấu, xào, chưng

quay, hai bầu nhơn-sâm-lộ.

— Nhơn-sâm-lộ giá bán 1 điếu 200 tiền một bầu.

— Đâu có bao nhiêu, nơi khác lại bán 2 điếu bốn trăm tiền một bầu ; đây rẽ hơn phân nữa tiền, nay ta định uống hai bầu đó.

Dạ ! Vâng !

Trong chút-lát thì bọn kia dọn đồ ăn rượu đầy đủ, hòa-thượng đương lúc tự ăn uống, thoạt nghe phía ngoài có tiếng « A-Di-Đà-Phật » nghe giọng rổn-rãn ; thấy tiến vào hai vị hòa-thượng : chính là Trạo-phát đầu Bành-Chấn và Vạn-hoa-tăng Từ-Hằng ; hai tên tặc đây ở Mã-gia-hồ đào-tẩu qua phía Bắc, tính đi qua Sơn-Loan, nhưng đi lầm đường qua phía Nam, hai tặc chạy suốt cả nữa đêm ; đến sáng mới tới Bài-Lý-phố, chúng nó tính kiếm tiệm vô ăn uống mà nghỉ chơn luôn thể, tiến bước vô tiệm gặp Tế-Công hai tặc kinh hồn hoảng vía, đợm muốn chạy thì Tế-Công trỏ ngón tay chỉ định tru hai tên tặc đứng cứng không lay-động được ; Tế.công bước lại tác Bành-Chấn một bạc tay nói :

— Hay cho hai đứa bây ! tiền bạc trong hai ngôi chùa và 20 khoảnh ruộng, bọn bây ẩm hết mà đi mất nghe ! nay ta phải bắt bọn mi lên quan mới được ; Tế-công đánh cho mỗi đứa 10 tác tai đáng đích ; mọi người thấy kỳ nói :

— Sao ông cùng hòa-thượng đánh hai thầy kia mà hai thầy ấy không nói chi cả ?

Hòa-thượng móc túi Bành-Chấn được mười mấy lượng bạc, và mò trong hũ-bao của Từ-Hằng được bốn mươi mấy lượng ; hòa-thượng nói :

— Bọn nó lấy bạc tôi, số này cũng không đủ nữa.

TVSACH.COM.VN

Hòa-thượng lấy tiền đó mà trả tiền cơm rượu xong rồi; lấy dây trói gô hai tên tặc lại, xỏ đòn gánh hai người ra đi, tới chợ thiên-hạ thấy xôn-xao bàn luận đủ điều, nhưng chẳng hiểu được vì sao.

Tế-Công nói :

— Mấy người coi kỷ lại, chính là người đồng ban với tôi mà.

Hòa-thượng gánh tới chợ, bọn khiên gánh mướn kêu nhau nói :

— Mấy người coi hòa-thượng trúng mối rồi kia kà.

Dứt lời hòa-thượng đi đã gần tới, mọi người thấy ông cũng hòa-thượng gánh hai hòa-thượng khác ; mọi người thấy kỳ xúm nhau sẵn-sặt ; Tế-Công móc tiền ra khoe nói :

— Mấy người coi đây ! bọn nó mướn gánh tới Mã-gia-hồ 50 lượng bạc, ai chịu gánh mỗi người ta trả cho 1 lượng bạc, phải tới Mã-gia-hồ.

Cả bọn nghe nói đồng rộ nhau chịu đi, nói :

— Chúng tôi 8 người, bốn người dự-bị thay đổi, hai người khiên một chú, được không ?

— Được !!!

Cả bọn áp lại khiên đi tới đầu làng Mã-gia-hồ, nghe bên đường có tiếng hét vang :

— Hay cho lão-đạo dám đánh đoàn sai-sự chúng ta, Tế-Công mau cứu chúng tôi.

Hòa-thượng ngoái đầu ngó lại thấy lão-đạo tay cầm bửu-kiếm.

Hồi thứ một trăm

Tế-Công đốt Mạnh-thanh-Nguyên
Đạo-Trí khích Linh-Viên-Hóa

TẾ-CÔNG mướn khiên Bành-Chấn và Từ-Hằng vừa tới đầu làng Mã-gia-hồ, nghe đối diện có người kêu cứu ; hòa-thượng thấy lão-đạo ngăn trụ bọn Tiều-huyền-Đàn Châu-Thoại...

Nhắc lại khi Tế-Công lìa Mã.gia-hồ trong lúc nữa đêm ; Châu.Thoại và La-Khiêm đải-lãnh 20 quan.binh tới ra mắt Mã-Tuấn ; Mã-Tuấn nói :

TIMSACH.COM.VN

— Chắc Tế-Công ngại có lời đây hai chú tới sáng giải hai tặc về vệ-môn ; thình trí-huyện đến nghiệm tử thi rồi, mấy chú hiệp với ngài mà về luôn.

Châu-Thoại cùng với La-Khiên gật đầu. Chờ đến sáng có ông quản-gia huyện Thường-Sơn, cỡi ngựa tới nhà Mã-Tuấn mà dọ coi ; vì đêm đó Châu.Thoại chẳng trở về ; Trí.huyện trông-đợi không yên lòng, chẳng biết tình.hình hung kiết thể nào, nên phái quản-gia đến nhà Mã-Tuấn dọ coi ; quản-gia gặp Châu-Thoại ; Châu-Thoại thuật lại tình-hình chém tặc ; Quản-gia nói :

— Châu-đầu mau lo về, lão-gia không yên lòng, nên phái ta đến đây mà dọ coi tình-hình thể nào

— Vâng ! chúng tôi sẽ giải tặc về ngay bây giờ.

Mã-Tuấn nói :

— Châu-đầu ! làm ơn cầu khẩn lão-gia đến khámnghiệm tử-thi giùm.

— Vâng ! được.

Liền mướn một cái xe chở ba tên, cả bọn áp giải tặc-phạm ra đi, vừa tới đầu làng Mã-gia-hồ, gặp lão-đạo xơn-xa đi tới, đầu bỏ tóc xã, mặc áo đạo-bào xanh, tay cầm bửu-kiếm, mặt mày hung ác ; lão đạo miệng niệm! «Vô-lượng-Phật» cãng xe lại hỏi Châu-Thoại :

– Mấy người làm gì đây ?

– Chúng tôi là người huyện vệ Thường-Sơn, giải tặc-phạm về vệ-môn.

– Ngươi bắt tặc gì đâu, cho ta coi ?

– Lão.đạo ở đâu, coi chi vậy ?

– Ta là Mạnh thanh-Nguyên.

Lão-đạo đây là nhị-sư-đệ của Hoa-thanh-Phong, tu-hành tại Tam-thanh-Quán trên núi Nhị-lang ; nhơn lúc trước có hai ông đạo.đồng ở Lăng-Tiêu Quán chạy qua núi Nhị-Lang sơn, thuật nói việc sư-phụ nó bị Tế-điên đốt chạy trốn v.v.., chẳng biết sống thác thể nào ? Mạnh-thanh-Nguyên nói :

– Bao giờ ta gặp đặng Tế-điên, ta sẽ dùng « Châu-thiên liệt hỏa kiếm đốt nó chết tươi : trả thù cho sư-huynh ta mới hả dạ.

Hôm nay bọn đốn củi sanh nhai trên núi ở một chỗ với Mã-Tuấn; lên núi Nhị.Lang nói chuyện nhau rằng :

– Tối hôm qua ở nhà Mã-Tuấn bị bọn tặc tới vây đánh rất kịch-liệt, nghe nói Tế-Công giết hết bọn tặc.

Lão-đạo nghe Tế-Công đã đến Mã-gia.hồ, tính tìm giết Tế.điên mà trả thù cho Hoa-thanh-Phong ; lão-đạo bỏ tóc xã cầm bửu - kiếm xuống núi ; tới đầu làng Mã.gia-hồ gặp Châu-Thoại giải tặc.phạm ; thì gàn lại nói cho coi, ba tên tặc thấy nhận biết lão-đạo đồng van-lơn cầu cứu nói :

— Thưa Mạnh-đạo-gia ! cứu giùm chúng tôi !

— Ta cứu các ngươi rồi các ngươi đối-đãi ta lẽ nào ?

Lão-đạo bình-thường chẳng ưa Dương-Chí, nên nói :

— Dương-Chí ! trong đám nầy cũng có mầy nữa sao ?

— Lão-đạo lúc nhỏ mi xưng hùng, thi phải xữ sao cho xứng dáng, nếu bất nhiên ta coi mi như thảo-giải, chẳng phải là lão-gia sợ chết đâu thế nên ta đã phạm quốc-pháp vương-chương 20 mấy năm nay, mi có biết không ?

Lão-đạo nghe nói nổi giận xung thiên, rút bửu-kiếm chém Dương-Chí bay đầu ; Châu-Thoại thấy vậy hết lớn rằng :

— Hay cho Lão-đạo cả gan chém tặc-phạm của quan trên ắt ; bọn bây bắt trói đầu nó lại cho ta.

TIMSACH.COM.VN

Cả bọn áp lại, lão-đạo chỉ nói :

Bọn bây tới số chết nên mới chọc tới lão-gia.

Liền dùng định thần pháp định trụ cả bọn chẳng cựa-quậy được ; Châu-Thoại đương lúc nguy-cấp kêu la cầu cứu, thoạt thấy Tế-công đi tới, liền kêu nói :

— Tế-công đến rồi ;

— Phải có ta đến đây.

Liền dùng ngón tay chỉ xả định-thần pháp cho tất cả, bảo Châu-Thoại nhốt Bành-Chấn và Từ-Hãng trên xe, giải luôn về vệ-môn, trả cho mấy người khiên 8 lượng bạc ; hòa-thượng bước lại nói :

— Mạnh-lão-đạo ! ngươi nhận biết ta không ?

— Ngươi là ai ?

— Ta là Tế-điên ở chùa Linh.ẩn.

— Ta tưởng Tế-điên là ba đầu sáu tay chi, nào ngờ là gã tăng ăn mày, nay mi hết trông còn mạng.

— Mạnh lão-đạo, mi bắt phục ta ; thì tới nơi vắng-vẻ sẽ nói chuyện.

— Vậy thì tốt lắm !

Lập-tức cùng với hòa.thượng đi tới dưới chưn núi ; hòa-thượng hỏi :

— Thằng đạo súc-sanh kia ! mi tính làm gì đây ?

— Điên-tăng ; mi dám cả gan đốt cháu ta chết, mi lại đánh chết sư-điệt ta là Trương-điệu-Thông và Cương-thiên-Thoại ; mi cũng đốt sư-huynh ta trốn mất, chẳng biết sống thác lẻ nào ? ta có ý kiếm mi đặng báo cừu ; nếu mi nay chịu nhận tội thì hãy quì xuống cúi đầu, kêu ta ba tiếng « Tổ-sư-gia », ta sẽ nhiêu mạng cho mi khỏi chết, bằng không, sẽ chết không chỗ chôn thây.

Hòa-thượng cười ngất nói

— Lão-đạo súc-sanh ; mi vô cớ lại tìm ta mà chịu chết ; mi quì lạy ta mà kêu « Tổ-tông gia » ba tiếng, ta cũng không nhiêu mi được.

Lão-đạo nghe nói phừn-phừn nỗi giận, quơi bửu.kiếm nhắm ngay đầu hòa-thượng chém tới, hòa-thượng trở chạy ra phía sau lão-đạo, xô một cái thật mạnh muốn chuối-nhũi, lão-đạo ngoái lại thì hòa-thượng tràn trở thoi kia ; hòa-thượng vần-xoay xung-quanh lão.đạo, hoặc xô, đẩy, thúc, vã vô một, thọt, v.v.., chọc tức lão-đạo nhảy trái qua miệng niệm lầm-thầm, tự-nhiên tam-muội chơn hỏa, tại bình địa phát phừn lên, cây núi đều cháy đỏ hực ; lửa cháy a lại đốt hòa-thượng ; hòa-thượng trong miệng niệm « án, ma ni bát mê, hồng ! Án, sắc lịnh hích » trỏ ngón tay chỉ tức thì ngọn lửa quay trở lại đốt lão-đạo, tóc râu y-phục đều phừn cháy đỏ, lão-đạo cả kinh

liền vận chẩn-khước-phong đào-tẩu, chớp mắt thi y-phục đều cháy tiêu, chỉ còn một thể lõa-lồ ; lão-đạo gặp động đá tinh vào đó mà núp, vừa tới cửa động liền thấy trong động cũng có một lão-đạo lỏa-thể ; chính là Hoa.thanh-Phong ; Mạnh-thanh-Nguyên thấy vậy hỏi ;

— Sư-huynh ! vi sao mà ra nông.nổi ?

— Ta bị Tế.điên hòa-thượng đốt mà ra nông.nổi ; còn sư-đệ vi sao cũng truồng trần như thế ?

— Thưa tôi cũng bị Tế-điên nó đốt như sư-huynh.

— Ta thề chẳng đội trời chung với thằng Tế.điên hòa.thượng.

— Huynh-đệ mình chẳng phải là tay đối thủ với nó, trong Tam-thanh-giáo của mình anh biết ai có sở-năng thắng nó đặng không ?

— Có bốn vị đây mới hàng-phục nó đặng : 1) Tỳ-chân-nhân Lý-hàm-Lăng ở Vân-hà-Quán núi Vạn-Tòng ; 2) Thái-diệc lão-tiên-ông Côn-Lôn-Tử ở phương Đông Thượng-thanh-cung trên núi Thiên.Thai ; 3) Chiếc ly chân-nhân Lỗ-tu-Chơn trên núi Bát-quái ; 4) Mai-Hoa Chân-nhân ở Mai-hoa.lãnh trên núi Mai-Hoa.

— Bây giờ chúng ta lên cầu Mai-Hoa Chân.nhân trả thù giùm.

— Truồng.trần như vầy mà đi đâu cho được ?

Dứt lời thoạt thấy đàng kia đi tới một lão-đạo gánh hai cái bao, đội mão bố xanh, mặt đạo-bào xanh châm, mặt trờn như trăng mùa Thu ; Hoa-thanh-Phong coi kỹ lại, tức là tam sư.đệ Thượng-thanh-Vân ; Lão.đạo nầy chẳng giống như bọn kia ; anh ta chuyên-môn đi các nơi phổng đạo học tiên ; Hoa.thanh-Phong liền kêu :

TIMSACH.COM.VN

— Sư-đệ mau lại đây.

Thượng-thanh-Vân thấy vậy hỏi :

— Nhị vị sư-huynh nhơn sao mà ra nông-nỗi ?

Hoa-thanh.Phong nói :

— Hai ta bị Tế-điên đốt chẳng còn mãnh y.phục chi !

— Tế-điên hòa-thượng là người tốt, ngài phổ cứu chúng-sanh ; đại khái tại nhị vị sư.huynh làm điều bất phải mà gây nên.

Hoa-thanh-Phong nghe nói càng thêm giận nói :

— Ngươi là sư-đệ chẳng mưu báo cừu cho ta, trái lại trở nói ta chẳng tốt ; ta thế nào cũng một còn một mất với Tế-điên đặng báo cái thù nầy.

TIMSACH.COM.VN

— Nhị vị sư-huynh tính sao xong thôi, tôi chẳng dám biết tới ; tôi cho hai vị hai bộ y-phục là đủ rồi.

Dứt lời Thượng-thanh-Vân mở bao ra lấy hai bộ y.phục cho hai người, cáo từ mà đi ; Thượng-thanh-Vân quải gánh lên vai, vừa đi vừa nói đạo rằng :

Hồng-trần mây bạc phủ mé-mang,
Nhẫn-nhục nhu-hòa đấy diệu-phang ;
Đáo xứ tùy duyên theo tuế-nguyệt,
Trọn đời an phận với thời quang ;
Nhàn mình xét nghĩ tâm-điền vị ;
Chớ để người đời hủy-báng chàng !
Cẩn-thận ứng-thù không hối-hận,
Việc làm mệt-nhọc phải lường.toan ;
Lên dây cứng quá dây đờn đứt,

Chửa gặp đao gươm tự bị thương;
Gây việc bởi lời qua tiếng lại,
Chiêu ương vì tánh nóng hiện thành.
Thị-phi bất tất tranh thắng lợi,
Bỉ thử đâu cần luận đản trường;
Ăn no hầm-húc nguyện không hại,
Nhượng với người thời cũng tạm xong:
Dương-liễu xanh tươi đua xuân sắc,
Cúc hoa vàng úa bởi Thu phong;
Vinh-ba tổng thị tam canh mộng,
Phú-quí như đồng cửu ngoạt sương;
Người vì tham của chết mòn khô,
Tàn ăn đâu là phải thân vong;
Gìn-giữ dưỡng thân « Bình-vị tán,
Cố lòng thuận khí « Thái-hòa.than »:
Trăm năm diễn kịch trên sân khấu,
Đừng ham tranh đấu với tranh cường:
Ly hiệp buồn vui hằng diễn mãi,
Tốt xấu gian ngay cũng sự thường;
Khán-giả xem ca khi hát vãng,
Chẳng tri đâu là cảnh gia-hương.

Thượng.thanh-Vân vừa ca-xướng vừa đi, có ý để khuyên-giải cho hai lão-đạo Hoa.thanh-Phong và Mạnh-thanh-Nguyên; chẳng ngờ hai người thói ác chẳng chừa; mê-si chẳng ngộ được; lúc ấy hai lão-đạo mặc y-phục vào rồi, vận chẩn-khước-phong chạy như bay, định tìm đến Mai-hoa chân-nhân Linh-Viên-Hóa, cầu đấu pháp cùng Tế-Công mà trả thù tiết-hận.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ một trăm lẻ năm

Thí Phật-pháp mưu bắt Bổng-đầu-quỉ.
Cậy yêu-thuật luyện kiếm hại phụ-nhơn.

Hoa-thanh-Phong và Mạnh.thanh-Nguyên thấy Thượng-thanh-Vân đi rồi, hai người mặc y-phục vô xong; lập-tức vận Chẩn-khước-phong nhắm núi Mai.hoa chạy tới như bay, tới cửa gặp hai chú đạo-đồng; Hoa-thanh-Phong kêu đồng-tử hỏi:

— Tổ-sư-gia có ở nhà không?

— Thầy hiện ở trong động.

Hoa-thanh-Phong hai người bước vào trong thấy Mai-Hóa-chân-nhân ngồi trên vân-sàng, đầu đội mão lông ngỗng, mặc đạo-bào vàng, mặt đỏ râu bạc; Hoa-thanh-Phong và Mạnh-thanh-Nguyên quì xuống làm lễ nói:

— Hai con đến đây cầu Tổ-sư đại phát từ-bi, thế Tam-thanh-giáo mà báo cừu; vì trên thế nầy sanh ra một gã Tế-điên hóa-thượng, hưng tam-bửu, diệt tam-thanh, nó là người thù của hai con, vì vô-cớ nó đốt chết đồ-đệ tôi là Trương.Diệu-Hưng và đánh chết đồ.đệ tôi là Cương.thiên-Thoại; lại dùng lửa đốt hai đệ-tử mãnh áo chẳng còn, nó thị trong Tam.thanh giáo toàn là bọn mang lông đội sừng, dám khi dễ trong Tam-thanh giáo không người, đáng ghét quá! cầu Tổ-sư-gia đại phát từ-bi báo cừu giùm đệ-tử nhờ, trừ Tế-điên cho rỡ-ràng thanh danh của Tam-thanh-giáo-minh.

Linh-viên-Hóa nghe qua quở:

— Hai thằng nghiệp-chướng bây làm lộng thị-phi, nếu vô cớ Tế-điên đâu có trừ diệt bọn bây, hai đứa bây lại đổ lỗi cho Tế-điên.

— Thiệt Tế-điên nó khi.nhục Tam-than-Giáo ta quá sức, nhưr tổ-sư chẳng tin thì thôi, đệ-tử chẳng biết nói sao nữa !

— Đã vậy thì hai con xuống núi gặp Tế.Công bảo nó lên đây cùng ta đối thủ, vì ta không thể xuống núi mà tìm nó.

— Vâng ! sư-đệ cùng ta xuống núi tìm Tế-điên cho rồi.

Dứt lời hai người đi xuống ; vừa ra khỏi động gặp Tế-công lẹp-bẹp bước băng xiêng băng nai, thẳng tới động Mai-Hoa, hòa-thượng nói :

— Ta đến đây tìm tổ-sư của bây, bảo lão ra đây cho ta hỏi thăm.

Hoa-thanh-Phong thấy lật-đật la :

TIMSACH.COM.VN

— Bạch-Tổ-Sư ! Tế-điên đã đến rồi.

Linh-Viên-Hóa liền ra động ngó trên đầu hòa-thượng chẳng thấy kim-quang bạch khí chi cả, thể lam-lụ rách-rưới, quả là gã tăng ăn mày ; lão-đạo nói :

— Tế-điên-tăng ! ta hỏi mi vì sao lại đốt Trương-diệu-Hưng chết, và đập chết Cương-thiên-Thoại, trở thù hai anh-em Hoa.thanh-Phong như thế ?

— Tại bọn nó hành hung làm ác, đáng ra thầy phải khuyên răng nó, sao thầy trở lại tương đối với ta.

— Thử coi mi tài năng bao nhiêu cho biết.

Tức thì lão-đạo vỗ bụng hả miệng phụng ra một lằng hào-quang vàng ; hòa-thượng la hỡi ôi một tiếng liền ngã nằm dài dưới đất, khí tuyệt thân vong ;.

Linh-Viên-Hóa thấy vậy nói :

— Hai đứa bây vô cớ lại gây ra việc thị-phi, nó là hạng phàm-phu mà bây bảo ta làm khổ-nghiệt cho nó, nguy cho ta rồi ; mấy vị chân-nhân : : Vạn.Tòng-Sơn Tỳ-hà chân-nhân Lý-hàm-Lăng, Cửu-Tòng-Sơn Linh-Không.Trưởng-lão Trưởng-My.la-hán đến tuần tra núi gặp, ta biết sao trả lời.

Lão-đạo rất ăn-năng tự hối ; lão-đạo đây nguyên là con vượng tu lâu trong núi thành hình ; Lý-hàm-Lăng và Linh-Không trưởng-lão 10 năm tuần núi một lần, thì gia dự-bị đào tươi rượu ngon, cung kính hai ngài ăn uống ; sau nó muốn nhận Lý-hàm-Lăng làm thầy, Lý-hàm-Lăng nói :

— Ta cho ngươi một tên Viên-Hóa, kêu là Linh-Viên-Hóa.

Bình thời gia không hề xuống núi, vẫn ở troug núi mà tìm các thứ thuốc, hiệp thành cao đơn hoàn tán, ra đi phổ cứu bốn phương thiên-hạ, và tham tu làm việc chơn-chánh, hướng về chánh quả, gia cũng theo Lý-hàm-Lăng luyện đặng năng-vi tuyệt kỷ ; Nay phung ngã Tế-Công, gia sợ về sau Lý-hàm-Lăng chẳng bằng lòng ; Hoa-thanh-Phong thấy hòa-thượng nằm ngay đơ, thì vui thầm, nói :

— Tổ-sư-gia trao bửu kiếm cho tôi giết nó cho rồi.

Mạnh thanh-Nguyên nói :

— Để tôi giết nó cho.

Linh-viên-Hóa nói :

— Hai đứa bây không được giết nó ; ta làm nghiệt như vầy rồi cho ta, ta phung nó ngã, nếu ta chẳng cho nó uống thuốc, thì mấy chục năm, mấy đời, nó cũng nằm chết vậy mãi, không thể sống lại được...

Nói chưa dứt lời thì hòa-thượng lồm-cồm ngồi dậy ; Linh-viên-Hóa thấy cả kinh nói :

— Hòa.thượng ta chưa cho ngươi uống thuốc, ngươi làm sao chối dậy được.

— Ta sẽ nằm xuống nữa, đợi ngươi cho uống thuốc sẽ đứng dậy, không sao nằm dưới đất cũng mát tốt lắm, ngặt ngươi chẳng biết ta là ai, để ta cho ngươi thấy mà biết với người.

Dứt lời hòa-thượng tay vuốt trên thiên-linh-cái, miệng niệm : « Án, sắc linh » Linh-viên-Hòa coi kỹ lại hòa-thượng mình cao 1 trượng sáu, đầu bằng cái đấu ; mặt lớn như mu rùa, áo xiêm ửng quang chói ngời, thiệt là một vị Phật sống Tri-giác la-hán ; hoảng hồn Viên-Hòa nhảy tuốt vô động gài cửa lại cứng ngắt, chẳng dám ra. Còn Hoa-thanh-Phong và Mạnh - thanh - Nguyên cả kinh cắm đầu chạy trối chết ; hòa-thượng thẳng qua núi Ác-Hổ ; vào miếu Ngọc-Hoàng gặp lúc Bồng-đầu-quỉ Hồn-Phương đương ngó chừng, Vô-hình Thái-tuế Mã-Kim.Xuyên, Cửu Nu-Mai-hoa Tôn-bá-Hổ giết quan trộm ấn, với cả bọn đi Mã.gia-hồ giết gia-quyến Mã-Tuấn đều chưa thấy về, trời đã gần tối nó không yên lòng, thoạt nghe hòa-thượng ở ngoài bước vô nói :

— Bồ ôi.

Hồn-Phương thấy ông cùng hòa-thượng thì chẳng nhận biết là ai bèn hỏi :

— Bồ là gì ?

— Vì ta cũng là người đồng dãng.

— Ta chẳng nhận biết.

— Anh chẳng nhận biết tôi cũng phải, vì Bạch-liên Tú-sĩ Hồn-Phi, gởi thơ nhóm anh em lục-lâm chúng ta, cướp ngục mà cứu anh, bữa đó tại huyện Thường-Sơn chính tôi cỏng anh chạy có trên hai dặm ngoài đường, sao anh lại quên tôi ?

— Bữa đó trời tối đen như mực, phần thì đông quá thành ra tôi không nhận được là ai, anh tên họ gì ?

— Tôi kêu là Yếu-mạng-Quỉ.

— Anh hiệu là Yếu-mạng-Quỉ, ở đường nào ?

— Tôi là người Đông-lộ.

— Sao tôi không nghe có tên ấy, đầu đãng anh là ai ?

— Đầu-đãng tôi là Diêm-Vương-gia.

— Người ấy tôi cũng không nhận biết đặng.

— Anh chẳng nhận biết ta, để ta dắc cho anh đi gặp nhau ; hôm qua Vô-hình Thái-tuế Mã-kim-Xuyên trộm lấy ấn, còn Cửu-Nu Mai-Hoa Tôn-bá-Hổ thì sát tri-huyện ; cả bộn chúng tôi đến Mã-gia-bổ giết toàn-gia của Mã-Tuấn, lấy đặng vàng bạc châu-báu quá nhiều ; mấy ảnh thương-lượng tính về Tây-Xuyên, nhưng anh Hồn-Phi còn chờ chúng ta tại miếu, ai đi lại mời ảnh đi luôn, trong bọn chẳng ai chịu đi ; ảnh kêu tôi, nói :

— Yếu-mạng-quỉ ! em qua miếu Ngọc-Hoàng tại núi Ác-Hổ cõng ca-ca ta về đây đặng chúng-ta đồng đi Tây-Xuyên nên tôi vâng lịnh tới đây, hiện mấy anh-em đang chờ anh ở giữa đường, anh mau theo tôi mà đi cho rồi.

Hồn-Phương tính cho là thiệt bèn hỏi :

— Yếu-mạng-Quỉ ! em cõng ta nổi không ?

— Cõng nổi chớ ! tôi tuy ốm-o nhưng có sức mạnh kỳ.

Hòa-thượng liền cõng Hồn-Phương chạy xuống núi Ác-Hổ, thẳng lên huyện Thường-Sơn ; Hồn-Phương nói :

— Yếu-mạng-quỉ em đi đâu vậy ? em cõng vô huyện Thường-Sơn, thì hai ta chẳng còn hồn rồi,

— Chẳng phải ! anh nhận lầm rồi.

Dứt lời thì vào tới cửa vệ-môn, Hồn-Phương nói :

— Yếu-mạng-qui ! sao em cỏng ta vào vệ-môn ?

— Chẳng cỏng tới vệ-môn chớ đi đâu, thôi anh liều mạng cho xong.

— Mi thiệt là Yếu-mạng-qui của ta mà.

— Đúng rồi.

Dứt lời thì đã tới công-đường; quan tri-huyện đương thẩm vấn Đào-hoa lãng-tử Hàn.Tú và Yến-vĩ-Tử Trương-Thất, Trạo-Thát-dầu Bành-Chấn, Vạn-hoa-tăng Từ-Hằng ; tri-huyện thấy Tế-Công đến vội.vàng nói :

TIMSACH.COM.VN

— Mời Thánh-tăng ngồi.

Hòa-thượng bỏ Hồn-Phương xuống và ngồi. Châu-Thoại hỏi :

— Thánh-tăng hồi nãy cùng với lão-đạo đi đâu vậy ?

Hòa-thượng đem việc vừa rồi thuật lại một hồi ; tri-huyện kêu Hồn-Phương nói :

— Nay có mặt mi đây, bần huyện hỏi mi : bọn cướp ngục cọng được bao nhiêu người ?

Hồn-Phương nói :

— Vì việc ấy chẳng phải tôi tổ-chức, thành thử tôi chẳng biết được bao nhiêu cả.

— Còn bọn Hàn-Tú đến Mã-gia-hồ được bao nhiêu người ?

Cả bọn Hàn-Tú đều cung khai chịu nhận hết, tri-huyện day đóng gông giam vào ngục, một mặt hành lễ tạ ơn Tế-

Công. Lúc ấy thấy ngoài bước vào một lão-đạo, hai mắt trực thị thẳng tới công-đường ; Châu-Thoại coi lại là Hồi-lão-đạo vừa mới giết Dương-Chi ; liền hầm :

— Cướp tội phạm và giết Dương-Chí hồi nãy chính là nó đó.

Tri-huyện truyền bắt trói lại và vỗ kinh-đường hỏi :

— Đạo-nhơn tên họ gì ?

Mạnh-thanh-Nguyên lúc ấy tỉnh lại, thấy mình đứng trước công-đường, mới hay lúc ở núi Mai-Sơn đào-tẩu, trong tâm lại mê-loạn chẳng biết tại sao lại tới trước vệ-môn, lão-đạo nhứt-nhứt đều chịu nhận tội, tri-huyện liền dạy đóng gông giam vào ngục ; Sài-đầu bước lại hỏi hòa-thượng rằng :

— Bạch Thánh-tăng ! tại Lâm-An quan Thái-thú và Tần-tướng-gia yêu cầu ngài đắc hai tôi đi bắt Hoa-vân-Long, ngày nào cũng bắt nào là án-mạng huyện Long-Du, chỉ có án-mạng huyện Thường-Sơn nầy thiệt là đại-sự, nhưng cũng xong rồi ; Nhưng Hoa-vân-Long cũng chưa bắt đặng.

— Hai vị nóng nẩy quá : thôi đi theo ta bắt nó cho rồi, nếu bắt không được thì hai vị bắt ta đây,

— Bắt ngài làm gì ?

Hòa-thượng cáo từ mà đi, tri-huyện nói :

— Mời Thánh-tăng nán lại vài ngày rồi sẽ đi.

— Chẳng được ! vì hai vị hối-thúc quá, tôi phải đắc hai vị ban-đầu đi bắt Hoa-vân-Long.

Hòa-thượng đắc hai vị ban-đầu ra khỏi huyện Thường-Sơn, đi một đỗi tới núi gặp Dương-Minh, Lôi-Minh và Trần-Lượng nằm dài trong rừng rậm ; Hoa-thanh-Phong đương cầm bửu-kiếm muốn giết ba người, tức thì hòa-thượng tới.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Một Trăm lẻ Sáu

Dương, Lôi, Trần trượng nghĩa giết yêu-đạo Thập lý-trang sét đánh Hoa-thanh-Phong.

Hoa-thanh-Phong khi tại núi Mai-Hoa đào-tẩu, nó tính thế nào cũng phải giết Tế-điên mới được, mưu luyện tử-mẫu âm-hồn kiếm mới chém được đạo kim-quang la-hán: nhưng muốn luyện kiếm ấy thì phải bắt đờn bà chửa con trai; mổ bụng lấy máu của mẹ con thoa vô kiếm mà chú nguyện thì mới thành được. Nó nghĩ rồi vận yêu-thuật lấy tiền mua sắm một rương thuốc cao, đơn, hoàn, tán mưu làm thầy thuốc đạo đặng có kiếm đờn-bà chửa con trai; Hoa-thanh-Phong xách rương thuốc đạo trong làng kia gặp hai bà già nói chuyện, nghe bà kia hỏi:

TIMSACH.COM.VN

— Lưu-đại-nương ăn cơm chưa?

— Dạ tôi ăn rồi, còn Trần-đại-cô ăn chưa?

— Tôi cũng ăn rồi.

— Con mới đi ngang qua đó, phải vợ của Vương-Nhị không? (bà họ Lưu hỏi)

— Vâng, phải.

— Hai vợ chồng nó nghe nói chẳng thuận hòa nhau, mà sao vợ nó lại đem cơm cho chồng?

— Chị không rõ, vì vợ nó có chửa thằng tưng lắm, bây giờ hai đứa nó thuận-hòa nhau rồi, thằng cấy hai khoảnh ruộng nên vợ nó phải đem cơm đó.

Hoa-thanh-Phong nghe nói con mẹ đó chửa, thì để ý tìm tới coi, quả thiệt nàng ấy có chửa con trai (vì sao lại biết nghén con trai, hoặc con gái, cần yếu người có thai con trai, thì trên

Ấn-đường sáng, đi đường thì bước chơn trái trước, đờn bà có ghén con gái thì trên ấn-đường có ám-khí, đi đường thì bước chơn mặt trước) Hoa-thanh-Phong thấy minh-bạch rồi, liền bước lại cúi đầu chào nói :

— Tôi thấy khí sắc của cô có ám-khí, chủ về trong gia-trạch vợ chồng không hòa-thuận nhau.

Tánh phụ-nhơn hay tin, liền đứng dậy hỏi :

— Bộ đạo-gia biết coi tướng sao, nói thiệt trúng quá, thầy coi có phương-pháp gì phá trừ được không? nếu thầy phá trừ được tôi sẽ trọng tạ.

— Cô cho tôi biết ngày sanh tháng đẻ của cô, tôi sẽ phá trừ giùm cho.

TIMSACH.COM.VN

— Tôi sanh mỗ niên, mỗ ngoạt, mỗ nhựt, mỗ thời.v.v...

Hoa-thanh-Phong nghe nhớ xong xuôi rồi, nhắm trên óc người phụ-nhơn vã một cái, người phụ-nhân mê-mang chẳng biết gì nữa ; lão-đạo dắc người phụ-nhơn đi thật mau ; người trong làng thấy kỳ quá nói :

— Lão-đạo nầy không tốt, nó dắc vợ của Vương-Nhị đi ngờ.ngờ đó, áp lại bắt nó mà chôn sống cho bỏ ghét.

Người ta nhóm lại thì lão-đạo vận Chẩn.khước-phong chạy mất dạng, Hoa-thanh-Phong vào trong núi, cột người phụ-nhơn trên cây, soạn đồ ứng dụng trong túi ra toan mổ bụng người phụ-nhân mà luyện kiếm, thoạt thấy Oai-trấn bát phương Dương-Minh, Lôi-Minh và Trần.Lượng ba người đi tới.

Ba anh em Dương-Minh phụ giúp Mã-Tuấn công việc xong rồi, Dương-Minh nói :

— Ta đi kiếm Trương-Vinh, nhưng nó đã chết tại Cô-thiên-sơn rồi, ta phải lo về kẻo mẹ già ở nhà trông đợi không yên lòng.

Lôi-Minh, Trần-Lượng, nói :

— Thưa đại-ca ! hai đứa tôi cũng đồng đi với anh cho vui.

Mã-Tuấn tạ ơn ba người và kính cho vài chục lượng bạc tiền lộ-phí, ba người chẳng chịu nhận cáo từ ra đi, Mã-Tuấn đưa ra một đối đường, nói :

— Anh em chúng ta non nước còn đài, thì có ngày còn gặp nhau.

Dứt lời vòng tay chào nhau mà phân tay ; ba người đương đi bỗng thấy lão-đạo mưu hại phụ-nhơn ; Lôi-Minh có gan nghĩa-hiệp liền hét lên :

TIMSACH.COM.VN

Hay cho lão-đạo súc-sinh nầy ! mi toan hại người đây ta phải bắt mi.

Hoa-thanh-Phong nói :

Hay cho Lôi-Minh, trước kia tha mi khỏi chết, nay lại còn can.thiệp việc người, bộ mi muốn chết sao ?

Lôi-Minh quơi đao chém càng tới, bị lão-đạo trỏ ngón tay chỉ, định tru Lôi.Minh lại cứng trân ; Trần-Lượng thấy lão-đạo muốn chém Lôi-Minh thì quýnh, nói :

— Hay cho Hoa-thanh-Phong ! ta không kể thân nầy, nguyện một còn một mất với mi.

Liền quơi đao chém tới, lão-đạo tràng tránh khỏi, cũng trỏ ngón tay định-tru Trần-Lượng lại. Dương-Minh tự nghĩ : — Thôi rồi, ba ta nay chết trong tay lão-đạo nầy rồi ; liền nhảy tới động thủ cũng bị định tru lại ; lão-đạo cười ngất vừa muốn giết mấy người ấy, liền nghe Tế-Công la :

— È thằng kia, mi toan giết đồ-đệ ta hả?

Hoa-thanh-Phong ngoái lại thấy hồn phi phách tán, vận chẳn-khước-phong chạy trốn, hòa.thượng cứu bọn Dương-Minh ba người, kêu Sải-đầu mở trói cho người phu-nhơn; hòa-thượng trỏ tay chỉ cho nàng tỉnh lại, cả bọn kéo ra khỏi núi, gặp người trong làng kéo tới rất đông tìm kiếm lão-đạo; hòa-thượng nói:

—Lão-đạo bị chúng-tôi đánh chạy trốn rồi, chúng tôi tính đưa thiếm nầy về đây.

Người trong làng dắc nàng đi về; hòa.thượng nói:

— Dương.Minh phải lo đi về nhà cho sớm.

Dương-Minh cáo từ đi rồi, hòa-thượng nói:

— Còn Lôi-Minh và Trần-Lượng, hai người theo ta.

Hai vị anh-hùng gật đầu đi theo hòa.thượng thẳng tới Thập-lý-trang, tới tiệm nước hòa-thượng nói:

— Chúng ta vào đây tạm nghỉ chơn.

Cả bọn gật đầu, hòa-thượng thẳng vào trong ngồi: Trần-Lượng nói:

— Trời nóng nực quá, sao thầy không ngồi ở ngoài chơi cho mát.

— Ở ngoài một lát vô mất công.

— Bạch sao vậy?

— Để mà coi.

Dứt lời hòa-thượng bước hậu-viện cung kính day qua phía Tây-bắc cúi đầu ba cái. Trần-Lượng thấy lấy làm ngạc

nhiên, thầm nghĩ : — ta từ nhận Tế-Công làm thầy, chưa thấy thầy cúi đầu, miễu chẳng hề đốt nhan, không lạy Phật, sao nay lại xá kỳ quá vậy.

Tế-công xá vừa rồi trở lại bàn, hỏa-kế bưng bình trà lại uống được ba chén thấy mây kéo mù trời, trong chớp mắt mưa đổ xuống như cầm tinh, mấy người uống trà ở phía ngoài lấn nhau chạy vào trong đụt mưa, nghe gió giông thổi quá dữ, nước đổ ồ-ồ, sấm chớp nổ vang-rền bủa vây quán ấy, trong đám có người nói :

— Trong đám đây ai có làm việc ác quấy, thì phải nói trước kẻo liên-luỵ đến mọi người.

Hòa-thượng cũng tự nói một mình rằng :

TIMSACH.COM.VN

— Thời giờ bão ứng đã tới, chẳng sét nó còn đợi chừng nào ?

Có người ngồi gần bên đó sợ thất thanh hồn vía mặt mày tái mét, lật-đật bước lại xá Tế-Công nói :

— Bạch Thánh-tăng từ-bi cầu xin giùm tôi, số là phụ-thân tôi có chứng điên, một hôm tôi uống rượu có lỗi-lầm đánh cha tôi hai bạc tay, từ nay tôi cải quá tự tân, chẳng dám nữa.

— Ngươi chịu cải lỗi thì ta xin giùm cho, nếu không chừa thì chẳng được.

Dứt lời hòa-thượng day đầu vọng trên hư-không nói :

— Tôi cầu vì tôi mà tha cho nó, nếu nó chẳng cải sẽ sét nó !

— Tôi nguyện cải-hối.

— Lại còn một người nữa, nó đuổi anh em nó đi mà mưu đạt gia-sãng, tâm địa nó bất công cũng nên đánh nó.

Bên đó có người nghe nói lời ấy, cũng bước lại trước mặt Tế-công cúi đầu nói :

— Nhờ Thánh-tăng cầu tha giùm tôi, tôi chẳng có chiếm đạt gia-sãng, nhơn vì em tôi nó điên nên tôi đuổi nó đi, thánh tăng cầu xin giùm tôi sẽ đem em tôi về mà nuôi.

— Ta cầu xin cho người nhưng không biết Lôi-công-gia chịu tha hay không.

Dứt lời hòa-thượng ngước mặt lên không khẩn vái, nói :

— Ta xin cho ngươi xong rồi, kỳ hạng cho ngươi trong ba ngày phải đem em về nuôi, bằng không ông sét ngươi chịu.

— Tôi chuẩn-y lời hứa sẽ đem em tôi về nuôi.

— Tùy ý ngươi.

Trong đám người nghe bàng-luận về việc báo ứng hiện tiền không sai một mãi ;

Trần-Lượng hỏi Tế-Công rằng :

— Bạch sư-phụ ! thằng Hoa-thanh.Phong làm việc ác tày trời, sao trời đất không báo ứng cho nó.

— Lát nữa nó sẽ bị hiện báo cho con coi.

Dứt lời thấy lão-đạo từ xa đi tới định vào tiệm nước mà đụt mưa ; vừa tới cửa tiệm thấy một lằng điện-quang xẹt tới ngay vào mặt lão-đạo, tiếp theo một tiếng sét long trời lỡ đất, lão-đạo quỵ xuống day mặt về hướng Bắc, đã bị Lôi-Công đả rồi ; thiên.hạ la rùm lên : «Sét đánh lão.đạo rồi »

Tiếng sấm-sét ấy vừa qua thì vọt mưa lần tạnh ráo, mây tan gió tịnh, mặt trời lộ mọc hiện ra một cảnh trời vui-tươi, Trần-Lượng bước ra xem nhận ra là Hoa-thanh-Phong bị lôi đả chết tươi, hòa-thượng kêú Lôi-Minh, Trần-Lượng nói :

— Ta giao cho hai vị một phong thơ và một cục thuốc; hai con thuận theo đường đại lộ huyện Thường-Sơn, đi vòng qua phủ Khúc-Châu, đi được năm dặm đường ngoài đầu làng có một người đại-hớn nằm trước cửa miếu, con lấy thuốc ta mà cho nó uống và trao phong thơ nầy cho nó chiếu theo đó mà hành sự ; hai con đi đường đừng quản tới việc người, vì can-thiệp việc người sẽ có đại họa.

Trần-Lượng nói :

— Chúng-tôi sẽ gặp thầy nơi nào ?

— Đại khái gặp nhau tại phủ Khúc-Châu, nhưng hai con phải ghi nhớ, đừng quản tới việc ai, nếu nhúng tay vào khốn-khổ phải chịu lấy.

Lôi, Trần hai vị nghe hòa-thượng nói, suy-nghĩ mãi chẳng hiểu tại sao vậy ; hai người tiếp lấy thuốc và thơ từ biệt thầy, lần theo đường đại-lộ thẳng chỉ vừa tới ngoài bắc-môn huyện Thường-sơn thì trời đã tối, Trần-Lượng nói :

— Chúng ta phải kiếm tiệm đặng nghỉ đêm nay.

— Phải !

Hai vị đi thẳng tới một đỗi đường vô tiệm Đức-Nguyên mướn ba căn phòng phía Bắc, ăn uống xong rồi thì Trần-Lượng đà ngủ luôn, còn Lôi-Minh bị trời nóng nực nên ra ngoài viện mà hóng mát, Lôi-Minh bèn nhảy trên nóc phòng hứng gió mát khoái quá ; anh ta muốn nằm nghỉ, thoạt nghe la : « Sát nhơn ! Sát nhơn ! » Lôi-Minh tính cho là ăn cướp

TIMSACH.COM.VN

lập tức rút đao ra nhằm phía có tiếng la chuyền trên mái nhà mà chạy tới, nhảy xuống thấy trong Đông thượng-phòng có ánh đèn và tiếng la : « Sát nhơn.. » inh ỏi ; Lôi-Minh tìm kẹt hở dòm vào thấy nỗi giận dững tóc ; cầm đao quyết vào can-thiệp, chẳng ngờ sanh ra tràng hoạnh.họa phi tai.

Hồi thứ Một Trăm lẽ Bảy

Lôi-Minh đêm thám Tôn-gia-bảo. Trần-Lượng gạn hỏi phụ-nhơn.

Lôi-Minh dòm kẻ hở thấy trong phòng chưng dọn trang hoàng ; một nàng độ chừng 20 tuổi xuân, mặt chẳng dồi phấn nhưng xinh đẹp tự-nhiên, nằm trên giường ; dưới đất một chàng thanh.niên tuổi độ 20 tuổi ngoài, một tay cầm đao, một tay nắm đầu nàng nọ, nói :

— Mầy phải khai thiệt bằng không ta sẽ giết mầy, bất quá ta một đao mầy một đao là xong.

Nghe người phụ-nhơn la lên .

— Nhị-Hồ ! mi khi-phu ta quá lẻ, ta có cừu-oán chi mi, mà mi cầm đao uy-hiếp ta,

Lôi-Minh nghe qua phừn-phừn nỗi giận, muốn xông vào ra tay nghĩa-hiệp, nhưng tự nghĩ lại không nên thô-lỗ, vì chú ba có dặn : gặp việc chi gai mắt thì phải thương-lượng lại với chú, chú tính nên can-thiệp sẽ can-thiệp ; nghĩ rồi nhảy lên nóc phòng chạy trở về chỗ ngủ, vào phòng lắc Trần-Lượng mà kêu :

— Chú ba thức dậy mau,

— Có việc gì mà đại-ca kêu tôi dậy ?

TIMSACH.COM.VN

Lôi-Minh thuật việc vừa mục-kích rồi lại cho Trần-Lượng nghe, nói :

Ta thấy chẳng biết là việc gì, muốn vô can-thiệp nhưng, sợ chú nói ta lỗ-mãng, phải trở về đây cùng chú thương-lượng gọi nên can-thiệp hay không ?

— Anh làm việc ấy trái quá, vô cớ lại nhảy trên nóc nhà làm chi, người ta thấy dị-nghị mình không tốt, còn việc kia thà là mắt mình chẳng thấy, tai mình đừng nghe thì có thể bỏ qua được, chớ thấy mà không ra tay nghĩa-hiệp thì trong lòng không vui, tôi với anh đồng đến đó coi thể nào ?

Dứt lời hai người thay đồ xong ra đi thật im-ái không cho trong tiệm hay, đồng nhảy lên nóc nhà chuyền đi tới nơi, còn nghe vọng cầu cứu inh-ỏi ; hai người nhảy xuống, Trần-Lượng lìm lỗ hỗ dòm coi, lại nghe có tiếng người nói. — Nhị-Hồ mi khi-phụ ta tức chết, buông ta ra ! cứu tôi bớ người ta !

Người trai kia nói :

— Mi la ta chém chết.

Tên ấy quơi dao chém vô mặt người phụ-nhơn luôn mấy lát đao, mặt mày máu chảy dầm-dề, nàng phụ-nhơn khóc rống lên cầu cứu ; Trần-Lượng thấy tình-hình vậy cũng cảm gan nhưng vẫn nén bỏ qua kêu Lôi-Minh rằng :

— Hai ta vào đó coi nào.

Hai người vòng lại cửa phòng thấy mở liền xông vào, Trần-Lượng nghiêm hỏi :

— Này ông bạn ! làm gì nữa đêm canh ba cầm đao uy-hiếp đàn-bà như thế ?

Tên trai ngoái thấy sợ muốn chạy trốn, vì thấy ha

người là hạng tuấn phẩm nhơn-vật và thấy Lôi-Minh mặt mày hung-ác thì quá khiếp, liền quăng đao xuống nói :

Hai vị tên họ là chi ?

Lôi-Minh, Trần-Lượng đều nói tên họ mình, ứng lên giọng nói rổn-rãng, Trần-Lượng nói :

Hai ta là người phủ Trấn-giang làm nghề bảo-phiêu, nhơn đi qua ngang đây trú ngụ tại tiệm Đức-Nguyên, vì nóng-nực đi hứng mát, nghe có tiếng la cầu cứu ; hai ta tính cho là ăn cướp đường ; nên nhảy tường đến đây, anh làm gì hành hung cầm đao uy-hiếp đàn-bà ;

— Tê ra là hai vị bảo-phiêu đạt-quan, tôi xin thưa hai ngài ; Tôi tên là Tôn Nhị-Hổ là người thôn trang nầy, kêu là Tôn-gia-bảo, lúc tôi còn nhỏ thì trong thôn trang nầy có tám mươi mấy nhà họ Tôn, không có người họ khác lẫn-lộn ; nàng đây là chị dâu tôi, anh tôi trước kia có mở một tiệm thuốc, anh tôi chết ba năm nay, thì nàng ở góa, quí vị coi bụng của nàng lớn như thế. Nên tôi cố ý hỏi nàng coi lấy ai mà có chửa, nhơn vì cớ ấy mà chỉ la lên, làm kinh-động hai vị đạt-quan.

Trần-Lượng nghe qua thuộc về việc gia-đình của người ta, không thể can-thiệp được, bèn khuyên :

— Ta có lời khuyên chú ; bực thiên-tử là lớn, nhưng không thể bảo trọng gia-tộc được, huống chi chúng-ta là bình-dân ; chú không nên làm thái-độ như thế ; chú tự xét lại coi lời tôi khuyên đó có đúng không ?

— Như thế hai ông dạy đừng can-thiệp tới, thôi thì tôi kiếu về hai vị ở lại chơi. Lôi-Minh nghe nói trái đời bèn nói :

— Sao chú lại đi, còn hai ta ở lại chơi, chú nói chuyện nghe kỳ quá.

Nhị-Hồ thấy oai-khí hai người thì cũng nể, nên chẳng dám trái ý kia liền nói :

— Thôi ba ta đồng nhau đi.

Lôi-Minh và Trần-Lượng ý muốn đi ra, người phụ-nhơn gàn lại nói :

— Thưa hai vị ân-công đừng đi, những lời nó vừa nói đó, không lời chi trúng cả.

Trần-Lượng nghe lấy làm lạ hỏi :

— Nó nói sao lại chẳng trúng ?

— Chồng của tiểu-phụ họ Tôn thì phải, lúc còn mạnh giỏi có mở tiệm thuốc nưa bán, nhưng nay chết đã ba năm, lúc tôi về nhà chồng thì tôi chẳng nhận biết nó, khi chồng tôi còn tại thế thì nó cũng chẳng thấy tới ; chỉ nhơn tôi mua bán kim chỉ, có gặp nó trong tiết tháng mười, khi hậu hơi lạnh, nhưng nó chẳng mặc xiêm áo chi, chỉ có cái quần đùi, nên tôi hỏi :

— Nhị-Hồ sao không mặc xiêm-áo.

— Thưa chị, em không thể khiên gánh làm thuê làm mướn đặng, thì đâu có tiền mà sắm áo-xiêm mặc.

Tôi thấy nó cam-khổ đem lòng thương, kêu nó lại cho một bộ áo-xiêm của chồng tôi để lại với hai điếu tiền và dặn nó lấy đó làm vốn mua bán sanh nhai ; chẳng ngờ sau nó hết tiền tới tôi hỏi mượn nữa, tôi cũng thường châu-tế cho nó ; chẳng ngờ nó sanh ra tâm quấy, ban đầu còn giữ lễ nghĩa, sau lần-lần nó liệt ngang hàng với tôi ; nhiều khi nó khuyên tôi nên cải giá ; tôi nghe trái mắng và đuổi nó đi ; bữa nay mấy người ở tôi xin phép nghỉ, thừa lúc không ai nó cầm đao đến gạn hỏi tôi có mới khinh khi nói

xấu tôi, hỏi tôi bụng lớn đó từ đâu mà có, tôi đối trước hai vị ân-công mà thưa thiệt; bụng tôi vì bịnh mà càng ngày sanh lớn hoài, mà nó đám nói sàm-quấy như thế, nó cũng không phải là anh-em trong thân-tộc của tôi, nay trong nhà tôi không ai, chỉ có một đứa tớ khờ-khạo, tôi la cầu cứu nó cũng không quản đến, chỉ nghe ở ngoài có tiếng nói :

— Chị kêu tôi bảo phải làm sao bây giờ?

Dứt lời người ấy bước vô; Trần-Lượng thấy con ở đó xấu-xa không văn tả xiết, đầu tóc chôm-bôm, mặt mày lem-luốt và đen như thoa dầu mè, miệng nhọn răng hô.

Trần-Lượng nói với Tôn-Nhị rằng:

— Chú phải nhớ câu « Đầu óc không rửa lại mang cục ciếu, đừng quản tới việc của người ta, ba ta đồng đi nè.

— Đi thì đi.

Tức thì ba người đồng đi ra, con ở gài cửa lại; ba người về tới cửa tiệm Đức-Nguyên; Trần-Lượng nói :

—Mời chú Tôn-nhị vào trong tiệm ngồi!

– Xin lỗi hai vị vào trong tiệm nghỉ, tôi còn có việc phải đi, ngày khác tôi sẽ đến đạo tạ hai ông.

— Anh có việc cần thì lo đi, khỏi phải đạo tạ chi.

— Tôi phải vào thành có việc riêng.

– Nữa đêm mà sao vào thành đặng?

— Tường thành có đào lỗ dưới đất nên tôi ra vào được dễ-dàng.

Dứt lời nó ngoai-ngoãi ra đi; Lôi, Trần hai vị anh-hùng chẳng kêu cửa, tự nhảy qua tường mà vào trong phòng mình không ai hay; Trần-Lượng nói :

— Việc này chúng ta tính cứu cho kia nhưng sanh ra sự oán-hiềm, chúng ta ngày mai phải lo đi cho sớm, sợ có việc hậu-hoạn chẳng lành.

Lôi-Minh nói :

— Có gì mà sợ ! ngủ cho rồi.

Hai người ngủ tuốc tới sáng mới thức dậy ; Trần-Lượng kêu hỏa-kế nói :

— Chú lo dọn cơm rượu cho mau, đặng chúng tôi ăn mà lên đường.

— Dạ ! vâng !

Trong chút-lát thì cơm rượu đà dọn xong, Lôi, Trần, hai vị ăn-uống no-nê trả tiền cho tiệm xong-xuôi ; vừa muốn ra đi thì ở ngoài hai vị ban-đầu dẫn-lãnh 8 người quan-binh xông vào, đều là công-sai ở huyện Thường-Sơn, tới phòng tài-phú hỏi :

— Có hai người họ Trần, Lôi trong tiệm chú không ?

— Thưa hai vị đó còn ở tại Bắc-thượng-phòng.

— Chú mời giùm hai vị ấy ra cho tôi nói chuyện cần.

— Thưa Lôi-gia và Trần-gia ! có người kiếm hai ngài.

Hai vị anh-hùng bước ra hỏi :

— Ai kiếm chúng tôi có việc chi ?

— Hai vị phải là họ Trần, Lôi chăng ?

— Vâng ! phải !

— Có người thưa hai vị, nên quan trên đòi.

— Ai tới quan thưa chúng tôi ?

— Các vị chớ hỏi chi dong-dài, lên quan thì sẽ biết mà.

Chưởng-quỹ bước ra nói :

— Việc gì vậy xin hai vị ban-gia cho tôi biết với, vì hai vị ở trong tiệm tôi nếu bắt sẽ liên-luỵ đến tôi, xin hai vị khoan bắt hai người ấy.

— Được đâu ! hiện lão-gia đã xuống lịnh bắt, Tôi không thể tự chuyên được ;hai người lo đi mau,kẻo liên luỵ tới chủ tiệm nữa.

Lôi-Minh, Trần-Lượng theo hai vị ban-đầu ra đi, chẳng biết việc gì, nhưng hai vị bẩm khí-phách anh-hùng, chẳng biết sợ chi; Trần-Lượng nói :

— Anh Chưởng-quỹ đừng lo chi!chúng ta chẳng phải là sát-nhơn,cướp trộm,hay nhiều ăn-tiết chi mà sợ;chẳng biết ai vu cáo chúng.ta điều gì đây, minh đường-đường chánh-chánh thì thôi có sợ chi ; dẫu cho việc bằng trời cũng không liên. luỵ tới tiệm anh được .

Chẳng phải tôi sợ liên-luỵ đến tiệm tôi mà can-thiệp đâu thể thấy vậy mà làm ngơ, như hai vị có đi thì hai ngài ban-gia chiếu-cố giùm.

— Được ! không sao đâu.

— Lôi-Minh,Trần.Lượng theo tới vệ-môn,gặp lúc Châu. Thoại và La-Khiêm xin phép nghỉ không có trong vệ-môn: hai vị ban-đầu vào trong bẩm, tri-huyện liền thăng-đường dạy dẫn, vào, hai vị anh-hùng làm lễ quan tri-huyện nghe tin không, lành hai vị anh-hùng mặc mày biến sắc.

Hồi Thứ Một Trăm lẻ Tám

Tôn-nhị-Hồ vu cáo Lôi, Trần hàm-oan.
Thường-Sơn huyện nghĩa-sĩ náo công-đường.

LÔI-MINH, Trần-Lượng vào tới công-đường, hai người làm lễ quan tri-huyện ; quan hỏi :

— Hai người tên họ là chi?

Hai vị anh hùng đều xưng danh tánh của mình ; Tri-huyện hỏi Lôi-Minh, Trần-Lượng rằng :

— Hai người thông gian với Tôn-Khương-thị, đã được bao lâu rồi ? hiện có Tôn-nhị-Hổ tới thưa hai ngươi đó.

Lôi-Minh, Trần-Lượng nghe qua nổi giận mặt mày biến sắc.

Nhắc lại Tôn-nhị-Hổ đêm đó phân tay, đi thẳng vào thành, có người xúi-giục nó dùng chén trà đập vỡ đầu chảy máu. Sáng ngày nó đến huyện Thường-Sơn kêu oan :

— Bẩm quan ! Lôi-Minh, Trần-Lượng hai người thông-gian với chị dâu tôi ; tôi gặp hai người cầm đao hâm-dọa làm hung, cầm chén trà quăng vỡ đầu tôi hiện còn dấu-vết, nhờ lão-gia thẩm xét cho.

Tri-huyện rút phiêu-lịnh ra cho người đòi Lôi-Minh Trần-Lượng tới hầu ;

Ngài hỏi :

— Hai ngươi cùng nàng Tôn-Khương-thị thông-gian nhau đã bao lâu rồi ?

Trần-Lượng nói :

— Bẩm quan ! tiểu-nhơn là người phủ Trấn-Gian cùng với Lôi-Minh là anh-em kết bái, hai tôi mới tới huyện Thường-Sơn lần thứ nhứt, hồi hôm ngủ tại tiệm Đức-Nguyên ; nhơn trời nóng-nực ở trong viện hóng mát, nghe có tiếng người ta

— Sát nhơn,cứu tôi hở người ta». Hai tôi vốn làm nghề hảo - phiêu, nghe giọng cầu cứu định là kẻ cướp đường ; liền nhảy tường chuyền nóc chạy tới tiếng cầu cứu. tiếng ấy trong một cái viện nọ tuông ra, hai tôi tiến vào trong viện xem qua : Thì là một gã trai cầm đao chém người phụ - nhơn, hai tôi vào khuyên - giải, mới hay là Tôn-nhị-Hổ muốn hại chị dâu nó ; chúng tôi bình nhựt không nhận biết nó, theo khuyên cho Tôn-nhị-Hổ ra đi, đâu ngờ nó đem dạ thù hận vu-cáo hai tôi cùng Tôn-Khương thị tư tình nhau ; nhờ lão-gia soi xét giùm, vì đêm đó tôi mới tới nghỉ trong tiệm Đức-Nguyên, nếu lão-gia chẳng tin xin đòi hỏi chủ tiệm thì rõ ; chúng tôi đối với nàng Tôn-Khương-thị chẳng biết nhau, bầm ngài đòi nàng đến hỏi ra thì rõ ; chúng tôi là người phương xa cách đây 1800 dặm, mới tới tối hôm qua, làm sao tư tình gian dâm cùng nàng đặng, phàm giao kết mối tình.ái nhau ít nữa cũng mươi bữa nửa tháng, mới giao tình nhau được.

Dứt lời thì tri-huyện đã cho người đi đòi Tôn-Khương-thị đến.

Sớm mai ngày ấy Tôn-thị đương khóc kể ; người bộc-phu trở về hỏi thăm nguyên do rõ được nói :

— Bà chủ đừng khóc nữa, thằng Nhị-Hổ là thằng không biết điều, phải thưa nó mới được.

Chính đương khuyên-giải, nghe có tiếng người gõ cửa, người bộc-phu ra coi là hai vị quan-nhơn, bộc-phu hỏi :

— Hai ngài đi kiếm ai ?

— Tôn-nhị-Hổ đi thưa Tôn.Khương-thị tại huyện, nên quan truyền đòi nàng đến ứng hầu.

Tôn-thị nghe qua nói :

— Hay cho Tôn-nhị-Hỗ! ta tính thưa nó, nó trở lại thưa ta.

Lúc ấy nàng mướn cái kiệu hiệp với bộc-phụ đi tới vệ-môn mà xuống kiệu, bộc-phụ đỡ nàng vào huyện-đường ; tri-huyện thấy mặt vàng mét, ngài đoán cho chồng nàng đà vắng mặt, hoặc là ở góa, nàng Tôn-Khương-thị qui trước huyện-đường lão-gia hỏi :

— Nàng họ tên gì ?

— Tiểu-phu họ Tôn, chồng là họ Khương, chết đã ba năm rồi, thiếp giữ phận góa-bụa.

— Hiện có Tôn-nhị-Hỗ nó thưa nàng tại huyện đường, rằng nàng tư-thông với Lôi-Minh và Trần-Lượng bị nó gặp, sự tình ra sao phải khai cho thiệt.

TIMSACH.COM.VN

— Bẩm tôi chẳng nhận biết họ Lôi họ Trần nào cả, thằng Nhị-Hỗ cũng do tôi đốt giấy dẫn qui về ; nàng bèn thuật lại việc dĩ-vãng từ trước tới sau, v.v.

Lão-gia đạy dẫn Tôn-nhị-Hỗ, Lôi-Minh và Trần-Lượng ba người lui ra ; Ngài hỏi :

— Hiện không có ai, trước công-đường bản huyện hỏi nàng, bụng nàng tại sao lớn như thế ? nàng hãy nói cho thiệt ? bản-huyện quyết định cứu nàng đừng sợ chi ; nàng có thai hay là bịnh.

— Bẩm thiệt lão-gia ! tiểu-phu thiệt là bịnh.

Tri-huyện truyền mời quan thầy thuốc đến, lập tức có quan thầy thuốc đến ; tri-huyện dạy lên huyện-đường chẩn mạch coi nàng Tôn-Khương-thị bịnh hay là có chửa, quan thầy coi mạch rồi bẩm rằng :

— Tôi coi nàng ứng mạch hỉ, tức là có thai.

— Tôn-Khương-thị nghe liền khạc phung vô mặt quan thầy, nói :

— Ông nói hày nà! chồng tôi chết đã ba năm nay, tôi thủ phận góa-bụa, có lấy ai mà có thai, ông khéo nói sàm.

— Hễ ta nói có thai thì quyết định có thai.

Tri-huyện hỏi nàng Tôn-Khương-thị rằng :

— Nàng cùng Tôn-nhị-Hổ lúc tại nhà cải cọ việc gì vậy? Lôi-Minh, Trần-Lượng tới khuyên lơn hai người phải không?

— Tiểu-phụ không nhận biết họ Lôi, Trần chi cả, chỉ nhơn thằng Tôn-nhị-Hổ nó muốn giết tôi, nên tôi la cầu cứu, lúc ấy có hai vị đến tôi không nhận biết là ai.

TIMSACH.COM.VN

Tri-huyện tịnh truyền Lôi, Trần hai vị anh-hùng lên huyện đường ; quan huyện hỏi :

— Hai người đó sao vô cớ nữa đêm canh ba, nhảy vào viện mà can.thiệp việc người ?

Lôi.Minh nói ;

— Theo lẽ phải gặp người sắp chết chúng tôi đâu nỡ làm ngơ chẳng cứu.

Tôn-Khương-thị nói : — Tức quá !

Tri-huyện hỏi : — Nàng tức việc chi?

— Tức quá không có đao đặng tôi rọc bụng cho lão-gia coi là thai hay là bịnh.

Lôi-Minh nghe vậy nói :

— Nàng thiệt có gan dám mổ bụng, thì ta có đao đây cho nàng mổ bụng, nếu là bịnh sẽ có người báo cừu cho nàng, nếu là thai thì quả nàng có tư tình với ai.

Dứt lời rút đao liệng xuống đất trước mặt nàng, nàng toan lượm đao, rất may quan-binh đứng một bên lẹ tay chụp lấy cây đao ; tri-huyện thấy vậy phừng-phừng nổi giận vỗ kinh-đường nói :

— Hay cho Lôi-Minh dám cả gan, khi dễ bực quan-trưởng, giữa công án mi quăng đao ra hành hung trước mặt bản-huyện, quân đâu đánh nó cho ta.

Dứt lời ngài rút thẻ lịnh đưa ra, thấy trên thẻ có một bao giấy, ngài mở ra xem thoãn nhiên biến sắc, liền gật đầu cười nói :

— Lôi-Minh ! bản-huyện thấy ngươi là chân-chất rất hài lòng ! quân ! mau dọn tiệc rượu cho ta thưởng hai người ăn uống chơi ; lát nữa bản-huyện sẽ cùng hai người thương-lượng.

EMSACH.COM.VN

Lôi-Minh và Trần-Lượng tạ ơn lão-gia mà lui, đi tới phối-phòng, có người theo hầu-hạ, kế rượu dọn lên ; Trần-Lượng nói :

— Chắc đại-ca coi không thấu ! lão-gia thưởng chúng ta mâm rượu thịt đây, ắc cũng có duyên-cớ, đây là huởn kế của ngài, vì muốn bắt chúng ta, nhưng sợ bắt không được, phải dùng kế như thế.

Lôi-Minh nói :

— Lo gì ! ăn uống no rồi sẽ hay.

Lúc tri-huyện rút thẻ lịnh thấy có bao giấy, ngài mở ra xem thấy biên rằng :

« Lôi-Minh, Trần-Lượng ác tặc nhơn,
« Giao kết anh-em chúng lục-lâm ;
« Trước kia bọn nó cướp lao ngục ;
« Nguyên ra đồng đãng với Hồn-Phương.

Tri.huyện gặp thơ rơi trong bụng lấy làm kỳ, chẳng biết thơ rơi đây từ đâu mà có; lúc ấy ngài muốn bắt hai người, nhưng coi lại trong đám quân-nhơn không có người tài, thế nên ngài đổi giận làm vui, thưỡng hai người mâm cơm rượu ăn nhau; để dùng kế huỡn-quân; và lén phái người đi theo mà coi giữ hai người; một mặt phái người đi đòi Tiều-huyền-Đàn Châu-Thoại với La-Khiêm đến, mới có thể bắt được Lôi-Minh và Trần-Lượng; tri-huyện càng nhớ tới thơ rơi và nhìn đao của Lôi-Minh cũng giống đao của bọn tặc tại Mã-gia-bề, lại càng sanh nghi ngài tính kêu dẫn tặc Hồn-Phương lên, bảo nó nhìn coi có quen hay không? nếu nó nhận quen thì hai người là đồng đãng với nó, bằng không thì cũng có duyên cớ chi đây. Tri. huyện đương suy tới nghĩ lui, nghe ở ngoài có tiếng la:

— Oan-uổng tôi lắm; oan-khổ tôi! nhờ ngài minh chánh xét cho.

TIMSACH.COM.VN

Tri-huyện hỏi:

— Ở ngoài có việc gì ồn-ào như thế?

Bổng thấy Tế.công ở ngoài bước vô, nắm một vị văn sanh thẳng tới công-đường.

Nhắc lại hòa-thượng khi ở Thập-lý-trang khiến Lôi-Minh, Trần-Lượng đi rồi đãi lãnh Sài;Đồ hai vị ban-đầu xâm-xâm đi tới, thoạt thấy rước mắt một cái kiệu nhỏ khiên đi rất mau, hòa-thượng thấy vậy tự nói:

— A-Di Đà Phật! mi tưởng việc ấy không ai can.thiệp tới sao?

Dứt lời hòa-thượng dẫn hai vị ban-đầu theo cái kiệu ấy tiến vào trong một làng kia, bổng thấy kiệu ấy thẳng vào cửa đại-môn phía Bắc; hòa.thượng nói:

— Sài, Đồ hai người ở ngoài mà chờ ta;

Hòa-thượng thẳng vào cửa đại-môn ấy và nói :

— Tân-khổ a !

Trong nhà ấy bước ra một vị quản-gia nói :

— Sư-phụ bảy đi hóa-duyên nơi khác, phải ông tới ba ngày trước viên-ngoại tôi còn thỉnh-xã, nay viên-ngoại chúng tôi mắc bận công việc nhà, nên không thỉnh-xã nữa,

— Viên-ngoại có công việc gì, cảm phiền chú nói cho tôi biết với.

— Ông là người xuất-gia, cho ông biết làm chi, nhưng ông muốn biết thì tôi nói cho ông rõ ; vì bà nhỏ của chủ tôi muốn làm bồn, đã ba ngày rồi mà sanh chưa đặng, rước cũng nhiều bà mụ mà sanh cũng không được, người thì nói : lo cho con chớ đừng lo cho mẹ ; người thì nói : lo cho mẹ đừng lo cho con, mới kiệu tới bà mụ Lưu sanh giùm, viên-ngoại tôi phiền-muộn vì lo hết phương mà sanh cũng không đặng.

— Không sao ! chú thưa với chủ chú nói : ta chuyên giỏi về việc sanh đẻ.

— Thầy nói sao kỳ vậy ? ai lại rước hòa-thượng sanh đẻ bao giờ ?

— Chú không rõ chớ ! ta có thuốc sanh đẻ rất hay, uống vô thì sanh liền.

— Thế thì hay lắm, để tôi vào bẩm lại với chủ tôi rõ.

Tên quản-gia ấy vào thưa lại, viên-ngoại đương cơn rối loạn, liền dạy mời hòa-thượng vào, quản-gia lật-đật chạy ra nói :

— Chủ tôi có lời mời hòa-thượng vào.

Hòa-thượng vô tới thơ-phòng, viên-ngoại thấy cùng hòa-thượng liền mời ngồi nói :

– Thánh-tăng có thuốc sanh đẻ được hả ?

Hòa-thượng gật đầu.

Hồi thứ Một Trăm lẻ Chín

Luận thị-phi hủy bỏ cân lường thiếu.
Giáng nhơn-quả thiện độ Triệu-đức-Phương.

HÒA-thượng vô tới thơ-phòng, viên-ngoại hỏi :

– Sư-phụ tu ở đâu ?

– Tôi xuất-gia ở chùa Linh.Ẩn tại Tây-Hồ thượng Đạo hạ Tế, người thường gọi là Tế-điên-tăng, còn viên-ngoại tên họ chi ?

TIMSACH.COM.VN

– Tôi tên là Triệu.đức.Phương, vừa nghe gia.nhơn nói : sư.phụ có thuốc hay, uống vô thì lâm bồn liền, thánh-tăng sanh giùm dâu tôi, tôi sẽ trọng ơn ngài.

– Tôi cho ông viên thuốc nầy, ông đem vô hòa với nước âm-dương-thủy tan ra cho uống, liền thấy công hiệu.

Viên-ngoại tiếp lấy viên thuốc giao cho gia.ghơn cầm vô cho kia uống, và căn dặn kỹ-lưỡng ; còn viên.ngoại ở ngoài chuyện trò với hòa-thượng ; chút lát thì có bộc-phụ trở ra nói :

– Thưa ông có tin mừng ! cô ba uống thuốc vào thì sanh liền.

Triệu-Đức-Phương nghe tin vui mừng quá sức, nói :

– Thánh-tăng thiệt là thần-tiên.

Lập-tức bảo người nhà dọn tiệc rượu ; hòa.thượng nói :

– Tôi có dắc theo hai vị ban-đầu, còn đứng chờ ở ngoài cửa.

Viên-ngoại nghe lật-đật kêu gia-nhơn ra mời Sài, Đồ hai vị ban-đầu vào ; tiệc rượu đã dọn xong-xuôi, mọi người ngồi vào bàn ăn uống ; Triệu-Đức-Phương nói :

— Tôi có một sự bất minh, yêu-cầu thánh-tăng chỉ giáo giùm.

— Sự gì thế ?

— Chẳng dấu chi Thánh-tăng ! Tôi lúc ban sơ một mình làm sanh nghiệp, tay trắng làm nên nhà cửa, năm rồi đến ngày sanh nhựt 60 tuổi thọ, tôi có ba trai và ba con dâu, đều nhóm lại đông đủ, tôi phân-trần cho nó rõ rằng:

— Lão thành lập nên sự-nghiệp đều do một cái cân nầy, mua của người một cân thì được 20 lượng, bán ra một cân là 14 lượng, vì trọng có để chất thủy-ngân ; trước kia ta mua mấy ngàn cân bông vải, mỗi cân lợi thêm được 4 lượng ; người bán lỗ vốn và bị chứng thương-hàn mà chết, từ đây trong tâm ta hổ-thẹn với sự làm bất chánh của mình, nay con cháu chật nhà nên chẳng làm sự quấy như thế nữa, tức là bắt đầu tôi cải ác tùng thiện, chẳng ngờ bề trên chẳng soi-sét cho, lúc tôi phá bỏ cái cân ấy trong một tháng đứa con lớn tôi chết, con dâu cả thì cải-giá với người khác ; sự tình vừa yên-ổn, kế đứa con trai thứ hai tôi chết, con dâu thứ hai cũng bỏ đi mất, trải qua trong khoản hai tháng thằng trai thứ ba tôi cũng chết nữa ; con dâu thứ ba tôi có chửa ghén, nên chưa cải giá ; Thánh-tăng nghĩ coi : *« phải tu kiểu bồi lỗ thêm mù mắt, giết người cướp của chàu con đông không » ? làm lành rốt cuộc bị ác-báo ! ư !*

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Ông không nên loạn tưởng như thế, ta cho ông hiểu rằng : thằng con lớn của ông đời trước nó đi bán thuốc dạo, ông mưu hại nó chết, nó đầu thai lên làm con lớn của ông mà đòi nợ, thằng thứ hai nó cung cấp tiền cho ông mà trả nợ ;

thằng thứ ba nó gây ra nhiều đại họa cho ông mà trả thù, còn ông đến tuổi già phải đói mà chết ; nhờ ông cải ác tùng thiện nên bẻ trên thâu hai đứa phá-hoại nhà ông, thế thì ông cũng là hạng thiện-nhơn thứ nhứt ; đặt ra *đơn bà góa thất tiết, chẳng bằng lão ky theo trai.*

Triệu-đức-Phương nghe qua như giấc mộng mới tỉnh, nói :

— Rất đội ơn thánh-tăng chỉ giáo, hiện lảo được một đứa cháu trai, có thể nuôi được không ?

— Đứa cháu trai của ông tương-lai nó sẽ làm vinh tông rạng tổ, xây dựng môn-đình thêm tươi rạng, đỡ-sộ nữa kà.

— Nếu thế thì mời thánh-tăng nống rượu cùng tôi cho vui.

TIMSACH.COM.VN

Ăn-uống xong rồi thì trời đã tối, hòa-thượng đồng với Sài, Đồ, hai vị ban đầu phải tạm ngu tại đó một đêm ; tới sáng hòa-thượng thức dậy nói : « Đi ỉa » Hòa-thượng ra đi thẳng tới huyện Thường-Sơn, vừa tới ngã tư thành, thấy bên phía Bắc có một ngôi nhà lầu, ngoài cửa có 20 mấy người la-lối um-sùm, hòa-thượng hỏi :

— Mấy người làm gì đây ?

— Chúng tôi đi coi mạch, vì thầy thuốc nầy mỗi ngày chỉ coi mạch đủ số 20 người thôi, nhiều nữa chẳng chịu coi, nên phải tới sớm mới được chẩn trị, chúng tôi tới thật sớm, nhưng thầy còn ngủ chưa thức dậy.

— Được ! để ta kêu nó dậy cho.

Dứt lời hòa-thượng vào trong la :

— Coi bịnh cho người ta ! chưởng-quỹ thức dậy mau !

Có quản-gia trong nhà bước ra nói :

— Hòa-thượng nói tầm bậy ! phòng coi mạch đâu có chưỡng-quỹ.

— Có hỏa-kế phải không ?

— Lại còn bậy nữa ! đâu có hỏa-kế, có thầy thuốc chớ.

— Ta muốn coi mạch kêu thầy thuốc ra đây mau.

Dứt lời có thầy thuốc bước ra, hòa-thượng thấy thầy ấy, đầu bịt khăn xanh lưng buộc dây tư-điều, chơn mang giày bằng trúc, là nhà danh-y trong vùng nầy, tên là Hứa-cảnh-Khoa; thức dạy nghe ngoài có tiếng la :

— Coi bịnh ! ! chưỡng-quỹ ơi.

Nên lật-đật đi ra, thấy là ông cùng hòa-thượng, Hứa-Cảnh-Khoa hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng có việc gì ?

— Muốn coi bịnh.

Hứa tiên-sanh tính coi cho kia hắc cho rồi, vừa bước tới cửa phòng coi mạch, hòa.thượng nói :

— Tôi lát ngứa càng mình, dưới bắp đùi thì cứng đơ.

— Để ta coi mạch cho.

Hòa-thượng vạch bắp vế lên bảo coi giùm ; Hứa-tiên-sanh nói :

— Ngay tay ra chớ.

— Ta tưởng coi mạch ở bắp vế chớ.

Hòa-thượng ngay tay ra đưa trước mặt thầy thuốc ; Hứa-tiên-sanh nói :

— Chẩn mạch ở tại bàn tay.

— Chẳng phải coi mạch ở ống tay sao, thầy chẩn mạch đi.

Hứa-tiên-sanh chẩn mạch cả buổi nói :

— Hòa-thượng không có bịnh chi cả.

— Có bịnh mà.

— Tôi coi sáu bộ mạch bình hòa, không có bịnh mà.

— Ta có bịnh mà thầy cũng có bịnh, chỉ có ta trị được thôi.

— Tôi có bịnh gì ?

— Thầy có bịnh bụng lớn, âm-thai hoặc thai-quỉ chi đó.

— Hòa-thượng khéo nói xàm.

— Ta nói xàm hả, hai ta đi tới quan sẽ rõ.

Dứt lời hòa-thượng nắm dây lưng Hứa-tiên-sanh kéo xền đi ; thiên-hạ xúm lại can hỏi ; hòa-thượng :

— Việc gì mà thưa tới quan vậy ?

— Các người không nên can-thiệp việc nầy.

Hòa-thượng giữ việc lôi thầy thuốc đi, ai cảng cũng không được ; hòa-thượng có sức mạnh lạ đời, lôi riết kia thẳng vô huyện Thường-Sơn, la :

— Bẩm quan ! oan-khổ tôi lắm !

Bọn quan-binh muốn gàn cãng lại, tri-huyện thấy Tế-công lật-đật dạy người dẫn Tôn-Khương-thị lui ra, và mời:

— Mời thánh-tăng ngồi.

Tri-huyện cũng nhận biết Hứa-cảnh-Khôi, có đến vệ-môn coi bịnh ; tri-huyện hỏi :

— Thánh-tăng kéo Hứa tiên-sanh đến đây có việc chi không ?

— Bẩm quan ! Tôi hồi qua bịnh ở bên nhà Triệu-đức-Phương. Triệu-viên.ngoại thấy tôi bịnh, để-xướng rước danh y Hứa-cảnh-Khôi coi mạch cho tôi, kia đòi tiền xe mắc quá, rước ra khỏi cửa thì phải 6 điếu, đi tới làng khác thì phải mười hai điếu ; đi 5 dặm đường thì phải 24 điếu, tôi nói chịu không nổi, bèn đi : hồi sớm Triệu-viên-ngoại cho tôi 50 lượng bạc, tôi đi tới 20 dặm đường mới tới nhà Hứa.tiên.sanh vào mà coi mạch, kia hỏi tôi có tiền không ? tôi nói : Có tiền, và đưa cho gia 50 lượng bạc, kia cất tiền vô hủ bao, gia coi tôi nói không bịnh và bảo tôi đi, tôi đòi tiền gia chẳng chịu trả, thế nên tôi lôi nó vô quan mà thưa ; Tri-huyện nghe nói lấy làm kỳ hỏi Hứa.cảnh-Khôi ;

— Sao thầy dám gian lận tiền của Thánh-tăng ?

— Bẩm quan ! tôi đâu dám làm việc vô lễ như thế ; tôi nhơn việc nhà quá rồi, nên thức trễ, vừa thức vậy nghe có tiếng la ; tôi ra coi thì chỉ có một mình hòa-thượng, thầy bảo tôi coi mạch trị bịnh giùm, tôi coi mạch kia không có bịnh, kia nói tôi có bịnh bung lớn âm-thai hay là quỉ thai gì đó, kia bảo tôi theo đến quan, chớ tôi không thấy tiền bạc chi cả.

Hòa-thượng nói :

— Ngươi đừng tinh quấy. ngươi lộn trong lưng ngươi kia, quan huyện không tin bảo nó mở dây lưng ra coi.

Tri-huyện hỏi Hứa-cảnh.Khôi :

— Trong lưng ngươi có tiền ở trỗng ?

— Bẩm không có.

— Không có thì ngươi xổ dây lưng ra coi ?

Hứa-cảnh.Khôi mở dây lưng quăng xuống đất có một cuốn giấy, Hứa-cảnh-Khôi muốn lượm, thì hòa.thượng khum xuống lượm và nói :

— Lão-gia coi đây thì biết.

Tri-huyện mở ra coi thấy viết chữ tháo và gạt bỏ, biên rằng :

« Lôi-Minh, Trần-Lượng ác-tặc nhân.
« Giao-kết anh em chúng lục-lâm ;
« Trước kia bọn nó cướp lao-ngục,
« Nguyên ra đồng đảng với Hồn-Phương.

Tri-huyện coi rồi hỏi Hứa-cảnh-Khôi rằng :

— Cuốn giấy nầy sao có trong lưng ngươi ?

— Bẩm tôi lượm đặng.

— Ngươi mới vừa thức dậy, ai lượm cho mà đặng ?

— Bẩm tôi lượm ở trong viện.

TIMSACH.COM.VN

— Việc gì trở triều như thế ?

Hòa-thượng nói :

— Quan dạy dẫn Tôn-Khương-thị lên.

Lập tức quan phái người dẫn Tôn-Khương-thị lên ứng hầu ; Tôn-thị thấy Hứa-Cảnh-Khôi liền hỏi :

— Hứa-hiền-đệ mới tới hả.

— Chị nhơn sao lại tới đây ;

Tri-huyện hỏi nàng rằng :

— Sao nàng nhận biết Hứa-tiên-sanh ?

— Bẩm ! lúc chồng tôi sanh tiền mở tiệm thuốc cũng kia anh em kết bạn, chồng tôi bịnh cũng một tay gia châm-nôm chồng tôi chết cũng một tay gia chôn cất, chôn rồi tôi có nói với gia rằng :

— Trước cửa đơn bà góa có nhiều việc thị-phi, tôi có

việc thỉnh thầy cũng đừng tới, từ đó về sau gia không tới tôi nữa, do vậy mà tôi nhận biết.

— Hòa-thượng lại bảo dẫn Tôn-nhị-Hổ lên, tức khắc có Tôn-nhị-Hổ lên hầu, thấy Hứa-cảnh-Khôi bèn hỏi :

— Hứa đại-thúc mới tới.

Quan huyện hỏi Tôn-nhị-Hổ :

— Nó kết bạn với anh mi sao mi kêu là đại-thúc. ?

— Bẩm phải vậy ! vì trước kia tôi với Hứa tiên-sanh là anh-em, chỉ nhơn tôi thường mượn tiền thầy, hỏi 10 điếu thì cho 10 điếu, hỏi 8 ngàn thì cho 8 ngàn, vì thế nên tôi chẳng dám tỉnh cho thầy là anh-em, nên kêu là đại-thúc.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng nói :

— Dẫn bọn nó lui ra hết.

Lập tức bảo mấy người ấy lui ra ; hòa-thượng nói :

— Dẫn một mình Tôn.nhị-Hổ lên.

Tôn-nhị.Hổ lại trở lên ứng hầu, hòa-thượng nói :

— Hồi nảy hỏi việc của Hứa-cảnh-Khôi nó đã khai rồi, mi còn dấu-diếm nữa, quan huyện ra lịnh khảo kẹp nó mới được.

Tri huyện thầm khen : hay quá ! liền phải đem Tôn.nhị-Hổ mà kẹp cho ta ; Tôn-Nhị.Hổ nói :

— Bẩm quan, đừng động hình, nếu Hứa-cảnh-Khôi đã khai rồi, thì tôi cũng khai thiệt.

— Mi hảy khai thiệt cho mau.

Tôn-nhị-Hổ từ đầu chí cuối khai lại một hồi, quan huyện nghe qua mới minh-bạch ;.

Hồi - thứ Một Trăm lẻ Mười.

Tìm thầy thuốc minh oan huyện Thường-Sơn. Đoán kỳ-án liệt-phụ gặp cứu-tinh.

Tôn-nhị-Hổ nghe Hứa-cảnh-Khôi khai rồi, bèn nói :

— Bẩm quan ! xin đừng có động hình, tôi xin cung chiêu ngay : nguyên tôi thường đến Hứa tiên-sanh mà mượn tiền, một hôm thầy nói với tôi rằng :

TIMSACH.COM.VN

— Tôn-nhị-Hổ, em là tài chủ.

— Sao thầy gọi tôi là tài-chủ ?

— Chú bác và anh em đều chết hết rồi, em khuyên chị em cải giá, vì trong nhà nó có lối ba muôn bạc, nó đem một muôn chia cho thân.tộc mỗi người một vạn bạc, em cũng đặng một vạn bạc vậy, chẳng phải em là tài-chủ sao· phàm mưu sự tại người, thành sự bởi trời ; tôi có một lần nói với chỉ, chỉ mắng tôi một hồi, từ đó tôi chẳng dám nói nữa ; sau lại Hứa-tiên-sanh hỏi tôi thường, tôi nói «Chưa-có nói» tôi tính chắc vợ gia chết rồi, gia muốn chị dâu tôi, tôi ướm thử gia để tôi làm mai giùm cho gia ; gia nói : muốn cho tôi phát tài chớ gia không muốn chị tôi, tôi ướm ý gia một lần nữa ; gia nói : sợ chị tôi chẳng ưng, tôi nói ; để tôi làm mai thử coi ; gia chịu, nhờ việc nầy mà tôi thường tới gia mà mượn tiền ; một ngày kia gia hỏi tôi : em cứ mượn tiền hoài mà em có hỏi ý chị em chưa ?; tôi nói :— Tâm chỉ đã nguội lạnh rồi chẳng chịu cải giá nữa.

Gia nói :— Tao thấy chị mầy bán kim chỉ, sao bụng nay đã lớn rồi, kỳ trung chắc có duyên cớ chi đây, ta cho mầy một con đao ; mầy đi hỏi chị mầy về giai-đoạn bụng nó lớn tại sao vậy ? nếu nó tư tình với người ta thì mầy đuổi nó ra khỏi nhà, thì gia sẵng về mầy bết ; tôi nghĩ lại cũng đúng nên cầm đao tới nhà chị tôi, cũng may gặp lúc bộc-phụ không có ở nhà, chính đương lúc hạn hỏi chị tôi, thì Lôi-Minh, Trần-Lượng tới khuyên giải tôi đi ra khỏi chỗ nầy ; tôi mới trở lại Hứa tiên-sanh mà đề-xướng việc nầy ; gia nói :— Đừng lo ! gia có quen với hình-phòng Đồ tiên-sanh, gia bảo tôi lấy đá đập vỏ đầu cho có vít thương đi thưa nó, gia sẽ giúp ngầm cho, mưu làm cho quan trên trị tội Lôi-Minh và Trần-Lượng, bầm việc dĩ-vãng trước sau tôi đã khai thiệt hết.

TIMSACH.COM.VN

Tri-huyện bảo thầy ký biên lời cung chiêu xong, liền dẫn Tôn Khương-thị và Hứa-cảnh-Khôi lên huyện đường, kêu thầy ký biên chép đọc lời cung chiêu ; Hứa-cảnh-Khôi sợ mặt mày đà biến sắc, tri-huyện vỗ kinh-đường nói :

— Hứa-cảnh-Khôi ! mi là người biết đọc sách, sao dám mưu đạt đờn bà goá làm nhơ-nhớp gia-đình người ; mi đã biết phép còn phạm phép, mi muốn nhận đánh hay là nhận phạt.

Hứa-cảnh-Khôi nói :

— Bẩm nhận đánh ra sao ? còn nhận phạt thế nào ?

— Nhận đánh là ta xữ tội nặng cho mi ; nhận phạt là đánh mi 100 giái-xích phạt mi 3000 bạc làm bia trinh-tiết cho nàng Tôn-Khương-thị.

Hứa-cảnh-Khôi nói :

— Tôi tình nguyện nhận phạt ; tri-huyện dạy đè đánh Hứa-cảnh-Khôi 100 giái-xích, phái quan-binh dẫn về nhà lấy tiền phạt ; tri-huyện kêu Tôn-nhị-Hỗ nói :

— Mi vô cớ đặt điều đầu cáo người, cầm đao hành hung khi-nhục đờn bờ góa ; mưu đạt gia-sản ; quân đâu đè nó xuống đánh 40 đại bằng, bỏ tù 100 ngày.

Ngài trách phạt Tôn nhị-Hổ rồi, đai qua Tế-Công nói :

— Thánh-tăng coi bụng của Tôn-Khương-thị vì sao mà lớn như thế ?

— Bụng của nàng đó là thai.

— Thánh-tăng đừng giã ngộ chờ, nàng ở góa ba năm rồi ; làm sao mà có thai đặng.

— Ngài không tin kêu nàng lên đây ta sanh cho ngài coi, thai nầy có bất đồng.

TIMSACH.COM.VN

— Bạch không nên sanh ở giữa công-đường chờ.

Hòa-thượng trao cho một cục thuốc, phải bà mu đem nàng vô trong phòng trống mà sanh, bà mu tuân mạng dắc nàng vô trong phòng trống, cho uống thuốc vào ; tức thì sanh ra một cái thai huyết lớn bằng trái dưa hường to ; bà mụ cầm đem lên công-đường cho quan huyện xem ; Tế-Công che mặt nói :

— Đem xuống đi !

Tri-huyện hỏi ;

— Cái gì vậy ?

— Đây là huyết thai, là khí trong huyết kết thành, người phụ-nhơn do kinh huyết làm chủ, một tháng chẳng có là tật kinh, hai tháng chẳng có là bịnh kinh, ba tháng chẳng có là kinh bế, bảy tháng chẳng có là càn huyết lao ; cái huyết thai cũng mỗi tháng mỗi lớn.

Quan huyện nghe qua minh-bạch, phân-phú người đưa Tôn-Khương thị về nhà ; tri-huyện lại hỏi :

— Bạch thánh-tăng ! hiện Lôi-Minh, Trần-Lượng phải xữ làm sao ? vì mới rồi đây Lôi-Minh la-lối giữa công-đường, ném đao ra hành hung, tôi chính muốn dẫn Hồn-Phương ra mà bạch hỏi, thì liền có thánh-tăng đến.

— Lúc trước khi ta đi có để một miếng giấy dưới vạt giường, ngài lấy ra coi thì rõ.

Tri-huyện lấy mở ra xem, có bốn câu như vầy :

Có lời tri-huyện phải suy tầm,

Chớ nhận người lành là tặc-nhơn ;

Trong Mã-gia-hồ tru tiệt-khẩu,

Rất nhờ độ-đệ Dương, Lôi, Trần.

Tri-huyện coi qua mới minh-bạch nói :

— Nguyên hai vị ấy là môn-đồ của thánh-tăng mà tôi không biết, lập tức cách chức tên bình-phòng tham tàn hà-lạm giả công tế tư, dám viết giả văn làm rối việc công-sự ; một mặt phải người kêu Lôi-Minh, Trần-Lượng lên công-đường ; tri-huyện trả đao cho Lôi-Minh và thưởng cho 20 lượng bạc ; Lôi Minh, Trần-Lượng làm lễ xá sư-phụ ; hòa-thượng nói :

— Ta bảo hai ngươi đi công chuyện, sao trở lại can-thiệp việc người.

Trần-Lượng nói :

— Nếu không có sư-phụ tới cứu kiệp thì hai tôi oan-uổng không thể kêu ca.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng nói :

— Hai con phải lo đi cho mau.

Lôi-Trần, tạ ơn quan-huyện và từ biệt hòa-thượng ra đi thuận theo đại-lộ tới mặt trời lặng, thấy trước mặt có một tòa thôn-trang, bên đông có đường đại-lộ, phía nam-bắc có tiệm phố dài giăng ; hai người bước vô tiệm hiệu là Tam-Ích, hỏa-kế mời hai người vào bắc thượng-phòng, rửa mặt xong thì tới bưng trà xơi, hai người kêu rượu đồ ăn, ăn uống nhau no rồi ; nghe mệt-mỏi quá, nằm chùi ngủ riết tới sáng ; ngày kế thức dậy sớm, Lôi-Minh thấy mất quần dài, chỉ còn quần đùi liền kêu Trần-Lượng :

— Chú hai có dấu khố ta không ?

— Tôi đâu có dấu khố của anh, mà khố tôi cũng mất nữa kỳ-quái quá !

— Hai người thức dậy ngồi hoài chẳng dám đi đâu ; tính muốn kêu hỏa-kế, nhưng ngặc chẳng dám nói mất khố e người ta cười ; Trần-Lượng nói :

— Thôi đại-ca đừng mòng kiếm đâu ra, kêu hỏa-kế bảo nó mua giùm hai cái khố bao nhiêu tiền cũng được.

Hỏa-kế nghe gọi chạy lại nói :

— Hồi sớm bên đông-viện thấy có người cầm hai cái khố, nó đòi 20 lượng mới chịu bán, chớ bây giờ tôi biết tìm đâu mà mua.

— Chú cầm lại cho chúng tôi coi thử.

Trong chút lát thì hỏa-kế cầm hai cái khố lại ; Trần-Lượng coi quả là hai cái khố của mình, hai người đều mặc vào hết ; hỏa-kế thấy vậy thầm nói :

TIMSACH.COM.VN

— Sao người nào cũng không có khổ vậy ?

Lôi-Minh kêu hỏa-kế ; nói :

— Chú dắc chúng ta tới người bán khổ coi.

Hỏa-kế gật đầu, dắc Lôi-Minh, Trần-Lượng tới đông-viện vào trong viện nghe nói giọng người Nam-biên rằng :

— Thằng đó lấy hai cái khổ bán đâu mà không thấy nó lại.

Hỏa-kế chỉ nói :

— Ở trong viện nầy đây.

Hai người vô thấy trong viện một cái bàn và một người ngồi trên ghế ỷ, đầu đội khăn võ-sanh màu xanh có hai cái tuợi thiêu hồng quẹt, mặt mày trắng trẻo bảnh trai, mày rậm mắt to ; Lôi-Minh hỏi :

— Thằng kia, mầy muốn phá chúng ta mà cười chơi hả ?

Người nầy nguyên là Liễu-Thoại tự Xuân-Hoa, hiệu là Đạp tuyết vô ngân, cũng ở trong đoàn 36 bạn kết nghĩa, cùng với Lôi , Trần là anh-em kết bái, cũng ở huyện Ngọc-Sơn, người tuy tướng-mạo nho-nhã nhưng ưa khôi-hài ; Liễu-Thoại vâng mạng mẫu-thân của Dương-Minh dạy, đi kiếm Dương-Minh ; kia tới Bắc-tân-trang trú ngụ đã mấy ngày rồi, vì nghe người ta đồn nơi đây có một tên ác-côn tên là Truy-hồn-thái-tuế Ngô-Khôn ; Liễu-Thoại tính điều-tra hành-vi của tên ác-côn ấy, nếu quả thiệt hung-ác thì ra tay mà trừ hại cho dân, ở tại tiệm ấy mấy ngày cũng không tìm được manh-mối gì, hôm qua Lôi-Minh và Trần-Lượng tới, kia thấy, cố ý phá Lôi, Trần cười chơi ; nay Lôi, Trần hai người tới, Liễu-Thoại chầm-rãi hỏi :

— Lôi, Trần, hai anh đặng mạnh-giỏi hả ?

Đứng dậy hành lễ chào, Trần-Lượng hỏi :

— Liễu hiền-đệ làm gì mà ở đây?

— Tôi vâng mạng Dương-bá-mẫu đi kiếm Dương-đại-ca.

— Dương-đại.ca đã về rồi, chúng ta phân tay ảnh tại huyện Thường-Sơn ; chừng một hai ngày thì ảnh sẽ về tới nhà.

— Ba ta vì sao mà hội-ngộ nơi đây?

Trần-Lượng thở dài nói :

— Gặp nhiều cảnh-ngộ éo-le, không thể một lời phân cạn.

TIMSACH.COM.VN

Bèn thuật việc Hoa-vân-Long làm quấy, ném phiêu thương hại ba bạn, v.v, thuật lại một hồi ; dứt lời Liễu.Thoại nghiến răng căm tức nói :

— Thằng Hoa-vân-Long là đứa vong ân phụ nghĩa, Dương-đại-ca nhóm lục lâm bảo toàn cho nó và đãi nó rất hậu, mà nó trở đem lòng trâu dạ chó độc hại thế ; tôi nếu gặp nó sẽ chém đầu nó.

— Thôi đừng nhắc tới chuyện thằng đó nữa, bây giờ em tính đi đâu ?

— Tôi nghe trong vùng nầy có một tên ác-côn, nên đương điều-tra nó đây.

— Hai ta cũng đồng đi điều-tra với.

Ba người đồng lên thượng-phòng ăn cơm mai, kéo nhau ra đi tới đầu làng cách chẳng bao xa. có người đương muốn treo cổ, miệng kêu trời. Ba vị anh hùng thấy người

ấy độ chừng 40 tuổi, liền bước tới ; Trần-Lượng nói :

— Coi anh có vẻ đoàn-hoàn chẳng tầm-thường, sao anh lại mưu thất họng?

Người ấy thở dài và thuật lại từ đầu chí cuối một hồi, ba vị anh hùng nghe qua nổi giận căm gan, muốn can-thiệp ; chẳng ngờ gây ra một tràng thị-phi tài trời.

Hồi thứ một trăm mười một

Lôi-Minh, Trần-Lượng bị mắt trộm.
Đạp tuyết vô ngân phỏng tặc-nhơn.

LÔI-MINH, Trần-Lượng và Liễu-Thoại, ba người hỏi người ấy :

— Tại sao mà treo cổ (người ấy nói.)

TIMSACH.COM.VN

— Tôi là Diêm-văn-Hoa ở huyện Đơn-Đồ, học hồi nhỏ tới giờ cũng chưa thành tài, gặp phải lúc thất mùa sanh loạn, tôi dắc vợ là Tào-thị và con gái là Thoại-Thơ, đến ngụ tiệm Bắc-Tân-Trang, tôi họa vẽ dạo kiếm tiền độ nhựt. Một ngày kia đi tới Ngô-gia-bảo có vị trang chủ kêu là Truy-Hồn thái-tuế Ngô-Khôn, kêu tôi vô hỏi :— Vẽ hay về vật gì ?

— Tôi vẽ chuyên về sơn thủy, nhơn-vật, bông, cây, chim-chóc.

— Chú biết vẽ bản đồ tỷ-hỏa không ?

— Thưa vẽ đặng.

Gia bảo tôi vẽ cho vài trương coi vừa ý mới hỏi tôi tính bao nhiêu tiền công ; tôi đòi một điếu tiền, nó nói :

— Mai ta sẽ tới tiệm mà kiếm chú.

Sáng ngày nó cỡi ngựa tới tiệm tôi vào thấy vợ con lại có ý muốn con gái tôi nay 17 tuổi nhan sắc có mòi

dễ cải, nó bảo tôi mở tiệm họa-hình nó sẽ cho tôi mượn 200 lượng bạc, tôi tưởng nó có lòng tốt châu-tế mình, nên mở một tiệm vẽ-họa ở phía đường Bắc trong làng, để hiệu là Cổ-Phương-Các, gia-đình tôi dọn về ở. Khai trương tiệm nầy được hai tháng mấy; một ngày kia nó cỡi ngựa ra tiệm tôi, có ôm theo một hộp thủ-sức và đôi bông bằng vàng; gởi nhờ tại tiệm, chiều sẽ trở lại lấy, ngày ấy chờ tới tối cũng không thấy nó trở lại, tôi bỏ vào trong tủ khóa lại; sớm mai nầy nó tới lấy hộp ấy, tôi mở tủ ra coi thì hộp đó đã biến mất dấu khóa cũng còn y nguyên; nó liền trở mặt nói tôi mưu giựt của nó, kêu thủ-hạ đánh tôi nhào-lăng và bắt vợ con tôi đi mất; nó nói:

— Ta bắt vợ con mà trừ tiền; phải đem đồ trả lại ta sẽ thả về, chẳng vậy ta không trả vợ con mầy; Tôi thiệt chẳng có lòng gian-sảo đối với nó, bởi thế nên tôi tính hết biết làm sao, chỉ có phương chết cho an phận.

Trần-Lượng nói:

— Chú theo hai ta tới nhà nó, chúng-ta tự có phương cứu giúp cho.

Diêm-văn-Hoa gật đầu; đồng nhau ba người tới Cổ-Phương-Các; Trần-Lượng nói:

— Chú lo tém dẹp dọn đồ hết, chúng ta đem vợ con về cho, phải dời toàn gia-quyến tới nơi khác ở và chúng ta giúp cho chúc-đỉnh tiền làm phí-lộ chịu hay không?

— Ba vị lo cho vợ con tôi về được, tôi tình nguyện bỏ đây mà đi.

Liễu-Thoại nói:

— Gia-quyến chú tới canh ba sẽ gặp nhau.

Dứt lời ba người đồng đi tới Ngô-gia-bảo dọ-thám, thấy nơi trang-viện rất rộng lớn, trong khuôn-viên đất ấy được

bốn dặm, trên tường đều có chông chơm-chởm, giáp vòng có đào hầm-mương, dài theo mé bờ trồng toàn dương liễu; đàng trước có Điếu-kiều; sau có cửa hậu; ba người dọ đường nẻo xong trở về tiệm, ăn cơm rồi đợi tối trống trở canh hai, trong tiệm đều ngủ cả; ba người thay đồ đi đêm, đồng nhau ra đi và gạch phấn ngang trước cửa ghi nhớ, nhảy lên nóc phòng chuyền trên mái nhà mà chạy như bay, khỏi Bắc-tần-Trang ba dặm đường thì tới Ngó-gia-Bảo, chuyền phòng nầy qua phòng khác dọ thám các nơi, tới Bắc thượng-phòng thấy có ánh đèn lập lòe, bóng người qua lại thấp thoáng, vận-thế Dạ-xoa Thám-Hải, móc chưng trên mái nhà thông đầu xống dòm vào trong, thấy một người phu-nhơn ngồi trên giường, chừng 40 ngoài tuổi và một nàng gái ngồi một bên chừng 17, 18 tuổi coi mòi xin đẹp dễ thương, dưới đất có 4 đứa bộc-phụ đương khuyên dỗ:

TIMSACH.COM.VN

— Hai mẹ con không nên dư-dự nữa, ưng chủ tôi thì hưởng được sự vinh-hoa phú quý sung-sướng vô hạng, bà hãy khuyên con bà đừng khóc nữa, lo dồi phấn thoa son cho vừa lòng trang chủ chúng tôi, thì ổng cưng lắm, bằng trái ý ổng buồn đánh chết, bà phải biết trong địa-phương nầy đờn bà con gái của ai xinh đẹp; Thái-Tuế gia nói bắt là bắt, người nhà tìm tới, nói nghe phải còn được vài chục lượng bạc tặng cho, nếu không ưng thuận thì một loạn-côn đánh chết dập ngoài hoa viên.

Cô gái ấy nói:

— Tôi được chết có mẹ con nhau thì càng vui lòng.

Lôi-Minh, Trần-Lượng nghe rõ ràng khiêu Liễu-Thoại nói nhỏ rằng:

— Chúng ta đồng vào một lược.

Ba người nhảy xuống cầm dao xông vào phòng, làm bốn đứa bộc-phụ kinh-hải rung rẩy lập cập; Liễu-Thoại nói:

— Mấy người phải căm họng, la lên ta chém đầu.

— Xin đại-gia nhiêu mạng, chúng tôi chẳng la đâu.

Liễu.Thoại túm vàng bạc để vào bao, bắt hai đứa bộc-phu trói nhét họng lại; còn hai đứa kia thì cõng hai mẹ con đi theo và hăm: « Nếu la thì bay đầu nghe » hai đứa bộc-phu gật đầu đáp ứng ; Liễu.Thoại nói :

— Hai huynh-trưởng ở đây canh chừng nó, tôi đưa hai mẹ con bà nầy về rồi sẽ trở lại.

Lôi, Trần gật đầu bảo hai đứa bộc-khu cõng hai mẹ con đi ; Liễu-Thoại xách bao theo sau, mở cửa hậu thẳng tới Cổ-phương-các ; Liễu-Thoại tới trước kêu cửa ; Diêm Văn-Hoa đương trông đợi, nghe tiếng gõ cửa, nhận là Liễu-Thoại liền mở cửa. Liễu-Thoại bảo hai người bộc-phu cõng đi thẳng vô và để xuống. Liễu-Thoại nói :

— Ta tính giết hai đứa bây, nhưng hai đứa cõng hai mẹ con tới đây, ta không nỡ giết nhưng phải trói và nhét miệng lại, chờ ta trở lại sẽ thả cho; còn Diêm-văn-Hoa dắc vợ con đi đào nạn cho mau, đây ta cho vàng bạc với 30 lượng bạc, lo đi cho chóng, ta còn trở lại giết thằng ác bá ấy.

Diêm-văn.Hoa hết sức tạ ơn ; Liễu.Thoại nói :

— Chú đừng nghĩ tới việc tạ ơn, trời đất còn thì chúng ta còn gặp nhau nữa.

Diêm-văn-Hoa cấp-tốc dắc gia-quyến chạy trốn ; còn Liễu-Thoại quay trở lại Ngô-gia.Bảo tìm hiệp với Lôi-Minh, Trần-Lượng; ba người lần dò trên mái nhà tìm đến chỗ thằng ác-bá ở, thấy một người ngồi trên ghế bát tiên, mặc áo mãn-bào bằng lụa hường có thêu bông mẫu-đơn thật to, mặt như phấn dồi, mày rậm mắt to, râu quai nón hiện về mặt rất hung ác, tay cầm quạt lông, chính là thằng ác-côn

Truy-Hồn Thái-tuế Ngô-Khôn, nguyên trước kia nó cũng là lục-lâm ở Tây-xuyên ; nhơn vì phát tài bất chánh, nên phải tới đây ẩn-tỵ, quen thói ác chẳng chừa, bề ngoài thì giao kết với quan lớn, lo lót cho vệ-môn giết chồng giựt vợ, chẳng chừa việc gì.

Ba vị anh hùng rình thấy chắc là thằng ác-côn, lại nghe nó nói :

— Mấy con ơi ! bây giờ chừng nào rồi ?

— Thưa chưa tới canh ba.

Dứt lời thấy ở ngoài bước vào một tên ác-nô nói :

— Bẩm Thái-gia ! có người bạn cũ của ông là Càn-khôn Đạo-thử Hoa-vân-Long ở Tây-xuyên đến thăm, còn đứng ngoài mà chờ lịnh.

TIMSACH.COM.VN

Ngô-khôn nghe qua nói :

— May quá ! ta chính đương tưởng nhớ Hoa-nhị-đệ, thì nó đến liền.

Bọn Lôi-Minh ở trên phòng nghe rõ ràng, trong chốc lát thấy Hoa-vân-Long vô.

Nhắc lại Hoa-vân-Long từ khi ở Cổ-thiên-sơn thoát khỏi, tự tính không biết đâu mà nương dựa, nó tự hối hận cho mình quá tay độc-thủ, ngày nay người thù đà chật đất ; Hoa-vân-Long bây giờ ngồi ngẫn ngơ, trong lòng bức rức như ngàn mũi kiếm soi tim, hốt nhiên nhớ lại Ngô-khôn nghe đồn ở tại Ngô-gia-bảo rất có thinh-thế, nó tính tới đó mà trốn lánh an thân được ; ban ngày chẳng dám tới sợ thiên-hạ thấy nên đợi tối tìm đến Ngô-Khôn, bảo gia-nhơn vào bẩm lại ; Ngô-Khôn bước ra tiếp vào ; ba vị anh hùng ở trên nóc phòng rình thấy Hoa-vân-Long ốm mét hơn xưa kia ; Ngô-Khôn mời Hoa-vân-Long ngồi và nói :

— Hoa nhị-đệ đi đâu mà ghé đây ?

— Từ lúc phân tay anh tại Tây.xuyên, mấy năm trời tôi ở huyện Ngọc-Sơn, nhờ có Oai-trấn Bát-phương Dương-Minh kết giao biết bao bằng-hữu, hiện bởi tôi dạo thành Lâm-An gây ra họa lớn nay không chỗ nào nương.

— Cái họa gì thế ?

Hoa-vân-Long bèn thuật lại việc trộm ngọc chúc-phụng quàng nơi Tần-tướng-phủ, giết người tại Thái-sơn-lầu, và cường gian tại am Ô-Trước, nhứt nhứt thuật lại một hồi ; Ngô-Khôn nói :

— Hoa hiền-đệ ở đây với ta, có ai tìm tới bắt thì có ta đây đừng sợ ; hiện giờ ta có một người bằng-hữu giàu có, hiền-đệ biết ai không ?

TIMSACH.COM.VN

— Ai vậy anh ?

— Của tang ở phần đất Tây-xuyên một tay của Trấn-sơn-Báo Điền-quốc-Bổn tóm thâu, hiện gia ở tại phủ Điền-Châu rất giàu có, vì gia kết-giao rộng, thủ-hạ đông, nghe nói gia kết thân với Tần.tướng.phủ, oai thế lớn.

— Tôi muốn tìm đến Điền-đại-ca cho khỏi nhọc lòng huynh-trưởng ; nếu tôi đến đó gia không chừa thì sẽ về đây ở với anh ; bây giờ tiền lộ-phí tôi đã hết nhờ anh chiếu.cố cho.

— Có sao mà hiện-đệ ngại ! mấy con đâu ! mở kho lấy tiền cho ta.

Lúc nầy bọn Lôi-Minh trên nóc phòng tính thừa cơ-hội nầy, có thể bắt Hoa-vân-Long luôn mà báo cừu cho Dương-đại-ca và giao nạp cho Tế-công cho xong rồi việc công-sự ; nghĩ rồi tự rút đao ra định bắt dâm-tặc.

Hồi thứ một trăm mười hai

Ba hào-kiệt dọ thám Ngô-gia-Bảo.
Ác thái-tuế tham sắc lập mưu gian.

BỌN Lôi-minh ở trên nóc phòng Ngô-gia-bảo thấy Hoa-vân-Long thì nổi giận xung thiên, rút đao toan nhảy xuống bắt, Liễu-Thoại chụp nắm Lôi-Minh lại, nói :

— Hai anh tính làm gì vậy?

— Chúng ta nhảy xuống bắt Hoa.vân-Long cho rồi.

— Hai anh chẳng nên nóng, hốt-tốt như thế không đặng ; vì bè đãng nó quá đông còn chúng ta thì rất ít, mà chúng ta cũng không phải là quan sai.dịch, bắt nó rồi giao cho ai, lại chúng ta cùng với nó đồng một lư hương khẩn nguyền kết nghĩa lúc ban sơ, nó đối chúng ta bất nhơn, nhưng không lẽ ta bất nghĩa cùng nó, nó làm việc hung ác thì có Tế-công ngài bắt nó, chúng ta hà tất lại cùng nó gây thù-oán không tốt, mà chưa chắc là chúng ta bắt nó được nữa.

Trần-Lượng nghe nói có ý gầm, bèn nói :

— Thôi nhị ca ! đừng mưu bắt thằng đó nữa ; để nó đi đâu mặc nó.

Lôi-Minh nghe phải gật đầu ; ba vị anh hùng bắt đầu rình coi, nghe Hoa-vân-Long nói :

— Thưa Ngô đại ca ! bây giờ anh cho tôi chút đỉnh tiền lộ phí, tôi qua bên Điền đại-ca ở ít ngày, tôi sẽ qua đây ở với anh, đại khái nay có hai anh tôi chẳng còn lo sợ chi nữa.

— Vậy cũng được ! mấy con đâu ! lấy tiền trong kho cho em ta đi.

Quản-gia Ngô-Báo đốt đèn lồng rọi kiếm chìa khóa và bước ra ngoài đại-thính ; ba vị anh hùng nghe tên ác còn nói có kho, thì thương-lượng nhau men theo ; thấy Ngô-Báo cầm đèn qua phòng đông tới từng viện thứ hai, bên phía đông có một cánh cửa, có người đứng canh hỏi :

— Anh quản-gia tới đây có việc gì ?

— Ta vâng mạng trang-chủ tới đây mở kho lấy tiền cho bạn.

— Bạn chủ là ai vậy ?

— Đấy chính là Càn-khôn Đạo-thử Hoa-vân-Long ở Tây-xuyên đến.

— Thôi anh đi lo làm phận sự cho rồi.

Ngô-Báo bước vô Bắc-phòng để lồng đèn xuống đất, thọt chìa khóa mở cửa, ngoái lại thì đèn đào mất, nó tính chắc tên gát Vương-nhị phá mình chơi ; trở lại phòng canh thấy đèn để dưới đất tại cửa phòng đã tắt rồi ; Ngô.báo hỏi :

— Vương-nhị ! bọn bây canh đây thấy ai lấy đèn ta ra đây ?

— Chúng tôi mắc ở ngoài không có lấy, ai xách đèn của anh ?

— Bọn bây không lấy chớ ai lọt vô đây được.

Dứt lời liền đốt đèn lên, cầm trở lại bắc-phòng, gặp lúc bọn Lôi-Minh vô trong phòng nầy thấy có một cái rương lớn, ba vị toan mở rương mà lấy bạc, thấy Ngô-Báo vô tới, ba người lẫn ra phía sau tủ ; Ngô-Báo mở rương lấy hai phong bạc đi ra, đóng khóa cửa lại ; ba vị anh hùng ở trong kho lấy mỗi người hai phong bạc tính theo đi ra, nhưng cửa đã khóa rồi không ra được, xúm rờ các nơi toàn bằng sắt bằng hao giáp vòng, Lôi, Trần nói :

— Thế nầy ra không được rồi.

Liễu-Thoại trong cơn nguy cấp liền sanh kế, làm tiếng mèo kêu, tên canh nghe kêu giựt Ngô-Báo, nói :

— Anh để mèo vô trong kho rồi.

Ngô-Báo nghe quài-quả trở lại, nói :

— Con mèo mướp nầy thiệt dễ giận quá, nó vô hồi nào không hay kà.

Dứt lời thọt chìa khóa mở cửa ra, đứng ở ngoài rọi đèn vô thấy không cố chi ; nó bước vô phía Tây kho, ba vị anh hùng ở phòng phía Đông lỗn bước ra khỏi cửa rồi, Liễu-Thoại làm mèo kêu nữa ; tên canh nghe nói :

— Con mèo ra rồi leo trên nóc nhà đó.

Ngô-Báo bước ra và khóa cửa lại, chạy dong lên đại thính ; giao tiền cho Hoa-vân.Long, tặc nhơn liền cáo từ ra đi, Ngô-Khôn đưa ra tới cửa ngõ, nói :

— Hoa-nhị-đệ qua bển ít ngày rồi qua chơi kẻo anh trông-đợi.

Hoa-vân-Long cáo từ đi rồi, Ngô-Khôn bước vô nhà, vừa tới cửa thì đã có Liễu-Thoại hòm đó sẵng, chém cho một đao bay đầu, gia-nhơn kinh-hải chạy tán-loạn ; Liễu-Thoại nhảy lên nóc nhà mà đào-tẩu.

Ngày kế gia.nhơn đi cáo quan tới khám-nghiệm tử thi, và mưu bắt hung-phạm ; còn Liễu-Thoại trừ tên ác-côn ấy rồi, ba vị anh hùng trở về tiệm an nghỉ.

Rạng ngày thức dậy sớm Liễu.Thoại hỏi Lôi-Minh và Trần-Lượng :

— Hai anh tính đi đâu ?

— Chúng ta đi phủ Khúc-Châu lo công việc cho Tế-Công.

TEMSACH.COM.VN

— Tôi còn đi thăm vài anh-em khác nữa, chúng ta tạm phân tay nhau, Có ngày sẽ gặp nhau nữa. Ba người trả tiền tiệm rồi ra đi.

Lôi-Minh và Trần-Lượng theo đường đại-lộ thẳng tới phủ Khúc-Châu ; vừa tới cây số năm dặm ngoài đầu làng, thấy phía bắc một tòa miếu, tại cửa miếu một người vậm-vỡ đứng coi không muốn dứng, trong miệng kêu la rên xiết :

— Trời ơi ! tôi đau chứng bịnh gì kỳ-quái quá vầy ?

Hai vị anh-hùng thấy nhân biết là quen, liền chạy tới nói :

— Đại-ca làm gì cho đến nỗi như thế?

— Hai người phải là ngưu đầu mã diện đến rước ta chăng ?

TIMSACH.COM.VN

Lôi-Minh nói :

— Anh điên rồi sao ? chúng tôi là Lôi-Minh, Trần-Lượng đây.

— Hai người chẳng phải là ngưu đầu mã diện, hay là Huỳnh-phan đồng-tử, tiếp ta về Tây-Thiên.

Trần-Lượng nói :

— Nhị-ca chẳng nhận biết chúng tôi sao? hai tôi là Lôi-Minh và Trần-Lượng.

Người vậm-vỡ trong tâm vừa tỉnh lại nói :

— Té ra hai hiền-đệ Lôi-Minh và Trần-Lượng mà ; đau chết tôi ôi !

Dứt lời ngã xuống cựa quậy hết nỗi ; Trần-Lượng lật-đật tới nhà gần đó kêu cửa, trong nhà bước ra một ông già hỏi :

— Cậu đi kiếm ai ?

— Thưa ông cho tôi mượn một cái chén và một chút nước hòa thuốc cho anh tôi tại cửa miễu uống, bịnh ảnh coi thế nặng quá.

— Té ra người ấy là anh bạn của cậu, nó ở ngoài đầu làng bịnh đã mấy ngày rồi, hai ngày trước lão có cho nó ăn cháo, hai bữa sau thấy bịnh nó nặng quá, thành thử chẳng dám cho ăn gì cả, cậu chờ tôi một chút, lão đi múc nước cho. Ông quài-quả đi múc một chén nước bưng ra trao cho Trần-Lượng, Trần-Lượng tiếp bưng và lấy viên thuốc của Tế-Công tán ra cho người ấy uống vào ; trong khoãnh khắc nghe trong bụng kia sôi lụp-bụp khí dẫn huyết chạy ; huyết dẫn khí hành, người kia nghe ngũ tạng lục phủ khỏe-khoắn, bịnh nóng đều tiêu tan, chồi dậy như thường.

Trần-Lượng hỏi :

— Quách nhị-ca đã khỏe rồi hả ?

Người đại-hán đây tên là Quách-Thuận, hiệu là Tiểu-Côn-Lôn, lại kêu là Dạ-hành-Quỉ, trước kia gia cũng có trong đoàn kết nghĩa 36 bạn tại huyện Ngọc-Sơn, gia tự khám phá chán lục-lâm, bái cầu ông Đông-Phương Thái-Diệc lão tiên ông làm thầy, xuất-gia làm lão đạo, đi vân-du bốn phương cứu thế độ nhơn, đặng đền tội oan-nghiệt của đời mình, chẳng ngờ tới đây lại lâm bịnh, tự phải hóa duyên mà độ nhựt, trong tay không một tiền mà ngụ tiệm, đành phải nằm dài trước cửa miễu ; hai ngày đầu thì trong xóm còn cho ăn uống, nhưng mấy hôm sau bịnh thế có mòi trầm trọng không ai dám cho ăn chi cả, nay hai vị Lôi, Trần đến trị bịnh lành mạnh rồi ; Quách.Thuận hỏi — Hai vị hiền-đệ ở đâu lại đây ?

Trần-Lượng nói :

— Chúng tôi vâng mạng Tế-công tại huyện Thường-Sơn đến đây mà cứu anh, ngài có gởi cho anh một phong thơ bảo anh chiếu theo đó mà hành sự.

Quách-Thuận tiếp thơ mở ra xem đay qua hướng bắc cuối đầu tạ ơn Tế-Công cứu mạng, hỏi :

— Hai vị hiền-đệ tiền lộ phí có dư hay không cho ta, vì ta phải tới Lâm-An làm việc cho Tế.công.

Lôi, Trần trao cho Quách-Thuận một phong bạc, Quách. Thuận nói :

— Làm nhọc lòng hai hiền-đệ quá ! ngày khác ta sẽ kính tạ ơn ; nay xin kiếu đặng lo đi công chuyện.

Cáo từ rồi bèn đi luôn ; còn Lôi-Minh và Trần-Lượng đi thẳng vào thành phủ Khúc-Châu quanh qua phía Bắc, hai người vô tiệm đi thẳng lên lầu, chọn một bàn đồng ngồi xuống, tên đứng bàn bước lại hỏi : — Hai vị uống rượu chi, xuống dưới lầu mà uống.

TIMSACH.COM.VN

Trần-Lượng nói :

— Sao nay lại không bán ở trên lầu ?

— Vì nay Tam-thái-gia đã bao hết trên lầu, thỉnh hai vị xuống dưới ăn uống.

Lôi-Minh nghe nói thế trợn mắt nói :

— Tam thái-gia gì thây kệ, nay hai lão-gia định ăn uống trên đó.

— Xin ngài chớ giận ! vì có kẻ trước sau, nếu ngài tới trước thì tôi đâu dám bán cho người khác.

Trần-Lượng khuyên Lôi-Minh rằng :

— Nhị.ca không nên lỗ-mãng, chúng ta xuống dưới lầu ăn.uống cũng vậy mà.

Lôi-Minh nghe phải lẽ bèn riếu-riếu theo Trần-Lượng đồng nhau xuống lầu, ra phía sau chọn bàn mà ngồi xuống, hỏa-kế lật-đật lại lao bàn và hỏi :

— Hai vị muốn ăn-uống rượu chi ?

— Trong tiệm chú có bán món chi ? (Trần-Lượng hỏi)

— Trong tiệm tôi nếu bửa cơm thường là chiên xào chưn tiềm, dĩa lớn, dĩa trung, dĩa nhỏ, đồ ăn Nam, Bắc, đồ thượng đẳng cao trân hãi vị chi cũng đều có đủ ; hai vị tùy tiện muốn ăn chi cũng có.

— Chú chiên, xào, chưn, tiềm cho ta bốn dĩa và hai bầu rượu « Nữ trinh trần-thiệu » phải cho ngon bao nhiêu tiền cũng được.

Trong giây lát thì dọn lên đầy-đủ rượu đồ ăn ; Trần-Lượng hỏi Hỏa-kế :

— Ta muốn hỏi thăm chú một việc, người khách bao trên lầu đó kêu là Tam-Thái-gia, phải là anh em của tri huyện Tây-An không ?

TIMSACH.COM.VN

— Thưa không phải.

— Nếu không phải vậy, chắc là người tuổi cao có đức, hay là một vị hảo tâm ; thì mới kêu là Tam-Thái-gia.

— Để tôi coi chừng gia chưa lại sẽ nói cho hai vị nghe.

Dứt lời nó ngó chừng ra ngoài thấy kia chưa lại, bèn nói :

— Để tôi nói cho anh nghe,

Hỏa-kế bèn kê miệng vô lỗ tai nói nhỏ với Trần-Lượng như vầy, như vầy.

Hai vị anh-hùng nghe qua nổi giận phừng-phừng rõ ra :

— Tam-thái-gia đây là ác-bá trong địa-phương nầy tên Dương-Khánh hiệu là Kim-chỉ-Châu ở đây không ai dám đá động tới, trong nhà gia có thủ-hạ 180 người

Hỏa-kế cho hay: Tam-thái-gia tới, các-tửu-tòa đồng đứng dậy;

Hỏa-kế lại bảo Lôi-Minh, Trần.Lượng:

— Mời hai vị anh hùng cũng đứng dậy mau.

Trần.Lượng nói:

— Tam thái.gia tới sao chúng ta phải đứng dậy, bộ Tam-thái.gia trả tiền ăn cho chúng-ta sao?

— Tôi có lòng tốt cho hay như thế, nếu hai vị không đứng dậy chắc chẳng êm.

Lôi-Minh nói:

— Ta từ sanh ra tới giờ, không việc gì trở ngại ta đặng, nay nó không muốn êm thì nó làm chi ta.

TIMSACH.COM.VN

Hỏa-kế sợ có chuyện rối trong tiệm, nên khuyên mấy người trước đứng dậy; đặng khuất lấp hai vị anh hùng; Lôi-Minh, Trần-Lượng muốn coi cho biết mặt thằng ác-bá ấy ngặt bị các bàn trước đứng dậy khuất mặt, ngồi không thấy đặng; buộc lòng phải đứng dậy thấy ba người tiến vô tiệm, hai người trước là thơ-ký trong huyện, còn sau là Tam-thái.gia, mình cao 7 thước, đầu đội khăn viên-ngoại xanh, mặc áo rộng tay có thêu bông hoa tươi lớn, chừng 30 tuổi ngoài, mặt mét mày thưa, mắt ba góc; lộ trồng đen mun, hiện ra hạng người quỉ kế đa đoan, chẳng phải người tốt; Lôi.Minh nói với Trần-Lượng:

— Nầy chú ba! té ra thằng nầy cũng bọn tặc ở Tây-xuyên lúc trước, sao bây giờ lại có thế-lực lớn như thế.

Trần-Lượng thấy bọn ác bá lên lầu, liền kêu hỏa-kế hỏi:

— Sao Tam-thái-gia tới đều phải đứng dậy, chắc ai thấy nó cũng sợ khiếp hồn phải không?

— Cho anh hay ! gia thân-thích với Tần-thừa-tướng, quan tri.phủ cảnh nầy còn chẳng dám bắt tội gia, nếu gia chẳng vừa ý, tống cho thừa-tướng một phong thơ, thì tri-phủ cũng mất chức.

— Ta rõ nhiều rồi, nhà cửa của Tam-thái-gia ở tại đâu?

— Tại phố tôi đây thẳng qua phía Bắc tới một cái cửa lớn tượng như chữ Bát, là nhà của gia, phòng nhà cao lớn hơn ai cả.

Trần.Lượng ghi nhớ chỗ nơi đoàn-hoàn, hai người ăn-uống xong trả tiền cơm rượu rồi, thả đi qua phía bắc lần đường tìm tới cửa thăm dọ đường lối xong, lần vào thành ngủ trọ tiệm Ức-Khôi Lão-điếm, hai người vô tiệm chọn Bắc-viện Tây-phòng mà ở, hỏa.kế bưng nước rửa mặt vào; Trần-Lượng kêu Lôi-Minh nói :

— Thưa nhị-ca ! thằng ác-bá đây chắc là tay chẳng vừa, nó gây biết bao điều tội lỗi, để tối nay chúng ta thăm dọ nó coi thế nào ?

Lôi-Minh gật đầu ; hai người chờ tới canh hai, trong tiệm đều an giấc hai vị anh-hùng thay đổi đồ đi đêm, trước khi ra đi ghi phấn ngang cửa để nhớ, đồng nhảy trên nóc nhà chuyền trong chớp mắt thì đã tới nóc nhà tên ác-bá đó, thấy phía Bắc thượng-phòng, dưới hàng ba có bốn cái đèn lồng treo lõng-dõng, trong phòng bóng đèn lập-lòe, Lôi. Minh, Trần-Lượng ngó dài theo đông.phòng, thấy trong phòng có hai tên gia-nhơn đương lao bàn ăn, nghe một tên nói :

— Chủ mình nay có bạn-hữu tới.

— Ai vậy anh ?

— Càn-Khôn đạo.thủ Hoa-vân-Long nhị-thái-gia tới, lát nữa chủ mình đãi Hoa-nhị.thái-gia ăn cơm trong phòng nầy

Lội-Minh, Trần-Lượng nghe rõ-ràng, phút chốc thấy cửa trên thượng-phòng mở ra, ánh đèn nhấp-nhán lần tới, kế đó hai tên gia-nhơn cầm-đèn đi xuống, phía sau bốn người đi theo, người trước là Hoa-vân Long, người thứ hai mình cao chín thước, mặc áo rộng màu tía, mặt trắng như dồi phấn, mày kiếm mắt to, chính là Trấn-sơn-Báo. Điền-quốc-Bổn, người thứ ba, mặc áo tố trắng mặt đen si là Hạc-tử-Nhân Kỳ-Thành ; người thứ tư mặc áo xanh là Kim-chỉ-Dung Dương-Khánh, bốn người vào Bắc thượng-phòng ngồi xuống, nghe Điền-quốc-Bổn nói ;

— Ta từ phân tay với Hoa-nhị-đệ thẩm-thoát đã bốn năm rồi, ngu-huynh nghĩ cho hiền-đệ gây nên việc nhỏ mọn tại Lâm-An không đáng sợ, để anh viết một phong thơ gởi cho Tần-tướng, thâu « Hãi-bộ công-văn » về ; bải bỏ án ấy, thì hòa-thượng cũng phải trở về, hiền-đệ không tới đây thành thử anh không hay việc như thế.

— Anh ở đây mà ngu-đệ đâu biết, nhờ anh Truy-hồn thái-tuế Ngô-Khôn nói, nếu không đâu thể biết anh ở đây mà tìm tới, tôi có hai món kinh tặng cho huynh-trưởng để làm gia-bửu.

— Vật chi vậy !

— Tôi có lấy trong Tần-tướng-phủ bạch-ngọc chức và 13 hột bâu châu-phụng-quang, là bâu vô giá trên đời, không có đâu bán.

— Hiền-đệ chầm-rãi đợi đến ngày sanh nhựt của anh, có đủ mặt anh em trong lục-lâm, đem ra cho họ biết tài em, vì anh cũng có đề-xướng em võ-nghệ cao-cường, dẫy là chứng sự làm kinh thiên động địa của em, còn bây giờ em ở tại đây luôn không sao mà sợ, anh sẽ gởi cho Tần-tướng một phong thơ, thì ngài hủy bỏ án ấy.

— Huynh-trưởng làm sao giao-thiệp được với Tần-tướng như vậy ? *Kiểm-duyệt bỏ*

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Một Trăm Mười Ba

Tri-Phủ định kế bái kiến tặc
Tế-Công mưu bắt Hoa-vân-Long

NHẮC lại Tế-công khi ở huyện Thường-Sơn bảo Lôi-Minh, Trần Lượng đi rồi, hòa-thượng cáo từ trở về nhà Triệu-viên-ngoại, Sài, Đỗ hai vị ban-đầu đương trông-đợi thấy hòa-thượng trở về, Triệu-viên-ngoại hỏi :

— Thánh-tăng đi đâu lâu quá vậy ?

— Ta đương ngồi ia thấy một người mang tiền ra đi, ta đi theo có trên 8 dặm đường mới lượm lại được.

TIMSACH.COM.VN

— Thế thì thánh-tăng lượm đặng tiền nhiều lắm phải không ?

— Ta theo lượm được bao nhiêu thì bỏ vào lòng bấy nhiêu, nhưng bị không có túi, nên bao nhiêu cũng rơi mất hết, hiện không còn đồng nào cả.

Triệu-viên-ngoại nghe nói bật nực cười, liền phái gia-nhơn dọn tiệc rượu ; cầm hòa-thượng ở lại ăn uống đàm-đạo nhau chơi một ngày.

Ngày tôi kiếu đi Tế-công dắc Sài, Đỗ hai vị ban-đầu, thẳng qua phủ Khúc-Châu bắt Hoa-vân-Long ! tôi phủ-vệ xin vào ra mắt Tri-phủ, Ngài có lịnh thỉnh vào ! Tế-công cùng hai vị ban-đầu vô hành lễ xong, và trình Hãi-Bộ-Công-Văn lên.

Quan tri-phủ đây lúc trước có ở tại kinh, ngài thường gặp Tế-công, dư biết Tế-công là trang đắc đạo cao-tăng, liền cho mời Tế-công vào tho-phòng ; Thái-Thú nói :

— Thánh-tăng từ đâu đến đây ?

— Tôi phụng mạng Tần-Tướng dắc hai vị ban-đầu đi tìm bắt thằng Hoa-vân-Long, vì thằng đó trộm ngọc-chúc phụng quang của Tần-Tướng, sát nhơn tại Thái-Sơn lâu và gian-dâm không toại lại giết nàng thiếu-phu tại am Ô-Trúc, bởi tên tặc đó hiện nay trốn ở trong vùng của ngài, nên tôi tìm tới đây mà bắt nó.

— Nó ở đâu bây giờ?

— Nó ở tại nhà của Trấn-Sơn.Bảo Điển.quốc-Bổn.

— Hèn gì khi tôi mới đáo nhậm nơi đây, tôi nghe danh tên côn đồ có thế lực là Điển-quốc.Bổn, nó cùng với Tần.tướng bà con thân-thích, tri-phủ nào đáo nhậm đây phải lo nó, nó gởi thơ cùng Tần.Tướng mới nhậm chức đặng, khi tôi tới đáo nhậm nơi đây, nó có tới bái kiến tôi một lần, tôi hỏi nó là người thế nào, nó nói là dân trong phủ này; tôi nói:— Nó là dân-giã không quan-tước chi, đâu được phép tới bái-kiến quan, nên tôi không giáp kiến với nó; sau nó có tới báo rằng nhà nó bị ăn cướp, tôi cũng không biết là thiệt hay là giả; tôi nghĩ cho kỳ trung chắc có duyên cớ chi đây.

— Không sao! Ngài cho người đi bắt Điển-Quốc-Bổn thì rõ được chi-tiết ác của nó.Nhưng ngài tinh phải quan-binh tới bắt nó, không được đâu, trong nhà nó có nhiều phòng, mình làm kinh động bọn nó cho hay, thì nó trốn mất bắt sao đặng; bây giờ ngài phải ngồi kiệu tới bái kiến nó, còn tôi thì giả làm ban.đầu của ngài mới bắt tặc được yên-ổn, vì tôi có thế bắt nó được dễ-dàng.

— Thánh-tăng cải trang làm ban-đầu nên sao?

— Được mà! ngài cho tôi một bộ y-phục ban.đầu và cho tôi một thao nước rửa mặt là xong.

Tế-công lột mão cất trong túi, rửa mặt thì hiện thành một trang thanh-tú phẩm-mạo phi phàm, mặc y-phục, bịt khăn vào, lột thảo hài mang giày vô; quan phủ coi thật giống ban-đầu, ngài liền thay đổi quan-bào xong, dạy người ra ngoài mướn kiệu; bọn Sài-ngươn-Lộc và Lưu-xuân-Thái đồng một số đông quan binh đi theo hầu; quan phủ lên kiệu đi tiền hô hậu ủng rần-rộ kéo tới nhà Điền-quốc-Bồn, gia-nhơn chạy vô báo, Điền-quốc-Bồn đương nói chuyện với Kỳ-Thành, Dương-Khánh và Hoa-vân-Long, gia-nhơn vào thưa:

— Hiện có quan tri-phủ tới bái-kiến.

Điền-quốc-Bồn nghe báo ngạc-nhiên, nói:

— Các hiền-đệ nghĩ coi: trước kia ta bái-kiến nó, nó chẳng tiếp kiến ta, nay vô cớ mà nó đến bái-kiến ta, sợ kỳ trung có bày-trò giả-dối.

TINSACH.COM.VN

Kỳ-Thành nói:

— Huynh-trưởng đừng nghi chi, vì nó rõ ra anh có thân-thích với Tần-tướng, nên nó đến bái-kiến mua lòng anh mà.

Điền-quốc-Bồn nghe qua có lý đặn nói:

— Hai hiền-đệ núp ở Đông, Tây phối phòng coi chừng có sự động tác thì nhảy vào ra tay tiếp anh, còn Hoa-vân-Long dọn cơm rượu ra ngoài hoa-viên mà ăn uống đi; đợi anh tiếp nó coi thế nào.

Cả bọn đều gật đầu, Điền-quốc-Bồn nói bước ra nghinh-tiếp quan tri-phủ vòng tay nói:

— Quan trên giá-lâm, thảo-dân Điền-quốc-Bồn chầm tiếp nghinh, xin thượng-quan thứ tội.

Tri-Phủ Trương-hữu.Đức truyền hạ kiệu, ngài bước xuống nói :

— Bản-phủ lâu ngưỡng Điền-viên-ngoại đại danh, nay hân-hạnh đặng gặp nhau, có chi đâu mà viên.ngoại quá khiêm-nhượng như thế.

— Mời ngài vào.

Tri-phủ bước vô thì Tế-công cũng theo sau, còn bao nhiêu ban-đầu quan-binh đều đứng ngoài cửa thứ nhì ; Tế-công cùng với Tri.phủ vô tới đại-thính, Điền-quốc-Bổn nói :

— Bẩm mời quan ngồi.

Quan tri-phủ ngồi xuống, Điền.quốc-Bổn không khiêm-nhường cũng ngồi ngang ; liền bảo kẻ thủ-hạ hiến trà, Điền-quốc-Bổn hỏi.

TIMSACH.COM.VN

— Nay quan giá lâm đến đây có điều chi cần không ?

— Bản.phủ nghe danh viên.ngoại nên đến bái.phỏng đàm-đạo chơi cho thỏa lòng mông-ước.

Dứt lời Tế-công đứng hầu sau quan tri-phủ dựa lưng vô vách lua mắt nhắm, mắt mở tuồn như buồn ngủ lắm vậy ; Điền-quốc.Bổn thấy vậy nói :

— Chú quản-gia bộ thức đêm quá nên coi buồn ngủ, đừng ngại gì chú ra ngoài sau mà nghỉ đi.

Tế-công mượn cớ nó bảo như thế, mở mắt ra và đi luôn ra sau, tri-phủ cũng không căng ngăn, hòa-thượng thẳng riết ra hoa-viên, tới cửa vườn bông xem thấy hoa-viên tề-chỉnh, nhà mát xinh tươi, Hoa-vân-Long đương đứng gần cửa hoa-viên ngơ ngẩn ; tuy dọn cơm-rượu ngoài hoa-viên ê-hề, nhưng nó nghẹn-ngào ăn nuốt chẳng vô, vì quá sự-sệt trong lòng chẳng an ; thầm nghĩ : Tri.phủ tới đây

chắc cũng có duyên-cớ, chắc là nó tới bắt mình, trong tâm dâm-tặc chẳng yên, bản tính bản nghi đứng mông ra ngoài cửa hoa-viên thấy Tế-công cải trang ban-đầu, nó không nhìn đặng, bèn gặt đầu kêu Tế-công lại mà hỏi thăm coi quan tri-phủ tới đây có việc gì, và dắc quan-binh nhiều thế ; Hoa-vân-Long vọt miệng kêu :

— Chú hai ! lại đây tôi hỏi thăm một chút.

Tế-công chẳng trả lời nói năng chi ; Hoa-vân-Long tính cho tên ban-đầu nầy chắc là điếc hay câm gì đây, nên ghét không kêu nữa, bước thẳng vô hoa.viên ; Tế-công theo vô cửa vườn và kéo cửa đống lại, nói ;

— Hoa-vân-Long ! mi chạy đàng nào thoát khỏi ta.

Hoa-vân-Long nghe tiếng của Tế-công thì hồn phi phách tán, ai-cầu rằng :

— Sư-phụ bắt tôi chi vậy tội nghiệp !

— Điền.quốn-Bổn cho Phủ huyện vệ hay, hảo ta tới bắt mi.

Hoa-vân-Long nghe qua quả câm-tức nói :

— Thằng Điền.quốc Bổn thiệt là mặt người lòng thú.

Hòa-thượng nói :

— Nay mi đã tới số rồi !

Liền trỏ ngón tay chỉ dùng định thần pháp đinh trụ Hoa-vân-Long lại, hòa-thượng trở ra cửa nhỉ kêu Sài-ngươn-Lộc, Đỗ-chấn-Anh vào hoa-viên, hòa.thượng nói :

— Hoa-vân-Long đó, hai người bắt trói nó đi.

Sài, Đỗ hai vị ban đầu mừng rỡ bội phần, xông vào hoa-viên thấy quả thiệt chẳng sai, liền lấy thiết-tỏa trói dâm-tặc lại ; hòa.thượng thò tay móc túi da của Hoa-vân-Long,

TIMSACH.COM.VN

lấy kỳ-são linh-lung bạch ngọc chúc và 13 hột châu phụng quang ra, trao cho Sài-ngươn-Lộc, hòa-thượng nói :

— Hảy dẫn nó đi, ta còn phải bắt Điền-Quốc-Bổn nữa

Đây xin thuật qua Điền-quốc-Bổn, nguyên là chánh đãng ăn-cướp ở Tây-Xuyên, nó có tiền của nhiều nên thủ hạ rất đông toàn là bọn lục-lâm ; bọn nó đánh cướp ăn hàng lung tung, gây ra nhiều án mạng, sợ khi một người bị bắt thì liên-luỵ tới nó, nên dời gia-quyến qua phủ Khúc-Châu, mua đất cất nhà cùng với Kỳ-Thành, Dương-Khánh ba người ở đó mà ẩn danh ; lúc trước lắm ngang ngược, sau nhơn anh em của Tần-Tướng là Vương-thắng-Tiên đi tới phủ Khúc-Châu thâu thuế tại công-quán ; Điền-quốc-Bổn đến bái-kiến Vương-thắng-Tiên ; gia đi đâu coi các nơi chưa dọn thử ngẫm cho biết Vương-Thắng-Tiên ưa món chi, hiểu được Vương-Thắng-Tiên chẳng ưa chi cả, chỉ ưa mỹ-nữ, vì trong nhà toàn chưn những hình mỹ nữ ; nó thầm nghĩ : — Mình sắp mỹ-nhơn kế giao thiệp nó mới được ; về nhà Điền-quốc-Bổn bỏ ra ba ngàn bạc mua một con ca-kỵ rất xinh-đẹp kêu là Ngọc-Lan ; Điền-quốc-Bổn kêu Ngọc-Lan tới mà dặn rằng :

— Ta tính đem nàng mà ướm mê em của Tần-tướng, chẳng biết ý nàng thế nào ?

— Viên-ngoại có điều chi dạy bảo, thiếp xin vâng.

— Ngày mai ta mời Vương-thắng-Tiên tới đây ăn cơm, nàng trang điểm phấn son cho tuyệt-đẹp, giả ý tới thỉnh phòng kiếm ta, cho Vương-thắng-Tiên ngó thấy nàng, nếu kia có hỏi ta thì ta nhận nàng là em gái của ta thủ phận gòn-

bụa ; kia nếu vừa ý thì ta gả nàng cho kia, nàng có thể hưởng được cuộc giàu-sang vinh-quý, miễng ta đặng thân-thích với kia là đủ rồi.

Nàng Ngọc-Lan gật đầu ưng chịu : ngày tới Điền-quốc-Bồn mời Vương-thắng-Tiên tới ăn cơm, chính đương ở trên thính-phòng ăn-uống nói chuyện nhau ; Ngọc-Lan trang-điểm xong rồi bước ra thính.phòng hỏi :

— Viên-ngoại có ở nhà không ?

Dứt lời cố ý nói :

Bất nhơn mấy đứa ở quá ! có khách mà nó không cho ta hay.

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời mắt hạnh liếc Vương-thắng-Tiên, rồi quầy-quả trở vô ; Vương-Thắng-Tiên thấy ngó trân trối không nháy mắt vọt miệng hỏi Điền-quốc-Bồn rằng :

Nàng ấy là chi của viên.ngoại vậy.

Điền-quốc-Bồn giả đò thở ra nói :

— Nó là em gái của tôi, nhưng xuất.giá chưa đầy một tháng thì chồng nó chết, hiện nó thũ phận góa-bụa ở tại nhà tôi rầu quá !

— Sao viên-ngoại chẳng chọn người mà gả cho rồi !

— Không có ai xứng lứa vừa đôi nên tôi không chịu gả nó.

Vương-thắng.Tiên đã chiếp trong bụng, nhưng chẳng mở hơi ; ăn rồi cáo từ trở về công-quán, nó nói với bọn gia-nhơn rằng :

– Bình sanh ta chưa thấy nàng nào xinh-đẹp bằng em gái của Điền-quốc-Bổn, thiệt diện-mạo của nàng đẹp tợ Tây-Thi.

Tên gia-nhơn Vương-hoài.Trung nói :

— Thái-tuế-gia cứ tỏ thiệt cho Điền-viên-ngoại, muốn cưng nàng nối giây cầm sắc, nếu gia bằng lòng thì gả cho ngài liền.

— Nếu ngươi làm mai nói xong chuyện, ta sẽ thưởng cho 200 lượng bạc.

Vương-hoài-Trung liền tức-tốc qua nhà Điền-quốc-Bổn đề-xướng việc Vương-thắng.Tiên muốn cầu thân ; Điền-quốc-Bổn lãnh hộ suy-nghĩ một chập và tỏ ý bằng lòng gả nàng Ngọc-Lan cho Vương.thắng-Tiên.

Từ ngày đưa dâu về nhà chồng rồi, về sau Điền-quốc-Bổn cậy thế mình kết thân với em của Tần-thừa-tướng, trong địa-phương ngang-ngược thái quá, tri-phủ đáo nhậm trước là thanh-quan chẳng vừa theo ý nó, bèn gởi cho Vương-thắng-Tiên một phong thơ; Vương-thắng-Tiên ra mắt Tần-tướng khai xấu cho tri-phủ ấy, Tần-tướng dâng sớ tâu vua đổi quan tri-phủ đi nơi khác ; nay tri-phủ Trương-hữu-Đức chẳng vừa ý nó, nó cũng gởi cho Vương-thắng-Tiên một phong thơ, Vương.thắng-Tiên cũng ra mắt Tần-tướng khai đối như trước ; Tần-tướng hỏi :

— Người ta là bực quan-trưởng, đâu có thể do tên kia điều.khiển quan được, mặc dầu là thân-thích của em.

Gia bị Tần-thừa-tướng búa quá nặng, bèn viết thơ trả lời cùng Điền-quốc-Bổn phải điều tra quan tri-phủ có điều chi bất-nhã sẽ thưa nó.

Điền-quốc-Bổn lần trước tới thưa nhà bị ăn cướp, mưu hại tri-phủ, nhưng trời bất dung gian đãng hung-ác.

Nay nó đương hầu chuyện với quan tri-phủ, thấy Sài Đồ hai vị ban-đầu trói dẫn Hoa-vân-Long cùng với Tế-công, tới thính-phòng ; Điền-quốc-Bổn phừn-phừn nổi giận nói :

— Ai dám cả gan vô nhà ta mà bắt bớ người ?

Tặc-nhơn đứng dậy ý muốn ra tay ; Tế-công trỏ ngón tay chỉ định-trụ Điền-quốc-Bổn lại ; Lưu-xuân-Thái cầm thiết-tỏa xông vô trói ; Kỷ-Thành và Dương-Khánh thấy việc quá loạn cầm đao xông ra đương-cự, cũng bị Tế-công dùng định-thần-pháp định-trụ và trói luôn, quan tri-phủ ra linh dẫn hết về vệ-môn thăng đường truyền những người nạp cáo trạng vào hầu, tức khắc có trên 20 mấy người tới đầu cáo Điền-quốc-Bổn ,người thì thưa kia chiếm đạt gia-sãng, kẻ cáo kia cướp giựt phụ-nữ vợ con, trùng-trùng những việc ác-cảm ; còn tri-huyện An-Tây mời Tế-công tới vệ-môn uống rượu ; hòa-thượng đi rồi ; tri-phủ tra hỏi bọn tặc mà lấy lời khai, tạm giam vào khám chờ Tế-công trở về sẽ giải đi ; cả chợ phủ Khúc-Châu thiên hạ đồn nhau hay điều rằng :

— Tế-công bắt đặng Hoa-vân-Long và bọn Điền-quốc-Bổn, làm kinh-động hai tên gian-đương đại-đạo là Diêu-điện-Quang và Lôi-thiên-Hóa cũng trong đoàn 36 người lục-lâm ở huyện Ngọc-Sơn, hiện ở tại phủ Khúc-Châu, hai tặc nghe tin Hoa-vân-Long bị Tế-công hòa-thượng bắt, hiện giam tại phủ-vệ ; Diêu-điện-Quang nói : với Lôi-thiên-Hóa rằng :

— Chúng ta cùng Hoa-vân-Long là bạn kết-giao, chẳng hay thì thôi, chớ hay đâu lẻ làm ngơ, chúng ta phải mưu

làm sao đặng cướp ngục cứu Hoa-vân-Long và giết Tế-Điên hòa-thượng mà trả thù cho ban.

Lôi-thiên-Hóa gật đầu đồng bước ra tiệm đạo chơi theo đường chợ, đèn-đuốc sáng như ban ngày, thấy hai người tùng-nhơn và một vị hòa-thượng bần cùng đi tới; tùng-nhơn nói:

— Sư-phụ uống rượu say quá rồi.

— Không say đâu! ta là Tế-công hòa-thượng bắt Hoa-vân-Long đây, có ai chẳng phục thì tới đối thủ ta chơi.

Diêu-điện-Quan nghe xưng là Tế-điên hòa-thượng, cường-tặc cầm đao xông tới báo thù cho Hoa-vân-Long.

TIMSACH.COM.VN
(Mời quý độc-giả xem qua tập V. sẽ rõ nhiều đoạn kỳ-kỳ vui lạ!...

— TRUYỆN —

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

— TẬP 5 —

SẼ XUẤT BẢN TIẾP THEO

VÀO THÁNG 5 1957

Mời bạn đọc đón xem

TIMSACH.COM.VN

LỊCH NHÀ PHẬT

Nội-dung có đủ ngày giờ tốt xấu, sao hành, trực, xung ky các ngày vía Phật, Thánh-lễ Việt-Nam Cộng-Hòa, lời Pháp ngữ v.v.

— Nơi nơi đều có bán —

Thư và mandat gởi ông :

LÊ-VĂN-ĐỀN

4/391 Bến Chương-Dương-Saigon

In tại nhà in **TUYẾT-VĂN** *367*, Trần-hưng-Đạo — Saigon

Giá bán : **Nam-Việt 20$**

Trung-Việt, Miên-Lèo 25$

Quốc-gia Việt-Nam giấy phép số 323-T. X. B. Saigon, ngày 15 tháng 3-1957

-TRUYỆN-

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

TẬP V

SA-MÔN
THÍCH-GIÁC QUANG
dịch

TẾ-CÔNG PHẬT SỐNG

TẬP V

TIMSACH.COM.VN

Hồi - Thứ Một Trăm Mười Bốn

Chúng bá-tánh công-cáo Điền-quốc-Bổn.
Hai Lục-lâm hành thích Tế-thiền-sư.

TẾ-CÔNG tại tri-huyện vệ-môn ăn uống no rồi trở về với hai người tuỳ-tùng; gặp hai tên tặc hòa-thượng tự nói:

— Ta là Tế-Điên bắt Hoa-vân-Long đây.

Diêu-điện-Quang nghe, ý muốn cầm đao bước lại ra tay, nhưng nó tự nghĩ lại:

— Ta không nên lỗ-mãng. Tế-điên nó bắt đặng Hoa-vân-Long thì tài nó cũng không vừa, hai ta chẳng phải là

tay đối thủ của hòa.thượng, chi bằng mình theo rình cho biết nó ở đâu, tối mình thừa lúc rỏ không đề-phòng kết quả tánh mạng nó dễ-dàng như trở bàn tay; Tặc-nhơn thầm nghĩ trong bụng như vậy; hòa-thượng vọt miệng trả lời:

— Đúng như vậy! tìm kỹ chỗ nơi trước, đêm nay ta ở tại phủ vệ-môn trong Tây phối-phòng, nếu chẳng phục, thì tối nay tới tìm ta.

Hai tên tặc lấy làm quái lạ, việc mình tính trong bụng mà hòa-thượng trả lời; thì ra ông nầy không phải vừa đâu.

Hai tên tặc lên theo sau hòa-thượng dọ thấy hòa-thượng thẳng vô trong dinh quan phủ; Diêu.điện-Quang, Lôi-thiên.Hòa dọ chắc chỗ nơi đường ngõ; hai người trở về quán ăn uống nhau xong rồi, chờ qua canh hai thay đổi đồ đi đêm, nhảy lên mái nhà chuyền tới phủ vệ-môn như bay, tìm tới Tây viện thấy hòa.thượng nằm ngủ trên sàng ngon lành; Diêu-điện-Quang nói với Lôi-thiên-Hòa:

— Em coi chừng ngoài nầy đặng ta tiến vào giết nó.

Lôi-thiên-Hòa gật đầu; Diêu-điện-Quang vừa tiến vào thì hòa-thượng đã trở mình đứng dậy hỏi:

— Ủa thằng nầy đi đâu đây?

Tặc-nhơn hoảng hồn quay đầu lại chạy dài, hòa-thượng rượt theo bén gót; hai tặc chạy ra khỏi cửa vệ-môn thì hòa-thượng cũng theo ra khỏi cửa, hai tặc chạy suốt nữa đêm thì hòa-thượng cũng theo suốt nữa đêm; trời hừng sáng thì hai tặc chạy đã khỏi thành, rất mừng nghe phía sau không có tiếng người theo, thấy trước mặt cụm rừng cây cối sum-sê, thầm tính tới đó sẽ nghỉ chơn; vừa sấn tới rừng thì hòa-thượng vọt miệng hỏi:

— Hai người mới tới hả?

Cả kinh hai tặc muốn phóng nước đại chạy, hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ định trụ hai người lại cứng trân, nói :

— Ta không thèm đánh chưởi các ngươi, ta cho bò-cạp cắn hai đứa bây chết cho tởm.

Dứt lời thấy một lão-đạo bước lại, đầu bịt khăn, mặc áo đạo-bào, lưng mang bửu kiếm, mặt như đồng tử.

Lão-đạo nầy tu ở Thiết-ngưu-Lãnh. Tỳ-tu-Quán, tên là Chử-đạo-Duyên, hiệu là Thần-đồng-Tử, thầy là Quảng-pháp chân-nhân Trầm-diệu-Lượng, đồ-đệ của Lý-hà-Lăng Tử-hà chân-nhân tu tại núi Van-tòng, Vân-hà-Quán, Chử-đạo-Duyên mỗi bữa sớm mai thức dậy, rảo bước du nhàn các nơi, mượn chánh khí trời đất bồi dưỡng tinh-thần, nay nhân du tới đây ; Điêu-Lôi thấy hai tặc thấy kêu cầu cứu

— Nhờ đạo-gia cứu giùm chúng tôi !

— Các ngươi ở đâu ? còn ta làm sao cứu các ngươi đặng ?

Diêu-điện-Quang nói :

— Hai tôi là người huyện Ngọc-Sơn, nhơn vì bạn kết bài tôi bị hòa-thượng bắt, chúng tôi tính giết nó mà báo cừu cho bạn, chẳng ngờ bị hòa-thượng trồng cứng và đòi cho bò-cạp cắn chết chúng tôi, xin đạo-gia cứu mạng giùm !

— Hai người đã là người Ngọc-Sơn, có nhận biết Da hành quỉ Côn-Lôn Quách-Thuận không ?

— Đâu phải ai lạ ! Quách-Thuận là anh em kết bài với chúng tôi mà.

— Như thế vậy nhờ hòa-thượng ấy tên gì ?

— Là Tế-Điên.

Chử-đạo-Duyên nghe tên hà một tiếng, nói :

— Té ra là Tế-điên, sơn-nhơn đương tìm kiếm nó lại gặp đây ; ta nghe Tế Điên ở huyện Thường-Sơn bắt Mạnh-thanh Nguyên, sét đánh Hoa-thanh-Phong, đốt Trương-diệu-Hưng, hại chết Cương-thiên-Thoại, thường gây thù với Tam-Thanh-Giáo, nay điên-tăng lại đến đây nạp mạng.

Hòa-thượng nói :

— Lão-đạo súc-sanh ! mi làm chi ta ?

Điên-tăng ! mi đã biết Tổ-sư đây lợi-hại, thì quì xưng ba tiếng «Tổ-sư-gia» ta sẽ nhiêu-thứ cho khỏi chết, mi thiệt cả gan, hãy coi ta dùng pháp-bửu bắt mi.

Liền nhảy gian ra móc trong túi da một cái Khấu-tiên-chung quăng lên (pháp-bửu nầy của thầy nó ban cho, bất luận là yêu-tinh bị úp thì hiện nguyên hình) Lão-đạo quăng lên miệng niệm lầm-thầm, chuông ấy rớt xuống úp hòa-thượng vào trong ; Chử-đạo-Duyên nói :

— Ta tưởng Tế-Điên tài-năng cao thượng, tê ra là hạng phàm-phu tục-tử.

Dứt lời bước lại muốn cứu Diêu-điện-Quang và Lôi-thiên-Hỏa, bèn nghe sau lưng có người nói :

— Lão-đạo ! mi dám cả gan can-thiệp việc của người ta hả ?

Lão-đạo ngó ngoái lại là Tế-Công, lấy làm lạ tự nghĩ :— Mình úp nó ở trong chuông, nó làm sao ra được kà, liền tiếp lấy khổn-tiên-thằng quăng lên, hòa-thượng la :

— Chẳng xong rồi ! Chử-đạo-Duyên tha ta một phen nghe !

— Mi vô cớ khinh-khi Tam-thanh-Giáo, ta đâu thể tha mi được.

Dứt lời khổn-tiên-thằng rớt xuống trói thúc hòa-thượng

TMSACH.COM.VN

lại (bửu-pháp nầy ; bất luận yêu-tinh chi bị trói thì hiện nguyên hình ngay) lão-đạo thấy trói đặng hòa-thượng thị cười ngất nói :

— Hòa-thượng kêu ta ba tiếng «Tổ-sư-gia» ta sẽ thả cho mà nhờ, nếu không ta xách mi liệng xuống vực sâu ngàn tầm nát thây.

— Ta kêu mi ba tiếng «con cháu» được không ?

Lão-đạo nghe cả giận ôm hòa-thượng liệng xuống rõng núi sâu cả muôn trượng ; hòa-thượng niếu áo lão-đạo làm xé tét hết phân nữa đạo-bào, hòa-thượng bị sa xuống vực sâu rồi, lão-đạo ăn-năng than dài :

Thầy ta có dặn : không nên vô cớ hại người, nay ta trở gây ra tội-nghiệt như vầy, hỡi ôi !

Lão-đạo trầm-ngâm suy-nghĩ một hồi, tính cho hòa-thượng sa xuống đó chắc chết, không thế nào sống được ; lão-đạo bước lại mở định-pháp cho Diêu-điện- Quang và Lôi-thiên-Hóa, nói :

— Ta đã ôm liệng hòa-thượng xuống hố sâu chết rồi, thôi hai người bảy đi lánh cho mau.

Hai tên tặc tạ ơn lão-đạo đi rồi ; lão-đạo tính chẳng về miếu ăn cơm ; tìm vô quán rượu kêu một bầu rượu, nữa cân bánh, một chén nước sâm là xong ; nghĩ rồi tiến vô tửu-quán bên phía Tây đường, hỏa-kế đứng ngoài cửa vồ vai lão-đạo hỏi :

— Mời tới hả ?

— Phải mời tới.

Hỏa-kế không hỏi kia dùng thứ chi, lăm-lũi lao bàn, bưng lên một bầu rượu, nữa cân bánh, một chén nước sâm, dọn đủ trên bàn, lão-đạo lấy làm quái-lạ, thiệt là tưởng y đặng y, tưởng thực đắc thực, bèn kêu hỏa-kế hỏi :

— Tại sao chú biết tôi ưa các món ấy mà dọn ?

— Đâu thể biết đặng.

— Phải rồi ! các ngươi tính như vầy đặng hăn cho chay chớ gì.

Chốc-lát thì ăn-uống xong, hỏa-kế tính là ba điếu hai trăm tám, lão-đạo hỏi :

— Nữa cân bánh bán bao nhiêu tiền.

— Hai trăm bốn tiền, nữa cân bánh.

— Sao lại tính tới ba điếu hai trăm tám tiền ?

— Ông ăn bốn trăm tám tiền, còn sư lão-gia ăn hai điếu tám, ổng bảo tính thầy trả luôn.

— Ai lại kêu là thầy ta ở đâu ?

— Lão cùng hòa-thượng ăn hai điếu tám đã đi rồi, phải tôi đè vậy chẳng cho ổng đi ; ổng có để lại nữa cái áo đạo-bào, lại có một sợi dây lưng, bảo trao cho thầy, thầy trả tiền cho.

Lão-đạo giận mặt mày đỏ lưởng nói :

— Chú khéo nói bậy, kia là hòa-thượng, còn ta là lão-đạo, sao nhân kia là thầy của ta được ?

— Hòa-thượng mới vừa nói vậy tôi đâu có biết, nếu thầy không nhận kia là thầy thì theo ổng mà tranh bua, còn nếu tiền ba điếu hai trăm tám, thầy không chịu trả thì chúng tôi bàn dây lưng và nữa áo đạo-bào nầy mà lấy tiền lại.

Lão-đạo chẳng muốn trả, nhưng nghe nói như thế sợ kia tính tiền nữa áo đạo-bào và dây lưng mắc lèn nữa, nên buộc lòng chịu trả ba điếu trăm tám tiền cơm cho tiệm ra đi quyết tìm hòa-thượng, một còn một mất mới nghe ; lão-đạo đi thật mau theo cho kịp hòa-thượng, dọc đường gặp người đi đường hỏi : — Đạo-gia phải họ Chư không ?

TIMSACH.COM.VN

— Vâng! phải đó.

— Hồi nảy tôi gặp vị hòa.thượng xưng là thầy của ông, mượn tôi cho hay bảo ông theo cho mau, vì tối nên kia chờ không được.

— Chú khéo nói bá-láp, thầy của chú chớ thầy của ai.

— Ông nầy vô-duyên quá, tôi có lòng tốt cho ông hay, chẳng cám ơn còn mắng tôi.

Lão-đạo không nói rằng, cảm giận mặt đỏ ao, càng đi nước lớn theo hòa-thượng; đi một đỗi đường thì tới giếng, người ta hu gánh nước đòng-đảo, còn lão-đạo cũng khát nước bước lại nói:

— Cho tôi uống nhờ chút nước hà-con.

Mấy người gánh nước nói:

— Đạo.gia phải là Chữ-đạo-Duyên không?

— Vâng! phải không sai.

— Hồi nãy có thầy của ông dặn bảo uống ít-ít kẻo phát ách chết nha.

— Ai xưng là thầy của ta.?

— Ông cùng hòa-thượng ấy.

— Nó là thầy của mấy người chớ thầy của ai.

— Lão-đạo nầy mở miệng thốt những lời vô-duyên quá, bộ bết khát rồi hả?

Lửa cháy chế dầu thêm, lão-đạo càng phừn-phừn nỗi giận muốn điên, liền phát chạy như bay, vừa tới đầu làng gặp một nhóm người chừng 20 ngoài, đứng trừn-trợn lão-đạo, áp lại vây lão.đạo, thộp ngực mà đánh, nói chi cũng không dung.

Hồi-Thứ Một Trăm Mười Lăm

Tế-Công đấu phép với Thần-Đồng-tử.
La-hán chế-phục Trăm-diệu-Lượng.

CHỮ-ĐẠO-DUYÊN đương rược theo hòa.thượng, trong làng kéo ra 20 mấy người, nắm lão-đạo mà đánh, lão-đạo cũng không biết nhơn sao lại đánh mình.

Nhắc lại hòa-thượng Tế-công chạy tới quán nước, người ăn-uống rất đông: hòa-thượng chạy vô quán nói:

— Các vị mau cứu giùm tôi!

— Sao vậy?

— Ở ngoài làng có một lão-đạo, nó đứng ngoài làng mà rải thuốc độc cho cả làng sanh bịnh, nếu không có nó trị thì không lành dặng, để nó kiếm số tiền ba ngàn lượng bạc, tôi khuyên nó nói tôi muốn phá-hoại công việc của nó, nên cầm kiếm rược tôi mà chém.

Nhóm người đồng rộ lên nói:

— Còn có chuyện như thế nữa, chúng tôi phải bắt lão-đạo nầy mà chôn sống mới được.

Rần-rộ cả bọn chạy ra ngoài làng thấy quả có một lão đạo, tay cầm bửu kiếm, mắc ngó đớn-dác, nhóm người xốc lại nắm lão-đạo đánh liền; Chữ-đạo-Duyên la hoảng:

— Các vị làm gì đánh tôi như thế?

— Mi tới bỏ thuốc độc nhiều-hại trong làng chúng-ta, chẳng đánh mi sao được.

— Ai vu họa độc như thế?

— Chính hòa-thượng nói cho ai.

TIMSACH.COM.VN

— Vì hòa-thượng thù với tôi, nên nó đặt điều, mấy người chớ nghe lời nó, tôi tu-hành ở Ty-tu-Quán Thiết-Ngưu-lãnh, kêu là Thần-Đồng-tử Chử-đạo-Duyên, hòa-thượng bây giờ ở đâu, tôi muốn gặp ổng ?

Cả bọn đồng trở về tiệm nước không thấy hòa-thượng đồng hỏi thăm. Trong tiệm có người nói :

— Hòa-thượng đi qua nhà của Điền-nhị-gia cách vách đây mà xem bịnh điên.

Lão-đạo hận chẳng gặp đặng hòa-thượng mà bầm thây nát tan cho hả cơn giận, liền tức-tốc đi qua nhà Điền-nhị-gia, tới cửa lão-đạo vọt miệng la :

— Hòa-thượng mau ra đây cùng ta một còn một mất.

Khác lại, lúc mọi người đi rồi, hòa-thượng ngồi trong tiệm nước, lúc xúm đánh lão-đạo, thì hòa-thượng nói :

— Hòa-thượng ta chuyên nghề coi bịnh, bất luận là bịnh điên cách gì cũng trị được.

Một bên đó có người bước qua nói :

— Bạch thầy ! hiện Điền-nhị-gia của chúng-tôi điên đã một ngày rồi hễ gặp ai cũng đánh càng, hiện chúng-tôi trói gia ở sau phòng trống, thầy trị bịnh ấy được sao ?

— Ta nhúng tay tới thì bịnh điên cách nào cũng hết.

— Đã vậy, thì mời thầy cùng đi với chúng tôi.

Chúng dắc hòa-thượng vào tới trong viện, hòa-thượng hỏi :

— Ai điên đâu ?

— Bạch, cột nó ở phía sau điện.

— Mở khóa thả nó ra, ta sẽ tới sau.

Trong nhà mở khóa thả, người bịnh giục chạy ra ngoài cửa gặp lão-đạo đương đứng kêu hòa-thượng ; chú điên chạy ra thộp lão-đạo, đè xuống thoi nghe đùi-đụi, đá thúc ành-ành ; đánh lão-đạo đà nhèo đầu ; cũng may trong nhà ập ra chụp người điên lại dắc vô ; hòa-thượng nói :

— Ta có một cục thuốc, cho nó nống vô thì lành mạnh liền.

Hòa-thượng móc hoàn thuốc trong viện bước ra, gặp lúc mọi người khuyên lão-đạo lo đi về, điên dâu biết gì, đừng chấp nó.

Lão-đạo ngó lại thấy hòa-thượng đứng một bên mình cười giòn-giã ; làm lão-đạo càng giận lên quá đỗi, nói :

— Hòa-thượng ! mi chạy đàng trời cũng không khỏi ta.

Hòa-thượng cắm đầu chạy, lão-đạo rượt theo sau, theo khỏi đầu làng thì hòa-thượng dâu mất, thấy trước mặt ba căn miếu Thổ-Địa, lão-đạo nghe phía sau có tiếng chơn bước, Chử-đạo-Duyên vòng ra phía sau miếu coi lại là một lão-đạo, mặt như trăng tròn mùa Thu, râu bạc phất-phơ, sau lưng giắt ngọn quan-kiếm, Chử-đạo-Duyên thấy chẳng ai lạ, chính là thầy mình là Quản-Pháp-chán-nhân Trầm-diệu-Lương, liền quỳ xuống cúi đầu nói :

— Đệ-tử xin làm lễ thầy.

Không nghe thầy trả lời, nó vẫn cúi đầu nói :

— Đệ-tử xin cúi đầu làm lễ thầy.

Nói mãi như vậy cũng không nghe thầy trả lời ; nó lạy lia-lịa một hơi cả trăm ; chính đương lúc buồn-bực nghe hòa-thượng ứng tiếng nói :

— Chử-đạo-Duyên làm gì kỳ vậy ? cái vô trứng gà mà chồng khu lạy cả trăm như thế ? mai đây ngươi gặp trứng vịt sẽ lạy ít nào cũng hai trăm .

TIMSACH.COM.VN

Chử-đạo.Duyên nghe hòa-thượng nói, coi kỹ lại là vỏ trứng gà thật; Chử-đạo-Duyên giận mặt mày xanh mét rút bửu kiếm ra thì hòa-thượng biến đâu mất; Chử-đạo-Duyên đứng ngẫn.ngơ một hồi thì trời đã tối, kia lật-đật vận thuật phi-hành chạy lên Tam-Thanh-quán tìm sư-thúc là Lý-diệu-Thanh; Chử-đạo.Duyên vào trong Lý-diệu.Thanh hỏi:

— Cháu đi đâu mà ghé đây?

Chử-đạo-Duyên tỏ bày việc vừa rồi thuật lại cho sư thúc nghe; Lý-diệu-Thanh nói:

— Ngày mai chúng ta phải đi tìm Tế-công mới được.

Chử-đạo-Duyên còn giận sôn-sục, ngồi làm thinh; Lý-diệu-Thanh kêu ăn cơm cũng không ăn, cầm hận mà ngủ vùi.

Ngày kế Lý-diệu-Thanh chưa thức dậy thì Chử-đạo-Duyên đã ra đi kiếm hòa-thượng, quyết một còn một mất cùng hòa-thượng mới hả dạ cho; đi không bao xa gặp một lão-đạo, toàn bịt khăn và mặc y-phục vàng, lưng giắt ngọn quan kiếm, kia đoán cho là hòa-thượng dùng vỏ trứng vịt mà phá mình cười chơi; chẳng ngờ chính thiệt là Trầm-diệu-Lượng.

Nguyên Trầm-diệu-Lượng đi khất thực hóa-duyên được một ngàn lượng bạc cất miễu, tiêu hết rồi; Ngày nay vân chẩn khước phong đến gặp Chử-đạo-Duyên liền hỏi:

— Đồ-đệ đi đâu đây?

Chử-đạo-Duyên trợn mắt nói:

— Hay cho vỏ hột vịt! mi tưởng ta chẳng nhận biết mi sao?

Trầm-diệu-Lượng thấy Chử-đạo-Duyên như thế thì nói:

— Mi điên rồi sao?

Chử-đạo-duyên rút bửu-kiếm chém tới; Trầm-diệu-Lượng trỏ ngón tay chỉ-định trụ kia lại như trời trồng, nói:

— Thằng nghiệt-chướng nầy sao nay phản-nghịch thế?

Rút ngọn phân quang kiếm ra đỉnh chém Chử-đạo-Duyên, Đạo-Duyên đã minh bạch biết thiệt là thầy mình chớ không phải là vỏ hột vịt, vội-vàng nói:

— Thầy ơi! bớt giận, để con tỏ cho thầy tỏ!

— Tại sao mi kêu ta là vỏ hột vịt hử? phải nói cho mau.

Chử-đạo-Duyên liền thuật lại nguyên do cho thầy nghe hết; Trầm-diệu-Lượng mới minh-bạch, nói:

— Thế thì con theo thầy đến miễu sư thúc con, chốc-lát sẽ tùy cơ ứng biến.

Chử-đạo-Duyên đi theo Trầm-diệu-Lượng đồng tới Tam-thanh-quán, gặp mặt Lý-diệu-Thanh, Trầm-diệu-Lượng nói:

— Cháu nó kết thù cùng Tế-điên hòa-thượng, sao hiền-đệ hay chẳng khuyên-can nó; để cho nhục-nhã như thế nầy.

— Hôm qua nó tới tôi nghỉ rồi, sáng tôi chưa thức dậy mà cháu nó đã ra đi; đâu có lời chi khuyên-can nó kịp, anh lại trở oán-trách tôi tội-nghiệp!

Dứt lời nghe ngoài có tiếng hét kêu:

— Trầm-diệu-Lượng và Lý-diệu-Thanh ra đây cho mau!

Hai người nghe kêu tinh cho là Tế-điên tới, đồng bước ra ngoài thấy một người bới tóc mặc đồ bằng bố xanh; Trầm-diệu-Lượng hỏi:

— Chú đi kiếm ai?

— Hay cho Trầm-diệu-Lượng! mi phát thệ với trời: đi hóa.duyên đặng cất miễu; mi cả gan tiêu-dụng hết hai trăm lượng, nay ngô-thần thỉnh Lôi-công đến đánh mi đây.

TIMSACH.COM.VN

Trầm-diệu-Lượng thầm tính việc nầy không có người thứ hai biết đặng ; khi nghe nói như thế liền quỳ xuống van lơn cầu nói :

— Xin Tổ-sư-gia mở lượng từ-bi thứ cho, đệ-tử xài lỡ sẽ bồi thường của ấy !

Lý-diệu-Thanh cũng tưởng là thần-linh hiền thánh, nên cũng quỳ xuống nói :

— Đệ-tử kính lễ Tổ-sư-gia !

Người ấy cười một cách khinh-bỉ nói :

— Lý-đạo-gia chẳng nhận biết tôi sao, ? tôi là lão Ngô bán đậu-hủ trong làng mà, đâu phải là Tổ-sư-gia gì đâu ?

Lý-diệu-Thanh mới minh-bạch, nói :

— Ông Ngô vì sao lại giả trang thần-tiên như thế ?

— Vì có ông cùng hòa-thượng mượn tôi 500 tiền đến đây và dặn tôi nói như vậy.

Dứt lời thấy hòa-thượng bước tới ; lão Ngô nói :

— Ông hòa-thượng ấy tới kia.

Trầm-diệu-Lượng thấy là vị hòa-thượng ăn mày, mặc y-phục rách-rưới, bèn hỏi :

— Phải nó là Tế-Điên không?

Chử-đạo-Duyên nói :

— Vâng ! phải nó đó.

— Để ta hỏi thử nó.

Hòa-thượng từ-từ bước tới, Trầm-diệu-Lượng hỏi :

— Điên-tăng ! mi khi-nhục đồ-đệ ta, vì sao mi phải nói cho ta nghe cho đoàn-hoàn, không thôi chết chẳng kịp trối nha.

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Mi ham ăn ham nói, chớ đâu biết hòa-thượng nầy lợi-hại thế nào ?

— Hay cho điên-tăng dám vô-lễ, ông phải bắt mi mà hành hình mới hả giận cho.

Tức thì rút phán-quang-kiếm chém vô đầu hòa-thượng ; hòa-thượng coi bộ lù-đù, nhưng tràng-trở rất lanh-lẹ, vòng xung-quanh lão-đạo mà loạn-chuyển, xô, đẩy, thọt, nắm kéo, giằng-quay làm lão-đạo thêm rối, trong miệng niệm lâm-rầm bỗng nhiên bình-địa nổi lên trận gió biến ra thêm một lão Trầm-diệu-Lượng giống inh, đều áp lại chém hòa-thượng ; hòa-thượng nói :

— Mi biến mấy mươi ta cũng không sợ.

Lão-đạo thấy chém không được hòa-thượng bèn bắt ấn niệm chú, tức thì hóa ra bốn lão Trầm-diệu-Lượng, vây chém hòa-thượng, hòa-thượng nhảy trở lung-tung, bốn lão-đạo biến ra 8, tám biến ra 16, mười sáu biến ra 32, đều tay cầm kiếm vây chém hòa-thượng ; hòa-thượng nói :

— Nguy cho ta rồi !

Hòa-thượng tức thì chụp dưới đất nắm một nắm mà chạy luôn ; Trầm-diệu-Lượng thâu trợ nghiệp-pháp rượt theo, hòa-thượng trong chớp mắt đã chạy xa rồi ; chạy tới một tòa thôn-trấn, hòa-thượng bước vào một quán rượu bên phía Tây đường và thẳng lên lầu, gặp một lão-đạo ngồi trên lầu, mặc đạo-bào màu chàm, mặt như ngọc tía, mày to mắt lớn, ba chòm râu bạc phất-phơ trước ngực, trên bàn để một cái bao đồ, coi mòi như mới tới.

Lão-đạo ấy chính là Đại-gia-Bảo Huyền-chơn-Quán họ Trịnh tên là Huyền-Tu ; ngày nay đến đây định vào quán mà ăn cơm ; hòa-thượng bước lên lầu gặp lão-đạo liền vọt miệng hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Đạo-gia mới tới hả ?

— Chúng-ta ngồi một chỗ ăn nhau cho vui.

— Thỉnh mời thầy !

Hòa-thượng chọn một cái bàn đồng ngồi xuống ; hỏa.kế bước lại lau bàn, thì hòa-thượng đã định phương-sách để cợt phá lão-đạo chơi.

Hồi thứ một trăm mười Lăm

Trịnh-huyền-Tu tại tửu-quán gặp hòa-thượng.
Trăm-diệu-Lượng nghe ca biết Thánh-tăng.

Tế-công chọn bàn ngồi xong, hỏa.kế sắp muỗng đũa hai bộ đủ rồi, lão-đạo hỏi :

— Trong tiệm chú có bán đồ chay không ? vì ta ăn chay.

— Dạ có !

Hòa-thượng tiếp hỏi :

— Còn ta thì ăn mặng.

— Dạ ! đồ chay, mặng đều có cả.

— Chú chiên cho đạo-gia một dĩa bột cho có đề, ta kính cho ngài.

Lão-đạo thầm nghĩ hòa-thượng là người xa lạ, mà làm đồ ăn kính cho mình, mình cũng phải kính lại mới phải lẽ chớ ; liền kêu hỏa-kế :

— Chú xào lăng cho hòa-thượng một dĩa thịt, ta kính cho thầy.

— Hỏa-kế dạ rân và chạy lo phận sự, chốc.lát bưng đồ ăn lên để vào bàn ; hòa-thượng kêu rượu và kêu hỏa-kế bảo :

TIMSACH.COM.VN

— Chú xào giăm cho lão-đạo một dĩa giá ta kính đó.

Lão-đạo kêu cho hòa-thượng một tô canh cá vò viên ; hòa.thượng lại kêu cho lão.đạo một dĩa đậu-hủ chiên ; lão-đạo lại kêu cho hòa.thượng một dĩa thịt dê nướng ; hòa-thượng kêu nấu cho lão-đạo một tô canh cải bẹ trắng chay ; lão-đạo kêu xào cho hòa-thượng một dĩa mì thịt, hai người kêu trao.đổi món ăn kính nhau ; hòa-thượng bèn kêu hỏa.kế lại bên mình mà nói :

— Đạo-gia ăn rồi bao nhiêu tiền chú tính ta trả cho.

— Dạ ! Vâng !

Lão-đạo thấy và nghe tình-hình như thế, khi ăn xong kêu hỏa-kế tính tiền, nói :

— Hòa-thượng ăn hết bao nhiêu chú tính tiền ta trả luôn.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng vội.vàng nói :

— Đạo-gia đừng làm vậy chớ ! để tôi trả cho.

Dứt lời hòa-thượng liền mở bao của lão-đạo lấy 200 lượng bạc, nói :

— Để tôi trả cho.

Hòa-thượng lấy tiền xách luôn bao thẳng xuống lầu ; lão.đạo chờ mãi không thấy hòa-thượng trở lại, kêu hỏa-kế bảo xuống lấy coi ; hỏa-kế xuống rồi trở lên nói :

— Hòa-thượng đã đi đâu mất rồi.

Lão-đạo thầm nghĩ :— Hòa-thượng thiệt là thằng hối mà, nó khuân 200 lượng bạc ta đi rồi, mà nó không trả tiền cơm nữa mới độc chớ ; lão-đạo đành phải quơ-vét bạc lẽ trong hủ-bao mà trả tiền cơm mà xuống lầu ; lật-đật rượt theo hòa.thượng, rượt tới đầu làng gặp hòa-thượng ngồi bẹp dưới đất mở bao ra sành-soạn, cầm-bạc lo-le coi nói :

— Bạc nầy trắng tươi quá ! cục nầy coi lên nước, còn cục nầy lại ten xấu quá, không biết thiệt hay giả vầy kà ?

Lão-đạo thấy vậy nổi giận nói :

— Hay cho hòa-thượng ! Mi giựt tiền ta còn chê khen tốt xấu nha ?

Lão-đạo xốc lại nắm hòa-thượng thoi một cái ! «inh» hòa-thượng nhào xuống đất, lòm-còm đứng dậy lại bị đánh nhào xuống nữa ; lão-đạo đánh luôn một hơi năm thoi đáng-đích, hòa-thượng nói :

— Bây giờ tới ta đánh ngươi nhe ?

Dứt lời xốc lại ôm dật lão-đạo té nằm dài dưới đất, tiếp thoi lão-đạo luôn một hơi năm thoi ; rồi hòa-thượng nằm dài xuống nói :

— Ngươi đánh lại ta đi.

Lão-đạo tiếp đánh hòa-thượng năm thoi ; hòa-thượng cũng ôm dật lão-đạo xuống đánh năm thoi ; rồi nằm xuống cho kia đánh lại năm thoi ; thiên-hạ nhóm lại coi quá đông, nhưng không ai khuyên-can ; hai người đánh chuyền-lao nhau một người năm thoi ; có kẻ bàng-quang thấy nói :

— Hòa-thượng ở rất công-bình, đánh lão-đạo rồi, ổng tự nằm xuống kêu kia đánh lại, còn lão-đạo không công-bình đánh người ta rồi, hòa-thượng phải dật ổng xuống mà đánh.

Lão-đạo nghe quá căm-tức nói ;

— Ta không công-bình à ! nó ăn ta một bửa ăn còn giựt lấy 200 lượng bạc xách ra đây mà chú còn nói ta không công-bình nữa.

Nhóm người vây coi muốn khuyên giải hai đàng ; bỗng thấy Trầm-diệu-Lượng, Lý-diệu-Thanh và Chử-đạo-Duyên tới ; Trầm-diệu-Lượng nói :

— Hòa-thượng ! ta đương kiếm mi, lại gặp mi đây, ta hỏi mi : tại sao mi dám khi-dễ đồ-đệ ta.

— Ta cho ngươi hay rằng : tại nó can-thiệp việc người, luôn cả ngươi cũng không làm gì ta được, vừa rồi ta khiêm-nhường cho ngươi đó.

— Tài-lực mi bực nào mà dám lờn-lối với ta như thế ?

— Ta có mấy câu đây ngươi hãy lóng nghe :

Ngày xưa bốn biển vẫn anh-danh,
Giết vợ tầm vào đạo Tam-Thanh :
Đặng kiếm phân-quan cần luyện-tập,
Mới vô đặng cõ-đạo huyền-môn.

Trầm-diệu-Lượng nghe hòa-thượng ngâm bốn câu thì rồi lấy làm ngạc-nhiên . . .

TIMSACH.COM.VN

Trầm-diệu-Lượng trước kia là người Giang-Tây, làm nghề bảo-phiêu tên là Trầm-quốc-Đống, oai-danh gia chấn-động cả bốn phương ; trong gia-đình chỉ có hai vợ chồng, kia thường đi bảo-phiêu phương xa, chỉ có một mình vợ gia là Tào-thị ở nhà ; một hôm gia đình nghỉ ở tại nhà, đi ra tiệm nước ăn-uống chơi ; kế bên kia có hai người nói chuyện nhau ; một người nói :

— Sự trên thế-giái nầy không biết phân làm sao cho đúng! đại-trượng-phu không khỏi vợ chẳng hiền, con bất hiếu, như Trầm-Quốc-Đống ; là vị anh-hùng đi bảo-phiêu các xứ, oai-danh chấn-động ; còn vợ-con ở nhà thì làm việc nhơ-nhớp không biết xấu-hổ, đáng tiếc danh tiếng anh-hùng còn bị vợ không hiền phá tiêu-tan.

— Sao anh biết được ?

— Bà-con ta ở gần nhà của Trầm-quốc-Đống, ta thường tới nhà bà-con chơi nghe và thấy rõ-ràng, con vợ gia không biết xấu hổ mà ; việc nầy nếu gia hay được sẽ giết không tha đâu.

— Việc như vậy cũng không nên cho gia hay làm chi.

Hai người đây nghe danh Trầm.quốc-Đống nhưng không biết mặt, đâu ngờ có gia ngồi một mình ; còn Trầm-quốc-Đống nghe vậy hay vậy; chớ cũng không biết hai người ấy.

Khi về tới nhà Trầm-quốc-Đống cũng điềm-nhiên không mở hơi, một mực thủ thường chẳng cho vợ biết; qua ngày kế nói cho vợ hay tính đi bảo phiêu phương xa ; vợ gia là Tảo-thị hỏi :

— Anh đi chừng bao lâu mới trở về ?

— Vì có việc hơi bận chắc cũng vài tháng mới về.

Ra đi Trầm-quốc-Đống kiếm thuê một căn phòng kế-cận nhà cách xa chừng ba dặm ; tới canh một thì gia nhảy tường đi trên nóc trở về nhà mà thám dọ, không thấy có điều chi động tác, nên trở về phòng ngủ ; đêm kế tới canh hai, cũng cầm đao phi-hành về nhà, rình nghe trong phòng vợ có tiếng trai gái cười.cợt chuyện-giảng nhau, gia cắt cửa song một lỗ to, chen mình lõn vô phòng rình ; thấy vợ dồi phấn thoa son rất bóng-bảy, trên bàn dọn rượu thịt sẵug-sàng, một cậu văn-sanh công-tử ngồi bên có mòi trắng-trẻo bảnh-bao ; Trầm-quốc-Đống nhận biết là Tôn-công-tử cách vách mình tên Tố.Nghĩa, hiệu là Tú-Phong con nhà quan-gia, tuy tổ-phụ làm quan không tồn đức, nên sanh ra con phông-đãng, lén giao tình cùng Tảo-thị ; kế nghe vợ trỗi giọng nói :

— Mấy bữa nó ở nhà tôi sợ anh tới thình-linh đụng đầu nó thì khổ, nay sung-sướng nó đi kỳ nầy được hai tháng trời.

— Anh mấy hôm nay biếng ăn biếng nói, vì nhớ em quá ! hận chẳng được gần-gũi nhau, chung hưởng lạc-thú mới bỉ dạ nầy.

— Anh muốn kết-tóc lâu-dài cùng thiếp không ?

— Làm sao cho chúng-ta được vợ chồng lâu-dài ?

— Có khó gì ! anh lo cho tôi một bao thuốc độc, đợi nó

về đây, thiếp hiện mời ân-yếm cùng nó, bỏ thuốc độc trong rượu cho nó uống,chết rồi thì đôi ta kết tóc vợ-chồng muôn năm chắc-chắn.

Trầm.quốc.Đống nghe tới đây phừn-phừn nổi giận không vẫn được, thầm-nghĩ :

— Chí-thân thì ai bằng cha với con, còn gần-gũi nhau là vợ-chồng, tuy đầu ấp tay gối đồng sàng mà tâm cách nhau ngàn dặm ; trong cơn giận quá bồng-bộc liền xông vào chém chết hết cặp oan-ương, ân nhơn-mạng ấy nằm ba ngày quan trên truy-tầm không ra thì bỏ luôn ; Trầm-quốc-Đống thầm nghĩ : – Người sanh trên thế cũng như một tràng đại-mộng, công danh, phú.qui, vợ con, tài-lộc, toàn là giả-dối rốt rồi cũng huờn không, chi bằng xuất-gia nhàn hạ hơn ; nghĩ vậy rồi tìm đến Tỳ-Hà chân-nhân Lộ-Hàm-Lăng bái cầu làm thầy, ông cho pháp danh là Diệu-Lượng và trao cho một ngọn phán-quan-kiếm để hộ thân, hiện nay Trầm-diệu-Lượng đã chín mươi mấy tuổi, những việc của ông làm không thể ai biết được ; nay nghe hòa-thượng đọc bốn câu thi, mô-tả cả đời của mình ; Trầm-diệu-Lượng thấy tât hòa-thượng chừng 20 tuổi ngoài, làm sao biết được việc sâu hăy chục năm vừa qua, nên trầm-ngâm suy.nghĩ một hồi, nói :

— Hòa-thượng làm sao ngươi biết đăng việc của ta.

Hòa-thượng cầm 200 lượng bạc trả lại cho Trịnh.huyền-Tu, hòa-thượng nói :

— Ngươi hãy coi ta cho kỹ thì biết đặng.

Dùng tay rờ lên thiên-linh-cái lộ-xuất ra Phật-quang, Linh-quang và Tam-quang ; Trầm-diệu-Lượng thấy rõ là một vị Tri-Giác La-hán, lão-đạo cúi đầu lạy lia, miệng niệm : «Vô lượng Phật » luôn mồm ; hòa-thượng cười ngất ; thả bước đi và ca :

Người đời trăm tuổi xưa nay ít,

THIENSACH.COM.VN THIENSACH.COM.VN

Trước hiện thiếu-niên rồi kế già :
Trong khoản quang-âm chẳng bao lâu !
Lại có, nhân-sầu cùng phiền-não !
Trên đời tiền nhiều dùng chẳng hết,
Trong trào quan nhiều làm chẳng xong :
Quan lớn tiền nhiều được bao thuở ?
Bổng-chốc tự mình lại bạc đầu ;
Nguyệt quá trung-thu trăng chẳng tỏ,
Bóng đến ba Thu, bóng chẳng tốt,
Hoa triều dưới nguyệt đặng bao lâu,
Cũng phải ủa-tàn cùng ủ-rủ !
Ngoài đồng cao thấp lắm mộ-phần !
Mỗi năm mỗi lược chôn thanh-thảo

Hòa-thượng vừa ca vừa đi tới phủ Khúc-Châu, tri-phủ Trương-hữu-Đức xá chào hỏi :

— Thánh-tăng đi đâu, mà tôi phái người đi kiếm các nơi cũng không gặp ?

— Tôi gặp bạn mời đi uống rượu, chẳng biết ngài kiếm hòa-thượng có việc chi ?

— Bản-chức đã lấy khẩu-cung của hai tặc Hoa-vân-Long và Điền-quốc-Bổn, bọn nó đều chiêu-nhận nên bản-chức có ý chờ Thánh-tăng về, đặng phái người cùng đi với thầy mà giải bọn tặc về Lâm-An.

— Tri-Phủ phải cho hai vị đầu-mục, mười quan-binh nhốt bọn tặc vô tù xa, khiên lên thuyền giùm tôi.

Hòa-thượng cùng hai vị ban-đầu Sái, Đỗ cáo từ ra đi ; tri-phủ đưa ra tới bến mới trở vô ; hòa-thượng bước lên thuyền liền dạy mở đối từ ra khỏi bến khởi hành, hòa-thượng nói với Sái, Đỗ hai vị ban đầu :

— Giải tặc-nhơn về tới Lâm-An, vào vệ-môn lãnh 1200 lượng bạc thưởng, mỗi người được 600 lượng bạc sướng hả ?

Sái, Đỗ hai vị ban-đầu hiện vẽ mừng-rỡ nói :

— Hai tôi được tròn bổn-phận cũng nhờ lượng cao-diệu của Thánh-tăng giúp cho.

Nói chuyện nhau qua lại một hồi thuyền tới Lâm-An đồng nhau neo thuyền giải tội-phạm vào phủ-vệ cầu ra mắt, có người vào bẩm báo :

— Tế-công cùng Sái, Đỗ hai vị ban đầu giải tội-phạm về tới.

Tri-phủ bước ra nghinh-tiếp hòa-thượng vào mời ngồi, lập-tức thăng đường, tiếp hồi-văn giải-quan phủ Khúc-Châu thưởng cho mỗi người 20 lượng bạc và cho phép trở về ; Sái nguơn-Lộc và Đỗ-chấn-Anh dẫn dàm-tặc và oa-chủ Điền-quốc-Bổn, Kỳ-Thành và Dương-Khánh vào giao-nạp, trình nạp kỳ-sảo linh-lung bạch-ngọc chúc, 13 hột châu phụng-quang ; tri-phủ coi lại những món ấy còn điều-đủ chẳng mất chi ; liền truyền dẫn phạm nhơn vào hầu ; bọn thủ-hạ dắc Hoa-vân-Long, Điền-quốc-Bổn, Kỳ-Thành, và Dương-Khánh vào hầu.

Tri-phủ hỏi :

— Bốn tên tặc hãy nói tên họ cho bản-chức nghe nào ?

Bốn tặc mỗi người nói tên họ của mình ; tri-phủ hỏi

— Hoa-vân-Long tại am Ô-Trúc dâm-hãm không được giết nàng thiếu-phụ, tại Thái-Sơn lầu đâm chết Tần-Lộc và trộm ngọc-chúc phụng-quang trong Tần-tướng-phủ để thi chữ phấn trên vách, phải là mi chăng ?

— Vâng ! chính là tôi.

Tri-phủ hỏi qua Điền quốcBổn, Kỳ-Thành và Dương-Khánh :

— Bọn bây oa-trữ Hoa-vân-Long phải không ?

Điền-quốc-Bổn thầm nghĩ : — Chúng ta chiêu-nhận cũng

TIMSACH.COM.VN

không hại gì, vì mình thân-thích với Tần-tướng ai cũng biết, ắc không lẻ giết... nghỉ vậy nên đều chiêu-nhận cô oa-trử Hoa-vân-Long.

Tri-phủ dạy đóng gông tạm giam tặc-nhơn vào ngục, hòa-thượng nói :

— Tôi xin cáo từ về thăm chùa, mai Tần-tướng ngài thẩm-vấn tặc tôi sẽ đến.

— Cũng được, nhưng mời thầy thế nào cũng đến dự cuộc thẩm-vấn tặc-án này.

Hòa-thượng cáo từ ra đi vừa tới nhà mát Lãnh-tuyền-đình liền gặp Dạ-hành-quỉ Côn . Lôn Quách . Thuận cuối đầu chào Tế-Công, hòa-thượng hỏi :

— Lúc trước ta gởi cho ngươi một phong thơ, cây Lôi-Minh và Trần-Lượng chuyển-giao, người có đặng thơ không ?

— Đệ-tử trước kia nhờ sư-phụ cứu-mạng và tiếp được phong thơ, tức-tốc tới Lâm-An trụ ở quán trọ, ngày đêm thường rình ở trên nóc đại-điện chùa Linh-ẩn, một ngày kia có hai thằng tặc là : Tạo-Nguyệt Bồng Trình-trí.Viễn và Tây-Lộ-Hổ Hạ.Phong đến chùa mà hành thích, bị tôi đánh đuổi chạy hết.

— Giỏi ! bây giờ ngươi tính đi đâu đây ?

— Tôi tính về thăm thầy tôi.

— Ngươi về thăm thầy, nói ta gởi lời chúc thầy mạnh-giỏi !

Quách-Thuận cúi đầu và cáo từ Tế-Công mà đi ; hòa-thượng thẳng vô chùa Linh-ẩn, tới cửa gặp thầy giữ cửa chào hỏi:

— Tế-sư-phó mới về tới.

— Ta về thăm thầy ta.

Dứt lời thẳng vô chùa đến ra mắt lão phương-trượng, xong vô phòng mình mà an nghĩ.

TIMSACH.COM.VN

Ngày kế Tần-tướng phái người tới rước Tế-Công. Tần-tướng gặp mặt mừng-rỡ nói :

— Thánh-tăng đi ra trong quảng-đường phong-sương khô-nhọc, nên bản chức sắp đặt tiệc rượu giãi lao thầy.

— Tướng-gia bấy lâu nay cũng được mạnh giỏi hả ?

Hỏi han lẫn nhau thì đã vào tới thơ-phòng, rượu thịt đã dọn sẳng-sàng ; đồng nhau ngồi vào ăn.uống vừa xong, có gia-nhơn vào bầm-bảo :

— Bẩm có quan tri-phủ giãi tên trộm ngọc-chúc phụng-quang tới, đương hầu lịnh tại thính-phòng.

Tần-tướng liền truyền lịnh mời ngài vào ; tri-phủ vào hành lễ tướng-gia và trình ngọc-chúc phụng-quang lên ; Tần-tướng ngó thấy quá vui mừng, vì đồ bữu.bối đã mất mà kiếm lại đặng ; lúc ấy dẫn bọn tặc lên, Tần-tướng hỏi Hoa-vân-Long nhứt.nhứt nó đều chiêu-nhận ; Ngài tiếp hỏi :

— Viết chữ phấn trên vách, phải chính mi không ?

— Vâng, chính tôi viết.

Tần-tướng còn sợ bắt lầm, liền bảo Hoa-vân.Long cầm bút viết lại bài thi cho mình coi ; Tần-tướng coi nét viết giống inh, mới phân-phú tri-phủ phái người dẫn chúng tặc giam vào ngục ; Tần-tướng phê bọn tặc ấy chẳng phân xữ chi cả, luôn cả Lưu-Xương và Vương-Thông, đều xữ trảm tại ngoài cửa Tiền-Đường ; cho ống loa truyền rao ra khắp thành-thị ; thiên-hạ nhóm tới xem chật.nghẹt, trong đám người có hai tên Giang-dương đại-đạo, trong đoàn kết-nghĩa 36 người bạn tại huyện Ngọc-Sơn : một thằng tên là Kim điện-quỉ Tiên-Lượng ; một đứa tên là Luật lịnh-quỉ Hà.Thanh ; hai tên nầy bèn Bắc-tỉnh trở về, ngang qua thành Lâm.An, nghe tin Hoa.vân-Long sắp đem ra xữ trảm, hai đứa cũng không biết Hoa-vân-Long phạm phải tội gì ? không kể đến, chỉ tính tình bạn kết bái với mình, nay hay được không lẻ khoanh tay mà ngó sao đành; Tiên-

TIMSACH.COM.VN

Lượng, Hà.Thanh cùng nhau thương-lượng ; đồng cầm cang đao xông vào mưu cướp pháp-tràng.

Hồi thứ Một Trăm Mười Bảy

Phụng đường-dụ xử trảm Hoa-vân-Long
Nghe hung-tín hai quỉ náo pháp-tràng.

Nhắc lại Kim-điện-Quỉ Tiêu-Lượng và Luật-lịnh-quỉ Hà Thanh hai người thương-lượng nhau xong rồi, đồng xông vào pháp-tràng.

Lúc ấy trời mới hừng sáng, đoàn sai-sự vẫn chưa tới, hai người bước vô quán ngồi ăn-uống mà chờ đợi luôn ; hỏa-kế thấy hai người diện tướng võ-khí biển-ngang, liền lau bàn mời ngồi, hai người ngồi xuống kêu cơm rượu, nghe người trong quán bàn tán nhau :

— Thằng Hoa-vân-Long nầy nó làm việc kinh-thiên động địa trong thành Lâm-An : hãm-đâm giết người trong am bà vãi, giết người tại Thái-Sơn lầu và trộm ngọc-chúc phụng-quang tại Tần-tướng-Phủ, gã gian-dương đại-đạo ấy, nếu không có Tế-Công, thì những mã-phái tài nào bắt nó được.

Hai người nghe kỹ là hòa-thượng bắt bạn mình bèn to nhỏ nhau thương-lượng :

— Trước nhứt ta cướp pháp-tràng cứu Hoa-nhị-ca, nhiên-hậu mình tìm giết hòa-thượng ấy mà báo cừu cho Hoa-nhị-ca.

Chính đương thương-lượng nhau, ở ngoài bước vào một lão cùng hòa-thượng, trong đám người nhận biết kêu gọi :

— Tế-sư-phó mới đến ?

— Thánh-tăng mới tới ?

— Các vị đừng la-lối om-xòm, ta là hòa-thượng bắt Hoavân-Long, nếu có ai không phục thì cùng ta thử-thách.

Hai tặc nghe qua lầm-bầm : — Tè ra lão cùng hòa-thượng nầy bắt Hoa-nhị-ca của chúng ta, chúng ta trước cướp pháp-tràng, nhiên-hậu sẽ giết mi, coi mi thoát đâu cho khỏi chết ; hòa-thượng hải kia một cái rồi về ngồi một bên, kêu tửu-bảo đem cơm rượu dùng ; phút.chốc nghe phía ngoài thiên hạ xôn xao nói :

— Đoàn sai-sự tới rồi.

Thấy bên phía Bắc hai vị quan-nhơn xuống xe dẫn người đầu là Trấn-Sơn-Bảo Điển quốc-Bổn bị cột thúc ké, kia chầm bầm nói :

— Ta là Điển-quốc-Bổn sanh có nơi, chết có chỗ, đường đường chánh.chánh, liệt.liệt anh-hùng, ta tuy phạm quốc-pháp sắp chết, nhưng ta cũng không đáng kể. Thứ hai là Thiết-Thoái Viên-Hầu Vương-Thông rống tiếng mắng giải nói : Ta là Vương Thông không phải là hung-phạm sát-nhơn gì cũng không phải là cường-đạo chi, chỉ nhơn báo cừu cho anh, nhưng giết cũng không đặng tri-phủ Dương-tài-Điển, trái lại bị bắt xử quyết như vầy, ta tuy chết nhưng cũng trọn bổn phận đối với anh, ta chết rồi âm-hồn ta cũng theo giật chết Dương-tài-Điển mới hả dạ ta.

Người thứ ba là Giả-Kè Lựu-Tử Lưu-Xương nhát-nhứa nên gầm đầu lầm-bầm :

— Ta vô cớ lại bị tội liên-can với Hoa-vân-Long, bị xử trảm một cách đau-đớn như thế nầy ?

Lúc ấy nó đã hoãn-hốt chết điếng từ bao giờ rồi.

Người thứ tư là Kỳ.Thành ; thứ năm là Dương-Khánh, đều hơi cứng hơn Lưu-Xương một phần ; người thứ sáu là Hoa-vân.Long vẫn tự-nhiên nói cười, rằng :

— Thưa các vị ! tôi là Hoa.vân-Long, từ sanh tới nay giết có cả trăm mạng người, đại.trượng-phu sống không ham, chết cũng đâu sợ ; tôi nay tuổi hai mươi ngoài phải bị quốc-pháp xữ quyết, với một số bằng-hữu đồng sanh đồng tử như thế. nếu tuổi tôi cao lên một phần nào thì tăng thêm sự kinh-thiên động địa nữa kia.

Dứt lời thấy trong đám người xôn-xao ; lúc ấy khách trong quán rượu cũng tuông ra coi ; hai tên Kim-diện-Quỉ Tiêu-Lượng, Luật-lịnh-quỉ Hà-Thanh, nghe chuyện sắp tới liền rút dao ra, làm hỏa-kế hoản hồn chui trốn dưới đái bàn, la :

— Chưởng-quỹ ơi ! cứu mạng giùm, tôi !

Tiêu-Lượng vừa rút đao ra, còn Hà-Thanh chưa kịp rút đao ra, thì hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ, niệm : Án sắc lịnh hích ! định trụ hai người đứng trân, hòa-thượng đứng trước mặt hai người, thoát nghe ngoài cò tiếng hết vang : « Chém ! » thấy đầu của Hoa-vân-Long rớt xuống đất, đám người coi lần tản mát tứ tán ; hòa.thượng bước ra tiệm nói với chưởng-quỹ :

— Chủ biên sổ cho ta thiếu đó,

— Bạch Thánh-tăng khỏi trả, vì đồ-đệ của thầy là Trần-Hiếu và Dương-Mãnh có dặn ; thầy ăn bao nhiêu để gia trả cho ; không sao.

Hòa.thượng ra đi vừa đi vừa ca :

Thảm bấy người đời chẳng nhận không,
Mê hoa loạn tửu lẫn tranh hùng ;
Đồ tao đảo đề hườn về ổ,
Đến lúc sa cơ chết hiện công,
May rủi tợ như mèo bắt chuộc.
Quang-âm mau chống tợ tên bắn,
Thoắn như tỏa-thất tinh-thần hết,
Chết rồi thi-thể đập ngoài đồng.

Ngẫm kỹ là Nam-kha giấc mộng,
Kiếp mau mau ! Loạn rối lòng !
Nhục cùng vinh-hư thường diễn mãi,
Dứt hơi hòa giải theo gió-giông :
Trăm năm như mộng lao-lung :
Tính lại cũng mình, không tung-tích gì ?
Khám-phá hồng-trần vô-thường cả,
Tung-hoành ngang-dọc rốt huờn không.

Hòa-thượng vừa đi vừa ca ; lúc ấy Tiêu-Lượng và Hà-Thanh đều cử-động được, nhưng cũng chưa tỉnh.ngộ, cũng mông giết hòa-thượng ; hai tặc trả tiền cơm cho quán rồi, lần bước theo sau hòa-thượng ; Tế-công đi tới cửa chùa Linh-Ẩn, thầy giữ cửa hỏi :

— Lão Tế mới về tới ?

Hòa-thượng gật đầu đi thẳng vào trong nói :

— Ta ngủ ở căn bìa Tây phối-phòng trên đại-hùng bửu-điện, ai muốn thích-khách giết ta thì hãy vào đó mà giết.

Thầy giữ cửa nói :

— Bộ thầy điên sao chớ ? ai cừu-hận mà theo giết thầy ?

— Chính như thế, để rồi các ông sẽ rõ mà.

Hai người nghe kỳ rồi, tính nhau tối sẽ tìm đến chẳng muộn gì, hai người đợi hòa-thượng vô chùa rồi ; tách vô tửu-quán ăn uống xong, mướn nơi nghỉ trọ ; chờ tới trống trở canh hai ; đồng thay đồ đi đêm, giắt đao vào giỏ ra đi ; vận thuật phi-hành, chuyền trên nóc nhà chạy như bay, chớp mắt đã tới chùa Linh-ẩn ; dọ nghe các phòng đều ngủ cả, duy căn phòng bìa Tây phối-phòng ánh đèn còn sáng rỡ ; hai người dòm theo kẻ hở thấy trong phòng chỉ có một cái chõng, một cái bàn, ngoài ra không có chi khác nữa, trên bàn có một chưa vàng đựng nữa chén dầu, đốt bằng tim vải ; theo quy-củ trong chùa tới tối phát cho mỗi người hai

TIMSACH.COM.VN

muỗng dầu ; bữa nay Tế-Công muốn thêm nhiều, nhưng thầy quản dầu chẳng cho ; hòa-thượng nói :

— Tôi đi khỏi nay đã mấy tháng, thì ông phải chiếu theo số đèm mà đong đủ dầu cho tôi.

Thầy quản-dầu hết phép phải châm thêm hòa-thượng hai muỗng dầu, nên chúng tắt hết mà hòa-thượng đèn vẫn còn cháy ; thấy hòa-thượng tay cầm bầu rượu tự lẩm-bẩm nói :

— Đặt ra sanh có nơi, chết có chỗ, tối hôm qua ta nằm mộng xấu quá : thấy đầu ta lìa khỏi cổ, đêm nay chắc bọn tặc tới giết ta.

Tiêu-Lượng, Hà-Thanh nghe nói chẳng đếm tới ; phút-chốc thấy hòa-thượng gối đầu ngủ khò ; Tiêu-Lượng nói với Hà-Thanh :

— Để ta giết nó, còn em hãy coi chừng ở ngoài.

Hà-Thanh gật đầu, Tiêu-Lượng vừa muốn mở cửa nghe hòa-thượng nói :

— Hay cho thằng kia ! dám cả gang !

Tiêu-Lượng giựt mình, lại nghe hòa-thượng nói :

— Hay cho con rệp nầy ! mầy cắn tao hả ?

Tiêu-Lượng nghe nói như thế thì bớt sợ, chờ một hồi lâu, nghe hòa-thượng ngủ ngáy trở lại, bèn đợm mở cửa lại nghe hòa-thượng nói :

— Thiệt thằng nầy tới số chết mà, mầy mưu hại ta hả ?

Tiêu-Lượng nghe giựt mình hoãn-hốt trái tim nhảy thùi-thui, lại nghe hòa-thượng nói :

— Con bò cạp nầy quái quá, làm ta ngủ không được.

Tiêu-Lượng nghe nói như thế thì có dạ mừng thầm ; ráng chờ tới canh ba nghe hòa-thượng ngủ ngáy inh-ỏi ; Tiêu-Lượng lồn vào trong phòng, thấy ngọn đèn leo-lét mập-mờ, bước lại tắt đèn ; lấy giấy dầu trong bao ra trải dưới đất sẵng, thò tay mò gặp đầu tóc ngắn, lẹ tay chém tới một tiếng «bụp» để xuống tờ giấy dầu trải sẵng gói lại kỹ-lưỡng nói :

— Chúng ta phải tìm anh Dương-Minh cho hay : Hoa-vân-Long là bạn kết-bái trong đoàn 36 bạn, do ảnh giới-thiệu, hiện nó phạm tội tại Lâm-An, ảnh đâu bỏ qua được.

Hà-thanh nói :

— Cố-nhiên phải vậy.

Hai người khởi hành, đói ăn khát uống ngày đi đêm nghỉ thẳng tới cửa ngõ Oai-Trấn Bắt-Phương Dương-Minh ; hai người ngó thấy than dài «Hỡi ôi»

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ Một Trăm Mười Tám

Mang thủ-cấp tìm-kiếm Dương-Minh. Thấy ma-quái hai người gặp nạn.

Tiêu-Lượng, Hà-Thanh hai người tới cửa ngõ Dương-Minh, thấy trước cửa treo đèn thất tuội ; Tiêu-Lượng sựt nhớ lại nói :

— Chúng ta nay đến rất may gặp ngày sanh-nhựt của bác gái mà ta quên lửng.

Hai người thẳng vào cửa gặp gia-nhơn chào nói :

— Chào Tiêu, Hà hai vị lão-gia mới tới, mau vô kẻo anh em đương trông hai vị.

Hai người thẳng vào gặp anh em quá đông đủ, cả bọn đều đứng dậy chào hỏi nhau vui-vẻ ; Dương-Minh nói :

— Tưởng hai hiền-đệ quên chẳng tới chơ, tê ra cũng nhớ.

Tiêu-Lượng nói :

— Hai em xin phép vào bái-thọ chúc bác gái.

— Hai hiền-đệ mới tới hãy ăn-uống, để anh thế vào thưa lại cũng được.

Hai người ngồi vào tiệc ăn-uống, Dương-Minh nói :

— Nay trong 36 anh-em kết nghĩa đến không được đều-đủ, vì có người đi xa, có người chết, hoặc đi đâu vắng, nên chỉ có bao nhiêu thôi.

Phi-thiên-Quỉ Thạch-Thành-Thoại hỏi : — Hai người từ đâu tới đây ?

Tiêu-Lượng nói :

— Chúng tôi ở kinh-đô về đây.

— Tại kinh có tin gì mới không ?

— Có tân-văn chém đầu Hoa-văn-Long.

Dương-Minh nghe ngước lên trời nói :

— Tạ ơn trời, đất !

Tiêu-Lượng nghe trái hỏi Dương-Minh :

— Thưa Dương-đại-ca ! Hoa-văn-Long do anh tiến-dẫn kết bái trong đoàn 36 bạn ; nay nó phạm quốc-pháp bị chém đầu tại Lâm-An ; dù nó chẳng tốt đi nữa, anh cũng không lẽ làm ngơ ; trái lại anh lại nói : « Tạ ơn trời đất » là ý nghĩa gì ?

— Hiền đệ không hay thằng Hoa-văn-Long, nó làm gì sao ?

— Vâng ! em không hay.

Dương-Minh thuật lại việc Hoa-văn-Long đại náo Lâm-An, tại am ô-Trúc, hãm-dâm chẳng được giết chết người trinh-tiết liệt-phụ, sát-nhơn tại Thái-Sơn lấu, trộm ngọc-chúc phụng

quang tại Tần-tướng-phủ, ở Triệu-gia-lầu bẻ hoa cách nào giữa rừng ném độc-phiêu hại ba bạn, v.v, thuật lại một hồi.

Tân-nguyên-Lượng và Mã-Triệu-Hùm nghe thuật lại việc làm của Hoa-văn-Long ; thì hận chẳng được ăn tươi nuốt sống Hoa-văn-Long mới hả giận.

Còn Tiêu-Lượng và Hà-Thanh nghe qua than-dài :

— Ôi thôi ! chúng tôi làm việc tội-lỗi quá rồi !

Dương-Minh hỏi :

— Hai em làm việc chi quá lầm lỗi ?

— Hai tôi chẳng xét kỹ lưỡng, tình báo cừu cho Hoa-văn-Long nên đã giết hòa-thượng rồi.

— Tế-công là vị Phật Sống, em làm sao giết ngài được. Anh không tin để tôi lấy đầu ông trong bao cho anh coi.

— Em lấy ra cho ta coi nào.

Tiêu-Lượng mở ra lấy làm ngạc-nhiên ; tê ra là nữa cái gối, trên có biên bốn câu thi rằng ?

Nực cười Tiêu-Lượng với Hà-Thanh,
Lầm chém gối kia gọi ngã-tăng :
Hai gã ra tay làm miễng-cưỡng,
Sau đây khó khỏi bị tai-tinh.

Cả bọn xem qua rộ nhau cười, Mã-Tịnh nói :

— Tế-Công là Phật sống, lúc ở tại nhà tôi ngài bắt yên ở chùa Hồ-Lô, mấy người tài gì mà chém được thầy, những lời thầy nói đều có ý như thế, tức hai người sẽ bị tai-tinh, phải lo trốn lánh cho cần-kiếp.

Tiêu-Lượng nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hai tôi trở về nhà lánh nạn ít ngày, nhiên-hậu sẽ tới chùa Linh-Ẩn tìm Thánh-tăng, cầu sám-hối tội lỗi của chúng-tôi, chớ biết sao bây giờ.

Cả bọn nói :

— Tính như vậy có lẻ phải hơn.

Trong nhà Dương-Minh hai ngày náo-nhiệt chát trong chật ngoài, anh em vui-dầy yến.ẩm chúc-thọ cho lão Thái-thái xong, đồng nhau giải tán đâu về đó.

Còn Mã-Tịnh đồng với Tiêu-Lượng và Hà-Thanh thẳng qua Tiểu-nguyệt.Đồn thì mặt trời đà lặn, thấy nhà-nhà đều đóng cửa hết, ngoài đường vắn vẽ không ai, Mã.Tịnh lấy làm lạ nói :

— Chuyện gì kỳ quá kà ? chắc có duyên-cớ sao đây.

Ba người tới cửa nhà Mã-Tịnh, Hà.thị ở trong thấy thấp-thoán bóng người, hỏi :

— Ai đó ?

Mã-Tịnh đáp : — Ta.

Hà-thị nghe tiếng chồng liền ra mở cửa, nói :

— Anh về được sao ? Tiểu-nguyệt-Đồn ở hết được rồi.

Dứt lời nàng bước vô trong, Mã-Tịnh tiếp hỏi :

— Tại sao vậy ?

— Từ khi anh đi rồi, ngày nào cũng tới canh hai sắp lên một trận quái.phong ở phía Tây thổi tới, chẳng biết yêu-quái quỉ-tinh chi, hầm-hét kêu rú bắt ghê người, nó giỏ miệng vô nhà ai mà cười, thì mai trong nhà ấy có người chết, nay là ngày thứ bảy tất nhiên đã chết hết sáu mạng rồi, nhà phía Tây Mã-đại-gia đã chết trước, ngày kế nhà cách vách Lý-đại-gia chết, đêm nay trong vùng nầy ai cũng sợ nên đóng cửa sớm không dám mua bán nữa ; Hà-Thanh nghe qua nói :

TIMSACH.COM.VN

— Việc nầy tôi không đủ tin, vì một đời tôi làm việc nghĩa-hiệp, chưa hề gặp quỉ bao giờ, tối nay tôi chờ nó coi thể nào cho biết.

Tiêu.Lượng nói :

— Đúng ! tối nay chúng ta cùng ngọn cang-đao nầy, dù nó là chi-chi cũng mặc, không đủ sợ mà.

Mã-Tịnh nói :

— Hai hiền-đệ quen tánh lỗ-mãng không nên.

Hà-Thanh nói :

— Có sao đâu anh.

Cùng nhau nói chuyện qua lại một hồi thì ăn uống đã xong, trống canh một đã trở sau một hồi lâu, nghe một trận gió thổi nghe bắt giỏn ốc ; Tiêu-Lượng và Hà-Thanh cấp đeo bước ra ngoài, thấy chánh tây xẹt tới một luồng bạch-khí dài cả một trượng mấy, không biết là vật chi ; Tiêu, Hà, hai vị hét to :

— Cả gan cho yêu-tinh dám vi-hại dân-chúng, chúng ta sẽ trừ mi.

Dứt lời hai người quơi đao chém vào luồng bạch-khí ấy và nhảy trái vô nhà ; luồng bạch-khí theo suông vào hai người, ngã nằm dài dưới đất, bất tỉnh nhơn-sự, hôn-mê chẳng biết chi ; luồng bạch-khí ấy xẹt vô nhà Mã-Tịnh cười một tiếng, rồi đi luôn ; Mã.Tịnh thấy hai người nằm dài dưới đất không cựa-quậy như thây chết ; tới sáng nghe bên nhà đối diện Lưu-nhị-gia đã chết, xe giàng đồ kéo đi chôn ; làm Mã.Tịnh càng thêm rối, thoạt nghe ngoài có tiếng kêu cửa.

Mã-Tịnh liền bước ra coi là Lôi-Minh, và Trần.Lượng ; Mã-Tịnh hỏi :

— Hai hiền-đệ ở đâu đến đây ?

TIMSACH.COM.VN

— Hai tôi ở phủ Khúc-Châu đi về nhà Dương-đại-ca, còn Tế-Công mắc xem-xét việc xử Hoa-vân-Long; chúng tôi tới nhà Dương-đại-ca, nghe nói Tiêu-Lượng với Hà-Thanh có tội với Tế-Công; Dương-đại-ca dạy hai tôi thế Tiêu-Lượng và Hà-Thanh, đến Lâm-An sám-hối tội lỗi của hai bạn.

— Hai hiền-đệ tới đây rất may! Tiêu-Lượng và Hà-Thanh bị yêu-quái nó xuống tới hôn mê bất tỉnh, hai em đi thỉnh Tế-Công tới đây; một là cứu người trong địa-phương nầy, hai là cứu Tiêu-Lượng và Hà-Thanh luôn.

Lôi-Minh hỏi:

— Việc gì mà đến đỗi như thế?

Mã-Tinh thuật lại việc vừa qua từ trước tới sau và dắc hai người vào trong viện coi, thấy Tiêu-Lượng và Hà-Thanh quả nhiên như người đã chết; Lôi-Minh và Trần-Lượng kiếu từ ra đi, thẳng theo đường đại lộ khắp-khởi đến Lâm-An.

Nhắc lại Tế-công từ ngày bắt Hoa-vân-Long và bọn tặc, đem ra xử trăm xong, hòa-thượng trở về chùa nhàn rỗi hiệp cùng mấy người đồ-đệ gần đó, uống rượu nhau chơi; một ngày kia có một lão-đạo tới chùa kiếm Tế-Công; thấy gác cửa thấy lão-đạo mình cao tám thước, mặc áo đạo-bào, lưng giắt bửu-kiếm, mặt như vàng phai sắc, mày dài mắt to, miệng vuông, ba chòm râu đen dài phất-phơ trước ngực, thiệt giống như Thái-Bạch Lý-kim-Tinh giáng thế; lão-đạo ấy nguyên xuất-gia tại Huyền-Diệu-quán núi Tử-Minh, kêu là Tôn-đạo-Toàn, chính là đại-sư-huynh của Chử-đạo-Duyên.

Nhơn Chử-đạo-Duyên trước kia về chùa lâm bịnh nhiễm khí thương-hàn rất nặng Tôn-đạo-Toàn tới hỏi thăm:

— Sư-đệ bịnh gì thế?

— Vì tôi quá giận Tế-Điên, nên sanh bịnh.

Bèn thuật lại việc trước một hồi Tôn-đạo-Toàn nói:

— Không sao để ta kiếm Tế-Điên giết nó mà báo cừu cho sư-đệ.

— Nếu sư-huynh làm việc như thế thì bịnh sư-đệ chắc lành được ngay.

— Được vậy cũng không khó gì?

Lúc ấy Tôn-đạo-Toàn ra đi, nội ngày đó thì tới Lâm-An, chọn quán nghỉ trọ. Ngày kế tới chùa Linh-Ẩn hỏi thầy giữ cửa:

— Có Tế-Điên ở trong chùa không?

— Không biết ổng đi chưa, nếu ổng đi khỏi, thì không chừng đặng, hoặc năm ba ngày, một tháng hoặc nữa tháng mới về một lần, về chùa một chút rồi cũng đi nữa, đợi có ai trở ra tôi hỏi thăm thử coi.

Lão-đạo chờ trong chốc lát, có một cùng hòa-thượng ở trong đi ra, mặc y-phục rách-rưới lam-lũ như ăn mày; lão-đạo dòm hỏi:

— Phải ngươi là Tế-Điên không?

— Không phải, ta có bốn anh-em: Hồ-Điên, Loạn-Điên, Hồn-Điên, và Tế-Điên, ta kêu là Hồ-Điên.

— Ngươi vô kêu Tế-Điên ra giùm.

— Ta uống rượu ngươi trả tiền cho, ta sẽ vô kêu kia giùm cho ngươi?

Lão-đạo móc trao cho hòa-thượng hai điếu tiền, hòa-thượng cầm tiền trở vô chùa; lão-đạo chờ lâu quá, thoạt thấy một lão cùng hòa-thượng ở trong bước ra; lão-đạo nói:

— Ngươi kêu hòa-thượng Tế-Điên sao không thấy ra.

— Ta không biết, ông nhận lầm người rồi, ta tên là Hồn-Điên mà, ông coi trên mão ta khác hơn kia.

TIMSACH.COM.VN

— Lão-đạo coi lại trên mão, thấy có xếp ly lại, bèn hỏi :

— Ngươi chẳng phải Hồ-Điên sao ?

— Tôi không phải, Hồ-Điên là đại-sư-huynh tôi, uống rượu và ngũ rồi.

— Ngươi kêu giùm Tế-điên ra đây, ta có việc cần.

— Ta không thể đi đặng, ông cho ta uống rượu, ta đi giùm cho.

Lão-đạo lại móc trao cho hai tiền nữa ; hòa-thượng cũng trở vô ; lão đạo chờ tới mặt trời lặn, thoạt thấy trong chùa bước ra một ông cùng hòa-thượng, lão-đạo thấy cũng giống inh không nhận được là ai, bèn hỏi :

— Ngươi là Hồ-Điên, hay là Hồn-Điên ?

— Ta kêu là Loạn-Điên, ông muốn kiếm ai ?

— Ta kiếm Tế-Điên.

— Ông mời ta uống rượu, ta đi kêu nó cho.

— Ngươi không phải Hồn-Điên sao ?

— Ông không thấy mão ta khác kia sao ?

Lão-đạo coi lại thì mão xếp ở phía sau, lại cũng móc cho hai tiền và mượn vào kêu Tế-Điên ra giùm ; hòa-thượng cầm tiền cũng trở vô chùa.

Lão-đạo chờ tới tối cũng không thấy ai ra ; lão-đạo nổi giận trở về quán trọ. Rạng ngày tới phá cửa chùa kêu Tế-Điên mà chưởi-mắng tan nát ; chính đương mắng-chưởi lung-tung, Lôi-Minh, Trần-Lượng đi tới, Lôi-Minh nói :

— Thằng súc.sanh ! mi làm gì lại mắng thầy ta ?

— Ngươi là đồ-đệ của Tế-Điên hả ?

— Phải.

— Chẳng gặp Tế-Điên có bọn bây thế cũng được.

Liền trỏ ngón tay chỉ định.tru Lôi-Minh và Trần-Lượng đứng cứng trân, rút bửu kiếm toan chém hai vị anh-hùng.

Hồi thứ một trăm mười Chín

Báo độ cừu, tới Linh-Ẩn tìm Tế-Công.
Tế-công thâu Đạo-Toàn làm đệ-tử.

TÔN-ĐẠO-TOÀN rút bửu-kiếm toan chém Lôi-Minh và Trần.Lượng ; nghe trong chùa tiếng hét vang và cười vòn.vã nói :

— Thằng súc.sanh ! mi không được vô phép vi-hại đồ-đệ ta, giỏi đầu với ta cho biết mặt thấp.

TIMSACH.COM.VN

Lão-đạo thấy một ông cùng hòa-thượng bèn hỏi :

— Ngươi phải Tế-Điên chăng ?

— Phải ! mi không được khi-phụ đồ-đệ ta như thế, đặt ra oan có đầu, trái có chủ chớ.

Hòa-thượng giải định-phấp cho Lôi.Minh và Trần-Lượng, hai vị anh-hùng nói :

— Bạch sư-phụ hai con ở bên Tiểu-nguyệt-dòn đến đây tìm thầy.

— Hai con khỏi nói thầy đã biết trước hết rồi, hai con hãy đi trước, để thầy hầu chuyện với lão-đạo nầy, xong sẽ đi theo sau.

Hòa-thượng kêu lão.đạo nói :

— Hai ta đi nơi khác nói chuyện nhau tiện hơn.

Lão-đạo gật đầu đồng đi kẻ trước người sau, trong phút-

chốc hòa-thượng đã biến mất, lão-đạo kiếm khắp nơi cũng không đặng, đành ôm lòng căm-tức trở về nhà trọ mà phỏng-tra hòa-thượng trốn nơi nào ?

Tôn-đạo-Toàn căm-tức rạng ngày trở lại chùa Linh-Ẩn tìm Tế-điên trả thù cho được mới nghe ; tới Lãnh-tuyền-Đình, gặp Tế-Công nổi giận căm gan nói :

— Sơn-nhơn đâu thề cùng ngươi chung đội trời chung.

— Lão-đạo gì sao lại thù ta quá vậy?

— Vì ngươi làm cho sư-đệ ta là Chữ-đạo-Duyên tức giận mà sanh bịnh, nên ta phải giết ngươi mà trả thù cho bạn.

— Chữ-đạo-Duyên nó tự tìm lấy, chớ ta thuở giờ đâu có gây thù kết oán với nó bao giờ, nó vô cớ lại giúp hai tên tặc không quen biết, ra tài đối-địch cùng ta, ta không thể dung nó được, chính ngươi cũng không biết lai-lịch của ta ; ngươi hãy coi đây.

Liền dùng tay mò trên Thiên-linh-cái phóng ra ba vừng Phật-kim quang ; lão-đạo thấy kinh-hải qui xuống lạy dài nói :

— Té ra thánh-tăng đắc đạo, đệ-tử ngu-muội chẳng biết, xin Thánh-tăng mở lượng từ-bi thứ tội ; đệ tử xin nhận ngài làm thầy.

— Ngươi muốn nhận ta làm thầy thì phải biết quy-củ làm đạo, ta muốn ăn thịt uống rượu thì ngươi phải mua cho ta.

— Bây giờ thầy tính đi đâu.?

— Thế thì hãy theo ta đồng đi.

Hai thầy trò đi tới cửa chùa, thầy giữ cửa thấy có cậu trai theo hòa-thượng thì không biết là ai, hòa-thượng nói :

Tôn-đạo-Toàn hãy ra mắt sư-thúc của ngươi.

Tôn-đạo-Toàn liền làm lễ thầy coi cửa kêu : « Sư-thúc » Tế-Công nói :

Sư-đệ trả lời cho cháu nó nhờ.

Thầy gát cửa trả lời ; Tế-Công nói :

Mỗi vị phải cho cháu nó một điều tiền hành lễ, cho cháu nó mừng.

— Tôi không có tiền.

— Làm lớn mà nói không tiền sao được? đồ-đệ theo thầy vô chùa.

Vô chùa gặp thầy giám-tự Quảng-Lượng, hòa-thượng nói :

— Đồ-đệ mau ra mắt sư-đại-gia của con.

Quảng-Lượng nói :

— Thôi đừng hành lễ ta không có tiền.

Hòa-thượng dắc lão-đạo vào tới đại-điện, đánh chuông trống inh-ỏi, nhóm đại chúng đến đông-đảo ; hòa-thượng nói :

— Bạch qui vị sư-huynh, sư-đệ ! tôi thâu được đứa đồ, đệ đặt tên nó là Ngộ-Chơn.

Trong đại-chúng đều tán-thành :

— Mừng giùm sư-huynh !

— Trong đại-chúng không tống lễ chi mừng sao ?

— Sư-huynh làm đúng nguyên-tắc, thì chúng tôi liền tống lễ mừng.

— Nầy đệ-tử ! thầy dạy con phải ghi nhớ, nếu hết tiền thì vào các phòng trong chùa nầy, ai đi vắng, con lấy đồ bán mà dùng, nếu sư-thúc hay sư-đại-gia có gặp không sao đâu, bề nào cũng còn có thầy ; thưa các vị ! tôi giáo-huấn đệ-tử như thế được hay không ?

TIMSACH.COM.VN

— Được qui lắm.

Bề ngoài nói như vậy, nhưng trong lòng ai cũng thầm trách :

— Một người ăn trộm còn dắc về thêm một tên tặc nữa.

Hòa-thượng dạy chuyện rồi, kêu đệ-tử đi đong rượu và mua thịt, lão-đạo hết lòng chìu theo ý thầy dặng càng thầy học pháp-thuật ; ngày thứ nhứt bao nhiêu tiền đều mua rượu thịt hết cả ; ngày thứ hai cầm áo mão được bao nhiêu cũng mua rượu thịt hết, phải ở trần ; hòa-thượng nói :

— Con hết tiền thì hãy đi ; ta thâu đồ-đệ phải có tiền, không có tiền ta không thâu.

— Đệ-tử không đi ! chỉ cố đứng đây mà chờ.

— Con còn chờ chi nữa ?

— Đệ-tử chờ gió Tây-Bắc thổi tới, giả đặt chết cho mát thân.

— Đệ-tử muốn phát tài thì hãy trông chừng ngoài cửa chùa ai bước vào hết lớn một tiếng đó, là người đem tiền đến cho con.

Lão-đạo ở trên Đại-hùng bửu điện ngó chừng ra ngoài, phút chốc quả nhiên có người ở ngoài hét lên một tiếng lớn, kế tiếp hai người bước vào.

Hồi - Thứ Một Trăm Hai Mươi

Châu-viên-ngoại phái người thỉnh Thánh-tăng.
Hồ-tú-Chương tỏ tình việc gia-hương.

Tôn-đạo-Toàn đương ngó mông ra ngoài, thấy hai người gia-nhơn ở ngoài bước vào, hỏi lớn :

— Tế-Công trưởng-lão ở đâu ?

Hòa-thượng bước ra gặp Châu-Phước và Châu-Lộc bèn hỏi :

— Hai vị đến có việc chi ?

Châu-Phước nói :

— Viên-ngoại chúng-tôi là Châu-bán-Thành có người bạn tên Hồ-tú-Chương, ở Thiệu-Hưng-phủ, Bạch-Thủy-hồ, mướn nhà của viên-ngoại tôi tại kinh-đô, mở tiệm mua bán hàng vải lỗ-lã muốn đóng cửa, chủ tôi thấy người tánh tình tốt mà làm ăn thất bại, đem lòng thương cho mượn ba ngàn lượng bạc, làm vốn mua bán cách khác ; trong khoản một năm coi có mòi khá lên, thâu hồi được số tiền lỗ trước có dinh-dư ; hiện Hồ-tú-Chương được tin nhà gởi cho hay : trong vùng Bạch-Thủy-hồ có yêu-tinh quá lộng ; mỗi ngày nó đòi ăn một đứa đồng-nam, hai đứa đồng-nữ ; con của Hồ-tú-Chương ở nhà bị yêu-tinh ăn rồi ; ông tới viên-ngoại tôi thuật việc gia-đình mà khóc lóc, gởi-gắm chủ tôi tiệm hàng vải đó, viên-ngoại chúng-tôi sực nhớ lại Thánh-tăng Phật-pháp vô biên ; bảo chúng-tôi tìm thỉnh ngài về yêu-cầu Thánh-tăng từ-bi thương xót, trừ Baeli-Thủy-hồ bắt yêu trừ quái, phổ cứu lê-dân vùng ấy.

Hòa-thượng nói :

— Ta không đi, vì không có đồ-đệ ta theo, ta không yên lòng đi được, hai người thỉnh nó đi thì ta mới đi.

Hai vị ban-đầu gật đầu, đồng đi lên đại-điện yêu-cầu lão-đạo đồng đi.

Lão-đạo nói :

— Tôi không áo bày lưng như thế nầy mà đi đâu được.

Hai người theo kéo còn hòa-thượng niệm : Ân, sắc lịnh bích ! làm lão-đạo không tự chủ động, Châu-Phước và Châu-

TIMSACH.COM.VN

Lộc dắc đạo-gia ra khỏi chùa, hòa-thượng theo sau đồng ra đi, thiên-hạ hai bên chợ thấy kỳ theo coi quá đông; hai người dắc lão-đạo đi tới đường Thái-Bình Châu-trạch, thẳng tuốt vào thơ-phòng, thì đã gặp Châu-viên-ngoại và Hồ-tú-Chương đã chực sẵng chờ, thấy lão-đạo ở trần Châu-viên ngoại hỏi;

— Ai đây?

— Thưa đây là đồ-đệ của Tế-Công trưởng-lão.

Dứt lời thì Tế-Công đã tới, Châu-viên-ngoại liền vòng tay chào hỏi;

Hai bên chào hỏi việc hàn-quyên cùng nhau một hồi; Châu-Bản-Thành kêu Hồ-Tú-Chương, nói:

— Tôi nay giới thiệu cho hai bên giáp kiến nhau; đây là Tế-Công Phật sống còn đây là bạn hữu tôi tên Hồ-tú-Chương.

Hồ-tú-Chương bước tới xá chào Tế-Công và nói:

— Lâu ngưỡng đại-danh của Thánh-tăng, nay được gặp đây, thiệt là tam sanh hữu hạnh quá, tôi nghe Châu-đại-ca nói — Thầy Phật-pháp vô biên, thần-thông quản đại, hiện ở Bạch-Thủy-hồ yêu-tinh quá lộng, mỗi ngày nó ăn một đứa đồng-nam, một đứa đồng-nữ, tôi quê-ngụ nhà cửa tại Bạch-thủy.hồ, trong gia-đình chỉ có một trai một gái, hiện có tin nhà hối tôi về; cầu Thánh-tăng từ-bi đến Thiệu-Hưng trừ yêu bắt quỉ, trừ hại cho bá-tánh nhờ.

— Ta cũng muốn đi trừ yêu bắt quỉ, nhưng một là không có tiền lộ-phí; hai là đồ-đệ ta quá khờ, ta để nó ở nhà thì không yên lòng được.

— Thánh-tăng dừng lo! tiền lộ-phí tôi có, còn đồ-đệ thầy thì ngài dắc theo là xong.

— Ngộ.Chơn đâu, theo thầy đi con.

— Bạch thầy, thân-thể con không có áo-xiêm như vầy đi đâu cho tiện.

Hồ-tú.Chương nói;

— Đấy là việc nhỏ, để tôi phái người sắm một bộ áo-xiêm mà mặc.

Lão-đạo nói:

— Viên-ngoại thí cho tôi 100 tiền, tôi đi chuộc đồ tại chợ Tiền-Đường là xong.

Viên-ngoại liền phái người đi chuộc đồ, trong chốc-lát thì áo mão đều chuộc đem về đủ cả; lão-đạo mặc đồ vào hiện thể tiên-phong đạo cốt; hòa-thượng nói:

— Chúng ta đi lên Bạch-Thủy.hồ, phải đi ngang qua Tiểu-Nguyệt-đồn, vì ta có ước hẹn với đệ-tử tới đó bắt yêu, nhiên hậu sẽ tới Bạch-Thủy.hồ.

Hòa-thượng thiệp với Tôn-đạo-Toàn và Hồ-tú-Chương là người của bổn Châu-viên-ngoại, viên-ngoại đưa ra khỏi cửa mới thôi; bọn hòa-thượng theo đường đại-lộ, nội ngày ấy thì tới Tiểu-Nguyệt-đồn vào nhà Mã-Tịnh; hòa-thượng kêu cửa; lúc ấy Mã-Tịnh đương nói chuyện cùng Lôi.Minh và Trần-Lượng:

— Tế-Công sẽ tới liền bây giờ.

Dứt lời liền nghe tiếng gõ cửa; Mã-Tịnh ra mở cửa thấy thiệt Tế-Công; liền xá hành lễ, nói:

— Chào sư-phụ mới đến; hiện Tiêu-Lượng và Hà-Thanh, 20 mấy ngày rồi nằm hôn-mê bất tỉnh, cơm nước gì cũng không ăn.uống, thể như chết rồi vậy; chỉ còn ấm trên ngực một chút, thầy làm ơn cứu mạng giùm.

Hòa-thượng cùng bọn Mã-Tịnh vào trong, hòa-thượng kêu Lôi-Minh và Trần-Lượng mà giới thiệu cho biết Đạo-Toàn:

— Đây là đồ-đệ mới của ta tục là Ngộ-Chơn, anh-em hãy hành lễ nhau.

TIMSACH.COM.VN

Hòa-thượng lại tiếp giới-thiệu Hồ-tú-Chương cho mọi người, v.v.

Hòa-thượng hỏi Mã-Tịnh :

— Yêu-tinh nó làm lộng cách nào ?

— Lúc đi thỉnh thầy thì trong Tiểu-Nguyệt-đồn nầy chết thêm sáu bảy người rồi ; hiện nay đã chết có hai mươi mấy người, hồi hôm họ Trương nhà cách vách đây chết, nay tới phiên nhà tôi, mỗi ngày tới canh một thì một luồng gió phía Tây thổi đến, luồng ấy trắng một trượng bề cao ; chẳng nhận được là thứ quái gì, nó tới nghe tiếng thét vang bắt rùng-rợn ; kế xông vào cửa cười khan, thì định chắc người ấy phải chết.

— Thế thì để đêm nay hòa-thượng coi thử là vật gì cho biết.

— Bạch sư-phụ, từ bi cứu sống giùm hai anh-em Tiêu-Lượng và Hà-Thanh.

Hòa-thượng liền móc ra một cục thuốc trao cho Mã-Tịnh, lấy âm-dương thủy hòa với thuốc, cạy miệng hai người đổ vào ; phút-chốc nghe trong bụng hai người sôi lục-bục, phục-tỉnh, lồm-cồm đứng dậy phục sức lại như xưa, nghe phưỡng-phất như nằm mộng mới thức giấc ; Mã-Tịnh nói :

— Hai hiền-đệ bị yêu-tinh phung yêu-khí, nằm như chết đã 20 mấy ngày trời, nay nhờ Tế-Công Phật Sống cho uống tiên-đơn diệu dược mới hồi-tỉnh lại, sao không chịu lạy thầy mà tạ ơn cứu mạng.

Tiêu-Lượng và Hà-Thanh nghe, liền bước lại hành lễ Tế-Công, nói :

— Hai tôi trước kia có tội với Thánh-tăng, nhưng thầy lại cứu mạng hai tôi, ơn ấy hai tôi thiệt quá cảm-khích, xin cúi lạy thầy thứ tội chúng con.

— Thôi đừng lạy ! đây là việc nhỏ đáng kể chi.

Hai người đứng dậy hòa-thượng tiếp nói :

— Thôi bỏ qua việc ấy, ăn-uống là việc lớn, vì cũng tối rồi, ăn-uống no-nê rồi sẽ tính sau.

Mã-Tịnh lo dọn cơm rượu lên, hòa-thượng ngồi giữa còn cả bọn ngồi hai bên hầu chuyện ; Hòa-thượng vừa ăn vừa uống riết tới canh một, nghe tiếng gió vu-vút phía Tây thổi đến ; Mã-Tịnh nói :

— Sư-phụ ôi yêu-tinh nó tới đó.

Dứt lời thì nghe tiếng gió ấy thổi tới ùng tiếng thét vang nghe bắt rùng rợn ; hòa-thượng liền đứng dậy chạy ra ngoài, đi bộ xiêng-hoàng ngã qua ngã lại, bước không muốn vững, nói :

— Để ta ra coi giống gì cho biết.

Dứt lời thì đã ra tới ngõ, thấy phía Tây một luồng bạch-khí xông đến, mình cao một trượng, xuông ngay vào cửa nhà Mã-Tịnh, (vì sao hòa-thượng không tới trước mà cứu 20 mấy người kia, chẳng qua vì số mấy người ấy phải chết như thế, nay tới Mã-Tịnh là người chẳng chết về nạn ấy).

Hòa-thượng thấy vậy nói :

— Mi dám cả gan hung yêu tác quái nhiễu hại thiên-hạ.

Hòa-thượng dỡ mão đánh vào vật ấy sa xuống đất

Hòa-thượng kêu lớn : — Bắt được nó rồi.

Cả bọn Mã-Tịnh nghe rần-rộ chạy ra coi.

Hồi thứ Một Trăm Hai Mươi Mốt

Thỉnh Tế-Công bắt yêu Bạch-Thủy-hồ.
Tiểu-Nguyệt-đồn, La-Hán thi diệu-pháp.

MỌI người kéo ra coi vật ấy toàn là cốt thể xương người ước chừng 180 khối xương hiệp thành, tay trái cầm cây bổ « Câu hồn thủ mạng », tay mặt xách một giỏ xương.

Nguyên vật ấy kêu là « Bá cốt nhơn ma » do một gã yêu đạo luyện thành, nó có thể bắt hồn người được ; Nguyên ở Tử-Vân-quán có một lão-đạo kêu là Xích-Phát Linh quan Thiệu-Hoa-Phong, nó thâu được 500 âm-hồn, luyện thành một tòa âm-hồn trận, sai-khiến 5 lão-đạo ra đi chiêu 500 âm-hồn ; 5 lão-đạo đó : một là Tiền-Điện chân-nhân Trương-Lạc-Thiên ;

2.— là : Hậu-điện Chân-nhân Lý-lạc-Sơn ;

3.— Tả-điện Chân-nhân Trịnh-hoa-Xuyên ;

4.— Hữu-điện Chân-nhân Lý-hoa-Sơn ;

5.— Thất-tinh Chân-nhân Lý-nguyên-Tố ;

Mỗi người ra đi chiêu 100 âm-hồn, Lưu-nguyên-Tố ở tại chánh-tây Tiểu-Nguyệt-Đồn có tòa Tam-Hoàng-miếu, nó chiếm tòa miếu ấy ở giữa đồng mã đào kiếm 100 cái sọ người chết gom lại luyện bùa chú thôi-thúc Bá cốt nhơn-ma mỗi ngày qua canh một lão-đạo ở trong miếu dọn hàn hương-án, dự-bị sẵng một cái hồ-lô, gắn cây bẻ bắt hồn vào tay « Bá cốt nhơn-ma », khiến nó đi tới Tiểu-Nguyệt-Đồn chiêu về một cái hồn, lão-đạo bắt hồn thâu vào hồ-lô ; nó mưu thâu 100 hồn thì Tiểu-Nguyệt-Đồn phải chết 100 mạng ; chẳng ngờ trời bất dung gian, bị Tế-công đánh tan khí yêu hườn cốt, hòa-thượng chạy theo luồng yêu khí tới Tam-Hoàng-miếu tính bắt lão-đạo ; chẳng ngờ lão-đạo đã biết trước ; vì nó đương ở trong điện làm phép, thấy ánh đèn xanh thì biết người phá pháp-thuật mình, thấy phía Đông đoàn kim-quang thoại khí vẫn-vũ, lão-đạo xách hồ-lô chạy trốn về Tử-Vân-quán ; từ đấy kết thù với Tế-Công.

Nhắc lại hòa-thượng chạy tới Tam Hoàng-miếu thì lão-đạo đã trốn mất rồi, liền quày trở về Tiểu-Nguyệt-Đồn, bảo Mã-Tịnh chặt cùi đốt « Bá cốt nhơn-ma » ; hòa-thượng nói :

— Thế là đã trừ xong yêu-đạo, từ đây Tiểu-Nguyệt Đồn bình yên vô sự.

Mã-Tuấn tạ ơn Tế-Công, rạng ngày hòa-thượng cáo từ, Lôi-Minh, Trần-Lượng nói :

— Sư-phụ qua Bạch-thủy-hồ bắt yêu, cho hai con đi theo với.

— Muốn đi theo thì đi.

Lúc ấy hòa-thượng dắc Tôn-đạo-Toàn và Hồ-tú-Chương đồng cáo từ ra đi, theo đường đại-lộ thẳng tới ; huyện Tiêu-Sơn, dọc đường gặp hai người nằm ngủ trong rừng cây rậm : một vị mặc đồ văn-sanh chừng 30 ngoài tuổi, mặt-mày trắng tròn diện-mạo khôi-ngô, càng một ông già mặc đồ gia-nhơn chừng 30 tuổi ngoài, râu hoa-râm, hòa-thượng thấy hơi quen, liền bảo Tôn-đạo-Toàn cùng Hồ-tú-Chương đi qua Bạch-Thủy-hồ trước ta sẽ tới sau.

— Thầy còn tính đi đâu nữa ?

— Ta có việc riêng sẽ tới sau, hai người đi trước tới đó cũng gặp nhau.

Hai người đi rồi hòa-thượng chầm-rãi bước vô rừng đánh thức vị văn-sanh, nói : — Thi-chủ mau thức dậy ?

Vị văn-sanh công-tử đây chính là em cô cậu với La-hán gia, vưng lịnh phụ-thân đi kiếm biểu-huynh Lý-tu-Duyên ; người ấy là Vương Toàn ở Thai-Châu-phủ, Thiên-Thai huyện, làng Vinh-Ninh, con của Vương-An-Sĩ cậu của Tế-Công.

Lúc Tế-Công còn thơ-ấu, phụ-thân ngài đã đính hôn thầy với con gái ông Lưu-Bá-Vạn tại Lưu-gia-trang tên là Lư-Tố-Tố ; cô-nương từ mới lọt lòng mẹ ra, thì một mặt ăn chay rau cải hoa-quả, chẳng ăn thịt cá những chất tanh-hôi.

Từ ngày Tế-Công bỏ nhà ra đi rồi, trong khoảng chẳng bao lâu thì song thân của cô-nương đều tạ thế hết, chỉ còn một mình cô-nương cô-quanh, nên cô qua ở bên nhà ông cậu Đồng-viên-ngoại ; con gái của viên-ngoại cũng là dâu của Vương-An

TIMSACH.COM.VN

Sĩ, thành ra bạn cột kèo nhau ; cô.nương Lưu-Tố-Tố đã khôn lớn đến tuổi cập-kê Đồng-viên-ngoại thôi-thúc Vương-An-Sĩ đi kiếm châu là Lý-tu-Duyên, về đặng lo bề hôn-phối với cô nương cho rồi Vương-An-Sĩ không biết châu Lý-tu-Duyên tạ-lạc nơi nào ; nhưng tiếng dư-luận rằng ; — Ông cậu ở khổ khắc châu nên Lý-tu-Duyên phải đi ; Vương-An-Sĩ một hôm kêu con mình là Vương-Toàn đến bảo :

— Vương-Toàn, con cùng với gia-nhơn Lý-Phước đi kiếm em con là Lý-tu-Duyên ; bất luận là : một ngày, một tháng, một năm, mười năm chi, nếu kiếm không được thì đừng về.

Vương-Toàn tuân mang phụ-thân dắc lão quản-gia Lý-Phước tách gia-hương, đi các xứ tìm kiếm. Tới các phủ, huyện, cùng châu nào cũng cán dao-điệp mướn người tìm kiếm phụ ; nghe tin Lý-tu-Duyên- đã xuất.gia tu-hành, nhưng cũng không biết kia tạ-lạc nơi nào ; nay Vương-Toàn và Lý-Phước đi tới huyện Tiêu.Sơn, nghe trong mình đã bết ; Vương-Toàn nói với Lý-Phước :

— Nầy lão-quản-gia, chủ tớ chúng ta mang sao đội nguyệt tìm-kiếm như thế nầy, biết bao giờ về được, tôi nghe bết quá rồi.

— Công-tử chớ nên chán-noãn, phàm sự gì cũng có định số, chúng ta nghỉ khỏe rồi sẽ đi.

Dứt lời hai chủ tớ vô rừng trải chăn xuống đất nằm ngủ nhau mùi-mẫn ; thoạt nhiên Tế-Công đi tới, đánh thức Vương-Toàn kêu :

— Thỉnh thí-chủ dậy, anh tên họ gì ?

— Tôi họ Vương tên Toàn.

Tế-Công dư biết Toàn là anh cô cậu mình, nhưng Vương-Toàn thì không nhận ngài được, thấy có mùi hơi giống mà cũng không dám nhìn-nhận, còn ông quản-gia Lý-Phước xưa kia bồng ẩm La-Hán-gia, chăn nuôi tới lớn, nhưng cũng nhìn không ra, hòa-thượng hỏi :

— Thí-chủ ở đâu ?

— Tôi ở Phủ Thai.Châu, huyện Thiên-Thai, làng Vĩnh-Ninh.

— Bần-tăng cũng ở phủ Thai-Châu, huyện Thiên-Thai, thế là chúng ta là người hương.thân nhau, thí-chủ có tiền thí-xã cho hòa-thượng vài tiền uống rượu chơi.

Vương-Toàn thầm nghĩ : kia là người xuất.gia thí-xã cho chút đỉnh cũng được ; liền móc lấy hai tiền trao cho hòa-thượng ; hòa-thượng tiếp lấy tiền, nói :

— Thí-chủ cho tôi số tiền ấy khó xài quá, ăn cơm uống rượu còn không đủ, làm sao chuộc được áo.xiêm, thí-chủ có lòng tốt thì giúp cho đáo để ; cho tôi một số tiền đủ sắm áo-xiêm.

Vương-Toàn thầm nghĩ : — Một hai điều tiền cũng không bao nhiêu, như mình cũng chưa không hệ gì ; nghĩ rồi lấy ra hai điều tiền trao cho hòa-thượng.

— Thí-chủ cho số tiền nầy, còn khó cho tôi nữa ; ăn-uống, chuộc đồ đã đủ rồi, nhưng không có tiền lộ-phí về nhà.

— Vương - Toàn chưa kịp trả lời, Lý.Phước gia-nhơn thấy trái vọt miệng nói :

— Thầy nầy thiệt không biết tự ái chi cả, cho tiền còn nói khó dễ nầy khác, biết bao nhiêu cho vừa lòng ông ? bộ ông muốn hết cả tiền lưng của chúng tôi sao ?

Hòa-thượng chúm chiếm cười nói :

— Ta là hòa-thượng không ưa tiền, ta chuyên coi tướng thấy trên ấn-đường của thí-chủ phát ám, thí.chủ không thể ở lâu đây được, tôi khuyên thí-chủ phải lánh đi nơi khác, đây là phương xu kiết tỵ hung, nghe cùng không mặc ý thí.chủ, thôi tôi kiếu đi.

TIMSACH.COM.VN TIMSACH.COM.VN

Dứt lời hòa-thượng bước đi ngã tới ngã lui, gặp-ghin không muốn vững; hòa-thượng đi rồi, quản-gia già Lý-Phước bèn nói :

— Công-tử không nên tin những lời huyễn-hoặc của nó; vì câu là người đọc sách, không nên tin việc dị-đoan; gia nói là người đồng hương với mình, nhưng theo ý tôi nhận-xét, là mưu nó kiếm tiền; công-tử chưa từng đi đâu, chớ đi ra thì gặp nhiều việc trảo-trở lắm, chúng ta hiện ở bên đường cái thì có chi hồng sợ.

— Ông là người tu-hành thí-xả cho vài điếu-tiền cũng không là bao, ông không nên câu-có điều chi nữa.

Hai chủ tớ nói chuyện nhau một hồi, thì Lý-Phước nghe trong bụng đau thúc, nói :

— Thưa công-tử ở đây coi đồ, tôi kiếm chỗ đi đồng một chúc.

— Ông hãy đi.

Lý-Phước thấy trước kia có một lùm-lao, bèn bước vào đó mà ỉa; Vương-Toàn chờ quá lâu, chẳng thấy Lý-Phước ra, chừng ông-ta ra có mang một bao đồ; Vương-Toàn hỏi :

— Bao gì vậy ?

— Công-tử coi thử, tôi đi ỉa mới lượm đặng.

— Ông đem lại chỗ đó mà trả nguyên lại cho người ta, ai có mất họ lại đó tìm, nếu chúng-ta lấy của ấy có nguy cho tánh mạng của người.

— Để tôi mở ra coi vật gì ? rồi sẽ trả.

Dứt lời mở bao ra coi : thấy cái đầu của thiếu-phụ máu chảy dầm-dề; Lý-Phước cả kinh la : «oái» Vương-Toàn nói :

— Ông đem trả lại chỗ cũ cho mau.

Dứt lời thì phía chánh-Bắc kéo tới mười mấy vị công-sai, nói :

— Bọn bây sát-nhơn còn ngắm coi đầu người ta nữa, chúng ta tìm hết sức mới gặp được đây.

Bọn công-sai áp lại trói công hai chủ tớ :

Hồi - Thứ Một Trăm Hai mươi Hai

Vâng lời cha chủ tớ lìa quê-hương.
Cứu biểu-huynh khiến huyện chủ nằm mộng.

Nhắc lại Lý-Phước lượm đặng 1 cái đầu người phụ-nhơn, bị quan-nhơn gặp bắt Vương-Toàn và Lý-Phước trói lại.

Nguyên trong huyện Tiêu-Phòng xuất-hiện ra một cái án vô đầu ngoài cửa Tây Lương-quan-đồn, có một người bán thịt tên là Lưu-Hỷ, gia-đình chỉ có hai vợ-chồng, ngày rằm tháng bảy Lưu-Hỷ đi tới làng Đông-Quan mua thịt, chiều mặt trời gần lặng Lưu-Hỷ trở ra ngoài làng Đông-Quan mà đòi tiền, ngang qua cửa vệ-môn huyện Tiêu-Sơn, gặp quan-nhơn Lưu-Tam có tánh hay nói chơi, hỏi :

— Anh-Lưu-Hỷ đi đâu đấy ?

— Tôi đi qua ngoài làng Đông-Quan đòi tiền.

— Trời gần tối rồi, anh đi rồi tính về không ?

— Tôi tính ở luôn đến mai sẽ về.

— Tối mầy không về tao qua ngủ với vợ mầy chơi.

— Anh qua bên vợ tôi nó chưởi đuổi mang xấu.

— Nó chưởi tao chặc đầu nó chớ chưởi.

Lưu-Hỷ đi rồi ngày tới trở về thấy vợ nó bị ai chặc đầu, và đầu cũng mất; lập-tức lên huyện Tiêu-Sơn đầu-cáo Lưu-Tam rằng :

TIMSACH.COM.VN

— Lưu-Tam hảm-dâm vợ tôi không được, nên ảnh giết.

Quan-huyện Trương-giáp-Tam là một bực thanh-quan thăng đường, truyền đòi Lưu-Tam vào, Lưu-Hỷ bèn thuật những lời Lưu-Tam nói hồi chiều qua, nay quả thiệt vợ tôi bị giết.

Quan-huyện hỏi qua Lưu-Tam :

— Tại sao lại giết vợ nó ?

Lưu-Tam nghe qua biến sắc bẩm :

— Bẩm quan, chiều qua tôi có ý nói chơi với Lưu-Hỷ, vợ nó bị ai giết thiệt hạ dịch chẳng biết được ; đêm hôm tôi ở trong thượng-ban canh-gát suốt đêm, nếu quan không tin hỏi chúng quan-nhơn thì rõ.

Chúng quan-nhơn làm bảo-trang, bảo-đảm cho Lưu-Tam thiệt canh-gát suốt đêm không có đi đâu, quan-huyện phải hai người ban-đầu Vương-Hùng và Lý-Bảo đi ruồng bắt hung-phạm kỳ-hạn cho ba ngày, bắt đặng thì trọng thưởng, chẳng đặng thì trọng phạt ; Vương-Hùng và Lý-Bảo lãnh lời chỉ-du dắc thủ-hạ theo ruồng-kiếm ba ngày trời đã tới kỳ-hạn, nhưng không tìm được tung-tích chi cả, ra mắt quan huyện Ngài phạt đánh mỗi người 40 bằng, kỳ lại cho ba ngày nữa, bị đánh luôn ba hiệp như thế ; đến nay là 12 ngày tính chắc phải chịu đòn, chẳng ngờ hai người vừa đi tới rừng bèng gặp Lý-Phước đương mở bao ra coi, chúng quan-nhơn thấy là đầu người phu-nhơn chèm-nhèm máu tươi, chúng quan-nhơn áp lại bắt Vương-Toàn và Lý-Phước trói lại dẫn về vệ-môn ; Vương-Hùng vào bẩm quan, lập-tức thăng đường truyền dẫn Vương-Toàn và Lý-Phước vào hầu, quan huyện đòm thấy Vương-Toàn là nhu-nhược thơ sanh, còn Lý-Phước là người già-cả, nhận khí-sắc hai người thì đoán biết kỳ trung chắc có duyên-cớ ; quan huyện bèn hỏi :

— Hai người tên họ là gì và ở đâu ?

TIMSACH.COM.VN

Vương-Toàn và Lý-Phước xưng tên họ mình và đồng ở phủ Thai-Châu, huyện Thiên-Thai, làng Vĩnh-Ninh, vâng lịnh cha đi tìm kiếm em tôi.

— Ngươi là người huyện Thiên-Thai, sao đến đây giết vợ của Lưu-Hỷ tại Lương-Quan-Đồn.

— Sanh-viên chưa hề giết ai, việc ấy tôi chẳng biết được.

— Ngươi không giết người, sao đầu người lại ở trong tay ngươi.

— Bẩm kỳ thật là gia-nhơn Lý-Phước đi ỉa trong buội lao lượm được, nhờ lịnh quan trên phân-minh phán-đoán cho kẻ hạ-dân nhờ.

TIMSACH.COM.VN

Quan-huyện vỗ kinh-đường nói :

— Đến đây còn dám lão-khẩu, quân ! dụng hình khảo-kẹp nó cho ta.

Kẻ thủ-hạ quan-nhơn đạ rân lấy kẹp-côn tính ra tay, thoạt-nhiên trên công-án một trận gió quẩn dữ-dội nổi mắt không ra, chúng tan gió thấy trên công-án một trương giấy, viết rằng :

Đường-thần hiển Thánh pháp vô biên,
Hân-hạnh nay gặp được são-duyên,
Hai người đâu phải tay hung-thủ ;
Mau tìm hung-thủ bắt là yên.

Quan huyện thấy la : «Oái» Trầm-ngâm suy-nghĩ một hồi, truyền dẫn Vương-Toàn và Lý-Phước lui ra, phải cho ăn-uống tử-tế, không nên làm khó cho hai người, thủ-hạ vâng lịnh ; quan huyện lui vào thơ-phòng, ăn-uống xong, ngồi dưới ngọn đèn suy-nghĩ :

— «Quái lạ quá ! trương chữ này từ đâu mà luồng

gió đưa lại; suy tính hoài chẳng đoán được, bất giác phục trên bàn ngủ quên, thấy một vị cùng hòa-thượng, mặt-mày lem-luốt, đầu tóc chôm-bôm tăng-y rách-rưới, chơn mang đôi thảo-hài, quan huyện hỏi:

— Ông là ai?

— Ta vốn Linh-Ẩn tự Tế-Điên-tăng
Ứng vì Bạch-thầy tới Tiêu-Sơn;
Lão-gia muốn đoán vô-đầu án,
Phải tạ bần-tăng rượu một bầu.

— Rượu thiếu gì, thầy biết hung-thủ là ai chăng?

Hòa-thượng quài đi luôn, quan huyện kêu lên inh-ỏi: « Trở lại!!! trở lại! »

Hai bên gia-thuộc Trương-Phước và Trương-Lộc đứng hầu hai bên quan huyện thấy Ngài ngủ thì anh-em nó to nhỏ rủ nhau đánh trái lăng ăn thua nhau chừng vài điều một bàn. Trương-Phước nói:

— Anh ở đây hầu Ngài, tôi đi mượn về chơi nhé.

— Mầy đi phải về cho mau.

Trương-Phước gật đầu, vừa ra đi vài bước, nghe quan mở: trở lại, trở lại! nó tưởng Ngài nghe đặng, nên sợ khiếp hồn khiếp vía, nói:

— Bẩm con không có đi đâu.

Quan huyện tỉnh lại nhớ đặng từ chi-tiết, liền bảo Trương-Lộc đem nghiên viết lại ngài, Trương-Lộc đem đủ đồ văn-phòng lại, quan huyện chiếu theo lời hòa-thượng nói: tả ra bốn câu thi, trong tâm lo âu ngâm mãi 4 câu thi, thoảng-nhiên nằm tại bàn ngủ nữa, thấy hòa-thượng ở ngoài lẹp-bẹp bước vô, quan huyện hỏi:

Những lời hòa-thượng nói vừa rồi tôi không minh-

bạch đặng, xin hỏi lại Ông, hung-thủ là ai, Ông nói giùm tôi sẽ đền ơn Ông một bầu rượu.

— Tôi là Tây-Hồ Linh-ẩn Tế-Điên,
Nhơn vì Bạch-Thầy, qua tới Tiêu-Sơn.
« Vương-Toàn, Lý-Phước bị thật hàm oan,
« Sát nhơn hung-thủ hiện-tại Tây-quan;
« Càng nguyên-cáo đồng loại chẳng xa làng,
« Cứu theo Lưu-Hỷ án ấy hoàn-toàn.

Hòa-thượng dứt lời quài đầu mà đi thẳng, quan huyện kêu rằng:

— Ông trở lại nói cho kỹ vì tôi chưa minh-bạch.

Hòa-thượng đi luôn chẳng nói rằng chi nữa, quan huyện giựt mình thức dậy, lấy viết biên ra 12 câu, « Ngài nghe ngoài trống trở canh hai, thì thầm nghĩ: « Điềm mộng thật là quái quá » ngồi trầm tư mặt tưởng hồi lâu mỏn-mỏi ngủ lại; thấy lão Cùng hòa-thượng trở lại, quan huyện gặp hỏi:

— Bạch hòa-thượng! tóm lại thầy cho tôi biết hung-thủ sát nhơn là ai?

Hòa-thượng chúm-chiếm cười, nói:

— Kẻ hung-thủ là:

Nhung-điểu cát hai, Đá lớn khó bằng;
Chưa mưa trước hành, Cầm dao thấy máu.

Hòa-thượng dứt lời đi mất, quan huyện giựt mình thức dậy, nghe ngoài trống trở canh ba, tri-huyện tả bốn câu ra và tự suy-nghĩ:

Nhung-điểu cát hai, chắc là chữ đoạn, Đá lớn khó bằng, tức là Sơn;

Chưa mưa trước hành, gió khởi trước khi mưa định là Phong;

TMSACH.COM.VN

Cầm đao thấy mặn là giết ; hiệp thành bốn chữ « Đoạn-Sơn-Phong giết »

Tri-huyện nghĩ lại : đồng tiếng nhưng chữ chẳng đồng hung-thủ chắc là Đoàn.sơn-Phong.

Rạng ngày Tri.huyện thức dậy sớm, súc miệng rửa mặt xong uống trà, truyền ra ba ban trạo-phái lo thăng-đường, tri-huyện hỏi cả chúng:

— Trong huyện vệ ai biết, địa-phương mình có ai tên là Đoàn-sơn-Phong không ? Thơ-ký ở bên bước lại bẩm :

— Bẩm trong huyện mình có tên đồ-tể (lò heo) kêu là Đoàn-sơn.Phong.

Quan huyện liền phái Vương-Hùng và Lý-Báo khiến đi bắt Đoàn-sơn-Phong trói đem về đây ; Vương-Hùng và Lý-Báo nghe lệnh tuân, thì biến sắc kinh-hồn, xá quan huyện, nói :

— Bẩm lão-gia xuống ân-điển cho chúng con nhờ ; Đoàn-sơn-Phong thiệt chúng-con bắt không được.

— Tại sao thế ?

— Bẩm quan ! Đoàn-sơn-Phong nó có sức mạnh đá, cây đánh rã hai, đá to nó đấm nát như phấn, ván bàn nó dậm chơn thì lia ra hai đoạn, còn võ-nghệ của nó cũng cao-cường, nên chúng-con không thể bắt nó được.

Tri-huyện nghe nói nổi giận xung thiên, vỗ kinh-đường hét :

— Làm quan phải cứu tình cho sát lý, bắt hung-thủ thị phải mưu-lược bắt nó ; ta bảo hai đứa bây đi là phải đi bắt, đâu được cứng dầu thế.

Vương-Hùng và Lý-Báo cứng họng phải cúi đầu vâng mạng ra ngoài ban-phòng, Vương-Hùng nói :

— Đừng nói là tôi với anh, dù cho 20 người cũng không bắt đặng Đoàn-sơn-Phong.

Lý-Báo nói :

— Tôi với anh đều không phải là tay đối thủ với nó, nhưng cũng có Đơn-Tiên-Thoại quắc-tri Lưu-văn-Thông hạ nó nổi.

— Anh nó có ý gầm.

Hai người đồng thẳng tới nhà Lưu-văn-Thông, kêu cửa thì gia vừa mới thức dậy súc miệng, bước ra mở cửa thấy Vương-Hùng và Lý-Báo, liền hỏi :

— Hai vị hiền-đệ đi đâu ghé đây ?

Vương-Hùng nói : — Ở vệ-môn về ghé anh.

Lưu-văn-Thông chỉ và mời vào trong nhà ngồi, Vương-Hùng nói :

— Huynh-trưởng chưa bảo-phước mới nào sao ?

— Cũng mới về đây được ít hôm, hai hiền-đệ nhàn-rãnh đi chơi hả ?

— Anh.em chúng-tôi qua anh, chỉ nhơn vợ thằng bán thịt Lưu-Hỷ ở Lương-quan-Đồn bị ai chặc đầu mất, lão-gia phái hai tôi đi bắt Đoàn-sơn-Phong, nhưng chúng-tôi bất lực, cầu anh giúp chúng-tôi một tay mà bắt nó.

— Đoàn-sơn-Phong võ nghệ nó siêu quần, tôi bắt nó cũng không được.

— Huynh.trưởng không nên thối-từ, năm rồi tài võ-trạng anh hơn nó một quyền ; trừ anh ra toàn Tiên-Sơn huyện không ai là tay đối thủ với nó.

— Năm rồi anh hơn nó quyền đó chính là nó nhường anh cho xứng cái tên Đơn - Tiên - Thoại Quắc - Tri, nó chạy rồi anh mới biết nó nhường anh thiệt, nên ngày tới anh tìm tới nhà nó tạ ơn và kết làm anh.em với nó, đâu lẽ anh giúp hai hiền.đệ mà bắt nó ;

TIMSACH.COM.VN

hai hiền-đệ chọn người khác, miễng là anh chẳng cho nó hay là đủ giúp cho hai em rồi.

Vương-Hùng và Lý-Bảo đôi ba phen nài nĩ, nhưng Lưu-văn-Thông cũng không chịu, hai người hết phép bước vào trong chào mừng lão-thái-thái, bà hỏi :

— Hai cháu đi đâu mà ghé sớm thế ?

Vương-Hùng nói :

— Thưa bá-mẫu đâu hay, nay tại vệ-môn xuất-hiện một nghịch-án.

— Án sao lại nghịch thế ?

— Tên Đoàn-sơn-Phong võ-nghệ cao-cường, chúng tôi bắt không đặng.

— Cả huyện Tiêu-Sơn không có ai tài hơn nó sao ? hai cháu thỉnh người ta giúp cho.

— Đại-ca tôi có thể bắt đặng, nhưng ảnh không chịu đi.

— Cháu ra kêu đại-ca cháu vô cho bác.

Vương-Hùng ra ngoài kêu Lưu-văn-Thông vô vòng tay hỏi :

— Thưa mẹ kêu con dạy việc chi ?

— Hai cháu nó tới yêu-cầu con giúp chúng nó mà bắt Đoàn-sơn-Phong, sao con không quản tới ?

— Thưa mẹ Đoàn-sơn-phong là bằng-hữu tương-giao với con, thêm nó võ-nghệ siêu-quần, con cũng sợ đánh không lại nó, rủi bị thương ai hầu hạ mẹ già.

— Con nói như thế sai rồi, đâu lẽ con để bọn ác-côn tung-hoành trong địa-phương mà chẳng tảo-trừ bọn nó, mẹ bảo con bắt nó, con đi hay không ?

— Mẹ dạy con đi, thì con đâu dám trái nghịch.

— Thế thì ba đứa thương-lượng nhau lo cho tròn.

— Ba người bước ra ngoài, Lưu-văn-Thông nói :

— Theo ý tôi thì hai người trở về vệ ra mắt lão-gia xin 200 quan binh và một trăm khoái thủ, hai người phải cho tiệm Khánh-Phong-lầu tửu-quán hay trước, bảo chưởng-quỹ mai đừng bán trên lầu, để ta cùng Đoàn-sơn-Phong uống rượu tại tửu-lầu, cố phục rượu cho nó say, còn hai em kéo 300 người mai-phục bốn phía tửu-lầu, nghe ta khua ly làm hiệu đồng ra tay bắt nó, công việc làm phải cẩn-mật, nếu lậu ra thì hư chuyện.

Hai người gật đầu cáo-từ trở về vệ-môn, vào ra mắt lão-gia, quan-huyện hỏi :

— Hai đứa bày bắt Đoàn-sơn-Phong rồi chưa ?

— Bẩm bắt chưa được, yêu-cầu lão-gia cho 200 quan binh thủ đình-chánh và 100 khoái-thủ vệ-môn, chúng con liệu bắt nó ; rằng ngày mai phục bốn phía Khánh-Phong-lầu, hạ địch lại thỉnh người ban bảo-phiêu phụ bắt nó.

Tri-huyện nghe qua nói :

— Có một thằng Đoàn-sơn-Phong sao phải đông thế ?

— Bẩm vì nó bản-lãnh cao-cường, nếu chẳng lập kế sợ bắt không được nó.

— Thế thì cũng được.

Vương-Hùng, Lý-Bảo đồng tới Khánh-Phong-lầu ra mắt chưởng-quỹ, Vương-Hùng nói :

— Ngày mai mượn lầu anh mà bắt hung-thủ cùng với Đơn-Tiên-Thoại Quốc-Trị đến ; còn bao nhiêu toán là quan-nhơn, anh dặn người trong tiệm phải cẩn-mật, nếu lậu ra cuộc biện án này thất bại là anh có tội.

— Hai vị đừng lo, ai dám nói lậu chuyện ra.

Hai vị ban-đầu sắp-đặt đâu đó xong rồi mới tới cho Lưu-văn-Thông hay, đồng nhau trở về.

TIMSACH.COM.VN

Sáng ngày thức dậy sớm Lưu-văn-Thông thay y-phục, giắt đơn-tiên vào lưng, ra đi thẳng tới tiệm lò heo của Đoàn-sơn-Phong, gặp người ta vây quần một lão Cùng-hòa-thượng, chính là Tế-Công.

Tế-công khi ở rừng liễu thấy chúng quan-nhơn bắt Vương-Toàn và Lý-Phước đi rồi, hòa-thượng qua phía Nam vừa tới thành gặp một người đau ghẻ mặt người tại trước cửa phố nhung-tuyến của Dư-đắc-Thủy, đương phơi nắng mục ghẻ, hòa-thượng thấy vọt miệng niệm: « Nam mô A-Di-Đà Phật! ».

Nguyên người đau ghẻ đây tên là Lý-tam-Đức là tay hòa-kế chuyên-môn, bẩm tánh hòa-khí vui-vẻ, trong gia-đình có cha mẹ, vợ con năm miệng ăn, chỉ một tay anh làm nuôi có tiệm bán cơm rượu hiệu Đoàn-gia-lầu bán lỗ sắp đóng cửa; bạn khuyên chủ đừng đóng cửa, kêu anh Lý-tam-Đức về làm hòa-kế thì khá được, vì anh ấy vui-vẻ có duyên ai cũng mến; chủ y lời kêu Lý-tam-Đức về tiệm đứng bán, thì quả-nhiên tiệm cơm bán càng ngày càng đông, vì ai cũng mến Lý-tam-Đức vui-vẻ, trong khoản hai năm chủ tiệm bán lời khá rồi coi mòi hẩn-hủi bạc-đãi Đức, hằng ngày cho Đức ăn cơm và đồ ăn dư-thừa, nhưng Đức không đoái tới chỉ mưu sống trong gia-đình thôi, nhưng nạn nghèo còn mắc cái eo, tự-nhiên lại sanh ra một mục ghẻ mặt người tuy bịnh cũng rắng làm chẳng dám nghỉ; chủ thấy Đức có ghẻ sợ thiên-hạ thấy gớm; một ngày kia chủ yên-cầu Đức nghỉ làm; Lý-tam-Đức nghe qua mặt mày biến sắc, nói:

— Anh từ tôi, tôi cũng vui lòng, nhưng trong gia-đình tôi bốn năm miệng ăn, lấy gì mà sống đặng.

— Tôi chẳng phải từ anh, nhưng coi thế anh làm không thấu nữa, vì tiệm tôi mua-bán khá cũng nhờ một tay anh, nay anh bịnh tôi cho nghỉ mà dưỡng bịnh, tôi cũng chiếu theo mỗi tháng trả tiền đủ cho anh là 40 điếu tiền, nếu có ai bao trị hết bịnh anh tốn mấy chục điếu tiền tôi cũng cho anh. Lý-tam-

Đức thấy chủ có lòng thương mình như thế thì tạ ơn mà về dưỡng bịnh, nhưng cay-nghiệt thay! bịnh càng ngày càng nặng, hết tiền kêu con qua lấy, hằng ngày như vậy, trong bọn hòa-kế có người nói chơi rằng:

— Chúng-ta thức khuya dậy sớm làm cũng một phần tiền, còn Đức ở không chỉ cho con qua nhẫn là có tiền đem về.

Thằng con trở về học lại Lý-tam-Đức tức-giận qua tiệm kêu bọn Hòa-kế nói:

— Bình-thường tôi chẳng có lỗi chi với mấy anh, sao mấy anh lại nói chơi chi những lời đau đớn như thế, tôi bị chứng bịnh oan-nghiệt nầy, mòng nhờ chủ thương mới được như thế.

— Đâu có ai nói gì, anh đừng nghe lời con anh nó bày chuyện, anh về dưỡng bịnh đi.

Trong bọn anh-em khuyên-lơn Lý-tam-Đức trở về tới trước cửa tiệm bán nhung-tuyến của Dư-đắc-Thủy, Ông chủ quen lâu nên hỏi:

— Anh Lý-lão-tam chưa mạnh sao?

— Bịnh tôi khó bề hết lắm? tôi không biết có làm điều chi thất đức mà mắc chứng âm-san nầy, thiệt muốn chết cho khuất mắt.

— Anh coi ai trị bịnh anh hết tốn bao nhiêu tiền tôi cho.

Hồi Thứ Một Trăm Hai Mươi Ba

Khích bạn định kế tại Khánh-phong-lầu
Thí-Diệu-Pháp Chơi Trợ Nghĩa-Sĩ

Dư-đắc-Thủy chính đương nói khoát, hòa-thượng tới hỏi:

— Chơn của anh đau sao vậy?

Lý-tam-Đức nói:

— Chơn đau ghẻ mặt người.

— Anh muốn hết hay không ?

— Muốn hết lắm chớ !

— Sợ trị không hết được liền.

Dư-đắc-Thủy nói :

— Hòa-thượng chớ nên nói dẫy đưa, nếu Ông trị bết tốn ba, bốn điếu gì tôi trả tiền cho.

— Chú chịu cho số tiền đó hả ?

— Hòa-thượng trị cho hết liền bao nhiêu tiền tôi trả cho.

— Ta chẳng cần đến ba, bốn điếu, chỉ tính chú hai điếu ta trị hết liền, chú lấy một trương giấy in dấu hiệu tiệm chú vào đây, đặng ta biên toa mua thuốc.

— Dư-đắc-Thủy nghĩ cho dễ gì trị bết được, nên đi lấy một trương giấy có đóng con dấu tiệm giao cho hòa.thượng, hòa-thượng cầm viết biên thật lẹ, không ai thấy kiệp là viết chi, hòa-thượng viết rồi nói :

— Ta trị gia hết, chú phải trả hai điếu tiền nhé ?

— Được ! tôi trả cho.

Hòa.thượng nhai một cục thuốc trao cho Lý-tam-Đức đắp mục ghẻ, tức thì thấy thịt lồi lên và máu, mủ chảy ra ngoài, hòa-thượng lấy tay vuốt mục ghẻ, niệm : « Án, ma ni bác mế hồng. Án, sắc lịnh hích » thấy mục ghẻ liền trơn tiêu hết, phục lại như xưa ; Lý-tam-Đức đứng dậy tự-nhiên nghe khoẻ như thường, thiên.hạ coi chật-nghẹt đều khen :

— Thiệt là linh-đơn diệu-dược thần-tiên quá ! (hòa-thượng nói) :

— Dư-chưởng-quỹ trả hai điếu tiền cho rồi.

Dư-đắc-Thủy cũng ngạc-nhiên, gia có ý nói khoát chơi,

chớ không thiệt lòng trả tiền, nghe hòa.thượng đòi tiền, bèn nói :

Được hòa-thượng theo tôi lấy tiền.

— Chú nói khoát chớ không trả tiền đâu thể được, ta đã có trương giấy dấu tiệm chú trong tay ta rồi.

Hòa-thượng lấy ra đọc rằng :

« Lý-tam-Đức đau bịnh ghẻ. Đình-ước với hòa-thượng-tới trị « Giá tiền thuốc đã hứa 2 điếu tiền, Người bảo-đảm là Dư đắc-Thủy. Phía dưới hiên, Người bảo-đảm có ấn-chứng. Hòa-thượng nói :

— Chú không trả ta lên quan thưa chú.

Dư-đắc-Thủy hết phép phải trả hai điếu tiền, Lý-tam-Đức nói :

— Thầy là người ân.nhân cứu tôi, xin cứu luôn cả nhà tôi, thầy theo tôi đến tiệm Đoàn-gia tửu-phạn, tôi sẽ trọng-tạ thầy.

— Được ! ta chính muốn uống rượu.

Đồng với Lý-tam-Đức đi tới tiệm cơm Đoàn-gia, Lý-tam-Đức nói :

— Chưởng-quỹ coi mục ghẻ tôi đã hết rồi.

— Làm thế nào hết được ?

— Nhờ thầy dây trị cho hết.

Chưởng-quỹ trước dọn cơm rượu thầy ăn-uống Lý.Tam-Đức nói :

— Thầy tính bao nhiêu tiền tôi trả cho, và đắc thầy về nhà cho cha.mẹ tôi ra mắt thầy, đừng để thầy đi.

TIMSACH.COM.VN

Mọi người đều nói : — Phải vậy.

Lý-tam-Đức về nhà, còn hòa-thượng ngồi tại tiệm ăn uống rượu, nói đi tiêu mà thẳng đến Tiêu-Sơn huyện-đường, thí-triển Phật-pháp lưu lại ít lời, hòa-thượng trở về tửu-quán, tới tối thầy thí-triển Phật-pháp cho tri-huyện kinh mộng. Ngày tới Lý-tam-Đức chẳng cho hòa-thượng đi, trở cầm thầy ở lại một ngày, ngày thứ ba, hòa-thượng thức dậy sớm lấy hai điếu để tiền cơm một điếu rưỡi, còn 500 tiền cầm ra đi, bọn hỏa-kế tiệm cơm nói :

— Lý-tam-Đức dặn mời thầy ở lại, đừng đi.

— Chưa đi ! ta đi ỉa một chút rồi trở lại.

Dứt lời hòa-thượng ra khỏi tửu-quán, thẳng vô phố hàng thịt của Đoàn-sơn-Phong, anh đứng thớt ngó thấy hòa-thượng lam-lụ rách-rưới bèn hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng mua chi ?

— Mua 500 tiền thịt.

— Thầy muốn thứ ngon hay là thường.

— Ta không thường ăn thịt, đâu biết ngon, ngui chi, chú tự ý bán lấy.

Anh đứng thớt thầm nghĩ : « Sớm mai bán mở hàng, chắc nay bán khá, anh cầm dao thẻo một miếng 3 cân 4 lượng và thêm một miếng hai lượng, hòa-thượng tiếp lấy ra đi được chừng năm bước trở lại nói :

— Chưởng-quỷ bán tôi cục thịt toàn xương với gân, ta không ăn thịt nên quên bảo chú bán miếng thịt cho béo mới ngon, chú đổi giùm tôi thịt mở.

— Trước tôi đã hỏi thầy chẳng nói :

— Chú đổi giùm tôi mà.

Chưởng-quỷ thầm nghĩ : đổi cho hắc, nghỉ rồi cắt một cục 3 cân 4 lượng mở ; hòa-thượng cầm ra đi, được bốn

bước cũng trở lại nói :

— Chưởng-quỷ coi cục thịt nầy, bỏ vô nồi nấu nó chảy mở nước không, đâu có thịt mà ăn, chú đổi cho tôi cục thịt nạt.

Chưởng-quỷ nghe nói nổi giận nói :

— Sớm mai mà thầy phá-khuấy như vầy, mua bán sao được.

— Chú cảm-phiền đổi giùm mà.

Anh chưởng-quỷ chịu lòng cắt cho một cục thịt nạt 3 cân một lượng, lẻo thêm miếng nhỏ một lượng, hòa-thượng xách thịt ra đi được ba bước trở lại nói :

— Chú coi miếng thịt nầy nấu toàn thịt nạt, không có một chút mở, ăn nó đinh kẻ răng lại tanh khó ăn, chú cắt đổi tôi miếng thịt ba rọi, bằng không tôi không mua.

TIMSACH.COM.VN

Chưởng-quỷ giận quá, nhưng cố nhẫn-nhịn, thầm nghĩ : Hơi sức đâu mà cải với nó, bèn cắt đổi cho thầy một miếng thịt ba rọi ; hòa-thượng cầm ra cửa đi một bước trở lại nói :

— Chưởng-quỷ ơi ! ta quên nữa, trong chùa toàn cả ăn chay không ăn mặng, chú đổi giùm thịt luột giùm ta.

— Thầy còn khuấy rối tôi nữa, không đổi gì hết.

— Chú không đổi sao ?

Dứt lời cầm cục thịt luyện vô mặt chưởng-quỷ ; gia giận nói :

— Hay cho hòa-thượng cả gan tới đây hành hung với ta, hỏa-kế bây xúm đánh nó cho ta.

Dứt lời trong kéo ra bảy đứa hỏa-kế áp lại đánh, hòa-thượng chỉ-điểm bảy đứa tóa-hỏa con mắt áp dật, thoi đánh chưởng-quỷ ành-ành ; chưởng-quỷ la :

— Ta ! ta ! (Chúng hỏa-kế nói :)

— Đánh cho mầy tởn, để mầy tới phá-khuấy chúng ta- (Chưởng-quỷ càng la to :)

— Ta ! ta ! là Vương-Nhị.

Chúng-hỏa-kế coi lại là Chưởng-quỷ» Vương-Nhị, còn hòa.thượng thì đứng phía kia cười, chúng hỏa-kế nói :

— Quái không ! thấy rõ-ràng hòa-thượng, sao lại đánh lầm thế nầy, đứng cho hòa-thượng nó chạy.

Áp nhau rượt bắt hòa-thượng, hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ, niệm : « Án, sắc lịnh. »Tức thì bảy đứa áp gây nhau đánh lẫn nhau, ba cặp 6 người, còn một đứa lẻ chạy lại thộp ngực chưởng-quỷ mà đánh, mấy người đi đường và lân-cận lấy làm lạ, chẳng biết tại sao mà bọn hỏa-kế đánh lộn nhau quá thế hòa-thượng đứng; bèn đó nói

— Cắn lỗ tai nó cho ta.

Thì kia cắn, hòa-thượng bảo đặt, thì kia đặt ; thiên-hạ bước lại khuyên-can thì Lưu-văn.Thông vừa tới, nói :

— Làm gì vậy, thôi đừng đánh nhau nữa. (hòa-thượng nói :)

— Thôi ! đừng đánh nữa,

Cả bọn đều tỉnh lại, mỗi đứa đều cắn nhằn nhau :

— Tại sao mầy đánh tao ?

Lưu-văn-Thông hỏi :

— Các anh làm gì đánh,nhau như thế ?

Chưởng-quỷ đem việc hòa-thượng mua thịt thuật lại một hồi, Lưu-văn.Thông nói :

— Với hòa-thượng bằn cùng mà hơn thua làm chi, lấy 500 tiền trả ổng đi cho rồi. Hòa-thượng xin tưởng lòng tôi thôi bỏ qua.

Hòa-thượng đi rồi, Lưu.văn-Thông hỏi bọn hỏa-kế :

— Chủ mấy người đâu ?

— Chủ chúng-tôi còn ngủ.

Dứt lời thì Đoàn-sơn-Phong chạy ra nói :

— Đừng cho hòa-thượng đó chạy.

Lưu-văn-Thông chào nói :

— Thưa đại-ca ! ổng là người xuất-gia, hơn thua làm gì, để cho ổng đi cho rồi.

Đoàn-sơn-Phong gặp Lưu-văn-Thông vội-vàng nói :

— Mời hiền-đệ vô trong ngồi.

Lưu-văn-Thông vào trong ngồi. Đoàn-sơn.Phong hỏi :

— Hiền-đệ nay tới đây có việc chi sớm thế ?

— Tiểu-đệ tới kính mời anh ăn mừng ngày sanh-nhựt của em.

— Ngày thiên-thu của hiền.đệ mà anh quên lửng chớ.

— Tôi nay cố ý đến luận-bàn với anh cho ngui-ngoai cõi lòng cực-nhọc của em, em nhứt sanh chẳng kết-giao tri-kỷ cùng ai, chỉ có một mình anh là tri-kỷ duy.nhứt thôi, tục rằng ; Vạn lượng vàng rồng còn dễ đặng ; một bạn đồng tâm thật khó cầu.

— Phải lắm! anh.em mình uống rượu nhau chơi, tại huyện Tiêu-Sơn nầy em chọn được tửu-quán nào tốt ?

Lưu-văn-Thông bẩm tánh tinh-sáng chẳng dám tự chọn sợ kia sanh lòng nghi, bèn nói : »

— Thưa huynh-trưởng tự-tiện chọn lấy.

— Tại huyện Tiêu-Sơn chỉ có Khánh-Phong lầu là lớn nhứt được hay không ?

Lưu-văn-Thông gật đầu thầm mừng ; lúc ấy Đoàn-sơn

TIMSACH.COM.VN

Phong rửa mặt, thay y-phục mới, lấy tiền bỏ lưng ra đi cùng Lưu-văn-Thông thẳng lên Khánh-Phong-lầu, thấy quan-binh rần-rộ hàng hai hàng ba đều đủ khí-giới ào hiệu ;

Chúng quan-binh không ai biết là bắt Đoàn-sơn-Phong vì tri-huyện xuống giấy cho quan Thủ-Dinh thành, bảo phải 200, quan-binh mai-phục chung quanh Khánh-Phong lầu dưới sự chỉ-huy của Vương-Hùng và Lý-Báo điều khiển nên không ai biết lúc Đoàn-sơn - Phong và Lưu-văn-Thông lên thì bọn hỏa-kế đã biết rồi, lo lao bàn để hột đưa nhắm chơi trước, kế tiếp những đồ ăn, rượu dọn lên, hai người vừa muốn kêu thêm đồ ăn nghe dưới lầu có tiếng người la vang-động.

hỏa-kế thấy lão cùng-hòa-thượng vào ; nguyên ra hòa-thượng tại phố hàng thịt cho bọn hỏa-kế đánh nhau xong, thấy Lưu, Đoàn hai người vô Khánh-Phong lầu ; hòa-thượng cũng vô theo ; vừa vô tiệm bọn hỏa-kế nói :

TIMSACH.COM.VN

— Bạch thầy trên lầu không bán, có người bao rồi.

— Ta nay có tiền thì ăn cơm trên lầu họ bao thì ta ăn dưới lầu rẻ hơn có sao.

Hỏa-kế tính hòa-thượng ngồi từng dưới cũng không hệ gì, nên mời hòa-thượng vào, hỏa-kế vừa day qua thì hòa-thượng đã bước lên thang nói :

— Sao thằng hồng-mao này chẳng cho ta lên lầu ?

Lên trên lầu hòa-thượng chọn một bàn ngồi ; hỏa-kế trên lầu đồ cộc nói :

— Hòa-thượng nói cái gì ?

Nhưng bị lo lên bàn Đoàn, Lưu hai người, nên chẳng dám nói cho rõ-ràng, chưởng-quỹ cũng không dám kêu sợ hai vị kia thấy lậu sự, nên vội-vàng kêu hỏa-kế, nói :

— Hỏi hòa-thượng cần dùng món chi, dọn Ông cho xong.

Hỏa-kế hỏi :

— Thầy muốn ăn món chi.

— Tiệm chú có rượu chi ?

— Có rượu trắng, Trần-Thiệu, Mai-Khôi-Lộ, Ngũ-da-bì, Trạng-nguơn hồng, Nhơn-trần liên-hoa, Bạch-hà-diệp, Nhơn-sâm-lộ,

— Đem ta hai bầu Mai-hoa-Lộc.

— Không có thứ đó, Mai-khôi-lộ được không ?

— Được ! tiệm các chú có những món chi ăn ?

— Có chưn, sao, chiên, xào, nấu, nướng, quay, sớm là đồ thường, ngọ sẽ có đồ thượng-đẳng đủ cả.

— Lấy cục thịt đây cắt làm đồ ăn.

— Thịt nầy sao miếng nhỉ ?

Hòa-thượng gật đầu, Hỏa-kế làm chút lát bưng lên, hòa thượng thấy nói :

— Không phải làm cách nầy, cắt nhỏ hết chớ.

— Sao như thế thầy ăn thử coi ngon chăng ?

— Chú bán bao nhiêu một dĩa ?

— Bán 1 trăm sáu một dĩa ?

— 800 tiền được không ?

— Quán cơm đâu có trả giá.

— Chú đem cho người khác ăn đi, chớ đem sao phải ăn vậy sao ?

Lưu-văn-Thông thấy thế kêu hỏa-kế bảo :

— Chú đem dĩa sao thịt miếng cho chúng-ta ăn, và chú làm thứ khác cho vừa ý hòa-thượng.

Hỏa-kế bưng đĩa đồ qua cho Lưu-văn-Thông, lại lo làm sao thịt cắt nhỏ cho hòa-thượng, làm xong bưng lên hòa-thượng coi và nói :

— Không phải cắt nhiễn như tơ thế, ta không ăn.

Hỏa-kế hỏi ?

— Phải hòa-thượng muốn thịt xào đinh chăng ?

Hòa-thượng lắc đầu nói !

— Ta nói sơ thì chú dư biết là thịt bầm vò viên.

— Nhưng hòa-thượng muốn thịt hoàn nướng, hay tìm hay ram-xào, nói cho rõ giùm.

— Thịt hoàn tìm nướng, bán bao nhiêu tiền một đĩa ?

— Thịt hoàn xào 200, hoàn tìm 240 tiền.

— Sao thứ tìm lại nhiều tiền hơn xào ?

— Thứ thịt tìm có ướp nhiều chất nên mắc hơn.

— Chú làm cho ta một cái thịt hoàn tiềm, nhưng đừng ướp chi hết được không ?

— Không được, thầy muốn ăn thứ đó thì phải thế.

Một lát thì hỏa-kế bưng lên, hòa-thượng coi lại nói :

— Ta kêu một cái hoàn tiềm, sao chú đem tới 11 cái ?

— Đấy là một món đồ ăn.

— Ta muốn một cục to đặng ta ăn một miếng mà nống rượu khua ly chơi, chú làm lại cho ta.

Lưu-văn-Thông ngồi kế bên nghe nói giựt mình thầm nghĩ : Mình định khua ly làm lính, nhưng mình phục rượu Đoàn-sơn-Phong chưa say, hòa-thượng khua ly quan-binh nghe lính áp lên thì hỏng việc, làm sao bắt được nó ; nghe bên kia hỏa-kế nói với hòa-thượng :

— Thầy đừng làm khua ly nhé

— Ta khua ly không cho thì đừng chọc tới ta.

— Đâu có ai chọc thầy.

Lưu-văn-Thông thầm nghĩ : Hòa-thượng nầy thiệt quái-lạ lắm » liền nói :

— Đại-sư-phụ đừng khuấy phá và hỏa-kế đổi chọn món ăn, thầy ăn bao nhiêu tôi trả tiền cho.

Đoàn-sơn-Phong nói :

— Đâu có lý phải trả cho nó.

— Em thấy hòa-thượng có tánh hay chê hiềm.

Dứt lời hai người càng nống càng cao-hứng, bấy nhiêu ly chén đều cạn, mà Đoàn-sơn-Phong không hề say, Lưu-văn-Thông thầm nói « Binh-thường gia không mạnh rượu như thế, làm sao cho gia say mà bắt » nghe hòa-thượng bên kia tự lẩm-bẩm nói :

— Ý người ta muốn ! uống rượu không say người ta buồn, uống phải say người ta mới vui.

Lưu-văn-Thông nghe nói trúng tâm-lý mình, bèn nói với Đoàn-sơn-Phong :

— Tôi với Đoàn-đại-ca anh-em như ruột, tôi có việc gì đâu có dấu anh, vì anh không nỡ bắt em ; trái lại anh có việc lại dấu em, anh thiệt không đúng.

— Hiền-đệ ! nói lời ấy quá sai, anh có điều chi mà dấu em đâu ?

— Đại-ca làm việc tình cho em không biết, kỳ thiệt giấy gói không được lửa, là vụ anh làm ở Lương-quan-đồn đó.

Đoàn-sơn-Phong nghe nói mặt đỏ hừng, rượu thừa khí dẫn liền.

TIMSACH.COM.VN

Đoàn-sơn-Phong gốc người Hồ-Nam, Hoàng-Châu-phủ, gia là tay gian dương đại-đạo trong nhóm lục-lâm, giỏi về thuật chạy bay trên tường-vách, bị quan-nhơn tảo-trừ, chạy trốn qua huyện Tiêu-Sơn, cô thân có một mình chẳng có gia quyến chi, sẵng trong tay có tiền mở hàng phố thịt không ai biết gia là lục-lâm xuất thân. Một hôm Đoàn-sơn-Phong đến Lương-Quang-đồn đòi tiền, gặp một người phụ-nhơn đứng trước cửa mua nhung-tuyến ; sanh ý tẹo bèn bước qua tiệm tạp-hóa đối-diện hỏi thăm Đoàn-chưởng-quỹ.

— Ta đi đòi tiền, ghé hỏi thăm anh người phụ-nhơn mua nhung-tuyến ấy là vợ ai ?

— Anh không biết sao ? Người ấy là vợ của Lưu-Hỷ đồng-nghiệp bán thịt với anh đó.

Đoàn-sơn-Phong ngạc ngạc nhiên nói :

— Thằng Lưu-Hỷ hình-dung cô quái mà có vợ thật đẹp như tiên.

— Đâu thể muốn mà được, vì sự gì cũng có tiền định.

Đoàn-sơn-Phong hỏi minh-bạch rồi trở về phố dặn hỏa-kế minh rằng :

— Lưu-Hỷ có tới mua thịt cầm nó lại, vì ta có việc muốn nói chuyện với nó.

Chủng hỏa-kế dạ ! vâng ! Ngày kế Lưu-Hỷ tới rất sớm, hỏa-kế cho Đoàn-sơn-Phong hay, bước ra hỏi Lưu-Hỷ ;

— Anh một ngày bán chừng bao nhiêu thịt ?

— Tôi một ngày bán được chừng hai mươi mấy cân.

— Hàng anh có thể bán mỗi ngày bao nhiêu thịt mới đủ.

— Nếu có thịt mỗi ngày có thể bán đặng năm, sáu chục cân khá lắm, nhưng bị tôi không có vốn.

— Không sao ! tôi bán chịu cho anh mỗi ngày 1000 cân, tới tiết anh trả tiền một lần, tôi thấy anh thành thật nên giúp cho anh, được hay không ?

— Như thế thì đội ơn anh lắm !

Đoàn-sơn-Phong bán chịu để kết-giao với Lưu-Hỷ, nhưng Lưu-Hỷ bẩm-tánh thành thật, một ngày kia nhằm rằm tháng bảy Đoàn-sơn-Phong tới hỏi Lưu-Hỷ :

— Tới tiết Trung-Nguơn rồi sao tiền bạc anh không thanh-toán cho rồi ?

— Tôi nay tính lên trên làng trên mà đòi tiền không có ở nhà, mai về sẽ tính.

Đoàn-sơn-Phong nghe Lưu-Hỷ nói tối không về thì đã mưu ý trọ ; nên đêm ấy giắt đao vào lưng và đem theo 50 lượng bạc thẳng tới nhà Lưu-Hỷ, vô cửa gặp Dương-thị đương may dưới ngọn đèn leo lét, một mình ngồi ba trong gian nhà không đóng cửa ; Đoàn-sơn-Phong xô cửa bước vào Dương-thị hỏi : « Ai ! ».

— Tôi là Đoàn-sơn-Phong hèn lâu luyến mộ dung-nhan của tiểu-nương, nay đến đây cũng có vui dầy một đêm, kính tặng tiểu-nương 50 lượng bạc, đấy là quà tình cảm của tôi đối với cô.

Dương-thị vốn là người hiền-thục, cự-tuyệt đuổi xô, dâm-tặc rút đao uy-hiếp, nàng sợ hoảng la lên :

— Cứu tôi bớ người ta !

Lẹ như chớp một đao chém tới, đầu Dương-thị đã lìa khỏi cổ, hắn gói đầu quăng ra ngoài vách, lúc ấy có ông già ngồi ỉa phía ngoài thấy bao ấy ôm vô nhà, kêu vợ đốt đèn mở ra coi, thấy đầu máu tươi dầm-dề, rung-rẩy lộp-cộp, gói lại quăng vào lùm lao ; kế Lý-Phước lượm đặng v.v...

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ 124

Chúng quan-nhơn ra oai bắt tặc ; Vương-Hùng Lý-Báo, tìm Thánh-tăng

Lưu-văn-Thông nói vu Lương-Quan-Đồn, Đoàn-Sơn-Phong nghe kinh tâm biến sắc thầm nghĩ : « Mình phải cự hằng rằng không, vì việc nầy đâu ai rõ được ; » nghĩ rồi hỏi :

— Lưu-hiền-đệ nói anh ở Lương-Quan-đồn làm việc chi ?

— Muốn người đừng biết thì mình đừng làm, anh chắc đầu vợ Lưu-Hỷ tại Lương-Quan-Đồn, tưởng tôi không biết sao ?

— Em đừng nói bậy ! biết rồi em làm chi ta ?

— Hiện có người muốn bắt anh, tôi cho anh hay cho trọn đạo anh-em đấy.

— Chắc hiền-đệ mách người bắt ta ư ?

Hòa-thượng ngồi bên nói :

— Đúng rồi ! đánh nhau coi chơi.

Hòa-thượng tiếp khua ly rền.rền, tức nghe dưới lầu bọn Vương-Hùng, Lý-Báo hét vang : — Bắt nó ! bắt nó ! bắt Đoàn-sơn-Phong !

Lưu-văn-Thông đứng dậy rút đơn-tiên ra đánh Đoàn-sơn-Phong, hòa-kế cả kinh nhảy trái quên thang lầu, nện lăng cù dưới đất ; còn hòa-thượng cũng la hoảng và đội bàn chạy loạn-đả, Đoàn-sơn-Phong xách ghế đánh Lưu-văn-Thông hòa-thượng đội bàn lại cảng, Lưu-văn-Thông cầm đơn-tiên đánh Đoàn-tặc, chẳng quản tới hòa-thượng ; còn Đoàn-sơn-Phong nghe bốn phía hét vang : « Bắt Đoàn-sơn-Phong »

đừng cho nó thoát khỏi ; Đoàn-tặc phóng ra song lầu mà xuống đất ; hòa-thượng cũng tiếp nhảy theo rớt trên mình Đoàn-sơn-Phong, làm Đoàn-tặc lăng nhào dưới đất ; chúng quan-nhơn ập lại trói gô Đoàn-tặc ; hòa-thượng nói :

— Các người làm ơn sửa giùm lưng và chơn tôi !

Dứt lời hòa-thượng thả đi tuốt ; Đoàn-sơn-phong rất căm-tức bị hòa-thượng kỳ-đà nên bị bắt.

Vương-Hùng, Lý-Báo và Lưu-văn-Thông đồng xuống lầu, dẫn Đoàn-sơn-Phong về vệ-môn, tới huyện Tiêu-Sơn, tri-huyện lập-tức thăng đường. Vương-Hùng, Lý-Báo bẩm lại :

— Bẩm chúng tôi đã bắt Đoàn-sơn-Phong, nhờ Lưu-văn-Thông phụ bắt, và gặp vị Cùng-hòa-thượng giúp sức Lão-gia lại bắt.

TIMSACH.COM.VN

— Lão Cùng-hòa-thượng đó thế nào ?

Vương-Hùng tả hình-tích hòa-thượng, thì lão-gia trong tâm đã hiểu, liền truyền dẫn Đoàn-sơn-Phong lên, tri-huyện hỏi :

Vương-thị vợ của Lưu-Hỷ ở Lương-quan-đồn bị mi giết cách nào ?

— Bẩm ! kẻ tiểu-dân không biết được.

Tri-huyện phừn-phừn nổi giận nói :

— Quân ! khảo-kẹp nó mới chịu khai.

Tức thì quan-nhơn mang đồ khảo đem ra trước vệ-đường. Đoàn-sơn-Phong thấy kinh-hải nói :

— Bẩm quan ! đừng dụng-hình để con khai... Vợ Lưu-Hỷ nhơn vì tôi hăm-dâm không đặng nên giết, cầu lão-gia xuống ân-điển cho con nhờ.

Tri-huyện gật đầu và bảo người đồng gông Đoàn-sơn-

Phong giam vào ngục, kế truyền Lưu-văn-Thông lên đường ứng hầu ; một mặt khiến Vương-Hùng, Lý-Bảo lấy 100 lượng bạc, thưởng cho Lưu-văn-Thông, Lưu-văn-Thông không lãnh nói với Vương-Hùng rằng :

Số tiền nầy chia cho quan-binh 20 lượng, vệ-môn thủ-khoái 20 lượng, Vương, Lý hai em mỗi người 20 lượng, còn lại 20 lượng kính vào khám cho Đoàn-sơn-Phong hộ anh-em coi ngục chiếu-cố ảnh khỏi sự hành-hà, cho trọn niềm bằng-hữu của tôi.

— Thế thì để tôi chia ra.

Đương nói chuyện thì có lịnh đòi Vương-Hùng và Lý-Bảo lên ứng-hầu, lão-gia nói :

— Hai ngươi đi kiếm lão Cùng-hòa-thượng mời về đây ta thưởng mỗi người 10 lượng bạc, kiếm không được ta sẽ trọng trách mỗi người 40 bằng.

Vương, Lý hai người xá lui ra, phải thủ-hạ ra đi kiếm Ông Cùng-hòa-thượng ; trong khoảnh khắc thủ-hạ trói đem về ba, bốn vị Cùng-hòa-thượng, toàn là thầy hóa-duyên, thầy cầm mõ, thầy cầm trống, v.v.. Vương-Hùng thấy la : « Không phải » đều thả hết, rồi hai người đồng đi kiếm-hòa-thượng.

Rất may hai người gặp Tế-công đi trở tới Vương-Hùng, Lý-Bảo đồng thương-lượng nhau rằng :

— Chúng-ta cho ổng biết lão-gia mời, nếu ổng không đi thì chúng-ta trói ổng dẫn về vệ-môn sẽ mở ổng ;

Lý-Bảo khen phải, Vương-Hùng thấy hòa-thượng đi gần tới, lấy dây thiết-tỏa trói hòa-thượng, hòa-thượng hỏi :

— Tại sao lại trói tôi ?

— Ông là loạn-tử da đoan, vệ-môn mời Ông.

Dắc hòa-thượng tới vệ, Vương, Lý chẳng dám trói hòa-thượng nữa sợ lão-gia thấy, Vương-Hùng nói :

— Hòa-thượng năng-nĩ ta mở thiết-tỏa cho.

Ta là hòa-thượng không làm việc phạm phép, sao dám trói ta, các ngươi lạy cầu, ta cũng không cho mở, để vậy ra mắt lão-gia tiện hơn.

Vương-Hùng thầm nghĩ : « làm khó cho chúng-ta rồi » vội-vàng nói :

— Bạch Thánh-tăng ! Ngài hơn thua với chúng-con làm chi, chúng-tôi lầm lỗi xin thầy từ-bi hỉ-xả cho,

— Được các chú tự-tiện mở dây thiết-tỏa ra.

Hai người mở dây thiết-tỏa cho hòa-thượng và vào báo-bẩm. Lão-gia chính đương lo thả Vương-Toàn và Lý-phước, tự nói :

— Hai người rất may, nếu không gặp bản huyện thì cái con cứ hai người khó mở, hai người trở về không nên đi du đãng chơi bời.

Liền dạy người dắc hai người ra Tây-đô mà thả, dứt lời thì Vương-Hùng vào bẩm :

— Bẩm kiếm đặng hòa-thượng về tới.

Lão-gia dạy mời vào ; La-hán-gia tới trước công-đường tri-huyện thấy đúng y như cùng hòa-thượng ngài đã nằm mộng, tri-huyện đứng dậy vòng tay chào hỏi :

— Phải Thánh-tăng là Tế-điên chùa Linh-Ẩn chăng ?

— Lão-gia quên rồi sao ? chúng ta đã gặp nhau rồi, bởi Vương-Toàn và Lý-Phước chẳng trắng được nỗi oan.

— Ở phải đây rồi.

Liền bảo người nhắc ghế cho Tế-công ngồi ngang mình ; tri-huyện nói :

— Thánh-tăng ở đâu lại đây ?

— Tôi lên Bạch-Thủy-hồ bắt yêu, đi ngang qua đây.

THISACH.COM.VN THISACH.COM.VN

— Thánh-tăng có đi qua Bạch-Thủy-hồ để tôi giới-thiệu cùng quan tri-phủ Thiệu-Hưng Cố-quốc-Chương, ông tuy là bực thượng-ty nhưng bản tánh bình-dân lắm.

— Tốt lắm ! nhờ ngài cho ba chữ giới-thiệu.

— Thánh-tăng ở lại đây vài ngày chơi với tôi.

— Mai tôi phải lên Bạch-Thủy-hồ đặng bắt yêu.

Tri-huyện đọn tiệc rượu đãi-đằng hòa-thượng đến khuya mới nghỉ.

Rạng ngày tri-huyện nói với Tế-Công :

– Để tôi viết một phong thơ, phái Vương-Hùng và Lý-Báo đưa Thánh-tăng qua tri-phủ Cố-quốc-Chương ở phủ Thiệu-Hưng được chăng?

Hòa-thượng gật đầu tri-huyện lập-tức viết thơ, phái hai người Vương-Hùng, Lý-Báo cầm phong thơ cùng với hòa-thượng đồng thẳng lên Bạch-Thủy hồ bắt yêu.

Hồi thứ 125

Đưa Thánh-tăng bắt yêu Bạch-Thủy-Hồ,
Giả Tế-công làm khách Thiệu-hưng-phủ

TẾ-Công thiền-sư cáo từ huyện Từ-Sơn cùng Vương-Hùng và Lý-Báo ; thuận đại-lộ thẳng tới Bạch-Thủy-Hồ, dọc đường đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ; một hôm vừa tới cửa Đông Thiệu-Hưng-phủ, thấy trên chợ nam-nữ quá đông chen chơn không lọt, Vương-Hùng, Lý-Báo hỏi thăm mới hay Tế-công trưởng-lão bắt yêu tại Bạch-thủy-hồ.

Vương-Hùng nói :

– Sao kỳ vậy! chúng-ta chưa tới mà họ biết Tế-Công tới bắt yêu.

Bèn nghe nhà-nhà đều xôn-xao nghị-luận ; rũ nhau đi coi bắt yêu, bỗng nghe tiếng nạt đường nói :

— Quan lớn đến cúng Tế-công trưởng-lão tại Mã-vương-miếu công-quán ăn-uống ; lát nữa sẽ lên đài bắt yêu.

Vương-Hùng thấy đàng kia quân cầm khí-giới đi đầy đường, đồng là giọng lên inh-ỏi, cờ, tàng, quạt linh-đình, phía sau có hai con tuấn-mã, phía tả một vị hòa-thượng cỡi ngựa hồng, mình cao một trượng, đầu lớn, tam đình rộng, vai ngắn lưng thô, mặt đỏ hồng, trước ngực treo một xâu chuỗi giống như vị La-hán ; phía hữu cỡi ngựa bạch là tri-phủ Cố-quốc-Chương đội mão, mặc cẩm-bào vàng, mang ngọc-đái, quan-hài, bên lề có người nói :

— Coi ông Tế-công trưởng-lão giống y như La-Hán.

Có người lại nói :

— Tôi hứa chắc chẳng phải, Tế-Điên-tăng thì đầu nhỏ, tóc dài cở hai tất, chơn mang đôi thảo-hài, đi bộ coi sũng-dũng như say.

Đưa tay chỉ Tế-công, người ấy nói tiếp :

— Kia như vị Đại-sư-phụ đó mới đúng, sánh với kia khác nhiều lắm mà.

Tế-Công hỏi :

— Sánh ta với kia khác xa, mà chú biết Tế-Công không?

— Tôi nhận biết ổng hồi năm ngoái, lúc mùa hạ tôi ở Lâm-An.

Hòa-thượng chụp hỏi :

— Phải năm rồi chú mua bán ở Dương-Châu, sao chú lại lên Lâm-An?

Người ấy nghe nói ngạc-nhiên, tự nghĩ một hơi sựt nhớ lại có gặp thầy.

TIMSACH.COM.VN

Lúc ấy Vương-Hùng và Lý-Bảo nói :

— Bạch Thánh-tăng ! tôi thấy đó có một vị Tế-Điên nữa, muốn thật hiện chơn Tế-Điên, chúng-ta đem thơ đến, thì lộ ngay giả Tế-Điên, bắt luôn nó mà đóng gông cho rồi.

Tế-công nói :

— Ta cũng không biết mình thiệt hay là giả Tế-Điên, hai ngươi coi kỹ lại coi thế nào ?

Dứt lời thì ngựa đã đi tới, Tế-công hét lớn :

— Hay cho Vương-Bát-Hầu Nhi-Cẩu, ta đến đây bắt mi đây.

Liền nắm hàm-thiết ngựa của Tế-Điên giả lại. Vì sao lại có Tế-Điên giả nầy.

TIMSACH.COM.VN

Nguyên tri-phủ Cô-quốc.Chương phủ Thiệu-Hưng vừa tới đảo-nhậm ít ngày, ngoài cửa Đông có một con sông tên *Một-Lao-Hà*, cũng kêu là *Bạch-Liễu-Cảng* ; trong truyện đính chánh là *Bạch-Thủy-hồ* đúng hơn ; nước trong hồ nầy bỗng nhiên hơi thơm lên bát-ngát, con nít đứng trên mé hồ liền nhảy xuống dưới tức thì hơi thơm ấy lặng xuống ; về sau trong dọn bàn hương-án tại mé hồ ấy mật cũng tế, xảy thấy dưới nước xẹt lên hai luồng âm.dương khí, nghe tiếng nói nhưng không thấy bóng người ; mỗi ngày đòi ăn một đồng-nam, một đồng-nữ, nếu không cấp cho thì ăn hết con nít trong một phủ Thiệu-Hưng ; 600 mấy làng nhóm lại hội.nghị : nhà ai có con nít đều khai tên, biên giấy bắt thăm mỗi ngày như vậy, trúng nhà ai thì phải đưa con đến cho yêu-tinh ăn ; thiên.hạ tới thưa quan, tri-phủ dán giấy cáo-thị các xứ : « Ai trừ được yêu-tinh tạ bạc trắng một ngàn lượng ». Một ngày kia trước cửa vệ-môn tri-phủ, ứng tiếng A-Di-Đà-Phật ! một vị đại-hòa.thượng tới, mặt đỏ hồng, thân cao 1 trượng, mặc áo huỳnh.bào, xưng là : Tế-Điên hòa-thượng ở chùa Linh-Ẩn, đương ngồi trong chùa tâm-huyết

trào lên, nên biết tại Bạch-Thủy-hồ yêu-tinh hại người, hằn-tăng giá vân tới đây trừ yêu bắt quái, thập-cứu chúng-dân, mấy thầy vào nói với quan Thái-thú rằng có ta tới ; quân vào bẩm lại, tri-phủ bước ra nghinh-tiếp nói :

— Thánh.tăng phật-giá quang-lâm, đệ-tử thất lễ viễn-nghinh.

Ngài cúi đầu lạy đài, vị hòa-thượng ấy khoát tay ra dấu bảo đừng lạy ; Ngài đi trước dẫn đường thẳng vào thơ-phòng ngồi ; tri-phủ hỏi :

— Thánh-tăng bắt yêu cần dùng vật chi ?

— Khỏi dùng chi, chỉ làm một cái tháp cao tại mé hồ là đủ.

Tri-phủ hỏi hòa-thượng ăn cháy hay ăn mặn, hòa-thượng nói :

— Chay mặn gì cũng được.

Tri-phủ phải dọn cơm tại Mã-Vương-miếu Đả-công-quán ngoài cửa Đông ; mời hòa-thượng tới công-quán dùng cơm, ăn cơm rồi thì pháp-thai cũng làm xong, lúc ấy tri-phủ cùng với hòa-thượng bước tới đầu hồ Bạch-Thủy-hồ, hòa-thượng nhúng chơn một cái thì đã lên pháp-thai, đốt hương trong tâm thầm khấn-vái :

— Đảo-cáo cùng quả-vãng tiên-linh, đệ-tử vốn là luyện khí-sĩ ở núi Phi-Long ; đều nhơn yêu-tinh Bạch-Thủy-hồ hại người, tôi sở-dĩ bắt yêu-tinh tháp cứu lê-dân, mông thần-linh bảo-hựu ; Khấn-vái rồi vẽ ba đạo linh-phù, dán trên đầu mũi giải-đao, mỗi lần đốt mỗi quây đao ánh lửa cháy có vòng, trong miệng nói :

— Đốt lá bùa nầy kêu yêu-tinh ở dưới đáy hồ lên.

Dứt lời phũi rớt bùa dưới hồ, nghe dưới nước sôi ùng-ục tiếng kêu như trâu rống sấm nổ, thấy nước xẻ hai ra và

xẹt lên hai luồng âm-dương-khí đổ ngay xuống đầu hòa-thượng hòa-thượng hả-miệng hà ra một luồn hắc-khí, gần hai luồng âm-dương-khí khi to khi nhỏ lớn chừng bằng cái chun trà. thấy hai luồng âm-dương-khí dần áp lấn luồng hắc.khí hạ xuống.

Con tinh dưới hồ Bạch-Thủy có 8, 9, ngàn năm đạo. hạnh, còn giã Tế-Điên đây chỉ có 5000 năm đạo-hạnh, nên đối-địch chẳng lại, mọi người thấy đều hồi-hộp, bèn thấy hòa.thượng mồ-hôi chảy xuống pháp-thai nghe lộp-độp ; đến mặt trời lặng ngẫu-nhiên mây giăng Tây-Bắc, tiếng sấm nổ vang rền, hai luồng âm-dương.khí rút xuống đài hồ mất ; hòa-thượng ấy mình ướt đầm mồ-hôi, nói :

— Bẩm lão-gia ! nay bần.tăng quên đem theo pháp-bửu, tôi xin trở về lấy pháp-bửu mai sẽ lại bắt yêu. (Tri-phủ hỏi :)

— Thánh-tăng trở về Linh-ẩn-tự xa trăm dặm, biết chừng nào trở lại ?

— Bần tăng biết đăng-vân đi chẳng bao lâu.

Dứt lời dùn mình xẹt luồn hắc-khí biến mất, mọi người đều khen là : «Thần-tiên». Tri-Phủ trở về vệ, ngày sau quả-nhiên hòa-thượng ấy trở lại, bần tự biết mình chẳng phải tay đối-thủ với yêu Bạch-thủy-Hồ, nên đổi về lấy bửu-bối, kỳ thật cầu lão.đạc 8, 9 ngàn năm đạo hạnh giúp sức nhưng không được bèn cả giận quyết tới một còn một mất với yêu-tinh, Hòa-thượng vào đinh ra mắt tri-phủ, ngài mừng rỡ bảo dọn cơm tại Mã Vương-miếu Đả-công-quán sẵng-sàng cho thầy ăn ; bữa nay tiếng đồn ra càng vang-động các nơi, nên thiên-hạ nhóm đến coi đông chen chơn không lọt ; tri-phủ cũng giã Tế-Điên cỡi ngựa tới Mã-Vương-miếu, chính đương đi gặp chơn Tế-Điên bét lên ; và xốc tới nắm hàm.thiết ngựa của giả Tế-điên trì lại, chơn Tế-Điên nói :

— Mi dám tới đây mà bắt yêu hả ?

Giả-Tế-Điên thấy thầy kia khùng-điên

chẳng ngờ La-hán giả đã thâu-bỏ Phật-quang, kim-quan và linh-quang, nên giả-Tế-Điên thấy là hạng phàm-phu tục-tử, liền hỏi :

— Kính chào pháp-huynh, (chơn Tế-Điên nói :)

— Ngươi dám cùng ta luận về huynh.đệ sao ?

— Nhường làm anh chẳng vừa ý sao ?

— Ta sợ ông không bằng lòng chớ, mà ông đi đâu đây ?

— Tôi đi bắt yêu.

— Thôi ông đi cho rồi.

Bèn thả hàm-thiết ngựa cho giả Tế-Điên cùng với Tri-phủ tới Mã-Vương-miếu, Vương-Hùng, Lý-Bảo cùng Tế.công vào miếu Mã-Vương gặp quan khao-án ở phủ Thiệu-Hưng tên là Trương-văn-Nguơn, nguyên trước kia có làm khao-án tại huyện Tiêu-Sơn, nên nhận biết Vương-Hùng và Lý-Bảo, liền hỏi :

— Hai vị ban-đầu đi đâu qué đây, cũng được mạnh-giỏi ?

— Cám ơn anh ! chúng-tôi cũng được mạnh-giỏi, hai ta phụng mạng huyện-quan, đem thơ cho quan Thái-Thú, tiến dẫn đến một vị Tế-Công trưởng-lão bắt yêu Bạch-Thủy-hồ.

Trương-văn-Nguơn nghe nói ngạc-nhiên, hỏi :

— Trong phủ chúng-tôi có một vị Tế-công trưởng.lão, sao còn tới một vị Tế-công nào nữa hai anh ?

— Ở tại cửa đây.

Trương.văn-Nguơn bước ra ngoài coi, thấy hòa-thượng ngồi trong bóng tối ngủ ngon-lành ; Vương-Hùng dùng ngón tay chỉ nói :

— Vị hòa-thượng đây nè.

Trương-văn-Nguơn ngó ngoái lại thấy nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hai anh nghe lời tôi đừng trao thơ làm chi, theo tôi xem vị Tế-công trong phủ thiệt là như phật La.Hán, còn ông nầy, nhận ngay là kẻ ăn xin.

Vương-Hùng nói :

— Chúng-tôi phụng mạng lão-gia tới trao thơ, đâu dám bỏ qua, anh vào bẩm lại giùm, Trương-văn-Nguơn hết phép bèn vào trong bẩm lại ; tri-phủ Cố-quốc.Chương đương nói chuyện với giã Tế-Điên ; Trương-văn-Nguơn vào dâng phong-thơ, tri.phủ coi thơ rồi chúm-chiếm cười nói :

— Thánh-tăng coi trên thế-giới có những hạng người ngu-si dám mạo-danh thầy.

Giã-Tế-Điên hỏi :

— Bẩm việc chi vậy Ngài.

— Hiện có tri-huyện Tiêu-Sơn huyện là bạn tôi, lại tiến-dẫn tới một lão Tế-Điên hòa-thượng, thiệt tức cười quá.

Giã Tế-Điên nghe nói giựt mình thầm nói : « Chắc thiệt ổng đến rồi ! » tri-phủ nói :

— Mời ổng vào coi thử.

Lập.tức Trương-văn-Ngươn ra kiếm thì hòa-thượng đã đi mất, kiếm các chỗ thoạt nghe dưới bếp, anh đầu-bếp la :

— Ông cùng hòa-thượng ở đâu vào đây ăn vụng đồ món này để dành cho Tế-Công trưởng-lão đó,

Trương-văn-Ngươn xuống bếp coi, thấy thầy Cùng-hòa-thượng trộm rượu uống và bốc một bốc đồ ăn nhai ngồm-ngoằm ; Trươngvăn-Nguơn nói :

— Quan Thái.Thú của chúng-tôi mời thầy vào.

Tế-Công ừ ! và chạy ù vào trong.

Hồi thứ 126

Chơn giã tăng gặp tại Mã-thần miếu :
Khích đạo-hữu giúp bửu-bối báo-cừu.

TIMSACH.COM.VN

GIÃ-Tế-Điên thấy là ông Cùng.hòa-thượng nắm hàm-thiết ngựa mình hồi nảy, thì hỏi :

— Pháp-huynh pháp.danh gì ?

— Ta là Tế-điên chùa Linh.ẩn, còn ông là ai ?

— Ta cũng là Tế-điên.

— Ông cũng Tế-điên, sao ta không thấy tới lui chùa ?

— Ông cũng không cần thấy hay là không thấy.

Dứt lời liền nhảy lên pháp-thai làm phép, nói :

— Ai tài-phép cao là chơn-thiệt.

— Cũng được ! nhưng cần hơn trước ăn cơm rồi sẽ hay, vì việc quan ngàn dặm cũng mõi bụng rồi, dọn cơm rượu ăn !

Tri-phủ lập-tức bảo dọn cơm rượu lên, hòa-thượng bốc một bốc đồ ăn bước lại mời tri-phủ : — « Ngài ăn nắm nầy »

Tri-phủ thấy năm ngón tay của hòa-thượng như than, vội.vàng nói :

— Mời thầy ăn !

Hòa-thượng ngốn và uống rượu một hơi là hết sạch đồ ăn và rượu ; xong rồi Tri-phủ, chơn Tế-điên đi tới pháp-thai, thiên.hạ hu lại coi chật-nghẹt ; giã Tế.điên nói :

— Mời pháp-huynh lên thai làm phép bắt yêu.

— Ta không biết làm sao bắt yêu, để ta bắt thang leo lên.

Giã-Tế-điên nhúng chơn nhảy lên đài, còn chơn Tế-điên lo bắt thang leo lên, giã Tế-điên nói :

— Huynh đốt nhang trước đi ?

Tế-công cầm nhang đốt ; giã Tế-Điên nói :

— Huynh chúc cầu đảo-cáo đi !

— Đảo cáo cái gì ?

TIMSACH.COM.VN

— Trong tâm huynh có chi, thì đảo cáo nấy.

— Ta nghèo !

— Nghèo không ai đếm tới.

— Ta đói !

— Huynh tới đây thì-triển pháp-thuật niệm chú bắt yêu, không nên cợt-giỡn chớ.

— Ta chẳng biết ! bèn cấm nhang vào lư-hương, chơn Tế-công nhảy càn xuống pháp-thai, liền gặp Hồ-tú-Chương và Tôn.đạo-Toàn, hai người hỏi :

— Sư.phụ sao không đoái tới việc bắt yêu ?

— Hai ngươi tới sớm tiện lắm, chúng-ta tự có bổn phận, đã có người tài-năng hơn chúng-ta bắt yêu, chúng-ta trà trộn trong đám đông coi chơi, ta trước kia dạy Tôn-đạo một câu chú, Ân, mà ni bắt mê hồng, Ân, sắc lịnh hích, còn còn nhớ không ?

— Bạch con nhớ,

— Con còn nhớ giỏi lắm ! hãy cầm kiếm đứng trên bờ hồ chỉ xuống nước, niệm chú của ta dạy đó, cho nước hồ không dâng lên, nếu không nước tràng lên ngập chết lê-dân hết.

Tôn-đạo-Toàn gặt đầu xin vâng ; lúc ấy giã Tế-điên đứng trên pháp.đài thấy chơn Tế-Điên xuống thai trà-trộn trong đám đông, thì cười một cách khinh-bỉ, giã Tế-điên đứng trên đài vẻ ba đạo linh-phù ; đốt thả xuống nước, nghe dưới nước tiếng sôi trào như trâu rống, sóng lớn nổi lên ầm-ầm, dưới xẹt lên hai luồng âm-dương-khí thẳng tới pháp-đài ; giã Tế-điên hả miệng hà luồng hắc-khí ra gàn hai luồng âm-dương-khí dừn lại, giả Tế-Điên kém đạo hạnh hơn yêu-tinh, nên luồng hắc-khí lần-lần hạ xuống muốn hồi về ; giã Tế-Điên trong cơn nguy-cấp, nghe niệm : « Vô-lượng Phật » và niệm : «Vô-lượng Thọ Phật » hai lão-đạo bước tới.

Nguyên Tam.thanh-Quán có một lão-đạo hiệu là Oan-Ương đạo Trương-đạo-Lăng cùng Chừ-đạo-Duyên thương-mến nhau ; Chừ.đạo.Duyên biết trong miễu gia có bửu-bối trấn. Quán kêu là cờ Càn-Khôn điên-đảo mê lộ-kỳ, bất luận là tinh-linh bực nào, phất qua một cái thì hiện nguyên hình, bực kim-giáp-thần gặp cờ nầy phất cũng nhào, nếu hạng phàm-phu tục-tử thì tam hồn thất phách phải tiêu-tan.

Một hôm Chừ-đạo-Duyên tới Tam-thanh-quán, giáp mặt Trương-đạo-Lăng, thuật lại việc bị Tế-điên hòa-thượng khi-nhục mình ; hiện Tôn.đạo-Toàn còn làm nhục cho Tam-thanh-giáo, nhận hòa-thượng đó làm thầy. Chừ.đạo-Duyên nói :

— Tôi đến cầu huynh-trưỡng giúp tôi báo cừu tiết-hận.

Trương.đạo-Lăng nói :

— Việc nầy anh chẳng dám trả lời, vì các tiền-bối để lại cờ Càn.Khôn điên-đảo mê lộ nầy để làm của bảo trấn quán, lúc trước có mãng-xà-tinh tới trộm mà lấy không được ; lại có một con Bích-hổ-tinh cũng tới trộm lấy, nhưng lúc ấy có thầy anh ở cho hay, nó lấy cũng không được, nay vô cớ đâu dám làm kinh-động ; em đi thỉnh bực cao-minh khác hay hơn.

— Anh với tôi là tri-kỷ nhau, dầu chết cũng không nại gì, huynh-trưỡng nay từ-bi ra sức giúp tôi.

Trương-đạo-Lăng thấy bạn năn-nĩ ai-cầu quá cầm lòng không đặng, nói :

— Thôi để ta cùng đi với em một phen là xong.

Liền lấy cờ Càn-Khôn điên-đảo mê lộ giắt vào lưng cùng đi với Chừ-đạo-Duyên xuống núi ; trong ngày ấy đã tới Lâm-An, vào chùa Linh-ẩn kiếm Tế-điên ; thầy coi cửa sơn-môn nói :

— Có người thỉnh Tế-điên lên Bạch.Thủy-hồ bắt yêu.

Hai người nhấm Bạch-Thủy-hồ thẳng tới quyết rược

TIMSACH.COM.VN

theo Tế-điên và Tòn-đạo-Toàn mà tàn sát hết. Một ngày kia hai người vừa tới cửa Đông phủ Thiệu-Hưng, gặp lúc thiên-hạ nhóm coi đông chen chơn không lọt, bàng tán nhau rằng:

— Tế-công trưởng-lão bắt yêu tại Bạch-Thủy-hồ.

Hai người lại gần pháp-đài thấy không phải thiệt Tế-điên, Trương-đạo-Lăng nói:

— Hiền-đệ lại coi! anh toán cho Tế-điên ở trên pháp-đài bắt yêu-tinh đó cũng là yêu-tinh, yêu-tinh trở bắt yêu-tinh việc ấy cũng ngộ chớ!

— Hai anh-em mình ra tài giúp yêu-tinh trên pháp-đài mà bắt yêu-tinh dưới hồ; còn huynh-trưởng phất cờ bửu-bối mê-lộ bắt Tế-điên, cây Châu-thiên liệt hỏa kiếm của tôi là bửu-bối của thầy tôi, năng thâu Thiên-hỏa, địa-hỏa, nhơn-hỏa, tam muội chơn-hỏa, có thể bắt yêu dễ-dàng.

Hai người thương-lượng nhau rồi, nhảy lên pháp-đài nói:

— Thầy đừng sợ! có anh-em chúng tôi giúp cho thầy mà bắt yêu.

Giả Tế-điên đương cơn nguy-cấp, hận không ai giúp mình, may đâu nghe có tiếng trợ giúp, thì vội-vàng nói:

— Hai vị Chân-nhân từ-bi bắt yêu-tinh, đặng trừ hại cho lê-dân!

Chữ-đạo-Duyên nói:

— Huynh-trưởng coi đây.

Liền vẻ ba đạo linh-phù dán trên mũi Châu-thiên liệt hỏa kiếm, nói:

— Đạo linh phù nầy tiêu xuống dưới nước, kêu yêu-tinh lên hiện nguyên hình.

Tự-đắc cho mình là tài cao, đốt bùa lên, miệng niệm lăm-răm rằng: «Sắc lịnh hích» quây một vòng, nghe phưởng.

phất như có ai thò tay giựt kiếm, lia khỏi tay và rớt luôn dưới hồ; Chữ-đạo-Duyên xum chơn muốn nhảo luôn, kêu hoảng:

— Huynh-trưởng ơi! chẳng xong! bửu-bối tôi đã mất rồi.

— Ai bảo em hay can-thiệp việc người, đồi bắt yêu nên mất kiếm tự-nhiên, chúng-ta lo đi kiếm Tế-Điên.

Chữ-đạo-Duyên dành nhảy xuống pháp-thai, hai người cầm đầu chạy trở lại; chính đương đi thấy hai người tráng-đinh đàng trước đi tới, một vị mặt xanh râu đỏ, mặc đồ tía, một người mặt trắng mặc đồ châm; chẳng ai đâu là chính là Lôi-Minh và Trần-Lương; hai người từ Tiền-Nguyệt-đồn đi tìm Tế-Công, thấy đông vào xem gặp hai lão-đạo; Lôi-Minh vọt miệng hỏi:

— Phải hai đạo-gia ở Bạch-Thủy-hồ hay chăng?

— Phải.

— Ông thấy bắt yêu ở đấy phải thiệt Tế-công không?

Chữ-đạo-Duyên ngạc-nhiên hỏi:

— Hai người có quen với Tế-điên không mà hỏi thăm?

— Tế-điên là thầy của chúng-tôi.

Chữ-đạo-Duyên nghe nói «sạch» một tiếng, nói:

— Hai người là đồ-đệ của Tế-điên càng hay, ta tình kiếm ông không được lại gặp hai người, Trương-đạo-huynh trao bửu-kiếm cho tôi giết hai thằng nầy.

Trương-đạo-Lăng nói:

— Hà tất em phải hạ thủ, em hãy coi chỗ lợi-hại của cờ Càn-khôn điên-đảo mê lộ của anh.

Dứt lời phất cờ qua, trong miệng niệm lăm-thăm; hai anh-em Trần-Lương thấy trời nghiên đất đổ xoay-xăm mặt-

TIMSACH.COM.VN

mày ; Trần-Lượng mắng lớn rằng :

— Lão-đạo súc-sanh ! hai ông không cừu-oán chi-mi ; vô cớ mi công-đối với hai ông, ta chém đầu hai đứa bây mới lại gan cho.

Lôi-Minh và Trần-Lượng muốn rút đao ra, nhưng thân không tự chủ, xoay-xầm mặt-mày ngã nằm dài dưới đất, chẳng cựa động dặng ; Trương-đạo-Lăng cuống cờ lại, cười ngất nói :

— Hiền-đệ có thấy chưa ?

Thấy rồi ! thiệt là hữu-hối linh qui quá !

— Bây giờ kiếm không gặp Tế-công, giết hai đứa đồ-đệ nó cũng báo cừu được nữa phần.

Liền trao kiếm cho Chử-đạo-Duyên, vừa muốn chém hai vị anh-hùng nghe tiếng hét vang bên kia rằng :

Bọn bây cả gan ! toan giết đồ-đệ ta ; có ta tới cùng bây thử tài cao thấp.

Tế-công thiền-sư xóc tới.

Hồi Thứ 127

Giữa rừng tòng toan thử Mê-lộ-kỳ. Phi-Long thành-tâm bái Thánh-Tăng.

LÃO-đạo Chử-đạo-Duyên đương muốn chém Lôi-Minh và Trần-Lượng ; Tế-Công thiền-sư đi tới hắn liền kêu Trương-đạo-Lăng nói :

— Đạo-huynh ! Tế-điên tới kia.

— Để đó cho ta.

Thò tay rút cây cờ càn-khôn điên-đảo mê-lộ kỳ, nói

— Tế-điên ? mi có biết sơn-nhơn không ? (hòa-thượng nói :)

— Chử-đạo-Duyên với ta cừu-oán nhau, chớ đồ đệ ta nó có lầm-lỗi chi với mi ; muốn nói gì thì nói với ta cũng được.

Hòa-thượng bước lại cho một cục thuốc hai người uống mạnh lại như thường ; hai vị anh-hùng hỏi :

— Sư-phụ tính đi đâu đây ?

— Hai con đừng quản tới việc này, thằng tới Bạch-Thủy-hồ chờ thầy một chút thầy sẽ tới đây.

Hai người đi rồi hòa-thượng mới nói :

— Hai lão-đạo tính làm gì ta ?

— Hòa-thượng vô cớ lại khinh khi người (Trương-đạo-Lăng nói :) Tam-Thanh-giáo, nay sơn-nhơn tới tìm, mi có nhận biết lầu-hối của Sơn-nhơn không ?

— Ta dư biết nó mà.

— Mi đã biết ta lợi-hại thì qui xuống lạy và xưng hô ba tiếng « Tổ-sư-gia » ta nhiêu cho mi khỏi chết, nếu không ta phất cờ thì mạng mi đi tuyệt.

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Ta kêu mi ba tiếng « con ơi ! »

Trương-đạo-Lăng nghe nói nổi giận phất cờ mê-lộ-kỳ, miệng niệm lâm-râm, thấy hòa-thượng đi xiêng qua ngã lại ; lão-đạo nói : « Sắc linh hích » Hòa-thượng ngã nằm dài dưới đất, Trương-đạo-Lăng nói :

— Hiền-đệ thấy chưa ! anh đã làm nhào hòa-thượng rồi đó, em giết hay là ta ? Chử-đạo-Duyên hầm-hầm cầm kiếm lại nhắm chơn ống hòa-thượng chém xuống, tiếng kêu « rền-rền » văng nhân lửa ; Chử-đạo-Duyên nói :

— Hòa-thượng gồng khá quá ! (Trương-đạo-Lăng nói

TIMSACH.COM.VN

— Đây chẳng phải là hòa-thượng.

Dứt lời coi lại là nữa cối đá, chẳng thấy tung-tích hòa-thượng ở đâu, Trương-đạo-Lăng nói :

— Đây là phép « Thế hành na-di đại ban-vận » hòa-thượng đây tài-phép không vừa gì, bửu-bối ta không thể bắt nó được, đạo-hạnh nó quá cao hơn hai đứa mình, chúng-ta không phải là tay đối thủ với nó, phải thỉnh được tay cao-cường mới bắt nó được.

Chử-đạo-Duyên hỏi :

— Thưa huynh-trưởng ! thỉnh ai bây giờ ?

— Yêu-cầu thầy em giúp sức, chẳng được thì đi thỉnh Khâm.Ly Chân-Nhân ở núi Bát-Quái là Lỗ-tu-Chơn. Ngài có bửu-bối trấn-quán tên là Càn-khôn Tỷ-Ngọ Hồ-Nguơn phiệt-chẳng luận là yêu-tinh chi, nếu thâu vào đó thì một giờ ba khắc biến thành máu-mủ, bực kim-tiên thâu vào thì tiêu hết đạo.hạnh, bực La-Hán thâu vào thì tiêu-tan hết kim-quang.

Chử-đạo-Duyên suy.nghĩ một hồi nói :

— Thế thì cũng được ! hai ta qua núi Bát.Quái thỉnh Chân-Nhân thử.

Còn hòa.thượng tá độn-pháp trở lại Bạch-Thủy-hồ, tới mé Lỗ Lôi-Minh và Trần-Lượng bước lại hành lễ nói :

— Mông ơn sư-phụ cứu mạng, bằng không chúng-tôi đã chết trong tay hai lão-đạo. Bạch thầy ! vị hòa-thượng bắt yêu trên thai đó là ai ?

— Đấy là giả Tế-điên.

— Tại sao Tế-điên còn có giả ?

— Đấy là tự-nhiên, hai người coi, tên giả Tế-điên ấy ngoy rồi.

Lôi.Minh và Trần - Lượng thấy hai luồng âm-dương-khí dưới hồ xẹt lên, đàn-áp luồng hắc-khí giảm lần còn chừng một thước, trong khoảng-khắc lại nhỏ bớt lần, đến chừng luồng hắc-khí tan hết ; luồng âm-dương-khí quộng luôn hắc-khí luôn xuống hồ mất, thì 500 đạo-hạnh kia đã tiêu hết ; thấy giả Tế-điên mồ-hôi ra ướt đầm, nhẩu xuống pháp-thai nghe độp-độp ; Tế-công thiền-sư thấy trong lòng bất nhẫn, bèn niệm : A-Di-Đà Phật » mò lưng lấy mão ra đội lên, và cột dây nhung-điều lại cứng, nói :

— Lôi-Minh và Trần-Lượng hai con qua hiên phố mà đụt mưa, thầy mắc việc.

Hai vị anh-hùng lại mé hiên phố mà đứng ; hòa-thượng cung kính xá hướng Tây Bắc ba cái, rồi bước lại mái hiên mà đứng ; phút chút thì mây đen vần-vũ bủa vãng hướng Tây-Bắc, hướng Đông-Nam mù-mịt, tiếng sấm nổ vang-dội ; mưa đổ xuống cùng lúc cùng tợ tiếng sấm sượt tinh, nghe ầm-ĩ ; lúc ấy luồng âm-dương-khí thâu xẻ dài nước ; giả Tế-điên cũng yêu-tinh nên ở trên thai cũng sợ sấm sét, tự tính chọn người có đức lớn mà núp cho khỏi nạn sấm-sét, tính chỉ có tri-phủ Cố-quốc-Chương là quan tử phẩm trong tràn, chắc có thể mình núp nhờ được ; giả Tế-Điên tính lại quan tri-phủ, thoạt nhiên ngó qua phía Tây thấy lão Càng-hòa-thượng vuốt đầu phóng ra ba đạo kim-quang, mình cao mười trượng, đầu như cái đấu, mình mặc áo thêu bông ứng quang chói ngời, hai chơn đứng trên vừng quang đỏ, rõ-ràng là vị Tri-Giác La-Hán, giả Tế-điên vội-vàng tới trước chơn Tế-điên, nói :

— Bạch Thánh-tăng từ-bi cứu mạng con !

Hòa-thượng vén tăng-bào nói :

— Vào đây ngồi cho chính kẻo sét đánh chết nhé.

Lúc ấy cuồn phong thổi dậy mưa to đổ xuống như cầm tĩnh đổ, thiên.hạ đi coi chạy lăn-xăn kiếm chỗ chui-đụt, còn tri-phủ ở trên thai xuống không được, chính mắt ngài thấy hòa-thượng trên pháp-thai chạy lại ngồi trong tăng-bào

lão cùng hòa-thượng, tri-phủ trong tâm lấy làm buồn, lúc ấy nghe tiếng sấm nổ vang, sét nhán sáng trời, một tiếng nổ long trời long đất, nhưng đánh không được con yêu ở dưới hồ, Tế-Công ăn linh-quang ngài biết, nói :

— Hay cho con quái này cũng dữ thật, giả Tế-điên ra đây ta mượn một việc.

— Bạch Thánh-tăng tôi không đám ra, sợ sét đánh nát thây.

— Không sao ! lấy mão ta đội lên thì không sao hồng sợ.

Lúc nầy yêu-tinh ở dưới hồ bị sét đánh mê-mang, trên đầu nó trùm một tấm mãnh bố, là đồ ô-uế của phụ-nhơn trải ngồi, nên Lôi sét đánh không được nó, ngươi xuống dưới đài hồ đó lấy tấm bố ấy đi, thì lôi mới đánh nó được.

Giả-Tế-điên đội mão của Tế-công lên chạy tới mé hồ đứng xuống nước lặng chỉ đài hồ, tri-phủ ngó thấy rõ ràng, phút-chút nghe một tiếng sấm nổ lay trời động đất, kế mưa tầm-tã bót, nghe dưới nước hồ trào lên ùng-ục, yêu nổi lên thiên-hạ thấy là rồng, hai con mắt chẳng có; có hai cái chưn dài trên 30 mấy trượng, mình không có vảy tục gọi nó là cù đống rồng; là đại-hoạn của thiên-hạ, nay bị sét đánh chết và mưa tạnh ôn; tri-huyện biết do pháp-thuật của Cùng-hòa-thượng thỉnh tới, ngài xuống pháp-thai bước lại xá Tế-công nói :

— Thánh-tăng Phật-pháp vô biên, đệ-tử quá cảm-niệm, thỉnh Thánh-tăng đến vệ-môn một phen. (hòa-thượng nói :)

— Quan Thái-Thú bảo người khiên con cù ấy về, vì cặp mắt nó có hai hột ngọc ly-thủy-châu, ở tai hai trái cật của nó toàn những báu vô giá; toàn thể-cốt nó đều là châu-ngọc, hai cái móng chưn nó là ngọc khâm-khuyết, ngài lấy hết châu-ngọc trong thân nó thì giàu không thua vì địch-quốc

Tri-phủ nghe nói mừng-rỡ phi-thường, liền phân-phủ đem ngựa của giả Tế-Điên cởi lại cho Thánh-tăng, thủ-hạ đạ rằn ; Hồ-tù-Chương một bên đó bước lại nói :

— Bạch Thánh-tăng tôi vệ-môn, còn tôi xin về nhà chờ thầy.

Hòa-thượng gật đầu ; Lôi-Minh, Trần-Lượng và Tôn-đạo-Toàn đi theo hai bên Tế-công ; hòa-thượng ngồi trên ngựa đi song-song với ngựa tri-phủ, vừa tới cửa Đông phủ Thiệu-Hưng, bỗt nhiên con ngựa của Tế-công cởi hi lên nhắm hướng Bắc nhảy sãi, tri-phủ lật-đật bảo người kèm ngựa lại, chúng quan-nhơn la cẳng ngựa lại ; nhưng không ai cẳng ngăn ngựa dừng được ; ngựa của hòa-thượng nhắm hướng Bắc sãi tới, Lôi-Minh, Trần-Lượng và Tôn-đạo-Toàn rượt theo, con ngựa của hòa-thượng chạy như bay được 20 ngoài dặm đường, hòa-thượng nói :

— Thằng nầy theo cợt-giỡn ta chớ.

Chạy một đỗi đường tới rừng nghe có tiếng niệm « A-Di-Đà Phật ! » bạch sư-phụ ngừng lại, đệ-tử trả tăng-mạo lại cho thầy.

Tế-công coi lại là giả Tế-điên, giả Tế-điên đây xuất hiện từ đâu :

Nguyên ở Chánh-Nam phủ Thiệu-Hưng có một tòa núi Cối-Kê, một tiều-phu tên là Lý-Vân, có chí hiếu học ở dưới chưn núi ấy nhưng thời-vận không tốt phải chịu cảnh nghèo, không đủ sức ăn học, Lý-Vân phụng-thờ mẹ già rất chí hiếu, hàng ngày đốn củi bán mà độ nhựt ; mỗi ngày gánh hai gánh củi, một gánh bán mua gạo ăn, còn một gánh thì để mình nấu-nướng ; một ngày kia cậu đề gánh lên vai xách búa lên núi đốn củi, vừa đi tới núi gặp một con mãng-xà thật to, dài có hơn 10 trượng, cặp mắt tợ hai chòng đèn, hả miệng như chậu máu, Lý-Vân sợ quá hồn bất phụ thể, quăn

gánh và búa chạy trở về nhà, sợ rung lập-cập, mẫu thân chàng thấy lấy làm lạ hỏi :

— Sao vậy con ?

— Lý-Vân thuật lại việc gặp mãng-xà tính cảng đường lên núi cho mẹ nghe, bà mẹ nói :

— Gánh búa mất không đáng kể, miễng là con còn mạnh giỏi hui-húc với mẹ là đủ.

Ngày kế Lý-Vân tính đi đốn củi, vì trong nhà gần hết gạo, phải ra chợ mượn đôi gánh và búa thẳng lên núi Cối-Kê, lần tới chơn núi thấy mãng-xà cũng còn nằm đó, kinh-hải quăng gánh búa chạy về mặt-mày biến sắc, bà thấy vậy hỏi :

— Lý-Vân ! con làm gì kinh-mang quá thế ?

— Thưa mẹ ! đại mãng-xà cũng còn nằm ở đó.

— Thôi đừng đi nữa con.

Nghỉ luôn một ngày ấy, qua ngày kế gạo không còn một hột, không đi phải đói, liều mạng tới chưn núi lượm gánh búa ; đại mãng-xà vẫn nằm tự nhiên không lay động ; Lý-Vân đi theo một bên mãng-xà mà vào núi đốn củi, gánh củi trở về nhà cũng đi qua một bên mãng-xà ; đại mãng-xà kia cũng không day-trở ; về sau tiếng đồn ra tới tai tri-huyện Cối-Kê, Ngài thân-hành tới nơi cúng-tế đại mãng-xà, đốt hương vái :

— Đại mãng-xà ! có lòng đạo-đức tu-hành, nếu tìm trong núi sâu động-phủ tham-tu, mau thành chánh-quả, và khỏi rối lòng nhơn-dân.

Tất nhiên nổi một trận gió, đại mãng-xà bay bổng giữa trời không ; hướng về một tòa sơn-động, trong động có một luồng yêu-khí ; đại mãng-xà dùn mình biến ra một người đạo-sĩ, mặc toàn đồ chàm, tới cửa động coi tình-thế

TIMSACH.COM.VN

thể nào ; thấy trong ấy có một vị hòa-thượng đương ngồi thiền tham-tu, lão-đạo nói :

— Kính chào đạo-huynh. (Hòa-thượng kia hỏi :)

— Đạo-huynh từ đâu đến đây ?

Mãng-lão-đạo nói :

— Tôi ở tại núi Hỗ-kỳ tham tu tại Thiền-gia Viện, lúc đó nương-đồ với người ; hiện nay tôi không chỗ an thân, sư-huynh pháp-danh là chi ? ở đây làm gì ?

— Tôi là Phi-long-tăng, tu chơn luyện tánh trong động nầy, xin lãnh giáo đạo huynh cho biết pháp-danh gì, tu ở động nào ? được bao lâu rồi ?

— Tôi được tám ngàn mấy năm đạo-hạnh, còn đạo-huynh được bao nhiêu năm công-đức ?

— Tôi có 5000 năm đạo-hạnh, trong 5000 năm ấy tôi làm nhiều việc công-đức, tôi thường xuống núi cho bùa nước trị bịnh cứu người, chẳng ở thường trong động, đạo-huynh tính chẳng đi đâu thì ở trong động với tôi tu-hành nhau có bạn.

— Như thế được lắm, cám ơn anh !

Bèn cùng Phi-long-tăng ở đó tu-hành, hai người thường bàng luận đạo-đức nhau, một hôm hòa-thượng nói :

— Đạo-huynh ở trong động mà tịnh-dưởng, tôi muốn xuống núi làm việc công-đức.

— Anh tự-tiện đi, tôi không thích làm công-đức, tôi thích tham tinh bái đầu ; chuyên chánh tu-hành, chỉ cầu không tội-lỗi thôi.

Hòa-thượng xuống núi trị bịnh cứu người ; nghe nói yêu-tinh ở Bạch-thủy-hồ nhiễu-hại lê-dân ; Phi-long-tăng thầm nghỉ : « Tri-phủ dân bằng thỉnh người bắt yêu, ta muốn trừ yêu-tinh cũng được một phần công-đức ; nhưng muốn tri-phủ cung-kính, thì mình giả Tế-điên-tăng là bực cô danh cao-cả

hiện đời ; nhưng không biết Tế-điên hình-giân thể ... ...ào ; phỏng định Tế-điên là một vị Đại La-Hán, nên biến ra ... một vị đại hòa-thượng, mặt đỏ, mặc đạo-bào vàng ; lúc ra ... ...ắt tri-phủ quả được cung-kĩnh ; chẳng ngờ khi bắt yêu thì ... hắn cự chẳng thấu với yêu-tinh ở dưới hồ ; hắn đối về miểu ... ...ấy bửu-bốt, kỳ-thật trở về núi, yêu cầu mãng-lão-đạo giúp sức ... ...c mình bắt yêu cứu dân, mãng-lão-đạo không chịu đi, hắn cá... ...m tức trở lại hồ bắt yêu.

Ngày kế hắn liều mạng tranh-đấu với ... yêu-tinh, may ra gặp chơn Tế-công tiếp cứu ; nó thầm nghĩ : « Tế-công ... là bực La-Hán, mình thừa cơ-hội nầy nhận Thánh-tăng làm thầy, có thể học thêm nhiều pháp-thuật ; Tế-công bảo hắn đội mão lặn xuống hồ giựt lấy mãnh bố của phụ-nhơn ngồi đáy trên đầu cù, thiên lôi mới sét đánh yêu được ; Phi-Long tăng núp thấy tri-phủ bảo đem ngựa cho Tế-công, thỉnh về Vệ-môn, nó lên đánh ngựa của Tế-công cởi chạy qua phía Bắc, tự ở trong rừng bước ra nói :

— Bạch Thánh-tăng dừng lại, đệ-tử trả cái mão lại cho thầy, và cầu thầy phát lòng từ-bi thâu đệ-tử làm đồ-đệ.

Tế-công thiền-sư coi lại là giã Tế-điên, thì cười ngất nói :

— Ngươi muốn nhận ta làm thầy, thì cho ta coi ngươi vật gì biến hình.

Giã Tế-công gặt đầu và lấy mão trao cho Tế-công, tiếp dùn mình hiện nguyên hình ; Tế-công thấy một con vật dài 20 mấy trượng, có 12 cái chưn, tức là phi-long. Tế-công coi rỏ rồi nói :

— Ngươi muốn nhận ta làm thầy, nhưng ta không thân ngươi vì chúng hòa-thượng toàn là người, không có lý súc-loại làm hòa-thượng được.

Phi-Long-tăng gầm lên nói :

— Thánh-tăng xin mở lượng từ-bi thâu đệ-tử nhờ.

— Ngươi muốn nhận ta làm thầy cũng được, bây giờ ta đốt cho ngươi chết, đầu thai lên con người, lớn khôn ta sẽ thâu làm đồ-đệ mới tiện.

— Lửa đốt tôi chịu không nổi.

— Chẳng chịu đốt, thì ta ôm đá đập cho ngươi chết bỏ xát ấy ?

— Tôi không nỡ bỏ cái thân 5000 năm đạo hạnh nầy.

— Nếu tiếc thân ngươi thì ta không thâu làm đồ-đệ.

Phi-Long lúc ấy dùn mình biến mất, con ngựa của Tế-công cởi giựt mình chạy nữa ; Tế-công nói :

— Thằng nầy theo phá tao hoài mậy ?

Tế-công ngồi trên ngựa đang đi, thoạt nhân lên thấy hiện ra một vị hòa-thượng giống inh khuôn như Tế-công, bước lại trước Tế-công, hỏi :

— Sư-phụ thâu tôi hay không ?

— Thôi ! để hòa-thượng thâu ngươi làm đồ-đệ và bước lại đây.

Tế-công lấy tay vỗ thiên-linh-cái Phi-Long thọ ký rằng :

— Ngươi đắc đạo ở Thiệu-Hưng Nam, xuất-gia tu-hành trên núi Cối-Kê, được thần-thông quảng-đại, thí thuốc cứu kẻ nghèo-nàn, tu-hành 5000 năm đạo-hạnh tại động Phi-Long, lạy bần-tăng phú cho pháp-danh là Ngộ-Thiền.

Tiểu-hòa-thượng liền lạy tạ ơn Tế-công, Tế-công nói :

— Đồ-đệ hảy đi theo ta.

Hai thầy trò đi trở lại gặp Lôi-Minh, Trần-Lượng và Tôn-đạo-Toàn đi tới, vọi vọi thấy, Lôi-Minh nói :

— Lão tam ! coi sư-phụ mình làm phép phân thân kia.

TIMSACH.COM.VN

Tôn-đạo-Toàn nói :

— Không phải ! ông cùng hòa-thượng đứng phía Đông là giả Tế-điên biến ra còn sư-phụ mình đứng ở phía Tây.

Lôi-Minh nói :

— Tại sao anh coi ra được ?

— Ta lấy nước bùa rửa mắt nên coi ra được, vì gia trên đầu có hắc-khí là yêu-tinh biến hình.

Dứt lời thì đi đã gần tới, Tế-công nói :

— Lôi-Minh, Trần-Lượng và Ngộ-Chơn lại ra mắt sư-huynh của các ngươi, ta thâu nó làm đồ-đệ đặt pháp-danh là Ngộ-Thiền.

Lôi-Minh và Trần-Lượng nói :

— Bạch sư-phụ ! thâu đồ-đệ cũng có người trước kẻ sau chớ ; chúng-tôi được thâu trước, còn gia mới nhập môn, sao thầy dạy kêu gia bằng sư-huynh ?

— Chẳng luận là thâu trước thâu sau, đạo-hạnh nó cao hơn các ngươi.

Lôi-Minh, Trần-Lượng bước lại đặng sánh với Ngộ-Thiền ; Ngộ-Thiền chạy lánh qua một bên ; Tế-công hỏi :

— Sao đồ-đệ lại chạy ?

— Bạch sư-phụ ! con không ý chi khác, chỉ thân con thấp nhỏ, sợ hai người xô-đánh thình-lình chẳng tiện. (Lôi-Minh nói :)

— Anh lẻo mép quá ! (Tế-công quở :)

— Anh em không nên cãu-cọ nhau, đồng nhau đi.

Thầy trò 5 người đồng tới trí-phủ vệ-môn, Tế-công xuống ngựa, kéo nhau thẳng vào thơ-phòng, trí-phủ Cố-quốc-Chương thấy ngạc-nhiên, hỏi :

— Vị nào là Tế-công ?

— Nó là đồ-đệ tôi cải đầu hoán diện không ai nhận biết được.

— Tế ra là Tiền-sư-phụ ! mời ngồi !!

Tức thì cả bọn ngồi, có gia-nhơn hiến trà lên, trí-phủ dạy dọn hai mâm cơm rượu ; Lôi-Minh, Trần-Lượng, Ngộ-Chơn và Ngộ-Thiền bốn người ngồi một mâm, trí-phủ cùng Tế-công uống rượu nói chuyện nhau một hồi ; đương ăn-uống có gia-nhơn cầm phong-thơ bước vào nói :

— Bẩm thơ nhà của ngài gởi sang có việc gấp, thỉnh Ngài mở xem.

Trí-phủ tiếp thơ mở ra xem thở dài nói :

— Thánh-tăng ! thầy coi, quan-vật tôi thiệt xấu quá.

— Việc gì vậy ?

— Hiện tại nhà tôi còn một mẹ già, nay đã 70 tuổi ngoài, lâm chứng bịnh trầm-trọng, một khi mẹ tôi chết tức nhiên tôi phải nghỉ mà thủ chế.

Hòa-thượng ấn linh-quang coi kỹ rồi nói :

— Không sao, tôi có thuốc cho bà uống có thể sống thêm vài năm.

— Có thuốc cũng không thế nào cho uống được, vì nhà tôi cách đây xa hơn 1800 dặm, tới lui phải một tháng đường, có thuốc cũng không biết làm sao.

— Tôi sai đồ-đệ tôi nó đem thuốc đến nhà Ngài cho, Ngộ-Thiền lại đây thầy bảo.

— Con ứng-hầu sư-phụ.

— Thầy phải con đem thuốc đến nhà quan Thái-thú, con định chừng mấy ngày mới về.

Ngộ-Thiền hỏi trí-phủ :

— Nhà ngài phải ở Sơn-đông không ?

TIMSACH.COM.VN

— Phải.

— Nếu không có điều chi trở-ngại thì tôi đi về chừng hai giờ.

Tri-phủ nghe nói trong lòng khó tin, nên cố ý thử rằng :

— Thiếu sư-gia nếu thiệt đi và về được hai giờ; để bản chức viết thơ gởi theo và lấy xâu chuỗi báu treo trong nhà đem về giùm tôi.

Tế-công trao cho Ngộ-Thiền một cục thuốc, Ngộ-Thiền bạch thầy ra đi, Tế công nói :

— Con lo đi cho chóng.

Ngộ-Thiền ra khỏi cửa quày trở lại nói :

— Bạch thầy, con không đi.

— Sao thế?

— Thầy nghĩ coi, tri-phủ ỷ làm lớn, con đem thuốc một quãng đường xa, ổng không tiễn chơn, tuồn như ổng không cần nên tôi không đi.

Tri-phủ nói :

— Ấy là chỗ sơ-thất của tôi, tiểu-sư-phụ đừng lấy làm lạ để tôi tiễn chơn tiểu-sư-phụ đi.

Ngộ-Thiền mới chịu ra đi, tri-phủ vừa đưa ra khỏi cửa vừa nói :

— Làm nhọc lòng tiểu-sư-phụ quá!

Ngộ-Thiền vỗ đầu xẹt ra luồng khói và biến mất.

Thoạt nghe phía trong một tiếng rốn vang-động, nguyên ra tên đầu bếp hưng một mâm bốn món đồ ăn bước tới cửa nhà, gặp tiểu-hòa-thượng vỗ đầu xẹt ra một luồng khói và biến mất, thì sợ hải rung-rẩy ném luôn mâm bỏ hết ; nhưng tri-phủ giả đò không thấy ; trở vô bội-đãi Tế-công.

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ 128

Tào Nga giang Lôi, Trần đi tặc thuyền.
Ác-nô rủ tặc hại chủ mình.

TẾ-công thiền-sư đang ngồi nống rượu, thoãn-nhiên bất dùn mình, bèn tự ấn linh-quang chiếu-toán ra mới rõ, liền đứng dậy kêu Lôi.Minh, Trần.Lượng đến chỗ vắn, hòa thượng nói :

— Lôi, Trần, hai người phải là đồ-đệ ta không?

— Vì sao sư-phụ lại hỏi kỳ thế?

— Ta cứu hai ngươi mấy lần? và đãi tử-tế chăng?

— Thầy cứu hai tôi nhiều lần rồi, và đãi chúng tôi đồng như [illegible], không thấy có điều chi đạo bạc, nhưng chất chứa trong lòng chúng tôi chẳng nài.

— Thầy một phen đến Bạch-Thủy-hồ bắt yên, hai là trở về huyện Thiên-đài, thăm ông cậu, hiện cậu tôi phải biền-huynh Vương-Toàn cùng với quản-gia già đi kiếm tôi, hữa nay chủ tớ biểu-huynh tôi đi lấm ghe kẻ cướp, tới chánh.Ngọ thì mang hai người chẳng còn, hai đồ-đệ phải cầu-kiếp ra khỏi phủ Thiệu-Hưng dài theo mé sông thẳng qua hướng Tây, tới Tào-Nga-giang, giữa sông có một chiếc thuyền ấy là tặc-thuyền, gặp người văn-sanh công-tử trẻ là sư-bá của hai người, với ông quản-gia già Lý-Phước, trên ghe không có ai khác nữa, trừ ra hai chủ-tớ ra toàn là kẻ tặc, tới giờ Ngọ thì mang hai chủ tớ sư-bá Vương-Toàn chẳng còn, hai người nếu cứu không được gia, thì đứng nhìn ta là thầy. Lôi, Trần hai người nghe nói việc quá gấp, xin cáo-từ tri.phủ ra đi, khỏi cửa Nam dài theo mé sông, vận thuật phi-hành chạy như bay thẳng về hướng Tây, đã tối giờ Tỵ chạy một hơi nữa thì tới Tào-Nga-giang, vọi-vọi thấy sau lái ghe một người bước ra cầm dao chạy tới mũi ghe, hai

người chạy lại gần thì người ấy ở trước mũi ghe xách ra một cái đầu người thiếu-niên máu chảy đầm-đề, Lôi-Minh thấy đã quýnh rồi, nhưng ghe cách xa bờ ba trượng mấy, cả kinh hét vang :

— Hay cho thằng tù kia.

Bùng chơn nhảy lên ghe, nhưng không tới, phải đâm ngay xuống sộng, Trần-Lượng thấy vậy mắt đỏ gai ; thầm nghĩ : « Đại-ca chết, mình còn sống làm gì ? » ; tới hờ vận phép nhảy « ó tung mây », luyện mình lên, chơn vừa đứng trên be ghe, bị tặc trên ghe cầm đao nhắm ngay đầu Trần-Lượng chém tới.

Quả thiệt là tặc-thuyền, trên ghe có Vương-Toàn và Lý-Phước ngồi trong ; nhân Vương-Toàn và Lý-Phước tại huyện Tiên-Sơn được tha bổng ; theo ý Vương-Toàn còn định tìm kiếm hài-cốt Lý-Tử-Duyên, Lý-Phước nói :

— Thưa công-tử ! theo ý tôi thì công-tử nên trở về nhà, việc nầy tuy-nhiên lão viên-ngoại nói : «Chừng nào kiếm được sẽ về, chẳng luận là mấy năm mấy tháng » theo ý nghĩ tôi không lẽ lão-viên-ngoại không nhớ công-tử ; công-tử là người đọc-học phải nhớ lời Thánh-đức rằng : « cha-mẹ còn không được đi xa, đi phải có phương-sở ; huống chi chúng-ta tìm-kiếm đã mấy năm trời không biết còn mất lẽ nào, khi trời chuyển-xoay càng ngày càng lạnh tới, tiết đông đã kề, cập một bên theo lão-nô thì không đáng kể, nhưng công-tử thân thể nhu-nhược, đâu chịu thấu việc cực-khổ như thế ; như việc quan bắt vừa rồi, nếu không nhờ trời Phật bảo-hựu thì chủ tớ chúng-ta khó minh oan cho đặng, chúng-ta về nhà thăm ông, kéo ông chờ đợi, qua xuân khi trời ấm-áp chủ tớ chúng-ta sẽ đi kiếm nữa, theo ý công-tử tính coi được không ?

Công-tử suy-nghĩ nhớ tới việc quan bắt vừa rồi, thì bất rùng-rợn kinh tâm, nói :

— Như thế thôi chúng-ta trở về hẳng.

Chủ tớ thuận theo đại-lộ, đói ăn khát uống, ngày đi đêm nghỉ thẳng chỉ về nhà ; ngày kia đi tới tiệm tại Tiểu-giang-khẩu ; Lý-Phước nói :

— Thưa công-tử ! bây giờ trời cũng sắp tối, chúng-ta vào quán nghỉ trọ một đêm rạng ngày mình mướn ghe đi suốt tới nơi, khỏi phải đi bộ gian-nan mệt-nhọc, rủi lạc đường còn có lắm điều kinh-cụ nữa.

Vương-Toàn gật đầu bằng lòng, đến Tiểu-giang-khẩu vào tiệm, hỏa-kế mời thẳng vào Bắc thượng-phòng ba giang ; Lý-Phước trải nệm-chiếu rồi, nghỉ một khắc, kêu cơm rượu đồ ăn, hai người ngồi vào ăn-uống, nghe phía ngoài hỏi :

— Thưa mấy chục vị khách nghỉ trọ, ai mướn ghe về Thiên-Đài không ?

Vương-Toàn và Lý-Phước muốn bước ra thương-lượng mướn ghe về, thoạt có người tới thượng-phòng mở cửa hỏi :

— Khách ở phòng nầy đi đâu, mướn ghe không ?

Vương-Toàn thấy người ấy tác chừng 20 mấy tuổi, mặt trắng đẹp trai, trên đầu bới tóc, mặc áo vải màu chàm, mang đôi giày vải xanh cũ mèm, Vương-Toàn thấy người ấy có mùi hơi quen, người ấy gặp Vương-Toàn cũng ngạc-nhiên, bước lại hỏi :

— Ông đây họ chi ?

— Tôi họ Vương.

Người ấy à một tiếng rồi hỏi :

— Phải anh là người làng Vĩnh-Ninh, huyện Thiên-Thai, phủ Thai-Châu không. ?

— Phải.

Người ấy bước lại vòng tay làm lễ chào nói :

TMSACH.COM.VN

— Nguyên ra là công-tử, cậu không nhận biết tôi sao? (Lý-Phước hỏi :)

— Cháu là ai?

— Thiệt Lý-bá-phụ giàu có hay quen, cháu là bạn với công-tử lúc nhỏ tên là Tấn-Phước đó.

Vương-Toàn trực nhớ lại, hỏi :

— Tấn-Phước bây giờ làm gì ở đây?

Tấn-Phước thở dài nói :

— Công-tử hỏi tới việc tôi một lời khó cạn.

Tấn-Phước đây lúc còn thơ-bé, cha-mẹ nó ở dưới làng, đều nhơn hạng hàn thất mùa gia-đình không đủ sống mới bán nó cho Vương-An-Sĩ làm tớ, Vương-An-Sĩ bảo nó theo hầu hạ Vương-Toàn đọc học cho có bạn ; về sau Tấn-Phước khôn lớn được 18 - 19 tuổi, trong tay có chút đỉnh tiền, ra ngoài xa-xỉ chơi bời, rượu chè cờ-bạc, Vương - An - Sĩ xưa nay là nhà phú - hào đãi người rất hậu, nên tôi-tớ đứa nào cũng có tiền ; Tấn-Phước chẳng phải rượu chè cờ-bạc thôi, sau lại thông gian cặp với con ở lo việc may-vá chừng 20 mấy tuổi, hai đứa giao tình nhau càng ngày càng đậm-đà, bèn dắc con hộc-phụ ấy ra ngoài mướn nhà cho nàng ở cho tiện bề tới lui ân-ái, còn nó thì ở trong nhà Vương-viên-ngoại mà hầu-hạ. Đại phàm thúng đâu đề úp vai, nó tưởng không ai biết, Vương-viên-ngoại hay được, kêu thủ-hạ trói Tấn - Phước mà đánh, Vương-viên-ngoại trách :

— Trong nhà ta là đông thơ-hương, lễ-nhạc, mi dám làm việc thường thiên loại lý ; đánh chết nó cho ta.

Mọi người xúm lại khuyên-can, khêu mối thiện-tâm của viên-ngoại, ông lập-tức đuổi Tấn-Phước ra khỏi nhà, không cho tới đây nữa ; chàng gia-nhơn mở trói nó ra, viên-ngoại hối đi cho mau, đồ cần-dùng bao nhiêu cho nó đem đi hết ; Tấn-Phước khóc mùi-mẫn ra mắt công-tử tỏ việc ông đuổi mình ; Vương-Toàn nói :

— Ta cho em 20 lượng bạc ra đi, vài tháng ông hết giận trở về năn-nỉ ông tha-thứ cho, mà ở lại không sao.

Nhân cớ sự ấy mà Tấn-Phước đi luôn mấy năm trời, nay mới gặp trong tiệm Tiểu-giang-khẩu, Vương-Toàn hỏi :

— Tấn-Phước làm sanh-ý khá không?

— Công-tử đâu rõ nỗi khổ của tôi, từ khi ông đuổi tôi ra đi, biết bao sự khổ sở đến tôi, hiện nay tôi chèo ghe mướn cho người mua bán, cứ mỗi điều tôi ăn 100 tiền, được bao nhiêu là xài hết bấy nhiêu, chẳng còn đồng nào.

— Ai bảo em chẳng an phận thủ thường, nếu em ở tại nhà tôi thì không đến như thế, đến nay ông lo cưới vợ cho em, được đủ mọi bề ăn sung mặc sướng ; nay anh em gặp nhau luôn dịp theo ta trở về tiện lắm ! ta cho em một bộ áo-xiêm mà đi, chừng về tới nhà sẽ thay bộ khác.

— Công-tử dắc em về sợ ông không bằng lòng.

— Không sao ! ta cầu xin giùm cho chắc ông vui lòng.

— Cám ơn công-tử có lòng thương đến em, cậu thuở giờ chẳng đi đâu, mà nay đi đâu vậy? (Vương-Toàn thở ra một hơi, nói :)

— Ta vâng lịnh cha đi kiếm biểu-đệ Lý-tu-Duyên, bảo ta đem vàng theo nhiều, đừng đem bạc, châu-báu dấu cất tiện hơn, chẳng luận là bao lâu kiếm được sẽ trở về, kiếm không được thì đừng trở về ; tại huyện Tiêu-Sơn chúng-ta bị bắt về án-mạng vô đầu, trong hô-hấp thì mạng không còn ; hiện khi trời sắp lạnh tới, nên lo trở về, sang năm sẽ kiếm nữa.

Tấn-Phước nghe nói thì động mối tham tâm, tính cho trong gói của Vương-Toàn rất nhiều châu báu bạc-vàng, nếu mình theo nó về nhà trọn đời hầu-hạ làm tôi-mọi nó khổ hoài, chi bằng mình rủ bọn tặc theo-ghe, giết hai chủ tớ chia hai của-cải kiếm nơi cưới vợ thì mới tiêu-diêu tự-tại, không bị ai câu-thúc. » nghĩ rồi nói :

TIMSACH.COM.VN TIMSACH.COM.VN

— Để tôi kiếm thuyền mướn về luôn tới nhà tiện hơn.

Vương-Toàn gật đầu chịu ; Tấn-Phước ra khỏi tiệm, ra ngoài bến ghe, tìm gặp ghe của Cương-gia bèn bước xuống, thì quản-thuyền Cương-Thành đang ngồi trong khoan Tấn-Phước nói :

— Tôi cho anh hay : hiện có người chủ cả tôi, đi hai chủ tớ, mang theo lắm nhiều châu báu, vàng bạc có trên vạn bạc, chúng-ta chở họ đi nữa đường hạ sát chúng nó, chia nhau mà xài anh tính coi được hay không ?

Hồi Thứ 129

Hai nghĩa-sĩ lạc vào non Bắt-Quái,
Tam-Thanh-quán, Trương, Đồng lập gian-mưu.

TIMSACH.COM.VN

Tấn-Phước rủ Cương-Thành mưu hại chủ mình, Cương-Thành hỏi :

— Chủ mầy hiện giờ ở đâu ?

— Hiện ở tại tiệm Vạn-Thạnh, anh bằng lòng thì tôi dắc anh giáp mặt gia.

Cương-Thành, biệt-danh là Hồn Hải-Long, nó có ba, đứa con : kêu là : Cương-Long, Cương-Hổ, Cương-Báo, với một đứa cháu tên là Cương-Bành, trong ghe chỉ có bọn nó năm người ; nên tục kêu là Cương-gia ngũ Hổ, bọn nó không gia cư phố-phường chi, chuyên môn chở người ra giữa giòng, giết thả xuống sông mà lấy của ; nay nghe Tấn-Phước nói đã trúng bịnh mình, Cương-Thành nói :

— Tính vậy cũng được ! mầy dắc tao giáp mặt với gia thử coi.

Tấn-Phước dắc Cương-Thành tới tiệm Vạn-Thạnh giáp mặt Vương-Toàn và Lý-Phước, Tấn-Phước nói :

— Công-tử nói giá cả mướn ghe đi, cũng may gặp ghe

người lên phủ Thai Châu rất tiện đường, mai thì lui ghe, chẳng có chờ ai nên tôi dắc quản thuyền tới giáp mặt với cậu.

Vương-Toàn thấy là ông già bèn hỏi :

— Ghe đi lên phủ Thai-Châu tính bao nhiêu ông ?

— Cậu khỏi cần trả giá, vì ghe tôi chở hàng-hóa, không cho ai mướn, tiện đường đi không tiền cũng được, nhưng tới nơi công-tử tưởng tình cho bao nhiêu cũng được, tôi chẳng dám hiếm ít nhiều chi cả.

Vương-Toàn nghe mừng thầm nói :

— Nếu vậy để mai đi ghe ông tiện lắm ; Tấn-Phước đóng đi luôn thể.

— Bữa nay lên ghe tiện hơn, vì mai tôi lui ghe rất sớm.

Vương-Toàn cũng muốn về nhà cho lẹ, nghe nói như thế cũng thầm mừng, lập-tức trả tiền quán trọ, kêu Tấn-Phước đi mua đồ ăn đem theo dọc đường và đong chút ít rượu kêu Lý-Phước mang những mền gối đồng theo Cương-Thành ra bến lên ghe, trong chút lát thì Tấn-Phước mua đồ ăn và rượu về tới.

TIMSACH.COM.VN

Ngày tới trời vừa sáng thì nhổ sào đẩy buồm ghe lui khỏi bến ; Vương-Toàn và Lý-Phước ngồi uống trà, rồi ra trước mũi ghe chơi, thấy thế nước chảy rất mạnh, sóng lớn bủa nước giăng tung-tóe, Vương-Toàn kêu Lý-Phước đem rượu đồ ăn ra uống rượu chơi giải muộn ; ghe đi một đỗi vừa tới Tào-Nga-giang thì đã chánh Ngọ, vừng ấy rừng hụi hoang-vu, vắng-vẻ không ai, dưới sông chỉ có một chiếc ghe đủng-đỉnh trên những lượng sóng dồi-dập ; Tấn-phước ở sau lái cầm đao xông tới trước mũi, thộp ngực Vương-Toàn, nói :

— Vương-Toàn ! mi tính cho ông trở về nhà mi làm tử nữa sao, nào ngờ là mộng-ảo, ta giết mi đạt châu-ngọc chia với quản-thuyền, hãy ăn-uống no say hầu chết cho mát bụng.

Lý-Phước lúc ấy sợ quá la : « ủy » một tiếng ngã ra chết giấc ; Vương-Toàn thì sợ run-rẩy lập-cập, nói :

— Thằng ác-nô nầy ! mầy muốn..., tạo phản... sao ?

Tấn-Phước cười ngất nói :

— Đúng ! ta muốn phản.

Liền quơi đao, thoạt nghe « phụp » một tiếng, máu tươi giăng tung-tóe, đầu người lăng lộp-độp trên sạp ghe. Vương-Toàn khỏi chết, trái lại đầu Tấn-Phước đã rớt xuống sạp ghe ; vì sao Tấn-Phước cầm đao giết người lại đầu rơi.

Đại phàm người tốt ắc có báo tốt, hại người trở lại hại mình ; tội nó đáng chết, vì Vương-Toàn lấy ân-điển đãi nó, chẳng ngờ tới lỗi trước, còn dắc về nhà mà nuôi ; nó đã chẳng lấy ơn mà báo đức, trái lại sanh tâm hại chủ, nên báo-ứng tuần-hườn chẳng sai.

Lúc nó cầm đao chưa kịp chém thì Cương-Long đã vớt một đao bay đầu ; nguyên ra Hồn-Hải-Long Cương-Thành tính : « Mình giết người lấy của có lẻ đâu phải chia phần nữa cho nó, chi bằng mình giết, hắc nó, đặng một mình ẩm của cho trọn ; mà không ai biết đặng việc nầy » lén bảo Cương-Long chém Tấn-Phước, thằng ác - nô toan giết Vương-Toàn không để ý đằng sau, bị Cương-Long vớt một đao bay đầu, Vương-Toàn kinh-hải nằm bất tỉnh nhơn-sự ; Cương-Long xách đầu người bước ra, gặp lúc Lôi-Minh và Trần-Lượng đã tới ; Lôi-Minh tính nhảy lên ghe nhưng nhảy không tới rớt xuống sông ; còn Trần-Lượng nhảy tới be ghe đứng chưa dứng, bị Cương-Long chém một đao vào đầu ; Trần-Lượng trở khỏi nhờ chơn trước giúp chơn sau tràng bước lại trước mũi ; Cương - Long tiếp chém tới một đao nữa, Trần -Lượng tay không khí-giới nên phải cúi đầu tràng-trở, kế rút đao ra tiếp chiến ; Cương - Long la lớn cho trong bọn hay, tiếng la vừa ngớt, thì Hồn-Hải-Long Cương-Thành, Cương-Hổ, Cương-Báo, Cương-Bành đều cầm đao ập ra vây

Trần-Lượng. Trần-Lượng thầm nghĩ : «Không thể một mình đánh thấu với bốn người, phần trên ghe rất chật-hẹp, thêm mình không biết lội thật là nguy quá ! đương cơn nguy-cấp thấy bên phía Đông một vị cùng hòa-thượng, mặc tăng-bào rách-rưới, chơn mang đôi thảo-hài chạy bay trên mặt nước ; Trần-Lượng thấy đoán là Tế-công, nhưng không phải Tế-công, chính là Ngộ-Thiền.

Nhắc lại Tế-công khi sắp-đặt Lôi-Minh và Trần-Lượng đi rồi, bèn vào thơ-phòng uống rượu, tri-phủ hỏi :

— Bạch ! hai vị linh-đồ của Thánh-tăng đi đâu vậy ?

— Tôi bảo hai người đi làm phận-sự.

Dứt lời uống rượu nói chuyện nhau, chẳng bao lâu thì cửa mở ra, Ngộ-Thiền ở ngoài bước vào nói :

— Thầy, con mới đi về mau hay không ?

— Mau ! con đã đem thuốc tới nơi rồi sao ?

— Đã đem thuốc rồi, lại lấy xàu chuối Da-Bửu đem về cho quan, ngài coi thử phải không ?

Tri-Phủ Cố-quốc-Chương tiếp lấy coi lại quả nhiên không sai, khen rằng :

— Thiệt là thần-tiên, làm phiền-nhọc cho Tiều-sư-gia quá !

Tế-công nói :

— Đồ-đệ ! con chưa nghỉ được, giúp giùm thầy một việc nữa ; thầy đã phái Lôi-Minh Trần-Lượng đến Tào-Nga-giang cứu sư-bà của con là Vương-Toàn, vì hai chủ tớ gia sắp bị hại, con phải mau tới cứu những người ấy, phá tiêu tặc thuyền và nói thầy bảo Lôi-Minh, Trần-Lượng lên theo bảo-hộ biểu-huynh của thầy là Vương-Toàn và Lý-Phước.

— Vâng !

TIMSACH.COM.VN

Ngộ-Thiền liền quày-quả ra đi, vừa tới cửa viện gặp quản-gia cảng lại rằng :

— Hồi nảy ông rờ đầu xịt khói ra kế biến mất làm tôi hết hồn đổ bể hết một mâm đồ, bây giờ ông làm lại cho tôi coi rõ-ràng được hay không ?

— Được nhưng phải ra khỏi vệ-môn đã.

Quản-gia theo ra khỏi vệ-môn, thì Ngộ-Thiền nói :

— Ở đây người ta đông quá, lại chỗ vắn tôi làm cho mà coi.

Đi ra khỏi cửa Tây quản-gia nói :

— Thầy làm cho tôi coi đi.

— Anh coi phía sau ai theo anh kia.

Quản-gia ngó ngoái lại thấy không ai, ngó trở lại thì hòa-thượng đã biến mất quản-gia lẩm-bẩm :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng nầy rắn-mắt quá, bảo hai mình ta đây mắc công mà không coi được ; quản-gia phải trở vô ; còn Ngộ-Thiền tới Tào-Nga-giang, chạy trên nước như đi đất bằng, tới thấy Trần-Lượng bị vây ; Ngộ-Thiền hả miệng phung luồng hắc-khí ra, năm tên tặc đều ngã hết, liền lặn vớt Lôi-Minh lên mé sông, xốc nước cho mửa ra ; rồi nhảy xuống ghe bồng hai chủ tớ Vương-Toàn và mềm, gối cả bao đồ lên bờ để trước mắt hai người ; lúc ấy hai chủ tớ cũng chưa tỉnh lại ; còn Trần-Lượng thì đoán là Tế-Công đến cứu, nên tới trước mặt vòng tay nói :

— Mông sư-phụ tới cứu kịp, không thôi mạng của chúng-tôi đã tận-tuyệt rồi.

— Tôi chẳng phải là sư-phụ, tôi là tiểu-sư-huynh Ngộ-Thiền, phụng mạng thầy tới đây cứu mấy người không dám trì-hưởn, thầy dặn hai huynh lên theo ủng-hộ hai chủ tớ Vương-Toàn sư-bá, còn tôi phải lo đốt thuyền bọn tặc.

Dứt lời Ngộ-Thiền chất củi trên ghe, châm lửa phát lên nhờ sức gió trợ, lửa càng cháy càng mạnh đốt 5 tên tặc thành

than, Ngộ-Thiền đốt ghe rồi lo trở về ; còn Lôi-Minh lần-lần mửa nước ra huớn tỉnh lại, mở mắt thấy Trần-Lượng đứng một bên hỏi :

— Nhị-ca tỉnh lại hả ?

— Anh nhớ té dưới sông, làm sao em cứu anh được lên đây, còn chiếc ghe ấy đâu rồi ?

— Chẳng phải tôi cứu anh, đấy là sư-phụ phái tiểu-sư-huynh Ngộ-Thiền cứu đó.

Trần-Lượng thuật lại việc đã qua cho Lôi-Minh nghe, Lôi-Minh mới minh-bạch lột áo-xiêm vắt nước trãi trên cây mà phơi, Trần-Lượng nói :

— Nhị-ca ! sư-phụ dạy hai ta lên theo bảo-hộ sư-bá Vương-Toàn.

TIMSACH.COM.VN

Lôi-Minh gật đầu, hai người lên núp sau cây ở xa-xa mà ngó chừng thấy Vương-Toàn và Lý-Phước tỉnh lại ; Vương-Toàn mở mắt ra thấy trời tối đen, trên trời sao mọc bủa giăng, Vương-Toàn thấy Lý-Phước cũng ở một bên mình, thì kêu hỏi :

— Lý-Phước ! chủ tớ mình còn sống hay là chết vậy ?

Lý-Phước coi lại những đồ của mình đem theo đều còn đủ cả, cũng để một bên đó ; thì đoán là thần-linh cứu-trợ chủ tớ mình, còn chiếc ghe biến đâu mất, quái không. Vương-Toàn nói :

— Chúng ta lo đi cho chóng, chớ ở đây trời tối giữa cảnh hoang-vu đồng-quạnh nầy gặp bọn bất lương càng khổ nữa.

Dứt lời Lý-Phước mang bao đồ chủ-tớ đồng nhau đi tới ; Lôi-Minh mặc áo xiêm-vào đồng với Trần-Lượng đi theo đàng sau cách xa-xa ; hai vị anh-hùng theo vào trong núi gặp ngã ba, nên khuất bóng chẳng biết hai chủ tớ đi ngã nào, thành thử lạc nhau ; Lôi-Minh và Trần-Lượng đi nhằm đường núi cheo-leo, hòn cao hòn thấp gập-ghình, phần trăng bị mây án mà-mờ

chẳng thấy rõ đường, càng đi tới càng bịt đường-lối. Trần-Lượng nói :

— Nhị-ca ! thôi đừng đi nữa, chúng-ta dừng lại coi phải đi ngã nào.

Nhắc lại hòa-thượng ở vệ-môn phủ Thiệu.Hưng uống rượu, thì Ngộ-Thiền cứu Lôi-Minh, Trần-Lượng, Vương.Toàn và Lý-Phước, đốt ghe bọn tặc xong trở về tới vệ-môn, vào thơ-phòng ra mắt Tế-công, Tế-công hỏi :

— Đồ-đệ mới về tới ?

— Vâng con mới về tới.

Bèn đem việc cứu người thuật lại một hồi, Tế-công bảo :

— Giỏi ! con uống rượu ăn cơm mà nghỉ.

Ngộ-Thiền cùng Tôn-đạo-Toàn ngồi vào một bàn ăn-uống nhau xong với Tri-phủ Cô-quốc-Chương cầm Tế-công ở lại vài ngày chơi, Tế-công gật đầu nói :

— Ngài chẳng cho đi, thì tôi chẳng đi.

Tri-phủ cùng hòa-thượng nói chuyện nhau tới tối kế tiếp ăn cơm ; đàm luận nhau tới canh hai, tri-phủ mới cáo-từ về hậu-viện mà nghỉ ; Tế-công kêu Ngộ-Thiền và Ngộ Chơn, nói :

— Mai sáng chúng-ta lên núi Bát-Quái đón hai sư-đệ Lôi-Minh và Trần-Lượng vì chúng lạc đường.

Dứt lời đồng nhau đi nghỉ ; trời hừng sáng thì Tế-công thức bảo :

— Chúng-ta lo đi lên núi Bát.Quái, thử coi ai có tài đi mau tới trước.

Tôn-đạo.Toàn nói :

— Sức tôi đi rất chậm, chim bay tôi đi trước nó một đỗi thôi.

Hòa-thượng để lại cho tri-phủ bốn chữ : « Tam cáo biệt Ngài » và nói :

— Ngộ Thiền ! chúng-ta đi thử coi ai mau hơn nè !

Tiểu-Ngộ-Thiền thầm nghĩ : « Mình chắc đi mau hơn thầy ! Liền rờ đầu xét khói ra và biến mất đã tới núi Bát-Quái, thấy đã có Tế-công ngồi đó ; Ngộ-Thiền nói :

— Sư-phụ đã tới trước rồi à ! (hòa-thượng nói :)

— Con đi còn chậm quá mà, còn Tôn-đạo-Toàn chưa tới sao ? nó đi trước mà.

Tôn-đạo-Toàn cột vạt áo đạo-bào lại, vận Chẩn-khước phong chạy mồ-hôi ra ước dầm mình mà tới sau hết ; ba thầy trò vừa tới nơi thì gặp Lôi.Minh và Trần-Lượng nằm dài dưới đất, mà chưa sống.

Hòa-thượng bước tới kêu tỉnh rằng :

— Lôi-Minh, Trần-Lượng hai con thức dậy lo đi cho chóng.

Hai người gặp Tế.công và hai sư-huynh thì thầm mừng hỏi :

— Bạch Thầy ! chúng con phải đi đâu ?

— Thầy gốc là người phủ Thai-châu, huyện Thiên-Thai, làng Vĩnh-Ninh thầy đi đây một là bắt yêu tại Bạch-Thủy-Hà, hai là đi thăm ông cậu ; biểu-huynh đi tìm-kiếm thầy đã trở về nhà rồi, trong nhà Vương-an-Sĩ cậu ta hiện bị âm-nhơn âm-hại mạng sắp chết, ta dặc tiểu-sư-huynh tìm đến Khâm-lý Châu-nhân có việc cần-yếu, vì sau ta bị nạn nếu không có ông không xong. Ngộ-Chơn kẻ lỗ tai đây ta dặn nhỏ một việc, con dặc Lôi-Minh, Trần-Lượng đi liền, phải làm như vầy ! như vầy !

Tôn-đạo-Toàn nói :

TIMSACH.COM.VN

— Con ghi nhớ, xin tuân-linh thầy dạy.

Lập-tức dắc Lót-Minh, Trần-Lượng nhấm làng Vĩnh-Ninh đi tới.

Nhắc lại Vương-an-Sĩ bảo công-tử Vương-Toàn đi kiếm Lý-tu-Duyên, trong nhà tuy giàu có trăm vạn, nhưng không có gia-đình trung-thành, chỉ còn có hai vợ chồng ở nhà, bà vợ có một đứa cháu tên là Trương-sĩ-Phương, trước kia Trương-sĩ-Phương cũng là nhà tài-chủ, chỉ nhơn cha mẹ mất sớm, nó túng-tứ xóa-ngoa cờ bạc, thành thử phần gia-nghiệp đều tiêu sạch, đến đổi không có nơi nương-tựa ; nó bình thời thường tới lui với Đồng-thái-Thanh lão-đạo Tam-thanh-Quán ở ngoài làng Vĩnh-Ninh, nên nó tam ở nhờ trong miễu lung-túng theo mèo đàng, chó điếm, thường tới Vương-an-Sĩ mượn tiền, khi thì ông cho đôi, ba trăm, khi thì cho 8 lượng 10 lượng, bà thương chẩn nên lén cho tiền nó hoài.

TIMSACH.COM.VN

Một hôm Trương-sĩ-Phương thương-lượng cùng lão-đạo rằng :

— Tôi nghe ông luyện đạo chắc biết phương hại người, tôi muốn thương-lượng với ông một phương phát tài, ông muốn hay không ?

— Hại người sao nên ! mà hại ai ?

— Hiện Dượng tôi Vương-an-Sĩ giàu có trăm vạn, còn công-tử đi kiếm biểu-đệ Lý-tu-Duyên, chẳng biết mấy năm mới về vì của-cải của Lý-tu-Duyên trước kia cũng quy về cho Vương-an-sĩ chấp chưởng, ông hại dượng tôi chết được thì trong nhà không còn ai, có tôi kêu tôi về lo việc tống-táng xong, còn bao nhiêu thì về tay tôi hết cả.

— Cậu phát tài còn tôi chẳng có chi sao ? cậu chịu tôi 500 lượng bạc, tôi làm ổng 7 ngày thì chết ngay.

— Chỉ yếu ông làm dượng tôi chết rồi, tôi sẽ trả cho ông 500 lượng bạc liền.

— Cậu nói miệng tài không sao được, phải làm giấy vi-bằng.

— Muốn làm giấy cũng được.

Tờ mượn-bạc.

Tôi là Trương-sĩ-Phương vì cơn túng-ngặc, có mượn lão-đạo Đồng-thái-Thanh ở Tam-Thanh-Quán 500 lượng bạc, mỗi tháng trả một phần ba ; nay làm giấy vi bằng sợ sau có điều trái-ngược.

Trương-sĩ-Phương thân bút biên.

Viết xong giấy cam-đoan bèn hỏi lão-đạo dùng phép nào mà hại được ; lão-đạo thì triển yêu-thuật độc-kế hẳm-hại Vương-viên-ngoại.

TIMSACH.COM.VN

Hồi Thứ 130

Thái-Thanh yêu-thuật lập thâu hồn bình.
Tôn-đạo-Toàn phụng mạng cứu người.

Trương-sĩ-Phương làm giấy vi-bằng rồi hỏi lão-đạo ; lão-đạo nói :

— Chỉ yếu cậu cho tôi biết ngày sanh tháng đẻ của ông, tôi làm phép bắt hồn ổng trong bảy ngày thì chết liền.

— Tưởng sao, chớ việc ấy dễ mà.

Lập-tức nó qua nhà Vương-viên-ngoại, bọn gia-nhơn thấy Trương-sĩ-Phương tới đồng lên tiếng chào hỏi tử-tế.

Nó đi thẳng vô trong rồi bọn gia-nhơn chưỡi thầm :

— Thằng gian-hùng đó tới hoài, chó sủa cũng rách họng.

Trương-sĩ-Phương vào gặp lúc Vương-an-Sĩ đương ăn cơm, thấy nó tới ông nhăn mày, nó vọt miệng hỏi ông :

— Dượng mới ăn cơm sao ?

— Mầy tới đây có việc chi ? ta càng thấy mi càng giận, càng đau-đớn, cha-mẹ chết hết phải chịu khó làm ăn, giúp bao nhiêu cũng tiêu hết, không nên thân nên dâng gì cả.

Nói chi nó cũng không đếm tới, lầm-lũi đi thẳng vào trong ra mắt bà cô nó, cô nó hỏi :

— Cháu bộ hết tiền sao qua đó ? cô chỉ còn có hai lượng bạc nắt, cho cháu để dành ăn cơm, chớ cô không có nhiều mà cho, nhiều tiền cháu xài bậy cũng hết.

Trương-sĩ-Phương tiếp lấy bạc và nói :

— Cháu tới đây chẳng phải kiếm tiền, cố ý hỏi thăm cho biết ngày sanh-nhựt của dượng.

— Cháu muốn truy-niệm ngày sanh-nhựt của dượng cháu tới bữa đó cháu cũng nên tới lấy thác-thọ cho dượng cháu, ngày sanh-nhựt của ông là ngày 27 tháng 8 âm-lịch tới đây.

— Thưa cô giờ nào ?

— Giờ Ngọ.

Bà tính cho nó là con cháu, nên đều nói thiệt hết.

Trương-sĩ-Phương nghe minh-bạch rồi trở về Tam-thanh-quán ra mắt Đồng-thái-Thanh, lão-đạo liền hỏi :

— Cậu hỏi thăm được ?

— Tôi hỏi minh-bạch rồi, dượng tôi sanh ngày 27 tháng 8 giờ Ngọ.

— Được ! để ta viết toa, cậu mua những món cần-dùng cho đủ, cậu có tiền không ?

— Tôi chỉ có 200 lượng bạc.

— Cậu đi mua đồ và thuận-tiện kiếm một nhánh cây đào đem về đây.

Trương-sĩ-Phương chiếu theo toa mua đủ cả và kiếm một nhánh cây đào đem về trao cho Lão-đạo ; lão-đạo lấy cây đào chạm thành một hình-nhơn, cũng có tai, mắt, mũi, miệng, hai tay hai chơn, biên ngày sanh tháng đẻ của Vương-an-Sĩ vào hình-nhơn, chờ đến canh ba sao mọc đầy đủ ; lão-đạo dọn-bày lương-ăn trong viện, lột mão xuống bỏ tóc xã, trong tay cầm bửu-kiếm, dự bị sẵng một cái bình nhiếp hồn ; lão-đạo đốt đèn nhang lên, dùng giấy vàng viết ra ba đạo linh-phù, dán trên mũi bửu-kiếm rải những lương-thực ngũ-cốc, rau cải và nước vô-căn, trong miệng lẩm-thẩm niệm lên : « Thái-thượng lão-quân cấp-cấp như luật lịnh sắc, thâu bắt một hồn, một phách của Vương-an-Sĩ, đựng vào trong bình nhiếp-hồn, lấy giấy hồng-đơn bịt miệng ràng dây ngũ sắc, vẽ một đạo linh-phù dán trên miệng bình, lấy bình để vô lòng, kêu Trương-sĩ-Phương, nói :

— Ngày mai cậu thức dậy sớm qua nhà Vương-an-Sĩ ngoại, chẳng đợi ông thức dậy, cậu cầm hình-nhơn bằng cây đào nầy, nếu ông nằm giường thì để dưới nệm, bằng ông nằm ván thì gắn dưới ván, ta bảo lãnh bảy bữa ổng chết liền.

Trương-sĩ-Phương gật đầu cầm hình-nhơn bằng cây đào ra đi ; ngày kế thức dậy sớm, nó đi thẳng vào nhà Vương-an-Sĩ, ngó giòn-giác, thẳng tuốt vô phòng ngủ của Vương-an-Sĩ, đỡ rèm tiến vào bà cô nó giựt mình thức dậy, Vương-an-Sĩ vẫn còn ngủ ; Trương-sĩ-Phương hỏi :

— Dượng còn ngủ chưa thức dậy sao cô ?

— Cháu qua có việc gì sớm vậy ? đừng làm kinh-động ổng thức dậy, hồi hôm ổng lo công việc ngủ trễ lắm.

— Tôi tới thăm chớ không có việc chi ?...

Dứt lời coi lại là ván, bèn gắn hình-nhơn bằng cây đào dưới dài ván xong, quải-quả thẳng về Tam-Thanh-Quán, luôn ba ngày chẳng đi đâu ; qua ngày thứ tư Trương-sĩ-

TIMSACH.COM.VN

Phương qua nhà Vương-an-Sĩ thật sớm, thấy bà có đương khóc-kể, thì nó giả bộ hỏi :

— Thưa cô tại sao mà khóc ?

— Cháu vào thăm dượng cháu một chút, từ hôm cháu lại đây tới nay, dượng cháu hôn-mê bất tỉnh, chẳng ăn uống chi cả, rước cũng nhiều thầy rồi, đều không chịu hốt thuốc, vì coi không rõ bịnh đi cả ; phần anh của cháu là Vương-Toàn không có ở nhà, không biết bịnh làm sao ? Trương-sĩ-Toàn nghe trong trong bụng mừng thầm, nói :

— Bây giờ cô phải lo thối cho dượng, chừng chết thì có sẵng-sàng, anh tôi không có ở nhà thì có chân cũng vậy, phải lo mướn giàng-đồ cho dượng vì dượng cũng lớn tuổi rồi, cô để lôi-thôi không nên, không có anh ở nhà thì tôi gần-gũi phải ấu-lo mới phải, mà đã có quan-tài chưa ?

TIMSACH.COM.VN

— Dượng cháu năm kia đã sắm hai cái thọ-tài bằng trầm-hương 3000 lượng bạc, còn gởi ở trong miễu.

— Đã có quan-tài rồi, thì cũng sắm đồ tang-chế phúng-giãng, cho xứng đáng bực tài-chủ trong vùng mình, cô đừng lo ! có cháu đây, nhứt-nhứt cháu lo cho tròn các việc, bây giờ cô đưa tiền đặng tôi đi sắm phúng-giãng, đồ tang-sự v.v.

Bà vốn là người thành-thật nói sao nghe vậy, lui-cui lo mở rương lấy bạc ; lúc ấy quản-gia Vương-Hiếu vô nói :

—Thưa bà ! chắc ông đây bịnh tà, rướt thầy tới bắt yêu thử coi.

Trương-sĩ-Phương nghe nói nổi giận nói.

Mầy còn nói bậy nữa ! chúng-ta không tin những lời yêu-ngôn hoặc chúng đâu, mày hãy đi ra cho mau ; cô không nên nghe bọn nó bày nhiều việc sẵng ; đưa tiền đặng tôi đi lo công-việc cho rồi.

Bà lấy 400 lượng bạc giao cho Trương-sĩ-Phương đi sắm

đồ ; Vương-Hiếu thầm nghĩ : « Thằng nầy không bao giờ có lòng tốt, nó mưu chuyện đặng lấy tiền chớ gì ! nghĩ rồi hèn nối gót nôm theo sau xa-xa, thấy nó vào tiệm nhà giàng ở sau chợ, chưởng-quỷ hỏi :

Trương-công-tử tới đây có việc chi ?

— Dượng tôi là Vương-an-Sĩ sắp chết, nên đến đặt trước nhà giàng thượng-đẳng.

Chưởng-quỷ tính gộp hết và nói :

— Như người khác thì tính 600 lượng bạc, còn công-tử quen chỉ tính 500 lượng thôi, xong đâm rồi sẽ trả tiền tất.

Trương-sĩ-Phương trả giá 400 lượng bạc, điều-đình nhau xong rồi nó bảo chưởng-quỷ viết toa để 800 lượng bạc ; chưởng-quỷ viết toa xong, Trương-sĩ-Phương hẹn mai sẽ chồng bạc cộc và cầm toa ra đi, Vương-Hiếu để cho kia đi xa rồi, bước vô phố giàng-đồ hỏi chưởng-quỷ :

TIMSACH.COM.VN

— Vừa rồi Trương-sĩ-Phương đặt nhà giàng sao đó ?

Chưởng-quỷ chiếu y theo kia đặt mà nói lại, Vương-Hiếu hỏi :

— Anh tính bao nhiêu tiền ?

— Tám trăm lượng bạc.

— Anh đừng nói sai chớ, lịnh bà dạy chúng-tôi ra đây đặt nhà giàng, anh hãy nói thiệt, nếu không thì tôi đi đặt chỗ khác.

Chưởng-quỷ túng-thế phải nói thiệt :

— Chỉ có 400 lượng bạc, nhưng kia bảo tôi biên 800 lượng.

— Anh chiếu theo đó biên cho tôi cái toa 400 lượng bạc thì tôi chuẩn theo toa mà đặt cho anh.

Chưởng-quỹ biên toa xong, Vương-Hiếu cầm toa ra đi; thấy Trương-sĩ-Phương vào tiệm Đức-Nghĩa mướn dân khiên nó cũng nói việc Vương-an-Sĩ chết, cần-dùng 64 người dân khiên toàn mặc đồ mới cả y-giáp hài, dùng 8 cặp mặc áo trắng, 60 cặp mặc áo hồng, tàn lộng đồ lỗ-bộ, dùng 24 cặp lộng nhỏ, trống, nhạc, toàn mặc đồ hiếu-phục, cờ, đồng la, lộng, quạt, hồn-kiệu, hồn-ỷ, hồn-xa, trước quan-tài phải có bà đứa đồng-tử «Phước, Lộc, Thọ» trước sau chầu-chực luôn-luôn 49 ngày, anh tính hết là bao nhiêu?

Chưởng-quỹ tính-toán một hơi, thì đòi 1000 lượng, bớt tới bớt lui chỉ còn 800 lượng, xong xui rồi Trương-sĩ-Phương hảo biên toa để 1600 lượng bạc; nó lấy toa ra đi. Vương-Hiếu cũng vào hỏi thăm minh.bạch là 800 lượng bạc, cũng bảo chưởng-quỹ biên toa 800 lượng cho mình như trước, cầm toa bước ra thấy nó trở về, Vương-Hiếu cũng theo về, xe tới nhà bà cô hỏi:

— Cháu mướn giàng-đồ đàng giá bao nhiêu?

— Thưa cô đừng lo! cháu chọn mướn một cái giàng-đồ thật xứng đáng, nó đòi 1800 lượng, tôi kèo-nài nó bớt còn 1600 lượng bạc, cháu lo làm sao cho anh Vương-Toàn về thấy hài lòng mới chịu cho.

Bà cô bẩm tánh thật-thà tin theo lời cháu, nên nói:

— Với giá đó đâu có bao-nhiêu.

Đương nói chuyện với nhau nghe ngoài có tiếng ứng lên

— Vô-Lượng Phật! bần-đạo ở núi Mai-Hoa, Mai-Hoa Đạo-nhơn, đi vân-du phổng đạo học tiên.

Bọn gia-nhơn, thấy một lão-đạo bước tới, hiện ra vẻ người tiên-phong đạo cốt, dáng bực phi-phàm, bọn gia-nhơn hỏi:

— Đạo-gia đến đây có việc chi?

— Bần-đạo ngồi trong động, nghe trong tâm xúc-động, lần tay toán ra biết Vương thiện-nhơn làm nạn, mấy chú vào thông-báo, bần-đạo cứu giùm chẳng thọ tiền công-đức chi cả.

— Vương-Hiếu nghe nói mừng quá, lật-đật chạy vào báo tin mừng cho lịnh bà;

— Thưa bà đã có việc đáng mừng.

Vương-phu-nhơn hỏi:

— Bọn này rộn quá! viên-ngoại sắp gần chết mà mừng nỗi gì?

— Hiện ở ngoài có một lão-đạo xưng là thần-tiên ở núi Mai-Hoa, gia nói cứu viên-ngoại được, chẳng phải việc đáng mừng sao?

Trương-sĩ-Phương nghe nói gàn:

— Khéo nghe lời lão-đạo, nó ngon-ngọt chàng, nó đi kiếm tiền đấy, cho tiền nó đi cho rồi. (Vương-Hiếu nói:)

— Gia nói cứu Ông làm phước chớ không lấy tiền. (Trương-sĩ-Phương nói):

— Khéo nói sàm! nó không lấy tiền lấy gì nó ăn?

— Chính người ta nói không lấy tiền mà!

Vợ Vương-Toàn là nàng Đồng-thị bảo Vương-Hiếu:

Anh ra thỉnh lão-đạo vào xem bịnh viên-ngoại, coi trị được cang không; nếu trị được dù tốn một hai ngàn lượng cũng được, nếu trị không được thì thôi có hại gì.

Vương-Hiếu vâng lịnh ra ngoài thỉnh lão-đạo vào, lão-đạo theo vào.

Lão-đạo đây chẳng ai đâu lạ, chính là Huỳnh-Diện Chân-nhân Tôn-đạo-Toàn; phụng-mạng Tế-công tới cứu Vương-an-Sĩ, đồng với Lôi-Minh, Trần-Lượng đến cầu Hải-Thường, bảo Lôi-Minh, Trần-Lượng chờ mình tại tửu-quán. Tôn-đạo-Toàn

TIMSACH.COM.VN

vận Chẩn-khước-phong tới nhà Vương-an-Sĩ giả là thần-tiên, cùng gia-nhơn vào gặp Trương-sĩ-Phương chận hỏi :

— Lão-đạo mũi trâu ở đâu lại đây mà mê hoặc người thế ?

— Bần-đạo chẳng phải hạng ăn-thua với chú, sẵng lòng tới cứu Vương-Thiện-nhơn làm phước.

— Ông khéo dùng lời yêu hoặc chúng ; Ông biết viên-ngoại đau bịnh gì ?

— Bần đạo dư biết ! nếu nói ra sợ có người hỗ mặt không biết lánh vào đâu.

— Ông hãy nói coi viên ngoại đau bịnh gì ?

— Vương-viên-ngoại bị người âm mưu hãm-hại.

— Ông nói bậy lắm, viên-ngoại thường ngày đối với ai cũng tốt, ai lại nỡ hại Ông.

— Bần-đạo là người tu-hành, không thể nói rõ người ám-hại viên-ngoại, sợ có điều bất mãn cho người.

— Ông càng hày chuyện sàm-quấy, chớ ai mà hại lão viên-ngoại.

— Lão-đạo mỉnh cười nói :

— Cậu muốn biết người ấy không khó ; người hại đó là đàn ông có tâm âm-hại cũng do tay người phụ-nhơn, người ấy là con trong nhà nầy mà họ khác.

Trương-Sĩ-Phương nghe nói mặt-mày biến sắc, bọn gian nhơn đều nghi cho là nó là con trong nhà mà họ khác, chắc chắn rồi, nhưng không dám nói, đều lòm ngó Trương-sĩ-Phương, xẻn-lẻn bực-tức nói :

— Lão-đạo ! mi nói có người hại viên-ngoại, lấy gì làm bằng-cớ ?

— Có bằng-cớ chớ ! kêu lại một người ta chỉ cho.

Vương-đắc-Lộc bước lại, lão-đạo bảo :

— Anh quản-gia vào mò dưới sàng viên-ngoại nắm lấy hình-nhơn ra cho ta.

Vương-đắc-Lộc vào mò dưới sàng viên-ngoại, quả-nhiên có hình-nhơn bằng cây đào có biên ngày sanh-nhựt của viên-ngoại trong đấy. Trương-sĩ-Phương bị lương-tâm cắn-rứt hổ-thẹn, lỏn trốn về Tam-thanh-quán, gặp Đồng-thái-Thanh bèn nói :

— Phép ấy thầy làm linh quá ! thật ngày ấy dượng tôi mê-mang bất tỉnh, nhưng không chết, mà hiện giờ đã hỏng rồi.

— Đủ 7 ngày thì mới chết, chưa đủ chết sao được.

— Linh thì có linh nhưng hỏng rồi.

— Tại sao lại hỏng ?

— Hiện nay có lão-đạo xưng là Mai-Hoa chân-nhân ở núi Mai-Hoa đến trị bịnh cho Vương-an-Sĩ, nó nói người hại viên-ngoại và bảo gia-nhơn vào lấy hình-nhơn ấy ra, nó lại nói người hại đó đàn-ông có thân trong nhà mà họ khác là ta chớ ai, nên ta lỏn trốn về đây.

— Nó tài nào cũng cứu không được, vì ta đã thâu hồn viên-ngoại vào bình nhiếp-hồn rồi, làm sao mạnh được.

— Theo ý-nghĩ của tôi mặc dù ông thâu hồn kia vào nhiếp hồn-bình, nó sẽ tới tìm ông mà đòi bình ấy.

— Nó không tới đây là may cho nó, nếu nó tới đây tức nó tìm thần chết đó.

— Sợ ông cự chẳng lại nó chớ, theo tôi thấy nó tướng-

TIMSACH.COM.VN

mạo phi-phàm, tiên-phong đạo-cốt, nó đến đây thì ông khó sống chớ!

— Cậu khéo chọc tức cho tôi!

Bỗng nghe ở ngoài có tiếng niệm: Vô-Lượng-Phật! Trương-sĩ-Phương nói:

— Chính nó đến rồi đấy.

Lão-đạo nghe nổi giận vôi lấy bửu-kiếm chạy ra mở cửa, quơi kiếm muốn chém coi lại chẳng phải là Mai-Hoa chân-nhân, thấy lão-đạo ấy mình cao 8 thước mặc áo đạo-bào bố xanh, lưng mang bửu-kiếm, mặt đen mắt sáng quắc như châu, thì cả kinh ngưng kiếm vòng tay làm lễ.

Hồi Thứ 131

Hai hào-kiệt lập kế trộm hồn-bình
Ngộ-Thiền thổi ngã Đồng-thái-Thanh,

Nói về Đồng-thái-Thanh cầm bửu-kiếm chạy ra, thấy chẳng phải là ai lạ, chính là sư-huynh Trương-thái-Tố đi du-phương trở về, nó liền hành lễ chào mừng, Trương-thái-Tố gặp nó thì nổi giận xung thiên, nói:

— Ta dạy cho sư-đệ đủ các năng-vi, em trở lại cầm kiếm muốn giết ta.

— Bạch sư-huynh chớ giận, vì kỳ trung có một ẩn-tình, mời sư-huynh vào trong tôi sẽ nói cho mà nghe.

Trương-thái-Tố bước vô trong hỏi:

— Một đoạn ẩn-tình gì?

— Sư-huynh chỉ tôi cái phương-pháp hại người ấy thiệt là linh, hiện tôi đã thí-nghiệm hại một người.

— Hại ai?

— Hại Vương-an-Sĩ ở làng Vĩnh-Ninh.

Trương-thái-Tố nghe nói nổi giận rầy:

— Hết người hại rồi, sao lại hại Vương-an-Sĩ, là một người thi-chủ duy nhất trong miễu nầy, mà em hại ông thì đâu còn lương-tâm gì nữa.

— Chẳng phải tôi muốn hại ông, chỉ vì Trương-sĩ-Phương mướn tôi 500 lượng bảo hại ông.

— Chỉ có 500 lượng mà mưu hại người, chi bằng không làm tốt hơn, sư-đệ hại người sao lại quơ kiếm muốn chém ta?

— Hiện có gã Mai-Hoa chân-nhân đã gở lấy hình-nhơn, tôi tưởng tìm đến đời nhiếp-hồn bình, nên xách kiếm chạy ra gặp anh.

— Ta cái cho sư-đệ phương trú người tôi 7 ngày mới chết, nhưng ta có thể làm cho nó chết liền nội ngày nay, Trương-sĩ-Phương đi mua cho ta đồ cần-dùng, đặng tối ta làm phép Vương-an-Sĩ chết liền.

Trương-sĩ-Phương cả mừng liền đi mua đồ cần-dùng đem về; tối vào lúc canh hai, sao trên trời mọc đều-đủ, Trương-thái-Tố lập bàn hương-ẩn trong viện; bỏ tóc xả cầm kiếm vái cúng Tam-Thanh giáo-chủ ủng-hộ mình hại Vương-an-Sĩ, cho hiển pháp-thuật thần-tiên, đốt ba đạo linh-phù, dán bùa trên mũi kiếm miệng niệm lâm-dâm, đốt ba đạo linh-phù, rồi cầm bửu-kiếm hét lên: «Thái-Thượng Lão-Quân cấp-cấp như luật lịnh hích!

Gia mở miệng bình nhiếp-hồn ra, một luồng gió lạnh-buốt nghe bắt rùng-rợn, tiếng gầm-thét nổi lên như trâu rống, thấy thấp-thoán một bóng người lấng-lộn dưới đất, đấy là lão-đạo thâu hồn Vương-an-Sĩ vô bình dùng giấy đỏ bịch miệng lại, hai lão-đạo xách bình vào Tây-phối-phòng để ở bàn giữa phòng, đồng ngồi xuống ghế ỷ, Trương-thái-Tố nói với Trương-sĩ-Phương:

TIMSACH.COM.VN
TIMSACH.COM.VN

— Cậu không tin thì trở về thăm coi phải ông đượng chết không? còn tiền bạc mai sáng cậu phải chồng đủ, hay không chồng tiền cũng tự ý cậu.

— Tôi đâu dám chẳng trả tiền ấy.

Bỗng nghe phía sau có tiếng la:

— Tôi phải treo mình mới an phận.

— Trương-thái-Tổ nghe thế, nói:

— Nghe có ai la treo mình đấy, chúng ta ra đó coi thử.

Đồng-thái-Thanh nói:

— Tôi nghe tiếng la tuồn như ở phía Đông, chúng-ta ra đó coi.

Trương-sĩ-Phương cùng hai lão-đạo bước ra thấy một người trai-tuấn-tú, đương mở dây lưng cột trên cây, trong miệng nói lảm bảm:

— Đặt ra sanh có chỗ thì chết cũng có nơi, chết hằng thị vạn sự giai-hưu.

Lão-đạo thấy vậy kêu hỏi:

— Cậu kia! tôi với cậu không oán-thù nhau, sao tôi trước miếu tôi treo cổ làm nhơa-mạng hại chúng tôi.

Người ấy day đầu lại thấy lão-đạo với giọng vang-lơn:

— Thưa tôi thiệt chẳng biết trong miếu có người, tưởng trong ấy không ai, nếu tôi biết có người, dù gan trời cũng không dám tới đây nhiễu-loạn lòng người.

Lão-đạo nghe kia nói đúng lẻ phải, hỏi:

— Cậu tại sao lại tìm lẻ chết?

Người ấy thở dài sầu-não nói:

— Thưa đạo-gia! tôi là người Trấn-giang, bảo-phiêu 20 vạn bạc, giữa đàng gặp một đảng cướp bốn 50 chục người, trời

tối lại đẩy xe cả 20 vạn bạc, tôi tính không thể trở về được, vì chủ bất thường, thì thường không nỗi, còn cách chết là êm chuyện.

Đồng-thái-Thanh hỏi:

— Trong gia-đình chú được bao nhiêu người?

— Tại gia-đình tôi hiện còn mẹ già, vợ yếu và con thơ ba người.

— Nếu cậu chết rồi ai bảo-dưỡng ba người ấy, chi bằng đi ngay lên vệ-môn trong địa-phương nầy mà cáo-báo, cho quan điều-tra ra sự thật; dù cậu trở về nhà chủ-nhơn có làm khó chẳng tin, thì cậu chỉ ngay lại địa-phương nầy chứng chắc cho có sự thật là xong, chào cậu! vì nay trong miếu tôi đang có Phật-sự không thể mời cậu vào được.

Người ấy gật đầu có lời ta ơn mấy thầy, nhảy ra bờ tường đi mất; hai lão đạo trở vào phòng gặp một gã mặt xanh râu đỏ muốn trộm lấy nhiếp-hồn bình, cả giận lão-đạo hét lên:

— Nghiệt-chướng thật to gan.

Lập-tức đóng ầm các cửa lại.

Đây chính là Lôi-Minh, Trần-Lương, hai vị anh-hùng đến lấy bình nhiếp hồn. Nguyên Tôn-đạo.Toàn tại nhà Vương an-Sĩ gỡ lấy hình-nhơn, nhưng viên-ngoại cũng không tỉnh được; gia-nhơn nóng lòng hỏi:

— Tiên-trưởng coi viên-ngoại chúng-tôi bịnh gì thế?

— Viên-ngoại đây bị người thâu hết hồn rồi, ta phải tìm hồn ông mới xong.

— Lão-gia tìm đâu cho ra?

— Mấy chú khỏi lo, tối sẽ có người đem hồn viên-ngoại về.

TIMSACH.COM.VN

— Bịnh viên-ngoại nếu đạo-gia cứu đặng, thì ơn ấy không thể tưởng-tượng.

— Dâu dám ! bây giờ tôi phải đi kiếm hồn đem về.

Dứt lời thằng lại tửu-quán ở cầu Hải-Thường giáp mặt với Lôi-Minh, Trần-Lượng ; Trần-Lượng hỏi :

— Mời sư-huynh uống rượu.

Ba người đồng nống rượu xong, Tôn-đạo-Toàn dắc hai người đến chỗ vắng, nói :

— Thầy có dặn : đêm nay hai sư-đệ lên Tam-Thanh-quán phía Tây, trong Tây phối-phòng lấy nhiếp-hồn bình, vì bọn nó thâu hồn Vương-viên-Ngoại trong đấy, trộm bình về mới cứu Vương-viên-Ngoại được, nhưng hai em phải cẩn-thận bởi hai thằng đó nó biết tà-pháp không vừa.

Hai vị anh-hùng nghe nói gật đầu và khởi hành tới đó. dọc đường Lôi-Minh hỏi :

Chúng-ta người hai định ai trộm nè ?

— Về tài chạy tường nhảy vách, trộm cắp thì anh có phần hơn tôi, còn sự đối-đãi chuyện-trò với người và cơ-mưu thì tôi hơn anh, thế thì anh trộm bình còn tôi thì làm kế điều hổ ly sơn dụ bọn nó.

Hai người đi tới cửa miễu, Trần-Lượng hỏi :

— Anh ở phía Tây chờ tôi qua Đông làm kế điều-hổ ly sơn dụ bọn nó ra cho anh làm việc.

Trần-Lượng nhảy lên tường thấy hai lão-đạo ở Tây phối-phòng, sau viện Đông có cây đại-thọ liền định kế la : «Treo cổ»

Lôi-Minh thấy hai lão-đạo đi ra, liền nhảy xuống Tây phối-phòng, nhưng còn dự-dự sợ còn có người ở trong, hồi nảy cũng quên hỏi Tôn-đạo-Toàn trong miễu được mấy người, nhưng sợ hai lão-đạo trở lại thì hỏng việc, liền chạy

qua Đông-phòng nghe hai lão-đạo nói chuyện với Trần-Lượng, thì vừng bụng chạy trở về, muốn xô cửa lại sợ có người ở trong, dọ kỹ mới xô cửa bước vô ; bỗng hai lão-đạo trở vô thấy Lôi-Minh thò tay lấy nhiếp-hồn bình, mà chạy ra ngoài. ; chẳng ngờ Trương-thái-Tổ trỏ tay chỉ, định-trụ Lôi-Minh đứng trân lại, trong bụng nó đã hiểu rồi, nói :

— Hiền-đệ ! thằng mặt trắng hồi nảy là đồng bọn với thằng nảy, nó làm kế điều hổ ly sơn đặng trộm bình nhiếp-hồn mình.

— Anh nghĩ như thế có lý.

Liền bảo Trương-sĩ-Phương trói Lôi-Minh lại, hai lão-đạo ngồi xuống ghế hỏi :

— Mi tên họ gì ai bảo mi ? dám đến trộm nhiếp-hồn bình, còn thằng mặt trắng làm kế điều-hổ ly sơn đó là ai ?

— Một mình ta tới đây thôi, còn tên mặt trắng nào ta chẳng được biết.

— Ai bảo mi tới trộm nhiếp-hồn bình đó ?

— Tự ta tới trộm lấy, không ai bảo cả.

— Sao mi không lấy các vật khác, lại lấy bình ấy ?

— Phàm trộm hễ gặp chi thì lấy đấy, ta thấy bình ấy muốn nên lấy.

— Thằng nảy không đánh nó không chịu nói thiệt, Trương-sĩ-Phương lấy roi gân cho ta đánh nó.

Trương-sĩ-Phương đem roi ra, Trương-thái-Tổ lột áo-xiêm Lôi-Minh ra, nhún nước rồi đánh trót ! Lôi-Minh chửi lên inh-ỏi, đánh luôn một hơi mấy chục roi ; Lôi-Minh nát mình nát mẩy nhưng vẫn chửi lên ong-óng.

TIMSACH.COM.VN

Còn Trần-Lượng ở ngoài chờ Lôi-Minh lâu quá không thấy ra, trong lòng không an, lén mò đến thám-dọ gặp lúc bắn đánh Lôi-Minh ; Trần-Lượng nóng lòng muốn vào nhưng biết hắn có tà-thuật yêu-pháp, mình đương-cự không nổi ; Nghe đánh Lôi-Minh thì trong lòng càng đau-đớn, đương cơn nguy-cấp Trần-Lượng gom củi khô lên chánh-điện châm lửa đốt ; phúc-chốc đại-điện lửa cháy phừn-phừn ; Trương-sĩ-Phương ngẫu-nhiên thấy chánh-điện lửa-cháy, bèn la hoảng ;

Lửa cháy chánh-điện rồi.

Đồng-thái-Thanh nghe lẹ tay xách bình nhiếp-hồn, đồng với Trương-thái-Tổ, Trương-sĩ-Phương chạy ra ngoài lo cứu hỏa ; thừa lúc lộn-xộn Trần-Lượng vào cổng Lôi-Minh chạy về cầu Hãi-Thường, ngoái lại Tam-Thanh-quán thấy ngọn lửa cháy rất mãnh-liệt, sáng lực một vùng trời ; Tôn-đạo-Toàn gặp hỏi :

— Hai sư-đệ lấy bình nhiếp-hồn được chăng ?

— Sư-huynh coi đó ! bình nhiếp-hồn chưa lấy được, mà nhị-ca bị đánh thương cả mình, tôi phải dùng kế điệu-hổ ly sơn mới cứu ảnh về đây được ; bây giờ kiếm chỗ cho ảnh dưỡng thương mà xức thuốc.

Tôn-đạo-Toàn nói :

— Chi đem Lôi-đệ về Vương-trạch mà dưỡng-thương tiện hơn.

Trần-Lượng cõng Lôi-Minh về tới nhà Vương-trạch đứng ngoài chờ.

Tôn-đạo-nhơn vào kêu cửa, quản-gia Vương-Hiếu mở cửa hỏi :

— Tiên-trưởng về đây chắc đã xong việc rồi sao ?

— Hai vị tìm hồn đã bị thương lụy xin gá nhờ tại thơ phòng cho nó dưỡng-thương xức thuốc, các ngươi không nên lên coi nhé.

— Vâng ! để chúng tôi lánh mặt thầy cho họ vào.

Lão-đạo phụ với Trần-Lượng cõng Lôi-Minh vô thơ phòng, làm phép cho Lôi-minh định thần, thoa thuốc tán kim-thương chỉ thống xong thả rèm xuống ; Lão-đạo ra phòng ngoài ngồi một hồi lâu, có gia nhơn đem trà vào xơi ; nói :

— Tổ-sư-gia tìm hồn viên-ngoại chúng tôi về được không ? hiện viên-ngoại đã ngất đi rồi.

— Các chú vào thưa với lịnh bà đừng cho ai khóc kẻ nếu khóc thì khó thoát chết.

Dứt lời nghe phía ngoài có tiếng ồn ào-rằng :

— Tam-Thanh-Quán bị lửa cháy tiêu hết !

Tôn-đạo-Toàn nghe đâm lo nói :

— Hai sư-đệ gây ra việc lớn quá ! Tam-Thanh-Quán cháy tiêu, hai lão-đạo sẽ tìm tới còn mất với chúng ta.

Trần-Lượng nói :

— Chờ biết làm sao, đâu nỡ để coi họ đánh chết nhị-ca cho đành, nên phải phương-tiện như thế.

— Việc đã dĩ lỡ rồi, hai sư-đệ phải lo đào nạn, ta tự có đạo-lý đừng lo.

Lúc nầy trời đã hừng sáng nghe ngoài có người kêu cửa, gia nhơn ra mở thấy là Đồng-Thái-Thanh và Trương-thái Tổ, nguyên hai lão-đạo thấy cả chùa cháy tiêu hết, chẳng còn một miếng ngói, thảm thiết nói :

— Cũng vì Trương-Sĩ-Phương mà miếu ta cháy tiêu hết, chúng ta phải tìm Mai-Hoa chân-nhân, một còn một mất với nó mới nghe cho, vì hai người đó chính nó chủ-xử mà ra nông nỗi.

— Trương-thái-Tổ nói :

— Ta biết lão-đạo ấy là con vượn linh hóa thân, chúng ta tìm nó nè.

TIMSACH.COM.VN

Lập tức tới nhà Vương-an-Sĩ kêu cửa, gia nhơn mở cửa ra thấy quen bèn hỏi :

— Hai đạo-gia tới có việc chi cần mà sớm thế ?

Trương-thái-Tố nói :

— Phải có gả Mai-Hoa chân-nhân trong nhà nầy không ?

— Dạ có !

— Chú vào kêu nó ra rằng hai ta tìm nó có việc.

Gia-nhơn liền vào trong nói với Tôn-đạo-Nhân :

— Có hai thầy ở Tam-Thanh-Quân tới kiếm tiên-trưởng.

Tôn-đạo-Toàn nghe mời day qua bảo Lôi-Minh, Trần-Lượng đi lánh mặt cho mau, rồi quài-quả đi ra ngoài gặp Đồng thái-Thanh, anh ta nhận biết nói :

TIMSACH.COM.VN

— Tôi ra là người nhé.

— Hai đạo-hữu có điều chi dạy bảo, mời lại nơi vắng nói chuyện với nhau.

Đồng ưng-thuận ba lão-đạo kéo nhau đi thẳng tới cầu Hải-Thường ; chẳng ngờ Lôi-Minh, Trần-Lượng lén men theo ba lão-đạo cách xa-xa, tới cầu Hải-Thường trời rựng sáng. Tôn đạo-Toàn nói :

— Chúng ta tới dưới núi Thiên-Thai nói chuyện nhau tiện, đây không được vắng.

Tới dưới chưn núi Thiên-Thai, Tôn-đạo-Toàn hỏi :

— Hai đạo-hữu- kiếm tôi có việc chi ?

Đồng-thái-Thanh nói :

— Mi vô cớ phá-hoại việc ta, lại bảo hai thằng mặt trắng đốt miễu ta, chúng ta đâu thể dung mi được.

— Hai đạo-hữu đừng giận ! chúng ta đều là người Tam-Thanh-Giáo, anh đưa bình nhiếp-hồn cho tôi cứu Vương-an-

Sĩ mạnh rồi bảo ổng cất miễu bồi thường lại cho anh, nghĩ chi tới thằng mặt xanh mặt trắng nữa ; anh tính được hay chăng ?

Đồng-thái-Thanh nói :

— Mi đừng đánh trống lãng, ta nay phải lấy đầu mi mới hả dạ ta ; ta lại chẳng biết lấy bình nhiếp-hồn kêu Vương-viên ngoại tu-bổ chùa lại, cần gì phải có tay mi.

— Hai đạo-hữu hảy nghĩ kỷ lại !

Đồng-thái-Thanh rút bửu-kiếm chém Tôn-đạo-Toàn ; Tôn-đạo-Toàn tràng qua tránh khỏi trong miệng không ngớt tiếng van-lơn nài-nỉ nói :

— Tôi lạy hai đạo-hữu xin nhiêu-tội cho tôi, tôi chẳng dám vậy nữa ! Đồng-thái-Thanh xốc lại chém tiếp một kiếm nữa ; Trương-thái-Tố đứng dậy mặt hướng Nam coi và nói :

TIMSACH.COM.VN

— Chẳng chém được nó chẳng hả dạ của chúng-ta !

Trong miệng Tố vẫn chửi mãi không thôi ; lúc ấy Lôi-Minh và Trần-Lượng ở phía Đông đi vòng qua phía Bắc, ngồi núp sau hòn đá lớn ; Lôi-Minh nói :

— Em coi kìa ! sư-huynh mình chỉ tràng tránh không đánh lại, thiệt đáng thù nó đánh tao.

Dứt lời Lôi-Minh sẽ-lén bò-men tới sau lưng Trương-thái-Tố, chém phụp một cái đầu Trương-thái-Tố lăng cù dưới đất, máu tươi tung-tóe, cục thịt ác-nghiệt ngã ầm xuống đất ;

Đồng-thái-Thanh thấy thằng mặt xanh chém rơi đầu sư-huynh mình, nói :

— Bọn bây thiệt là phồn bất phải, bây giết sư-huynh ta nay quyết một còn một mất với bọn bây.

Lôi-Minh, Trần-Lượng nói :

— Ba chúng-ta cũng quyết lấy đầu mi.

Đương nói bỗng cái đầu của Trương-thái-Tố bay lên cao chừng hai trượng nhiễu rớt xuống ngay đầu Đồng-thái thanh ; Đồng-thái-Thanh van-vái :

— Anh sống khôn thác linh, xin đứng dậy quỉ rối tôi, anh đủi theo kẻ thù ; và em cũng đang chém nó mà báo thù cho anh đây.

Dứt lời thì đầu người lại bay trở lên, rồi cũng rớt xuống ngay đầu Thái-Thanh, diễn luôn như thế đôi ba lần ; bọn Lôi, Trần để ý thấy một tiểu hòa-thượng ở sau cục đá lớn thổi khiến đầu ấy ; Tôn-đạo-Toàn nhận rõ là Ngộ-Thiền.

Nhắc lại Tế-công dắc Ngộ-Thiền đến Tòng-Âm-Quán, bái-kiến Lỗ-tu-Chơn là người luyện-đạo Lão-Tử ; Lỗ-tu-Chơn tiếp chuyện với Tế-công thì ông đã biết thầy là vị cao-tăng đắc đạo, nên hai người có mối thân-mật nhau ; Hòa-thượng nói :

TIMSACH.COM.VN

— Ngày sau đến huyện Thường-Sơn Từ-Vân-Quán tôi sẽ lâm đại-nạn, nhờ đạo-hữu cứu giùm tôi.

— Lúc nào Thánh-tăng cần dùng cho tôi hay tôi đến liền.

Càng nói chuyện càng thêm tình thân-mật, cầm thầy trò hòa-thượng ở lại một đêm đàm đạo cho thỏa lòng. Rạng ngày hòa-thượng kêu Ngộ-Thiền, bảo :

— Con tới dưới chưn núi Thiên-Thai cứu ba sư-đệ của con.

Ngộ-Thiền gặt đầu đi tới chưn núi Thiên-Thai núp ở khối đá lớn thấy Tôn-đạo-Toàn van-lơn nài-nỉ, kế thấy Lôi-Minh chặc đầu Trương-thái-Tố ; Ngộ-Thiền liền thổi đầu ấy bay lên đánh Đồng-thái-Thanh ; Tôn-đạo-Toàn ngó thấy nói :

— Tiểu sư-huynh mau lại đây tiếp tay tôi.

Đồng-thái-Thanh cũng thấy nói :

— Hay cho yêu-tinh ! dám cả gan vô lễ với ta.

Ngộ-Thiền vỗ bụng vận khí-đạo thổi Đồng-thái-Thanh bay lên khỏi mặt đất một trượng cao, lão-đạo sa xuống đất cái ạch ; Ngộ-Thiền lại thổi bay lên rồi rớt xuống ; chính đương thổi Đồng-thái-Thanh té ạch-ạch ; thoạt nghe có tiếng niệm : « Vô-Lượng-Phật » nói :

Trong non thanh-vắn lại thêm nhàn,
Trước mắt chân-nhâm mầm phú-quí,
Thị-phi mặc kẻ không nao chí,
Duy có một khí tình-xứ động,
Chẳng đoái vạn duyên lo tu-hành ;
Dưới nguồn nước chảy sạch lòng trần
Đỡ-đỡ hay-hay ; chẳng ai giành ;
Trong đầu quánh-lộn giờ anh-linh.

TIMSACH.COM.VN

Lão-đạo vừa ca vừa bước tới, cả bọn thấy hồn phi phách tán.

Hồi Thứ 132

Hai nghĩa-sĩ đêm thám núi Thiên-đài.

Hàn-gia-viện bắt đặng Chương-Hương-Nương

LÃO-đạo vừa đi vừa ca bước tới, đầu đội khăn bố cả mặt như cổ-nguyệt, tóc hạt đồng-nhan, tay cầm hoa lam ; lưng mang hồ-lô Càn-khôn áo-diệu, chẳng ai đâu lạ, chính là Thượng-Thanh-Cung Đông-Phương Thái-Diệc lão tiên-ông Côn-lôn-Tử ở núi Thiên-Thai ; Đồng-thái-Thanh thấy liền quì xuống xưng :

— Đệ-tử xin cúi đầu làm lễ Tổ-Sư.

Tôn-đạo-Toàn cũng quì xuống hành lễ, còn Ngộ-Thiền

thì kinh-hải chẳng dám thối nữa ; còn Lôi-Minh, Trần-Lượng thì chẳng biết lão-đạo kia bực thế nào.

Tiên-ông hỏi :

— Hai ngươi vì lẻ gì mà tranh-đấu nhau như thế ? còn gả yêu-tinh kia là ai ?

Tôn-đạo-Toàn đáp :

— Bạch Tổ-sư-gia ! tiểu hòa-thượng ấy là sư-huynh của tôi, vì tôi thọ giáo Tế-công làm thầy, đặng học-tập thêm năng-vi pháp-thuật.

— May quá ! ta cũng muốn tìm Tế-Điên mà hỏi chuyện.

Lão-tiên-ông sớm mai vào núi hái thuốc, thấy dưới núi một luồn yêu-khí xung thiên, nên hạ sơn coi thử gặp sự tranh-đấu đôi bên, hỏi ra có sự bèn bảo Đồng-thái-Thanh đưa bình nhiếp-hồn cho Tôn-đạo-Toàn cứu Vương-an-Sĩ ; Đồng-thái-Thanh rút vàn lấy bình nhiếp-hồn trao cho Tôn-đạo-Toàn, và Tiên-ông nói :

— Tôn-đạo-Toàn hãy lấy bình nhiếp-hồn nầy lo cứu Vương-an-Sĩ, còn tiểu yêu-tinh đây ta bắt nó về núi treo lên, mời Tế-Điên đến ta hỏi thăm một việc, thầy ngươi tới ta mới thả yêu-tinh tự-do.

Tôn-đạo-Toàn vâng dạ ! chẳng dám nói sao, còn Ngộ-Thiền cũng không dám chạy vì dư biết hồ-lô của ông ta, bất luận là yêu-tinh bực gì, nếu bị thâu vào thì 1 giờ ho khắc tan hóa thành máu-mũ ; Tiên-ông liền bắt Ngộ-Thiền đề trong hoa-lam-quải-quả lên núi ; Lôi-Minh, Trần-Lượng thấy vậy quá bực-tức, Lôi-Minh nói :

— Sư-huynh sao lại để lão-đạo súc-sanh ấy bắt tiểu sư-huynh mà không đoái tới vậy ?

— Hai em không rõ ! lão-đạo đó thần-thông quảng-đại, pháp-thuật vô-biên, ta cùng tiểu sư-huynh cự sao lại.

Lôi-Minh, Trần-Lượng nghe nói giận phừn-phừa nói :

— Sư-huynh cự không lại, thì chúng tôi ra tay trừ nó, chúng tôi đâu thể khoanh tay mà ngó như thế được. Lão-đạo ấy phải ở trên núi nầy không sư-huynh ; Chúng-tôi phải chặc đầu lão nầy mà báo thù cho Tiểu-sư-huynh tôi.

— Hai em không nên nóng-nải, lão-đạo đó chẳng phải là hạng tầm-thường đâu, phạm tới mà chết uổng mạng, phải nghe lời ta chầm-rải sẽ tính.

— Sư-huynh không tính lẻ nào tui hai mạng nầy cũng không kể.

Dứt lời đồng chạy lên núi, men theo sau lão-đạo, trong chớp mắt thì không còn thấy ông đâu nữa ; lão-đạo vân chân-khước phong biến mất, hai người lần lên núi đá chồng-chất ngổn-ngang, đi một đỗi gặp một hồ nước, rộng cả 5 trượng mấy, sâu có vạn trượng, chính giữa bắt một cây cầu, không có ngõ nào vòng qua đó được, Trần-Lượng thấy cây cầu ấy lâu năm đã mục, thò tay bẻ thử thì cây nát ra vụn-dụng, bèn nói :

— Cầu nầy qua không thể được, nếu cượng qua giữa cầu rớt xuống hồ thì cũng nát thây.

Hai người ngẫm một hơi, vận phép phi hành chạy qua lúng, nhưng không sao ; đi tới được chừng vài dặm gặp một con mãnh-hổ, đuôi nó quất qua quất lại hui dậy mịt-mù ; hai vị anh hùng cả kinh hồn phách.

Hai người tính chắc chết, không hy vọng gì nữa, rút đao cầm tay tự-vệ xốc đi tới ; cọp hỉnh mũi hít-hít vài cái, cùng đuôi chạy mất ; hai người sợ thối mồ hôi ra ướt dầm mình ; Trần-Lượng nói :

— Nhi ca ! chắc hai ta không có hơi người, nên nó ngửi rồi bỏ đi không ăn.

Dứt lời hai người đi tới, thoạt thấy trên đảnh núi có một đại mãn-xà chưn cao 30 mấy trượng, hai mắt như cặp đèn rọi. Lôi-Minh, Trần-Lượng gặp mãnh-hổ sợ mồ hôi

TIMSACH.COM.VN

vừa rào, kế gặp rắn đại mãn-xà lại tiếp tục sợ hải thêm lên, nhưng nếu không đi sẩn tới thì đâu còn ngã nào mà đi Trần-Lượng nói :

— Người có số mạng, phải lúc chết thì chết, cọp còn không ăn chúng ta thì rắn nầy chắc cũng không hại người.

Dứt lời nghe một luồn quái-phong nổi dậy rắn kia đã biến mất ; hai người mừng-rỡ chầm-rải đi tới Thượng-thanh-cung thì đã canh hai, thấy khắp trời sao lòa-loẹt nhấp-nhán, cảnh núi thiệt vắng-vẻ u-nhàn ; ngôi miếu có ba từng đại-điện, cất chu-vi trong khoảnh đất lớn, trước cửa treo một tấm biển sơn son phết vàng biên : « Hộ-Quốc Sắc Kiếng Thượng-Thanh-Cung » hai người vận thuật phi-hành đi trên tường vách như đi đất bằng, đứng trên ghế dưới ánh đèn coi sách, liền tường nhà treo ngược Ngô-Thiều cầm đầu xuống ; hai người thấy thế nổi giận phừn-phừn rút đao cầm tay nhảy xuống quyết chém lão-đạo, chẳng ngờ lão-đạo day qua thấy : Trỏ ngón tay chỉ dùng phép định-thần trồng cứng Lôi-Minh và Trần-Lượng ; hai người tức giận chửi lên inh-ỏi ; lão liền bảo người trói hai tên nầy dẫn ra sau chém dần cho rồi,

Lúc ấy có người bước ra van-lơn-nói :

— Bạch sư-phụ từ-bi tha cho hai người, vì hai người ấy chính là anh em kết bái của con, mà cũng là ân-nhân cứu mạng con nữa.

Tổ-sư-gia thấy đệ-tử quá yêu-cầu thì nhiêu-thứ cho hai người, hai vị hiền-đệ theo tôi ra ngoài sau ; Lôi-Minh, Trần-Lượng nhìn kỹ người ấy là Dạ-Hành-Quỉ Tiểu-Côn-Lôn Quách-Thuận ;Dắc hai người kéo vào trong ; lão tiên ông còn đương giận hầm-hầm, thoạt nghe phía ngoài có tiếng niệm : «Vô-Lượng-Phật» đạo-đồng coi lại là Tôn-đạo-Toàn.

Lúc Tôn-đạo-Toàn ở dưới núi thấy Lôi-Minh, Trần-Lượng rượt theo Tiên-Ông, Toàn cảng-ngăn không được, đành cầm bình nhiếp-hồn trở về làng Vĩnh-Ninh, tới nhà Vương-an-Sĩ kêu cửa ; gia-nhơn mở cửa cùng Tôn-đạo-Toàn vào trong thấy Vương-viên-ngoại dĩ-nhiên như người chết ; Tôn-đạo-Toàn lấy bình nhiếp-hồn ra mở miệng bình niệm chú, hồn Vương-an-Sĩ nhập khiếu, nghe viên-ngoại ư ! ư ! mở mắt ra, nói :

— Ta ngủ một giấc đã quá !

Cả nhà nghe viên-ngoại nói đều vui-mừng hỏi-han, Viên-Ngoại nói :

— Ta đâu có bịnh chi, phưởng-phất như một giấc chiêm-bao.

Bọn gia-nhơn nói :

— Ông bịnh hơn mê bất tỉnh mấy ngày rồi, nếu không nhờ tiên-trưởng dạy cứu, thì mạng Ông đâu còn.

Ông nghe nói thế liền chồi dậy như người mạnh, muốn lạy tạ Tôn-đạo-Toàn ; Toàn gàn chẳng cho lạy.

Gia-nhơn bưng trà ngon lên cho viên-ngoại thấm vọng, kế tiếp bưng lên một chén cháo yến cho ông ăn ; ông mới chân-nhân ra ngoài thơ-phòng, và thay quần-áo xong bước ra kêu gia-nhơn dọn rượu trái-cây thượng-đẳng đải đạo-gia, gia-nhơn dọn rượu xong, viên-ngoại châm rượu cùng với Tôn-đạo Toàn ăn-uống nói chuyện nhau rất thân-mật ; Đạo-Toàn đang uống rượu bỗng-nhiên thấy bên Đông một luồng yêu-khí xung thiên, bèn hỏi :

— Thưa viên-ngoại bên nhà kia ai ở ?

— Bên nhà đó có hai vợ chồng Hàn viên-ngoại và thằng cháu Hàn-văn-Mỹ, đạo-gia hỏi thăm chi vậy ?

— Tôi thấy trong viện ấy có một luồn yêu-khí xung thiên, chắc trong viện đó có yêu-tinh.

TIMSACH.COM.VN TIMSACH.COM.VN

— Sao tôi không nghe có yêu-tinh nào-đảo, mà tiên-trưởng coi kỹ thiệt chăng?

— Đâu sai được, chắc-chắn có yêu-tinh.

— Đạo gia đã coi ra, xin từ-bi theo tôi qua bên trừ yêu-tinh giùm.

Vương-viên-ngoại cùng lão-đạo qua bên viện Hàn-viện-ngoại kêu cửa, quản-gia ra mở cửa chào hỏi; Vương-viên-ngoại hỏi:

— Hàn-viên-ngoại có ở nhà chăng?

— Dạ có ông ở nhà.

— Chú vào bẩm với Ông nói có ta qua thăm ông có việc.

Gia-nhơn vừa trong bẩm lại, Hàn-viên-ngoại liền bước ra nghinh tiếp, Ông vừa gặp Vương-an-Sĩ vòng tay chào hỏi:

— Huynh-trưởng trong mình chẳng an, nay cũn mạnh rồi hả, tôi bận không được thường qua thăm.lom dỡ quá, còn đạo-gia nầy là ai?

— Đây là Mai-Hoa chân-nhân là người cứu tôi khỏi bịnh đó.

Hàn-Thành vòng tay mời vào thơ-phòng an tạ, gia-nhơn dâng trà xơi; Vương-an-Sĩ nói:

— Nay tôi cùng đạo-gia qua đây cũng có việc, Chính chân.nhân thấy bên viện của hiền-đệ có yêu-tinh, tôi nghĩ chúng-ta là bạn tri . kỷ tôi không lẻ bỏ qua, nên yêu-cầu chân-nhân qua trừ yêu tróc quái giùm cho bạn.

— Trong viện của tôi không thấy yêu-tinh nào động, sao đạo-gia lại thấy có yêu-tinh!

Tôn-đạo-Toàn nói:

— Bần-đạo thấy luồng yêu-khí đó lại là âm-khí, chắc

là nữ-yêu, viên-ngoại gọi nữ.quyến ra đây đều đủ, thì tôi nhân được ngay yêu.tinh.

Hàn-viên.ngoại lập tức bảo gia-nhơn vào thưa bà hay, trong đây lật toàn nữ-quyến đều ra đủ cả tại nội-viện; lão-đạo bước vô ngó lẫn-lượt đoàn nữ-quyến, nhận một nàng chừng 20 mấy tuổi, tươi-dung xinh-đẹp vô song là yêu-tinh, liền rút bửu-kiếm chỉ nàng, nói:

— Hay cho yêu-tinh! thấy sơn-nhơn còn làm mô-dạng.

Người phụ-nhơn ấy chẳng nói rằng; Tôn.đạo-Toàn nói:

— Sao mi chẳng hiện huyên hình, còn chờ ta nhọc sức sao?

Nàng ấy chính là vợ sau của Hàn-văn-Mỹ; sao lão-đạo nhận là yêu-tinh?

Nguyên Hàn-văn-Mỹ, bị vợ nó chết nên buồn phế bỏ sự học-vấn, thường ngày cầu dắc thơ-đồng đi du-ngoạn mà giải muộn; Hàn-Thành cũng tính lo nối tơ-duyên cho con, nhưng chọn chưa được nơi xứng đáng. Một ngày kia Hàn-văn-Mỹ cùng thơ-đồng đi dạo chơi tới phía Tây làng Vĩnh-Ninh khát nước quá, tìm nơi tạm nghỉ chơn, kiếm chun trà uống cho đỡ khát.

Thơ-đồng tới am kêu cửa, phúc-chốc một tiểu sư-cô mở cửa, nói:

— Chào Công-tử mời tới!

— Thưa Thầy có trong am chăng?

— Thầy có trong am, mời công-tử vào trong.

Tiểu-ni-cô vào Bẩm-phòng Thiền-đường thưa:

— Bạch thầy! Hàn.công-tử tới

Lão sư-cô Diệu-Huệ nghe Hàn công-tử tới lật-đật bước ra nói:

TIMSACH.COM.VN

— Công-tử tới sao thình-linh quá ?

Hàn-công-tử xá chào nói :

— Đệ-tử kính chào thầy mạnh-giỏi.

— Mời công-tử ngồi.

Hàn-công-tử ngồi, lão ni-cô bảo người hưng trà xơi, nghe tiếng đập trong phòng thanh-thao như tiếng oanh hót, thấy trong bước ra một cô nhỏ tu-hành còn để tóc, Hàn-văn-Mỹ thấy như tiên giáng thế, công-tử tiếp lấy chun trà nghe mùi lan-xạ thơm bác-ngát, nàng ấy trao chun trà cho công-tử, mắt hạnh liếc trúng công-tử làm cậu-ta đứng ngẩn-ngơ như người mất hồn, tâm-thần đều tê-tái, nghe tiếng thân-hắng của lão ni-cô giựt mình tỉnh lại xển-lên hỏi :

— Nàng ấy là ai vậy ?

— Là đệ-tử thầy mới thâu tên Chương-hương-Nương, chồng chết ở với mẹ bị gã ép, nàng không chịu cải giá, vô lay cầu thầy qui-y xuất-gia tu-hành mà phụng-sự Phật Tổ.

Hàn-văn-Mỹ gật đầu ngồi ngơ-ngác suy-nghĩ viển-vong một hơi mới cáo-từ ra về, tới nhà nhưng thần-hồn còn lưu-luyến trong chùa, tư-tưởng-tưởng, mỹ-nhơn thấy dớn-dơ trước mắt, biếng ăn, biếng nói, biếng cười, thành chứng bịnh tương-tư, càng ngày càng ốm-gầy; Hàn-Thành rước nhiều danh-y tới chẩn-trị, bịnh cũng không thấy thuyên-giảm ; Hàn-Thành thầm nghĩ : « Chứng bịnh gì quái thiệt » bèn kêu thơ-đồng vào hỏi :

— Mầy với công-tử đi đâu phải nói thiệt, thôi tao đánh chết.

Thơ-đồng chẳng dám dấu-diếm, thuật việc gặp nàng Chương-thị Hương-Nương trong am Thanh-Tịnh, thuật lại

TIMSACH.COM.VN

một hồi ; Vợ-chồng nóng ruột con mình, khiến người tới am Thanh-Tịnh thỉnh Lão-ni-cô tới, bà tiếp và nói :

— Hai vợ-chồng tôi chỉ có một mình nó là con, nó đau trầm-trọng như thế, chỉ có sư bà mới cứu mạng đệ-tử bà đặng, xin sư-bà từ-bi.

— Bần-đạo làm sao cứu nó được ?

— Trong am bà có cô Chương-thị-Hương-Nương gả cho nó thì bịnh nó hết ngay.

— Cô ấy tới am cầu xuất-gia, tôi trỡ khuyên người cải giá, việc ấy khó quá.

— Sư-bà từ-bi nói giúp, việc hôn-nhơn đôi trẻ xong rồi, tôi sẽ trọng tạ bà.

— Để tôi về ướm ý nó thử coi thế nào.

Dứt lời Lão-ni-cô cáo từ về am, nói chuyện ấy với Chương-thị-Hương-Nương, ban sơ nàng không ưng-thuận, về sau nàng bằng lòng ; bà cho vợ-chồng Hàn-viên-ngoại hay, chọn ngày kiệu tới rước dâu trang-hoàng rực-rỡ ; Hàn-văn-Mỹ nghe tin ấy, bịnh-thể tự-nhiên lần giảm mạnh lại như xưa ; cưới nàng về vợ-chồng khắn-khít như keo-sơn, ông-bà tôi-tớ đều vui-vẻ hài lòng, nữa năm trời như thế không ai biết nàng là yêu-tinh.

Nay bị Tôn-đạo-Toàn khám-phá ra, rút kiếm muốn chém, chẳng ngờ Hàn-Thành thừa lúc không đề-phòng, ở phía sau lão-đạo đánh tới một tác tai chùi-nhủi và cặp nách lão-đạo đem ra bỏ ngoài cửa ngõ, nói :

— Mi ở đâu tới đây làm việc giả-mạng, con dâu người ta mà nói là yêu-tinh, mi đi khuất cho rồi.

Dứt lời đóng cửa gài lại đi vô. Tôn-đạo-Toàn hổ thẹn, quyết tìm thấy mình bắt yêu-tinh mới rỡ mày rỡ mặt, vừa ra khỏi đường hẻm ; thoạt nghe phía sau một trận cuồn-phong nổi dậy là yêu-tinh đuổi theo.

Hồi Thứ 133

Tế-thiền-sư lôi thuyền báo nghĩa
La-hán về nhà thăm thân-nhân

Tôn-đạo-Toàn ra khỏi làng Vĩnh-Ninh, thoạt nghe phía sau một trận cuồn-phong thổi tới, cát bay đá chạy mịt-mù, Đạo-Toàn nghe gió thơm bác-ngác biết yêu-tinh đuổi theo mình đối-địch, nghe sau có tiếng nói :

— Hay cho Tôn-đạo-Toàn ? tiên-cô không oán-thù với mi, sao cả gan phá cuộc kim-ngọc lương-duơn của đội ta, ta quyết ăn mi đừng mòng trốn thoát.

Tôn-đạo-Toàn thấy quả con phu-nhơn ấy rượt theo mình, liền rút bửu-kiếm chỉ, nói :

— Yêu-tinh cả gan rượt theo sơn-nhơn sanh sự.

— Chẳng phải tiên-cô gây sự, chính mi phá cuộc kim-ngọc lương-duơn ta, không thể dung mi được.

Đạo-Toàn múa kiếm chém tới, yêu-tinh né khỏi, trong tay nàng ném trên hư-không một cục « Hồn-Ngươn Như ý thạch » như tòa núi Thái-Sơn đánh xuống đầu Đạo-Toàn, thấy đá rớt xuống liền niệm Hộ-Thân chú, thao kiếm-khuyết chỉ nói : « Sắc-Lịnh » đá ấy hiện một luồng huỳnh-quang sa xuống đất, thấy thế yêu-tinh cả giận nói :

— Đạo-Toàn ! mi cả gan phá bửu-bối ta nha ?

Yêu-tinh nổi giận vỗ bụng phụng ra một luồng huỳnh-quang, đấy là nội-đơn ba ngàn năm đạo-hạnh của nó ; Tôn-đạo-Toàn nghe tê-liệt cả mình ngã ầm xuống đất ; yêu-tinh cười ngất nói :

— Ta tưởng mi là nhơn-tài, tỏ ra là đồ vô-dụng, nay ta ăn mi một bụng chơi cho đã đời ; liền ôm Tôn-đạo-Toàn

vào miếu Sơn-Thần, gài cửa lại, muốn hiện nguyên hình mà ăn Tôn-đạo-Toàn ; lúc ấy nghe phía ngoài có tiếng cười ngất nói :

— Nghiệt-chướng thiệt cả gan ! định ăn đệ-tử của ta.

Yêu-tinh nghe ngó ra thấy chính là Tế-công ;.

Tế-công ở tại núi Bát-quái khi bảo Ngộ-Thiền đi rồi, liền cáo-từ, Khánh-Ly Chân-Nhân Lỗ-tu-Chơn nói :

— Thánh-tăng chẳng ở lại chơi vài hôm đặng, đàm-đạo nhau.

— Tôi còn có việc cần chẳng diên-trì đặng, để khi khác chúng-ta sẽ gặp nhau nữa.

Hòa-thượng lia non Bát-quái tới một bến đò gặp Vương Toàn là Lý-Phước đang bước vào tửu-quán, hòa-thượng cũng [illegible] Vương-Toàn, Lý-Phước [illegible] hòa-thượng vào [illegible] mình còn rượu, thì hòa-thượng cũng bước vào tới nói với Vương-Toàn :

— Bạn đồng-hương của tôi mới đi tới đây sao ?

Vương-Toàn thấy sực nhớ lại mình gặp vị cùng hòa-thượng này tại rừng huyện Tiêu-Sơn lúc nọ, bèn hỏi :

— Hòa-thượng ăn cơm chưa ? cùng với chúng tôi ăn luôn thể.

— Quá cảm tình lòng tốt của anh.

Vương-Toàn kêu hỏa-kế lấy thêm một cái chén và một đôi đũa nữa ; hòa-thượng ngồi vào bàn thì hỏa-kế đã dọn lên đủ hết cả ; hòa-thượng gắp một gắp thật lớn mà ăn, Lý-Phước ngó thấy chẳng hài lòng, kế hòa-thượng gắp tiếp một gắp to nữa mới mời :

— Hai vị ăn đi chớ.

Vương-Toàn thấy hòa-thượng ngốn nhai ngồm-ngoàm, miệng nhiều dầu mỡ chảm-ngảm ; thì nhường nói :

TIMSACH.COM.VN

— Hòa-thượng ăn đi mâm nầy kính thầy ăn đó.

Hòa-thượng một mình ăn mỗi miếng mỗi to, ngốn nhai nhiễu-nhão bắt nhòm ; tên hỏa kế thấy vậy đứng coi mê mẫn ngấm mội hơi cũng lắc đầu le lưỡi ; Vương-Toàn thấy hòa-thượng ăn rồi, kêu hỏa-kế tính tiền ; lúc ấy có người vào mời :

— Có ai đi đò không ? ghe chúng tôi đi tới Hải-thường-kiều-Lý-Phước nói :

— Thưa công-tử ! chúng ta nên thắp tùng đi luôn thể.

— Chú còn muốn đi ghe nữa, chú không nhớ lúc ở sông Tào - Nga sao, càng nhớ tới tôi càng rùng mình giởn ốc.

— Lúc ở sông Tào-Nga là mình bao thuyền, còn hiện nay mình thắp tùng có gian, trong thuyền có nhiều người không sao.

TIMSACH.COM.VN

Bên tiếp hỏi anh quản-thuyền ;

— Trên thuyền anh hiện được bao nhiêu người rồi ?

— Đã có 20 mấy vị rồi.

— Chúng tôi tính đi Hải-thường-Kiều trên thuyền còn chỗ nào trống thư-thả không ?

— Trước sau thuyền đều đầy đủ cả, chỉ có từng trên còn trống, hai vị đi Hải-Thường-Kiều phải trả 500 tiền.

— Bao nhiêu cũng được, phải hửa nay lui nghe không ?

— Dạ ! lui ghe bây giờ.

Lý-Phước bèn trả tiền cơm, và nói :

— Thưa công-tử ! chúng ta lo lên thuyền đi về luôn.

Vương-Toàn đứng dậy đi ra ; hòa-thượng nói :

— Chúng-ta sẽ gặp nhau ở đâu ?

Vương-Toàn nghe hỏi cũng ngẩn-ngơ không biết sao

mà trả lời ; hai chủ tớ theo quản-thuyền đi xuống đò ; người trên đò đều nói :

— Bây giờ chưa chịu lui ghe nữa sao ?

(Quản-thuyền nói) :

— Lui ghe liền mà ! còn chờ hai người nầy và mướn thêm một người lôi ghe nữa, thị đi liền.

Dứt lời thấy lão cùng hòa-thượng tha-thướt đi tới ; quản-thuyền rao lên :

— Ai lôi ghe mướn không ? (Hòa-thượng nói :)

— Có tôi đây.

— Thầy là người xuất-gia chịu lôi ghe mướn sao ?

— Xuất-gia mặc-dầu mà còn ăn nên phải làm ăn chớ.

— Vậy [illegible] thầy cầm dây lôi, sắp lui ghe.

TIMSACH.COM.VN

Quản-thuyền liền trao dây lôi cho hòa-thượng và nhổ sào lui ghe ; hòa-thượng lôi ghe lướt nước tiến tới.

Tế-công lôi ghe đây để đền ơn Vương-Toàn tìm-kiếm mình, phải trải qua bước đường gian-nguy lao-khổ, dầm sương chải mai, thức khuya dậy sớm ; người ta lôi ghe thị hò-hát, còn hòa-thượng lôi ghe thì nói đạo...

1 — *Thuyền nầy hai đầu cao,*

2 — *Người trong thuyền nao-nao !*

3 — *Trong lòng quá buồn-bực.*

4 — *Kiếm người giáy môn-hao ;*

5 — *Anh-em thường gặp nhau,*

6 — *Mà chẳng phân-hiểu rõ ;*

7 — *Tới nhà mới biết nhau.*

Hòa-thượng nói đạo rồi, tin-cuồn cả :

Tưởng ngày xưa, Ta độ thế Xã thân-thể, Cạo tóc râu ;
Quy-y làm-bảo làm Phật-đồ, Trong rừng tòng kết thảo-lư ;

Vọng-tưởng trừ, Không nghỉ-ngợi, Chơn bị lụy, Giả hồ-đồ;
Mặt chẳng rửa, Tay không-trơn, Rảnh thì cười-cợt làm quá thô;
Đi khắp nơi, Dạo giang-hồ, Hay uống rượu, Ưa ăn thịt;
Chẳng quản sớm hôm nhan khói Phật, Lân-la cùng thế tục;
Làm lành yếu tru ác, Tế-khổn yếu phò nguy

Hòa-thượng lại nói :

Chiếc thuyền nầy hai đầu lắc lia,
Con gái quản-thuyền eo lưng đẹp;
Do một cú năm rồi mang một bụng,
Đến nay vẫn còn cũng chưa xộp.

Quản-thuyền nghe trái nói :

— Hòa-thượng đừng nói cợt không nên, Ông nói gì thế?

— Ta không quản tới.

Dứt lời quăng dây lôi cầm đầu chạy như bay; quản-thuyền nói :

— Các người coi hòa-thượng hộ khùng, sao lôi ghe đi nữa ngày trời mà chẳng lấy tiền công mà bỏ chạy.

Mọi người ngồi trong thuyền ai cũng cười, nói :

— Ông hòa-thượng có hơi khùng thật !

Còn hòa-thượng chạy một nước tới miễu Sơn-Thần ; La Hán-gia đã trước bế tắc linh-quang, Phật-quang và kim-quang vào cửa miễu Sơn-Thần ; hòa-thượng giọng cửa nói :

— Hay cho nghiệt-chướng cả gan, dám ăn thịt đồ-đệ ta, mạng mi muốn tuyệt rồi.

Yêu-tinh muốn ăn thịt Tôn-đạo-Toàn, thoạt nghe ngoài có tiếng nói, liền ngó lại thấy một lão cùng hòa-thượng, lam-lu rách-rưới, mặt mày tèm-lem, yêu-tinh thấy là hạng phàm phu tục-tử sùng sùng nổi giận, nói :

— Lão cùng-hòa-thượng đến đây can thiệp việc của tiên-cô-nhỏ, tức là mi tự tìm sự chết.

TIMSACH.COM.VN

— Con kia mi vô-cớ theo vấn vít Hàn-văn-mỹ, còn dám khi-phụ đồ-đệ ta ; tội mi đã đáng chết rồi.

Yêu-tinh trụ miệng phung hòa-thượng một luồng Huỳnh khí, hòa-thượng cười ngất nói :

— Nghiệt-chướng cũng biết phung độc-khí nữa ; mi chẳng biết ta là ai, hãy coi đây.

Dứt lời hòa-thượng vuốt thiên-linh-cái phóng ra Phật-quang, linh-quang, kim-quang; yêu-tinh thấy hòa-thượng mình cao một trượng sáu, đầu to như cái đấu, mình mặc kim-khôi kim-giáp chói ngời ; cả kinh quỳ xuống van-lơn :

— Xin Thánh-tăng từ-bi nhiêu mạng con ! chẳng phải con dám hưng yêu hại người, nhân Hàn-văn-Mỹ nó thấy con phải lòng, cậy người làm mai, con mới thành thân với nó.

— Mi hiện nguyên-hình cho ta coi nào ?

Yêu-tinh dứu mình hiện nguyên hình, hòa-thượng coi lại là con hương-chương. Con hưu xạ là đồ-đệ thứ ba của Ngọc-Diện lão yêu-hồ ở Thiên-Mẫu-cung sau núi Thiên-Thai nó có 3500 năm đạo-hạnh ; lão-yêu kia là là con gái của Ngủ-Vân Lão-Tổ tại động núi Ngủ-Vân, tự xưng là Ngọc-Diện Trường-Thọ-Tiên-cô, con hương-chương (hưu xạ) thường đến am Thanh-Tịnh nghe kinh, về sau nó tính lạy bà ni-cô làm thầy, học kinh tu-hành» liền dùn mình biến ra một cô gái đẹp vào am quy-y bà ni-cô, nó nói :

— Nhà con ở phía Bắc làng nầy, chồng chết sớm, mẹ già bảo cải giá, con không bằng lòng cải giá tự xưng là Chương-Hương-Nương, bà vải Diện-Huệ tin cho là thật, nên thâu dạy, chẳng ngờ Hàn-văn-Mỹ thấy nó phát tương-tư, cậy sư-bà làm mai khuyên-dỗ Hương-Nương gả cho Hàn-văn-Mỹ ; ngày nay con hương-chương (hưu-xạ) cầu Tế-công nhiêu mạng, Tế-công bảo :

— Mi cầu nhiêu-mạng ta cho, nhưng mi phải y lời ta dạy một việc.

TIMSACH.COM.VN

— Chỉ yếu là Thánh-tăng nhiêu mạng, có dạy bảo việc gì con xin vâng.

Hòa-thượng kê miệng vào tai nói nhỏ : « Làm như vậy ! như vậy ! y như lời ta dặn mà làm việc thì ta nhiêu mi ngay.

— Thánh-tăng dạy như vậy ! tôi phải làm sao ?

— Thì mi trở về nhà ăn ở với Hàn-văn-Mỹ như thường chúng ta ngày kia sẽ gặp nhau.

Con hương-chương liền dùn mình biến mất ; hòa-thượng cứu tỉnh Tôn-đạo-Toàn, lão-đạo mở mắt ra thấy Tế-công đứng bên mình, vội-vàng chối dây lạy tạ ơn cứu mạng ; hòa-thượng quở-trách rằng :

— Ông vô-cớ lại can-thiệp việc người, tài-cán bao nhiêu mà mưu bắt yêu, chẳng ngờ bắt yêu không được lại gần bị yêu ếp thịt.

— Nhờ sư-phụ đến cứu kịp, bằng không mạng con đâu còn.

— Ông bắt yêu bị người ta đánh đuổi ra, còn mặt mũi nào mà ngó thiên-hạ, nay thầy bày cho một cách lấy thinh-danh thần-tiên của ông lại.

— Bạch sư-phụ ! làm sao mà lấy thinh-danh thần-tiên của con lại ?

Hòa-thượng kê vào tai nói nhỏ : làm như vậy ! như vậy ! thì lấy thinh-danh thần-tiên của ông lại.

Tôn-đạo-Toàn gật đầu xin vâng ! Hòa-thượng nói :

— Ông hãy đi lo phán-sự, ta còn có việc cần.

Hòa-thượng ra khỏi miếu Sơn-Thần đi thẳng tới một tửu-quán phía Tây Hải-Thường-Kiều, hiệu là Phụng-Minh-Cư ; bàn sơ quán nầy Hàn-văn-Mỹ, Vương-Toàn với Lý-tu-Duyên hùng mỗi người 300 lượng bạc làm vốn mà mở ra, ba người cũng không quan-tâm về tiền-bạc, sau Lý-tu-Duyên đi rồi,

Vương-Toàn cũng không tới mà xem-xét tiền-bạc ; Hàn-văn-Mỹ bình thì quản lấy giao cho gia-nhơn Vương-Lộc chiêu-quản ; Vương-Lộc chẳng lo buôn-bán, ngày đêm cờ-bạc thua sạch. Vương-Toàn mắc đi kiếm Lý-tu-Duyên, chẳng ai coi ngó tới nó ; bàn được bao nhiêu đều thua hết cả, phía sau tiệm mở ra một sòng me đánh bạc ; tài-phú, tiểu-nhị đều giải-tán hết, chỉ còn một đứa tiểu nhị. Vương-Lộc đang ngồi trong phòng chưởng-quỹ, thấy một ông cùng-hòa-thượng ; Vương-Lộc chẳng nhận được là Lý-tu-Duyên : 1 —/Là Tế-công xa nhà đã mấy năm trời, 2 —/Lại sửa dạng là tăng-nhơn mặt-mày tèm-lem không thể nhìn được. Vương-Lộc hỏi :

— Đại-sư-phò uống rượu hả ?

— Đem hai bầu rượu uống chơi.

Vương-Lộc đem lại hai bầu rượu, hòa-thượng uống hết rồi, đòi thêm hai bầu rượu nữa, uống hết bốn bầu rượu, hòa-thượng đứng dậy ra đi, Vương-Lộc nói :

— Sao thầy lại đi. ?

— Uống rồi thì đi, chờ bảo ở lại uống nữa sao ?

— Thầy muốn đi thì trả tiền rượu chờ.

— Ta không có tiền ! ta cũng không tính uống rượu nhân ngươi viết bản mới « Cùng-hòa-thượng uống rượu khỏi trả tiền » ta mới vào uống đó.

— Ai viết đâu ?

Hòa-thượng chỉ nói : — Kia thấy chưa ?

Quả thiệt mảnh giấy đỏ viết « Tiệm này cùng-hòa-thượng uống rượu chẳng lấy tiền » Vương-Lộc lắc đầu nói :

— Ai khuấy-phá tôi mà !

— Tiệm chú bán coi bơ-thờ quá vậy ?

— Lúc trước khai-trương bán khá lắm chớ, bị tôi thua me quá thành ra bán hơi bơ-thờ đó.

TIMSACH.COM.VN

— Chú với tôi là bạn đồng bịnh, tôi cũng vậy, 20 mẫu ruộng với hai ngôi chùa đều bị tôi đánh me thua hết, hiện tôi đã học coi hộp giỏi, tục nói coi hộp giỏi không quần bận, thiệt quả như vậy, vì sòng me nào gặp ta nó cũng không cho đánh, chỉ cho ta 300 tiền uống trà mà thôi.

— Thầy biết coi hộp sao?

— Hộp đồng, hộp cây, hất cứ là làm cách gì cũng không qua mắt ta được ; ta đánh thì nhứt lấy tiền trong túi, các sòng me nó không cho ta đánh, nên không kiếm ăn được.

— Ở sau đây có sòng me, hòa-thượng coi hộp nói cho tôi đánh ít hộp ; chẳng luận là hòa-thượng uống rượu thôi, mà cũng dám cùng hòa-thượng một bộ áo-xiêm mới nữa.

— Chú có tiền không?

— Có đặng tôi một mượn được 20 điếu tiền tới 100 ngày là 21 điếu ; hòa-thượng ta đừng sanh coi hộp nói cho tôi đánh ít hộp là đỡ khổ.

— Đi thì đi.

Liền đi theo Vương-Lộc ra sau nhà, thì đã có mười mấy người nhóm nào sòng me gần đỡ hộp, hòa-thượng hỏi Vương-Lộc đánh chánh Tam trúng ; Vương-Lộc thầm nghĩ « Dầu có lẻ ông thấy mau đặng, nếu đánh 16 điếu thua hết, lấy gì mà gở » nghĩ thế nên không dám đánh, hòa-thượng nói :

— Hộp Tam rõ-ràng sao lại không đánh?

— Để xả một hộp coi rồi sẽ đánh.

Dứt lời thì đỡ hộp trúng Tam ; Vương-Lộc đâm chưn tác lấm ; nếu nghe lời hòa-thượng thì 16 điếu đánh chánh trúng ra 43 điếu 200 tiền Hòa-thượng nói trúng thêm hai hộp nữa, nhưng Vương-Lộc ngờ vực, chẳng dám đánh, đến hộp thứ tư nghe lời hòa-thượng đánh thua sạch túi, nó giận lồm ngồm hòa-thượng mà đi ra, hòa-thượng cũng theo ra gặp Vương-Toàn, Lý-phước vô tiệm hòa-thượng hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Bạn đồng hương mới tới?

— Cũng gặp hòa-thượng đây nữa.

(Vương-Toàn nói) :

— Bạn đồng hương sao không lo về cho kiệp, nếu anh điên-trì một ngày là chẳng gặp biểu đệ anh một ngày, anh về tới nhà thì gia cũng tới nhà liền.

— Vâng ! còn hòa-thượng làm gì đây ?

— Tôi uống hốn bầu rượu không có tiền, nó không cho tôi đi, anh trả tiền giùm tôi nhé.

— Vậy sao ? thôi để tôi trả cho.

Lý-Phước thấy thế không bằng lòng, còn Vương-Lộc thấy chủ cả lắm đãi ăn chơi mừng « Vương-Toàn hỏi

TIMSACH.COM.VN

— Ta hỏi thăm chú mấy ngày rày thầm-phụ ta vui-vẻ không, nếu vui-vẻ thì ta về.

— Công-tử hãy về đi, lão viên-ngoại mấy ngày tưởng chết rồi, nghe nói mới vừa mạnh, phải hôm trước có công-tử cũng khiếp hồn, viên-ngoại ngất-liệm, may đâu có một lão-đạo cứu ông mạnh được.

Vương-Toàn nghe ngạc-nhiên hỏi :

— Cha ta bịnh gì vậy ?

— Nghe nói bị người ám-hại, công-tử mau về thăm ông, nghe nói tuồn như Trương-sĩ-Phương mưu với hai lão-đạo ở Tam-Thanh-Quán trù-hại ông.

— Tưởng ai chớ Trương-sĩ-Phương, ta thường ngày cũng có cho tiền nó, nó lại sanh tâm như thế thiệt đáng ghét.

Hòa-thượng cáo từ mấy người ra đi thẳng về nhà cậu.

Hồi - Thứ 134

Diêm kỳ-mộng Thánh-tăng độ thiện-nhơn.
Chẩn-nhân cho thuốc cứu Tu-Duyên.

Tế-công ra khỏi tửu-quán thẳng tới làng Vĩnh-Ninh, hòa-thượng thở dài nói :

— Mình cách quê-hương có mấy năm, mà cảnh-vật biến-đổi như thế này, nơi ca-mùa nay biến thành vườn-hoa, trẻ nít nay đã thành nhơn.

Hòa-thượng qua phía Tây lộ Bắc tới một nửa đại-môn khóa-lại, là nhà của Tế-công ở ngày xưa trong phân ba tòa nhà, giữa Vương-an-Sĩ ở, cách vách Đông-Hàn-viên-ngoại ở ; cách vách Tây là Lý-tu-Duyên ở ; Lý-tu-Duyên đi rồi thì Vương-viên-ngoại [illegible] thấy cảnh thương tình. Tế-công hồi tưởng lại lúc cha-mẹ còn sanh tiền-nhứt hô lá ứng, nay chỉ còn một phòng không lăng-lẽ như tờ, chỉ còn một mình cô-thân, càng nghĩ tới càng ngùi-ngùi cảm động ; Tế-công day đầu qua thấy cậu-mợ đương tựa cửa ngóng-trông ; trong tâm tuồn như nghi-ngợi những sự xa-xăm.

Nhắc lại Hàn-Thành đánh lão-đạo một tác tai, cập nách tống khứ ra khỏi nhà ; Vương-viên-ngoại đứng sượng-sùng, thấy Hàn-Thành trở vào Vương-viên-ngoại thống-trách, buồn bực cáo-từ trở về nhà, hỏi thăm gia-nhơn coi lão-đạo có về không, ông thầm nghĩ ơn cứu-mạng mình chưa báo-đáp lại đem sự hổ-nhục cho người, càng nghĩ tới càng lòng ông buồn nghiến, nên đứng tựa cửa ngóng-trông và ngạc nhiên khi Tế-công tới trước ông quỳ nói :

— Cháu Lý-tu-Duyên cúi đầu làm lễ mừng cậu.

Vương-viên-ngoại thấy một vị cùng hòa-thượng, lam-lũ rách-rưới, liền kêu gia-nhơn bảo lấy tiền cho lão cùng hòa-thượng vài điếu tiền cho ông đi cho rồi ; Vương-viên-ngoại

ngày đêm trông Lý - tu - Duyên, sao gặp lại kêu gia nhơn cho tiền nó đi phứt cho rồi ; đều nhân vì Vương-viên-ngoại thấy thầy chẳng phải là Lý-tu-Duyên nên nhìn không ra ; Ông nghĩ cho hòa-thượng chắc biết tâm ý-tưởng của mình nên nhân như thế, mới bảo cho hai điếu tiền cho ổng đi cho rồi ; Tế-công vẫn quỳ không đứng dậy nói :

— Thưa cậu ! thiệt con là Lý-tu-Duyên về đây.

Vương-viên-ngoại vừa « A » lên một tiếng kinh ngạc ; lúc ấy Vương-Toàn, Lý-Phước cũng vừa về tới, Vương-Toàn thấy ông cùng hòa-thượng quỳ đó cũng không hiểu nhân sao ; liền vội vàng hành lễ cha mình, nói :

— Con mừng cha đặng mạnh-giỏi.

— Con về đây mà có được em con là Lý - tu - Duyên không ?

— Thưa cha ! con không tìm gặp Lý-tu-Duyên, con bị hàm - oan tại huyện Tiên - Sơn, may không mang cổ không còn, biện bạch oan xong con về luôn đây. Vương-Toàn hỏi :

— Hòa-thượng nầy gặp đồng đi với chúng tôi, sao lại quỳ đây ?

Tế-công đáp :

— Biền-huynh chẳng nhận được em rồi, em là Lý-tu-Duyên về đây. Lý-Phước thấy nói trái nói :

— Hòa-thượng nầy sảo quá gạt chúng ta ăn một bửa ăn rồi, còn về đây mạo hiệu là tiểu-chủ tôi nữa, tôi biết công-tử của tôi chớ phải không sao ?

— Lý-Phước ! anh không nhìn được tôi rồi ; tôi rửa mặt thì anh mới nhìn được.

Vương-an-Sĩ nghe nói cũng hối đi rửa mặt cho mình coi cho hẳng-tường ; tức thì Tế-công cùng mọi người vào thơ phòng. Viên-ngoại bảo gia nhơn đem nước rửa mặt lên, tiếng

TIMSACH.COM.VN

dạ rân một lúc thì có nước đem lên, Tế công rửa sạch hết lớp sinh-nầy trên mặt lộ mặt thiệt ra ; Vương-an-Sĩ coi lại quả thiệt là Lý-tu-Duyên. Vương-Toàn thấy mặt bèn khóc ngất nói :

— Lúc gặp anh ở huyện Tiêu-Sơn, sao biểu đệ không nói thiệt cho anh thay áo-xiêm cho, để chịu quảng thời-gian khổ-sở như thế ?

Lý-Phước thấy mặt nói :

— Nỗi ơi ! Lão nô ăn nói lỗ-mãng quá mạo-phạm công-tử, xin công-tử thứ tội cho !

Tế-công nói :

— Anh không biết thì có tội-lỗi gì.

Vương-an-Sĩ thấy cháu mình lam-lu khổ-sở rách-rưới, thì đau-xót trong lòng, quá cảm-động không cầm được hai giòng lụy rưng rưng, nói :

— Tu-Duyên ! sao con trở làm hòa-thượng ?

Tế-công bèn đối rằng ;

— Lúc cháu trong nhà ra đi gặp một ông cũng hòa-thượng đi hóa-duyên, ông khuyên tôi xuất-gia, ông nói : làm hòa-thượng ăn của thiên-hạ, đi đâu cũng khỏi lo tiền lộ-phí, tôi nghe vậy bằng lòng, theo ông về chùa ở, sau ổng lấy hết áo-xiêm tôi mà trốn mất ; tôi bực-tức sanh ra khùng, nhơn thế nên tôi không tính trở về nhà, hiện tôi đi hóa duyên, dạo chơi bốn phương không có điều gì câu-thúc, đâu-đâu cũng là cửa nhà thầy tăng, cháu nghĩ xuất-gia có ý sướng hơn tại-gia, nhảy khỏi hồng-trần, tỉnh nhìn mây nước tiêu dao chí giang-hồ, say sưa vũng trời đất, thinh-thoan trong bầu nhựt-nguyệt vinh-nhục không kinh, họa-phước chẳng kể, tuy ở nơi tịch-liêu vắn - vẻ, mà trong tâm khoái-lạc vô ngần, tuy ăn rau. cải mà tiêu-diêu ngoài muôn vật ; cháu thiệt : tới đâu có duyên đến đó vui ; tùy thời tùy phận tùy thời an.

Vương-an-Sĩ nói :

— Cháu tỉnh sáng quá ; nhà thì giàu-có an-hưởng không hết ; lại vẫn thân vào lối khổ ; cháu từ mới đẻ tôi khóa lòn thấy lúc nào có mặc áo-quần rách-rưới như thế không, cha mẹ cháu lúc sanh tiền có hứa hôn cháu với Lưu Tố.Tố cô-nương cha mẹ nàng cũng chết hết, nàng ở với cậu là Đồng-viên-ngoại, họ hối cậu đi kiếm cháu về đặng nghinh-hôn cho tôi ; lúc cháu ra đi thì thì tự biết lấy, nhưng thiên-hạ đồn cậu mưu giựt gia sản mà đuổi cháu đi ; cháu hãy lột bỏ đồ ấy mà thay đồ lành-lẽ, Vương-Hiếu đi lấy cho công-tử một bộ đồ thay đem đây.

Nghe tiếng dạ rân, một chập thì ôm ra một hộp y-phục ; Tế-công thay áo xiêm văn sanh công-tử, gói mão cũ tăng bào lại kỹ lưỡng nói :

— Thưa cậu ! bộ áo mão cũ chớ nên liệng mang tội lắm ! để lúc tôi hườn tục còn đặc dụng bộ áo mão đó.

— Nếu thế thì bộ áo mão ấy đem về gởi mợ cháu cất cho, để cậu chọn ngày lên chùa Quốc-Thanh xả giới cho cháu hườn tục.

Tế-công gật đầu vâng dạ ! Vương-an-Sĩ dạy dọn cơm rượu, gia-nhơn vâng dạ ; đương lao bàn, bỗng đứa tớ gái ra nói :

— Thưa viên-ngoại ! linh bà mời Lý.công-tử và công-tử nhà mình vào bà hỏi thăm.

— Con a ? với Lý-tu-Duyên vào ra mắt bà già và mợ con.

Vương-Toàn Lý-tu-Duyên vào trong, Vương.Toàn làm lễ mẹ, còn Lý-tu.Duyên làm lễ mừng mợ, bà nói :

— Lý-tu-Duyên ! con ngồi xuống đây cho mợ hỏi thăm từ bấy lâu nay cháu ra đi làm việc gì ?

Lý-tu-Duyên cũng thuật lại y như lời thầy nói với cậu, lại hỏi thăm mợ qua lo lắt chuyện thì gia-nhơn mời ra thơ-phòng ăn cơm ; về tới thơ-phòng ; thấy lão.viên-ngoại đương

TIMSACH.COM.VN

ngồi chờ, gia-nhơn đã dọn đồ ăn ê-hề ; hôm nay Vương-an-Sĩ trong tâm quá vui sướng cuộc đoàn-viên con cháu về đủ, ba người ngồi vào bàn ăn-uống vui-dầy, Vương-viên-ngoại hỏi thăm cháu ; thì Tế-công dấu sự đạo-đức của mình, cũng xen vô những lời cảnh tỉnh cho viên-ngoại mưu độ ông tu-hành, nhưng ngặt ông còn mê-luyến hồng trần, ăn cơm tối xong dọn-dẹp, viên-ngoại bảo gia-nhơn dọn đồ ba ta đồng ngủ tại thơ-phòng, gia-nhơn lo nệm chiếu xong ; cùng nhau nằm nghỉ nói chuyện vui dầy, Vương-viên-ngoại sợ con cháu đi đường mệt-mõi nói chuyện thương thần, nên hối ngủ cho sớm ; Vương-viên-ngoại vừa nằm nhắm mắt là ngủ vùi hôn-mê, ông thấy bốn phía ngoài lửa cháy dậy, kinh-hải kêu con và Tu-Duyên chạy ra ngoài, Vương-Toàn và Tu-Duyên theo Vương-an-Sĩ chạy ra, chính đương chạy thấy phía sau một con mãnh-hổ đuổi theo, kêu rống ính-ỏi, ba người chạy hết sức để thoát nạn cọp xé, bỗng thấy trước mặt sông nhỏ chân ngang, trông lúc bối-rối bỗng thấy nước xoái một vòng nổi lên một tòa bông sen, trên đài sen một vị lão-tăng ngồi, đầu đội mão trái bí, mặc áo cà-sa đỏ, trước ngực mang xâu chuỗi 108 hột châu, ngồi kiết-dà hai tay bắt ấn tam-muội, An-Sĩ thấy kêu :

— Bạch Thánh-tăng cứu mạng chúng tôi !

Hòa-thượng miệng niệm : « Nam Mô A-Di-Đà Phật ! lành thay ! lành thay ! biển khổ vô biên, quài đầu là bến ! »

Dứt lời hòa-thượng thả ra một nụ bông sen nổi trên sông, tức khắc bông sen ấy biến ra một chiếc thuyền, hòa-thượng ấy nói :

— Vương-thiện-nhơn ! các ngươi hảy lên thuyền.

Vương-an-Sĩ tự muốn lên thuyền, nhưng sợ con mình và Lý-tu-Duyên chạy sau bị cọp vấu, nên kêu con cháu mau lên thuyền, Vương-Toàn và Lý-tu-Duyên vừa lên thuyền, ông chưa lên kịp thì cọp đã theo tới, trương vấu hả hộng chụp-táp ông, ông la hoản lên một tiếng và tỉnh giấc mở mắt ra mồ-hôi

TIMSACH.COM.VN

ướt dầm mình, trong tim ông còn hồi-hộp, nghe bên kia Lý-Tu-Duyên la « Cậu ! cậu ! không xong rồi ! Ông gạn hỏi :

— Cháu thấy chi mà la thế ?

Tu-Duyên thuật lại điềm chiêm-bao cũng y như ông thấy, ông lấy làm quái-lạ, sao hai người lại thấy một điềm mộng ; Lý-tu-Duyên nói :

— Thưa cậu ! cháu nghỉ theo lời hòa-thượng trong mộng nói : biển khổ vô biên, quài đầu là bến, thì phải xuất-gia tu-hành quý không, đời nầy không tu đời sau khổ, xuất-gia thoát khỏi một thân oan-nghiệt, theo cái tuổi của cậu nên xuất-gia mới đúng, vì người sanh trăm tuổi chết là hết, nếu tu-chưởng điều phước-đức, thì nhiều đời hưởng mãi.

— Bộ cháu điên rồi nên cứ mông-mõi việc xuất-gia, ta ở nhà thì nhứt hô bá ứng, còn xuất-gia có ý-nghĩa gì, cháu đã xuất-gia mấy năm trời vất-vả, chịu biết bao phong-sương vô-lộ chưa tởn sao ? dòng-họ Lý của cháu dầu có đôi anh ba em gì, cháu phải nghỉ việc rỡ-ràng tông-tổ, hiền-đạt gia-đình, vinh-thê ấm tử, khả dĩ nối hương lửa cho tổ-tông ; Mạnh-Tử nói « Bất-hiếu hữu tam, vô hậu vi đại » cháu đã học sách Mạnh Khổng, quyết đạt lễ Châu-công ; bộ cháu quên hết sao ?

— Cậu nói như thế sai rồi ! cậu quên câu « Nhứt nhơn đắc đạo cửu huyền siêu ?

« Lão-viên-ngoại thở dài thầm giận không nói nữa ; ông ngủ trở lại cũng thấy điềm kinh-mộng như trước, thấy như thế ba lần kinh-mộng.

Tế-công thiền-sư ám-độ Vương-an-Sĩ, cho ông thấy ba phen kinh-mộng độ ông thoát vòng biển khổ, nhưng ông không tỉnh-ngộ, nghe ngoài trống trở canh ba, tự ngồi suy-nghỉ một hơi rồi ngủ lại ; trời sáng ba người thức dậy, gia-nhơn hầu nước rửa mặt, uống trà điểm tâm xong, Tế-công hỏi :

— Thưa cậu ! Hàn-văn-Mỹ đại-ca sao không qua chơi ?

— Hàn-đại-ca của con, nó đương bịnh.

TIMSACH.COM.VN

— Mấy năm nay chẳng gặp nhau, cháu muốn chúng ta qua thăm ảnh luôn.

Vương-an-Sĩ gặt đầu hai cậu cháu qua nhà Hàn-viên-ngoại kêu cửa, gia-nhơn ra gặp chào :

— Thưa lão-viên-ngoại mới qua.

— Phiền chú vào thưa nói, có cháu Lý-tu-Duyên về và qua thăm công-tử. Gia-nhơn trở vô, một lát trở ra nói :

— Thưa viên-ngoại ! công-tử tôi có lời mời vào.

Vương-an-Sĩ dắc Lý-tu-Duyên vào ngọa-thất của Hàn-văn-Mỹ, chào hỏi nhau xong.

Tế-công thấy Hàn-văn-Mỹ ốm-o mặt-mày mét - chẳng, Hàn-công-tử mấy năm chẳng gặp Lý - tu - Duyên, nay gặp mừng-rỡ hỏi :

— Mấy năm nay Lý-hiền-đệ đi đâu ?

— Tôi đi hóa-duyên ở phương ngoài.

— Hiền-đệ hóa-duyên cũng được mạnh-giỏi và khá không?

— Đi hóa-duyên đâu có chi mà khá không, chỉ có đủ ăn là may, bịnh của Hàn-đại-ca sao không uống thuốc.

— Uống cũng nhiều thuốc rồi mà cũng không mạnh.

— Tôi có một cục thuốc kính cho anh uống cho mạnh.

Hàn-văn-Mỹ liền lấy thuốc uống vào, thiệt tức-khắc nghe thần-thanh khí sảng, khỏe-khẩn lạ thường ; Tế-công hỏi :

— Anh biết anh bịnh gì không ?

— Anh không biết được.

— Chẳng những anh hư-lao mà thôi, còn bị nhiễm yêu-khí ; đôi mắt anh đã dừ.

— Hiền-đệ bộ khùng rồi sao ?

— Tôi không hề khùng, tôi coi kỹ rồi, còn vợ anh đâu?

— Ở bên phòng Tây.

TIMSACH.COM.VN

— Tôi xin qua thăm chỉ cho biết.

Dứt lời chạy qua phòng Tây, mọi người cũng đi theo qua gặp vợ của Hàn-văn-Mỹ, Tế-công nói :

— Thiệt chính nó là yêu-tinh rồi.

— Hiền-đệ thiệt khùng rồi, vợ anh mà nói là yêu-tinh, anh-em chớ người khác thì anh đã đuổi ra khỏi nhà liền.

Tế-công chẳng nói rằng nhảy tới đánh vợ Hàn-văn-Mỹ một tác tai, Hàn công-tử thấy thế hiện sắc mặt giận-dữ, liền thấy nàng tru miệng phung ra một luồn hắc-khí vào người Tế-công ; Tu-Duyên ngã ầm xuống đất hôn mê bất tỉnh ; yêu-tinh hiện lộ nguyên hình con hương-chương (hưu-xạ) lớn bằng trâu nghé hóa gió bay mất ; Hàn-văn-Mỹ mục kích rõ-ràng quá kinh-hải ngạc-nhiên, trong tâm mới minh-bạch từ bấy lâu nay mình cùng con hương-chương, chung gối vợ-chồng, thì bắt rùng-rợn đứng lóc cả người, bao nhiêu tinh thần ái của Hàn-công-tử đều bay theo mây bạc. Còn Vương-viên-ngoại thấy cháu mình bị yêu-tinh phung ngã thì bối-rối, ông nắm tay cháu lắc kêu « Lý-tu-Duyên con tỉnh lại » kêu mãi năm ba hiệp, nhưng Tu-Duyên vẫn nằm mê-mang như chết, Vương-viên-ngoại dậm chơn nói :

— Trời ơi ! trông ngày trông đêm cháu mới về, lại bị yêu-khí hôn-mê nằm như chết thế nầy, làm sao chớ sợ nó không sống được.

Vương-Toàn lúc ấy cũng bối-rối, bổng có một gia-nhơn vào thưa với viên-ngoại :

— Hiện có vị Mai-Hoa chân-nhân tới, nói : » biết Lý-công-tử bị yêu-tinh phung bất tỉnh, nên đem tiên-phương cứu cậu hồi-sanh Vương-viên-ngoại nghe nói hối mời vào ; lão-đạo vào tới Vương-viên-ngoại ai cầu rằng :

— Xin tiên-trưởng từ-bi cứu cháu tôi.

Lão-đạo lấy ra một cục thuốc, bảo gia-nhơn dùng nước

TIMSACH.COM.VN

âm-dương-thủy tan thuốc cho Tế-công uống vào ; quả nhiên nghe trong bụng Tế-công sôi lụp-bụp, Tu-Duyên lần mở mắt ra và lồm-cồm dậy, mạnh như xưa ; Tế-công giả đò chẳng nhận biết Tôn-đạo-Toàn ; Vương-viên-ngoại thấy lão-đạo cứu tỉnh Lý-tu-Duyên thì có lời cảm-tạ rằng :

— Tiên-trưởng lúc trước cứu mạng tôi, nay lại cứu cháu tôi được hồi-sanh ơn-đức ấy không biết lấy chi đền đáp cho xứng ; tôi có ý mời tiên-trưởng về nhà uống rượu với chúng tôi.

Hàn-Thành lúc ấy biết dâu mình quả là yêu-tinh, mà lúc trước mình đánh đuổi lão đạo thì trong lòng xẻn-lẻn hổ-thẹn, vội-vàng đến trước mặt lão-đạo, xin lỗi rằng :

— Lúc trước thiệt tôi quá sỗ-sàng mạo phạm chân-nhân thiệt tội lỗi quá ! (Lão đạo cười ngất nói !)

— Việc đã qua xin viên - ngoại an lòng ; tôi mắc đa đoan công việc, nên xin cáo từ hai viên ngoại, ngày khác sẽ hội - hiệp nhau.

Dứt lời Tôn-đạo-Toàn vận chẩn-khước-phong đi như bay ; lão-đạo vâng mạng Tế-công đến Thượng-Thanh-Cung, đem tin cho Thái-Diệc Lão-tiên-ông.

Vương-viên-ngoại thấy lão-đạo đi rồi, dắc Vương-Toàn, Lý-tu-Duyên cáo-từ về nhà ; vừa muốn dọn rượu cơm ăn, xảy có Trương-sĩ-Phương bước vào ; chàng ta từ khi Tam-Thanh-Quán cháy tiêu, nó nhận 400 lượng bạc của Vương-phu-nhân đưa mướn giàng-đồ, thua hết sạch ; nghe tin Vương-Toàn và Lý tu-Duyên về nhà, nó thầm mưu hại hai đứa nó, thì hoàn-toàn gia-sảng trở về mình ; Nghỉ rồi ghé tiệm thuốc mua 100 tiền Tỳ-Sương (thạch-tín) 100 tiền Hồng-phàn ; Tiệm thuốc hỏi nó mua thuốc độc làm gì, nó đáp :

— Tôi mua về chế làm thuốc dán ghẻ.

Hồi Thứ 135

Diềm ác-mộng khó độ người mê.

Gặp yêu khởi dâm-tâm táng mạng khuynh sanh.

TRƯƠNG - sĩ - Phương lên dấu Tỳ-sương và Hồng-phàn vào nhà Vương-an-Sĩ, ra mắt lão-viên-ngoại ; Trương-sĩ-Phương nói :

— Thưa dượng được mạnh-giỏi, cháu tới thăm vì nghe hai anh-em tôi về.

Vương-an-Sĩ chẳng biết Trương-sĩ-Phương mưu cùng hai lão-đạo hại mình, vẫn tưởng Phương là người tốt ; vì nghe bà nói lúc ông bịnh gần chết không có Vương-Toàn ở nhà ; thì chỉ một tay Trương-sĩ-Phương lo lắng công-việc mướn nhà giàn, v.v. đến chừng Ông mạnh thì Phương mới về ; Ông nghe vợ nói tin rằng thiệt ; nên nay Trương-sĩ-Phương tới Ông vui-vẻ niềm-nở ; nói với Trương-sĩ-Phương :

— Cháu hảy đi thăm hai đứa nó đi ; cháu nếu cải tà quy chánh lo làm ăn ; chừng dượng lo cưới vợ cho Lý-tu-Duyên, sẽ lo vợ cho cháu.

Giáp mặt hai người Vương-Toàn và Lý-tu-Duyên, Trương-sĩ-Phương nói :

— Biểu-đệ đi đâu mấy năm nay tôi thiệt nhớ quá.

Lý-tu-Duyên cũng chào hỏi mừng rỡ nói :

— Nay anh-em mình ăn một bàn nhau cho vui.

Vương-an-Sĩ nghe nói tán-thành ý-kiến ấy rằng :

— Ba anh-em ăn nhau một bàn, thấy trong lòng ta vui-sướng quá.

Gia-nhơn dọn cơm rượu xong ba người đồng ngồi vào bàn, Trương-sĩ-Phương ngồi chính giữa còn Vương-Toàn và Lý-tu-Duyên ngồi hai bên, vừa muốn uống-rượu, Tế-công nói :

TIMSACH.COM.VN

— Trương-đại-ca! tôi hiện giờ ngồi ăn với ai một bàn, trong lòng rất để ý sợ-sệt họ nói ngoài miệng tốt mà trong lòng họ mưu hại tôi, mua 100 tiền Tỳ-Sương, 100 tiền Hồng-phàn, lên bỏ trong cơm hoặc trong rượu mà hại tôi.

Trương-sĩ-Phương nói :

— Bộ biểu-đệ khùng rồi sao? ai mưu-hại em đâu?

— Năm rồi bạn tôi là một cùng-hòa-thượng ăn cơm với tôi bỏ thuốc độc hại tôi, nên tôi ăn cơm với ai đề-phòng lắm! kỳ thiệt chúng ta là anh-em một nhà, anh có nở lòng hại tôi không? thưa Trương-đại-ca trong mình anh hiện có Tỳ-Sương không?

— Không có.

— Chắc anh có mang theo Hồng-phàn hả?

— Cũng không có.

— Em dư biết anh có ý không tốt với chúng tôi.

Càng nói tới càng làm cho Trương-sĩ-Phương hồi-hộp trong tim, vì người có tâm không tốt gặp cảnh-ngộ nầy, bị lương-tâm hành-phạt bức-cức khó chịu; nó bị đánh trúng trái tim ác-nghiệt nên quá khiếp sợ không dám hạ độc-thủ, trong ngày ấy hai bữa cơm nó cũng không dám đầu độc vào đâu; trời tối Vương-viên-ngoại nói với Trương-sĩ-Phương :

— Tối cháu không về thì ba anh-em ngủ nhau ở thơ-phòng.

— Vâng! dạ!

Vương-viên-ngoại về hậu-viện an nghỉ, còn ba anh-em ngủ tại thơ-phòng; Lý-tu-Duyên và Vương-Toàn nằm một sàng, còn Trương-sĩ-Phương nằm một sàng, Vương-Toàn vừa nằm xuống đã ngủ vùi, còn Lý-tu-Duyên cũng ngáy pho-pho; chỉ có Trương-sĩ-Phương lăng-lộn mãi mưu đủ cách hại hai

TIMSACH.COM.VN

người nhưng không thành-tựu theo ý-nguyện thì cám-tức, bất giác ngủ quên: thấy có một người bước vào chừng 50 tuổi ngoài, mặt trắng râu đen dài phất-phơ trước ngực, mặc mãn-bào và đội mão xanh, tay cầm đính-bài «Chiên-hồn thủ mạng» theo sau một con tiểu-quỉ, mặt xanh, mày đỏ, tóc hồng, vấn một cái khố lông cọp, để thân-hình bộc-lộ đỏ-lưởng, tay cầm lang-nha-bổng khua rồn-rồn, Trương-sĩ-Phương thấy kinh-hải tim đập thìn-thịch, vị công-sai ấy nói :

— Việc của mi làm đã có người cáo-báo mi xuống âm, tào sai đến hắt mi. Tiếng thiết-tỏa rồn-rồn trói Phương-sĩ-Phương lại dắc đi, nó hỏi :

— Việc gì mà bắt tôi thế nầy?

— Mi tới đó rồi sẽ biết mà, dắc nó đi cho mau.

Trương-sĩ-Phương thấy đi trên đường âm-u; mình chưa từng bước tới, thoạt thấy trước mắt một tòa bia-lầu biên «Âm-Dương-Giới» nó giựt tình lại đây là cảnh Âm-tào Địa-phủ, tới một đồi đường thấy trước mắt một tòa thành-trì, nghe tiếng khóc la bắt rũng-rợn :

Âm-phong mù-mù! Hắc-du mịt-mịt! (hắc-du là sa-mù đen).

Trong âm-phong nghe tiếng khóc van-lơn,
Trong hắc-du bóng quỉ-sứ chạy lăng-xăng;
Bị gông-xiềng không biết bao giờ ra khỏi,
Cưa xoay cối đã chẳng có lúc khỏi ngục-hình;
Mẹ Mục-Liên dựa lan-can mong con thảo;
Vợ Cổ-Xung bèn mé sông trông chồng.
Mã-diện ngưn-dầu rối-rít lo phận-sự;
Thiệt là nhơn-gian chẳng còn bọn gian-dâm.
Âm-phủ chất-chứa những thọ tội nhơn.

Trương-sĩ-Phương thấy một con quỉ lớn, mình cao một trượng, lưng lớn ba vừng; mày tóc đỏ-hường, đầu bỏ tóc xả,

mình lông-lá xòm-xàm, tay cầm thiên xoa hiện vẻ rất hung-ác hết to :

— Du-hồn tới đây tên gì, đắc nó vào Phong-Đô địa ngục cho mau !

— Tôi là khâm-sai, vâng mạng Diêm-La thiên-tử, bắt quỉ hồn của Trương-sĩ-Phương đem đến đây.

— Nếu vậy hãy dẫn nó tới ngay.

Khâm-sai dắc Phương đi tới ; thấy trước mắt một tòa đại-môn, hai bên ác-quỉ vô số, trên cửa có đôi liễng :

Dương-thế gian-hùng thương thiên hại lý đều do hắn.
Âm-tào địa-phủ, từ xưa đến nay chưa tha-thứ cho ai.

Trên treo một tấm hoành « *Mi phải đến đây* » Trương-sĩ-Phương thấy rung-rẩy lập-cập, bước vào cửa thấy như một tòa Ngân-an-Điện, trên điện có một đôi liễn :

Chớ làm quấy ảo-mộng sanh hoa, nhứt-nhứt trước mắt đều không thiệt, nỗng công mưu-sảo.

Đừng cả gan sắt nóng đồng sôi, mịt-mịt tâm-đầu ai không sợ ; nghỉ lại kỷ-càng.

Trên treo tấm hoành : « Thiện-ác phân-minh »

Trương-sĩ-Phương ngước mắt lên thấy trên điện Diêm-La thiên-tử ngồi giữa hai bên văn-võ phán-quan, một vị cầm bộ sach-tử ; ngưu-đầu mã-diện đứng hai bên quá đông, hiện vẻ mặt rất hung ác, vị công-sai ấy nói :

— Tâu lên Diêm-La thiên-tử ! quỉ tốt vâng mạng sắc-chỉ bắc qui-hồn Trương-sĩ-Phương dẫn đến.

Trương-sĩ-Phương qui xuống ; Diêm-La thiên-tử ngó xuống nói :

— Trương-sĩ-Phương ! mi đời trước tích phước-đức, nên đời nầy sanh về nhà giàu-sang hưởng phước an-nhàn tự-tại, chẳng ngờ mi làm nhiều điều thương thiên hại lý, ra ngoài thì

tầm-hoa vấn liễu, làm hại-hoại con gái lương-gia thành ra người tồn âm tàng đức, mi lại mưu-hại đượng mi là Vương-an-Sĩ, nay lại toan hại biểu-đệ mi là Vương-Toàn và Lý-tu-Duyên, tội ác của mi thật lớn vô cùng ; quỉ-tốt đâu ! dắc nó ra mắt Thập-điện Diêm-Vương và dạo các sở địa-ngục.

Tiếng quỉ-tốt dạ rân, dẫn hồn Trương-sĩ-Phương ra mắt Thập-Điện Diêm-vương, kế đến một sở thấy hai con ác quỉ cầm đao cắt lưỡi một người bị trói, Trương-sĩ-Phương hỏi :

— Người ấy vì sao bị hành-hình thế đó ?

— Người ấy trên thế-gian chuốc-ngót nói xấu thêu-dệt việc người, chết phải vào địa-ngục cắt lưỡi.

Trương-sĩ-Phương thấy cắt khiếp-sợ ; tới sở khác quỉ mổ cắt tim người tội ; nó hỏi thăm thì công-sai đáp :

— Người ấy trên dương-gian tâm gia-đối với mình, gian-dâm là-vậy, chết phải vào địa-ngục mổ-tiêm.

Đi qua sở khác thấy vị đại-quỉ dắc người quăng vào núi đao, máu chảy dầm-dề ; nó hỏi thăm thì vị Công-sai nói :

— Người nầy tại dương-thế bất hiếu chửi cha mắng mẹ, chết xuống đọa vào Đao-Sơn địa-ngục.

Tới sở khác thấy quỉ-sứ theo đánh-đuổi bảo người ôm trụ sắc nướng đỏ ; nó hỏi thì công-sai nói :

— Ở dương-thế gian-dâm phá danh-tiết người phụ-nữ chết đọa vào Bảo-trụ địa-ngục.

Đi qua sở khác thấy quỉ-sứ lột quần-áo người lõa-lồ bắt nằm trên băng-tri lạnh-buốc ; nó thấy bèn hỏi, quỉ-tốt nói :

— Trên dương-thế viết văn khiêu dâm, khuyên-nhủ con gái lương-gia phải thất thân mất tiết, chết đọa vào địa-ngục hàn-băng.

Tới sở khác thấy quá đông phụ-nữ trầm-hụp dưới ao máu và nồng máu ; nó hỏi thì quỉ-tốt nói :

TIMSACH.COM.VN

— Những người phụ-nhơn nầy chẳng kính cha-mẹ chồng hủy-hoại lúa-thóc, chẳng kính chồng, không tin thần Phật, chết đọa vào Ô-Trì ẩm-huyết địa-ngục.

Tới một sở khác thấy treo ngược một người trên cân ; nó hỏi thì công-sai nói :

— Người ấy tại đương-thế cân-lường thiếu người lợi mình, chết phải chịu báo-ứng như thế.

Lại thấy những hình-trạng cối-xoay, cối dã, vạt dầu sôi, ngàn đao đâm chém, lột da rút gân, trùng-trùng bất nhứt ; đều do thân trước giết người đốt nhà gian-dâm trộm-cướp mà phạm tội vầy ; Trương-sĩ-Phương tới đây gặp một ông già từ-my thiện mục cô kim-đồng, ngân-đồng cầm phan đưa đi qua hai cầu kim-kiều, ngân-kiều ; nó hỏi thì công-sai nói :

— Người ấy tại đương-thế nói kinh-bách đâu kim [illegible] cổ, giảng-dạy đạo đức, tế khốn phò nguy, bố-thí chẩn bần, kính trời-đất thần Phật, phụng tổ-tiên, hiếu cha-mẹ, chết xuống qua cầu vàng, cầu bạc thanh-nhàn, sanh về nhà phú-quí hưởng phước, Trương-sĩ-Phương coi hết các cảnh địa ngục thì gật đầu, nhớ lại câu « Thiện ác đáo đầu chung hữu báo » thiệt không sai ; quỉ dắc nó trở về điện Diêm-La thiên-tử ; Diêm-Vương bảo bắt Trương-sĩ-Phương nấu dầu, quỉ tốt dạ rân ; thấy sẵng-sàng trước mắt một chảo dầu sôi ùng-ục, quỉ khiên Trương-sĩ-Phương liện vào chảo dầu sôi, nó la hoảng giựt mình thức dậy.

Phương nằm trên sàng hồi-hộp, mồ-hôi ra ước dầm mình vừa mở mắt lại nghe hòa-thượng cũng la :

— Đau lòng tôi lắm không xong, Trương-đại-ca ơi !

Trương-sĩ-Phương hỏi :

— Lý-hiền-hiền-đệ ! việc gì mà la thế ?

— Em mộng thấy hai vị quan-nhơn trói anh dẫn ra mắt Diêm-Vương. Diêm-Vương sai quỉ bắt anh đạo các địa-ngục, tôi đi

TIMSACH.COM.VN

theo sau cùng anh đạo các địa-ngục rồi ; Diêm-Vương nói anh hại Vương-viên-ngoại và hại ai nữa đó, tôi thấy quỉ liện anh vào chảo dầu sôi luột chính hết cả người ; sợ quá giựt mình thức dậy.

Trương-sĩ-Phương nghe nói lấy làm quái-lạ thầm-hỏi sao điềm mộng mình mà nó biết đặng, Ôi chiêm-bao mộng-my đâu có nghĩa lý gì, mình phải hại hai đứa nó mới phát tài được, trong tâm nghỉ tới nghỉ lui ngủ quên trở lại ; cũng thấy xuống địa-ngục, mà kỳ nầy lại quăng vào núi đao, kinh-tỉnh lại mồ-hôi ra ướt dầm, thấy luôn ba lần như thế ; trong tâm nó hồi-hộp mãi không yên, nghe trống đã trở canh ba, nó tính nhà nầy chắc có mao-bịnh, sợ quá không dám ngủ nữa ; nghỉ rồi chổi dậy nói :

— Hai hiền-đệ ngủ, tôi muốn đi bây giờ.

Lúc ấy Vương-Toàn cũng tỉnh giấc hỏi :

— Trương-đại-ca đi đâu mà giữa đêm canh ba thế nầy?

— Không sao, chớ ở đây ngủ không được.

— Vậy thì anh bảo gia-nhơn nó mở cửa cho.

Trương-sĩ-Phương mặc áo-xiêm xong rồi kêu gia-nhơn mở cửa, gia-nhơn đều ghét liền mở cửa cho nó đi cho rồi, gài lại xong chúng đi ngủ.

Trương-sĩ-Phương ra khỏi làng Vĩnh-Ninh thẳng tới Hãi-Thường-kiều, thấy ánh trăng chói xuống nước như gương, giòng thủy-ba chảy cuồn-cuộn như guộng lòng sầu, thêm gió thổi lay-ray lạnh-buốt thấu xương, tư bề đều vắn-vẻ như tờ, nó đứng trên cầu lưỡng-lự không biết phải đi đâu, chi bằng ta tới Câu-Lan-viện ngủ nở một đêm ; đương suy-nghỉ, bỗng nghe trong rừng có tiếng phụ-nhơn khóc-kể ; nó thuận theo tiếng khóc bước lại gần coi, thấy một nàng thiếu-phụ chừng 20 tuổi mặt trắng như ngọc, xinh-đẹp phi-thường khóc nghe quá bi-thảm ; Trương-sĩ-Phương ngó thấy dâm-tâm khởi-động, liền nói :

TIMSACH.COM.VN

— Cô nhỏ kia! vì sao nữa đêm lại ở đây khóc thúc thích như-thế?

— Thưa công-tử! nhân vì chồng thiếp tuổi còn nhỏ ham bề đánh bạc, một phần gia-nghiệp đều thua me hết, trong nhà chẳng còn món chi nuôi sống, nay nó về khảo tiền tôi, tôi phải bán hết đồ nữ-trang đưa nó cũng thua hết, tôi là Chương-thị đêm nay ra đây tính khóc một hơi sẽ thắt cổ cho an-thân, công-tử nghỉ coi tôi đâu thể sống được nữa.

Trương-sĩ-Phương nghe nói đã động tâm liền nói:

— Cô không nên nghĩ việc đản-kiến thế chết đâu thể sống lại được, cô đương tuổi thanh-xuân, hy-vọng còn nhiều chết đâu uổng thế, chi bằng cùng ta đi về, gầy dựng lại hạnh-phúc gia-đình phải vui không?

— Tôi theo câu đi đâu bây giờ?

— Cô chưa biết ta là nhà cự-phú trong vùng này, nhà phòng, tài-sảng thiếu gì, nếu cô về với ta, thì sung-sướng đủ mọi bề, nhứt hô bá ứng, chẳng thiếu chi.

Nó muốn nắm tay dắc nàng đi, nàng ấy nói:

— Cậu coi ai tới kia?

Trương-sĩ-Phương ngó ngoái không thấy ai, mới day trở lại thì mỹ-nhơn đà biến mất, chỉ thấy con hưu-xa nhảy tới cắn vào yết-hầu giật nhào Trương-sĩ-Phương xuống mà ăn thịt, còn bỏ lại cái đầu và hai chơn.

Con Hương-Chương biến ra mỹ-nhơn, vâng lịnh Tế-công ở đây chờ mà ăn Trương-sĩ-Phương xong rồi trở về động.

Rạng ngày Vương-an-Sĩ nghe nói Trương-sĩ-Phương đi hồi khuya thì khiến gia-nhơn đi kiếm, gặp cái đầu và hai chơn của Trương-sĩ-Phương, liền trở về thưa lại; Vương-an-Sĩ bảo mua một cái quan-tài liệm đầu và hai chơn nó chôn trên gò; một mặt ông lo chọn ngày tốt làm lễ cho Lý-tu-Duyên huờn

TIMSACH.COM.VN

tục, cưới vợ, bảo gia-nhơn đem thơ cho thầy Phương trượng chùa Quốc-Thanh hay; vì trước kia Lý-tu-Duyên xuất-gia ở chùa ấy.

Một ngày kia Vương-an-Sĩ bảo thắng ba con ngựa, Viên-ngoại, Vương-Toàn và Lý-tu-Duyên đồng lên chùa Quốc-Thanh xã giới huờn-tục cho Lý-tu-Duyên; Lý-tu-Duyên đem theo bộ tăng-y rách, chúng gia-nhơn cũng cởi ngựa theo sau, ra khỏi làng Vĩnh-Ninh hòa-thượng thi-triển nghiệm-pháp cho ngựa chạy trước, tới nơi rừng rám hòa-thượng lột đồ văn-sanh công-tử, thay bộ tăng-y củ rách vào, trỏ ngón tay chỉ treo ngựa trên cây; hòa-thượng vừa bước đi gặp năm sáu hòa-thượng tới nói cùng nhau:

— Chúng ta đi cho chóng kẻo trễ, hôm nay cháu gái của Đồng-viên-ngoại là Lưu-Tố-Tố trai-tăng bố-thí, mỗi người 200 tiền với một cái bánh ếch, cô-nương đã hứa hôn với Lý-tu-Duyên con của Lý-tiết-Đạt, nhưng Lý-tu-Duyên đi đâu mất hồi 18 tuổi, cô-nương vẫn ở vậy mà chờ đợi; ông cậu muốn gã cô-nương cho người khác, nhưng cô-nương cự-tuyệt, quyết trọn đời thờ một người thôi; sợ lỡ cuộc nhơn-duyên của cháu ông cậu bối-thúc cô-nương; buộc lòng cô-nương ra một câu đối, nếu ai đối được thì cô ưng người ấy; bao nhiêu cử-tử văn-nhơn vùng Thai-châu thấy đều ngẩn-ngơ không ai đối được; cô-nương năng làm lành bố-thí, chúng ta mau tới đó lãnh phần bố-thí chớ để trễ cơ-hội. Nghe qua Tế-công đã biết là vợ chưa cưới của mình, bèn hiệp với chúng-tăng nói:

— Chúng-ta mau tới đó lãnh phần thí.

— Ông cũng lãnh của thí ở Đồng-gia-trang phải không?

— Dạ phải!

Dứt lời thì đã tới Đồng-gia-trang, quản-gia đương phát tiền bánh; Tế-công nói:

— Chúng-tôi cộng lại là bảy vị hòa-thượng, cho 7 cái bánh và 1 điếu 400 tiền trao đây, chúng-tôi sẽ tự chia nhau.

TIMSACH.COM.VN

Quản-gia liền phát đủ 7 cái bánh và một điếu 400 tiền giao đủ cho hòa-thượng ; hòa-thượng tiếp lấy nói :

— Bánh đây mấy ông chia nhau, còn tiền lại nơi kia sẽ chia.

Dứt lời thấy dọn ra một cái bàn đủ nghiêng-viết mực, có một bài đối toàn là bửu-cái ; biên rằng :

«Kỳ-ngu khách-gia, lao thủ hàn song không tịch-mịch»

Tế-công hỏi ; quản-gia đáp :

— Đây là câu đối của cô-nương tôi ra, nếu ai đối được thì cô tôi ưng, hằng chư tăng đối được thì viên-ngoại sẽ cúng tiền cất chùa, câu đối lâu rồi nhưng chưa ai đối được.

— Bần-đạo tính đối câu sau được không?

— Nếu thầy đối được, viên-ngoại tôi sẽ cất cho thầy một ngôi chùa.

Tế-công cầm viết biên một chữ là rồi ; quản-gia cầm trao cho tờ giấy đem vào cho cô-nương, cô-nương xem qua khen đối :

— Thiệt là kỳ-văn, tuyệt-văn, diệu-văn !

Tế-công đối lại toàn dùng bộ tẩu : đối rằng :

«— Viễn-ty mê-đồ, thối hoàn liên-cảnh phản tiên-điền.»

Thấy có ý thầm độ vợ chưa cưới mình ; đại ý văn là :

Người sanh trên thế đồng như một trăng đại-mộng, phưởng-phất trong chốn mê-đồ, muốn thoát khỏi chốn mê-đồ thì phải xuất-gia, thấu lẽ tiên-điền tự-tại ; cô-nương coi qua khen-đối và hối mời người ấy vào ; gia-nhơn nói :

— Thưa cô-nương! người ấy là ông cùng-hòa-thượng.

— Người thế nào ta cũng muốn giáp mặt.

Gia-nhơn chạy ra tìm kiếm thì hòa-thượng đã mất dạng ; Tế-công cầm 1 điếu 400 tiền vân nghiệm-pháp chạy mất ; sáu cùng hòa-thượng kia không để ý, chừng ngoái lại thì Tế-công

đã biến mất, sáu thầy vội-vàng rượt theo tới cửa ngõ thấy Tế-công ngồi bẹp dưới đất xĩa tiền ra đầy đất nói :

— Tiền nầy nhỏ quá đâu đủ số hai trăm.

Sáu thầy chạy tới gặp thế giản trăng hòng, ráp vây Tế-công mà đánh.

Hồi - Thứ 136

Tri-Giác La-hán gặp Côn-Lôn.
Tế-thiên-sư hội tiên núi Thiên-Thai.

SÁU vị hòa-thượng hòa-duyên vây đánh Tế-công, hễ ai đánh Tế-công một thoi thì sẽ bị ông đánh lại một thoi ; đương lúc thoi đánh nhau thấy hai người kỵ mã chạy tới chánh là Vương-Hiếu và Vương-Phước vâng lịnh viên-ngoại đi kiếm Lý-tú-Duyên tạc đường ; hai người đi tới kiếm gặp Lý-công-tử mặc tăng-y cũ rách đánh với sáu vị hòa-thượng kia, liền nhảy xuống ngựa nói :

— Đừng đánh nữa !

Chúng cùng hòa-thượng nói :

— Nó giựt tiền chúng-tôi nên chúng-tôi đánh nó, đừng cang.

— Ông là công-tử của chúng-ta, đừng nói bậy không được ! gian ra.

Chúng hòa-thượng nghe nói không dám đánh nữa, Vương-Hiếu nói :

— Mấy Ông còn muốn vu-phản nữa, sao không lấy tiền cho rồi.

Chúng hòa-thượng nghe lời mỗi người lấy 200 tiền, dạ ! dạ ! mà lui, Vương-Hiếu nói :

— Công-tử đi đâu hồi sớm giờ ?

TIMSACH.COM.VN

— Ta lên Đồng-gia-trang hóa-duyên được một cái bánh ếch và 200 tiền.

— Công-tử không sợ người-ta cười chê sao, Đồng-viên-ngoại với chúng-ta là thân-thích xuôi-gia nhau, sao lại làm kỳ vậy? còn ngựa cậu đâu rồi.

Hòa-thượng trỏ ngón tay chỉ thần phép, nói:

— Ta cột trên cây đó.

Vương-Hiếu và Vương-Phước ngó lại thấy ngựa bị cột trên cây, bèn leo lên mở ngựa đem xuống; Tế-công nhảy lên ngựa cùng gia-nhơn trở về nhà. Vương-viên-ngoại hỏi:

— Cháu đi đâu hồi sớm tới giờ?

— Cháu đi hóa-duyên; chớ đâu có đi đâu?

— Cháu thiệt rồi quá! đã hườn-tục mà chẳng bỏ hẳn hóa-duyên, cậu cấm cháu không được hóa-duyên nữa nhé.

Tế-công gật đầu vâng! dạ! chúng gia-nhơn thúc ngựa tới chưa núi đồng xuống ngựa, thì đã có lão phương-trượng và 20 chúng-tăng giàng hầu đón-tiếp, do Ông Tánh-Không trưởng lão trước kia là vị đắc đạo, trước khi viên-tịch Ông có dặn môn-đồ Bửu.Diệc hòa-thượng rằng: — Năm đó, tháng đó, ngày đó có vị Tri-Giác La-hán đến dâng hương, phải kéo hết tăng-chúng ra tiếp-đón: ông Bửu-Diệc hòa.thượng ghi-nhớ trong bụng, đến nay sắp đặt giàng hầu 54 cặp là 108 vị hòa-thượng tay cầm nhan-trầm, miệng hòa nhau niệm Phật; tiếp-đón vị Tri-Giác La-Hán; Vương-viên-ngoại chẳng rõ, tự cho quý thầy tiếp-rước mình quá vinh-diệu, vào tới trong khách-thính, Vương-viên-ngoại phụng cúng mỗi vị hòa-thượng một tăng-y và một đôi tăng-hài, yêu-cầu phương-trượng xả giới hườn-tục cho cháu; Ông Bửu-Diệc hòa.thượng gật đầu, liền bảo chúng-tăng đốt hương lên làm lễ Bửu-Diệc hòa-thượng nói với viên-ngoại:

— Xả-giới cho cháu ông, phải đánh 100 thiền-trượng, đuổi ra khỏi chùa là xong.

— Cháu tôi nó nhu-nhược, nếu đánh 100 thiền-trượng thì còn gì đời nó?

— Làm cho có phép vậy, mình lấy 100 cây dừa bó chung lại đánh xuống một cái đủ rồi.

— Hòa-thượng lại đây qua Lý-tu-Duyên dặn:

— Nếu làm lễ xả-giới rồi và đánh 100 thiền.trượng, xong chạy ra cửa chùa là xong.

Tế-công gật đầu; Bửu-Diệc cầm bó dừa, đánh một cái rồi!

— Ngươi không có duyên tu-hành xả giới cho ngươi hườn-tục, đuổi ra khỏi sơn-môn.

Dứt lời bảo Tế-công ra đi. Tế-công chạy ra khỏi chùa, Vương-an-Sĩ hô:

— Đừng chạy!

Nghe Lý-tu-Duyên vừa chạy vừa la:

— Quái quá! tôi dừng chơn lại không được.

Vương-an-Sĩ và mọi người chạy theo ra ngoài thấy Tế-công leo trên núi cao chót.vót và rớt xuống triền sâu vạn trượng. Vương-viên-ngoại thấy thế dậm chơn nói:

— Tu-Duyên con ơi! không ngờ nay con chết nơi nầy!

Dứt lời rống-khóc thảm-thiết; Bửu.Diệc hòa.thượng nói:

Viên.ngoại chớ nên bi-thảm sầu.muộn, Lý-tu-Duyên là bực đạo-cao.

— Ôi-thôi! nó có chết thì ta về lấy phần gia-sãng của nó, làm chai bố-thí mà siêu-độ cho nó.

Vương-Toàn nói:

— Cha tính như thế không tiện! theo con thấy liều-độ rất cao về một đạo-đức; nó về đây sở-dĩ điềm hóa cha-mẹ chớ nó không chết đâu!

TIMSACH.COM.VN
TIMSACH.COM.VN

Bửu-Diệc hòa-thượng nói :

— Công-tử nói rất có lý đó viên-ngoại

Vương.viên-ngoại cáo-từ về nhà, ông không tin lời, vẫn lo làm chai siêu-độ.

Tế.công vận độn-pháp thẳng đến Thượng-Thanh-Cung kêu cửa, đạo-đồng mở cửa ra hỏi :

— Hòa-thượng kiếm ai ?

— Phiền đạo-đồng vào báo giùm có ta là Tế-Điên-tăng đến thăm quán-chủ,

— Ông là Tế-Điên-Tăng à! chờ tôi một chút !

Đạo-đồng vào bẩm thì lúc ấy lão-tiên-ông có khách. Nguyên nơi ở phía sau Thượng-Thanh-cung có Ngọc-Diện Trường Thọ-Tiên-cô tại động Thiên-Mẫu-cung ; là con gái của Ngũ-Vân Lão-Tổ, cô đương ngồi trong động thấy bên Thượng-Thanh cũng một luồn yêu-khí xung thiên ; Ngọc.Diện Trường-Lão yên hồ thầm nghĩ : « Sao ở Thượng-Thanh-Cung có yêu-khí như thế, ta tới đó coi thể nào ? » nghĩ rồi qua Thượng-Thanh Cung, lão tiên-ông vội.vàng bước ra nghinh-tiếp và hỏi :

— Tiên-cô nhân rãnh tới đây, hay có việc chi ?

— Thưa tiên-ông ! tôi thấy tại động Ngài có yêu-khí, nên đến hỏi thăm coi có việc gì ?

Lão-tiên-ông chỉ và nói :

— Tiên-cô coi kia,

Lão yêu.hồ ngó lên thấy một tiểu hòa-thượng treo tòn.ten trên sà nhà, trên đầu có hắc-khí, bèn hỏi :

— Hòa-thượng đó là ai vậy ?

— Số là trên thế xuất-hiện một Tế-Điên hòa-thượng, hưng tam-bảo, diệt tam thanh, đốt chết Trương-diệu-Hưng và Vân-Yên.Tháp; lôi đã Hoa.thanh-Phong, bắt Trương-diệu-Ngươn, làm

nhục Chử-đạo-Duyên và Trương-đạo-Linh, gã yêu-tinh nầy là đồ-đệ của nó, bắt treo đó để nó tới ta sẽ thả, coi nó tài năng thể nào ?

— Nếu Tế-Điên có đến tiên-ông cho tôi hay, tôi sẽ dùng tiểu-thuật mà bắt nó ; vì con đệ-tử lớn tôi có duyên kim-ngọc với Châu công-tử ở Lâm.An, bị nó đuổi về : đồ-đệ thứ hai tôi là Hương-Chương-nương cùng Hàn-văn.mỹ kết duyên, cũng bị ổng đuổi về, nó lại giết con đệ-tử nhỏ của tôi, tôi phải trả thù cho đệ-đệ mới hả dạ cho.

— Thế thì tiên-cô đừng lo, nếu có nó tới tôi sẽ cho tiên-cô hay.

Dứt lời đạo-đồng vào báo :

— Bẩm thầy ! Ông Tế-Điên đến yêu-cầu bái phỏng quán-chủ có chuyện.

— Con ra mời ổng vào !

Đạo-đồng ra ngoài mời :

— Thầy tôi kính mời ông vào !

Tế-công bước vào thấy lão tiên-ông và đạo-cô chừng 40 ngoài, mặt-mày xinh-đẹp như thiếu-niên, hai người ngồi hai ghế đối diện nhau, Tế-công nói :

— Ông-Bà cũng được mạnh-giỏi nhé ?

Lão yêu-hồ nghe hỏi mắc-cỡ mặt-mày đỏ.hường, lão-tiên-ông hỏi :

— Phải Tế-công ở chùa Linh-Ẩn tới chăng ?

— Dám thưa tiên.ông ! Tôi là Đạo Tế.

— Điên-tăng thiệt gan quá !

— Nếu không gan đâu dám tới đây.

Lão yêu-hồ nói :

TIMSACH.COM.VN

— Nghe danh hòa-thượng, chừng nhận ra là một hòa-thượng ăn mày.

Hòa-thượng cười chúm-chiếm nói :

— Người chớ khi áo tăng-y rách nầy, nó có hiệu-năng kỳ-lạ, banh ra che-phủ cả đất-trời, hai tay áo có thể trừ được các độc-trùng trong bốn mùa ; ai muốn biết giá-trị của nó, dù vạn lượng vàng nguyên cũng không bán.

Lão-tiên-ông nghe nói cười ngất nói :

— Người cho tăng-y của người quý thật, nhưng đâu rõ cái qui của đạo-bào của ta : — Áo đạo-bào của ta chẳng phải bằng hàng lụa, ứng dụng theo bốn mùa : Đông mặc ấm, hạ thì mát, chẳng giặt chẳng thay-đổi, kim-tuyến 8400 hàng ; 670 miếng bát quái nhựt-nguyệt sáng-rỡ, phía ngoài thì vô-biên thế-giới, ngũ sắc chói-ngời, bay luyện trên mây xanh.

Tế-Công nói :

— Quý, tốt quá ! ông nhân đồ-đệ ta, mới ta tới đây có việc chi ?

— Hòa-thượng đã biết thế-sự như cuộc cờ, chẳng nhiễm trước mới là cao, thân nầy như lu úp, phá nát mới thấy chơn không.

— Ông đã biết cây đòn gánh phong-nguyệt, gánh rồi cũng phải nghỉ vai, hai nắm cổ-kim, nắm rồi cũng bỏ, có chi đâu mà chúng ta luận-bàng.

— Thế thì chúng ta nay phải một còn một mất với nhau ?

— Trước khi luận-bàng nhau, ông hãy thả đồ-đệ ta.

— Được.

Liền mở thả Tiều Ngộ-Thiền xuống, Ngộ-Thiền dùn mình biến mất, nói :

— Bạch thầy ! ông cột con mấy hôm nay thở không ra hơi.

Tiên-ông nói :

— Chúng ta ra ngoài viện tranh-đấu nhau.

Tế-công gật đầu bước ra ngoài. Tiên-ông muốn bước ra, thì Ngọc-Diện tiên-cô nói :

— Tên tiểu-hối hà tất tiên-ông phải ra tay cho nhọc, cất cỏ gà đâu dùng đao trâu, để tôi bắt nó cho.

Lão yêu-hồ rút kiếm nhằm hòa-thượng chém xuống, hòa-thượng trở-tránh xây-vần, hoặc xô hoặc đẩy đánh-đá, làm lão yêu-hồ mặt-mày đỏ-hồng xẻu-lẻn, chém hồi luôn mấy kiếm, hòa-thượng tràng-trở lệ-làng cũng vần-xây đã đánh như trước ; yêu-hồ nổi nóng nói :

— Mi thiệt tới số chết, đừng trách tiên-cô sao ác-tâm.

Liền quăng khổn-tiên-thằng lên, miệng niệm thần-chú kêu lên « Sắc-Linh » thấy một quần kim-quang rớt ngay xuống đầu hòa-thượng : hòa-thượng hô :

— Không xong rồi ! cứu tôi bớ người ta.

Tức thì dây ấy trói nhào hòa-thượng ; Tiên-cô chúm-chiếm cười nói :

— Đồ bất-tài ! tôi dùng tiểu-thuật cũng đủ bắt nó để như chơi.

Tiên-ông thấy cười ngất nói :

— Xám khiên quăng nó xuống hố núi phía sau cho rồi.

Tôn-đạo-Toàn, Lôi-Minh, Trần-Lượng ở hậu-đường và Tiều-Ngộ-Thiền thấy thầy mình bị trói thì nóng ruột, chỉ chửi thầm Ngọc-Diện tiên-cô, chớ chẳng dám làm chi ; Ngọc-Diện nghe chàng chửi mình nổi giận định giết hòa-thượng, quơi kiếm muốn chém ; tiên-ông càng nói :

— Tiên-cô chớ nên giết nó làm dơ-quế trong chùa tôi.

Dứt lời thì thấy hòa-thượng lẹp-xẹp bước vào ; tiên-ông và tiên-cô ngạc-nhiên, coi lại người bị trói là Tiều-đạo-đồng

TIMSACH.COM.VN

của tiên-ông ; đạo-đồng bị trói đà tắt thở, tiên-ông giận quá lo cứu tỉnh đồ-đệ mình.

Yêu-hồ liền móc bửu-bối ra quăng lên miệng niệm, chơn-ngôn ; hòa-thượng thấy vô-số độc-xà rắn-rít, sài, lang hổ, báo, áp tới cắn hòa-thượng, hòa-thượng cười ngất, trỏ ngón tay chỉ niệm : «Ấn, ma ni bát mế hồng, Ấn, sắc linh hích» một đạo huỳnh-quang bay ra, các thú dữ độc-xà toàn huờn hình là giấy ; Yêu-hồ bị hòa-thượng phá phép khó hề thủ thắng, mặt-mày đỏ-hường quá câm tức ; tiên-ông nói :

— Tiên-cô không nên gây thù tác oán với nó để lão bắt cho.

Liền múa bửu-kiếm chém hòa-thượng, Tế-công cũng tràng-tránh thoi vã, xô-đẩy, tiên-ông múa qua đường Bát-Tiên-kiếm cũng không chém trúng hòa-thượng, tiên-ông nổi nóng xoay qua thế công, miệng niệm chú một trận cuồn phong nổi lên liền biến thêm một lão tiên-ông nữa cũng cầm bửu-kiếm ráp chém hòa-thượng ; kế hai lão-đạo bắt ấn niệm chú biến thành bốn lão-đạo, vây chém hòa-thượng, sự lẹ-làn của hòa-thượng bắt đầu tăng-tiến lên, nên cũng không chém được hòa-thượng, bốn lão-đạo đồng niệm chú biến-thành tám lão-đạo, 8 người hóa ra 16 người ; 16 người biến ra 32 người, 32 người hóa ra 64 người, lão-đạo chật cả viện cũng chém không được hòa-thượng, lúc ấy thấy hòa-thượng cũng chạy loạn-đã trong viện và la :

— Rồi cho ta rồi !

Hòa-thượng nắm một nắm đất giải ra niệm lục-tự đại-minh chơn-ngôn «Ấn, sắc lịnh hích» biến ra vô xố lão tiên-cô, ôm cứng vô-xố lão-tiên-ông la : «Oái-oái» Tiên-ông thấy điển trò khó coi liền cắn chót lưỡi chảy máu phung ra, thâu vô-xố lão-tiên-ông và vô-xố lão-tiên cô cũng tiêu mất ; lão yêu-hồ mắt-cở đỏ mặt tía tai, muốn một mất một còn với hòa-thượng ; lão-tiên-ông nói :

TIMSACH.COM.VN

— Tiên-cô không nên nóng, để ta kết-quả tánh-mạng của điên-tăng cho.

Dứt lời bước trái lại lấy «Càn khôn áo-diệu đại-hồ-lô» ra ; yêu-hồ tuy có 8 ngàn năm đạo-hạnh nên đã biết lợi-hại của hồ-lô ấy, cả kinh hóa gió trốn mất ; lão-tiên-ông cầm hồ-lô trong tay hỏi Tế-công :

— Tế-điên ! mi biết lợi-hại của hồ-lô ta chựa ?

— Sao lại không biết ! ta thường uống rượu mấy tiệm, bộ ngươi lỏn vào trộm của tiệm chớ gì.

— Hồ-lô của ta trải qua bốn cái Giáp-Tý, chẳng luận là tinh-linh chi bị thu vào thì một giờ ba khắc hóa-thành máu-mủ, tuy nó nhỏ mà năng chứa tam sơn ngũ chạc, vạn quốc cửu châu, ta sẽ thâu mi vào trong đấy !

— Chúng-ta không thù hiềm-nhau, sao ngươi nở thâu ta vào đó chết còn gì, ngươi nhiều cho ta, nếu thâu ta vào đó chịu không nói là lên, thì ngươi trúc ta ra nhé.

— Được ! miễng coi mi phục sự lợi-hại của ta, thì ta nhiêu ngay.

— Thôi ngươi thâu thử coi.

Lão-tiên-ông mở miệng hồ-lô ra niệm chú xẹt ra một đạo hà-quang (sa-mù) mù-mịt không thấy rõ được, phút-chốc hòa-thượng cũng biến mất ; lão tiên-ông đậy hồ-lô lại và kêu : Tế-Điên !

Nghe tiếng hòa-thượng ở trong bần ứng tiếng ơi thì chắc xong rồi, bèn hỏi,

— Điên-tăng ! ngươi nghe trong ấy thế nào ?

— Trong nầy có một địa-phương ở sung-sướng quá !

— Nếu ngươi không nải-nĩ ta nhiên cho thì chút nữa ngươi sẽ hóa thành máu.

TIMSACH.COM.VN

Lúc ấy Quách-Thuận, Tôn-đạo-Toàn, Lôi-Minh, Trần-Lượng và Tiểu-Ngộ-Thiền đều quì xuống van-lơn cầu nhiêu :

— Xin Tổ-sư từ-bi nhiêu mạng cho thầy chúng-tôi, vì ông có tánh điên-khùng. Tổ-sư đâu nỡ cùng ông hơn-thua ?

Quách-Thuận nói :

— Trước kia thầy có cứu mạng tôi tại phủ Khúc-Châu, xin vì đệ-tử tha cho Tế-công khỏi chết.

Tiên-Ông nói :

— Ta với nó không oán-thù chi, nên đâu nỡ giết nó,

Mọi người vừa đứng dậy và lão-tiên-ông cũng vừa muốn trút bầu ra, thoạt thấy hòa-thượng ở ngoài chầm-rãi bước vào, ai thấy cũng điều ngạc-nhiên ; lão-tiên-ông hỏi :

— Điên-tăng! ta thâu ngươi vào bầu mà sao ngươi ra được ?

— Ta ở trồng nghe khó chịu quá, nên đi ra.

Tiên-ông thầm nghĩ : « Đã thâu vào bầu nó làm sao ra được mà trong bầu cũng vẫn còn nặng thế nầy « Tiên-ông dỡ nắp bầu trút ra là cái mão củ của hòa-thượng, tiên-ông nói :

— Té ra là cái mão rách của hòa-thượng.

— Ông chớ khinh thường cái mão rách của tôi, sợ Ông đối-phó nó không thấu Tiên-ông thầm nghĩ : « Ta biết thiên-văn địa lý mà lại sợ cái mão rách của hòa-thượng ư ? » nghĩ rồi hỏi :

— Cái mão của hòa-thượng tài-lực tới bực nào thế ?

— Nó không có tài-lực, nhưng lợi-hại quá to.

— Ta không tin cái mão của ngươi lợi-hại theo lời ngươi đã nói, ngươi hãy thi-thố cho ta coi nào.

TIMSACH.COM.VN

Tế-công cầm mão luyện lên không-gian, niệm lục-tự đại minh chơn-ngôn ; lão-đạo thấy hào-quang vạn đạo, thoại-khí ngàn luồng, kim-quang vây-vần, cũng như tòa núi Thái-Sơn nhấm ngay đầu tiên-ông rớt xuống ; tiên-ông thầm nghĩ cho hòa-thượng là bực năng-lực không vừa, nhưng cố ý cợt ta chơi, tiên-ông thấy rớt xuống gần tới đầu, liền niệm chơn-ngôn mở cửa thiên-môn một tiểu lão-đạo nhảy ra hai tay tiếp lấy mão ; nếu mão của hòa-thượng đánh lão-đạo phải tiêu-tan 500 năm đạo-hạnh, nhưng Tế-công đối với ông không oán-thù nhau, vì tiên-ông xưa nay là người có lòng tốt, nên hòa-thượng không nở hại Ông, bèn trỏ ngón tay chỉ thâu hồi mão mình về, nói ;

— Tiên-ông chớ nghe lời Chứ-đạo-Duyên và Trương-đạo-Linh, tôi đốt Từ-Vân-quán chỉ vì Trương-diệu-Hưng vô cớ thi hành ngũ-quỉ định-đầu pháp và bắn 7 mũi tên trù người con của Lương-vạn-Thương, còn lôi đã Hoa-thanh-Phong vì nó hại người mà luyện Ngũ-quỉ âm phong, tử mẫu âm-hồn kiếm tôi nó tài trừ ; còn Mạnh-thanh-Nguyên phạm tội sát-nhơn ở Mã-gia-Hồ nên quốc-pháp xử nó, đều bởi tội ác của họ, chớ hòa-thượng là người tu-hành đâu nở sát hại sanh-linh như thế ; Chứ-đạo-Duyên thơ-ấu còn khờ nên đeo-đuổi đối-phó với tôi luôn, nên phải cho nó bài học như thế ; đại khái tiên-ông chẳng biết hòa-thượng là ai.

Dứt lời hòa-thượng vuốt thiên-linh-cái xẹt ra kim-quang, linh-quang, Phật-quang, lão-tiên-ông thấy hòa-thượng mình cao trượng sáu, đầu lớn bằng thùng năm, mặt như mặt nhựt mới mọc, mặc áo quí kết ngọc và kim-tuyến chói ngời, chơn mang đôi hài đỏ, rõ-ràng là một vị Tri-Giác La-Hán ; lão-tiên-ông thấy minh-bạch liền quì mọp lạy vái :

— Nguyên ra là Thánh-tăng đệ-tử chẳng biết quá mạo-phạm, mông thánh-tăng từ-bi nhiêu thứ cho, và thỉnh Thánh-tăng vào trong ngồi.

— Tiên-ông chớ xin lỗi chi cả, vì tôi muốn gần-gũi ông mà đến đây.

TIMSACH.COM.VN

Tiên-ông mời hòa-thượng vào trong và hối đạo-đồng dọn rượu uống chơi ; hòa-thượng nói :

— Cuộc uống rượu xin đình lại, tôi kính phiền tiên-ông giúp cho một việc.

— Có việc chi xin thánh-tăng dạy cho. ?

— Hiện cậu tôi tính làm chai tụng kinh cầu siêu cho tôi. có phong thơ đây nhờ tiên-ông vận chẩn-khước-phong đem thơ qua làng Vĩnh-Ninh ; về đây chúng ta sẽ uống rượu nhau.

Lão tiên-ông dạ ! tiếp lấy thơ đi liền.

Còn Vương-an-Sĩ từ khi ở chùa Quốc-Thanh trở về, lo cất nhà chai, rước 99 vị hòa-thượng tụng kinh cầu siêu tại chùa, 108 vị hòa-thượng tụng Lương-Vương kinh, ai khuyên cách nào cũng không tin ; lão viên ngoại chính đương phải người cất nhà chai siêu.độ cho Lý-tu-Duyên, ông tính đem phần gia-tài của cháu lo hết vào trong trần 49 ngày, đương lúc lộn-xộn gia-nhơn nghe tiếng niệm « Vô-Lượng-Phật » coi lại là một lão-đạo mặt tròn tợ trăng rằm, mặc đạo-bào rách củ chúng nhân quen bèn hỏi :

— Ngài phải là thần-tiên trên núi Thiên-Thai chăng?

— Ta là Côn-Lôn-tử ở Thượng-Thanh-cung trên núi Thiên-Thai đem thơ tin cho Vương-thiện-nhơn.

Gia-nhơn tiếp lấy thơ đem vào bẩm với viên-ngoại :

— Hiện có thần.tiên trên núi Thiên-Thai đem thơ tin cho ông.

Vương-viên-ngoại mở ra xem la quái ! lên một tiếng ngồi ngẩn.ngơ thần.phách.

Hồi Thứ 137

Giả đạo-cô trộm lấy thai-nghén,
Gặp kỳ-án Tế-Công thỉnh Thần.

TIMSACH.COM.VN

VƯƠNG-VIÊN-NGOẠI mở thơ ra xem biên bốn câu :

Cậu chớ niệm kinh cùng lập đàn,
Tu-Duyên chưa chết vẫn sống nhăn ;
Cháu sẽ về nhà trong kỳ-hạng,
Đôi ban năm lối đó không chừng.

Vương-viên-ngoại la : « Quái kỳ quá ! » liền bảo gia-nhơn mời lão-đạo vào ; gia-nhơn chạy ra kiếm thì lão-đạo đã biến mất ; thì ra tiên-ông đã vận chẩn-khước-phong thẳng về chùa, nói :

— Bạch thánh-tăng ! tôi đã trao thơ rồi.

— Làm nhọc tiên.ông quá ! nhưng tương-lai hòa-thượng đây còn làm phiền.phức tiên-ông nữa.

Tiên-ông hỏi :

— Thánh-tăng định đi đâu bây giờ?

— Tôi phải trở qua huyện Giang-âm có việc cần, nhưng ngặt Ngộ-Thiền là yên.tĩnh đắc nó theo trong vùng đế-kinh không tiện.

— Hiện tại Cửu-tông-sơn có ông Trường-My La-Hán kêu là Linh-Không trưởng-lão, ông là Vi-Đà chuyển thế, thường dùng cây hàng - ma - bửu - xử ; yêu - tinh trong thiên-hạ toàn là ổng chưởng-quản, trong đạo-môn thì Tử-hà chân.nhân và Lý-hàm.Linh chưởng-giáo, đề đệ.tử viết thơ gởi gấm cháu cho mấy ổng.

— Chẳng dấu gì tiên-ông ! tôi quá bận nhiều công-việc, tiên-ông biên cho một phong thơ bảo Ngộ-Thiền cầm sang đó cũng tiện.

Tiên-ông viết xong phong thơ trao Tế-công đưa cho Ngộ-Thiền, hắn cáo-từ đi liền ; hòa-thượng kêu Lôi-Minh, Trần-Lượng bảo nhỏ bên tai dạy làm như vầy ! như vầy ! và trao cho hai người một tờ nan-thơ ; căn-dặn chớ làm sai hư chuyện ; hai vị anh-hùng gật đầu xin vâng ; Tế-công kêu Ngộ. Chơn bảo :

TIMSACH.COM.VN

— Ngộ-Chơn về chùa thâu xếp xong-xuôi tới chùa Linh-ẩn tìm thầy.

Tôn-đạo-Toàn gặt đầu, cùng với Lôi-Minh, Trần-Lượng cáo từ xuống núi ; hòa-thượng cùng tiên-ông uống rượu xong, cũng cáo-từ, tiên-ông đưa ra tới ngỏ ; hòa-thượng triển nghiệm pháp, chớp mắt đã tới huyện Giang-âm, người làng xúm vây hòa-thượng nói :

— Có hòa-thượng tới kia ! chúng-ta xin nhờ thầy giúp cho tiện hơn.

— Quý vị có việc gì cần đến tôi ?

— Số là trong làng chúng-tôi bị bịnh truyền-nhiễm, có thầy coi ra, dạy cất miễu thờ Khổng-Tử và ông Quang-Đế, nhưng không ai biết để biểng-hiệu chi nhờ hòa-thượng cho một cái hiệu cho sát-đáng.

TIMSACH.COM.VN

— Tôi đặt miễu đó là « Trung-Hiền-Từ, mấy ông bằng lòng không ?

— Hòa-thượng thật giỏi đặt hiệu hay quá, thầy viết chữ được hay không viết giùm luôn thể.

Hòa-thượng gặt đầu và cất bút viết ba chữ Trung-Hiền-Từ thật sắt-são, chúng cầu thầy cho một đôi liễn, thầy viết luôn hai câu đối rằng .

Khổng-phu-tử, Quan-phu-tử, nhị vị phu-tử ;

Tác Xuân-Thu, khán Xuân-Thu, một bộ Xuân-Thu.

Chúng mượn thầy viết một đôi liễn cửa chùa, thầy viết rằng :

Thiên võ tuy khoan bất nhuận vô-căn chi thảo.
(Trời mưa lan-khắp, chẳng nhuần cỏ vô-căn (không rễ
Phật-môn quảng-đại, nan độ bất thiện chi nhơn.
(Phật-môn rộng lớn, khó độ những kẻ không lành.)

Hòa-thượng viết xong, mấy người ấy khen rằng :

— Hòa-thượng học giỏi viết chữ hay thế nầy sao chịu nghèo khổ ?

— Mấy Ông khen tức là xúi vợ tôi nó ghét tôi thêm.

— Sao kỳ vậy ?

— Tôi cưới nó về được mười ngày, nó trốn theo người-ta mất, hơn nữa năm tôi mới kiếm được đem về nhà ở được vài tháng, nó nói thương hòa-thượng, tôi làm hòa-thượng thì nó nó theo lão-đạo, có tức chết không, kìa vợ tôi nó tới kia.

Chúng ngoái lại thấy một đạo-cô mặt trắng-trẻo đi tới, hòa-thượng xốc tới ôm cứng đạo-cô, nói :

— Thầy chơi mấy lại bỏ theo lão-đạo, tao kiếm hết sức mới gặp đây, đừng có đi nữa em ôi !

TIMSACH.COM.VN

Đạo-cô bị ôm sượng-sùng mặt đỏ hồng-hào và câm-tức nói :

— Hòa-thượng điên-khùng gì kỳ vậy ? tôi tu-hành từ bé chí lớn không chồng mà ; mấy Ông xét coi, hòa-thượng với tôi tiếng nói đều khác giọng nhau mà bày chuyện nói bậy-bạ quá !

Chúng xúm khuyên gở hòa-thượng cho đạo-cô thoát khỏi hòa-thượng nói :

— Mấy Ông thả vợ tôi trốn mất, phải thường cho tôi.

Dứt lời chúng cho hòa-thượng 2 điếu tiền, hòa-thượng bước trái lại thầy bói, bảo xủ quẻ coi giùm vợ trốn kiếm được không ? ; thầy xủ ra quẻ lục đơn, đoán lục xung tuy ly mà hiệp, hòa-thượng để hai điếu tiền nói :

— Nếu tôi kiếm được vợ thì cho ông hai điếu tiền nầy, bằng không tôi bắt thường ông 4 điếu và thưa quan bắt ông.

— Hòa-thượng đừng thưa quan tôi tội nghiệp, thôi tôi coi giùm cho thầy không lấy tiền đâu !

Dứt lời thấy đạo-cô đi tới, hòa-thượng nói :

—Thầy xử quả linh quá ! vợ tôi tới kia và cho ông hai điếu tiền đó.

Hòa-thượng chạy lại ôm cứng đạo-cô nói :

— Tao cưới mầy sao mầy theo lão-đạo hử ?

— Hòa-thượng điên-khùng đừng nói sàm mà.

— Mầy không theo tao về, tao thưa quan xử-trị mầy.

— Thưa quan thì thì thưa đi.

Lúc ấy hai vị ban-đầu vừa đi tới nghe hòa-thượng đòi thưa quan, liền lấy dây thiết-tỏa trói đạo-cô ; đạo-cô hỏi :

— Tôi phạm tội gì mà mấy ông trói tôi ?

— Theo phép nước không cho trói hòa-thượng, khi hai bên thưa nhau.

Nguyên tại huyện Giang-Âm xuất-sanh hai án mạng đều do có đạo-cô tới lui, nên có linh truyền tìm bắt đạo-cô :

Một án vợ của Huỳnh-Nghĩa là Ngô-thị có nghén sắn tháng, bị đống đinh hai tay hai chơn trên vách, mổ bụng lấy thai-bào, ruột-phèo đổ ra cả nùi ; quan điều-tra lối xóm, biết ngày đó có chứa đạo-cô 20 tuổi trong nhà.

Còn một án nữa chồng mắc buôn-bán phương xa, vợ có nghén ở nhà, xóm riềng thấy có đạo-cô thấp-thoáng ra vào, rang ngày nàng ấy cũng bị đống đinh tay chơn vào vách, mổ bụng lấy thai mất.

Lý, Trần hai vị ban-đầu trói đạo-cô dẫn về vệ, hòa-thượng cũng đi theo, có người vào báo cho tri-huyện hay rằng :

— Có ông cùng hòa-thượng ôm một đạo-cô, chúng-tôi trói nó dẫn về đây chờ lịnh.

Tri-huyện day dẫn hòa-thượng và đạo-cô vào, hòa-thượng vừa tới vệ-đường, tri-huyện xuống tòa lạy hòa-thượng, nói :

— Tôi cúi lạy mừng Thánh-tăng Phật giá lâm.

Lính trong vệ đều lấy làm lạ, sao tri-huyện trở lạy ông cùng hòa-thượng.

Quan tri-huyện đây là Cao-quốc-Thái, trước kia Tế-công cứu gia và gởi ở nhà Lương-văn-Thương học-tập, sau khi đậu bổ làm tri-huyện, nay gặp thầy cúi lạy và khiến người nhắc ghế thầy ngồi ; Cao-quốc-Thái hỏi :

— Bạch nhân sao Thánh-tăng trở ôm đạo-cô ?

— Tôi làm rớt 50 lượng bạc, nó lượm lộn lưng, tôi đòi nó không trả, nên lên quan thưa nó.

Tri-huyện bảo dẫn đạo-cô vào, đạo-cô vào qui trước vệ, tri-huyện hỏi :

— Đạo-cô tên họ gì ở đâu ?

— Tôi tên là Tri-nhứt-Đường ở phủ Dương-châu, tu từ bé chí lớn, thường vân-du học đạo.

— Sao đạo-cô dấu-đạt tiền của Thánh-tăng ?

— Tôi chẳng hiểu-biết, hòa-thượng đó nói bậy-bạ quá.

Tế-công nói :

— Lão-gia lục-xét trong mình nó thì biết.

Quan truyền mấy bà mụ lục-xét đạo-cô giữa công-đường chẳng gặp chi ;

Hòa-thượng tiếp nhắc : — Xét đủ chỗ cho thiệt kỹ mới rõ.

Mấy bà mụ xét tới hàn đạo-cô gặp một cái bộc, liền hầm :

— Hầm ! nó là đàn-ông chớ không phải đạo-cô.

Lão-gia nghe nổi giận hỏi :

— Mi giả trang đạo-cô mưu làm việc gì, khai thiệt thì khỏi bị đòn.

TIMSACH.COM.VN

— Bẩm tôi là mã-phái phủ Dương-châu, tìm bắt hai sủ-phạm vượt ngục.

— Mi là mã-phái hảy trình hãi-bộ công-văn ta coi nào?

— Dạ! không có.

Lòng gian đã bộc-lộ thêm những bà mụ mở bộc ra xét, gặp ba cái thai đầm máu, lão-gia gạn hỏi nó từ đâu mà có, nó nói lượm được, nhưng không biết chi ở trong. Cao tri-huyện nổi giận kêu quân khảo-tra, nhưng giã đạo-cô ngủ vùi chẳng thấm-thía chi, càng ngạc-nhiên tri-huyện bạch hỏi Tế-công phải làm sao, thầy dạy giữ việc khảo tội và trỏ ngón tay chỉ niệm; Lục-tự chơn-ngôn, trừ được phép tà-thuật gian-tặc nghe đau-nhức chịu không thấu la hoảng, yêu cầu đừng khảo nữa và chịu khai rằng:

— Bẩm tôi tên là Thôi-Ngọc hiệu là Ngọc-Điện-Hồ-Ly, trăng lính Xích-Phát-Linh-Quan Thiện-hoa-Phong Vi-sư ở Từ-Vân quán, phủ Thường-châu, đi trộm thai về chế thuốc mê, nên phải giã-trang đạo-cô đặng trà-trộn với phụ-nhơn cho tiện hành sự.

Cao-quốc-Thái hỏi:

— Hiện-tại Từ-vân-Quán có bao nhiêu gian-tặc?

— Hầm ở Từ-vân-quán có tiền, hậu, tả, hữu, chân-nhân và 600 mấy chục lục-lâm tụ-tập.

Thơ-lại biên lời khai xong, lão-gia dạy giam vào ngục, Tế-công dặn lấy đồ ô-huế buộc miệng nó, chừng cho ăn sẽ mở, nếu không nó vận tà-thuật trốn mất; lão-gia vâng lời phái người làm y như lời dạy và mời Tế-công xơi trà và cầu Tế-công từ-bi chỉ giáo đặng biện án sát-nhơn ngoài cửa Tây tám dặm, bị mất 100 lượng vàng và hai người bị giết, nhưng cửa nẻo còn đống y nguyên, hiện chưa tìm được hung-thủ; Tế-công nói:

— Không sao! để ta thĩnh hai ông Vi-Đà bắt hung-thủ

TIMSACH.COM.VN

cho, phái người dọn bàn hương-án trong phòng đặng ta thĩnh thần, cấm không cho ai lên dòm-coi.

Cao tri-huyện trong lòng hồ-nghi, nhưng cũng vâng lịnh phái người dọn bàn hương-án xong, tới canh hai Tế-công vào phòng đốt nhan-đèn vái:

— Ta là Linh-Ẩn tự Tế-Điên thĩnh Vi-Đà tới có việc cần.

Hòa-thượng vái lập đi lập lại ba lần, nghe trên không có tiếng trả lời:

— Ngô-thần hai tôi đã tới đây, Thánh-tăng mời chúng-tôi có điều chi dạy bảo?

— Hai vị tìm bắt hung-thủ giết hai mạng, trộm 100 lượng vàng, nhưng cửa còn đóng y nguyên, ở ngoài cửa Tây 8 dặm, bắt hung-thủ nạp đây. Nghe trên có tiếng đáp rằng: (Ngô-thần xin vâng pháp-chỉ.) Cao-quốc-Thái nghe rõ-ràng thầm khen: — Thĩnh thần tới mau quá.

Hai vị thần trên ấy là Lôi-Minh và Trần-Lượng; nguyên trước kia Tế-công đấu phép với Tiên-Ông trên núi Thiên-Thai rồi bảo Tôn-đạo-Toàn về chùa, còn Ngộ-Thiền qua tùng-học với Linh-Không trưởng-lão núi Cửu-Tòng, và trao cho Lôi-Minh, Trần-Lượng một phong thơ bảo ngày đó tháng đó, tối đến sau phòng huyện Giang-Âm chờ lịnh, nên chừng nghe kêu hai người giã thần mà lãnh chỉ trở về quán trọ, anh em thương lượng nhau, Lôi-Minh nói:

— Hai hôm nay ta nghe đồn hai án-mạng nầy mà không biết hung-thủ, nay thầy bảo bắt thì biết đâu mà tìm?

— Phàm muốn bắt tặc thì phải nhập tặc-đảng, chúng-ta tới đó dọ-thám thử.

Hai người vận thuật phi-hành ra thành tới cụm rừng, thấy xuất-hiện một vị thần mặt vẫn-vện, mặc y-phục ngủ-sắc hai mắt to như cặp đèn, trong miệng phung khói mù-mịt

tôn-ten trên cây bắt rùng.rợn. Lôi, Trần hai người muốn chạy Trần-Lương nghĩ kịp là kế của lục-lâm thường sự, đồng sấn tới nói : — Nếu mi thần thì về miếu, quỉ thì về mồ, hai ta là lục-lâm chẳng sợ đâu, đừng mưu nhác uổng công. (Nghe quỉ ấy ứng tiếng rằng :

— Nguyên ra Lôi-Minh và Trần-Lương.

Hai người ngạc-nhiên tự lẩm-bẩm. — Sao nó biết tên mình lạ nhỉ ? Bỗng thấy người ấy đội khăn xanh bước ra, nhìn là Vương-tam-Hổ tay sai trong bọn lục-lâm, hiệu là Vân-trung-Hỏa, Lôi, Trần hỏi :

— Sao nay mầy diễn trò quỉ nầy ?

— Tôi vì mẹ già 70 ngoài tuổi bịnh-hoạn nghèo-khổ, buộc lòng phải làm ăn cách nầy độ nhựt qua ngày, thình-lình gặp hai vị may quá.

— Mầy ở đây biết ai giết hai mạng, trộm 100 lượng vàng mà cửa nẻo còn nguyên, ở ngoài phía cửa Tây 8 dặm không ?

— Dạ biết ! Người ấy là Quỉ đầu đao Trịnh-thiên.Hùng bạn của Hoa-vân-Long, hiện nó ở miếu Đại-bi Phật-viện tại Bồn-Đề-Khanh, trong miếu ấy có hai hòa-thượng : Thiết-diện-Phật Nguyệt-Không và Đậu-Nhi hòa-thượng Bá Hoa Tăng Nguyệt-Tịnh, cũng đồng đẳng với Tứ-vân-Quán, bọn nó có tà.thuật cửa khóa nó họa bùa vô dể-dàng.

— Mầy dắc chỉ giùm miếu ấy cho chúng ta.

Vương.tam.Hổ gật đầu lấy gói đồ dắc Lôi, Trần hai vị tới miếu Đại Bi Phật, Lôi; Trần nói :

— Mầy ở ngoài nầy chờ, hai đứa tao vào thám-thính thử nào. Dương-tam-Hổ gật đầu, hai người nhảy lên nóc nhà lẫn ra sau, núp thấy hòa.thượng mập-mạp mặt đen sì, kêu hai hòa-thượng nhỏ hung ác vào bảo :

— Bây ra giết nó mà chôn luôn, đừng cho Trịnh.đại-Thúc bây hay). Hai ông đạo vâng lịnh cấp đao ra đi. Lôi, Trần hai vị lẫn theo hai chú tiểu, nghe bọn nó than phiền nhau rằng :

— Giết người thì bảo mình, còn tiền bạc ai chia đâu hết, mình không có một đồng.

Lôi-Trần, theo sau hai chú tiểu, nhảy xuống mỗi người chụp một chú tiểu kề đao vào cổ hỏi :

— Bây cầm đao toan giết ai ?

— Nguyên có một vị công-tử Tăng-Tam-Phẩm, ở Tăng-gia-Tập cách đây 50 dặm, nay gia tới miếu uống nước trà, thầy tôi thấy yên ngựa gia cô tiền bỏ thuốc gia mê và bắt trói bỏ trong bắc phòng, bảo chúng tôi đi giết gia.

— Ngựa của công-tử nhốt ở đâu ?

— Nhốt ở tàu ngựa ngoài hoa viên, có chừng 200 ngoài lượng bạc cất ở yên ngựa còn y nguyên, thầy tôi sợ người ta biết nên dấu ở Tây viện.

Lôi, Trần nghe rỏ-ràng rồi giết hai chú tiểu, chạy tới Đông-phòng đốt đèn rọi thấy vị công-tử nằm mê-mang, Trần-Lương tháo dây mở trói cho cậu ta, lấy nước rửa mặt kêu tỉnh công-tử dậy, chút lát cậu tỉnh lại, Trần-Lương hỏi :

— Cậu đừng la động ! hai tôi cứu cậu thoát chết, cậu tên họ gì ?

— Tôi tên Tăng Tam-Phẩm gốc người Tăng-gia-tập, ghé miếu xin nước uống sao mê mang không hiểu được.

— Cậu theo chúng tôi thoát khỏi miếu nầy.

Công tử đi theo hai vị ra ngoài hoa viên dắc ngựa ra, gặp Vương-tam-Hổ, hai vị anh hùng cho Vương tam-Hổ 10 lượng bạc, cây đưa Tăng.công-tử về nhà. Tam Hổ có lời cảm tạ hai vị anh hùng và đưa Tăng-công.tử về nhà.

TIMSACH.COM.VN

— Lôi-Trần hai vị trở lại miểu nhảy lên nóc nhà dọ thám bị ánh trăng quá sáng nên hòa-thượng mập mạp thấy bóng thoáng qua hỏi :

— Thằng nào cả gan ở trên nóc dòm hành ?

Hai vị nhảy xuống quyết giết hòa-thượng bị hòa-thượng dùng tà thuật chỉ niệm bị nhào hết, hòa-thượng nói ;

— Hai thằng nghiệt chướng nầy tới đây tự-tử.

Hồi Thứ 138

Lôi-Minh mưu bắt Thiết-diện-Phật
Vì bạn củ tới trễ gian tặc hiểm nguy.

TIMSACH.COM.VN

HUNG hòa-thượng quơi dao chém Lôi-Minh, Trần-Lượng may có Trịnh-thiên-Thọ trên nóc phòng nhảy xuống, Trần-Lượng kêu hỏi :

— Phải Trịnh đại ca đó không?

— Ai đó?

— Tôi là Lôi-Minh và Trần-Lượng.

Trịnh-thiên-Thọ mở phép đở hai người dậy nói :

— May anh về kịp thôi hòa-thượng đã giết hai em rồi, anh giới thiệu hai hiền-đệ với thầy Thiết Diện Phật Nguyệt-Không giáp kiến nhau.

Lôi, Trần ra mắt chào hỏi hung hòa-thượng, Trịnh-thiên-Thọ nói :

— Hai vị đây là người trong 36 bạn huyện Ngọc-Sơn, may thôi hòa-thượng giết lầm chúng ta ăn uống nhau một bữa thân mật chơi ; hung hòa-thượng bảo chú tiểu lo dọn đồ ăn uống rượu, phút-chốc thì đồ ăn dọn lên, Lôi-Minh

lén lấy thuốc mê còn lại bỏ vào đồ ăn, bên phần ăn của Trịnh-thiên-Thọ và hòa-thượng, còn Lôi, Trần ăn chung nhau một dĩa phần không có thuốc ; ăn uống nhau một hơi, hòa-thượng và Trịnh-thiên-Thọ thấm thuốc ngả ra bất tỉnh ; Trần-Lượng không hiểu sao, Lôi-Minh cười ngất nói :

— Bọn nó bị tao thuốc rồi.

— Tôi phục tài anh hai giỏi đa.

Lôi, Trần áp trói hòa-thượng, Trịnh-thiên-Thọ và mấy chú tiểu ráp nhau ăn uống tới sáng, bỗng có hai vị ban-đầu dắc 10 tên lính tới nói :

— Chúng tôi quân lính huyện Giang-âm, vâng lịnh Tế-công tới giải bọn gian-tặc về Vệ, lác nửa thánh-tăng sẽ tới đây.

TIMSACH.COM.VN

Chân lịnh huyện vào dẫn bọn gian-tặc đi một đổi giúp Tế-công vác một hòa-thượng tới giao cho quân lính giải về luôn.

Nhắc lại Tế-công ở tại huyện Giang-âm bảo quân lính tới miểu Đại Bi Phật viện giải hung-phạm về vệ, Tế-công liền ra cửa Tây vào tửu-quán kêu rượu thịt ăn uống, thấy Đậu nhi hòa-thượng Bá Hoa tăng Nguyệt-Tịnh bước vào, xách một giỏ đậu tẩm thuốc mê quyết rải cho thiên hạ ăn mê mà lấy của.

Tế-Công chào hỏi và xin đậu ăn, hung hòa-thượng bốc trao cho Tế-Công một nắm ăn hết rồi xin nữa, hung hòa-thượng thầm gét cho một nắm đậu, Tế-Công ăn hết rồi ngã ra bất tỉnh, hung hòa-thượng nói với bọn hỏa-kế tính tiền rượu.

— Bạn ta đã say rồi, mấy chú tính tiền rượu ta trả, đặng cổng bạn ta về chùa.

Đậu nhi Hòa-thượng trả tiền cổng Tế-Công ra đi ném xuống sông cho rồi đời, cổng đi một hồi nghe Tế-Công ở sau la;

— Đứng lại! Đậu Nhị hòa-thượng đứng lại hỏi:

— Mê rồi hả?

— Không có mê, ta hỏi ngươi phải trả tiền rượu rồi hả?

Tế-Công trỏ ngón tay chỉ niệm sắc lịnh làm Đậu Nhị hòa thượng hôn mê. Tế-Công đi trước, Nguyệt-Tịnh theo sau; Tế-Công lại cao hứng vác Nguyệt-Tịnh hòa-thượng đi cùng đường bỗng gặp hai vị ban đầu và 10 linh vệ, áp giải trình thiên Thọ và thầy trò Nguyệt không hòa-thượng tới gặp Tế-Công, thầy giao Nguyệt-Tịnh hòa-thượng giải về luôn

Lôi, Trần xá Tế-Công đồng nhau về huyện Giang-âm, Cao-quốc-Thái thăng đường, thỉnh Tế-công ngồi một bên, dẫn bọn gian tặc đương đường, thì bọn nó vừa tỉnh lại, Cao-quốc-Thái vỗ kinh đường hỏi?

— Bọn bây làm sao lại đem tên họ ra khai thiệt cho mau?

Bà đứa gian tặc tỉnh lại thấy ở trước công đường, Trịnh thiên-Thọ khai thiệt rằng:

— Bẩm quan bất giận tôi là Trịnh-thiên-Thọ với hai hòa-thượng đây đồng đảng với Từ-vân-Quán, mưu tụ-tập dân chúng.

Cao-quốc-Thái hỏi:

— Từ Vân-Quán tu tập làm gì?

— Bẩm lão-đạo Từ-Vân-Quán tu tập ngũ điện chân nhân, 32 vị tiên-trưởng hái thuốc, 32 vị tiên-trưởng tuần núi 32 vị Hầu Bổ chận-nhân, có hội xông thuốc mê, 300 vị lục lâm mặt ngoài có 72 tiệm hắc-điếm, 500 chiếc hắc-thuyền, chẳng bao lâu sẽ cướp đất Đại Tống giang-san xã-tắc.

Cao quốcThái nghe giựt mình tiếp hỏi:

— Hai mạng bị giết và mất 180 lượng vàng, ngoài cửa Tây chừng 8 dặm, phải mấy là hung-thủ chăng?

— Dạ phải tôi! vì họ gặp tôi, muốn la nên phải giết họ.

Cao-quốc-Thái hỏi qua hai tặc Hòa-thượng cũng khai như thế bèn dậy đồng gông ba người giam vào ngục, Tế-công ngồi bên nói:

— Bọn gian tặc đều có tà-thuật, ta phụ với Ngài giải bọn nó qua thượng-liên-phủ Thường-Châu, cho Ngài nhẹ lo.

Cao-quốc-Thái gật đầu vâng lời, lập-tức truyền lịnh đem hai cái kiện một cặp tuấn-mã cho Lôi, Trần cỡi, thủ-hạ linh vệ mang đồ binh-khí, áp giải từ xa Trịnh thiên-Thọ, hai hòa-thượng và đạo-cô Thôi-Ngọc, trước sau hộ-vệ, Cao-quốc-Thái mời hòa-thượng lên kiện, Tế-Công bước lên thì đài kiệu xụp rớt, khi kiệu-phu khởi đi thì Tế-công cũng ở trong kiệu chạy theo, thành 10 chơn chạy trên lộ, ai thấy cũng cười nôn ruột, Cao-quốc-Thái ngồi kiệu trước nghe tiếng giép lẹp xẹp, bảo ngừa kiệu xuống coi, thấy Tế-công đứng trong kiệu, thì hỏi?

— Tại sao hòa-thượng kiệu khởi đi cho Thánh-Tăng đi?

Tế-công nói:

— Đi kiệu như thế này hết ham, chạy theo đỡ mà hôi hột phần ở trong khuôn kiệu mới khổ chớ.

Cao-tri-huyện hối đổi ngựa cho thầy đi đồng giải bốn tên phạm tới Thường-châu-phủ, có người vào bẩm rằng:

— Bẩm có Giang-Âm tri-huyện cùng Tế-công giải bốn tên phản-nghịch về phủ.

Tri-phủ nghe có Tế-công bèn hối mời vào; Cao-quốc-Thái, Tế-công và Lôi, Trần vào ra mắt Cố-quốc-Chương tri-phủ, Ngài mời hết vào trong ngồi, Cao-tri-huyện phúc trình xong Cố-quốc-Chương nói:

— Qui huyện hãy về lo công-sự.

Cao-tri-huyện từ giã về vệ, Cố-quốc-Chương hỏi hòa-thượng.

— Thánh-tăng đến đây có điều chi chỉ giáo không?

TIMSACH.COM.VN

— Ông đảo âhậm đây ta rất mừng nhưng trong phủ ông có vô số bọn tà-giáo phản-nghịch tu tập muốn khởi sự, ông muốn biết thì hỏi mấy tên gian tặc giải tới đó thì rõ.

Cố-quốc-Chương nóng biết tức thì thăng đường phải dẫn 4 tên phản nghịch vào hầu, bốn tên gian tặc tới công đường xưng tên họ mình xong, Cố tri-phủ hỏi :

— Bốn đứa bây người ở đâu?

Trịnh-thiên-Thọ bẩm :

— Bẩm bọn tôi đều là sai phái của lão-đạo Từ-Vân-Quán.

— Trong Từ-vân-Quán tu tập bao nhiêu người?

— Về số lượng thì vô số kể, chỉ kể sơ bực tài năng hảo hơn mấy trăm, năm điện chân-nhân, 32 vị lục-lâm tiên trưởng, 32 vị tuần-sơn tiên trưởng, 32 vị Hầu-bổ chân-nhân, 300 mấy lục-lâm, còn hết xong thuốc mê một ngoài 72 tiệm hắc-điếm, 500 chiếc bắc thuyền.

Cố-quốc-Chương nghe giựt mình hỏi Tế-công rằng :

— Tặc thế quá đông, Thánh-tăng liệu sao bây giờ ?

— Thái-thú đừng lo ! ta vì việc ấy mà đến đây.

Bỗng có gia-nhân vào bẩm báo :

— Bẩm có lão-đạo cần ra mắt Tế-công.

Nhắc lại Đào-điện-Quang và Lôi-thiên-Hóa, hai người tính cứu Hoa-vân-Long nhưng không được kế toan ám sát Tế-Công, sau hỏi thăm mới hay Hoa-vân-Long làm việc dâm sát tại Lâm-An, phiền hại ba bạn làm tội cực ác đâm ra ghét bỏ, hai người thẳng tới nhà Bảo-Lôi thăm, gặp mẹ Bảo-Lôi nhớ con sanh bịnh thùy nguy, Đào, Lôi hỏi thăm mới hay Bảo-Lôi theo Từ-vân-Quán lão-tổ tu hành, mưu thành Phật tác tổ, hai người chẳng nài nguy hiểm quyết tìm tới Bảo-Lôi mà cho hay mẹ già đau nặng, tới nơi có người vào báo bẩm và trở ra, hai người chờ một lát thấy bốn ông đạo 15, 16 tuổi khiên

ghế ỷ ra, Bảo-Lôi ngồi chính-chệ trên ghế ỷ, hai người tới trước chào hỏi :

— Bảo đại-ca mạnh giỏi hả ?

— Hai người tới đây có việc gì ?

Đào-điện-Quang nói :

— Bác-gái nhớ anh sanh bịnh nặng, nên hai em tìm đến cho anh hay, mau về thăm bác gái kẻo tội nghiệp.

— Hai đứa bây đừng nói bậy, ta đã xuất gia đầu quản tới việc nhà nữa, bà đau thì đau ta về hết được sao ?

— Chúng tôi khuyên anh không nghe thôi chúng tôi về.

— Hai người vào đây thì đừng mong trở về, nếu chẳng tự ái ta buộc lòng tạm giam hai người, chừng nào quy-hàng sẽ thả.

TIMSACH.COM.VN

— Phạm sự gì cũng do tình nguyện, ý chúng ta chẳng chịu quy-hàng. Dứt lời thì hai người đồng chạy Bảo Lôi cười ngất nói :

— Không ai dắc hai người đi sao được ?

Dứt lời thì hai người bị giựt dây quấn chơn nhảo, thủ hạ áp trói, hai người cả giận chưởi tan nát.

Hồi thứ 139

Tế-Trưởng lão viết thơ khích anh-hùng
Yêu đạo thi phép bắt hiệp nghĩa.

Đào-điện-Quang và Lôi-thiên-Hóa bị bắt cầm tức chưởi tan nát, Bảo-Lôi sắp đặt người giữ, lập tức hồi bẩm cho chánh điện chân-nhân Xích phát Linh-Quan Thiệu-hoa-Phong, Năm điện chân-nhân, thủ hạ đứng giòng hầu hai bên truyền dẫn Đào-điện-Quang và Lôi-thiên-Hóa vào trói hai người dẫn vào trước điện, Thiệu-hoa-Phong nói :

— Hai người chớ chấp mà không nên, ta vâng lệnh Phật-tổ giáng thế cứu dân, vì khí số nhà Tống đã hết, nên ta phải ứng theo lịnh trời, hai ngươi nên bảo hộ ta nên việc lớn, ta tức vị thì các ngươi cũng rở mặt công-thần đại-tướng.

Hai ngươi nghe nỗi giận mắng rằng :

— Bây tu hành phải vượt ra ngoài ba cõi, chẳng vướng trong ngủ hành chẳng nhiễm một mãy trần, vạn lự đều không; trái lại bây toan soán đạt ngôi vàng, chúng ta đường đường chánh chánh anh-hùng há đầu bọn bây là phồn phản nghịch sao? bây bắt được chúng ta thì giết cho rồi, chẳng bao lâu thiên binh hoàng-thượng đến tru.diệt bây tận tuyệt.

— Thiệu-Hoa-Phong cả giận bảo dẫn ra pháp trường chém biêu-đầu làm gương, Đồng-thái-Thanh bước ra xin tự mình đem hai đứa ra xữ quyết, đặng trả thù Trần.Lượng và Lôi-minh) vì bọn nó giết đại huynh Trương-thái-Tố của tôi, Thiệu-Hoa-Phong xuống lịnh giá Đồng-thái-Thanh xử tử hai đứa nó ; lúc ấy có một lão-đạo bước ra kêu Đồng-thái-Thanh nói :

— Tôi cũng có thù với bọn huyện Ngọc-Sơn, tôi cũng xin theo mổ bụng bọn nó mà trả thù cho sư-huynh Trương-Diệu-Hưng và thù đốt miễu Tường-vân-Quân tại núi Ngủ-Tiên của tôi.

Đồng-thái-Thanh coi lại là Lưu-Diệu-Thông bèn nói :

— Chúng ta đồng đi xữ tử nó mà trả thù tiết bận.

Dứt lời có người dẫn hai tử tội đi trước, Đồng-thái-Thanh và Lưu-Diệu-Thông đi theo đến Tây phòng để Đào-điện Quang và Lôi.thiên-Hóa nằm dưới đất, Đồng-thái-Thanh rút bửu-kiếm định chém Đào-điện.Quang trước, Lưu-diệu-Thông ở sau chém một kiếm Thái-Thanh bay đầu, tiếp lấy bửu kiếm cắt dây mở trói hai vị anh-hùng và nói :

— Hai vị mau theo tôi mà thoát thân.

TIMSACH.COM.VN

Hai người chẳng biết ai, cứ việc chạy theo ra ngoài ranh giới bọn gian tặc, rất may chiếc xuồng còn đó ba người xuống xuồng bơi chèo qua tới bên Bắc đồng nhảy lên, thì bên Từ vân-Quân có người báo tin Đồng-thái-Thanh bị Lưu-diệu-Thông giết, Thiệu-hoa.Phong phái Thất-Tinh đạo-nhân Lưu.nguơn.Tố và Bát.Quái chân-nhân Tạ.thiên-Cơ cấp tốc theo bắt Lưu-diệu-Thông, hai lão-đạo vận tà thuật rượt theo gần kịp, Đào.diện-Quang và Lôi-thiên-Hóa tính chắc chẳng thoát khỏi, Lưu-diệu-Thông bảo :

— Hai vị nhắm mắt lại.

Hai vị vâng lịnh nhắm mắt lại, Lưu-diệu-Thông nắm hai vị vận chẩn-khước-phong chạy như bay ; nghe không có tiếng rượt theo, ba người dừa bước, Đào-điện-Quang và Lôi-thiên-Hóa quí lạy Lưu-diệu-Thông có lời cảm tạ rằng :

— Chúng tôi nhờ Tổ-sư-gia cứu mạng, chẳng biết ngài pháp hiệu chi?

— Tôi tên Lưu diệu Thông nguyên ở Tường-Vân-Quân núi Ngủ.Tiên, vì sư huynh tôi là Trương-Diệu Hưng yêu-pháp hại người, bị Tế-công đốt chùa và sư-huynh tôi chết thiêu, thầy tôi là Cửu-cung chân-nhân Hoa-thanh-Phong giết người luyện ngủ quỉ âm-Dương Kiếm, bị lôi đánh chết, nên tôi chẳng dám làm việc quấy ác, tôi vân du tới Từ-vân-Quân tham tu, chẳng ngờ gặp bọn phản quốc nghịch thần cầm tôi chẳng cho đi, nay thừa cơ hội cứu hai vị mà trốn luôn, bạn tôi là Trần-Lượng chắc hai vị biết.

— Ảnh là anh em kết nghĩa với chúng tôi.

— Chúng ta đồng tới phủ Thường-châu chơi.

Hai vị anh hùng gặt đầu đồng đến phủ Thường-châu, kiếm tiệm nghỉ trọ, nghe thiên hạ đồn Tế-công bắt được mấy tên gian tặc tại phủ vệ Thường-châu, ba người đồng tới thăm Tế-công vừa tới cửa phủ vệ cây người vào báo Cố-quốc-Chương hỏi Tế.công :

TIMSACH.COM.VN

— Bạch thánh tăng ai tới kiếm thầy.

Tế-công bảo Lôi-Minh, Trần-Lượng ra mời họ vào, Lôi, Trần ra ngoài thấy đều quen, chào hỏi nhau. Đào-điện-Quang hỏi :

— Lôi, Trần hai hiền đệ cũng mạnh giỏi hả ?

Trần-Lượng nói :

— Mời ba vị vào trong sẽ gặp Tế-công.

Ba người vào lạy Tế-công và ra mắt tri-phủ. Lưu-điện-Thông nói :

— Bạch thánh tăng cũng mạnh giỏi hiện đây loạn quá rồi.

— Ngươi khỏi nói ta đã rõ rồi, nhờ ba vị giúp đem thơ giùm ta.

Ba người gật đầu vâng mạng.

Hòa-Thượng viết thơ phong lại và lấy một cục thuốc dặn rằng :

— Đào-điện-Quang và Lôi-thiên-Hóa hai người đến đảo Liên-Hoa núi Lục-Dương thỉnh Tôn-đắc-Lượng, Tôn-đắc-Minh, Hàng-Lượng và Hàng-Khánh 7 vị cấp tốc đến đây giúp ta bắt bọn Từ-vân-Quán, nhiên hầu hai người cầm cục chiếu thao thơ ta mà hành sự. Đào-điện-Quang, Lôi-thiên-Hóa cúi đầu vâng mạng cáo từ đi rồi, hòa-thượng kêu Lưu-điện-Thông bảo qua Tòng-âm Quán ở núi Bát-quái thỉnh Khâm-ly chân-nhân Lỗ-tu-Chơn đến đây, vì vụ nầy không có ông không được. Lưu-điện-Thông cũng tuân mạng lo đi. Cố-quốc-Chương nói với Tế-công:

— Bạch thánh tăng thế lực tặc quá đông, khó biện xong.

— Đợi Tôn-đắc-Lượng bốn vị anh-hùng tới phá 500 chiếc tặc thuyền rồi kéo quan binh tới phá tan Từ-vân-Quán dễ như trở tay.

Tế-công ở tại phủ vệ mấy hôm, bỗng có người vào báo.

— Có bốn vị đến cầu ra mắt Thánh-tăng.

Hòa-thượng dạy mời vào, tức thì Tôn-đắc-Lượng, Tôn-đắc-Minh Hàng-Long và Hàng-Khánh 4 vị vào chào Tế-công và Tư-phủ. Lôi-Minh Trần-Lượng chào mừng nhau xong, đồng ngồi xơi trà.

Hòa-thượng nói với 4 vị rằng :

— Ta có việc mời làm phiền quý vị quá !

— Chúng tôi nghe Đào-điện-Quang, Lôi-thiên-Hóa đề-cập đến đây chẳng hiết thánh tăng có điều chi dạy bảo ?

— Việc nầy không ai làm được, nên cần phiền bốn vị xung phong phá hoại 500 chiếc tặc thuyền trước miếu Ngọa-ngưu-Đầu.

— Thánh tăng dạy điều ấy cũng dễ-dàng, bốn tôi xin cáo từ.

Bốn vị ra khỏi phủ về ghé tiệm ăn cơm đợi trời tối trả tiền xong, thẳng tới bờ Thuận-giang cách nồng Ngọa-ngưu chẳng bao xa, bốn vị thay y-phục lội nước, đội mão da cá, đồng xuống sông lội tới trước nồng Ngọa-Ngưu, Tôn-đắc-Lượng, quan-sát kỹ thấy lưỡi sắt giăng thủy-đao, hai bên lưỡi sắt có đao luân xoay chém, nhận kỹ rồi Tôn-đắc-Lượng cầm đao rọc lưỡi sắt một lỗ to, vừa minh chung ra liền quắc ba vị đồng theo ra, 3 vị rình coi thấy trên thuyền lớn một người ngồi giữa mặt da bánh ếch là Ngũ-phương Thái-tuế Tôn-Khuê một vị sắc đen ngồi một bên là Bình-gian Thái-tuế Châu-điện-Chánh ; Châu-điện-Minh hỏi Tôn-Khuê rằng :

— Anh được tin, Tổ sư ra chỉ dụ không ?

TIMSACH.COM.VN

— Không ! lời chỉ dụ gì ?

— Tiệm Ngũ Phước ở đối-diện với phủ Thường-Châu vệ môn cho hay tin mấy người trong bọn ta bị huyện Giang-âm bắt, có Tế-Điên áp giải về phủ Thường-châu kêu Tổ.sư phải chuẩn bị trước sợ Tế-Điên tới phá ổ chúng ta, nên Tổ-sư ra lịnh ngày đêm canh phòng nghiêm nhặt, nếu có đông phải cho Tổ sư hay lập tức.

— Hiền-đệ khéo lo cho mệt, nồng Ngọa-Ngưu Từ.vân-Quán cơ quan trí đặt lưới sắt bủa giăng như Thiên-la địa võng, một người giữ muôn người khó qua, người tài lực nào cũng không ra thấu.

Tổ-sư ta có càn-khôn Tỳ-Ngọ Hồn-Ngươn bát, mấy vạn quan binh cũng thâu đặng, thêm các vị chân-nhân thần thông quảng đại, bọn quan binh phàm-phu tục-tử không đáng kể, dù thiên binh thiên tướng cũng chưa chắc phá nổi Từ-vân-Quán này.

Bốn anh em Tôn-đắc-Lượng nghe xong khiếu ha người lại nơi vắng nói :

— Chúng ta chẳng vào hang cọp đâu bắt được cọp con ; chúng ta tới Từ-Vân-Quán giết thằng Thiệu-Hoa-Phong, cho hiện oai chúa đảo của chúng ta.

Anh em đồng tán thành lội qua bờ Bắc lên, tiến tới 10 mấy dặm đường, thấy ngôi Từ-vân-Quán đồ sộ tường cao 1 trượng bảy, châu vi 36 dặm, các gian phòng đèn sáng rỡ ; bốn người nhảy vô viện rình thấy các phụ nữ lối 20, 30 tuổi, than khóc rầm rĩ thảm thiết rằng :

— Không biết sao tôi mê mang bị bắt vào đây, bị giam cầm không phương thoát khỏi ; nào mẹ yếu cha già con thơ không ai săn sóc chăm nôm.

Bốn vị nhảy lên nóc chuyền qua viện khác, gặp một lão-đạo mặt tía ngồi có 4 đạo đồng hầu-hạ, định cho là Thiệu-Hoa-Phong, đồng cầm đao nhảy xuống ra tay, lão.đạo thấy trò

ngón tay chỉ trồng cứng và truyền trói bốn vị anh-hùng. Rạng ngày giải đến Thiệu-Hoa-Phong, bốn vị anh-hùng chưởi lên inh ỏi, Thiệu.Hoa.Phong hỏi :

— Bốn thằng chuột lắt dám vô lễ trước ta, ai xúi bảy tới thích-khách ta, và bảy tên họ gì ở đâu ?

Tôn-đắc-Lượng trợn mắt nói :

— Bọn bảy làm ác tày trời, hại hoại danh-tiết của phụ nữ, làm tan rã cốt nhục của người, Tế-công dạy đến giết mi mà trừ hại cho bốn phương, bọn loạn thần tặc tử sớm muộn cũng tiêu diệt, nay bảy bắt được các ông nên giết cho rồi, chúng ta là chúa đảo Liên-Hoa núi Lục-Dương, sống không ham chết cũng không sờn.

Thiệu-Hoa-Phong nghe giận phừn-phừn dạy dẫn bốn thằng này chém bắt làm Niêu Linh, có người đứng bên bước ra nói :

— Chém đầu bọn nó là xong, nhưng phải phanh thây mổ bụng nó mới xứng tội hành-thích của bọn nó.

Thiệu-Hoa-Phong khen phải và giao cho người ấy hành hình, Tôn-đắc-Lượng coi lại là Cao-Trân bèn mắng rằng :

— Thằng chó ghẻ mới mọc lông, bày phương độc-hại chúng ta.

Nhắc lại Cao-Trân, Cao-Thuận và Châu-Hổ lên Từ-vân-Quán trở về không được, thừa cơ Thiệu.Hoa-Phong phải nó hành-hình 4 anh em Tôn-đắc-Lượng mà thoát thân, khi dắc bốn người ra ngoài, bỗng có lão.đạo chạy vào hầm rằng :

— Bẩm Tổ-sư-gia ! có Tế-Điên-tăng đứng trước cửa kêu tên Tổ-sư mà chưởi, chúng tôi không biết ổng vô ngỏ nào được.

Thiệu-hoa-Phong kêu Cao-Trân bảo :

— Ngươi đem bốn đứa nó giam vào đình tô phạm, đợi bắt Tế-công sẽ xử luôn.

MSACH.COM.VN

Đồng cô Triệu-Vĩnh-Minh và Đồng-vân-Thanh ra xin bắt Tế-Công ; Thiệu-hoa-Phong có lời khen và dặn nên cẩn thận, hai chân-nhân ra gặp mặt cùng hòa thượng trên đầu có hắc-khí thì than rằng :

— Tưởng Tế-công tài bực nào, chẳng ngờ là yêu-tinh.

Hòa-thượng đây chẳng phải là Tế-công chính là Tiền-Ngộ Thiền, khi lão Tiền ông viết thơ gởi gắm Ngộ-Thiền cho Trường my La Hán-Linh-Không Trưởng-lão. Tế-công nhận thấy Ngộ-Thiền sau chứng quả La-Hán ; Ngộ-Thiền ở chùa tu học đạo pháp tụng kinh niệm Phật và quy-tắc bực xuất-gia, một hôm Ngộ-Thiền xin phép Trường-My La-Hán về Lâm-An thăm thấy vì nhớ quá ; Trường-My La-Hán thở dài than rằng :

— Tốt hơn là con không nên đi.

— Bạch tôi muốn đi thăm vì nhớ quá.

TIMSACH.COM.VN

— [illegible] ta không lẽ cưỡng ngăn, vì nghịch thiên hành sự là vạn của con.

Ngộ-Thiền dặn mình biến mất, tới phủ vệ Thường-Châu vào ra mắt Tế-Công, thấy nhăn mày thở ra hỏi :

— Con đến đây chi vậy ?

— Con nhớ thầy quá tới thăm.

Trị-phủ Cố-quốc Chương lẹ miệng nói :

— Tiểu-sư phụ tới may quá.

Ngộ-Thiền tiếp hỏi Trị phủ :

— Bẩm việc gì vậy ngài ?

— Hiện tỉnh bắt bọn gian-tặc ở Tử-Vân-Quán, nhưng thế-lực nó quá đông, Thánh-tăng mời 4 người lội giỏi ; tới trước phá tắc thuyền, đương trông đợi họ về sẽ đem quan-binh tới vây bắt đảng Tử-Vân-Quán Thiệu-Hoa-Phong nên thánh-tăng còn đang khó tính đó.

Ngộ-thiền nghe vọt miệng nói :

— Bạch sư-phụ đừng lo để con đến đó bắt lão đạo ấy cho.

Tế-công nói :

— Con không nên đi.

Nói chưa dứt lời thì Ngộ-Thiền đã dùn mình biến mất, Tế-công than rằng :

— Nó đi còn rối cho ta, đấy bởi kiếp số đương nhiên.

Hồi - Thứ 140

Xích-Phát đạo pháp bắt hòa-thượng
Khâm lý chân-nhân mưu thả Ngộ-Thiền.

NGỘ-THIỀN tới cửa kêu tên Xích-Phát Linh-quan Thiệu-Hoa-Phong mở cửa, lộc bài vị chân-nhân ra thì Ngộ-Thiền đã xuống phòng giam, thổi nhào Lưu-Đồng nằm dài, mở trói 4 vị anh-hùng và bảo nhắm mắt, đưa 4 vị tới mé sông, Tôn-đắc-Lượng nói :

— Nếu không có Thánh-tăng thì chúng tôi mạng chẳng còn.

— Tôi chẳng phải Tế-Điên là đệ-tử của thầy, bốn vị lo về phủ Thường-Châu kẻo thầy trông.

Dứt lời dùn mình biến mất trở lại, Triệu-vĩnh-Minh và Đồng-vân-Thanh ra không thấy hòa-thượng muốn trở vô, Ngộ-Thiền ở sau la :

— Hòa-thượng chờ bọn bây từ lâu.

Hai lão đạo day lại thấy hòa-thượng trên đầu có hắc khí, nói :

— Yêu tăng dám cả gan đến đây khuấy rối ta.

Dứt lời quơi bửu-kiếm chém tới. Ngộ-Thiền phung một

luồng hắc đạo, hai lão-đạo nhào tốt hôn mê bất tỉnh, có người giựt hai lão đạo vào trong bầm với Thiệu-Hoa-Phong.

Mấy vị chân-nhân ra đều bị Ngộ-Thiền phụng hắc-khí nhào mình mấy thằng nhức rên la không ngớt. Thiệu-hoa-Phong Phật Kim-đơn mỗi người một hườn, uống vào yên khỏe giải độc hết thảy đều tỉnh lại. Thiệu.hoa-Phong nổi giận lấy bữu kiếm chạy ra chém tôi, Ngộ-Thiền trảng khỏi luôn miệng phụng hắc.khí về lão đạo, Thiệu-hoa-Phong niệm chú hộ mạng Ngộ-Thiền phong luôn mấy lần cũng không linh nghiệm ; Xích Phất-linh-Quan Thiệu.hoa-Phong Tỷ Ngọ Hồn Ngươn Bát mở miệng ra niệm chú, năm sắc Quang-hoa phóng ra, cuốn Ngộ-Thiền vào bát Hồn-Ngươn, lão-đạo đậy nắp lại dán bùa, cả bọn đều khen Tổ.sư phát-lực vô biên. Bổng có tả môn chân-nhân Trần-bổn-Lượng vào bầm :

— Bầm Tổ.sư có Khâm-Ly chân-nhân, Lỗ.tu-Chân ở Tòng-Âm quán mới bắt quái đến giáp kiến với Tổ.sư.

Nguyên Tế-công sai Lưu-diệu.Thông đem thơ qua Tòng-Âm-quán thỉnh Lỗ-tu-Chơn. Lưu-diệu-Thông vận Chấn-Khước phong tới nơi trao thơ Lỗ-tu-Chơn mở thơ ra coi, thơ rằng :

Linh-Ẩn Tự-đạo Tế khải thơ :
Cùng Lỗ chân.nhân tường lãm.

Linh đồ của chân-nhân là Thiệu.hoa-Phong hiện chiếu tập lục lâm tặc khấu, yêu-ngôn hoặc chúng, khởi ý tạo phản thả hạ có tặc-thoán, hắc-điếm, mua bán thuốc mê cho người đi từ xứ bẻ hoa hầm hại lương-dân, bần tăng với chân-nhân là người ngoài đời, đâu quản tới việc trần-thế, ngặc lịnh đồ của chân-nhân chiêu tồn sát hại sanh linh, thế-lực to lớn, tru ác tức thiện niệm, nay hiện lịnh đồ của tôi là Ngộ-Thiền, bị Thiệu.hoa-Phong thâu vào Càn-khôn Tỷ.Ngọ Hồn-Ngươn-Bát.

Yêu-cầu chân-nhân cởi hạt đến cứu cháu, thì công đức vô lượng, xin ngưu bát gặp nhau sẽ trọng tạ.

Lỗ-tu-Chơn coi thơ gật đầu nói :

— Tế-Công trước kia đã có nói với ta việc nầy, Lưu-diệu-Thông ở lại coi chừa với mấy đứa đồng-tử.

Lưu-diệu-Thông vâng lịnh coi chừa, Lỗ-tu-Chơn xuống núi, vân chấn-khước-phong trong nháy mắt tới phủ Thường-châu, người vào thông báo Tế-công và tri-phủ hay đồng mời vào ; Lỗ-tu-Chơn vào ra mắt Tế-công và tri-phủ xong, day qua hỏi Tế-công rằng :

— Tôi được thơ của Thánh-tăng coi qua đã rõ ngọn ngành, nhưng chẳng biết Thánh-tăng có diều chi day bảo nữa chăng ?

— Tiểu-Ngộ-Thiền bị thâu vào Hồn-Ngươn-Bát, nếu chậm thì nó chẳng còn mạng ! chân-nhân cứu giùm cháu cho chóng.

Lỗ-tu-chơn lập tức cáo từ ra đi, chớp-nhán đã tới Tử-[illegible] thì Thiệu.hoa-Phong vẫn ngồi trên tòa vòng tay nói :

— Chân nhân mới tới, mới thấy ngồi, chúng ta tỉnh thầy trò, nhưng ngày mai ta lên ngôi cửu-ngủ, phải luận lễ quân thần làm trọng ; nhưng sau tôi theo học đạo với Mã-đại-Huyền nữa.

Lỗ.tu-Chơn chẳng giận ngồi một bên nói :

— Ta nghe ông thế lực lớn, lại có Càn-Khôn Tỷ Ngọ-Hồn-ngươn-Bát là bảo trấn Tòng-Âm-Quán, nhưng ta chưa thi nghiệm, muốn ông cho ta coi một chúc thể nào ?

Thiệu-Hoa.Phong tỉnh cho ổng coi cũng không hề gì, hối đạo-đồng lấy Hồn-ngươn-bát ra cho ta và dặn rằng :

— Thầy coi đừng mở nắp ra, vì trong bát đã có thâu người.

Lỗ-tu-Chơn giả bộ không biết dỡ nắp một luồng hắc khí xẹt ra Tiểu.Ngộ-Thiền đào tẩu.

Thiệu-Hoa-Phong nói :

— Thầy thả yêu-tăng tẩn thoát rồi.

TIMSACH.COM.VN

— Ta vô ý nên nó tẩu thoát, mình bắt nó lại mấy hồi.

Dứt lời cầm Hồn Nguơn bát chạy luôn, Thiệu-hoa.Phong xuống tòa rượt theo la :

— Thầy lấy bửu bối ta đi đâu ?

Rượt theo ra thì Lỗ-tu-Chơn đã tá-quang biến mất, Thiệu hoa-Phong đứng ngẩn-ngơ, chúng nó theo hỏi :

— Tổ-sư sao lại đứng ngẩn-ngơ như thế !

—Chắc Lỗ-tu-Chơn mưu với Tế.Công tới cướp bửu bối ta.

— Nếu mất bửu-bối, Tổ sư làm sao đối lại với Tế-công ?

— Việc đó không đáng kể, còn bậu bạn ta pháp lực vô biên sợ gì ?

— Mời tổ-sư vào trong.

Thiệu-Hoa-Phong vào thăng điện, hổng có Trương-Tam-Lang thám thính về báo.

— [illegible] Quân, Tổ-sư phải lo dự bị trước.

Thiệu-Hoa-Phong nổi giận nói :

— Đáng ghét Tế.điên dữ a ! có ai dám lấy đầu tri-phủ Thường-Châu với Tế-Điên chăng ?

Đô-Thiên-Đạo-Trưởng Huỳnh-Thiên-Hóa bước ra nói

— Ai cũng sợ chết, tôi nguyện đi lấy đầu bọn nó.

— Huỳnh-đạo-huynh tính-đi, ta kính cho ba ly rượu, trợ oai anh hùng.

— Bẩm tổ-sư ! để tôi lo phận sự rồi về sẽ uống.

Dứt lời Huỳnh.thiên.Hóa cáo từ ra đi.

Nhắc lại Tế-Công khiến Lỗ-tu-Chơn đi cứu Ngộ-Thiền, thì bỗng Tôn-đắc-Lượng về tới thơ phòng ra mắt Tế-Công, Tôn-đắc-Lượng nói.

—Thánh-tăng dạy chúng tôi phá tặc thuyền, nhưng chúng tôi ỷ sức mình toan bắt Thiệu-hoa-Phong, chẳng ngờ bị yêu-thuật bắt chúng tôi, may nhờ thầy Ngộ-Thiền cứu khỏi, bảo chúng tôi về đây coi thánh-tăng còn dạy làm việc gì không ?

— Ta đưa các ngươi một phong thơ, bốn người tới nhà Linh-Ẩn chiếu theo theo trong thơ mà hành-sự.

Hòa-thượng giỏ miệng vào tai mà dặn làm vầy.

Tế-công kêu Tri-phủ cấp cho 4 người, 50 lượng tiền lộ phí. Bốn người cáo từ đi rồi, chút lác thì Ngộ-Thiền về tới ; Tế-công quở trách rằng :

— Ta chẳng cho đi mi cải đi lấy được, nếu không có Lỗ-tu-Chơn cứu thì mi đâu còn hồn, ta hiện chẳng cần dùng mi vụ nầy, mi hãy về chùa Linh-Ẩn làm vầy vầy ! ta có sai 4 vị anh hùng đi rồi nhưng sợ không kham được, rằm tháng sau sẽ về đây, chẳng nên trái lời ta.

Ngộ-Thiền gặt đầu vâng mạng, Lỗ-tu-Chơn về tới, hòa-thượng bảo mời vào, Lỗ-tu-Chơn bước vô nói :

— Thánh-tăng dạy tôi làm việc ấy đã xong rồi, Ngộ-Thiền về chưa :

— Về rồi.

Ngộ.Thiền bước tới lạy dài nói :

— Tạ ơn Lỗ chơn-nhân cứu mạng.

Dứt lời cáo từ đi làm phận sự, hòa.thượng nói :

— Làm phiền phức Lỗ chân-nhân, xin ngài về núi nghỉ, Lỗ tu-Chân cáo từ về non Bát-quái : Tri-phủ thấy trời tối hối dọn cơm ăn, hòa.thượng cùng Tri-phủ ăn cơm tại thơ phòng tới canh hai, Tế-công bắt dùn mình án-linh-quang đã rõ ; hòa-thượng nói :

— Để tôi biến quỉ chụp đất cho ngài coi :

Tri-phủ nghe qua ngơ-ngác chẳng hiểu, lúc ấy Huỳnh-thiên-Hóa núp trên rượng nhà rình nghe, thầm tính chờ bọn nó ngủ sẽ hạ sát, hổng hòa.thượng trỏ ngón tay chỉ, niệm án-ma-ni bát mê hồng Án sắc lịnh hích, Huỳnh-thiên-Hóa nghe như có người lôi nhào xuống đất, không lay động được, Tri-phủ kinh-hải nhảy ra xa lắc : thủ hạ la « Tặc » và áp trói lão đạo, hòa-thượng hỏi ?

— Ai bảo mi tới đây bành thích đó ?

— Ta là Huỳnh-thiên-Hóa vâng lịnh Thiệu-hoa-Phong ôi giết Tế-Điên và Tri-phủ, nay mi bắt được, tha giết tự ý.

TIMSACH.COM.VN

Tế công bảo tri-phủ cho người giam lão đạo vào ngục, một mặt phái người mua đồ ô-uế của phụ-nhơn, máu chó mực v.v.. đặng trừ yêu đạo pháp-thuật, một mặt mã Đô-Giám, Lục-Trung đoái-lãnh Lôi-Minh, Trần-Lượng 200 binh mạnh khỏe, cộng 1.200 người dồng lên 20 chiến thuyền, toàn binh 2 người cầm binh khí 2 người cầm ống ô-uế phụ nhơn, hòa-thượng dặn những người lội giỏi hộ dưới dài ghe ; hòa-thượng tập dượt trận thế xong, chiên trống rần rộ chống thuyền tiến tới nồng Ngọa-Ngưu, lúc ấy Ngũ-Phương. Thái-tuế Tôn-Khuê cùng Trinh-Gian Thái-tuế Châu-điện-Minh đương nói chuyện cùng cố thủy-dinh, bỗng có người vào bẩm :

— Có 20 chiếc thuyền phủ Thường-châu tới nồng Ngọa-Ngưu quan binh đông vô số, còn cách chẳng bao xa, xin Đô-đốc chuẩn-bị đối phó.

TIMSACH.COM.VN

Hồi thứ 141

Yêu-đạo thi-pháp chiến quan-binh
Tế trưởng-lão mạo-hiểm bắt tặc

TÔN-KHUÊ lập tức gom hết thủ-hạ thủy quỉ lâu la thành đội ngũ 50 chiến thuyền sắp thành chữ nhựt, giữa cắm một cây đại kỳ cao 1 trượng ba, chiên trống rền trời điếc óc giăng trận chờ quan-binh đối-phó. Rần rần chiến thuyền quan binh kéo tới, thượng thủ là Cố Tri-phủ và Tế-công, đường đường lẫm-liệt, Tôn-Khuê phái Vương-Liêm tay cầm cây liên-thương đứng mũi thuyền diệu võ dương.oai ; hòa-thượng bảo Trần-Lượng ra giết nó dặng chấn quân oai. Trần-Lượng tuân mạng cầm đao xốc tới chiến đấu với Vương-Liêm, đánh vài chục hiệp, Vương-Liêm có mòi đuối sức lo thế đỡ, trong thủy-trại Hồ-Phương nhảy ra trợ chiến, Lôi-Minh cảm-tức cũng nhảy ra tiếp đánh với Hồ-Phương, hai cặp tranh hùng Tế-công kêu Lục-Trung truyền lịnh xua quan binh tiến tới. Lục-Trung phất cờ quan-binh trận tới như nước lỡ bờ, chém giết lâu-la vô số; bọn lâu-la mạnh ai nấy chạy trốn; quan binh thâu hết 50 chiến thuyền của-gian tặc, Tế-công ra lịnh tiến vào sơn-khẩu; tới bờ quan binh đổ-bộ tiến tới chiên trống vang trời,

Thấy trong Tư-vân-Quan kéo ra vô số lão-đạo ; nguyên Thiệu-Hoa-Phong được tin báo, kéo hết các lão-đạo chân-nhân ra đối phó. Lưu-ngạo-Tổ miệng niệm lẫm thẫm hô « Sắc Lịnh » phi sa tẩu thạch đổ tới quan binh, mù trời mịt đất mở mắt không ra. Hòa-thượng chỉ tới niệm lục tự chơn-ngôn « Sắc Lịnh » tức thì gió giông ầm lặng. Thất-Tinh chân-nhân cuốn gió chạy về, Ta-thiện-Cơ rút bửu-kiếm chém vô đầu hòa-thượng, thấy tránh trở lẹ như chớp, thối, thọi lét, xô dầy lão-đạo thêm tức giận ; lão-đạo miệng niệm lẫm-thẫm, hô to « Sắc Lịnh » một trận quái phong thổi tới vô số độc-xà, ác thú vô số, trương nanh lố vút chụp cắn quan binh. Tế-công chỉ và niệm lục tự chơn-ngôn, hiện một đạo huỳnh-quang, thú vật hiện toàn là giấy ; Bát-quái chân-nhân coi thế không xong chạy dài, Thiệu-hoa-Phong nổi giận xông ra múa bửu-kiếm [illegible] hòa-thượng, cảm-tức với ra sau lưng dở nắp hồ-lô, thả ra 500 Âm-binh, tức thì thiên ám địa hôn, quỉ khóc thần sầu, đổ tới đội quan-binh, hòa-thượng dạy tạt nước ô-uế tới, tức khắc Âm-binh thành tro bay tứ tán. Thiệu-Hoa-Phong thấy hòa-thượng phá Âm-binh trấn mình thì cả kinh muốn niệm chú, kế hòa-thượng đổn-đốc quan-binh tạt nước ô-uế vào các lão đạo và chém tới ; bọn lão-đạo kinh-hoàng chun vào miền trốn cả. Địa thế Tư-vân-quan rộng quá nên 1000 quan-binh vây không giáp ; quan-binh kéo vô miền lục xét, gặp hai bên đại bồng điện có hai địa huyệt, chúng đều đoán bọn yêu đạo theo đường đất chạy trốn, Tế-công khom lưng dòm dưới địa-huyệt có một cái tay to lớn nắm đầu hòa-thượng lôi nhảo xuống địa huyệt, lúc ấy Lôi-Minh, Trần-Lượng thấy thầy mình bị kéo xuống hẳn, đau lòng đồng nhảy xuống theo ; Cố-quốc-Chương cùng quan-binh dẫn đoàn cho ba thầy trò phải chết rồi, thấm sợ các lão-đạo trở lại, thì cỏ ni mà đương cự với bọn nó.

Đương nghỉ bỗng nghe tiếng của lão-đạo hét vang !

— Lũ tham quan bây chạy đàng trời cũng không khỏi-

Nguyên bọn Thiệu-hoa-Phong yêu đạo bị tạt nước ô-uế đầy mình, chạy trốn dưới địa đạo tắm rửa sạch-sẽ bọn yêu-đạo dọ thám các nơi, Lục-thiên-Dầm núp tại đại-điện thấy Tế-công bị tay kéo đầu xuống hầm, kế Lôi, Trần hai vị nhảy theo, một lát thấy dưới hầm liện lên một đùi đầm máu tươi mới vừa chặc, lão-đạo thấy khoái trá vỗ tay cười ngất, Đô-Đốc Lục-Trung và tri-phủ Cố-quốc-Chương thấy biến sắc, nhận chắc ba thầy trò Tế-công chết thiệt Lục-thiên-Dầm gặp Đô-đốc và tri-Phủ muốn niệm chú, thấy Tế-Điên góc cửa Tây bước tới, lão-đạo hoảng hốt chạy ra sau thấy không ai, thầm trách ! mấy ổng để ta làm mồi đồng trốn rào, liền chạy ra sau núi trốn luôn.

Bọn Xinh-Phát Linh-Quan Thiệu-hoa-Phong thương lượng nhau khó bảo thủ Từ-vân-quán được, đồng rút đi nơi khác, Thiệu-hoa-Phong nói :

TIMSACH.COM.VN

— Ta thù với Tế-Điên thệ chẳng đội trời chung, chúng ta tới đốt chùa Linh-Ẩn, gặp ai giết nấy cho tán tuyệt mà trả thù nầy, ai theo ta thì theo bằng không lên Thông-Thiên Hòa-Thượng Pháp-Lôi chờ ta.

Mấy vị chân-nhân, Cao-Thuận và Cao-Trần đều theo Thiệu-hoa-Phong, còn bao nhiêu phân ra ba nhóm, đồng lên thuyền qua sông Bình-Thủy, tới bờ, trời tối họn Thiệu-hoa-Phong kiếm nơi trú ngụ. Lúc bọn tặc chạy tứ táng chỉ có một mình Bào-Lôi chạy tẻ qua Đông, chạy loạn đã chẳng định đặng phương-hướng nào, chạy được mấy dặm đường tự nghe khát nước quá, đương khi khát nước may gặp Đào-điện-Quang và Lôi-thiên-Hòa nấu một tô nước trà hòa thuốc của Tế-công vào ; khi Bào-Lôi chạy tới trừng mắt ngó hai người nói :

— Ta khuyên bọn bây đầu Từ-vân-quán, không đầu lại giết một người của chúng ta, bây làm gì đây ?

Đào-điện-Quang nói.

— Bào đại ca uống nước giải khác rồi sẽ nói :

Đương cơn khát Bào-Lôi bưng uống cạn, thấm thuốc tan mê-dược tỉnh lại như mộng, thấy Đào, Lôi liền hỏi :

— Hai hiền-đệ đi đâu gặp ta đây ?

— Hai em vâng lịnh Tế-công tới đây chờ anh.

— Trong nhà anh còn ai không ?

— Chúng tôi vâng lịnh bác gái tới Từ-vân-quán cho anh hay bác gái bịnh nặng vì rầu nhớ anh, anh đòi giết chúng tôi, anh quên sao ?

— Anh nhớ hơi hơi mập mờ, lúc anh tới Từ-vân-quán, Thiệu-Hoa-Phong cho tôi uống một huớn thuốc mê-mang, ai chẳng theo đảng thì ghét kỳ quái lắm.

— Nhờ Tế-công cho thuốc giải mê cho anh tỉnh lại đó, anh lo về thăm bác gái kẻo bác trông sau sẽ tìm Tế-công mà tạ ơn thay !

TIMSACH.COM.VN

Bào-Lôi gặt đầu đồng nhau về Bào-gia-trang.

Nhắc lại Thiệu-hoa-Phong vào tiệm trong lòng không yên nói :

— Chúng vị ai đi về Từ-vân-quán dọ coi quan-binh còn không.

Lưu-vĩnh-Thanh bước ra xin đi Thiệu-hoa-Phong căn dặn nên cẩn-thận mau về cho hay tin, Lưu-vĩnh-Thanh vận chẩn khước-phong tới Từ-vân-quán rình thấy quan-binh thả phụ-nữ bị nạn ở đâu đều đưa về đó ; còn Tế-công dư biết 8 tên sát nhơn ở dưới địa-huyệt nên cố ý đạp cơ-quan, tay máy kéo mình sa hầm kế tiếp Lôi, Trần nhảy xuống theo, Tế-công chỉ định trừ tám tên sát nhơn, bảo Lôi Trần giết hết chặt đui quăng lên miệng hầm và cứu được Tần-nguyên-Lượng vì chẳng chịu Từ-vân-quán ; cũng nhơn tìm Bào-Lôi cho hay mẹ già đau nặng, trái lại bị bắt giam, Trần-Lượng nói :

— Hai tôi nhờ Tế-công chỉ dẫn tới cứu anh, thầy tôi đó

thấy Tế-công bước tới Tần-nguơn-Lượng cúi lạy tạ ơn cứu mạng.

Quan-binh lục-xét Từ-văn-quân gặp vàng bạc châu báu vô số, liền phân-phát cho các nạn nhơn làm lộ-phí, quan binh đưa nạn nhơn và Tần-nguơn-Lượng qua sông đâu về đó còn Lôi-Minh Trần-Lượng cũng về phủ Trấn-giang, dọc đường gặp một ông già đánh 1 cậu nhỏ 12, 13 tuổi, cậu nhỏ ấy chưởi ông tan-nát, thì lấy làm kỳ-dị.

Hồi thứ 142

Đoái-gia-Bảo yêu ma tác quái

Hiền-kim-Quang Đạo Duyên nhận làm thầy.

Lôi, Trần hai anh lắng thấy việc kỳ quái bèn gạn hỏi ông già rằng :

— Sao ông già cả, lại hơn thua chi với thằng con nít thế?

— Thưa tôi là Triệu-hảo-Thiện trong vùng nầy, nhân vì mẹ nó đào nạn đến ở nhờ nhà tôi không lấy tiền phòng, mẹ nó hằng ngày đi may mướn người ta ở Thất-Tinh trấn, nhà chủ có con nít nên mà nó không dắc nó theo sợ đánh lộn với con người, một hôm mẹ nó về nằm dài trên ván chết luôn không trối trăng một lời, tôi sấm một quan tài chôn mẹ nó, nó về không cho chôn rằng mẹ nó không bịnh, hai ông nghỉ coi có ai chết mà không chôn được không, nhưng nó chưởi rủa tôi chẳng cho chôn, thằng nhỏ kỳ quái quá, mời hai ông tới coi phải mẹ nó chết không ?

Lôi, Trần hai người theo Triệu-hảo-Thiện coi kỷ quả chết thật nói :

— Mẹ cháu thật chết rõ-ràng đâu phải ai hại đặng, cháu không cho chôn để vậy sao ?

Dứt lời nghe tiếng Tế-công niệm Phật bước vô nói :

— Ta không thể bỏ qua việc nầy.

Hai người bước ra thấy hòa-thượng dắc Hà-lang-Khánh và Đào-vạn-Xuân hai ban đầu, bèn giới-thiệu cùng Triệu-hảo-Thiện, Tế-công tới, ông liền mời thầy vào, Tế-công hỏi :

— Việc người phụ-nhơn nầy ra sao ?

Triệu-lão-trượng thuật lại việc rồi cho Tế-công nghe ; hòa-thượng hỏi :

— Đây là người chết sao ? ông lại coi cho kỷ ?

Hòa-thượng chỉ tử-thi niệm lục tự chơn ngôn Án sắc lịnh ! Lôi, Trần và Triệu lão trượng coi lại là người bện giấy, đồng ngó nhau mà ngơ-ngẩn.

Nguyên ở phía Bắc trong làng có một lão-đạo hiệu là Ngộ-Pháp-Thông ở Thất Tinh quán chuyên luyện về yêu thuật tà pháp cũng đệ tử của Thiện hoa-Phong.

Lão [illegible] Tôn thị đi may mướn tại Thất-Tinh trấn thường đi ngang qua miễu, có mòi xin đẹp thì sanh lòng tẹo, hỏi thăm rõ ràng là góa-bụa, nó cố ý bện một hình phụ-nhơn bằng giấy, dùng pháp-thuật khiến giả-nhơn đi được.

Một hôm lão-đạo chờ Tôn-thị đi tới cửa, niệm chú « Sắc lịnh » nàng hôn mê bước thẳng vào miễu nhốt nàng vào phòng bảo 4 kỵ-nữ khuyên nàng ưng thuận, một mặt lão-đạo dân bùa vào hình-nhơn niệm chú thúc hình-nhơn về nhà nằm dài, có phép làm mà mắt người chẳng nhận được hình giả, lão-đạo đốt cây tín-hương, nếu có ai phá phép thì nhan tắt, nên gia biết Tế-công phá phép mình. Lôi, Trần và Triệu-lão-trượng thấy hình người giấy, bèn hỏi :

— Sao kỳ vậy thầy ?

— Lát nữa thì sẽ hiểu.

Ba thầy trò Tế-công vô nhà Triệu-Hảo-Thiện dọn cơm rượu ăn uống tới canh một, bỗng nghe tiếng phi sa tẩu thạch gió thổi vi-vút nghe rùng rợn, đèn đuốc trong nhà tắt hết Tế-công nói : « Nó tới đó !

TIMSACH.COM.VN
TIMSACH.COM.VN

Mọi người đều hết hồn và thấy một luồn bạch tuyết gió đưa tới cao một trượng mấy, chẳng rõ là vật chi. Tế-công lột tăng-mạo liện lên muôn đạo bà quang tung ra chụp bá cốt thần ma xuống đất, hòa-thượng kêu ba người lại coi là cốt xương người, Tế-công kêu Triệu-hảo-Thiện bảo chất cũi đốt cốt xương ấy hơi khét huân-chuân. Đốt cốt xương ấy rồi hòa-thượng dắc Lôi, Trần và Triệu-hảo Thiện tới Thất-Tinh quán; Ngô-pháp. Thông đang làm phép thấy đèn tắt và bá cốt thần ma không về, thì hiết bị người phá phép mình, bổng nghe ngoài có tiếng la :

— Mi hưng yêu hại người, ta đâu thể tha mi được

Lão-đạo day đầu thấy ông cùng hòa-thượng sấn vào, muốn chạy nhưng bị Tế-công dùng định phép trồng cứng và kêu Lôi, Trần bảo rằng :

— Hai đứa giết nó cho rồi, vì nó hại người vô số, ta [illegible]

TIMSACH.COM.VN

Lôi, Trần lẹ như chớp chém lão-đạo rơi đầu, Tế-công dạy thả bốn nàng ky-nữ và Tôn-thị đâu về đó, miễu giao cho Triệu-hảo. Thiện chủ xử và chôn lão-đạo.

Tế-công kêu Lôi, Trần bảo rằng :

— Hai con hảy về nhà nhưng đừng can-thiệp việc người mà mắc họa, thầy lên Đài-gia-trang bắt Thiệu-hoa-Phong.

Triệu lão-trượng tạ ơn, còn Lôi, Trần cáo từ đi về.

Tế-công dắc Hà-Lan-Khánh với Đào-vạn-Xuân thẳng tới Đài-gia-bảo, tới nơi gặp tám người khiên đứa bé chừng 12, 13 tuổi ngồi trong khánh sau có mấy chục người đưa, hỏi thăm mới rõ là đem tế thần, vì vị thần đó ứng lên đòi mỗi ngày một đứa trẻ, bằng không phá hại chết hết cả làng, nên trong lòng buộc khai những nhà có con

trai, mỗi ngày bắt thăm trúng con ai thì phải nạp cho thần ăn đã nạp cho thần 28 đứa rồi, nay trúng con nhà họ Lưu-thiện-Nhơn đem nạp con ; hai vị ban đầu kêu hòa-thượng nói :

— Thánh-tăng nên ra tay bắt yêu trừ hại cho lê-dân, thiệt là đại công đức đó.

— Đã có người tài năng trừ được, ta khỏi lo,

Bỗng có Chừ-đạo-Duyên đi tới hỏi biết rành cớ sự, bèn dạy dấu câu nhỏ, tự mình vào ngồi trong khánh mà chờ yêu tới bắt; Lưu-thiện-Nhơn quá cảm-khích lòng hào-hiệp của lão-đạo, khiên-khánh tới miễu lão-đạo ngồi tại điện nói :

— Mấy ông núp bên phòng kế coi ta bắt yêu.

Lão-đạo ngồi tại điện lấy Bát-bữu Vân-quan-tăng Tiên Phiệt cầm sẵng trong tay mà chờ yêu, bổng nghe cuồn phong nổi lên, phi sa tẩu thạch trong giờ ứng tiếng Ngô-thần tới biến ra một lão đạo mặt xanh tóc đỏ, Chừ-đạo-Duyên liền lấy Bát-bữu Vân-quan-Tăng Tiên-Phiệt liện lên niệm thần chú hào-quang muôn đạo túa ra, yêu tinh hóa khói biến mất, lão-đạo bắt yêu không được, bèn lượm tăng Tiên-Phiệt lên cất, rựng sáng anh em họ Lưu khen lão-đạo thần-thông quãng-đại, cố ý cầm Chừ-đạo - Duyên ở lại chơi, vì sợ yêu-tinh tới trả thù vi-hại trong xóm, xúm đưa lão-đạo qua Tam-thanh-quán ở khoảng-khoát và chơi với Trịnh-huyền-Tu cho có bạn, tới hỏi thăm đạo-đồng, gia biết Trịnh-huyền-Tu tiếp khách là Tế-công hòa-thượng chừ đạo-Duyên chiếp trong bụng định sẽ trả thù thg cho bạn.

Hôm qua Tế-công thấy Chừ-đạo-Duyên trừ yêu bèn dắc hai vị ban đầu qua Tam-thanh-quán, Trịnh-huyền-Tu gặp thầy mừng rỡ mời vào trong vì biết thầy là cao-tăng đắc đạo, hai người đàm đạo nhau rất thân mật ; bổng thấy Chừ-đạo-Duyên bước vô, Tế-công nói :

— Không xong, người thù tôi tới.

Trịnh huyền-Tu nói :

— Nay Tế-công cùng Chử đạo-hữu gặp nhau, tôi khuyên hai bên hòa-vui nhau, bỏ hẳng các tư thù.

Chử.đạo-Duyên nói :

— Ai xin cũng không thề được.

Dứt lời rút Tăng Tiên Phiệt cầm nơi tay, Tế.công và hai vị ban-đầu xuống nước van lơn xin tha rằng :

— Chử đạo-gia nhiêu tha ta một phen.

— Đâu được.

Dứt lời liện Tăng Tiêu.phiệt niệm chú thâu hòa-thượng liền Chử-đạo Duyên xách Tăng-Tiên Phiệt lên đập xuống đất cho chết hòa-thượng, bị Trịnh-huyền-Tu giựt lại nói :

— Ngươi tu hành sao chẳng lấy từ.bi thiện niệm làm gốc lại mưu giết người.

TIMSACH.COM.VN

Dứt lời Huyền-Tu trao Tăng Tiên-Phiệt ra coi lại là đạo đồng đồ đệ lớn của Huyền.tu, nằm ngay đơ bất tỉnh.

Huyền-Tu hỏi :

— Sao ngươi thâu đồ đệ của ta.

— Tôi.cũng không hiểu sao kỳ vậy, rõ-ràng tôi thâu Tế-Điên mà.

Dứt lời thấy Tế-công lẹp bẹp bước vô nói :

— Mầy muốn gây ăn thua với tao thì ra đây !

Cơn giận bộc khởi Chử đạo-Duyên liện Tăng Tiên Phiệt lên niệm chú, quyết thâu hòa.thượng, hòa.thượng niệm chú tiếp bắt. Tăng-Tiên-Phiệt trong tay nói :

— Ta thâu mầy vào chơi cho biết.

Trịnh huyền Tu.Khuyên can, hòa-thượng nói :

— Chử-đạo-Duyên chưa biết ta là hạng nào, hãy coi đây.

Dứt lời hòa-thượng mở đầu lộ ra Phật quang, kim quang minh cao 1 trượng sáu, đầu lớn bằng thùng năm, hiện ra một vị tri-giác La-Hán ; Chử-đạo-gia cả kinh quỳ lay van rằng :

— Đệ-tử có mắt như mù, xin thánh-tăng từ bi thứ tội.

Hòa-thượng cười ngất nói :

— Cho ngươi biết ta là đủ rồi, thôi đứng dậy vô trong sẽ cùng nhau thảo luận.

Đồng vào trong ngồi hòa-thượng nói :

— Ta chẳng mưu lấy bửu bối của ngươi, trả cho đó ; nay hai ta tới miếu thần bắt yêu, vì nó chiêu thêm bạn nó tới đối phó.

Chử-đạo-Duyên gật đầu vâng mạng. Tam-thanh-quán lo lắng cơm chay mời chàng ngồi vào ăn uống xong. Lưu-thiện-[illegible] ; [illegible] dọn sẵng một tiệc rượu, xúm nhau ăn cơm chiều xong hòa-thượng bảo Lưu-thiện.Nhơn qua phòng gần đó coi chơi, hòa-thượng và lão đạo ngồi ở chánh điện chờ tới canh hai, hồng nghe một trận cuồn-phong nổi dậy, trong gió hiện ra một lão-đạo mặt xanh tóc đỏ và một lão-đạo mặt đen ; đồng tiến vào đại-điện, hòa-thượng hỏi Chử đạo-gia rằng :

— Ông bắt yêu hay là ta ?

— Bạch thánh-tăng bắt nó, chờ tôi bắt nó không được.

Dứt lời hòa-thượng quăng cái mão lên niệm chú, phóng tỏa ra hà - quang muôn đạo chụp hai yêu-đạo, lão đạo mặt đen hóa khói trốn khỏi, còn lão-đạo mặt xanh trốn không kịp, bị mão đè hiện nguyên hình con chó sói, hòa-thượng kêu chúng họ Lưu ra coi yêu ; Chử-đạo-Duyên quơi bửu-kiếm chém yêu sói đứt làm hai đoạn. (Nguyên lão.đạo mặt đen là gấu chó mun thành tinh không có hai người, nên Tế-công không nỡ bắt nó, chỉ bắt con sói để nó đền tội).

Bắt yêu xong chúng Lưu-thiện-Nhơn ta ơn hòa - thượng kéo nhau về, Chừ đạo-Duyên lạy Tế-công quy đầu làm đệ tử, Tế-công dặn Chừ-đạo gia :

— Ý ông muốn vậy thì về lo sắp đặt việc chùa xong, qua chùa Linh-Ẩn chờ ta, thầy còn ở lại đây vài hôm bắt Thiệu-hoa-Phong rồi sẽ về nhà.

Chừ đạo Duyên gặt đầu vâng mạng cáo từ mà về.

Hồi thứ 143

Thiệu-Hoa-Phong cướp ngục Thường-Châu
Tế-thiền sư ủng-hộ trảm gian - đảng.

NHẮC lại Thiệu-hoa-Phong dắc năm diện chân-nhân Thất tinh đạo nhân, và Bát quái chân.nhân, Cao Thuận, Cao-Trân, suốt đêm thẳng tới chùa Linh-Ẩn, dọ thâm nghe vẫn-vẻ im lìm, Tăng chúng đều ngủ hết, Thiệu-hoa-Phong nói :

— Chúng ta phóng hỏa đốt chùa gặp ai giết nấy, sau sẽ bắt giết Tế.điên mới hả dạ ta.

Chúng lão đạo gặt đầu kéo nhau gom củi, cỏ rơm, chất hai bên đại hùng bửu điện vừa muốn châm lửa, bỗng nghe có tiếng Tế-công hét van :

— Bọn lão đạo nầy cả gan tới đối phó với hòa-thượng à ?

Chúng lão đạo kinh hải mạnh ai nấy lo đào tẩu, ra khỏi chùa Thiệu-hoa-Phong nói :

— Tế-điên nó có ở trong chùa, chúng ta chạy thẳng qua phủ Thường-châu giết tri-phủ và cướp ngục cứu người trong đảng chúng ta, nhiên hậu gôm về Di-lặc.viện, tề tựu lập Thường-châu-Vương :

Dứt lời chúng lão đạo chạy qua phủ Thường-châu, quá sợ Tế-công rượt theo, chẳng ngờ là Ngộ.Thiền, còn bốn phía trên nóc chùa thì có Tôn-đắc-Lượng, Tôn-đắc-Minh, Hàng-Long và Hàng-Khánh mai phục, đồng la hét inh ỏi chúng lão đạo chẳng rõ người nhiều hay ít, cả kinh chạy trốn hết.

TIMSACH.COM.VN

Rạng ngày bốn anh em Tôn-đắc-Lượng kiếu về đảo Liên-Hoa. Lúc hoảng-hốt chúng lão-đạo chạy tứ tán, duy có Cao Trân chạy lạc bậy, càng ráng chạy theo càng chẳng gặp, nghe uể-oãi tay chơn chạy hết muốn nổi, bỗng gặp Lập-Địa-ôn Thần Mã Đào-Hùm là người khờ-khạo, Cao-Trân đặt điều rằng :

— Tôi có ý tìm anh đây.

— Kiếm tôi có việc gì ?

— Kiếm anh đặng cho hay Lôi-minh và Trần-Lượng giết bạn anh là Phi-thiên hỏa-Tổ Trần-nguơn-Lượng một cách đau đớn hết sức.

— Mầy thấy Lôi-minh, Trần.Lượng giết rõ-ràng hả ? mầy theo tao làm chứng khi gặp Lôi, Trần sẽ hay.

— Ta mắc công chuyện không đi theo anh được.

— Mầy không đi theo tao đập nát ốc.

Cao-Trân cứng hàng phải rút ăn đi theo được một đời đường thầm định ác phục rượu nó say, bắt tay về Di-Lặc viện là xong, nghỉ rồi nói :

— Mã đại.ca vào quán uống rượu chơi rồi đi.

Mã-đào-Hùm gặt đầu đồng dắc nhau vào tửu quán, Cao-Trân kêu bốn bầu rượu ngon và bốn dĩa đồ ăn, đồ ăn rượu dọn lên, Cao-Trân cố rót nài Mã-đào-Hùm uống, ăn uống được vài từng rượu bỗng có ba người Lôi-minh, Trần-Lượng cùng Trần-nguơn-Lượng bước vô.

Cao-Trân thấy ba người vô liền nhảy tung ra song lầu mà đào-tẩu ; Mã.đào-Hùm nỗi giận rượt theo hét van, Lôi-Trần và Trần-nguơn-Lượng ba người không hiểu việc chi cũng rượt theo, khách trong quán hoản-hốt chạy tứ tán,xôn-xao nghị luận ; ba người chạy theo kịp Mã-đào-Hùm hỏi ra mới rõ cả giận xúm rượt theo được năm sáu dặm, Cao-Trân chạy vô đại-điện một ngôi chùa, tới cửa Đông Mã-đạo-Hùm theo kịp phóng tới đâm vô hậu tâm của Cao-Trân nhào xuống đất chết tươi, máu chảy dầm-dề thì ba anh em Trần-Lượng chạy tới, có một hòa-thượng dậm-vở bước ra hỏi :

TIMSACH.COM.VN

— Mấy người sao giết người trong Phật môn thiện-địa thế nầy.

Trần.nguơn-Lượng nói :

— Thầy đừng lo ! nó là gian-tặc chúng tôi quăng nó ra ngoài rừng thì không có chi quan.hệ.

— Giết người trong chùa mà bảo ta bỏ qua sao được, mấy người tên gì, còn người chết là ai ?

Chúng anh hùng nói tên họ mình và nói :

— Thằng nầy tên Cao-Trân là gian.tặc Từ-vân-Quán.

— Nó là tặc Từ-vân-quán, còn phá Từ-vân-quán có mấy vị không ?

— Dạ có chúng tôi.

Trần-nguơn-Lượng dứt lời thấy Cao-Thuận bước ra nói :

— Đây là bọn phá Từ-vân-quán, đừng cho bọn nó thoát khỏi.

Hòa.thượng cười ngất nói :

— Ngươi khỏi lo, bọn nó chạy trời cũng không khỏi ta.

Dứt lời trỏ ngón tay chỉ niệm chú trồng cứng bốn vị anh-hùng.

Lúc ấy Thiệu-hoa-Phong, năm điện chân.nhân, bắt quái chân-nhân, chúng yêu-đạo lên chùa Linh.Ẩn chạy về Di-Lặc-viện, thì Điển-Chương đã dắc bọn tặc xông thuốc mê tu tập về chùa ; khi Thông-Thiên hòa-thượng bắt bốn vị anh-hùng thì Cao-Thuận giành giết báo cừu cho anh, vừa trở vô lấy đao ; bỗng nghe tiếng Tế-Điên hét vang sấn vào, Cao-Thuận thấy điên hồn vía, vừa chạy vừa la :

— Không xong Tế-Điên tới rồi.

Nguyên Tế-Công ở Tam.Thanh quán được hai hôm bắt dùn mình, ám linh quang tự biết ; hối-hả dắc hai vị ban-đầu qua Di-Lặc-viện, tới nơi gặp lúc Cao-Thuận và Pháp-Lôi toan giết bốn vị anh.hùng ; hai tên gian-tặc thấy hoảng kinh chạy ra sau trốn và cho chúng yêu đạo hay, Thiệu-hoa-Phong cảm tức nói :

— Thằng Tế-điên thiệt là oan gia của mình, chúng ta tới đâu cũng gặp nó, đêm nay ta quyết đánh lấy Thường-châu phủ xưng vương và giết Tri.phủ thảo cỏi xỏ lòng cho bọn ta ; chúng ta phân ra ba mặt đánh vào chiếm thành, anh em cố-gắng là thành công.

Bọn gian-tặc đều gật đầu tán thành, kéo nhau vào tửu-quán ăn uống chờ đến canh hai, phân ra ba mặt trận đánh ùp vào thành, thế mạnh như nước tràng, quân linh không trở đương nổi, tri-phủ đương coi sách hay tin cấp tốc đòi hai quan hộ vệ Vương-Thuận và Vương-Thái đốc quân dự-bị các thùng nước ô-uế, chúng yêu-đạo tràn vô thành, Thiệu-hoa-Phong đứng trên nóc thành điều khiển : giết cẩu-quan cướp ngục. Tri-phủ đốc quân tạt nước ô.uế vào các lão-đạo, bọn nó niệm chú hết linh, cảm tức quơi kiếm tới chém tri-phủ, hai quan hộ-vệ đưa đao ngăn đỡ, chúng yêu-đạo đương cơn hiếu-hiếu tự đắc, bỗng nghe tiếng Tế-công hét vang :

— Bọn nghịch tặc bây chạy đâu thoát khỏi ?

Nói về Tế-công lúc tới Di-Lặc viện cứu 4 vị anh-hùng xong, kêu Lôi, Trần dặn rằng :

— Hai con lo về nhà an.nghỉ lành nạn, đừng đi đâu, và đừng can-thiệp việc người mà mắc họa.

Bốn vị anh hùng gật đầu cáo từ đồng về, hòa.thượng dắc hai vị ban-đầu về phủ Thường-Châu tới canh một mới tới, thì cửa thành đóng rồi, hòa-thượng nói :

— Đào-đầu và Hà-đầu chờ cửa thành mở về vệ, môn ta đi bắt Thiệu hoa-Phong, khỏi hai người theo.

Hai vị ban đầu gật đầu, Tế-Công đi khỏi một đỗi đường thì Triển Phật Pháp vào thành hét vang, gặp lúc bọn gian tặc điệu võ dương oai, nghe tiếng Tế-công chạy trốn tứ tán ; chỉ có Lục-thiên.Đầm trốn không kịp nên bị bắt giam vào ngục tri phủ Cố-quốc-Chương mừng rỡ, phải dọn tiệc rượu đải hòa-thượng, và yêu-cầu hòa-thượng ở lại ủng-hộ pháp tràng, đặng mai xử trảm bọn gian-tặc, phòng dư đảng nó cướp pháp tràng, hòa-thượng hứa chịu ở lại một đêm đàm đạo.

Rạng ngày đường đu tri.phủ xuống linh, Hà lan Khánh Đào-vạn-Xuân về vệ. Tế-công nói với tri-phủ rằng :

TIMSACH.COM.VN

— Từ nay tôi tự đi bắt tặc, khỏi hai vị ban đầu theo nữa. Tri-phủ gật đầu cùng với Tế-công đoái lãnh 100 quan binh giải tử-phạm ra pháp trường; thiên-hạ trong phủ tới coi chật nghẹt; quan-binh dẫn Thôi-Ngọc, Trịnh-thiên-Thọ, Nguyệt-Không, Đàu-Nhi hòa-thượng, Nguyệt-Tinh, Huỳnh-thiên-Hóa, và Lục-thiên-Dâm, đều đem chặt đầu làm hiệu lịnh; quan-binh đồng kéo về phủ vệ môn, hòa-thượng ở tại phủ vài hôm có thơ thượng hiến đến thức hồi bắt Thiệu-Hoa-Phong.

Nói về Thiệu-Hoa-Phong cùng chúng yêu-đạo toan đánh cướp thành phủ Thường-châu nghe tiếng Tế-công hết vang, khủng bố; chạy tứ tán lạc nhau chỉ còn một mình Thiệu-hoa-Phong vất-vả không nơi nương tựa; bèn cùng với thị-giả Đặng-liên-Phương lên Vạn-Hóa-Sơn Thánh giáo Đường, xin vào ra mắt Tổ-sư chưởng-giáo, tới trước Thánh-giáo đường xưng tên, quỳ xuống Đặng-liên-Phương bẩm việc Thiệu-hoa-Phong bị Tế-Điên phá Từ-Vân-Quán và theo hoả trốc không chỗ nương thân, yêu cầu Ma Sư-gia xuống núi, bắt Tế-Điên báo thù sư-đệ, Ma sư-gia nổi giận nói:

— Mi bổn phận chẳng lo đi can thiệp việc người, làm thương-tổn thinh danh của ta, thị-giả đâu đánh nó 40 côn phạt nó hái thuốc sau núi 100 ngày.

Trần-Thông lập tức đè Đặng-liên-Phương đánh 40 côn, đánh xong dải Phương thẳng ra sau núi; Thiệu-hoa-Phong đứng ngoài sợ rang-rẫy lập-cập, bổng có linh đòi vào. Thiệu Hoa-Phong vào quì xuống cúi đầu xưng tên chức tụng:

Linh-Tiện Ma Sư-gia nói:

— Thằng nghiệt chướng quả lộng làm việc hung ác tại Từ Vân-quán tưởng ta không biết sao, hiện mi còn dối gạt người giúp mi tạo phản làm nhục nhã thinh danh tổ-đức, bây cột treo nó sau núi 49 ngày nhiên hậu ta sẽ đốt nó trị tội.

Khiếp sợ Thiệu-hoa-Phong chẳng dám cựa, để cho chúng treo ở sau núi.

Hồi thứ 144

Thường-Châu-Phủ xử trảm yêu-đạo.
Nguơn-Không tăng công mãn về liên-cảnh.

THIỆU-hoa-Phong bị treo ngoài sau núi khổ không chỗ trưởng tượng, nó thầm nghĩ phải để quan bắt xử-tử còn khỏe hơn hình phạt thế nầy.

Nói về tri-phủ Cố-quốc-Chương phủ Thường-Châu đương uống trà với Tế-Công đàm đạo tại thơ-phòng, bổng có khâm sai đem thơ thượng hiến tới, thức hồi bắt Thiệu-hoa-Phong trừ cho tận tuyệt bọn phản tặc, Tri-phủ bối rối yêu cầu Tế-công rằng:

— Thánh tăng từ bi toán coi Thiệu-hoa-Phong hiện ở đâu và nhờ thánh tăng bắt yêu đạo mới yên xã-tắc.

— Ta biết Thiệu-hoa-Phong hiện ở Vạn-Hoa-Sơn Thánh-giáo Đường, nhưng ta không thể tới bắt được vì sợ thù hiềm nhau không nên.

Dứt lời thấy thủ hạ dắc Ngộ-Thiền vào lạy Tế-công và ra mắt tri-phủ, Tế-công hỏi:

— Ngộ Thiền! con đến đây có việc gì?

—Đệ tử vâng lịnh sư phụ cùng với 4 vị anh-hùng coi chùa Linh-Ẩn, bọn yêu-đạo tới toan đốt chùa, bị chúng con xua đuổi chạy rồi, bốn vị anh-hùng về Liên-Hoa-đảo, đệ tử coi chùa quá lâu chẳng thấy thầy về không yên lòng, nên tới thăm và cho biết vụ Từ-vân-quán đã xong chưa.

Tri-phủ nói:

— Nhắc tới thêm rầu! đến nay chưa bắt được Thiệu-hoa Phong nhưng Thánh tăng nói: nó ở Vạn-Hoa-Sơn Thánh giáo Đường mà không thể tới bắt nó được còn đương khó tính.

Ngộ Thiền nói:

— Sư-phụ đừng lo! đệ tử tới Vạn-Hoa-Sơn bắt nó cho.

— Con đừng đi không tiện.

TIMSACH.COM.VN

chẳng đợi Tế-công dứt lời, Ngộ-Thiền đã dàn mình biến mất tới chưn núi Vạn-Hoa-Sơn tính dọ coi chúng nó đông không, nghĩ rồi dàn mình biến ra một con chim bay lên cây, dọ coi bốn phía thấy chúng ma hung ác quá đỗi, duy có Lục-Hiệp đồng-tử như trẻ nít dễ thương; Ngộ-Thiền bay vô chùa dọ coi tình-hình, thấy Thiệu-hoa-Phong bị treo bên Đông-lang, bèn nhảy xuống nói:

— Ông gần chết trong Hỗn-nguơn bát của mầy, nay rất may có điệp báo thà mầy.

Dứt lời cầu xức mũi Thiệu-hoa-Phong mấu nhiều cô vọt, Ngộ-Thiền mở dây treo cổng Phong chạy về phủ Thường-châu, gặp sai-nhơn tiếp đem Thiệu-hoa-Phong vào trong. Ngộ-Thiền ra mắt Tế-công nói:

— Đệ-tử bắt được Thiệu-hoa-Phong về đó hạch thẩy [illegible] Cửu-Tòng cho rồi.

Ngộ-Thiền vâng mạng kiếu về núi Cửu-Tòng.

Tri-phủ Cố-quốc-Chương thăng đường phải dẫn Thiệu-hoa-Phong vào hỏi, một mặt hảo người biên lời khai, Thiệu-hoa-Phong giữa công đường ăn năn hối-hận cung khai những tội ác mình đã làm, hỏi biên lời khai xong, tri-phủ dạy đóng gông giam vào ngục; thơ lại chạy giấy lên thượng hiến, chiếu có giấy cấp trên xuống lịnh, đem Thiệu-hoa-Phong lăng trì xử tử. Tri-phủ nói với Tế-công:

— Mai xử tử Thiệu-hoa-Phong ngoài cửa Tây, cầu thánh-tăng ủng-hộ, phòng dư đảng nó tới cướp pháp-trường.

Tế-công gật đầu ở tại phủ một đêm luận bàn thân-mật.

Rạng ngày tri-phủ đốc sức 200 quan binh hộ vệ, thỉnh Tế-công đồng giải Thiệu-hoa-Phong tới pháp-trường, Tế-công và tri-phủ ngồi tại tòa, thiên hạ nhóm coi đen nghẹt, mổ bụng Thiệu-hoa-Phong xong, Tế-công cáo từ về chùa Linh-Ẩn hà m thầy, tri-phủ đưa chơn khỏi vệ-môn.

Tế-công vận nghiệm-pháp, chớp nhân đã về tới Linh Ẩn tự vào viện-hạt-đường ra mắt Nguơn-Không trưởng lão, lão, phương trượng nói:

— Nam mô A Di Đà Phật! lành thay! giỏi thay! Đạo Tế mới về tới ta có ý trông ông về đưa giúp ta một biến kinh

Bổn phận đệ-tử phải đưa thầy, là lý dĩ nhiên.

Lúc ấy lão phương trượng kêu người lấy áo, giày vớ mình ông tắm gội sạch sẽ mặc y phục mới vô, ngồi một niệm mà viên-tịch, tăng chúng hay rống khóc thảm thiết Tế-công dậm chơn khóc kể rằng;

— Lão hòa-thượng nên chết cho rồi!

Tri khách Đức Huy hỏi:

— Sao Tế công nói kì vậy, lão phương trượng nên chết hả? là ý ông muốn lão hòa-thượng chết mà.

Dứt lời xô Tế-công ra, chẳng ngờ ông ngã xuống đất tắt thở chết luôn, chúng rộ lên:

— Chết một người nữa thì phạm trùng tang.

Đức-huy cả kinh bảo chúng xúm kêu gọi: « Đạo-Tế! Đạo-tế! » kêu gọi một hơi lâu Tế-công mới tỉnh lại.

Đức-Huy hỏi thăm:

— Đạo-Tế tỉnh rồi hả?

Tế-công lo tất cả công việc tang sự tẩm-liệm nhập tháp ngoài hoa-viên, chúng tăng đắp ca-sa tụng Đại-bi, vãng sanh, cầu siêu-độ hai ngày là hoàn xong, trong chúng thương lượng chọn lão phương trượng khác thế; giám tự Quảng-Lượng định ông Trịnh Thiết-Ngưu pháp danh Tòng Ấn ở chùa Hải-Thường đáng cử lão phương-trượng chùa Linh-Ẩn, vì lão có cấp cho riêng Quảng-lượng 5.000 lượng bạc ấy mua chức phương-trượng.

TIMSACH.COM.VN

Quảng-Lượng nhóm chúng-tăng thương-lượng sắp đặt ngày rước Tông-Ấn về làm phương.trượng chùa Linh-ẩn chúng tăng toàn đắp ca-sa, trống, chung, tiếp rước lão hòa-thượng.

Duy có Tế-công chẳng đắp ca-sa, cũng không tiếp rước, có người hỏi :

– Đạo.tế sao chẳng tiếp rước lão hòa-thượng.

Mão đội ngay chẳng vay
« Lượm dây gai và tăng hài,
Đại qui đứng hai bên cửa. »
Thỉnh Thiết-Ngưu nhập tự rày.

– Ông đừng nói bậy ông nghe được bị tội nghe.

Đại chúng tiếp lão hòa.thượng tới Đại-Hùng bửu-điện, Trịnh-Thiết-Ngưu có dắc theo hai đứa đồ-đệ với đứa cháu tên Trịnh-Hổ, chúng tăng chiêm-bái lão phương-trượng xong ; Tế-công nói :

TIMSACH.COM.VN

– Thầy ta để lại một xâu chuỗi trân châu 108 hột, ta ra câu đố, ai nói trúng ta tặng cho.

Đại chúng cả mừng đốc Tế-công ra câu đố đi ; còn Trịnh-thiết-Ngưu không lẽ ra mặt, nên dặn hai đứa đồ đệ tới nghe về cho gia biết đặng biện nói ; Tế-công nói :

– Ta ra bài đố 4 chữ, nghe cho kỹ nè :

Tử nữ tương-phùng cập kết-đoàn,
Lập tâm một phía cấn vô san.
Phụng đậu gốc (lúa) hòa điểu bay mất.
Chữ Thiên lò đầu một phết ngang.

Hai chú tiểu chạy vào đọc lại thấy đoán, Tông-ấn đọc lại từ câu đoán : câu Tử Nữ tương phùng cập kết đoàn là chữ « Hảo », câu hai Lập tâm một phía Cấm vô san là chữ «Hận» câu ba : Phụng đậu gốc hòa điểu bay mất là chữ « Thốc », câu bốn : Chữ Thiên lò đầu một phết ngang là chữ « Ngưu » thành bốn chữ « Hảo Hận Thốc Ngưu » (nghĩa là : quá ghét lão trọc Ngưu).

Tông.Ấn giận ngầm nhưng cũng bỏ qua, bảo hai chú tiểu

ra nói là : Hảo, Hận Thốc, Ngưu, hai chú qua tây viện nói lớn lên chúng đều cười rộ. Tế.công nói :

Trúng rồi, ta cho hai ông xâu chuỗi trân châu đó.

Hai chú tiếp lấy chuỗi đem về cho thầy, đại chúng đều nói :

– Tế-công điên quá ! vật quý.báu như thế mà cho người ta.

Tế-công cười ngất nói :

– Người xuất-gia không nhiễm một mải trần, tử đại đều không, các người nhận là vật báu nhưng ta coi là đồ vô-dụng gây họa thêm, tự chẳng bền vững vô thường ; thế nên một không nên chứa của, hai không kết oán, ngủ là yếu, bỏ đi là phương tiện.

Hồi thứ 145

Tế-Công mở mạch giếng hóa duyên.
Châu-chỉ khám tử gia phong

TIMSACH.COM.VN

VÀI ngày sau Trịnh Thiết Ngưu mưu với Quảng-Lượng, bảo Tế-Công mở thiện.hội mà chiêu-lợi, vì biết Tế-công quen nhiều trang giàu có, Quảng-lượng thương lượng với Tế.công xong-xuôi, La-hán-gia buộc phải nấu đồ cao lương mỹ vị đãi đằng cho tử-tế, kiệu phu tới phải thưởng mỗi người một điếu tiền, Quảng-Lượng và Tông Ấn đều bằng lòng, định vào mùng 10 sẽ cử hành thiện.hội.

Tế-công viết 300 mấy thiệp mời, trong thiệp đặn gói theo mỗi người 20 đồng tiền, không nên gói nhiều ; đến ngày ấy Tông-Ấn xuất 7 ngàn lượng nấu đồ ăn, 2000 lượng tiền thưởng cuộc lễ sắp đặt xong, chưn độn cực kỳ trang nghiêm.

Quả nhiên ngày ấy kiệu xe, tuấn mã tới dập diều, mỗi người đều hiến gói vào thủ-quỹ phòng, chứng thi.chủ giải tán chỉ thâu được hai mươi mấy điếu tức là 2 lượng mấy bạc Tông-Ấn và Quảng-Lượng căm tức kêu Tế.công trách :

– Thế là ông mưu hại chúng ta, từ đây ông phải đi khỏi chùa này.

Hòa-thượng không nói rằng lầm.lũi ra đi với Chứ.đạo-Duyên, còn Tôn-đạo-Toàn theo thầy mà tu, dọc đường gặp Trịnh-Hùng bước tới chắp tay nói :

— Bạch thầy đi đâu đây ? hôm cuộc lễ tôi đến chùa 8 cái kiệu, 16 tên khiên, mỗi đứa được thưởng một điếu tiền và ăn mỗi người một mâm thượng đẳng, tôi hỏi ra thì thâm của chùa quá nhiều, nhưng thầy dạy gói 20 đồng tiền vậy sao nên, tôi định tới chùa hiến 50 lượng bạc, tiền hương-hỏa ; nhờ thầy chứng cho.

— Bọn nó đuổi thầy ra khỏi chùa rồi, đệ tử không nên thi xã chi nữa ?

— Họ đuổi thầy thì lên chùa Tam-Giáo của con mà ở, con cúng dứt cho thầy tất cả.

Tế.công gật đầu dắc Chứ.đạo-Duyên và Tôn-đạo-Toàn đồng tới ở chùa Tam-Giáo ; rằng ngày chúng tăng chùa Tịnh Từ trên núi Thiên.Trúc, tại phía Tây-Nam chùa Linh-An tới thỉnh Tế-Công, vì trong chùa có một cái giếng tắc nước không có xài, phải xuống núi gánh nước rất gian nan, để cung-cấp đủ cho 300 mấy vị tăng xài. Nghe tin Tế.công bị đuổi ra khỏi chùa Linh-Ẩn, lão phương-trượng Thanh-Sơn ở chùa Trịnh-Từ, thương lượng với Giám tự Đức-Huy, muốn thỉnh Tế-công về làm Trưởng-đầu-tăng trong chùa, vì biết Tế.công là vị cao-tăng đắc đạo, nên phải chúng tăng cầm tờ cử Trưởng đầu-tăng đến thỉnh Tế.công, ông thối từ chẳng đi ; giám tự Đức-Huy phải thân hành tới thỉnh đôi ba phen Tế-công mới chịu hứa giao chùa Tam-Giáo cho hai ông Ngộ-chơn và Ngộ Nguơn trụ trì, Tế-Công tới chùa Tịnh Từ ra mắt lão phương-trượng lãnh chức quảng-lý tăng đầu trong chùa.

Tế-công thấy cái giếng sau Đại-hùng Bửu-Điện cạn nước hỏi thăm chúng trong chùa, đều nói :

— Giếng nầy trước cũng có nước, nhưng tắc mạch 20 năm nay.

TIMSACH.COM.VN

— Để tối ta vài cầu có mạch nước tốt cho mấy ông gánh xài.

— Nếu được như thế đở khổ cho chúng tôi quá ?

Tế-công phái người dọn bàn hương án sẵng-sàng, đợi tới canh ba thầy thân hành niệm hương khẩu vái thỉnh chư thần sông ao, suối mạch, nghe tiếng nước hưởng vang động dưới giếng ; chúc lát thì nước mạch tràn tới miệng giếng.

Rạng ngày lão phương trượng hay thầm mừng, mời Tế-công vào ăn cơm chay và đề sướng rằng :

— Chùa mình lâu quá hư nát, muốn sửng tu nhưng công trình, hòa duyên rất lớn lao chẳng dễ gì.

— Tôi tự có cách hòa duyên thầy đừng lo.

— Đấy là việc công sự ông không nên nói chơi nghe.

— Chẳng nói chi nhiều, một tháng hòa duyên đủ sửa chùa.

Trong chúng để ý coi Tế-công hòa-duyên cách nào, nhưng chỉ thấy ông ăn uống say luôn suốt ngày đêm ở trong chùa, bất giác đã 29 ngày rồi cũng không thấy ông ra khỏi chùa ; rạng ngày ăn điểm tâm vừa xong, bỗng có Kinh Đinh Điện Soái Trương Sĩ Đạt đoái lãnh 500 binh, hiệp với phủ, huyện Lâm-An rần rần vào chùa, kêu tri-khách tăng báo rằng :

— Nay có thánh-giá Thái-Hậu tới chùa dâng hương, phải lo chưn dọn sạch sẽ hầu nghinh tiếp thánh giá.

Kinh hải chúng tăng xúm lo dọn dẹp điện đầu, có quan binh phu lực dọn dẹp các phòng trang nghiêm, vừa xong thì phụng giá đã tới rần rần Tấn-tướng, Mạc-tướng, thái-giám cung nữ tiền hô, hậu ủng, vô chùa Tịnh.Từ ; lão phương trượng sức lãnh tăng chúng giàn hầu nghinh tiếp, vào tới Đại Hùng Bửu-Điện, Thái-hậu dâng hương xong đến ngồi tại thiền-đường hỏi lão phương.trượng rằng :

— Tăng chúng lớn nhỏ trong chùa được bao nhiêu?

— Bẩm trong chùa được 40 mấy tăng-chúng cùng người mới nhập môn cọng 100 ngoài người!

— Đem hết danh sách cho ta coi nào.

Phương-trượng lật-đật đem bộ danh sách tăng chúng, trao cho Tần-tướng dâng lên Thái-Hậu đó hết thấy trên biên Trưởng-đầu Đạo-Tế thì gật đầu rằng:

— Phải thầy đây rồi.

Lập tức truyền kêu lão phương-trượng mời Đạo-Tế lên

Phương trượng cùng đại chúng nghe đòi Đạo-Tế thì sợ gia điên khùng phạm phung giá thì nguy, nhưng không dám trái chỉ linh, liền phái giám tự Đức-Huy đi kiếm Tế-điên, vì sao Thái-hậu đến chùa dâng hương?

Nguyên Thái-hậu bình thể trầm trọng, nhiều danh-y điều trị cũng không mạnh được, một hôm nằm giấc ngủ Thái-hậu thấy một cùng hòa-thượng, mặt têm lem tăng-y rách rưới, chơn mang đôi thảo hài, đứng ngoài ngó Thái-Hậu nhăn răng cười.

Thái-hậu hỏi:

— Ông cùng tăng đến đây có việc chi?

— Tây-hồ có tòa Thiên Trúc san
Trưởng đầu hòa-thượng hiệu Tế-điên,
Ta nay đến đây không chi khác,
Chính cùng Thái-hậu kết thiện duyên.

— Ông kết thiện duyên gì với ai gia.

— Ta có diệu dược linh-đơn, Thái-hậu uống thì mạnh tức thì.

Thái-Hậu tiếp lấy thuốc uống nghe thơm đị-thường, lúc ấy giựt mình thức dậy nghe trong miệng cũng còn thơm, thân thể nghe nhẹ nhàn thì thầm lấy làm lạ, nhắm mắt ngủ lại cũng thấy hòa-thượng đứng trước mặt, Thái-hậu hỏi:

— Hòa-thượng còn đến đây chi nữa?

— Ta đến hòa-duyên trùng tu chùa Tịnh-Từ, thỉnh Thái-hậu tới núi Thiên-trúc dâng hương.

— Ta mạnh rồi cũng tính dâng hương mà hườn nguyện.

Thái-hậu mạnh rồi rang ngày truyền chỉ Kinh-Đinh Điện Soái kéo binh giàng hầu đến chùa Tịnh-Từ núi Thiên-Trúc mà dâng hương, lúc coi danh-sách chúng tăng rồi, truyền chỉ đòi đạo Tế trưởng-đầu-tăng, Giám-tự Đức-Huy đi kiếm các nơi, gặp Tế-công chơi với đoàn trẻ nít sau chùa, vì lủ trẻ ưa theo đùa phá Tế-công cười chơi; giám tự gặp kêu, nói:

— Tế sư-đệ! có Thái-hậu tới dâng hương và truyền đòi ông.

— Bà dâng hương thì dâng, cang chi mà đòi tôi?

— Ta đâu biết được.

— Đã thế để tôi tới đó coi thể nào?

Tế-công vào gặp Tần-tướng, Tần-tướng liền vào qui tấu.

— Bẩm Thái hậu! Đạo Tế-điên khùng dơ-dáy rách-rưới, vào sợ xung phạm phung gia.

— Không sao! ai gia dầu la gì ông ấy, hãy cho vào ra mắt ta

Tần-tướng xuống nói với Tế-công rằng:

— Thánh-tăng vào một mực cung-kính, không nên để ngươi nhé.

Tế-công cười ngất, theo vào trước giá Thái-Hậu, lịnh bà coi giống y hòa-thượng trong giấc mộng, Tế-công vòng-tay chào hỏi, Thái-Hậu hỏi:

— Phải ông là Trưởng-đầu Đạo Tế không?
— Tây-Hồ có tòa Thiên-Trúc san,
Trưởng đầu hòa thượng hiệu Tế-Điên.

TIMSACH.COM.VN

Ta nay đến đây không chi khác.
Chính cùng Thái-hậu kết thiện duyên.

Thái-hậu nghe giống y bài thi trong mộng thì gật đầu nói :

— Phải thế ! ta đến cùng ông kết thiện-duyên, ta hỏi thăm ông đời sau của ai gia thế nào ?

Hòa-thượng nghe vọt miệng nói lia rằng :

— Tôi không biết, tôi không biết.

Tế-công vừa nói vừa tuột hết áo quần hiện thân lõa thể chúng thấy đều khiếp sợ kinh-hải, bọn võ thị-vệ muốn đánh hòa-thượng ; Thái-hậu nạt lui nói rằng :

— Không nên đánh ! ai-gia đã rõ đời sau sẽ chuyển nữ vi nam.

Thái-hậu nạt lui bọn võ-sĩ và hỏi Tế-công rằng :

— Thầy xuất gia bao lâu rồi ?

— Tôi mới tới đây thấy chùa hư tệ, muốn trùng tu phải công trình rất lớn mới xong, yêu-cầu Thái-hậu từ bi trùng tu chùa nầy.

Thái-hậu, lập tức truyền chỉ bảo Tần-tướng và Mạc tướng phải hai vị giám-công, xuất 10 vạn bạc tiền sơn phấn của ta trùng tu ngôi chùa Tịnh-Từ nầy.

— Chúng tôi cúi đầu tuân chỉ.

Tế-công ta ơn Thái-hậu, Thái-hậu lịnh truyền hồi cung; về cung bà đem việc ấy tâu lên Thượng-hoàng, hoàng-thượng biết Đạo Tế là bực cao tăng đắc đạo sắc phong làm « Hộ Quốc Tấn Thiền Sư » Hoàng thượng sắc tứ cho 16 chữ rằng :

Phung-diễn khuyến thiện,
Dùng rượu độ người.
Phổ độ quần mê.
Giáo hóa chúng sanh.

Định xuất tiền kho, Chọn ngày hưng công trùng tu năm tòng đại điện La-hán đường, khách đường, thiền đường, lầu chuông, lầu trống, và tạng-kinh lầu, đều lợp xong đến nay cổ tích vẫn còn, hằng niên bốn mùa thiên hạ đến chùa dâng hương tấp-nập phi thường !

Nhà Tống đương thời kỳ đó được phồn-thành yên vui, nhơn-dân đều xưng-tụng công-đức Tế-công muôn thuở, an cư lạc-nghiệp, quốc thới, dân khương, các vị anh-hùng được tăng quan tấn tước, ai cũng sùng-bái Phật-sống linh quan, là trang cứu dân hộ quốc.

— Hết —

(TÁC GIẢ GIỮ BẢN QUYỀN)

TIMSACH.COM.VN
TIMSACH.COM.VN

SA-MÔN

THÍCH-GIÁC-QUANG

GIỮ BẢN QUYỀN

TIMSACH.COM.VN

LỊCH NHÀ PHẬT

Nội-dung có đủ ngày giờ tốt xấu, sao hành, trực, xung, kỵ các ngày vía Phật Thánh, trai-kỳ, các ngày lễ lời Pháp ngữ v.v.

— Nơi nơi đều có bán —

Thư và mandat gởi đứng :

LÊ-VĂN-ĐỀN

4/391 Bến Chương-Dương-Saigon

In tại nhà in **TUYẾT-VĂN** 367, Trần-hưng-Đạo — Saigon

Giá bán : Nam-Việt 30$

Trung-Việt, Miên-Lèo 35$

Quốc-gia Việt-Nam giấy phép số 523-T. X. B. Saigon, ngày 15 tháng 3-1957